

Giới thiệu Anh Hùng

Thể loại: tiên hiệp, sắc hiệp, huyền huyền,

Trong truyện tác giả nêu lên một số địa điểm và nhân vật lịch sử của Việt Nam nhưng đều được viết dựa trên trí tưởng tượng của tác giả hoàn toàn không có thật.

Nội dung truyện có nhiều tình tiết vui vẻ, những màn sắc thịt độ nóng cao các bạn nhớ chuẩn bị sẵn khăn giấy nhé, main chính siêu lầy bực...

Cảnh giới tu luyện: Võ sĩ, võ sư, đại võ sư, võ tướng,

võ vương, Võ Tôn, Võ Quân, Võ Thánh, Võ Đế, Võ Thần....

Luyện được sư: nhất phẩm tới thập phẩm

Yêu thú: nhất giai tới thập giai.

.....

Truyện có yếu tố 18+.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương mở đầu

Việt Nam đại lục, Pa ri đại lục, Trung quốc đại lục,..... chủng tộc vô số, tông môn san sát.

Trần Anh Hùng tồn tại đầu tiên Việt Nam đại lục. Sau bao năm ngủ say thức dậy mọi thứ thay đổi, Việt Nam đại lục đứng trước nguy cơ bị hủy diệt. Từ đây hấn bước lên con đường tìm ra bản tâm chính mình, cứu vớt Việt Nam đại lục bước lên đỉnh cao võ đạo,...

Truyện có sắc, có hậu cung: Ái Vân, Như Ý, Mộng Hương, Ngọc Sương, Tiểu Vi, Điều Tú Nhi (Điều Thuyền), Thái Văn Cơ, Đại Kiều, Tiểu Kiều, Quách Huyền,...vvv

Ps: Trần Anh Hùng là ta lấy dòng họ Trần từng chống quân Mông Nguyên, còn tên main là tên các vua Hùng. Các Vua Hùng có công dựng nước mà... main gần giống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Việt Nam đại lục

Từ thuở xa xưa, thế giới chưa hình thành, pháp tắc thiếu hụt, chỉ tồn tại duy nhất nguyên khí, bản nguyên thiên địa. Lúc này vũ trụ chỉ là một cõi vô biên, chìm trong bóng tối và chưa thể nào tồn tại sự sống. Tồn tại duy nhất trong vũ trụ Trần Anh Hùng cảm thấy cuộc sống như vậy là quá u tối, buồn chán nên quyết định đánh vỡ thông đạo giới. Bằng sức mạnh của mình qua hàng triệu năm, Anh Hùng đã kiệt sức vì dốc lòng phá toái hư không, xoay chuyển căn khôn khí không còn sức để đứng vững nữa đã lâm vào hôn mê sâu trong vũ trụ. Sau đó thông đạo được mở ngũ hành hình thành, pháp tắc hoàn thiện bắt đầu có cỏ cây, có sinh vật sống.

.....

-A!

Trong bóng tối mịt mùng, Anh Hùng mở mắt. Trước mắt, vẫn là thế giới tối đen như cũ.

-Ban đêm ư! Hấn lảm bảm. Cảm giác được nguyên khí đang sinh sôi không ngừng khôi phục thương thế. Hỗn Nguyên Quyết đột phá, đúng là nhân hoá đắc phúc.

Đây là một thanh niên thoát nhìn chỉ 20 tuổi, dáng người dong dong, mặc một chiếc áo trắng muốt, sắc mặt tuấn tú, một đôi mắt mê mang. Nhưng ánh mắt nội uẩn lại bình tĩnh như lưỡi dao xé toạc màn đêm, trong nháy mắt thấy rõ hết thấy. Làn da hắc tái nhợt, mái tóc đen dài tự nhiên xõa rũ hai bên bờ vai, dưới màn đêm vẫn lơ mờ lấp lánh màu đen bóng chói mắt. Ngón tay thon dài, xương cổ tay nhỏ nhắn, thoát nhìn hoàn toàn là đáng tay thư sinh mềm yếu vô lực. Có tiếng bước chân, Anh Hùng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn lên thấy một ông lão đang đứng trước mặt.

Lão nhân mặc một thân cẩm y, tóc bạc của lão phiêu tán, hơi lộ vẻ tiêu sái. Quý dị nhất chính là, sắc mặt lão nhân này giống như một thiếu niên tuổi trẻ, nếu không phải đầu có tóc trắng thì không ai tưởng lão là một lão nhân. Nụ cười trên mặt lão mang theo vẻ hiền lành.

- Là ông cứu tinh ta? Hùng hỏi lão.

- Ta thấy ngươi trên núi nên mang về đây. Ngươi hôn mê đã 3 ngày rồi.

- Đa tạ.

- Thế giới hiện tại như nào? Anh Hùng nhìn lão hỏi.

Lão đầu lạnh nhạt nói:

- Nơi này là Phong Nha động nghỉ ngơi đi, mai ta dẫn ngươi đi Phong Các ở đó có các loại sách ngươi cứ tìm hiểu.

Nói xong lão rời đi. Trong lão lòng rất nghi hoặc với tu vi của mình dễ nhìn ra thiếu niên này rất bình thường nhưng khi đưa thần thức vào người hắc như muối bỏ bể.

- Phong Nha Các.

Hùng nghi hoặc, cảm nhận thiên địa khác lạ cả đêm Hùng không ngủ được, không hiểu lão đầu muốn làm gì.

Sáng hôm sau, Lão nhân dẫn Anh Hùng đi tới Phong các.

Hùng ngẩng đầu đánh giá xung quanh, nhìn lên trên là những vòm đá trắng vân nhũ và vô số cột đá màu xanh ngọc bích óng ánh. Bên trong động, không khí có vẻ mát mẻ. Giữa động có nhiều con suối nhỏ xuôi dòng vào trong, ở mỗi nơi mặt nước lại có một màu khác nhau. Màu xanh, đỏ, vàng của đá màu, màu sáng lấp lánh của ánh nắng chiếu qua một vài lỗ thủng trong lòng động. Thấy lão đầu có vẻ huyền bí Hùng hỏi:

- Ta tên Trần Anh Hùng. Lão tên gì?

- Ta tên Nguyễn Văn Phong, một nghìn năm trước ta đến nơi này cảm thấy nơi đây hợp với mình nên quyết định sống ở đây. Tới Phong Các rồi ngươi tùy tiện vào xem, trong đó có võ kỹ, có bí kíp,... ta thu thập bỏ hết vào đó.

Lão đầu lạnh nhạt nói rồi xoay người đi.

Bước vào trong toàn là sách, Anh Hùng dạo một vòng phát hiện có võ kỹ, bí kíp, có cả sách cầm kỳ thi họa. Hùng cầm cuốn ký sự đại lục đọc, sau khi xem xong Anh Hùng đã hiểu, khi mình hôn mê thông đạo được mở, linh khí tràn vào nơi này hình thành giới mới gọi là Việt Nam đại lục, gồm 4 phần: Bắc Vực, Trung Vực, Nam Vực và Hải Vực. Nơi đây tông môn vô số, cường giả vi tôn. Mọi người nơi đây đều hấp thu linh khí tu luyện. Trên đại lục không có các loại ma pháp, chân khí, đấu khí mà linh lực mới là chủ nhân duy nhất của đại lục!

Tại đại lục này, tu luyện cơ hồ dưới sự cố gắng của vô số thế hệ đã phát triển đến mức đỉnh cao, hơn nữa nhờ phạm vi không ngừng mở rộng, cuối cùng đã phát triển vào dân gian, việc này khiến cho tu luyện cùng nhân loại càng trở nên quen thuộc, do đó tầm quan trọng của thực lực trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Đẳng cấp như võ sĩ, võ sư, đại võ sư, võ tướng, võ vương, Võ Tôn, Võ Quân, Võ Thánh, Võ Đế. Mỗi cấp chia ra nhiều cấp nhỏ: sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh Phong.

Yêu thú phân chia nhất giai tới thập giai.

Luyện được sư nhất phẩm tới cửu phẩm.

Phân biệt mạnh yếu, quyết định qua ba điều kiện: Đầu tiên, trọng yếu nhất đương nhiên là tự thân thực lực, nếu thực lực chỉ có võ sĩ thì dù có luyện công pháp Thiên cấp tuyệt thế cũng không thể chiến thắng một người tu luyện công pháp Hoàng giai đại võ sư.

Tiếp theo, đó là công pháp! Đồng cấp bậc cường giả, nếu công pháp của ngươi cao hơn đối phương, như vậy tại lúc tỷ thí sẽ có ưu thế rất lớn.

Loại cuối cùng, gọi là võ kỹ!

Tên như ý nghĩa, đây là một loại kỹ năng phát huy đặc thù, trên đại lục cũng có cấp bậc phân biệt, cũng chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp, số lượng võ kỹ không hề ít, bình thường võ kỹ truyền lưu ra ngoài, phần lớn đều là hoàng cấp, muốn đạt được võ kỹ cao thâm thì phải gia nhập tông phái hoặc học viện.

Đương nhiên, một số người do kỳ ngộ hoặc được tiền nhân để lại công pháp, hoặc có võ kỹ tương xứng với chính bản thân mình, thì loại võ kỹ đó phổ

hợp với công pháp khiến uy lực của nó càng mạnh hơn. Bởi vì địa vực mở ra, nên có rất nhiều ẩn sĩ vô danh, tại lúc sinh mệnh kết thúc, có lẽ sẽ đem công pháp do mình sáng tạo để ở một nơi, chờ đợi người có duyên đến lấy. Tại đại lục truyền lưu một câu nói: Nếu có một ngày, người rơi xuống vách núi, không cần kinh hoàng, đi về phía trước, có lẽ nó sẽ giúp người trở thành cường giả của thế giới này!

Nói như vậy, cũng không phải là giả, trong ngàn năm lịch sử của đại lục, cũng không thiếu loại cố sự nhờ những kì ngộ mà trở thành cường giả.

Mà cố sự tạo thành hiệu quả là rất nhiều người tìm đến các đi tích viễn cổ, hiểm địa hòng đi tìm tuyệt thế công pháp. Đương nhiên, những người này phần lớn đều đã ngẫm hoặc trọng thương tàn phế...

Tóm lại, đây là một mảnh đất tràn ngập kỳ tích và người sáng tạo nên kỳ tích.

Mặc dù tu luyện mang tới sức mạnh dồi dào non lấp biển, gia tăng tuổi thọ rất nhiều nhưng không thể trường sinh bất tử, truyền thuyết kể rằng khi đạt tới vô đề đỉnh phong có thể trùng kích cảnh giới vô thượng Vô Thần. Vô Thần có sức mạnh phá toái hư không đánh vỡ vách ngăn giới thành trụ thần vĩnh sinh bất diệt.

-Không ngờ bao năm ngủ say thế giới này thú vị như vậy, vô giả, thần linh....

Vận chuyển nguyên khí, ý đồ phá toái hư không, Hùng cảm giác linh khí bốn phía dồn về chống lại mình.

-Phụt! Xem ra không thể dùng nguyên khí phá tan vách ngăn giới được. Hiện tại thiên đạo pháp tắc hình thành đầy đủ, hạn chế thiên địa bản nguyên thoát khỏi thế giới.

Phun ra một ngụm máu Hùng lảo bầm.

-Ài! Xem ra chỉ có thể tu luyện tới Vô Thần.

Kệ trên cùng có một cuốn sách được đặt vô cùng cẩn thận, thấy vị trí nó có vẻ quan trọng, Hùng cầm xem trên bìa sách có ghi Âm Dương Song Tu Quyết, ghi chú: cấm trẻ dưới 18+. Hùng nghĩ bụng mình không biết bao nhiêu tuổi rồi đủ tuổi xem.

-Vô kĩ thật kì quái, dạy người ta coi chuồng vật nhau.

Hùng vừa lật vừa lảo bầm.

Những cuốn sách khác Hùng chỉ xem qua là hiểu mặc dù vài cuốn bí kíp, vô kĩ rất khó nhưng cuốn này không hiểu, Hùng đem cuốn sách nhét vào người rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mèo bệnh

Anh Hùng sống tại Phong Nha động được 1 năm. Ngoài việc tìm hiểu kiến thức cơ bản, Hùng chọn 1 bộ Chân Linh Công tu luyện chia ra phần nhỏ đan điền hấp thu linh khí. Tu luyện Chân Linh Công một năm hiện tại Hùng đạt tới Vô sĩ cao cấp. Phong lão đầu vẫn vậy huyền huyền bí bí rất ít khi nói chuyện với Hùng.

.....

-Cảm tạ lão đã quan tâm thời gian qua, ta muốn đi ra thế giới bên ngoài trải nghiệm.

Hùng nhìn tình không với ánh mắt mong chờ.

-Ừ đi đi. Bên ngoài có tốt, có hiểm ác, có cơ duyên người trẻ tuổi nên xông pha đó đây. Không cần để ý nhiều chỉ cần mình thích là được, khi nào không có nơi để về hoặc rảnh thì tới thăm lão đầu ta.

Lão thần nhiên nói khuôn mặt lộ chút tang thương.

Hùng cảm giác lão giấu mình chuyện gì đó, Hùng cũng không hỏi. Hắn biết mặc dù lão lạnh nhạt, ít nói nhưng Hùng biết được lão rất quan tâm chiếu cố mình.

Một cảm giác thân thiết tràn ngập trong lòng, Anh Hùng khom người trước lão rồi bước đi.

Từ ngày đầu gặp Hùng, lão đã biết hắn không phải người tầm thường như vẻ bề ngoài. Nhìn theo bóng Hùng lão thở dài:

-Không biết hẳn khuấy đảo thiên hạ ra cái dạng gì đây. Mong sao hẳn có thể bước qua bước cuối cùng.

.....

-Đứng lại!

-Bắt lấy nó.

-Moá con mèo vô sỉ.

Vài trăm vô sỉ, vô sư trợn mắt trợn mũi đuổi theo một con mèo trắng.

-Cạc cạc hít bụi đi các cháu.

Thanh âm già nua, như tiếng vịt đực quái dị, đạo bóng trắng này vọt lên bốn năm thước cao, ba một tiếng, nặng nề rơi xuống đất bỏ những người truy đuổi phía xa.

Hùng đưa mắt nhìn chăm chú bóng trắng đang vừa chạy vừa lắc đuôi lắc mông, về mặt vô cùng kinh ngạc.

Bóng trắng kia dừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn Hùng:

-A! Tiểu tử này sao thấy quen thuộc vậy. Ngươi cũng là mèo.

Anh hùng nhìn chăm chăm con mèo cảm thấy một tia nguyên khí rất yếu dao động suy nghĩ về cuốn sách giới thiệu yêu thú.

Yêu thú có thể tu luyện, cũng có linh trí khá khá, nhưng mà chưa từng nghe nói yêu thú còn có thể nói chuyện!

Thú dù sao chỉ là thú!

Nhưng mà con mèo trước mặt lại lên tiếng nói chuyện, cái mồm nó mấp máy phát ra tiếng người, một bộ khẩu khí già dặn.

-Thế nào, thấy quý sao? Chẳng lẽ ngũ ngàn năm để miu ta càng đẹp trai hơn sao?

Con mèo này còn bày ra một tư thế rất bự:

- Này, nhóc con còn không quý báỉ bốn đế, bốn đế miễn cưỡng thu ngươi làm thú cười.

Anh Hùng khoé miệng co giật. Bị một con mèo nói thu làm thú cười.

-Trùng mắt cái gì mà trùng, loại tiểu bối thực lực yếu ớt giống như ngươi, bốn đế chỉ cần dùng một cộng lông cũng có thể nghiền chết nghìn tên vạn tên, nhìn người có được vài phần đẹp trai của bốn đế. Bốn đế miễn cưỡng thu ngươi làm thú cười là phúc khí đời trước ngươi đã tu luyện!

Con mèo oanh oanh liệt liệt nói, đặt mông ngồi trên đất, cái đuôi phe phẩy một cái chân trước chống cằm, bộ dáng rất rảnh thối.

Đám truy binh đuổi tới vây Hùng với con mèo lại.

-Các ngươi họ nhà rùa sao? Mà đi chậm như vậy!

Con mèo quay sang đám người kia chậm chọc.

-Câm miệng.

-Tiểu tử đây là thú nuôi của ngươi?

Nam nhân vẻ ngoài âm nhu tu vi vô sư nhìn chăm chăm Hùng. Thấy Hùng chỉ có tu vi vô sỉ đầy khinh thường hỏi.

-Phi phi phi! Ngươi mới là thú nuôi. Nhìn bộ dạng éo lá kia. Chắc chuyên đi thông đít, bán mông.

Con mèo làm bộ đáng khinh bỉ.

-Mèo bệnh ít ghê tởm đi! Các vị có chuyện gì cứ tìm con mèo điên này ta không liên quan.

Nói xong Hùng làm bộ đáng lui sang 1 bên xem kịch.

Nam tử kia ghét nhất bị gọi là ảo lá, nghe con mèo nói vậy hẳn giận tím mặt rút kiếm lao lên.

-Làm thịt cả 2 luôn.

Mọi người lao tới tấn công Hùng với con mèo.

- Cứu mạng a! Con mèo hú lên quái dị vất chân lên cổ chạy.

- Làm sao nhiều người đuổi giết người vậy.

Hùng né tránh quay sang hỏi con mèo.

- Bỏ đi đâu biết? Bỏ đi bị phong ấn nghìn năm lúc phong ấn yếu thoát ra bèn đứng trên đỉnh núi xa xôi, đá xuống cho thoải mái ai dè đá chết cây thảo dược mấy tên này đang tranh chấp. Bỏ đi không đành lòng nhìn bọn chúng cắn nhau sống chết nên đại phát từ bi bắt vôi xả thẳng vào. Bỏ đi chỉ tưới cây cũng bị đuổi giết thật oan uổng mà.

Đại hán ngăm đen mặt mày hung tợn hét lớn:

- Con mèo dê tiện đá chết thần dược chưa tính còn quay sang xả vào đầu mọi người.

- Bỏ đi là chân thần chuyển thể nước thánh ban cho các người không cảm ơn còn đuổi giết bỏ đi.

Anh Hùng dừng lại nhàn nhạt nhìn đám người nói:

- Các vị con mèo này cũng không cố ý, mọi người làm hoà thế nào.

- Đúng đúng ai bảo bỏ đi vài nghìn năm không đá, lúc đó hứng quá kìm không được.

- Không cần nhiều lời, nạp mạng đi.

Hừ!

Thấy bọn họ cố chấp như vậy Hùng cau mày đẩy ra 1 luồng bụi mù mịt, cuồng phong gào thét.

Tất cả mọi người phun máu trọng thương ngã lăn ra đất ánh mắt nhìn Hùng tràn đầy khiếp sợ không thể tưởng được võ sĩ phát ra công kích mạnh như vậy.

- Bỏ đi thấy tư chất người không tệ, miễn cưỡng thu người làm đồ đệ!

- Đồ đệ mặt trắng, còn không mau mau quỳ xuống gọi bỏ đi là ân sư đi!

Con mèo đứng thẳng, chấp chân sau lưng bộ dáng lão sư.

Anh Hùng ánh mắt sắc bén, thân hình đột nhiên trùng xuống, khí thế đáng sợ phả ra, hất bắt đầu vận chuyển Hỗn Nguyên Quyết trong cơ thể.

- Má ơi! Bỏ đi cảm giác tim đập chân run, lông tơ dựng hết cả lên, không chơi với người! Bỏ đi phải đi tìm mỹ nữ giải sầu.
- Vũ!

Nó ba chân bốn cẳng bỏ chạy, tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

Nhìn đám người bị thương nặng Hùng lắc mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phản ứng sinh lý

Sau khi tách khỏi con mèo, Hùng đi qua khu rừng. Nửa tháng sau, vừa đi vừa tu luyện Hùng tới Thanh Hà thành. Tu vi đạt tới võ sư sơ cấp.

Ngoài thành, một bóng dáng mặc bạch y, tay cầm trường kiếm yếu điệu bước đi. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho trang phục của nàng lất phất bay theo gió. Nhìn gần thì đó quả thật là một đại nữ nhân, khuôn mặt đó ánh mắt đó có thể khiến cho vô số nam nhân không uống rượu mà phát say vì tình. Đôi mày lá liễu, cặp mắt trong như nước hồ thu, chiếc mũi nhỏ xinh xinh đặt trên đôi môi anh đào chúm chím kết hợp với làn da trắng như tuyết, đặc biệt thêm vào đó là khí chất dịu dàng phát tán một cách tự nhiên từ thân thể khiến cho con người ta cảm giác như là đang được sống giữa những ngọn gió xuân mon man thổi. Cô gái này là Ngô Ái Vân. Mọi người thường gọi nàng Vân Ngô tiểu thư, 19 tuổi thực lực đại võ sư, mỹ nữ đẹp nhất thành Thanh Hà. Bao nhiêu thiếu niên tài俊 nằm mơ được chịch nàng.

Hùng nhìn chăm chăm vào cô gái xuất hiện bên đường, cảm giác khát vọng, ham muốn tràn ngập.

-Đây là phụ nữ sao.

Hùng thì thảo khô khốc, hần vội bước tới chặn nàng lại.

-Cô nương xin dừng bước.

Nhìn thanh niên anh tuấn trước mặt, cô gái dừng lại nghỉ hoặc nhìn Hùng.

-Tại hạ Trần Anh Hùng không biết cô nương có thứ gì khiến cây côn thịt tại hạ hứng lên đập thỉnh thỉnh.

Anh Hùng chỉ vào đũng quần đang nhô cao của mình vô tư hỏi.

-A! Dâm tặc.

Cô gái la lên rút kiếm chỉ vào Hùng.

- Nàng không nên hiểu lầm, bao năm nay nó vẫn bất động. Ta chỉ muốn biết nàng dùng biện pháp gì khiến côn thịt của ta biến đổi thôi!

-Phi Vũ Kiếm! Cô gái cầm kiếm lao vào chém Hùng.

Người ven đường tụ tập lại xem xì xào bàn tán:

-Đẹp trai mà dâm vãi.

-Tiểu tử đừng sắc dâm bao thiên, con gái thành chủ cũng dám chọc. Đừng là nghe con không sợ hổ.

-Hắc. Ai biết được, thanh niên FA lâu năm nơi nào chạy ra đây, thấy gái thèm chảy nước dãi kìm lòng không được, không biết tán gái để ta chỉ cho.

-Phi! Linh cầu người còn sửa được. Hôm trước ai tán con mụ mập hàng xóm mãi éo đổ.

-Con mẹ nó Cương sẹo có giỏi nói lại xem nào...

Thanh niên Linh lao tới đâm đá.

Đối với nữ nhân Hùng như một tờ giấy trắng. Không biết đó là thiên tính yêu thích cái đẹp của nam nhân.

-Oa thật to tròn, thật tròn... nảy nảy nảy...

Vừa tránh né vừa liếc nhìn mông ngực nhún nhảy của thiếu nữ lác qua lác lại. Hùng chỉ muốn đưa tay nắm lấy. Nữ tử này không ngờ lại đẹp tới vậy. Mặc dù kiếm pháp nàng khá cao nhưng không có bao nhiêu sát ý chỉ muốn giáo huấn mình. Nhưng trước mặt kẻ tu Hồn Nguyên Quyết là hần, Phi Vũ kiếm pháp của nữ tử này chỉ là múa rìu qua mắt thợ, lộ ra đầy sơ hở. Đương nhiên, Hùng không biết sao nữ tử này chém mình.

Biết là con gái thành chủ, cảm thấy không ổn Hùng lác mình vào thành chớp mắt đã biến mất.

-Hừ! Dám đùa bỡn ta.

Vân Ngô tức tối thu kiếm dặm chân, trên mặt nộ khí chưa tiêu, chuyện mất mặt lúc này lại tái hiện trở lại, nghĩ tới lúc này hần cứ nhìn chằm chằm ngực, mông mình. Nàng càng nghĩ càng tức giận. Tại sao cái tên gia hỏa ấy lại dám vũ nhục mình chứ!

.....

Thanh Hà thành thuộc thành thị cấp trung dân cư vài vạn người. Trong đó đa số võ sĩ, võ sư. Ở đây đại võ sư được coi là cao thủ. Thành chủ Ngô Chiến tu vi võ tướng đỉnh phong hiền lành không ức hiếp dân chúng nên trong thành người dân có cuộc sống khá ổn định.

.....

Hùng không biết rằng mình đã đắc tội với một đại mỹ nữ. Lúc này hần tay đang cầm mấy chiếc bánh ăn ngòm ngòm ngó đông ngó tây cảm giác mọi thứ rất mới lạ.

-Ngon thật! Có đồ ăn ngon! Có gái đẹp. Như này mới gọi là sống.

-Ài!

Nhớ lại năm tháng một mình sống cô đơn tịch mịch trước đây Hùng cảm thán.

-Có con mèo đây thì tốt rồi có thể hỏi nó một số thứ không biết.

-Mew meo meo.

Vừa nhắc tới Hùng trở mắt nhìn:

-Như vậy cũng được

Một thiếu nữ mặc bộ đồ xanh nhạt, vẻ đẹp khiến chúng nhân kinh ngạc, dáng người nàng dong dong cao, thân hình lại không kém phần nóng bỏng, luận về dung mạo, dường như còn đẹp hơn Vân Ngô một phần, nhãn thần luôn mang tiểu ý làm mê hồn chúng nhân, tiếng cười phảng phất như muốn nhiếp hồn người, khiến nam nhân không thể không mê say. Trong lòng nàng đang ôm con mèo trắng lông mượt như nhung, đứng bên quầy hàng trang sức. Bên cạnh thanh niên anh tuấn y phục màu đen, bộ dáng hoa si ra sức quấy đuôi lấy lòng thiếu nữ.

Mèo trắng ngây ngô thi thoảng dụi dụi đầu vào bộ ngực nhô cao của thiếu nữ hưởng thụ kêu vài tiếng: miu..mew...meoo..

Hùng liú lười khi thấy biểu hiện của con mèo. Nhận thấy có sinh vật khác lạ quan sát mình mèo trắng ngo qua chớp chớp với Hùng. Cái mồm cong lên đắc ý như muốn nói gì đó.

Có kinh nghiệm lần trước Hùng không dám lỗ mãng nữa vận khí toàn thân xua tan xao động trong người đối với cô gái kia, hấn kéo 1 thanh niên trên đường lại.

-Vị đại ca này cho tại hạ hỏi cô nương kia là?

Thấy Hùng đẹp trai, thanh niên tỏ vẻ ghen ghét nhìn Hùng với ánh mắt khác lạ:

-Kia là Như Ý tiên tử của Bách Khoa viện. Ngươi đừng mơ tưởng ăn thịt thiên nga.

- Bách Khoa viện!

Anh Hùng vẻ mặt mờ mịt.

-Ngươi từ trên núi xuống à. Bách Khoa viện cũng không biết.

-Tại hạ thực sự không biết mong chỉ giáo?

-Bách Khoa viện, Hàng Không viện, Y Dược viện, Công Nghệ viện tứ đại học viện của đại lục cao thủ nhiều như mây. Là nơi người trẻ tuổi chúng ta hướng tới. Lần này Bách Khoa viện chiêu sinh ở Thanh Hà thành.

-Đa tạ!

Quyết định tham gia Bách Khoa học viện Hùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bách Khoa viện khảo nghiệm tư chất

Y Dược viện nghiên cứu luyện đan, xuất hiện rất nhiều luyện dược sư. Đa số chiêu sinh thiên tài luyện đan.

Công Nghệ viện chủ yếu luyện khí, trận pháp.

Hàng Không viện chuyên về thân pháp, tốc độ.

Bách Khoa viện tập hợp đủ chỉ cần có thiên phú ngộ tính tốt đều được chọn.

.....

Mười năm Bách Khoa viện chiêu sinh một lần, thiên tài khắp nơi tụ tập nơi đây.

Hôm nay là ngày Thanh Hà thành tuyển chọn một số thanh niên tài tuấn tham gia học viện.

Điểm khảo nghiệm là ở một quảng trường lớn, giữa quảng trường. Hùng đứng nhìn xung quanh, khoảng vài ngàn người. Mọi người đến đây đều là võ giả, có khá đông thanh niên cùng tuổi hấn. Bên trên quảng trường 10 đỉnh phong đại võ sư và Thành chủ Ngô Chiến với nhóm người Bách Khoa viện đang ngồi quan sát bên dưới. Nhóm người Bách Khoa viện có 1 nam 2 nữ cùng chấp sự tên Văn Kiệt. Văn Kiệt tầm 40 tuổi vẻ mặt chữ điền xuất thân từ Thanh hà thành tu vi võ tướng, còn nam tử trẻ tuổi ở bên tên Minh Quân, đệ tử Bách Khoa viện si mê Như Ý nên theo cùng tới đây, hấn nhìn xuống dưới

bộ dáng khinh thường.

-A! sao 2 nàng ở cùng nhau?

Thấy nữ tử ở ngoài thành đang nói chuyện với Như Ý, Hùng sững sốt.

Hai nàng như tiên nữ hạ phàm, hạc giữa bầy gà, hấp dẫn đa số anh mắt các thanh niên. Một số thanh niên mê gái trợn mắt nhìn nước dãi chảy thành dòng. Chử chích viết cả lên mặt.

-Nếu có thể có được 1 trong 2 nàng ta nguyện ý tốn thọ 100 năm! Nam tử mặt nhọn ao ước.

-Haha..

Mọi người cười vang.

-Nhìn bộ dạng cùi bắp của ngươi, gần 30 tuổi mới tới sơ cấp võ sĩ, không biết sống được đến 100 năm hay không nữa.

Nam tử nọ không biết ngượng vẫn mang vẻ mặt tự tin mười phần.

-Nghe nói Vân Ngô tiểu thư tư chất cao được tuyển thẳng vào học viện.

-Thì ra nàng tên Vân Ngô.

-Hắc hắc 2 nàng ta đều muốn.

Hùng cười quái dị.

..

Giữa quảng trường có 1 trụ thủy tinh mọi người ồn ào đứng xung quanh.

Một trụ thủy tinh trong suốt, cao chừng 50 mét, chia làm ba đoạn. Lúc này một cô gái trẻ tuổi trên đài phi thân xuống, cổ gái này khá đáng yêu, nàng đứng bên cây trụ mỉm cười nhìn mọi người thanh âm thanh thúy vang lên:

- Tiểu Nguyệt sẽ phụ trách kiểm tra tư chất! Mọi người chú ý! Khảo nghiệm bắt đầu. Rất đơn giản, chỉ cần đặt tay lên Tinh Trụ này là được!

Quả thật đơn giản, nhanh chóng có người xung phong tiến lên, đặt tay lên đó, nhưng không có phản ứng gì.

Một người, hai người, ba người, hơn trăm người một ngàn người lên thử vẫn không có động tĩnh gì.

Điều này rất bình thường, đa số mọi người sinh ra là phàm thể.

-Hả....

Xung quanh chợt vang lên tiếng kêu kinh dị, Hùng ngẩng đầu nhìn lên quan sát, cây trụ thủy tinh toả hào quang rực rỡ loá mắt.

-Nguyễn Mạnh Thắng, thiên tài trăm năm mới xuất hiện, 23 tuổi đạt sơ cấp đại đấu sư.

Mọi người cảm thán...

-Oa. Thật đẹp trai ta nằm mơ cũng muốn gả cho huynh ấy.

-Không biết được huynh ấy phang sướng thế nào.

Một vài thiếu nữ mê trai hai mắt toả sáng, hò hét tên Mạnh Thắng.

- Ủa, nhưng vì sao Tinh Trụ kia chỉ sáng một đoạn dưới cùng?

Những người lần đầu tham gia nghi vấn.

-Nó có liên quan tới cường độ lực huyết mạch, thấp sáng đoạn thứ nhất nói rõ tiểu tử này là Nhân linh thể, hơn nữa nhìn độ sáng để phán đoán, đã gần tới Nhân linh thể đỉnh phong!

-Vậy đoạn thứ hai cùng đoạn thứ ba.

-Thấp sáng đoạn thứ hai là Địa linh thể, thấp sáng đoạn thứ ba là Thiên linh thể!

-Hừ, đừng nên coi thường Nhân linh thể, ngay cả đặt toàn bộ võ giả trẻ tuổi Thanh Hà thành tới một chỗ, Nhân linh thể cũng sẽ không vượt quá 100

người, càng đừng nói đạt đến cường độ như Mạnh Thắng.

- Khả năng Mạnh Thắng đạt đến 9 sao, thậm chí 10 sao!

- Còn Địa linh thể... nghe nói nghìn năm trước Thanh Hà thành xuất hiện một người có được thể chất đáng sợ như vậy!

- Thu Hà tiên tử Địa linh thể thập tinh 16 tuổi đại võ sư, 19 tuổi đạt tới võ tướng được tuyển thẳng vào Bách Khoa viện. Thu Hà tiên tử có được năng lực hóa thân Kim Kiếm, không gì không phá, vô địch cùng cấp, thậm chí có thể chống đỡ tồn tại cao hơn nàng một cảnh giới!

Mọi người đều toát ra vẻ rung động tuyệt đối, mặc dù thời gian qua lâu rồi nhưng mọi người vẫn tự hào với Thu Hà tiên tử này.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?

Tiểu Ngọc ôn nhu hỏi Mạnh Thắng, bộ dáng dịu dàng động lòng người khiến cho vô số nam nhân đều đỏ mặt, ai bảo bọn họ không có được thiên phú như thế?

- Tại hạ Mạnh Thắng!

Mạnh Thắng ung dung trả lời.

- Mạnh công tử Nhân linh thể thập tinh. Xin mời qua bên kia.

"Kiểm tra" tiếp tục tiến hành, sau Mạnh Thắng liền có thêm Nhân linh thể dẫn động Tinh Trụ nữa bao gồm: Thắng, Huy, Dương, Sinh, Cường, Thành, Dũng, Hà, Trường..... tổng cộng chín mươi chín người.

Cuối cùng chỉ còn 1 mình, Hùng đi tới phía trước Tinh Trụ, hấn ngưng thần tĩnh khí một chút, rồi vươn tay đặt lên cây trụ kia. Một lát sau vẫn không có động tĩnh gì cả.

Nhận ra Hùng, Vân Ngô lửa giận bùng cháy, thấy vẻ mặt khác lạ của nàng, Như Ý nhìn xuống chỉ thấy một thanh niên áo trắng bộ dạng khá đẹp trai đang khảo nghiệm.

- Vân muội quen hấn?

- A! Không quen chỉ là hấn từng chọc muội. Mà muội không làm gì được hấn.

Vân bối rối trả lời.

- Hihi...Hấn chỉ có tu vi võ Sư! Không phải muội để ý hấn, không dùng hết sức.

Như Ý cười hỏi.

- Tên đó rất lợi hại muội dùng 10 thức Phi Vũ kiếm sơ giai huyền kỹ không làm gì được hấn còn để hấn đi mất.

Như Ý kinh ngạc:

- Tư chất phạm thể, để xem hấn lợi hại như nào! Nói xong nàng truyền âm tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nhìn Hùng với ánh mắt khó hiểu:

- Xin hỏi công tử tên gì?

Hùng khá bất ngờ:

- Tại hạ tên Trần Anh Hùng.

- Trần công tử Phạm thể. Thông qua xin mời qua bên.

Đám đông xôn xao, ghen tị, hâm mộ:

- Wtf, sao hấn được nhận.

- Ai bảo người ta đẹp trai.

- Đẹp trai có ăn được không, không ngờ Bách Khoa viện tuyển cả trai đẹp, biết vậy ta đập mặt đi xây lại rồi.

- Hừ người tưởng dễ lắm sao, đập mặt xây lại ảnh hưởng việc tăng tiến tu vi sau này không khác gì bình hoa. Học viện nào thu nhận phế vật vào.

- Không biết có tuyển thiên phú chuyên ấy không tại hạ thiên phú dị bẩm cu dài 5 cm, làm tới tận 3 phút được xưng thần thượng vô địch.

Một số thiếu nữ nghe vậy mặt đỏ tới mang tai, đi qua chỗ khác. Một số mạnh bạo khinh bỉ:

-A phi, thân thương 5cm không bằng ngón tay người ta nữa.

Thanh niên không biết xấu hổ ưỡn làm ra bộ dáng thiên hạ đệ nhất chim to.

-Hừ, mọi người có ý kiến với quyết định của học viện!

Tiếng hừ lạnh kèm theo khí thế võ tướng đập thẳng vào lòng mọi người. Minh Quân ngạo mạn quét mắt nhìn đám đông.

Mặc dù mọi người rất khó chịu nhưng không ai làm được gì đánh ngăm miệng lại, trong lòng chửi rủa tổ tông 18 đời hắn.

Hùng bước qua trước ánh mắt ghen tị của mọi người, hắn đứng bên 99 người đã thông qua.

Văn Kiệt chấp sự bay xuống trước 100 người thông qua, bộ dáng lão tỏ ra cao thủ nhất lưu. Khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

-Cửa thứ nhất khảo hạch có 100 người thông qua. Bây giờ các ngươi đã là người của học viện, khảo nghiệm thứ hai kiểm tra sức mạnh, các ngươi từng người tung võ kỹ mạnh nhất tấn công ta, để ta đánh giá sức chiến đấu của các ngươi! Nói xong lão chấp tay sau lưng.

- Bắt đầu đi!

Mạnh Thắng mặc bộ đồ màu xám, luôn nở nụ cười mỉm, hắn bước tới trước ý muốn làm chim đầu đàn về mặt tự tin mười phần.

-Học trò xin bêu xấu. Kim Cương Quyền! Hãy.

Linh khí thiên địa kéo tới nắm tay Thắng, nắm tay hắn chuyển thành màu trắng đục tiếng xé gió vang lên lao thẳng vào Văn Kiệt.

Văn Kiệt bộc phát khí thế dễ dàng hoá giải một quyền vừa rồi.

-Khá lắm, sơ giai đại đấu sư. Chiến lực có thể so cao cấp đại đấu sư.

Lão nhìn Thắng với ánh mắt tán dương.

-Đa tạ. Thắng không kiêu ngạo không siểm nịnh thối lui.

Thấy Thắng biểu hiện như vậy, lão càng hài lòng thâm nhủ thiếu niên này tiền đồ vô lượng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Anh Hùng khảo nghiệm

Những người còn lại lần lượt tiến lên, biểu hiện bình thường. Đa số thực lực cấp võ sư. Trong đó thanh niên tên Dương biểu hiện kinh khủng nhất chỉ với tu vi trung cấp võ sư mà chiến lực so với sơ cấp đại võ sư, khiến nhiều người kinh ngạc là thanh niên này xuất thân bình dân, rất ít người biết tới.

Hùng nhíu mày, nhìn về phía Dương, toàn thân Dương ẩn giấu một cỗ khí tức âm trầm khủng bố đến cực điểm, khí tức này rất tà ác đạt tới một trình độ rất đáng sợ nhưng ẩn giấu rất sâu. Đây là lần đầu tiên Hùng gặp khí tức mạnh tới vậy nó gần bằng lão đầu Phong Nha động.

Không quan tâm tới Dương nữa Hùng tiến lên.

-Xin hỏi chấp sự cản dùng toàn lực đúng không!

Mọi người hơi sững sốt rồi phá lên cười.

-Ha ha! Văn chấp sự đỉnh phong võ tướng, hắn tưởng mình là võ vương hay võ tôn chắc.

Văn Kiệt chấp sự tỏ vẻ không vui:

-Cứ dùng toàn lực tấn công lão phu.

Hùng thấy vậy bèn vận chuyển nguyên lực tập trung toàn bộ khí thế vào Văn Kiệt chấp sự.

Như Ý cũng chăm chú nhìn xem thiếu niên võ sư này có gì đặc biệt.

Bị khí thể Hùng tập trung, Văn Kiệt chấp sự tìm đập bịch bịch, chưa bao giờ lão cảm thấy cái chết cách mình gần tới vậy, mồ hôi chảy như tắm, chân như nhũn ra, run lấy bầy.

-Bẹp! Áp lực tâm lý quá lớn khiến lão ỉa cả quần lẫn ra hôn mê bất tỉnh.

Mùi hôi thối bốc lên khiến mọi người sùng sốt.

Thành chủ Ngô Chiến lao xuống đầu tiên kiểm tra thân thể lão.

-Ngươi đưa chấp về thay đồ, tắm rửa.

Phân phó hạ nhân xong thành chủ quay sang Như Ý, Minh Quân nghi hoặc:

-Hắn không sao, chỉ bị ngất đi thôi.

-Hừ thật mất mặt! Minh Quân lộ vẻ khinh thường quay xuống nhìn mọi người.

-Văn chấp sự sáng nay uống nhầm đan dược tiêu chảy nên mới xảy ra chuyện vừa rồi. Được rồi khảo nghiệm kết thúc mọi người giải tán.

Như Ý quay sang đánh giá 10 thanh niên: Thắng xếp hạng nhất tới Dương, Huy, Sinh, Cường, Thành, Hà, Trường, Dũng, Quang...Mọi người có chuyện gì giải quyết cho xong, hai ngày sau chúng ta xuất phát tới Hà Nội thành.

Nhận thấy ánh mắt chăm chú nhìn mình, Hùng đoán ngay là Văn. Hùng lao nhanh ra ngoài trước khi Văn tìm tới mình. Văn tức tối nhìn theo bóng Hùng nhưng không đuổi theo.

Đoàn người Bách Khoa viện về tập trung tại nhà thành chủ, lúc này Văn Kiệt chấp sự đã tỉnh. Mọi người mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn lão. Lão cảm thấy mặt mo đỏ bừng, xấu hổ muốn chết, cổ nén xấu hổ lão cất giọng:

-Lúc đó ta cảm giác có khí thể tập trung vào mình, tưởng như mình đã chết tim mặt đều bị dọa sắp vỡ ra. Cuối cùng không khống chế được nên mới....à! thật hổ thẹn.

Cả đám sắc mặt ngưng trọng.

Như Ý phân tích:

-Chắc hẳn lúc đó có tuyệt thế cao thủ tập trung khí thể vào người lão.

-Có khi nào là Trần Anh Hùng! Văn nghi vấn.

Ngô Chiến trầm ngâm.

-Không thể nào, hẳn chỉ có tu vi võ sư mọi người đều thấy rõ. Người mà có thể trong lúc chúng ta không phát hiện mà dọa chấp sự vậy ít nhất tu vi Võ Tôn.

Võ Tôn, nghe tới đây mọi người hít sâu một hơi khí lạnh. Đó là tiền bối có khả năng bay như chim, đi trên không khí như đất bằng, sức mạnh khủng bố dòn non lập biển.

-Từ khi nào Thanh Hà thành xuất cao thủ tuyệt thế như vậy

Ngô Chiến cũng nghi hoặc, bao năm nay chưa từng có người nào tu vi như vậy xuất hiện trong thành.

Minh Quân ngạo mạn nói to:

-Có gì ghê gớm! Ông nội ta cũng là Võ Tôn. Không cần phải sợ hắn, hắn mà lão làm thịt luôn.

Mọi người trầm mặc. Cuối cùng thành chủ quyết định mọi chuyện kết thúc tại đây. Nhóm người Bách Khoa viện cũng tán thành, ai mà lại muốn đi chọc một Võ Tôn cơ chứ.

Đang đi trên đường cảm thấy có tiếng gió phía sau, Hùng né sang vài bước, bóng trắng lao đến đập mộng Hùng không thành, bèn quay ra con cu Hùng tung thêm vài cước.

-Má ơi! Đau chết bõn đế rồi, bõn đế vừa đập phải đỉnh.

Hùng méo mặt.

-Con mèo bệnh dâm ví chim ta nhỏ như cây đinh nữa, ta không khách sáo đâu.

-Dừng. Biết ngươi vào thành bốn để có lòng tốt tìm ngươi, ngươi đối xử với bốn để vậy hả.

Con mèo già bộ ủy khuất.

-Ây cái bộ dáng kia là sao? Dám miu đừng tưởng ta không biết mấy hôm trước thấy ngươi dúi đầu trong ngực Như Ý tiên tử còn cào cào cái chân.

-Hừ! Bốn Để Miu mãi mới tiếp cận được con nhỏ đó, ai dè nó ôm vài hôm chán thả bốn để trong nhà! Con mèo khoanh chân trước ngực.

-Con mèo từ giờ không được tiếp cận Như Ý nữa. Cô ấy là của ta!

-Ai thèm, cho ngươi đó đăng nào bốn để chơi chán rồi!

-Coi như Như Ý chơi chán túi lông rồi vứt thôi khoe mẽ cái gì.

-Cái gì! Tiểu tử dám nói bốn để là túi lông, lúc bốn để tung hoành thiên hạ không biết tiểu tử ngươi còn ở góc nào chơi bòn.

-Hùng tử có phải ngươi cũng là mèo? Tại sao bốn để cảm giác quen thuộc ngươi.

Hùng tròn mắt, không thèm để ý nó.

-Mèo điên ta cảm túi lông của ngươi có một ít nguyên khí.

-Cái gì nguyên khí?

-Nguyên khí hình thành đầu tiên trong thiên địa là bản nguyên thiên địa. Tu luyện gần như không có bình cảnh.

-Thì ra vậy! Con Mèo tỏ vẻ hoài tường.

-Chuyện gì?

Lần đầu thấy nó im lặng, Hùng tò mò hỏi.

-Oài! Nhớ năm xưa bốn để được người đời xưng Phong Lưu Chân Quân,anh tuấn tiêu sái, võ công siêu quần, tung hoành thiên hạ không địch thủ, lưu tình vô số, chim to đệ nhất, bốn để chỉ cần quơ tay một cái là vớt được cả năm mỹ nữ,.....

Thấy nó tuôn một hồi khiến Hùng không nhịn được.

-Dừng, chém gió ít thôi. Nói vào vấn đề chính đi!

- Hừ! Khi đạt đỉnh phong Võ Quân bốn để quyết định trùng kích Võ Thánh ai ngờ thất bại, lúc sắp hồn phi phách tán bốn để được thiên đạo chỉ dẫn trùng sinh vào thân thể mới, một tia tàn hồn bốn để thoát ra đi tới nơi được chỉ định ai dè... thấy....

-Thấy cái gì?

Nhận thấy con mèo méo mó Hùng thúc dục.

- Thấy một con mèo trắng đang cười con mèo cái màu vàng, bốn để quay đầu bỏ chạy nhưng không kịp. Cuộc đời phong lưu bốn để bị hủy từ đây, bốn để hận a. Sau này bốn để lừa gạt mỹ nữ khắp nơi để tìm lại cảm giác khi xưa.

-Một lần, bốn để gặp được cái bà nương xinh đẹp làm trái tim nhảy thành thịch nên quyết định dụ dỗ. Bà nương thấy bốn để lại gần chẳng thèm ngó ngang gì tiện tay chần áp bốn để nằm bẹp 1000 năm thật vất vả mới thoát.

Nghe tới đây Hùng bật cười ha ha.

-Cho chừa cái tội dè gái.

-Hừ nhìn tiểu tử ngươi 20 tuổi mà còn zin, bằng tuổi ngươi bốn để chơi cả trăm em rồi, bái bốn để làm sư phụ bốn để dẫn ngươi đi chơi gái.

Biết được sự thật Hùng không thèm nghe nó nói nhảm hỏi nó:

-Vài ngày nữa ta đi Bách Khoa viện ngươi cùng đi không?

-Đi.

Cảm giác ở bên Hùng tốc độ hấp thu linh khí tăng nhanh con mèo quyết định đi theo.

-Vậy hai ngày nữa gặp.

Hùng bước đi, tìm một khách sạn nghỉ ngơi rồi nhắm mắt tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Rình xem mỹ nữ tắm

Hai ngày sau, đám người tụ tập tại phủ thành chủ, chuẩn bị xuất phát. Tổng cộng hơn trăm người, con mèo cũng được Như Ý ôm.

Khi thấy Hùng, Vân rất giận nhưng ngại nhiều người không nói ra được chuyện mất mặt như vậy.

- Vân nhi! Xa nhà con hãy chăm sóc tốt cho bản thân.

Thành chủ xoa đầu Vân.

- Cha! Con gái không muốn xa người.

- Không sao? Khi nào nghỉ về thăm cha cũng được.

- hu hu hu

Vân khóc thút thít.

- Bác! Cháu xem Vân như tử muội, cháu sẽ chăm sóc tốt cho muội ấy.

- Cảm ơn Như Ý, Vân hiền lành bác chỉ sợ con bé bị người khác lừa mất.

- Hắc hắc, chỉ có ta lừa thôi! Vân muội trốn đâu cho thoát! Hùng đắc ý nghĩ mà không biết mình nhiễm tính xấu của con mèo.

.....

Đoàn người đi được một ngày trời tối mới tới khu rừng rậm.

- Mọi người dừng chân nghỉ ngơi tránh yêu thú, sáng mai đi tiếp.

Văn Kiệt chấp sự phân phó, từ chuyện hôm đó lão tỏ ra ít nói, mặt lúc nào cũng như đưa đám.

Mọi người tản ra nghỉ ngơi. Hùng chọn một gốc cây khá xa leo lên ăn lương khô rồi ngủ. Dương, Thắng cũng chọn nơi nghỉ ngơi riêng mình. Những tên còn lại thì xúm vào bên Minh Quân nịnh hót, tăng bốc hấn.

- Vân muội tử biết gần đây có suối nước! Lát nữa 2 đứa mình qua đó tắm rửa nha.

Như Ý kéo Vân ra nói nhỏ.

- Nhưng muội sợ có người nhìn thấy! Mặc dù cũng muốn tắm nhưng Vân khá rụt rè.

- Không sao tử bố trí kết giới linh lực xung quanh, chỉ cần có người lại gần là tử biết.

Hai nữ nói chuyện mà không để ý con mèo đang giả bộ đáng yêu ngủ ở bên, tai nó giật giật.

Nửa đêm hai nàng nhận lúc mọi người không chú ý rồi đi.

Tối trước dòng suối nhỏ, hai nữ cởi quần áo treo lên cành cây gần bờ suối rồi xuống tắm.

Cảm nhận toàn thân mát lạnh Ý khẽ hô:

- A! Thật thoải mái.

....

- Hùng tử, Hùng tử?

Hùng mở mắt nhìn con mèo, một bên chân nó đeo chiếc quần hình tam giác màu hồng phấn, một chân cầm chiếc màu trắng đưa lên mũi ngửi.

-Hít hít.. Thơm quá! Phê hơn hít cần. Tiểu tử có muốn thử không.

Nó quăng cho Hùng chiếc màu hồng phấn.

Hùng cầm lấy chỉ thấy bên trên có một vài sợi lông đen, đưa lên mũi ngửi, một mùi hương nữ nhân nhẹ nhàng từ mũi trùng nhập vào trong tâm trí hắn, mùi hương đó như mũi từ bắt giác tan khai trong tâm lý, làm cho con người bồi hồi vô cùng.

"Cực phẩm, cực phẩm à. Thanh đậm như hoa nhài, hương thuần như mũi từ."

-Mèo điên đây là cái gì vậy? Tại sao có mùi nữ nhân?

-Hắc hắc! Cái này gọi là quần lót của nữ nhân.

-Quần lót!! Hùng mờ mịt hỏi.

-Hừ! Tiểu tử nguoi đàn vãi. Quần này giống cái nguoi dùng để bọc cu ấy nhưng cái này tui con gái mới dùng.

-Qua đây bọn để dẫn nguoi đi xem mỹ nữ.

Hùng tò mò theo sau con mèo.

-Hình như phía trước có kết giới.

-Tiểu tử tinh mắt phết! Cái kết giới cấp thấp này sao làm khó bọn để được! Con mèo đi về phía trước vạch vạch vài cái để hở ra một cái lỗ vừa một người chui vào.

-Tiểu tử mau vào! Nói xong nó chui vào trong.

Hùng theo vào, kết giới khép lại nguyên vẹn.

Con mèo dẫn Hùng nấp trên cây đại thụ, mặc dù ban đêm nhưng võ giả đa số nhìn rõ mọi vật.

Đột nhiên Hùng sững lại, toàn thân chấn động nhìn về phía trước. Hắn há hốc mồm nắm chặt quần lót trong tay, khuôn mặt vô cùng kinh hãi.

Trong hồ nước là hai tuyệt thế mỹ nữ đang tắm, mái tóc dài buông xuống vai bờ vai trắng trẻo mềm mại thanh khiết, làn da đỏ đường như muốn làm cho mỹ ngọc trong thiên hạ phải thất sắc. Mặc dù Hùng chỉ có thể nhìn từ một phía của mỹ nữ nhưng như vậy lại càng dụ hoặc và hấp dẫn hắn. Hùng chưa từng nhìn thấy thứ gì hấp dẫn như vậy, máu mũi chảy thành dòng.

Lúc này Vân và Như Ý đang cười đùa té nước vào nhau, hai nguoi cứ uốn éo qua lại khiến hai trái trước ngực này tung tung.

Vân bị Như Ý tập kích bất ngờ kinh hãi kêu lên muốn che ngực nhưng Như Ý lẽ nào để nàng được như ý. Như Ý giữ lấy tay Vân, cười đùa: "Vân muội, cái meo meo thật lớn."

"Làm gì có, mau thả ta ra." Vân hờn dỗi nhưng không tiếp tục vùng vẫy nữa.

"Rõ ràng là có mà, ta khám đây." Như Ý cười hi hi lấy tay nắm lấy một bên ngọc nhũ của Vân bóp bóp khiến cho gương mặt xinh tươi của Vân đỏ bừng.

"Oa, còn nói là không có nữa hả, một tay của ta mà nắm không hết này." Như Ý cười hi hi. Không hiểu tại sao trong đầu Vân đột nhiên hiện ra Hùng. "Đáng ghét, sao mình lại có thể nghĩ tới tên đâm tặc đó."

Khi Vân thần sắc biến đổi, Như Ý đột nhiên cúi đầu xuống lẻ lười ra liếm lên hạt anh đào màu phấn hồng của Vân.

Vân lập tức mặt đỏ bừng, bực bội nói: "Ti làm gì đó?"

Hùng đứng ở trên cây nhìn mà niệng lưỡi khô khốc. Hai nữ này không ngờ lại làm trò đùa bọn nhau, hắn nắm chặt lấy quyền đầu, toàn thân rung nhẹ, đầu bốc khói. Hắn có cảm giác chỉ muốn xông lên ăn hai nàng.

-Hùng tử cẩn thận chảy máu bỏ mạng! Như này đã là gì, bà nương trấn áp bọn để chỉ cần nhìn thôi đã sướng muốn chết rồi! Con mèo gõ vai Hùng.

- Vì cái gì? Vì gì mà lực tự kiềm chế của mình lại như thế này? Hùng trong lòng thầm than, vừa mới có loại ý niệm tà ác trong đầu thì tựa như là giống như bản năng của thân thể, đã thấm sâu vào trong huyết dịch cốt tủy.

Lách tách một loạt âm thanh của nước, Hùng nhìn lại, mắt tròn lên, Như Ý bỗng rẽ nước bước ra, cả một ngọc thể trong suốt lộ ra trong không khí. Bộ ngực trong suốt đó như chén ngọc khấp lên, đỉnh nhọn của ngọc nhũ vì có gió nhẹ thổi qua nên co rút lại chia lên, hơi nhẹ rung, eo như là một mặt kính sáng sạch trơn nhẵn. Hùng ráng tưởng tượng ra xúc cảm trơn tuột mượt mà đó. Cặp chân ngọc của nàng thon dài uyển mỹ, phát tán ra vẻ sáng bóng như

ngà voi, ghê gớm nhất là từ phía bên hông Hùng nhìn thấy một giải đất nhỏ tam giác có lông mọc cuộn lên che đậy hai mép thịt màu hồng, làm mạch máu của hắn muốn nổ tung ngay lên, dục hỏa bùng cháy.

Ừc.. Ừc...

Yết hầu của Hùng lên xuống, quá mê người rồi, hắn đã chịu hết nổi.

Thiếu nữ từng bước từng bước khoan thai tiến tới bên bờ, hông nhẹ lắc qua lắc lại, phong tư vô hạn, ngực theo bước đi nảy lên nảy xuống, làm tim của Hùng muốn nhảy ra ngoài.

-Râm!

Không không chế được Hùng rơi xuống gốc cây.

"Là ai?" Vân nghe được âm thanh vang lên kinh hoàng quát lên.

Như Ý giật nảy vợ quần áo trùm vào.

-Dâm tặc! nàng tung một chưởng về phía cây đại thụ.

-Kháo! Bị phát hiện, tiểu tử mau chạy! Con mèo gào lên chạy trốn.

Thân ảnh Hùng như quỷ mị biến mất lao theo con mèo.

Như Ý tại đông y phục của mình trên bờ suối tìm kiếm, nhưng là tìm không ra quần lót của mình. Vân vừa lên cũng không tìm thấy, lúc này dám chắc bị hai tên dâm tặc kia lấy đi rồi.

Hai nàng nhanh chóng mặc y phục đuổi theo nhưng không kịp, hốc mắt của Vân đỏ lên thiếu điều muốn rơi lệ.

"Dâm tặc đáng chết ta sẽ không buông tha cho hai người." Nghe giọng Như Ý biết là có hai tên, tức quá toàn thân nàng rung lên, nàng đại khái đoán ra là quần lót của mình bị hai nam nhân lấy trộm, rồi nhân tiện nhìn lên mình tắm. Cứ nghĩ tới cảnh quần lót mình bị dâm tặc hiếp dâm. Như Ý nộ hoá bùng bùng. Nhưng nàng thế nào cũng nghĩ không mình bạch rớt cuộc là ai đã phá được kết giới mà nàng đã bày ra mà không bị nàng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Rơi xuống vực sâu

Quay lại chỗ nghỉ ngơi, Như Ý thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc là ai đã phá được kết giới nàng đã bày ra mà không bị nàng phát hiện, cái này là kết giới cao cấp của Bách Khoa viện, dùng thực lực gần tới võ vương của nàng trừ phi là Võ Quân bằng không, không có khả năng một tia động tĩnh cũng không có, nghe giọng điệu già nua có thể là cao nhân ẩn thế nào đó? Nghĩ tới bị một lão quỷ mấy trăm tuổi, nghìn tuổi nhìn thấy thân mình nàng càng xấu hổ tức giận thêm.

Hùng chạy trở về chỗ cũ, nghĩ tới mình một bên nhìn lên nữ hài tắm, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác xấu hổ, hắn không biết mình vì gì lại có thể làm ra sự tình không ra gì như vậy.

"ái chà, thân thể đẹp quá". Con mèo tỏ vẻ thòm thèm chưa đã, thấy Hùng ngẩn người như vậy nó tỏ vẻ khinh thường:

-Hùng từ từ đừng có mang cái bộ mặt đưa đám như vậy. Nhìn sư ông con mắt ra còn già bộ, bổn đế phải trở về đây hắc hắc.

Nở nụ cười hèn mọn nó quăng chiếc quần lót màu trắng cho Hùng rồi chạy đi.

Hùng vội vàng nhét hai chiếc quần vào trong người.

Vân với Như Ý vừa trở về thấy Hùng còn thức.

-Vị đệ đệ này sao còn thức vậy?

-A! Nghe tiếng bước chân nên ca vừa tỉnh thôi.

Hùng lúng túng đáp bừa. Nhớ tới khi nãy, hai mắt hắn liếc nhìn bộ ngực cao cao đội lên của Vân, hắn đã sớm đem bộ dạng hai ngọc nữ cực phẩm này khắc vào trong óc, quay sang quan sát toàn thân Như Ý trong mắt Hùng hai nàng như là không có mặc quần áo vậy.

- "Á." Như Ý cảm thụ được ánh mắt nóng bỏng của Hùng, ý thức khép chân lại, nàng thậm chí nghĩ vì sự tình mình không mặc quần lót bị hắt nhìn xuyên được.

Như Ý kèm chế, ý thức cho rằng Hùng háo sắc, tức giận thiếu chút nữa biến hấn thành đầu heo, nhưng nàng thấy biểu tình của Hùng chân thật không giống bọn nguy quân tử, chỉ có thể nghiêng răng tức tối trong lòng, nàng không muốn chuốc giận vào kẻ vô tội.

Ý tức tối bỏ đi.

- Sắc lang.

Vân trừng mắt nhìn Hùng rồi rời đi với Như Ý.

Mặc dù có thể dùng nguyên khí xua tan hỏa khí trong người nhưng Hùng không làm, hấn rất thích cảm giác hưng phấn, kích thích này, trước đây hấn chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy. Ngay người một lúc lâu, Hùng nhắm mắt tu luyện không để ý được Dương đang nhếch mép cười.

Hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường, đi không bao xa, tới bên cạnh vách đá sâu, Văn Kiệt chấp sự dừng lại nhắc nhở:

- Mọi người men theo vực sâu mà đi, cẩn thận rơi xuống, linh thú dưới đó thấp nhất đều là trên tam giai cao cấp, hơn nữa ngũ giai linh thú cũng là thường thường lui tới,... Gặp được những linh thú đẳng cấp cao này, chúng ta chỉ có bỏ chạy, hướng chỉ núi cao vậy ngã xuống hộ thân cương khí cũng không chống đỡ được.

- Như Ý tí? Muội hơi sợ

Vân tỏ ra sợ hãi.

- Đều tại tên ngạo mạn Minh Quân cứ bám lấy tí, đòi đi theo, ý mình lợi hại đòi bay đi đường tắt ai dè trên đường bị yêu thú bắn rơi pháp bảo phi hành, suýt làm mọi người gặp nguy hiểm. Pháp bảo phi hành của cha muội nhỏ quá không đủ cho mọi người cùng đi.

- Hừ! không phải ông hấn là Võ Tôn tì đã đánh cho hấn một trận đuổi đi rồi, thật phiền phức! Vân muội theo sát tí!

Ý kéo Vân sát lại gần.

Những tên đáng ghét theo đuổi Như Ý toàn bị nàng đuổi đi duy chỉ có tên Minh Quân giả bộ si tình theo đuổi. Đừng tưởng nàng không biết gã háo sắc thành tính chuyên tán tỉnh nữ sinh học viện, trước mặt nàng lại tỏ vẻ quân tử biết được nên nàng rất chán ghét gã.

Men theo núi đá, đi khoảng một canh giờ Như Ý hô lên:

- Đó... Đó là cây vải!

Mọi người nhìn xuống dưới vách đá hơn 500 mét, có 1 gốc cây khoảng 2 mét nhiều cành gỗ nhỏ, lá nhỏ có màu xanh. Chỉ thấy trên cây mọc 3 quả màu đỏ.

Cây vải, tứ giai cao cấp linh thảo, tăng tí lệ đột phá võ vương, không lưu lại di chứng.

Nghĩ mình đạt tới võ vương, bằng Nhu Tịch kiếm pháp có thể được học viện coi trọng hơn, như vậy không bị tên Minh Quân làm phiền nữa. Song Như Ý thờ dài, bởi vì nàng biết địa phương có cây vải bình thường sẽ có yêu thú Chào Mào ngũ giai sơ cấp tương đương Võ Vương nhân loại, cho dù khiêu chiến vượt cấp nàng cũng không đánh lại nó, yêu thú thể chất mạnh mẽ, còn biết bay. Quyết định, Như Ý đưa con mèo cho Vân ôm, nâng cột dây leo thành sợi dây.

- Muội định làm gì vậy? Cây vải thường có Chim Chào Mào thủ hộ, hay để Văn chấp sự hái cho.

Minh Quân vô tư hỏi, không để ý Văn Kiệt co giật.

- Không sao vách núi cao như vậy chưa chắc có Chim thủ hộ, ta có lực chiến võ vương, hái xong lên ngay.

Như Ý lạnh nhạt.

- Tí có cần phải hái không? Chắc ở học viện cũng có mà.

- Mặc dù là tứ giai linh thảo ngoài việc đột phá, nó còn có khả năng mở rộng đan điền không để lại di chứng như những linh thảo khác, cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, không có một chút nguy hiểm thì kiếm đâu ra chỗ tốt. Muội an tâm tí đủ sức bảo vệ mình.

Buộc chặt một đầu sợi dây. Như Ý quay sang Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu Nguyệt, nhất định phải cẩn thận, không cho phép bất kỳ vật gì có thể làm đứt dây leo này!

- Vâng!

Tiểu Nguyệt đáp.

Ngay sau đó, Như Ý đem dây leo cũng trói ở trên người, sau đó từ từ hướng vách đá ở phía dưới trèo xuống.

Thấy Như Ý thuận lợi hái xuống 3 trái vải, mọi người thờ phào một hơi.

Lúc này Dương mở miệng:

-Lên mau, là Chim Chào Mào trung cấp ngũ giai.

-U.

Cách đó không xa một con chim màu đen dài hơn mét phát ra một tiếng tê mình, hướng Như Ý đánh tới.

Nghe được Dương nói, toàn thân Ý khẽ run, thân thể trượt xuống mấy mét, nàng cố gắng leo lên.

Đáng tiếc nàng leo lên vẫn không đủ nhanh, bị rơi thẳng xuống dưới.

- Nguy rồi!

Mọi người kinh hô một tiếng.

Chim Chào Mào xé đứt dây leo kêu lên một tiếng trực tiếp hướng lên phía trên.

-Đi mau, nó hướng chúng ta bay tới!

Văn Kiệt chấp sự kinh hô, sau đó không dám chần chờ chạy trốn.

Đoàn người cũng không dám lưu lại, chạy đi.

Vân hoảng loạn không biết làm sao quay sang Hùng:

-Ngươi...huynh..mau cứu Ý đi.

Chim Chào Mào lao nhanh lên tấn công đám người

Ngũ giai yêu thú đã có linh trí, thấy ánh mắt Dương lông tơ dựng ngược, nó hoảng sợ bay xuống vực.

Vân cuống lên. Hùng đặt tay lên vai nàng vỗ vài cái:

-Muội yên tâm, ca mang Như Ý hoàn hảo trở về.

Nói xong Hùng truyền âm cho con mèo nói nó bảo vệ tốt cho Vân rồi hất nhảy thẳng xuống vực.

Đám thanh niên hô lên:

- Minh Quân huynh, chúng ta xuống trợ giúp Hùng.

Minh Quân có chút mất bình tĩnh nói:

- Vẫn là... dừng đi, vực sâu ngàn mét chúng ta xuống chỉ làm mồi cho yêu thú, thực lực của Ý muội cao như vậy còn không làm gì được. Chúng ta xuống chịu chết à! Mỹ nữ tìm nơi khác cũng được chứ mất mạng cứu cứu cái rắm.

Nghe vậy mọi người cảm thấy cũng đúng.

-Đúng là tiểu nhân, khó trách Ý ti không có vừa ý hần! Vân cảm thấy Hùng có chút háo sắc nhưng tốt hơn tên Minh Quân ngàn lần.

-Thôi được rồi mọi người nhanh tới học viện gọi người tới xem sao? có lẽ Như Ý còn có một đường sinh cơ!

Chả có ai quan tâm tới Hùng chỉ coi Hùng giống như thẳng ngu, anh hùng rom thôi, sơ cấp võ sư cùi bắp cũng đòi lao xuống tìm chết.

Văn chấp sự kéo Vân đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Anh Hùng cứu mỹ nhân

Lúc này Hùng lao nhanh xuống vách núi.

Dưới vực sâu, Như Ý hoảng sợ hét lên, trong tay ngưng kết linh lực cường đại, múa kiếm phóng tới.

Một đạo kiếm khí còn mạnh hơn mấy chục lần công kích của võ tướng đỉnh phong đánh thẳng vào Chim Chào Mào.

Chim Chào Mào dường như đã sớm có phòng bị, thân thể nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, né tránh đạo công kích kia, đồng thời cánh của nó vỗ mạnh, tạo thành hai tia sét đánh thẳng vào người Ý.

- Công kích lời thuộc tính!

Như Ý hô lên.

Nói chung thuộc tính chia thành thuộc tính ngũ hành, gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Nhưng cũng có các loại thuộc tính diễn sinh khác, như phong, lôi, quang, âm, băng, vụ,... Trong đó lực công kích mạnh nhất chính là thuộc tính lôi.

Thiên lôi có thiên uy hủy thiên diệt địa, thân có lôi thuộc tính cũng phải hấp thu thiên lôi lực để tu luyện thân thể, khi thân thể đạt đến mức tận cùng, có thể dẫn động thiên lôi làm thủ đoạn công kích mạnh nhất.

Nhưng Chim Chào Mào tứ giai này dường như chỉ có thể sử dụng thuộc tính công kích của bản thân, vẫn không thể dẫn động thiên lôi công kích, mặc dù công kích như vậy cũng vô cùng khủng khiếp.

Tia sét màu tím phát ra tiếng vang ừ ừ, không khí xung quanh đều bị xé nứt.

Ý biến sắc, khi này nàng dùng toàn lực hoá thành hộ thân cương khí tiếp đất nên đã bị thương, hiện tại căn bản không kịp trốn tránh, nàng chỉ có thể cắn chặt răng, liên tục huy động kiếm nghênh tiếp tia sét kia.

Ầm!

Ah!

Căn bản vô dụng, công kích của nàng trực tiếp bị tia sét nhỏ kia nuốt hết, tia sét trực tiếp đánh trúng thân thể, khiến nàng phát ra tiếng kêu thảm, bay ngược ra xa. Thấy tia sét bay tới Như Ý tuyệt vọng. Cho dù thực lực của nàng mạnh, thể nhưng mà vào thời khắc đối mặt với cái chết thì nàng vẫn không kiềm được sợ hãi trong lòng, bỗng nàng cảm thấy bóng trắng lao tới ôm lấy eo nàng.

Hùng ôm Ý vào lòng quát to:

-Súc sinh lông lá đáng chết! Dám làm tổn thương nữ nhân của ta.

Hùng nổi giận vận nguyên lực cách không tung ra một chưởng.

-Quác!

Như Ý trợn mắt nhìn, Chim Chào Mào bị một chưởng của Hùng đập thành bánh thịt.

-Người... người...

-Sao hả? Thấy ca quá đẹp trai, động xuân tâm, muốn lấy thân báo đáp.

Hùng vô si một tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, một tay bóp bóp cặp mông tròn vênh, mũi hít sâu vài hơi.

-Thơm quá à! Đáng người tuyệt đẹp!

Như Ý đỏ mặt:

-Thả ta ra!

-Muội bị thương nặng, linh lực mất hết, không khác người bình thường căn bản không đứng được.

Hùng bế ngang nàng lên, tìm chỗ nghỉ ngơi. Giãy giữa một lát, một quả Như Ý ngủ thiếp đi, nhìn nàng ngủ trong lòng mình, vết máu trên miệng, lòng Hùng nhỏ máu.

Lúc này Hùng tìm được một cái động cao hai mét trên vách đá, hần ôm nàng bay lên chui vào trong hang động.

Sau khi an trí tốt cho nàng

Hùng thương tiếc nhìn qua, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm ôn nhu.

Ý thân thể bị thương nặng, sắc mặt thập phần tái nhợt. Hùng truyền một ít nguyên lực vào chữa trị hết nội thương cho Ý, nhưng nàng không hồi phục tí linh lực nào. Nguyên lực không hấp thu được mà phiêu tán ra ngoài.

-Nàng cảm thấy như thế nào rồi?

Hùng ôn nhu hỏi.

Như Ý mơ hồ, co rút thân thể nói mơ màng:

-Lạnh... Lạnh quá... Hùng không nói hai lời, hần cời áo khoác lên người nàng.

Nhưng mà Ý vẫn co rúm người như trước.

Hùng sờ sờ trán cô gái, cảm thấy nóng hằm hạp.

-Phát sốt ah!

Hùng thâm hô, nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng thì tâm tình không đành lòng.

Có thể nói trái tim của hắn đều thất trên người thiếu nữ này.

Hùng ôm Ý vào trong ngực.

Hương thơm của Ý xông vào trong mũi, làm tim Hùng đập loạn, con cu lập tức có phản ứng.

-Đến lúc nào rồi còn nghĩ những chuyện này!

Xua tan dục vọng, Hùng tiến vào trạng thái tu luyện, vận chuyển Chân Linh công hấp thu linh khí.

Cảm ứng được nhiệt lượng ấm áp, Ý lập tức ôm eo Hùng, đầu càng chui vào trong ngực hắn, mông ngồi lên chim hắn, cho đến khi nàng tìm được vị trí thỏa mái dễ chịu mới thôi. Trên khuôn mặt tuyết nữ kia đây thỏa mãn. Đường cong kiều nhân không ngừng phập phồng, chứng minh cơn sóng kia cuộn trào mãnh liệt. Đáng vẻ mềm yếu cùng với vẻ tươi cười trước đó đối lập rõ ràng, tạo thành một loại hoang hốt tinh thần. Lại càng kích thích khát vọng tà ác trong lòng Hùng.

- Kháo...

Hùng nhẹ giọng mắng một câu, Hồn Nguyên Quyết trong cơ thể vội vàng xoay tròn, ngăn chặn từng đạo từng đạo tà hỏa kia chạy tới không ngớt.

- Quả thực là muốn mạng người...

Nhìn qua Ý ngủ say trong ngực của mình, sâu trong lòng Hùng có cảm giác hạnh phúc dạt dào.

Trong động khảm ẩn mật có một nam một nữ đang dựa sát vào nhau. Nam anh tuấn bất phàm, nữ xinh đẹp động lòng người.

Ah!

Nửa ngày sau, Ý khẽ động.

- Nàng tỉnh rồi!

Hùng vỗ vai của Ý ôn nhu hỏi.

Ý tỉnh táo một chút, khẽ tiếp phát ra tiếng hét kinh người.

- Ah!

Ý muốn thoát khỏi ôm ấp của Hùng. Ai ngờ Hùng cứ ôm chặt lấy nàng.

Hí...

Bộ ngực sữa của Ý chạm vào ngực của Hùng, cảm giác mềm nhũn làm Hùng sáng khoái rên lên.

-Hồn dân, nguoi thả ta ra!

Ý vô lực kêu to.

Hùng làm bộ mặt chính nhân quân tử.

- Nàng bị thương rất nặng, không nên lộn xộn được chứ? Ta trị thương cho nàng! Hai tay Hùng nắm ngực và hông của Ý xoa nắn, vuốt nhẹ.

- Trị thương..mà tay người..ta khòì rồi!.. ai cần người lo, loại người như người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, người sẽ bị trời đánh, ô ô...

Ý cắn cặp môi đỏ mọng lấp bắp, trong đôi mắt đẹp dịu dàng có nước mắt ủy khuất chảy ra.

Nàng từ nhỏ đến lớn đâu có chịu ủy khuất như vậy.

- Đây, nàng đừng khóc ah?

Vừa nói tay Hùng di chuyển tới giữa hai chân nàng vuốt vuốt.

Ư..Ư...

Ý giống như giống như bị điện giật, thân thể mềm mại nhịn không được bắt đầu run rẩy, đôi môi phát ra tiếng rên rì.

-Người người thả ta ra!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nàng là nữ nhân của ta

Sắc mặt Ý càng hồng lên, gương mặt xinh đẹp của nàng giống như sắp chảy ra nước, lộ ra dáng vẻ thập phần đáng yêu. Toàn thân mềm yếu vô lực.

Nàng không biết vì cái gì bị đụng vào lại có cảm giác này, làm cho nàng không nhịn được rên rì, bên dưới có chút ướt át, nàng thầm mắng mình, nhắm mắt lại không dám nhìn thẳng Hùng.

Đối mặt với mỹ nữ cao cao tại thượng, không thể dùng lễ thường đi đối đãi, người càng nịnh nọt nàng thì nàng càng cảm thấy người dễ tiện, sẽ không coi trọng người.

Hùng sờ thêm vài cái rồi buông tay.

-Nàng hồi phục linh lực đi, ca giúp nàng.

Hùng vận chuyển nguyên lực tụ tập linh khí bốn phía lại để nàng tu luyện, cảm nhận mật độ linh khí nồng đậm như tụ linh trận tại học viện, Như Ý khiếp sợ. Nhận thấy cơ thể trống rỗng, Ý thu hồi tâm tư, điều chỉnh tâm tình nhắm mắt tu luyện.

Nửa ngày sau, Ý hồi phục nhìn Hùng ngồi đối diện. Thấy ánh mắt háo sắc Hùng nhìn chằm chằm mình, Ý đỏ mặt cúi đầu.

Mùi hương nam tính xông vào mũi làm trái tim nàng đập thình thịch, nắm cái áo Hùng khoác cho mình Ý cảm thấy ngọt ngào, nàng cởi chiếc áo ra trả Hùng.

-Cảm...on!

-Cái gì!

Nhặt hai chiếc quần lót màu trắng, màu hồng lên Ý nghiêng răng.

-Thì ra là người! Chút hảo cảm với Hùng bay chín tầng mây.

-Đúng! Chính ca nhìn hai nàng tắm, thật đẹp a, lần sau tắm gọi ca nhé.

Không ngờ làm việc xấu mà hần lại còn nói năng hùng hồn như vậy. Đôi mắt long lanh của Ý không ngừng rơi lệ. Hùng đưa tay giúp nàng lau nước mắt, thỉnh thoảng chạm vào làn da trơn bóng ẩm áp kia, khiến trong lòng hần run run.

-Nàng làm bằng nước hay sao suốt ngày khóc!

Như Ý liền lao vào lòng Hùng, khóc rống lên, tay chân đấm đá.

- Đánh chết tên xấu xa nguoi, xem nguoi ta tắm thì thôi còn dẫn theo lão già nữa đi cùng, nguoi không nghĩ tới cảm giác của ta sao.

Đánh một nàng ôm lấy eo hắn. Nhuyễn hương mềm mại bỏ nhào vào lòng, một cổ khí tức ấm áp này lên trên thân thể. Hùng nghi hoặc:

- Không có người khác, mỗi mình ca thôi.

- Vậy ai là hét bằng giọng ồm ồm già nua: “ tiểu tử chạy mau”.

-Đó là tiếng con mèo điên, chính nó rủa ca xem hai nàng tắm.

-Mèo????

-Con mèo nàng vẫn ôm đấy nó biết nói, máu gái nữa.

-Hừ thì ra là nó hèn gì nó hay làm nũng đòi ôm, sắc mèo đừng để ta gặp được.

Hơi bất ngờ về việc con mèo biết nói nhưng Ý rất giận, bị một con mèo lừa chiếm tiện nghi.

.....

Trên một nóc nhà Bách Khoa viện, có một con mèo màu trắng đang nằm ngủ.

-Ách xì! Sao bỗng dưng cảm thấy lạnh lạnh, phải dùng thuốc ngay kẻo bị cảm. Cũng may hôm qua mới tìm được lô hàng mới.

Nói xong nó lòi ra vài chiếc quần lót màu đen, hồng, vàng, trắng..... đủ loại đưa từng cái lên mũi hít lấy hít để về mặt mê say.

-Hắc hắc! Thoải mái quá a! Không ngờ học viện này nhiều hàng tốt tới vậy.

Nó không biết rằng mình đã bị Hùng bán đi.

.....

Trong sơn động, Ý để mặc Hùng ôm đầu tựa vào vai hắn.

Lúc này Hùng cảm nhận được thân thể mềm mại và tràn ngập co dãn, từng hương thơm xù nức truyền tới, làm cho dục hỏa trong người bốc cháy.

-Ồ... Có gì đó đang dính vào người của ta.

Bỗng nhiên Ý cảm giác cái gì đó áp vào mông của nàng, cảm giác kì quái làm cho nàng ngửa, thân thể bắt đầu mềm oặt.

-Nguoi giấu cái gì bên dưới vậy.

Ý thờ không ra hơi nói.

Thứ áp lên mông của nàng từ từ biến lớn, sắp cắm vào chỗ đó của nàng rồi, cảm giác ngứa ngáy này làm cho nàng sắp lên đỉnh, trong nội tâm nàng lo lắng a.

Lúc này sắc mặt Hùng đỏ bừng, phía dưới khó chịu không thôi, bởi vì con cu của hắn đang cắm vào khe mông của Ý, bị nàng kẹp chặt, chỉ cần hơi động một chút liền rất sáng khoái, hắn sắp tiết ra rồi.

-Không có gì? Là phản ứng sinh lí thôi.

Như Ý giật mình lao ra khỏi người Hùng. Nàng xấu hổ muốn tìm chỗ chui xuống, nàng nhìn thấy lều nhỏ của Hùng đang trướng lên, biết ngay đó là cái gì.

- Thật sự là mắc cở chết người.

Hùng nhìn sắc mặt nàng đỏ bừng, bá đạo phán một câu xanh rờn:

- Từ giờ nàng là nữ nhân của ca.

-Ai muốn làm nữ nhân của nguoi.

-Hắc! Nữ nhân ca muốn định cho dù trốn cũng không thoát được.

-Hừ đúng là tự kỉ.

-Nhìn ca xem, thiên hạ đệ nhất nam tử: muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn khoai to có khoai to,...nữ nhân nào gặp qua chả muốn gả cho ca.

-Ta không muốn.

Không thèm quan tâm Hùng, Ý chạy như bay vào sâu bên trong động, khuôn mặt nở nụ cười, có lẽ trong lòng nàng thực sự coi Hùng là nam nhân của mình rồi.

-Uy Uy nàng đi đâu vậy chờ ca với.

Vợ vội chiếc áo khoác vào Hùng đuổi theo Ý.

-Ah!

Nghe Ý hét lên chói tai, Hùng lo lắng vội lao vào sâu trong động. Thấy nàng hoàn hảo hẳn thở phào một hơi.

-Nàng làm sao vậy?

Ý co người lại, chỉ vào phía trước sợ hãi nói:

- Đó là... Có một bộ xương khô

Hùng nhìn vào bên trong đánh giá nơi đây, bên trong giống như động phủ, vách đá hai bên bóng loáng giống như dùng kiếm chém ra, trên nóc có ánh sáng chiếu rõ mọi vật bên trong. Ở giữa có một chiếc giường đá. Phía trên có một lớp bụi thật dày, trên đó một bộ xương đang ngồi xếp bằng, tọa hóa mà chết, thân kỳ là bộ xương khô này không biết qua bao nhiêu năm tháng rồi mà vẫn còn nguyên vẹn.

-Không có việc gì, người chết mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần đầu nhập bí cảnh

Hùng đi đến bên người Ý, nhẹ nhàng linh hoạt cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn trơn mịn của nàng. Kỳ thật Hùng đang nghi hoặc, nàng đã là cường giả võ tướng thì tại sao sợ xương khô?

Cũng là do lần đầu tiên thấy bộ xương nên nàng mới thất thố như vậy. Hùng nắm chặt tay nàng:

-Chúng ta qua đi xem, đây là bí cảnh đấy.

-Nàng nói xem, nếu đây là chỗ cao nhân ở, liệu hẳn có để lại bí tịch ở đây không? Công pháp thiên cấp chẳng hạn?

-Phì...

Nghe Hùng nói giống như mộng tưởng hão huyền, nàng không nhịn được mỉm cười, liếc mắt nhìn hẳn một cái nàng nói:

-Huynh nghĩ thật hay! Công pháp thiên cấp nghe nói chỉ xuất hiện di tích thượng cổ.

-Kháo! Di tích thượng cổ được các đại năng phong ấn. Hàng ngàn năm, vạn năm mới xuất hiện một vài cái a.

Nói xong Hùng dắt tay Ý đi vào trong, quan sát rõ hoàn cảnh chung quanh bộ xương.

Trước mặt của bộ xương đặt một dây roi màu xanh và một quyển sách.

Không cần phải nói đây chính là vũ khí cùng với võ kỹ.

Lúc này bộ xương khô vốn đang xếp bằng không ngờ đứng thẳng lên. Mà hai đạo quang mang chính là từ hai mắt của bộ xương khô bắn ra. Cổ năng lượng khổng lồ từ bộ xương thoát ra bao vây khiến Như Ý không thể di động. Cảm giác không thể khống chế được thân thể khiến trán Ý toát mồ hôi lạnh. Bộ xương khô đang đứng thẳng dùng ngón tay chỉ còn lại toàn xương kia vạch ra từng đường quỹ đạo trong hư không, theo chuyển động của ngón tay hẳn, không gian vốn có năng lượng màu trắng vững vàng bao quanh, bỗng nhiên hơi rung động một chút. Lập tức, từng vòng xoáy khổng lồ mạnh mẽ xuất hiện. Tại trung tâm dòng xoáy, một cổ năng lượng hóa thành một tia sáng xuyên thẳng vào trong bộ xương khô. Sau khi có vài năng lượng thật lớn từ dòng xoáy truyền vào, động tác của bộ xương khô càng lúc càng nhanh hơn.

Cùng với sự tăng tốc trong động tác của hẳn, tốc độ của các dòng xoáy cũng càng lúc càng nhanh hơn. Vòng xoáy màu trắng ban đầu bình thường lúc

này lại giống như dòng xoáy trong hồ nước, điên cuồng xoay, ở giữa đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh của nam nhân trung niên mặc huyền y, người này vóc người bình thường, nhưng hai cánh tay dài, thẳng đến gối, về mặt hèn mọn.

Cảm nhận được toàn thân nhẹ nhõm, Ý biết Hùng giúp mình nàng quay đầu nhìn sang hắn với ánh mắt cảm ơn, thấy hắn vẫn mỉm cười thản nhiên Như Ý nghi hoặc mặc dù Hùng chỉ có tu vi cao cấp võ sư nhưng tại sao một chiêu đập bẹp Chim Chào Mào. Bây giờ đối mặt với uy áp kinh khủng vậy cũng không ảnh hưởng.

-Hả? Hai tiểu bối lại không bị uy áp của lão phu ảnh hưởng.

-Trên đời này không cái gì có thể làm ca sợ hãi cả! Hùng tự tin an ủi Ý.

Bóng trắng mặc kệ Hùng chém gió, dừng lại một chút lão than thở:

-Hơn nghìn năm đã qua, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là có người đến nơi này!

-Ngươi là ai?

Hùng trầm giọng, đạo nhân ảnh này mặc dù là hư ảo, nhưng có áp lực thật cường đại.

-Bồn Dâm Thần?

Nam nhân trung niên huyền y ngờ ngác một chút, lộ ra vẻ mặt nhớ lại.

-Hơn nghìn năm trước, bồn Dâm thần có một ngoại hiệu, được gọi là Hiếp Dâm Thần Quân!

-Cái gì? Ngươi là Hiếp Dâm Thần Quân?

Như Ý hoảng sợ lui ra sau lấp bắp hô lên, nàng run rẩy nói:

-Hơn ngàn năm trước, Hiếp Dâm Thần Quân danh chấn đại lục, tu vi Vô Quân Đỉnh Phong, điên điên khùng khùng cực kì biến thái, cảm thấy cuộc sống không thú vị lão đã đưa bộ môn hiếp dâm lên một tầm cao chưa từng có từ trước tới nay. Nghe nói ban đầu lão hiếp gái đẹp, sau đó lão chuyển mục tiêu qua những cô gái cực xấu xí, béo mập. Chưa kể lão bắt cả thanh niên anh tuấn để thông dâm. Tu vi lão khá cao với thân pháp thượng thừa nên rất khó có người bắt được lão. Đỉnh cao là trong một lần lão tiến nhập Cúc Phương sơn mạch gây hoạ các động vật có vú nơi đây, khiến tiếng gầm rú yêu thú phát ra hơn một năm, ngàn năm sau yêu thú trong sơn mạch gần như tuyệt chủng vì sự kiện đó làm bọn chúng sợ hãi giao phối hoặc trốn đi thật xa. Biến hiểm địa nơi đây thành khu rừng bình thường. Sự kiện đó đưa tới oanh động rất lớn, không ai không biết, từ dân thường tới yêu thú. Từ đó về sau lão mất tích. Tới tận bây giờ tiếng tăm lão vẫn không hề giảm.

-Tiểu cô nương lại còn biết tới Bồn Dâm Thần.

-Ha ha ha! Buồn cười chết ca rồi! Lão đúng đã sáng tạo ra truyền kỳ Việt Nam đại lục không ai vượt qua được.

Hùng ôm bụng cười lăn lộn.

-Hừ! Tiểu bối vô tri! Ngươi biết cái gì, đó gọi là nghệ thuật, là nghệ thuật hiểu chưa? Nhân sinh tịch mịch, sống như vậy mới thú vị, ta không muốn như mọi người mờ nhạt sống hết cuộc đời.

-Đúng đúng đúng, thú vị, thú vị.

-Đáng chết là ta gặp được cái bà nương kia không nói gì tiện tay đánh ta trọng thương hấp hối. May có thân pháp Địa giai cao cấp Phi Cơ quyết mới thoát được tới đây.

Giọng điệu lão lộ ra hận ý.

-Bà nương? Ngươi rốt cuộc chưa chết?

Hùng không nhịn được, hỏi.

- Nghiêm chỉnh mà nói, ngay từ hơn ngàn năm trước ta đã chết! Chỉ còn lại một tia tàn hồn chờ đoạt xá trọng sinh. Tiểu tử ngươi may mắn được ta chọn, ta sẽ làm tên ngươi dương danh tứ hải, mọi người ai ai cũng biết.

Nghĩ tới cảnh tượng vậy Hùng lạnh run.

-Lão già? Hay là tìm người khác đi. Ca không muốn làm người nổi tiếng.

-Không không kịp nữa rồi ta vừa dùng hết hồn lực không thể tồn tại lâu được.

-Má ơi! Hùng gào lên quái dị vận nguyên lực ôm Ý bỏ chạy.

- Tiểu tử ghê tởm đứng lại! Thấy Hùng chạy nhanh vậy, Hiệp Dâm Thần Quân toàn lực đuổi theo mà không kịp.

- Tiểu tử giả heo ăn thịt hổ. Bắt lực Hiệp Dâm Thần Quân gào lên:

- Tiểu tử gặp nhau coi như có duyên, nghệ thuật cả đời của lão phu phó thác cho ngươi. Vận hồn lực lão ném dây roi, Phi Cơ Quyết bay tới Hùng.

Nghe lão nói vậy Hùng càng hoảng sợ, bắt lấy hai thứ đó phóng thẳng lên vách núi lao lên trên. Thấy biểu hiện như lửa đốt mông của Hùng, Ý cười hìhì:

-Chàng vừa nói trên đời này không sợ hãi thứ gì mà.

-Ah! Đây là ngoại lệ! Hùng cảm thấy mặt mình nóng bừng, lần đầu thể hiện bá khí mà gặp cảnh này.

-Nàng cầm lấy đi! Yên tâm ca đã xoá hết dâm khí trên cây roi rồi!

Hùng đưa dây roi với Phi Cơ Quyết cho Ý về mặt không quan tâm. Như Ý rất cảm động, thân pháp Địa cấp cho dù Hàng Không viện cũng chỉ có một bộ công pháp chấn viện thôi.

-Rốt cuộc tu vi chàng là gì??

-Tu vi Cao cấp võ sư đẩy thôi.

-Không tin! Chàng ấn dấu tu vi.

Như Ý bĩu môi.

-Ca thể, Ca chỉ có tu vi võ sư nhưng với sức mạnh ca sở hữu thì ít thứ có thể tổn thương được ca.

- Chúng ta đi tới học viện thôi.

Hùng dắt tay Ý bước đi, có lẽ đã định là nữ nhân của Hùng, Ý mặc Hùng nắm tay, hai người hướng tới Bách Khoa viện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Gia nhập học viện

Sau khi Hùng với Ý rời khỏi trên bầu trời xuất hiện hai người.

Hai người này không cần dùng thân pháp để di chuyển, mà là lãng không phi hành, đi trên không từng bước như đi bộ.

Nếu như có người nào nhìn thấy sẽ vô cùng kinh hãi.

Bởi vì chỉ có siêu cấp cường giả Võ Tôn mới có thể lãng không phi hành.

Trong thành Thanh Hà thành chưa từng nghe nói có cường giả võ vương, huống chi là Võ Tôn.

Hai người trên không trung là lão già, một người mặc áo đen, cao gầy, sau lưng mang theo trường kiếm màu đen, mắt ung bắn ra tinh quang, quanh người có khí tức nóng bỏng, một người mặc áo bào trắng râu tóc bạc phơ, dáng vẻ như tiên trưởng, dưới chân có hào quang. Mỗi bước chân trên không lại di chuyển hơn trăm mét, tốc độ nhanh vô cùng.

- Minh Thiên huynh, theo lời của Minh Quân nói thì ở đây!

Lão già áo trắng nói với người áo đen.

- Ta nghĩ hẳn là nơi này!

Lão già áo đen tên Minh Thiên nhàn nhạt đáp.

- Tốt rồi, chúng ta đi xuống xem một chút!

Lão già áo trắng nói ra, hai người bắt đầu hạ thấp.

Thấy một đồng thịt bị đập bẹp, hai lão già ngẩn người. Lão già Minh Thiên lãng không chụp một hòn đá khá to tung vào đồng thịt chim, hòn đá liền bị

chấn thành bột mịn.

-Thật mạnh! Người này không những một chiêu đập Chim Chào Mào thành thịt nát mà còn lưu lại kinh khí mạnh như vậy.

-Ít nhất phải cao cấp Võ Tôn.

Lão già áo trắng ngưng trọng nói với Minh Thiên.

Minh Thiên gật đầu đồng ý.

Hai người tìm một hồi không thu hoạch gì còn đọng tới một số yêu thú cao cấp.

-Ài! Chỉ sợ Như Ý lãnh ít dữ nhiều.

-Đi thôi, nơi này có lẽ cũng không chỉ có vài loại yêu thú đâu, ta cảm giác được bên kia có khí tức phi thường cường đại, chỉ sợ viện chủ đích thân tới đây cũng khó mà làm gì!

Lão già áo trắng buồn bã nói ra.

.....

Năm ngày sau, Hùng cùng Ý cũng tới Bách Khoa viện.

Bách Khoa viện nằm ở Bắc vực một trong Tứ Đại Viện danh tiếng lẫy lừng Việt Nam đại lục, vô số thiếu niên thiên tài hội tụ ở đây, trình diễn thiên phú tuyệt vời, rồi trở thành cường giả đỉnh cao của đại lục này.

Y Dược viện nằm ở Trung vực, Công Nghiệp viện đặt tại Nam vực, Hàng Không viện đặt tại Hải Vực.

Đại lục quá mức rộng lớn, rất nhiều chủng tộc và thế lực cường đại có truyền thừa hùng hậu, dầu vậy những thiên tài xuất thân từ các nơi đó cũng lựa chọn tu luyện ở Tứ Đại Viện, cho thấy họ có uy tín và hấp dẫn như thế nào mới có thể thu hút được đám thiên chi kiêu tử cao quý cam tâm từ bỏ trọng tâm bồi dưỡng của tộc mà thân chinh ngàn dặm xa xôi tới nơi đây tu luyện.

Tại Bắc Vực, Bách Khoa viện có địa vị độc lập mà siêu nhiên. Ở nơi đây cũng có không ít thế lực lớn nhỏ, chính thật là một nơi tàng long ngoạ hổ. Mấy ngàn năm nay, không biết có bao nhiêu cường giả chui ra từ Bách Khoa viện, nhiều người còn là cường giả siêu cấp, dù rằng bọn họ rời khỏi, trở thành bá chủ một phương trời, nhưng cũng không hề vứt bỏ liên hệ với học viện. Bình thường có thể chẳng thấy ai, thế nhưng nếu học viện bị uy hiếp, tự xưng họ sẽ xuất đầu lộ diện trở về học viện, trở thành chiến lực không thể cân đo đong đếm hết.

Đó là sức mạnh của Bách Khoa viện!

Có lẽ nó chưa phải là thế lực cường đại nhất đại lục, nhưng với sự ủng hộ đông đảo đó, thì những thế lực siêu cấp hay chủng tộc viễn cổ có nội tình sâu xa vô ngần cũng phải e ngại.

Tương truyền rằng Linh Thánh từng học tập tại nơi đây. Linh Thánh một truyền kỳ vang dội Bắc Vực, từ một thiếu niên phàm thể tu tới Vô Thánh chỉ hơn trăm năm đề bệch thiên tài đương thời, trong đó có cả tồn tại Thiên linh thể.

Hùng thông qua chiếc cổng bằng ngọc lớn. Trên đó ghi ba chữ Bách Khoa viện khí phách vô song. Sau khi làm xong thủ tục nhập học, tìm hiểu bọn người Thanh Hà thành biết được nay là ngày khai giảng. Ý dẫn Hùng tới một quảng trường đá. Quảng trường lúc này đã đông nghịt người, nhìn ra phía trước là một cảnh trí nguy nga rộng lớn.

-Thật lớn a! Hùng kinh ngạc.

-Ồ Thanh Hà thành muội cũng được coi là cao thủ nhưng trong học viện muội cũng chỉ là học viên bình thường.

Như Ý cảm thán.

Quan sát xung quanh Hùng chỉ thấy một mảnh bao la không thấy điểm cuối, vô số nhà cửa lộng lẫy điểm xuyến trên núi non ngang dọc, ngẫu nhiên có thác nước trắng xóa, cây cối bên vách đá xanh um, khung cảnh trùng trùng điệp điệp hùng vĩ vô cùng.

Cảnh trí trước mặt vô cùng lộng lẫy, chỉ xét quảng trường mà Hùng đang đứng đã rộng cả ngàn trượng, nhưng quảng trường so với cảnh trí xung quanh lại rất nhỏ bé, nó chỉ là một phần trong đó.

Trong không trung của học viện, vô số bóng người bao phủ không gian xuyên qua xuyên lại, trong vài nơi luyện tập, người người bay ngang, linh lực hùng hồn vang lên những tiếng va chạm nặng nề.

Trong kiến trúc đồ sộ đó, chỗ thu hút ánh mắt người ta nhất là một tòa núi không lồ ngay chính giữa, hình dáng kỳ lạ, như một con rồng đang bay lên trời, một áp lực khó tả từ long sơn tỏa ra bao phủ mảnh thiên địa nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Thiên bảng

Bên long sơn không lồ, có một tấm bia cao cả vạn trượng, hào quang lóe ra chói mắt, đứng bất kỳ đâu trong học viện cũng có thể thấy rõ.

Hùng nhìn qua tấm bia đá khổng lồ bên trái, phía trên cùng kim quang long lánh, hội tụ tại hai chữ lớn.

Thiên bảng!

- Đó là cái gì?

Hùng hỏi Ý.

- Đây là Thiên bảng của học viện.

Âm thanh nhẹ nhàng từ bên cạnh Hùng vang lên, Ý nhìn vào tấm bia khổng lồ, khẽ nói.

- Thiên bảng là cái gì?

Hùng nghi hoặc hỏi.

- Là bảng danh sách 1000 đệ tử thiên tài mạnh nhất các đời của học viện.

- Thật khí phách a!

Hùng chép miệng nhìn lên top 10.

- Thiên bảng hạng 10, kiếm hồn Chu Đậu tu luyện tại học viện hai nghìn năm, rồi học viện tám nghìn năm trước, thực lực khi đó sơ cấp Võ Quân.

- Thiên bảng hạng 9, bá quyền Tô Thọ, tu luyện tại học viện ba nghìn năm rồi học viện năm nghìn năm trước, thực lực khi đó trung cấp Võ Quân.

....

- Thiên bảng hạng 3, băng ngưng thánh nữ Ngọc Sương, tu luyện tại học viện 1000 năm rồi học viện 1 vạn năm trước. Thực lực khi đó Bán Thánh.

- Thiên bảng hạng 2, vô song thư sinh Nguyễn Văn Phong, tu luyện tại học viện một ngàn năm trăm năm, rồi học viện hai nghìn năm trước, thực lực khi đó Sơ cấp Võ Thánh.

Cái tên của người hạng 2 lọt vào mắt Hùng khiến hắn sùng sốt:

- Hắc! Phong lão đầu hoá ra cũng từng học tại đây, vô song thư sinh, hèn gì lão có nhiều sách vậy. Lão mới tới Phong Nha Động hơn nghìn năm a.

- Hạng 1....

Vô số ánh nhìn ngưỡng mộ dòi lên phía trên cùng, vị trí cao nhất.

- Thiên bảng đệ nhất, Văn Linh, tu luyện tại học viện 100 năm, rồi đi 1000 năm trước, thực lực khi đó sơ cấp Võ Thánh.

Linh Thánh? Phàm thể!

Chỉ là một cái tên, lại như một tòa núi thông thiên khổng lồ, khiến vô số tân sinh hưng phấn run rẩy.

Hùng trầm ngâm:

- Ài! Học viện chỉ tuyển thanh niên dưới ba mươi mà lão tu có 100 năm đạt tới Võ Thánh. Ca tu luyện hơn một năm chưa tới đại võ sư. Xem ra tìm cách nâng cao tu vi thôi.

"Vui!"

Một bóng người như điện phóng tới, đứng ở vị trí trước nhất của mọi người.

Hào quang tan đi, một cô gái dung nhan xinh đẹp, dáng người yếu đuối thanh nhã, mái tóc dài màu băng lam, đôi mắt to lung linh cùng màu, nhìn từ xa lại

như một bức băng điều vạn năm, tỏa ra hàn khí lạnh người.

Hùng đôi mắt sáng ngời nhìn sang thấy cô gái tóc dài băng lam này là trời sinh lạnh lùng, đôi mắt dường như có thể điều động hàn khí trong thiên địa.

-Nàng chính là Băng Tuyết, 18 tuổi thiên tài Băng tộc, tu vi võ tướng đỉnh, trời sinh năm giữ băng hàn. Nghe nói nàng có lực địch vương cấp.

-Băng tộc?

-Ngoài học viện chiêu sinh, những thiên tài của một số môn phái, chủng tộc cũng tới nhập học.

-Nghe nói Băng tộc nằm ở dãy Hoàng liên sơn là một tộc người có truyền thừa từ xa xưa vô cùng, nội tình hùng hậu. Nơi đó tuyết phủ vạn dặm.

-.....

Nhìn thấy người vừa xuất hiện, đám tân sinh xôn xao.

Phía trước nhất gây chú ý nhất còn có hai gã thanh niên, một gã hình thể cao gầy tầm 17,18 tuổi, thân thể toát ra ánh đậm kim sắc, nhìn như củi khô, tu vi có vẻ khá yếu.

- Đó là Văn Bảo, cũng là tân sinh xuất sắc nhất lần này, Thiên linh thể thập tinh.

- Cái gì? Thiên linh thể thập tinh!

- Thiên linh thể thập tinh trong truyền thuyết, vậy hấn nắm chắc tu luyện tới Thánh cấp mà không có bình cảnh.

- Chuyện này gây xôn xao toàn Hà Nội thành trong đợt tuyển sinh vừa rồi. Mặc dù hấn có tu vi trung cấp võ tướng nhưng trường bối trong nhà nhắc nhở ta tuyệt đối không được trêu chọc hấn.

Thanh niên khá anh tuấn khoảng 25,26 tuổi bên dưới lộ vẻ khiếp sợ nói.

Bên cạnh Văn Bảo là một thanh niên mặc áo xanh, khoảng 20 tuổi khoanh tay đứng đó, ánh mắt sắc bén như hai thanh lợi kiếm, khí chất độc đáo cũng có mị lực không kém, nhiều cô gái xung quanh tỏ vẻ ái mộ ngượng ngùng trộm nhìn.

- Đó là Gia Luật, thiên tài Hoàn Kiếm tông, tu vi võ tướng đỉnh, tu luyện công pháp thất truyền.

- Hoàn Kiếm tông? Hùng nghi hoặc quay sang Ý.

Biết Hùng đi ra từ thành nhỏ, Ý kiên nhẫn giải thích:

- Huynh mới tới Hà Nội nên chưa biết, Hoàn Kiếm tông là tông môn mạnh nhất Hà Nội thành. Tông môn này có một thanh kiếm và bộ công pháp Kiếm Tâm Quyết lưu truyền từ thời viễn cổ không ai tu luyện được. Tên Gia Luật kia hình như là thanh kiếm sau bao năm sinh linh trí hoá thành hình người tu luyện Kiếm Tâm Quyết, hấn rất mạnh cùng giai vô địch chưa từng bại.

Quan sát Gia Luật, Hùng thấy sau lưng gã có bóng thanh kiếm dài gần mét chỉ thẳng thượng khung.

-Sau tên Dương không ngờ nơi này cũng có tên mạnh như vậy.

Nhìn bộ dáng ngưu bức của mấy tên đứng đầu, Hùng quyết định tiến lên bên trên thể hiện bá khí khiến các thiếu nữ yêu thương nhưng nhớ. Khẽ vỗ vai Ý Hùng nhẹ giọng:

-Muội ở nơi này chờ ca! Nói xong Hùng bay lên chiếm một vị trí trước nhất, đứng bên Băng Tuyết.

Nhất thời khiến cho đám tân sinh trên bình đài này đều huyền não ồn ào. Không một ai nhận ra Hùng.

-Tên kia là ai vậy??

-Không biết!

-Hơn 20 tuổi tu vi võ sư.

-Bò lặc nhà ai bị xổng chuồng.

-Đẹp trai vãi.

-Tiểu tử từ xóm nhỏ nào chạy ra đây. Áo tưởng sức mạnh tưởng mình thiên hạ vô địch.

-.....

Vô số tân sinh kinh ngạc tập trung vào Hùng, cao cấp võ sư, so với bọn họ cũng kém không ít a.

Băng Tuyết lạnh nhạt nhìn Hùng rồi quay đi. Văn Bảo hừ một tiếng khinh thường, hơn trăm người đứng trước nhất đều là thiên tài vang danh đương thời, tự đứng lại chạy ra một tên võ sư.

Chỉ có Gia Luật nhận thấy Hùng không đơn giản, Kiếm Tâm chỉ ra Hùng rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tán gái

Ngay lúc này, Hùng quay sang nhìn chằm chằm Băng Tuyết thốt lên:

- Tiểu Tuyết bé bỏng, nàng rất hợp khẩu vị của ca! Làm thị nữ của ca? Thế nào?

Mọi người trở mặt. Tên này cũng quá trâu rồi, con mẹ nó dám nói như vậy với nữ thần của bọn họ.

Mặc dù bao năm nay tâm tình bình lặng, băng thanh ngọc khiết nhưng Băng Tuyết cũng không nhịn được vẻ mặt nổi giận, hít sâu một hơi kim chế cảm xúc nàng nhàn nhạt nói:

-Ta không quen ngươi.

-Ặc! Dần dần rồi sẽ quen, ca đẹp trai như vậy, đừng nói nàng không thích ca, hồi nãy ca thấy nàng nhìn ca cười mà.

Tuyết không nhịn được, lạnh băng nói:

-Có quý mới cười với ngươi.

Thanh niên cũng đứng đầu tên Văn Nam, cao cấp võ tướng, cũng ái mộ Tuyết, muốn lấy lòng nàng bèn chỉ Hùng quát to:

-Cút đi! Sủa loạn cái gì, phế vật võ sư mà cũng đòi lên đây tán gái, về luyện thêm ngàn năm nữa đi.

Nói xong hất xuất chương tới Hùng, ánh mắt độc ác. Nếu chỉ với tu vi võ sư, Hùng không chết cũng tàn phế.

Hùng vận nguyên khí hơi hốt đám ra một quyền, quyền khí của Hùng nhẹ nhàng hoá giải chương lực kia rồi lao thẳng tới Nam.

-Ca đang tán gái! Ruồi bọ nơi nào cứ vo vo ve ve.

Nam biến sắc bộc phát toàn bộ thực lực võ tướng hét lớn:

-Quý Tôn cứu ta!

-Khắc khắc tiểu bối bây giờ thật ngông cuồng! Trấn cho lão phu.

Một đầu quỷ ảnh hình thành trước người Văn Nam đón đỡ quyền kinh.

Mọi người thấy quỷ ảnh phát ra khí tức tà ác âm trầm vội lui ra xa.

-Không.

Àm!

Tiếng nổ khinh thiên vang lên, quỷ ảnh phiêu tán, Văn Nam bị đập bẹp. Quyền khí của Hùng đánh sâu vào nền đá trên quảng trường làm nó lồm xồm tạo thành cái hố vài chục mét.

Mọi người mắt tròn lên, trong đầu hiện ra "già heo ăn thịt hổ".

Một chấp sự thấy vậy chạy tới nghi hoặc nhìn Hùng:

-Võ Tôn???

-Ca không phải!

-Quý ảnh kia là vật tà ác nhưng ngươi cũng đã giết người, chuyện này ta sẽ bẩm báo lên trên.

Nói xong lão lấp cái hố lại rồi rời đi. Hùng tỏ vẻ không thèm quan tâm.

Tuyết cũng nhìn Hùng với ánh mắt khác lạ, nàng mở miệng:

-Chỉ cần ngươi lọt top 10 thiên bảng, ta sẽ làm thị nữ ngươi.

-Kháo! Không được, top 10 thiên bảng thấp nhất là Võ Quân ca chỉ là võ sư, tới khi nào mới có được nàng.

Mọi người khoé miệng run rẩy, một chiêu đập nát võ tướng còn mặt dày nói mình võ sư. Họ đâu biết được Hùng chỉ có thực lực võ sư, quyền khí đó do nguyên lực ngưng tụ a.

Tuyết không thèm quan tâm tới Hùng nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp lạnh băng.

.....

Một lát sau,

Bình đài to lớn giữa không trung chột lóe hào quang, một lão giả áo trắng xuất hiện, lão nhìn qua gần vạn tân sinh ở bình đài bên dưới, cũng khẽ gật đầu cười nói:

-Khai giảng bắt đầu.

Lão vung tay lên, một tiếng chuông ngân lạnh lạnh vang vọng không trung.

Sau khi tiếng chuông vang đi xa, lão bắt đầu nói nhảm về lịch sử học viện,vvvv....

Hùng ngáp ngủ, hần nghe nói nhảm phát chán, Hùng tới bên cạnh Ý dặt tay nàng kéo về khu kí túc xá.

-Sao ngươi không đi theo Tiểu Tuyết của ngươi, tìm ta làm gì.

Như Ý rút tay khỏi Hùng nói với giọng chua lè.

-Hắc! Muội ghen hả! Muội với Vân là nữ nhân đầu tiên ca gặp tại đại lục này, trong lòng ca hai muội quan trọng nhất. Tiểu Tuyết chỉ được ca thu làm thị nữ thôi.

Nghe vậy Ý cảm rất ngọt ngào mặc Hùng nắm tay nhau bước tới khu kí túc xá của nhóm người Thanh Hà thành. Đi được một lúc, Ý nhìn Hùng nói:

-Một tháng nữa, đại hội tân sinh sẽ được tổ chức. Trong đại hội kia ai có thể trở hết tài năng siêu việt những kẻ khác, sẽ chân chính là đệ nhất tân sinh của Bách Khoa viện chúng ta.

Hùng tỏ vẻ không quan tâm.

-Đệ nhất tân sinh cái quỷ gì ca không thèm.

-Huynh đừng coi thường, một số tên rất mạnh không thèm đi khai giảng đâu. Chắc chắn có cả võ vương.

Hùng ngẫm nghĩ cũng đúng tên Dương kia mạnh vãi mà cũng không thấy mặt mũi đâu hay sao.

-Muội không cần lo, chọc giận ca ngay cả vài lão đầu trên long sơn kia ca cũng lôi ra đánh đập.

-Phi! Chỉ được cái tự cao thôi. Muội không tin.

-Ặc! Ca nói thật lại không ai tin.

Ý không để ý Hùng đi thẳng tới khu túc xá, Hùng vội chạy theo kéo tay nàng.

Kí túc xá học viện có 3 khu:

Khu đặc biệt là ít phòng nhất vài ngàn phòng là chỗ ở đám siêu cấp thiên tài, yêu nghiệt,.....

Khu cao cấp nhiều phòng hơn: khoảng vạn phòng là chỗ ở học viên thiên phú tốt, đạt tới võ vương cũng được chuyển tới đây.

Khu bình dân số phòng đếm không xuể là nơi tập hợp đa số tân sinh, chó, mèo, lợn, gà đủ kiểu. Tóm lại khu này rất cùi bắp. Nhóm người Thanh Hà thành ở đây.

Tối một căn nhà nhỏ, Hùng thấy bóng trắng lao nhanh tới.

-Meo meo meo.

Bóng trắng dường như muốn lao vào lòng Ý. Nhìn rõ thì ra là con mèo, Ý nhấc chân sút vào nó.

Con mèo nhanh chân thoát được, biết bị Hùng bắt đứng con mèo né qua oa oa kêu to:

-Hùng tử cái loại sinh con không có lỗ đít, chim bằng cái đỉnh, dám bắt đứng bốn đế, khi sư diệt tổ, bán rế sư phụ,.....

Nghe con mèo nói bậy mặt Hùng giật giật.

-Con mèo dê tiện có thôi đi không

Ở son động Hùng nói con mèo háo sắc, Ý hơi tin nhưng tận mắt thấy nàng vẫn giật mình.

-Hắc hắc! Ý muội muội bốn đế một mảnh chân tình, sao mới vài ngày không gặp lại xa lánh bốn đế như vậy, nào nào lại ôm bốn đế vào ngực mà cung chiều đi này.

Con mèo thật biết gây thù chỉ vài câu đã làm Ý giận điên lên:

-Sắc mèo mau tránh xa ta ra, lần sau còn lại gần ta chém rụng hết lông ngươi.

Không ăn được thì đập đổ con mèo quái khiêu:

-Hừ cái loại quái dị không ngực, không mông như ngươi bốn đế mới không cần.

Nói xong nó lao nhanh đi. Như Ý giận tím mặt, ngực phập phồng lao theo con mèo:

-Dâm mèo, có giỏi đừng chạy.

Hùng vội kéo tay nàng ôm nàng vào lòng:

-Nàng đừng giận, dần rồi sẽ quen thôi.

-Giờ muội mới biết huynh vì sao lại như vậy! Thì ra học tính xấu con mèo này.

-Haha! Chúng ta đi tìm Vân muội

Hùng cười càn rỡ ôm nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trộm thảo được

Thấy Hùng bế Ý tới gần, Vân ngây ra, Hùng thả Ý xuống, Vân lao vào lòng Ý khóc nức lên.

-Úc.muội tưởng úc.. không gặp được hai người nữa rồi.

-Ngoan, không khóc nữa ca dẫn muội đi mua kẹo! Hùng xoa đầu Vân yêu thương.

Cô gái này thật thiện lương a, ngay từ đầu gặp ca chọc nàng, tuy nàng rút kiếm đánh ca nhưng không có sát ý. Sau này gặp lại cũng không nói ông già mình xử ca.

-Làm như người ta là tiểu hài tử không bằng.

Mắt Vân đỏ hoe chu miệng nói.

-Bọn người Thanh Hà thành đâu rồi?

-Họ đi khai giảng rồi. Muội lo lắng cho tì nên không đi.

Ý đất Vân vào trong nhà kể lại mọi chuyện đã xảy ra mặc kệ Hùng.

-Hai nàng nói chuyện mình quan tâm làm gì! Thảm ngừ Hùng bước đi tham quan xung quanh.

.....

-Hùng tử, Hùng tử????

Bóng trắng lao tới bên Hùng.

-Chuyện gì? Có rắm mau thả.

-Hắc! Bồn để có việc tốt tìm người đây!

Hai mắt con mèo đảo liên tục xem ra lại có ý xấu.

- Việc gì?

-Bồn để dẫn người đi bồi dưỡng thân thể, tăng tiến tu vi.

-Tăng tiến tu vi!

Hùng cảm thấy hứng thú, võ sư ở đây quá phé vật xem ra phải mau chóng tăng tu vi lên.

-Hắc hắc theo bồn để a!

Sau một hồi rẽ trái rẽ phải nó dẫn Hùng tới một nơi gọi là Dược viên (một phân viện ở nơi đây chuyên trồng dược thảo, cung cấp đơn dược cho học viện).

Dược viên này rộng vài chục ngàn mét vuông. Chia làm hai phần:

Một bên là cung điện to lớn có vô số người mặc áo dược sư đi qua đi lại, mùi thuốc nồng nặc.

Một bên khá rộng, là nơi trồng thảo dược được một trận pháp lớn vây quanh, muốn xuất nhập phải có lệnh bài đặc thù của học viện.

Con mèo dẫn Hùng hướng nơi trồng thảo dược.

-Hùng tử mau lên! Bồn để thấy ở trong đó toàn đồ tốt.

Nước dãi nó chảy thành dòng thúc dục Hùng.

-Con mèo đề tiện! Có đồ tốt mà người không ăn một mình sao.

-Uầy tiểu tử có ý gì, đồ tốt bồn để sao quên bạn tốt như người dược.

Hùng khinh bỉ:

-Chứ không phải người không mở dược kết giới!

Hùng tiến tới vận nguyên khí đặt tay lên kết giới để hở ra một lỗ nhỏ, Hùng với con mèo bước vào.

Bên trong một vườn hoa cỏ to lớn, liếc mắt một cái căn bản không đến cuối, vườn hoa cỏ đại đào sinh cơ vô tận.

Cái vườn hoa cỏ này bị tách rời thành vô số luống hoa nhỏ. Tại Phong Nha động Hùng có xem qua sách về thảo dược, đối với linh thảo cũng không thiếu nhận thức, lập tức nhận ra vài cây linh thảo phẩm chất không thấp.

Ở Việt Nam, thảo dược thành thực ngàn năm cũng không ngạc nhiên, vạn năm đều một thảo một bó to! Thực vật không có linh trí, không thể tu luyện, bị vây ở vị trí hạ tầng, lên trời cũng công bình, ban cho chúng nó sinh mệnh dài lâu ngay cả cường giả Võ Đế cũng không thể sánh bằng.

Hùng nhắm thấy một số vạn năm linh thảo như: Linh thảo thất cấp đu đủ, bắp ngô, khoai lang.....

Con mèo tóm ngay một quả đu đủ ngồi gặm.

Hùng cũng hái một vài loại quả nhai thử thấy khá ngon.

Giữa dược điền có một đám cây nhỏ màu xanh, lá hình phễu dẹt được trồng cẩn thận trong một cái chậu có nước, Hùng nhận ra đây chính là cây rau muống linh thảo bát cấp.

Hùng kê cái chậu lên cao chất củi bên dưới để đun. Một lát sau, những câu rau muống mềm oặt mùi thơm bốc lên.

Người thấy mùi thơm con mèo lại gần.

-Má ơi? Hùng từ ai dạy người cách luyện chế thảo dược vậy.

-Luyện chế gì? Ca lược lên ăn thôi.

-Tiểu tử đúng là phá hoại thần dược a.

-Thế người có ăn không!

-Ăn đương nhiên ăn!

Nó lao lên ăn ngon lành, Hùng cũng ngồi ăn. Con mèo cúi cái đầu xuống húp cả nước đất.

-Con mèo đừng ghê tởm như vậy?

Hùng nhìn nước đục ngầu, trộn lẫn cả bùn đất mà con mèo uống hết được nói.

-Hừ toàn là đồ bỏ? Bỏ để sao bỏ được.

- Bỏ để phải tấn giai.

Con mèo toả hào quang màu xanh, nó học người ngồi xếp bằng khoanh chân tu luyện.

Nhìn nó học dáng người mặt Hùng co giật, ăn quá nhiều linh dược Hùng cũng cảm giác được luồng khí nóng trong bụng, bắt đầu ngồi xuống vận công dẫn nguồn khí đó trùng kích cảnh giới.

Đại võ sư, sơ cấp.... đỉnh phong, đột phá Võ tướng. Linh khí cả khu vườn kéo đến Hùng.

-Há! Kẻ nào đột phá trong dược điền, không sợ kinh khí hủy dược thảo sao?

Một ông lão khuôn mặt già nua, râu tóc bạc trắng, mặc được bào chớp mắt một cái đã lao tới dược điền. Lão chính là Bát tinh luyện dược sư danh trấn Bắc vực vạn năm trước, lão bề quan trùng kích Cửu Tinh ít người biết tới lão tồn tại trong học viện, Bát tinh luyện dược sư tồn tại ngang hàng Võ Thánh. Kết giới nơi này cũng do lão bày ra, trông coi dược điền này.

Nhìn chậu rau muống bị đốt đen lão tức giận cực điểm. Mấy cây này lão mang về từ Hải vực trồng vạn năm rồi ai ngờ bị người phá mất.

Cảm thấy có người lại gần Hùng mờ mắt.

-Uy lão quý ở đâu ra vậy?

-Người là học viên của học viện?

-Nói nhảm! Ca chính là tân sinh lần này.

-Sao người vào được đây?

-Đi vào thôi.

-Đi vào! Lão nghi hoặc không lẽ kết giới quá yếu. Ngẫm nghĩ cũng đúng kết giới tồn tại cả vạn năm rồi chưa từng có ai dám vào đây trộm thả dược.

-Người phá hủy mấy cây dược thảo này.

Mặc dù lửa giận bùng cháy nhưng lão vẫn kiềm chế hỏi.

-Sao? ca vừa lược rau ăn đó.

-Lược.....

Lão tròn mắt, râu run lên nếu không phải học viên của học viện lão chụp chết hần rồi.

-Tức chết lão phu rồi!! Người có biết từng này rau muống luyện chế được bao nhiêu đan dược bát giai không?

-Đan dược! Cho ca cũng không cần, mấy lão quý dược sư đúng là hết thuốc chữa. Rau củ tươi ngon cứ đem luyện luyện chế chế vớ vẩn thành mấy viên thuốc đều, mất hết chất, pháp tắc thiên địa trong đó cũng bị mai một. Theo ca cứ đem ăn trực tiếp vừa ngon vừa bổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Xấu hổ

Cũng đúng mặc dù đan dược tồn tại khả năng nghịch thiên nhưng dùng nhiều sinh ra nhiều tác dụng phụ. Nhưng mà ăn trực tiếp bao nhiêu mới đủ a.

Nghe Hùng nói lão ngán người.

-Này lão quý đừng giả chết chứ.

Thấy lão như vậy Hùng cũng không làm quá nên, xách con mèo vẫn đang hấp thu dược lực đi chuồn mất.

Một lát sau lão lẩm bẩm:

-Đúng a! Luyện dược thường không để ý pháp tắc thiên địa mỏng manh trong đó!

Lão cảm thấy toàn thân thông suốt sờ tới cánh cửa Thánh dược sư (Cửu tinh) nên lão mới để Hùng đi.

-Thanh niên này kiến giải độc đáo như vậy. Lão phụ tạm tha ngươi lần này.

-Ài! Xem ra phải gia cố kết giới thôi không lại có người vào được!

Nói xong lão kết ấn điều chỉnh kết giới khiến nó mạnh gấp hàng ngàn lần rồi lắc mình biến mất.

Hùng đâu biết được lão đánh giá cao mình như vậy.

Trở lại kí túc xá, xách con mèo đi thẳng tới khu nhà bọn Thanh Hà thành, Hùng chọn ngay một phòng rồi vào.

Căn phòng nhỏ khá sạch sẽ, bày biện đơn giản chỉ có một cái giường, một cái bàn. Đặt con mèo xuống chiếc bàn còn mình ngồi xuống giường nhắm mắt củng cố cảnh giới võ tướng. Cảm thấy đoàn linh khí trong đan điền không tinh thuần, Hùng lẩm bẩm:

-Xem ra ca phải tạm dừng tấn cấp.

Hùng thấy linh khí cuốn tới đổ vào con mèo, biết nó tấn cấp Hùng tiện tay gom linh khí tụ tập xung quanh nó.

-Oa ha ha! Chỉ một ngày Bồn đề từ võ tướng lên tới võ vương. Bồn đề đúng là kì tài ngút trời a!

-Hùng từ mau mau bái bồn đề làm sư phụ bồn đề dạy ngươi tuyệt thế thần công vô địch thiên hạ.

Tuôn ra một hồi, nó quan sát căn phòng nhỏ, gào lên:

-Cái gì! Tiểu tử sao ngươi để bồn đề vào cái chuồng heo này.

-Mèo bệnh, miệng ngươi càng ngày càng thối.

- Hắc hắc, Hùng từ lần sau có phi vụ nào lớn bồn đề đến tìm ngươi.

Con mèo phi nhanh ra ngoài.

Không có việc gì làm Hùng quyết định đi tìm Vân, Ý nói chuyện nhân sinh, hần bước tới phòng Vân gọi ầm lên:

-Bảo bối, bé con, cục cưng yêu dấu,.....

Mọi người khu vực kế bên trở mắt nhìn thanh niên đang không biết xấu hổ gào loạn.

Hùng quay đầu nhìn nhiều người đang xem nói:

-Nhìn cái gì! Chưa thấy qua trai đẹp tởm tình hay sao.

Nghe hần tự kỉ như vậy mọi người rồi đi:

- Phi.
- Thần kinh.
- Đúng là tự kỉ.

Nghe thấy bên ngoài ồn ào, Vân vội mở cửa Hùng cười hi hi bước vào phòng đóng cửa lại, hướng tới nàng ta đi tới, Vân còn không biết vận rủi bản thân đang giáng xuống. Hùng đến trước mặt nàng ta, liền nhân nàng không phòng bị, đem nàng ta ôm vào trong lòng, cười hỏi: "Tiểu cô nương, có nhớ ca không?"

Thấy khuôn mặt anh tuấn trước mặt Vân loạn lên, có vài giây đồng hồ không cách nào suy xét, khi ý thức được đây là chuyện như thế nào, liền ra sức vùng vẫy. Song, thân thể nhỏ bé đáng yêu đó của nàng nào có thể kháng cự lại cỗ cơ thể cường đại này.

Nàng ta kinh hoàng thất thố kêu lên: "Sắc ma, thả ta ra ... ngươi muốn làm gì?"

Mặc Vân giãy giụa, Hùng đột nhiên lấp kín miệng cái miệng xinh xắn của nàng tới khi Vân yếu kiêu thờ gáp liên tục mới thả ra. Mặt nàng đỏ bừng thỏ từng ngum từng ngum lớn nói:

-Ngươi ức hiếp ta.

-Nàng vừa mới đem cái lưỡi đình hương khả ái duỗi vào trong miệng ca khiến ca gặm không ngừng, làm thế nào nói ta ức hiếp nàng chứ?

Vân dùng bàn tay đẩy mặt hấn ra, kêu: "Ngươi - - thả ta ra nha!"

Lần đầu hôn, Hùng nghiện luôn, hôn không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thỏa mãn nói: "Tiểu cô nương, nàng thực là ngọt ngào, khiến ca nếm nhiều không chán."

-Đều là ngươi, đều là ngươi! Cướp đi nụ hôn đầu đời của ta.

-Nàng cũng cướp nụ hôn đầu của ca còn gì.

Hùng vô sỉ nói.

-Thả ta ra, ngươi hại Ý ti còn chưa đủ, còn muốn hại ta sao?

Hùng đưa mặt tới: "Ngoan, hôn ca một cái, ca sẽ thả nàng."

Vân rất không cam tâm trên khuôn mặt vô sỉ của Hùng chuồn chuồn điểm nướ "chót" một cái.

Hùng không thỏa mãn, nói: "Không được, hôn mặt không tính, phải hôn miệng."

Khi Vân đem cái miệng nhỏ của nàng ta đưa lên trên môi của Hùng, lại phát hiện bản thân bị lừa, hai người lại miệng lưỡi triền miên hôn thiên địa ám.

Khi Vân rời khỏi ma trảo cùng miệng Hùng, người nàng rã rời tựa hồ không thể đi được, tê liệt ngồi dựa vào giường.

Ra khỏi phòng Vân đã tới muộn, nhớ lại dư vị vừa rồi, Hùng cười hắc hắc:

-Thật thoải mái, thật ngọt a!

Đang chuẩn bị về phòng Hùng nghe thấy âm thanh khác lạ.

.....

-Ư...ư...

Nghe thanh âm của nữ nhân, tưởng nàng bị đánh đập Hùng ghé lại một căn phòng đập tung cửa ra. Tròng mắt của Hùng lập tức gần như rơi xuống. Thì ra là Mạnh Thắng đang cùng Tiểu Nguyệt thân mật.

-Chỉ thấy trên chiếc giường lớn, Tiểu Nguyệt trần trụi nằm bên dưới. Bờ vai tuyết bạch, cùng những đường cong hoàn hảo lộ ra. Đôi bàn tay to lớn của Thắng đang nắm lấy ngực nàng, tiểu đệ cảm thấy tiền khe suối, Tiểu Nguyệt khoe miệng nhỏ há ra, thở hổn hển. Mặc dù, Hùng thường xuyên sờ mó vào thân thể của Ý nhưng hắn không biết nam nữ có thể làm như vậy.

-Ah! Tiểu Nguyệt hét toáng lên làm Thắng run rẩy ra luôn nằm bệt lên người nàng.

-Ách! Hai vị tiếp tục! Ca đi nhăm phòng.

Nói xong Hùng khép cửa phóng đi, mặt mo đỏ bừng, xấu hổ, xấu hổ chết người a.

-Ca sao có thể làm ra cái việc như vậy.

Cả người nóng bừng bừng Hùng bước về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thiên hạ chấn động

Sáng hôm sau, cả khu kí túc xá sôi trào:

- Tân sinh năm nay thật mạnh a.

- Gia Luật ở Thiên Cơ các được Thông Linh Kính tiên đoán là Kiếm Đế sau này.

- Nghe đồn có một tân sinh tên Văn Đức, được Thông Linh Kính tiên đoán là viện trưởng đời kế tiếp, viện trưởng hiện tại cũng gặp riêng hắn.

- Cái gì? Thật khủng bố.

.....

Trên long sơn, hai lão giả đang đánh cờ, hai lão ngồi đó mà như không tồn tại trong thiên địa. Chỉ thấy lão giả áo xám mở miệng âm thanh nhàn nhạt chọt xa chọt gần, quanh quẩn trong không gian, mơ hồ lộ ra một loại uy áp làm cho cả đất trời run rẩy.

- Không ngờ Kiếm Thần lại hoá thành hình người!

- Ài! Bao năm rồi nó cũng nên đi ra.

- Cũng nên cho Minh nhi hiện thế!

Lão giả áo nâu mở miệng:

- Năm đó Thông linh kính chiếu vào Văn Linh tiên đoán hắn có thể đạt tới Vô Thần nhưng hắn lại sợ hãi bỏ đi.

- Vô thần a! Trăm vạn năm qua Việt Nam đại lục chỉ xuất hiện một vị kia. Thông linh kính là một mảnh trời do hắn dùng tính mạng đánh rơi xuống trần áp tại đây.

- Sau sự kiện đó một số lão quái vật sợ hãi ẩn cư, không dám ra ngoài.

Lão giả áo xám hồi ức.

- Năm đó ta với người thấy trên Thông linh kính hiện việc thành lập Bách Khoa viện nên quyết định thành lập học viện nơi đây. Chớp mắt vô số năm

.....

Khu kí túc xá. Hùng rời phòng nghe mọi người ồn ào về chuyện Thông linh kính.

- Thiên Cơ Các?

Hùng nghi hoặc kéo một học viên lại hỏi:

- Vị huynh đệ này Thiên Cơ các là thứ gì?

- Tiểu tử ngươi có phải người học viện không vậy.

- Ách! Phải! Hùng lộ ra vẻ xấu hổ.

- Hừ! Tiểu tử đã yếu lại không chăm chỉ học hành.

- Thiên Cơ Các là thánh địa của học viện, trong đó có một tấm kính to tên Thông Linh kính nhìn thấu tương lai, tiết lộ thiên cơ. Mỗi học viên ai cũng có quyền tới đó thử.

- Ấc vậy chả phải ai cũng biết trước tương lai sao?

-Không không. Đa số mọi người không kích hoạt được hình ảnh. Chỉ có sự kiện ảnh hưởng tới đại lục liên quan tới người kích hoạt mới hiển thị lên mặt kính. Những người kích hoạt được đều là những người vang danh đại lục.

-Nghe nói năm đó Hiệp Dâm Thần Quân cũng tới. Sau khi xem xong nhân sinh quan của lão trở lên vận vẹo khác thường.

-Huyneh đài thật hiểu biết à! Hùng khen ngợi thanh niên mặt nhọn.

-Hừ! Cái này là kiến thức bình thường thôi.

.....

Theo hướng thanh niên kia chỉ, Hùng đi 10 phút tới Thiên Cơ Các, chỉ thấy một bình đài siêu cấp trên cao. Ở giữa là một mặt kính to lớn màu trắng cao chừng ngàn mét, linh khí nơi này như đã hóa thành chất lỏng, linh khí khủng bố như thế chỉ để trấn áp mặt kính.

-Kỳ quái tại sao ca cảm giác không thoải mái như vậy.

Hùng không rõ vì sao lại có cảm giác như vậy, hấn tiếp tục đi về phía trước. Mỗi một bước đi, hấn lại cảm giác được chán ghét không ngừng tăng lên. Ngay lúc Hùng đang nhíu mày, hấn bỗng nhiên nghe âm một tiếng. Hào quang trong toàn bộ bình đài tăng mạnh, linh khí bạo động điên cuồng. Nguyên khí trong người Hùng thoát ra dừng mãnh lao về phía tấm kính kia.

Đồng dạng, Hùng cảm giác Hỗn Nguyên Quyết trong cơ thể điên cuồng vận chuyển. Trong nháy mắt hấn không khống chế được, nguyên khí trong cơ thể cứ thế trào ra. Hấn vội vàng không chế nguyên khí trong cơ thể chống cự lại lực lượng cường đại từ tấm kính. Nhưng cho dù như thế cũng khá khó khăn, hấn cảm giác áp lực đè nặng.

- Âm..

Lại một tiếng nổ, hào quang tăng mạnh. Tấm kính bộc phát hào quang vạn trượng thoát ra, điên cuồng bay thẳng lên không trung hợp vào vết nứt trên hư vô.

Oanh!

Toàn bộ đại lục rung chuyển.

Trung vực, một Vương tọa lơ lửng trên không trung, vô cùng lớn!

Mà ở trên Vương Tọa thành linh ngồi ngay ngắn một nam nhân hắc y, một đôi mắt đóng vô số năm mạnh mẽ mở ra, hướng phương xa nhìn sang, tựa hồ có thể xuyên thấu toàn bộ đại lục, trên khuôn mặt lãnh khốc đến vạn năm không thay đổi lộ ra có chút kinh ngạc.

- Nó đã thoát khỏi.

Ài!

Nam tử thờ dài:

-Trốn tránh bao năm cũng đến lúc đối mặt.

Một chỗ hẻo lánh trong Hải vực, đại dương mênh mông, bao quanh toàn bộ đại lục, vùng biển này rộng là bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng nổi!

Mà cho tới bây giờ không ai có thể tiến về cuối cùng của Hải vực, chỗ đó có nhiều yêu thú mạnh mẽ hoành hành, hơn nữa số lượng nhiều đến để cho người tức lộn ruột.

Nhưng ở trong Hải vực một mảnh không người tiến vào đó, có một tòa cung điện tọa trấn ở đáy biển. Một vòng sáng màu xanh da trời bỗng nhiên xoay quanh bay lên, hóa thành một thanh niên áo lam, có uy nghiêm Vô Thượng.

- Cuối cùng cũng tới!

Trong một sơn cốc, tại Nam vực, một thiếu niên lãnh khốc, tất cả binh khí ngay ngắn lơ lửng xung quanh, sát ý trực tiếp xé rách tinh không, hiện ra một vết rách cực lớn.

-Vậy thì chiến một trận.

Bắc vực, một tòa cung điện phản xạ kim mang nhu hòa, cung điện dị thường nguy nga.

Trong điện, một nữ tử đẹp đến để cho người mê muội đột ngột xuất hiện, thân thể bất cứ một vị trí nào đều hoàn mỹ đến làm cho người ta sợ hãi than ngửa tròn mông vênh, eo nhỏ như liễu, cổ tay trắng như ngọc. Rõ ràng không có ánh sáng bắn vào, vô luận là cổ tay trắng hay là cái cổ ôn nhu lửa lò bên ngoài của nàng, đều phóng thích oánh quang sáng sủa, mỗi anh đào mềm nõn vô cùng khéo léo liễm điểm sinh quang, cong ra độ cong nhu hòa, cảm tình

xảo như chạm ngọc mài, hoàn mỹ tìm không ra tỳ vết nào. Đây chính là cái bà nương chấn áp con mèo.

-Đại nạn tiếp diễn, thiên hạ đại loạn.

- Sur phụ!

Lại một đạo nhân ảnh xuất hiện, là một nữ tử lãnh diễm tuổi khoảng hai mươi, tuy vô cùng xinh đẹp, nhưng so với nữ tử kia lại thua một bậc, nàng hướng nữ tử kia cung kính quỳ gối.

-Hương nhi con xuống núi đi.

Nữ tử lãnh diễm tên Mộng Hương cung kính cúi đầu, ngược lại lui ra ngoài, sau đó thân hình lóe lên, đã đi ra hư không.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đại hội tân sinh

Lúc này học viên đều hoảng sợ chạy toán loạn. Tập trung nhìn về phía Thiên Cơ Các.

Thiên Cơ các đã thay đổi!

Trên bình đài vốn linh khí đậm đặc, mà bây giờ thành một mảnh lụn bại, bình đài này gần như thành phế tích, chính giữa là một khe rãnh to dài, mà đại bộ phận kiến trúc xung quanh cũng đều tàn phá không chịu nổi.

Bổng thanh âm uy nghiêm vang lên khắp mọi góc ngách học viện.

-Mọi người không cần kinh hoảng, Linh kính đã trở về nơi vốn có của nó, tất cả giải tán.

Mặc dù nghi hoặc khó hiểu về việc Thông linh kính bay đi nhưng các học viên trở về phòng mình.

Hùng cũng nhận thấy thiên đạo biến hoá cảm giác bất an trong lòng sinh ra nhưng không rõ là gì.

Quay lại kí túc xá Hùng nhắm mắt tu luyện.

....

Sau sự kiện Thiên cơ các chấn động Bách Khoa viện. Một tháng trôi qua rất nhanh, ngày hôm nay là đại hội tân sinh.

Đại hội tân sinh cũng rất khốc liệt, vì nó là lần tranh đấu đầu tiên mang tính chất nền tảng kể từ khi họ bước chân vào Bách Khoa viện!

Khu tân sinh chỗ Hùng cũng không tránh khỏi không khí náo động đó. Sáng sớm Ý đã tới tìm Hùng:

-Huỳnh có tham gia tân sinh hội không?

-Đi chứ ca phải thể hiện bá khí để hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ sùng bái ca, yêu thương ca.

-Đánh ghét! Huỳnh suốt ngày chỉ nghĩ tới mấy thứ dâm tục đó thôi.

Ý hờn dỗi bĩu môi.

-Hắc hắc bảo bối lại đây ca dâm cho nàng xem! Hùng nhào lên ôm lấy Ý tay luồn vào trong quần áo xoa mông với ngực tròn mẩy của nàng.

Ý thờ hờn hèn:“ mọi người đang đợi kia”.

-Tạm tha cho nàng đó.

Ý chỉnh lại quần áo, cùng Hùng bước ra, nàng nhìn vào đám học viên Thanh Hà thành, trong lòng có quý chột dạ, mặt nàng đỏ bừng bừng. Cố nén ngượng Ý hô lên:

-Đi thôi mọi người.

Ý dẫn đầu kéo đoàn người đi. Sau lưng nàng, mọi người cũng bộc phát linh lực lao theo, hướng về phía tây học viện.

Ngay lúc bọn họ khởi hành, những khu vực tân sinh khác cũng có vô số người từ dưới đất phóng lên, như châu chấu nhảy ra, tạo thành một cái bóng đen không lồ bao phủ mặt đất.

Tràng cảnh thật hoành tráng.

Cùng lúc đó, cũng có nhiều nơi khác trong Bách Khoa viện, đông đảo lão sinh cũng đi ra. Đại hội tân sinh náo nhiệt như vậy, ở Bách Khoa viện cũng là chuyện đáng chú ý. Vì người nổi bật trong đại hội này tám chín phần sẽ trở thành tinh anh ưu tú của viện sau này, do đó họ cũng rất muốn biết kẻ kia cuối cùng là ai.

Ý dẫn đoàn người đi hơn mười phút sau mới giảm tốc độ, rồi dần dần hạ xuống một khu vực.

Hùng đảo mắt quan sát đánh giá phía trước, đó là một vùng cao nguyên rộng lớn hùng vĩ, chính giữa là một đỉnh núi cao ngất vô cùng nguy nga, cao đến vạn trượng đứng sừng sững, to lớn đến mức che hết tầm mắt của mọi người.

Trên không trung đỉnh núi, không khí có vẻ mờ ảo, mơ hồ có tiếng sấm vang rền, cuồng phong ẩn hiện, dao động linh lực cuồng bạo lan tỏa, có 100 trăm vũ đài trên đỉnh núi.

Xung quanh các lối đi trước mặt đỉnh núi lúc này đã đầy người chen chúc, tất cả tân sinh đều tập hợp ở đây, những tiếng ồn ào náo nhiệt bàn tán vang vọng trời đất.

"Viu!"

Ngay lúc đó, một đạo hào quang nhẹ nhàng thong thả tiến tới, nhưng dù nhìn có vẻ chậm chạp, chỉ một vài giây đã như thuận di xuất hiện trên cao ngay vị trí của bọn họ.

Hào quang tan đi, lộ ra hai người, hai bên trái phải là lão nhân áo đen, tóc bạc phơ, thần sắc già cỗi. Còn lại là một người áo trắng, hai mắt khép hờ, bề ngoài là lưng. Rõ ràng mái tóc của hắn cũng bạc phơ nhưng gương mặt lại chẳng khác một thiếu niên ngây ngô, da trắng nõn, nhìn không chút nào có nét lão hóa, miệng cười tủm tỉm toát ra vẻ hiền lành.

Hùng đánh hai người kia, lão giả áo đen tu vi Vô Tôn, lão giả áo trắng mạnh hơn áo đen không ít.

-Lão giả áo đen chính là Minh Thiên, Huyền tịch trưởng lão của trường lão viện.

-Người áo trắng bên cạnh là Địa tịch trưởng lão tu vi Vô Quân.

Đám tân sinh nghe thấy mà chấn động, họ bây giờ cũng đã biết vài thứ trong viện. Ví như giai cấp trưởng lão được chia làm thiên tịch, địa tịch, huyền tịch. Địa tịch trưởng lão tu vi Vô Quân rất khó gặp được trong Bách Khoa viện, Huyền tịch trưởng lão tu vi Vô Tôn.

Keng..keng... keng..

Lão giả Minh Thiên vung tay lên, một tiếng chuông ngân vang vọng lạnh lạnh.

- Bây giờ, ta tuyên bố đại hội tân sinh chính thức bắt đầu!

- Trên đây có tổng cộng 100 vũ đài, mỗi vũ đài chọn ra 100 người mạnh. Một trăm người đấu với nhau chọn ra 10 người, 10 người mạnh nhất được các trưởng lão trực tiếp chỉ dạy. Riêng người mạnh nhất được lên long sơn học tập.

Tất cả tân sinh sôi trào, Long sơn, những học viên từng lên đây toàn là những thiên tài siêu cấp, bá chủ một cõi.

Lúc này Địa tịch trưởng lão kia nhàn nhạt lên tiếng:

-Các em nhớ kỹ không được giết người. Ai vi phạm đuổi khỏi học viện. Bắt đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Luận võ bắt đầu

Trên 100 vũ đài đứng đầy người, bốn phía xung quanh các lão sinh lần lượt vây xem, nói lão sinh cho oai thôi chứ khá nhiều túi com cùi bắp trong đó. Các đời trước đâu xuất hiện nhiều thiên tài như hiện tại đâu.

Trên 100 vũ đài, mỗi cái khoảng hơn trăm người, đứng cách nhau chục mét cánh giác nhìn chăm chăm vào nhau. Hùng cũng dắt Vân lên chọn một vũ đài

trên đó, đám người Thăng, Dương... cũng chọn võ đài khác nhau.

-Kì quái võ đài ca sao ít người vậy.

Quan sát khoảng 10 người Hùng nghi hoặc, hắn không biết bởi vì hôm khai giảng hắn một đám giết Văn Nam nên đa số người nhận ra hắn không dám trêu chọc. Chỉ có một số tên xui xẻo không biết gì lao lên.

Một học viên to cao, da ngâm đen đỉnh phong đại võ sư, hắn thấy Hùng nắm tay Vân giọng ồm ồm “đây là võ đài không phải nơi tán gái, xuống đài đi cu đờ phải ăn hành.”

Một tên khá anh tuấn thấy Vân nhỏ nhắn dễ thương buông lời dâm tục: “cô nương bởi ta ngủ một đêm thế nào? Ta giúp cô đoạt top 10.”

-Top 10!

Mặt Hùng co giật, nhìn thanh niên kia chỉ tu vi sơ cấp võ tướng, không có gì đặc biệt mà dám thối phòng như vậy. Dám đùa bốn nữ nhân của hắn:

-Chớ nhà ai xổng chuông, lên đây dắt về đừng để ca làm thịt rồi lúc đó tìm tới ca.

Học viên kia giận tím mặt chỉ Hùng:

-Ngươi ngươi nói cái gì?

Hùng móc móc lỗ tai” uây, con gì cứ sủa gâu gâu bên tai ca vậy”.

Mặt thanh niên tím tái, hắn là thiên tài gia tộc được mọi người vây quanh, đã bao giờ có người nói hắn như vậy, tức quá hắn phun máu ngất xỉu.

-Hừ yếu như vậy chưa gì đã ngóm.

Hùng khinh miệt lao vào sút mấy tên võ sư còn lại xuống đài.

Các võ đài khác cũng chiến xong.

Sau 1 giờ nghỉ ngơi, chiến top 10 bắt đầu. 100 người mạnh nhất chiếm 10 võ đài tới cuối ai trụ được vào top 10.

Võ đài số 1: Dương cũng đạt tới võ tướng, hắn bùng nổ linh lực màu đen, âm trầm đã thương tất cả địch thủ.

Võ đài số 2: Gia Luật kiểm ý bay lượn chém ngã hết thầy, kiếm khí khiến cả võ đài đặc vết cắt, chém

Võ đài số 3: Tuyết bay phát phơ băng dày bao phủ, Băng Tuyết một chiêu dọn hết đối thủ khiêu chiến.

Võ đài số 4: Thanh niên bạch y vận kinh khí đứng cách mặt đất nửa mét như dẫm trên đất bằng, trên mặt nụ cười mỉm mê hồn. Một số thiếu nữ thi thoảng trộm liếc mắt tìm đập tình thích, xuân tâm nhộn nhạo.

Thiếu niên này chính là Minh nhi mà 2 lão già trên Long sơn nhắc tới, Tu vi Võ Vương.

Hùng quay đầu nhìn thoáng qua hắn, khuôn mặt anh tuấn kia thực lực võ vương thật đúng là có thể dụ dỗ hàng nghìn vạn thiếu nữ. Hùng nghe tiếng thét chói tai của những nữ nhân này cảm thấy rất bất bình lắm lắm:

-Vì cái gì mình không được như vậy. Mình đẹp trai hơn hắn cả nghìn cả vạn lần mà. Sao lại không có người thét chói tai vì mình hoặc yêu thương nhưng nhớ mình?

Mọi người chú ý tới Hùng.

-Hà. Tên kia làm gì??

Võ đài số 10 Hùng buồn chán ngồi rung đùi trên bệ đá, miệng gặm trái cây ăn. Đám tân sinh biết hắn có thực lực cao không ai dám trêu chọc nhưng hắn cũng không nên biểu hiện như vậy chứ. Chỉ thấy Hùng gào lên:

-Vì sao ca đẹp trai như vậy mà các thiếu nữ không nhào vào lòng ca hiến thân? Đại hội tân sinh cái quỷ gì! Chán v !! Trường lão, đánh đám như vậy làm gì mất công, mình ca chấp hết mọi người cùng lên đi.

Đám đông ngây người, một số thiếu nữ gất lên:“ Hảo sắc”.

Minh nhìn Hùng: “Thú vị”.

Băng Tuyết lạnh lùng xì một tiếng:“Vô lại”.

Phản đông lão sinh ngựa mất nói to:”không phải chứ một tên võ tướng mà cũng kiêu ngạo như vậy? “

Có tân sinh lên tiếng phản bác: “ Hôm khai giảng hần một chiêu đâm chết thiên tài đỉnh võ tướng, lực chiến ít nhất võ vương”.

-Lợi hại như vậy, ta không tin.

-Hừ không tin cứ thử xem tên Văn Nam có cả quỷ ảnh Võ Tôn trợ giúp đó.

- Quỷ ảnh Võ tôn cái gì, một đám tàn hồn bệnh tật thôi có bao nhiêu sức mạnh chứ.. ta một tay chấn áp trăm cái, ngàn cái....Lão sinh võ vương khinh thường.

-Gần vạn tân sinh lại co vùi trước một thẳng dờ người đứng là bọn rùa đen.

Bên tân sinh nghe vậy cúi đầu. Có người hô:

-Đánh rầm, bọn lão sinh mấy đời trước cúi v l. Tu cả trăm năm nghìn năm mà toàn võ tướng võ vương.

-Người nói cái gì?

Hai phe người qua tiếng lại lao vào đánh nhau loạn. Dù loại võ kỹ, binh khí được tung ra như muốn lật tung nơi này, đám tân sinh nhanh chóng bị đàn áp, trọng thương khá nhiều.

Địa tịch trưởng lão gầm lên:

-Tất cả dừng tay, các người coi đây là cái chợ sao! Linh lực Võ Quân tuân ra đè ép toàn trường

-Top mười đã có. Ngày mai tiếp tục tranh đệ nhất.” Nói xong lão tức giận bỏ đi.

Hai phe trợn mắt nhìn nhau.

Hùng cười hihi: “ mọi người dừng tay a? Anh em với nhau đừng nên động chân động tay, có chuyện gì ngồi xuống từ từ nhỏ nhẹ nói ”.

Mọi người nghiêng răng kèn kẹt. Đánh nhau xong tiểu tử này mới ra khuyên giải, hần chính là nguyên nhân khiến mọi người chứ ai, còn làm bộ ta đây không liên quan.

Nhận thấy không ổn Hùng chuồn gấp. Kế hoạch dụ dỗ thiếu nữ của mình bị tên Minh hủy, Hùng nghĩ nghĩ mai mình không đi luôn.

Một tay kéo Văn, một tay kéo Ý Hùng bước nhanh về kí túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ăn Vần

CHÚ Ý: CHƯƠNG NÀY CÓ NỘI DUNG SẮC HỜI NẶNG.

Ý về phòng mình, Hùng nắm tay Văn tới khu ở Thanh Hà thành.

Tới trước cửa phòng Văn, Hùng lao thẳng vào ngồi trên giường. Hùng nhìn Văn đang đứng ở cửa nói:" Văn, nàng lại đây!"

-Có việc gì? Huynh nhanh về phòng mình đi.

-Cục cụng qua đây.

Nghe vậy Văn mềm nhũn đến bên cạnh hần. Hần đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại kéo Văn ngồi xuống. Nàng ta hơi phản kháng. Hần vận lực kéo mạnh. Văn không đề phòng, ngã ngổ vào lòng hần.

Hần ôm nàng nói: “ Hôm nay ca ngủ ở đây”.

Ah!

Văn lộ vẻ sợ hãi muốn bỏ chạy.

Nhìn Văn thâm tình Hùng nói:

"Hôn ca đi."

" Không."

Hùng năn nỉ:" Bảo bối hôn đi mà”

" Không." Vân kiên quyết.

Hùng hai mắt mở to, cúi đầu hôn Vân. Nhìn nữ nhân trong lòng ngây ngốc. Hùng đắc ý:

-Nàng thật ngoan a!

Vân xấu hổ dấu mặt vào ngực hắn, dường như đã quên mất bản thân đang trong miệng sói.

Hình ảnh Trăng với Nguyệt xếp hình cứ hiện lên trong đầu, Hùng quyết định ăn Vân, Hùng ghé sát tai Vân phả hơi nóng:" ca muốn nàng làm nữ nhân của ca”.

Thấy hắn chăm chăm nhìn mình, Vân hoảng sợ hỏi:

-Chàng muốn làm gì?

Nàng kinh hoàng nhìn vào đôi mắt tà ác kia

Hùng luồn tay vào váy khẽ vuốt ve khe suối khiến Vân run rẩy liên hồi.

-Ah! Không muốn!

Vân giãy giụa.

Hùng thò tay ra sau lưng nàng, vuốt ve xoa nắn sự mềm mại trơn láng của nàng. Ngón tay móc lấy cái móc dải lưng áo của nàng kéo ra. Mặt hắn tựa vào vai nàng, nhẹ nhẹ hôn lên đầu vai tròn lẳn, chậm chậm cỡi váy nàng.

-Từ lần đầu gặp ca đã thích vẻ thanh thuần trong sáng của nàng. Ca muốn nàng thành nữ nhân chân chính, nữ nhân của ca.

Hắn cỡi yếm của Vân rồi kéo xuống tới bụng, lộ ra toàn vẹn nửa thân trên của nàng, bộ ngực của nàng to tròn, đầy đặn vươn cao lên, hai điểm đỏ đỏ run run. Tay Hùng từ ngực chuyển xuống vùng eo của nàng cảm giác mượt mà trơn mịn. Tay phải hắn chuyển qua bộ ngực nàng, ánh mắt của Vân có chút khản trương. Thân thể truyền đến từng trận cảm giác, nửa người bên trên bất giác hơi ngửa ra đằng sau. Hùng đưa tay trái khẽ nâng nàng lên từ phía sau, tay phải thì đặt tại hạt nhỏ trên ngực nàng, cảm thấy nhu nhuyến nhưng săn chắc, da thịt đều trắng trẻo đỏ lên.

Vân mơ màng:

-Bại hoại chỉ biết khi dễ người ta thôi!

-Ca là một nam nhân tham lam và bá đạo vậy nên ca muốn khi dễ nàng cả đời.

Trong lúc nói chuyện thì đồng thời đưa tay cởi chiếc quần lót của Vân ra. Hắn nhìn Vân lộ thể, nuốt nước miếng ừng ực, ở giữa hai chân nàng nơi họp lại làm một, không có một khe hở. Tại khu rừng hình tam giác phát triển một cách chính tề, lông đen che kín lạch nước.

Vân cúi đầu không dám nhìn Hùng.

Hùng đặt nàng nằm lên giường, cởi sạch quần áo của mình. Trước tiên hắn hôn nàng thật lâu, tới khi nàng hơi thở khó khăn, sau đó mới đưa tay nắm lấy ngọc phong, dùng môi hôn lên đỉnh ngọc nữ, cắn nhẹ nhẹ.

Vân không thể chịu nổi sự kích thích ấy, phát ra tiếng rên rĩ: "Ư..ư...nhột quá....."

Hùng lặng lẽ chuyển một tay xuống mò nắn vùng cấm địa của nàng, thấy nơi đây đã ướt, thiếu nữ gần 20 tuổi đầu làm thế nào có thể chống lại ái tình của người nàng yêu. Thân thể nàng nhanh chóng bị hỏa dục thiêu đốt, toàn thân đỏ rực lên, đồng thời bắt đầu nóng hơn, điểm nhỏ trên ngực cũng trở nên căng cứng. Tay Hùng nhẹ nhàng len vào vùng cấm ướt đầm của nàng, hắn cố ý ve ve đám lông tơ, nhẹ nhàng lôi kéo.

Vân kêu nhẹ một tiếng: "Đau!"

Cặp mắt đang động tình của nàng mở trừng nhìn hắn một cái, rồi nói: "Đừng làm vậy, muội sẽ đau!"

Hùng cực kỳ đắc ý, kéo tay nàng để lên chim của hắn.

Vân cả kinh nói: "Vì sao đột nhiên lại trở nên to lớn như vậy? Muội sợ."

Lúc này tay hắn đã tách ra khỏi nàng, không ngừng xoa bóp, liếm mát đầu nhũ hoa, đem đến cho nàng những cảm giác chưa bao giờ có. Nàng vận vẹo thân mình, Hùng áp tới ép chặt vào nàng.

Vân giật mình nói:..A..ngón tay của chàng..

Thì ra Hùng đã lặng lẽ đưa ngón trỏ tiến nhập vào ranh giới, xuyên qua hai mép hoa mềm mại, phủ lộng lên nàng cảm giác ấm áp ngọt ngào. Hắn đưa ngón tay đụng vào màng xù nữ (màng trinh) của nàng, tiện tay thâm nhập vào tấm màng đó.

"Đau!" Vân khẽ kêu

Nàng khép chặt hai chân để ngón tay của Hùng không thể tiến vào nữa. Hùng tách hai chân nàng ra, rồi nói: "Nàng đừng khép chặt hai chân lại, sẽ đau hơn đây!"

Vân quả nhiên nghe lời, không khép chặt hai chân nữa, từ từ tách ra, giữa hai cánh hoa mơ hồ có thể thấy nhụy hoa màu hồng nhạt, nơi đó vốn đã bị ngón tay Hùng trâu chọc, nay đã mở ra, trông như hai cánh thịt mỏng manh, phơn phớt.

-Ca sẽ tiến vào nàng, nàng hãy nhịn đau nha!

-Sẽ có đau một chút, nhưng sau đó nàng sẽ nhận được khoái cảm rất nhanh thôi!"

-Vậy chàng đến.. đi.... nhẹ...nhẹ nhàng một chút!

Vân để hai tay trên lưng Hùng, bấu chặt lấy da thịt hắn, thân thể nhỏ nhắn đầy mồ hôi đang e lệ run rẩy.

Hùng nghiêng người, chim đặt tại cửa mật huyết của nàng, đưa qua đưa lại một chút, tới khi đã ướt, hắn đưa tay nắm lấy, nhẹ nhàng đẩy vào trong mật huyết từng chút, từng chút một.

Nước mắt Vân chảy ra, khẽ rên:

- Ah! Đau quá!

Hùng nghe vậy thì vội dừng động tác của mình lại, chỉ giữ lại một phần ba chim ở trong mật huyết của nàng, tay trái chống xuống giường, tay phải khẽ vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của nàng, nhẹ giọng nói: "Không cần sợ, nó chỉ mới vào được một chút thôi."

Vân kinh hãi kêu lên: "Cái gì? Chỉ mới có một chút thôi à? Muội còn tưởng là nó đã vào hết rồi!

Hùng: "Có sợ không?"

Vân ngập ngừng đáp: "Sợ!"

Hùng hạ thấp thân dưới rồi đẩy mạnh về phía trước.....

Vân cảm thấy như có một vật thể cực nóng tiến nhập vào thân thể mình, càng lúc càng cảm thấy đau, càng lúc càng thắt chặt, giống như mật huyết của nàng đang bị tàn phá tanh bành. Nàng muốn đẩy Hùng ra, nhưng lại không nỡ....bởi vì nàng và hắn đang làm chuyện này đều là do đôi bên tình nguyện, làm sao có thể lâm trận rút lui? Không được, nhất định phải kiên trì đến cùng. Lại đây, Hùng, muội đang chờ chàng yêu thương đây. Trong lòng Vân thầm nhủ như thế. Vân đạt đến cao trào, sự khoái cảm đã làm cho tâm linh của nàng hoàn toàn trống rỗng, vì Hùng tiến nhập quá sâu, hai tay của nàng muốn đẩy hắn ra một cách vô thức, nhưng làm sao có thể đẩy hắn ra được đây?

Chim Hùng đang ra vào địa phương thần bí của Vân bỗng nhiên tốc độ ra vào tăng nhanh, một luồng dương tinh bắn sâu vào người nàng. Vân tiếp nhận luồng dương tinh đó, đầu óc trở nên trống rỗng, toàn thân hư nhược vô lực, linh hồn biến thành một phiến trống không, cuối cùng chìm vào giấc mộng.

Hùng rút chim ra vẫn còn hùng vĩ từ trong thân thể của Vân ra, yêu thương vuốt ve nàng.

-Ca thể cả đời này yêu thương chăm sóc tốt cho muội.

Như nghe được lời thề của Hùng trong giấc mơ Vân nở nụ cười ngọt ngào. Hùng ôm Vân tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Yêu hận

Ngày hôm sau, Ý tới phòng tìm Hùng mà không thấy hắn đâu. Nghi hoặc, Ý bước tới phòng Vân gõ cửa:

Cộc cộc cộc!

-Vân muối! Muối dậy chưa?

Hùng hô to:

-Chưa!

Nghe giọng nam nhân bên trong sợ Vân bị hại, Ý cuống lên lao vào chỉ thấy hai thân thể trần trụi đang quấn lấy nhau.

-Ah! Các người làm gì?

Ý đỏ mặt quay đi, trong lòng đặng ngắt, chua xót vô cùng, nước mắt không khống chế chảy dài trên má nàng.

Hùng bật dậy ôm lấy nàng, Ý giãy giụa đấm đá kêu lên:

-Buông ta ra? Vì cái gì! vì cái gì người lại như vậy.

-Nàng là nữ nhân của ca! Vân cũng vậy.

-Không ta không muốn! Ý thấy trong lòng rối loạn, mặc dù biết Hùng sẽ có rất nhiều nữ nhân nhưng khi gặp chuyện như vậy nàng không bình tĩnh được.

Buông nàng ra Hùng lạnh nhạt nói:

-Hôm qua Vân đã thành nữ nhân chân chính của ta, nếu nàng không muốn có thể quên ta đi.

-Ta....

Nghe hần xưng 'ta', "quên ta đi" mà Ý tan nát coi lòng, tim đau như cắt, nàng lững thững bước đi. Nhìn bóng lưng như người mất hồn của nàng Hùng không đành lòng thờ dài. Hần làm vậy là muốn nàng đổi mặt với lòng mình, nếu nàng muốn thực sự ở bên hần, hần sẽ yêu thương chăm sóc nàng. Nếu nàng không chấp nhận được hần mà rời xa hần đành chấp nhận.

Vân đi tới ôm lấy Hùng, giọng điệu có chút oán trách:

-Vì sao huynh đối xử với ti ấy như vậy?

Xoa đầu Vân, Hùng nhẹ giọng:

-Ca thực không muốn buông tha nàng. Ca chỉ cho nàng quyền lựa chọn thôi. Ngoan! Nàng mệt nên ngủ thêm đi.

Hùng mặc quần áo lại buồn bã về phòng ngồi trên giường, hần suy nghĩ mọi việc từ khi mình tới đại lục này.

“Ài tình yêu đúng là kì lạ! Rõ ràng yêu nhau tha thiết nhưng cứ cãi va làm khổ nhau.”

Ý bước đi không mục đích trên đường, nhớ lại từng câu nói vừa rồi của Hùng, lòng nàng như nhò máu.

-Ủa? Như Ý tiên tử! Minh Quân lâu ngày không gặp chặn đường nàng lại.

-Cút ra. Ý đang không vui gặp ngay tên phiền toái này.

-Hắc! nàng tưởng ta giống như trước sao, hơn một tháng qua ta đã tấn thăng võ vương, bây giờ nàng không muốn cũng phải muốn.

Minh Quân nhìn Ý với ánh mắt đầy thèm muốn, tay hần chụp tới ngực nàng. Mặc dù chưa tấn cấp võ vương Ý học sơ qua thân pháp Phi Cơ Quyết thân hình nàng nhoáng lên đã né được ma trảo của Quân.

Minh Quân tức giận:

-Con đàn bà thói! Lão từ hôm nay phải chơi người.

-Người có chạy đằng trời, chờ lão từ đặt người dưới chim làm tới oa oa kêu to lúc đó xem người còn già bộ được hay không.

Ý tức giận run rẩy: “ Mặc dù biết người háo sắc nhưng ta luôn coi người là một chính nhân quân tử, không ngờ người là loại người dâm tiện như vậy.”

-Dâm tiện? người cũng không phải vậy sao? Đừng tưởng ta không biết nàng vẫn luôn dính lấy tên tiểu tử dâm Hùng kia! Hần có gì hơn ta đâu ngoại trừ đẹp trai một chút. Nàng biết mà thế giới này đẹp trai làm được cái gì. Chỉ có thực lực mới quyết định hết thảy. Ngoan ngoãn nghe lời ta còn thương yêu nàng không ta chơi xong vứt nàng cho mấy lão già nhà ta cùng thưởng thức. Hắc hắc.

Quân cười tà ác.

-Đề tiện! Anh Hùng mặc dù có chút háo sắc nhưng hơn ngươi ngàn lần vạn lần.

Ý vận chuyển thân pháp tới tận cùng lao nhanh đi.

-Ah!

Nàng hoảng sợ ngã lăn ra đất, khoe miệng chảy máu, trọng thương không dậy nổi.

-Ông nội không nhẹ nhàng được sao? Lỡ may đánh nàng chết sao hưởng dụng được

Quân hướng lão già mới tới nói.

Minh Thiên trưởng lão trầm giọng:

-Hừ thân pháp nàng quá nhanh không đánh lên ta muốn bắt cũng khó, mọi người thấy thì nguy.

-Mọi người đi xem tân sinh đại hội rồi còn ai đâu ông già!

-Cẩn thận vẫn hơn! Nàng đã trọng thương rồi không chạy được nữa đâu.

-Haha, Ý muội xuân tiêu một khắc đang ngàn vàng chúng ta mau đi thôi!

Quân cản rỡ cười to bế Như Ý đi theo Minh Thiên.

Ý vô lực giãy giụa nước mắt tuôn rơi.

"Anh Hùng muội xin lỗi, muội không nên tức giận huynh, muội yêu huynh, mong kiếp sau được làm thê tử của huynh." Ý vận chút linh khí còn sót lại đảo lộn kinh mạch chạy loạn lên ý đồ tự sát. Do linh khí mỏng manh trong cơ thể Ý vận chuyển ông cháu Quân không nhận ra.

Hùng đang ngồi thiền thờ cảm thấy trong tim đau nhói. Cảm nhận trái tim co giật Hùng rất lo lắng.

Kẹt!

Con mèo phóng nhanh tới mở cửa phòng Hùng:

-Hùng tử, Hùng tử, Hùng tử mau mau ra đây, không nhanh ngươi trở thành Sưu tử(Con trâu) bây giờ.

-Con mèo ta đang bận mình không có tâm trạng đâu.

Hùng quay sang con mèo đang lè lưỡi thở phì phì đứng trước cửa.

-Bồn đề không đùa với ngươi, Như Ý muội muội bị ông cháu Minh Thiên lão tặc bắt đi. Ngươi không mau đi cứu tới lúc đó mọc thêm hai cái sừng trên đầu không phải giống sưu nhi sao!

-A! hèn gì tim ca đau như vậy.

-Thôi chết bồn đề không biết bọn chúng mang Như Ý đi đâu rồi.

Con mèo lo lắng.

-Không cần!

Vận nguyên lực thần thức Hùng tỏa ra tìm theo dấu vết Ý, hần nhanh chóng tìm được vị trí của Ý, cảm thấy sinh mệnh lực Ý đang trôi dần đi Hùng phóng đi như điên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Trọng thương cứu nàng

Cảm nhận sinh mệnh Ý trôi đi Hùng bất chấp lao điên cuồng xuyên qua vô số nhà cửa, cây cối. Khiến vô số học viên tức giận chửi rủa, kí túc xá hỗn

loạn.

Sau một lát, thấy Ý đang bị tên Quân ôm, Hùng lao nhanh ôm Ý vào lòng tiện tay đẩy ra một chưởng khiến Quân không kịp phản ứng bị chấn thành mưa máu.

Mình Thiên kịp phản ứng lại thì đã không kịp. Lão nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Hùng trong lòng lão hoảng sợ cực điểm, tên này không ngờ chỉ nhìn một cái khiến lão như bị núi đè không thở nổi, không dám ở lại lão lao đi cực nhanh.

Ôm Ý trong lòng, lúc này sinh mệnh của nàng rất yếu, mặt mày tái nhợt, môi khô nứt, ánh mắt mơ hồ, cảm nhận được âm áp quen thuộc nàng thì thào:

-Không lẽ đây là mơ sao?

Đáy lòng Hùng run lên. Hai mắt hần trở lại màu đen sâu thẳm mê người vốn có, ôn nhu nhìn Ý:

-Không phải mơ, là ca đang ôm muội.

Không biết có nghe được hần nói gì hay không, Ý chảy ra hai hàng nước mắt:

-Muội xin lỗi, là muội sai, muội không nên ghen tuông vô cớ làm huynh buồn, sau này muội không thể ở bên huynh nữa, nếu có kiếp sau muội vẫn sẽ tới bên huynh, đòi đòi kiếp kiếp yêu huynh, quyết không hối hận.

Hùng cảm giác khó thở ngực mình như nghẹn lại, chân tay run run.

-Không là huynh sai, huynh không nên nặng lời như vậy, kiếp sau cái quỷ gì chứ, huynh không tin, huynh chỉ muốn kiếp này được cưới muội làm vợ thôi.

Được chết trong lòng Hùng, Ý nở nụ cười thoả mãn hai mắt dần khép lại, người nàng bắt đầu lạnh dần, sinh mệnh dần tắt hẳn.

Hai mắt Hùng lại đỏ bừng, máu trong mắt chảy ra.

“Có không giữ mất rồi mới hối hận”

Nhớ lại khi gặp nàng, lúc rơi xuống vực, nhớ nụ cười, nhớ lúc nàng ôn nhu nhìn hần, nàng xấu hổ khi hần làm chuyện xấu. Hùng như phát điên hét lên:

-Ta không tin! Ta không tin! Ta nắm giữ bốn nguyên thiên địa, ta không tin có thứ ta không làm được.

Hùng bộc phát khí thế vô thượng vận chuyển Hỗn Nguyên Quyết tới mức tận cùng hấp thu linh khí vào cơ thể truyền sang Ý nhưng không một chút hiệu quả.

-Tại sao? Tại sao? Nếu thượng thiên ngăn cản ta, ta sẽ lật tung mảnh trời này lên! Đại địa ngăn ta, ta sẽ hủy diệt cả đại lục này! Cho dù nàng không yêu ta, ta sẽ giết hết tên nàng yêu, bắt nàng bên cạnh ta. Nàng chỉ thuộc về mình ta thôi cho dù từ thần cũng không cướp nàng khỏi ta được.

Hùng gào lên, khí thế đề thăng khủng khiếp chấn động hư không run rẩy, Hỗn Nguyên Quyết điên cuồng xoay tròn, một tia máu trào ra khoé miệng.

Ầm! ầm! ầm

Tiếng sấm nổ vang cực lớn vang vọng hư không. Bất kỳ một nơi nào trên đại lục đều có thể nghe thấy. Phạm vi xung quanh Hùng tất cả mọi thứ bị chấn bật mìn phiêu tán.

Vô số linh khí nồng đậm tuôn ra giống như thủy triều lao về phía Hùng. Một màn như vậy khiến những học viên đang quan sát phía xa ngây ngốc, họ không thể tin nổi, linh khí hóa thành thủy dịch tập trung xung quanh Hùng như một dòng suối nhỏ.

Cảm nhận được lực lượng khủng bố kia những cường giả mạnh nhất Việt Nam đại lục đang bế quan khiếp sợ vô cùng.

Trong một toà cung điện màu xanh tại Hải vực, thanh niên áo lam Biển Đé nhìn hư không:

-Sức mạnh thật khủng khiếp, chắc chắn có người đột phá Vô Thần ý đồ phá trời.

Sơn cốc tại Nam vực, thanh niên lãnh khốc Khí Đé chiến ý trùng thiên hóa thành vô số bóng kiếm phóng thẳng lên thương khung.

Trung vực, Vương tọa lơ lửng trên không, thanh niên áo đen Tà Đé lăm lăm:

-20 vạn năm trước, đệ nhất nhân đại lục Bá Hoàng Đại Thần đạt tới Vô Thần phá trời thất bại khiến cao thủ thiên hạ sợ hãi. Không ngờ bao năm cũng có người đạt tới Vô Thần...

Bắc vực, Mị Đé lo lắng, sư huynh dùng cả tính mạng mới phá được mảnh trời nhỏ. Cảm nhận sức mạnh kia nàng thở dài:

-Lực lượng chưa đủ, xem ra không có hi vọng.

.....

Hơn một tháng, Hùng điên cuồng hấp thu linh khí chuyển vào từng tế bào trong người Ý. Nguyên lực tuôn ra cải thiện thể chất của nàng. Sau bao nỗ lực sinh cơ Ý bắt đầu hồi phục, khí thể đề thăng báo tấp: Vô vương, Vô Tôn tới sơ cấp Vô Quân mới dừng lại. Nhìn sinh cơ Ý dần hồi phục Hùng mỉm cười.

Ý mở mắt ra nhìn sắc mặt trắng bệch của Hùng đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn, cảm nhận tình yêu thương vô bờ dành cho mình nàng thấy rất thoải mái.

- Cảm ơn huynh.

- Khờ quá! Lần sau không được làm chuyện đại đột như vậy. Cho dù trời có sập ca cũng gánh cho muội. Muội còn trinh tiết hay không ca không quan tâm chỉ cần muội bên cạnh ca yêu ca là đủ.

Như Ý cảm động khóc nức lên. Mặc dù trọng thương rất nặng nhưng Hùng cảm giác thân thể rất thoải mái, trái tim vui sướng nhảy múa. Nhớ lại cảm giác đau đứt ruột gan vừa rồi Hùng rất sợ. Hùng thề bảo vệ tốt người thân của mình, hắn không bao giờ muốn trải qua cảm giác khổ sở như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Huỳnh đệ

- Chính là hắn! Cự tử, chính hắn hại chết Quân nhi!

Minh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi chỉ thẳng vào Hùng.

Minh Kiên cự tử của Minh Quân đang tu luyện trên Long sơn xuống đây trả thù cho cháu mình. Khi vừa tới nhìn thấy uy thế của Hùng, tìm mật lão vỡ ra, lão xoay người bỏ chạy, trốn trên long sơn. Ai ngờ Hùng mạnh như vậy, về tới long sơn lão nghĩ vẫn sợ, sợ Hùng trả thù nhưng một tháng sau cảm nhận được khí thể khủng bố đó rơi xuống. Lão dẫn Minh Thiên tới xem, thấy Hùng mặt mày tái mét, loang lổ vết máu, hơi thể mong manh, lão cực kỳ vui sướng:

- Hừ mạnh thì thế nào? Thừa dịp nguoi bệnh lấy mạng nguoi.

Lão bước ra chỉ Hùng:

- Tiểu tử, nguoi dám giết cháu nội của lão phu?

Các tân sinh bất bình lão già vô sỉ này, nhưng không ai dám nói gì. Lúc này chỉ thấy Dương đứng ra chắn trước lão, mặt không đổi sắc nói:

- Một đồng tuổi rồi không biết xấu hổ. Lúc trước co vùi chạy trốn, giờ thấy nguoi ta trọng thương mới chui ra.

Minh Kiên cảm nhận sức mạnh tà ác trên nguoi Dương gần mạnh bằng mình nhưng hỗn loạn, lão không sợ:

- Hừ nguoi bị thương không nhẹ không phải đối thủ của lão phu! Lui sang một bên lão phu không truy cứu, thế nào?

Thấy Dương vận khí đề phòng, Hùng cảm động không ngờ mình vẫn nghĩ Dương tà ác, thực ra chính hắn mới là người trọng tình trọng nghĩa nhất lúc này lại đứng ra giúp mình. Bản tâm quyết định con nguoi chứ đâu phải sức mạnh, vẻ bề ngoài. Xem ra mình vẫn không biết gì về lòng nguoi. Hùng cùng Ý đứng dậy, hắn vỗ vai Dương:

- Từ nay nguoi chính là huỳnh đệ của ca.

Nghe hai chữ “Huỳnh đệ” Dương run lên, bản tâm hắn không xấu nhưng hắn tu luyện công pháp âm trầm vẫn bị mọi nguoi xa lánh, từ bé hắn luôn lẻ loi một mình, hắn rất cô đơn. Nghe lời nói phát ra từ nội tâm của Hùng hắn rất cảm động, có cảm giác sẵn sàng chết vì tri kỉ.

Lúc này, một bóng trắng lao tới bên này.

- Ý muội muội, đừng chết! Bỏ đi đau lòng a!

Giọng điệu ồm ồm già nua vang lên. Một con mèo trắng đang cầm một chiếc quần lót hồng làm bộ lau nước mắt.

“Bỏ đi” nơi đây còn Vô Đế, Minh Kiên bị dọa thật rồi, từ vài ngàn năm trước lão đạt tới Vô Thánh, lão cảm thấy mình vô địch thiên hạ nhưng đây đây là cái gì? Tự nhiên xuất hiện cả Vô Đế, mà Vô Đế này bảo vệ Hùng. Lão hoảng sợ cuốn Minh Thiên bỏ chạy. Lão hận a, từ khi nào Vô Đế rẻ tiền như vậy, không bẻ quan chạy ra đây làm gì.

- Ý muội! sao phải khổ vậy chứ, thân thể chỉ là túi da thôi, quan tâm nhiều làm gì! bỏ đi từng bị mèo cái cưỡng gian nhưng không phải vẫn sống tốt sao.

Hùng không nhìn được co quắp:

-Con mèo bót ghê tởm lại!

-A! Ngươi cái tên tiểu tử vô ơn này! Bỏn để vừa thi triển đại thần thông tổn hao tu vi cứu Ý muội, ngươi còn không mau dập đầu bái tạ bỏn để.

Con mèo vô sỉ nhận hết công lao về mình.

Đám học viên, lão sư xung quanh bỗng nhảy dựng lên, tràn đầy khiếp sợ chỉ vào con mèo.

- Con mèo, con mèo, con mèo, con mèo biết biết biết biết nói nói nói nói...

Con mèo đầy vẻ khó chịu, khinh bỉ nhìn đám người kia:

- Bỏn để biết nói thì có gì lạ lắm, các ngươi muốn thưởng thức tư thế đứng đái của bỏn để không?

Mọi người có cảm giác không chân thực, một con mèo biết nói chuyện đã là kỳ tích to lớn, nhưng vô sỉ như vậy, đứng đái?

Hùng mặc kệ con mèo quay sang Dương:

-Ca muốn đi vật đầu chó Minh Thiên lão tặc xuống, đi đi không?

Dương lạnh lùng gạt đầu.

Như Ý lo lắng tựa vào người Hùng.”Chàng bị thương nặng như vậy, hay để sau hãy đi.”

-Không sao? Lão cẩu đó dám đã thương nàng, ca thực sự chịu không được, muội không cần lo lắng?

- Vâng! Ý ngoan ngoãn nghe lời hấn. Nàng biết hấn đã quyết định khó mà thay đổi được, cho dù huynh ấy xảy ra chuyện gì, mình cũng đi theo huynh ấy, sống chết bên nhau.

-Mèo bệnh ca dẫn ngươi đi đánh người?

- Được. Con mèo vui vẻ đồng ý, nó cũng muốn đánh đập mấy lão già trên long sơn a.

Hùng xách con mèo cùng Dương. Ý bay về phía long sơn.

Long sơn, nơi đây là cấm địa của học viện. Trong đó có vô số các tiền bối cao thủ các đời học viện ẩn thế bế quan tu luyện tìm hiểu đại đạo. Muốn sống ở đây ít nhất tu vi đạt tới Quân cấp. Ai muốn vào phải được sự cho phép của các trưởng lão viện. Viện chủ các đời đều sống nơi đây.

Nhìn ngọn núi to lớn hình rồng toả ra sức mạnh chấn áp cửu thiên kia, Hùng bao bọc nguyên lực quanh con mèo đang hớn hờ ném thẳng vào long sơn.

-Hùng tử, sinh con không có lỗ đít, bỏn để xxx tổ tông 180, 1800 đời nhà ngươi.

-A! cứu mạng à! Bỏn để làm sai chuyện gì? A....

Con mèo gào lên thảm thiết, nó hận a, Hùng tiểu tử dám chơi nó.

Rầm rầm rầm

Con mèo như tảng đá lớn đụng vào kiến trúc long sơn làm sụp đổ một mảng lớn.

Chỉ thấy một đồng quần lót đủ loại bay loạn khắp nơi, đếm sơ sơ cũng vài ngàn cái.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Phá Long Sơn

Chuyện gì thế này!

Long sơn hỗn loạn, vô số thanh âm vang lên.

Hùng vận nguyên lực hô lên:

-Minh Thiên, Minh Kiên lão tặc đi ra chịu chết.

-Nếu ngươi không ra ca đập nát cái phá sơn này.

Hắn lớn tiếng nói, thanh âm rầm rầm đột nhiên truyền khắp mỗi góc ngách học viện.

- Cuồng đồ phương nào, dám tới long sơn khiêu khích?

- Chán sống?

- Là ngươi?

Vài trăm Võ Quân bay ra, mặt giận giữ nhưng khi thấy Hùng mấy lão hoảng sợ, chuyện Hùng làm mấy lão cũng biết, một số người run rẩy, chân nhũn ra.

Có người bạo gan lên tiếng:

-Anh Hùng mặc dù Thiên trưởng lão không đúng nhưng ngươi không nên phá hủy long sơn.

-Ít nói nhảm! Không muốn chết thì rút ra.

Hùng đẩy ra một chưởng khiến toàn bộ Võ Quân phun máu rơi xuống dưới trọng thương, không dậy nổi.

Vận nguyên lực, triển khai thần thức xác định vị trí 2 lão tặc, Hùng quay sang Dương:

-Đệ bảo vệ Ý, ca lên núi giết người.

Tất cả thanh âm đều biến mất, toàn trường chỉ còn lại có tiếng hít thở ồ ồ, gần ngàn Võ Quân vừa ra không dám ngăn cản, sợ hãi lui lại mặc Hùng lao thẳng lên núi.

Bay tới vị trí Minh Thiên, Hùng tóm lấy hắn tung thẳng một đấm vào cằm làm hắn gãy hết răng rồi tháo chân tay hắn xuống. Tiếng gào thảm thiết vang lên làm mọi người ớn lạnh, tiểu tử này quá tàn nhẫn.

-Hừ lão già đáng chết, dám làm tổn thương nữ nhân ca.

Chấn Minh Thiên thành bại Hùng nhìn qua Minh Kiên đang run lẩy bẩy.

Sống càng lâu càng sợ chết Minh Kiên sợ hãi run cầm cập tè cả ra quần, rơi xuống bên dưới làm mùi khai bốc lên. Mọi người khinh bỉ: ‘ Không hiểu sao lão nhất như vậy mà tu luyện tới Võ Thánh được’.

- Dừng tay!

Thanh âm tràn đầy uy nghiêm vang lên, một đạo nhân ảnh từ góc nào đó của Long sơn bắn ra ngoài, khí tức đỉnh Võ Thánh cuồng quyền, giống như trời long đất nổ. Mặc dù khiếp sợ trước khí thế lúc trước Hùng gây ra nhưng hắn không thể bỏ mặc Minh Kiên trưởng lão. Dù gì Kiên trưởng lão tu vi trung cấp Võ Thánh, nếu lão chết học viện tổn thất lớn.

-Viện trưởng cứu...cứu....ta?

Minh Kiên run bần bật bay tới bên cạnh viện trưởng. Hùng không hề giết lão ngay. Lòng mảy viện trưởng nhảy lên, ánh mắt nhìn về phía Hùng trở nên vô cùng thận trọng. Hắn lần đầu tiên nghe nói về Hùng, tiểu tử này chém giết Văn Nam hôm khai giảng, thấy Hùng thiên phú tốt nên quyết định cho qua. Bất quá, lúc đó Hùng cũng chỉ là Võ sư. Cho đến khi đại hội tân sinh Hùng đạt tới võ tướng, mới để cho hắn khiếp sợ chân chính nhớ lấy cái tên này ý muốn thu làm đồ đệ. Tới lúc Hùng cứu Ý, hắn mới biết Hùng mạnh tới chừng nào.

-Chàng thanh niên dừng lại đây thế nào?

-Lão quỷ rút sang một bên, hôm nay không ai có thể ngăn cản ca được?

Hùng không thèm để ý tới lão.

Nhìn đáng vẻ trọng thương của Hùng. Bách Khoa viện trưởng tự tin hơn:

-Ta cũng muốn xem ngươi có thể làm được gì!

Bốp!" Một tiếng vang giòn tan, Bách Khoa viện trưởng bị tát bay ra sau, trên chòm râu hoa râm dính đầy đốm máu tươi, trên mặt hắn đầy vẻ cổ quái, sợ hãi, phần nộ hỗn tạp không nói nên lời. Tiểu tử bị thương nặng mà vẫn còn mạnh như vậy, lão thậm chí không nhìn thấy Hùng tát mình như thế nào.

"Àm! Âm! Âm!" Hùng bắt đầu điên cuồng ngược đãi đánh đập viện trưởng.

-Ai cho người thích xen vào chuyện người khác.

-Ai cho người can ca.

-Lão già mà không lên nét!

Khí phách!

Mọi người ở chung quanh thấy đều kinh ngạc trở mắt, tên này quá trâu rồi, ngày đầu đi học giết người, hiện tại ngay cả viện trưởng cũng dè ra đánh thành đầu heo. Mấy Võ Thánh vừa định lao lên cũng tràn đầy sợ hãi, không dám chạy lên chịu đòn.

Huru, huru!

Hai đạo nhân ảnh phách không mà đến, cũng là lão già sáu mươi tuổi, một người áo xám tro, một người áo nâu. Hai lão đứng mà khiến hư không run rẩy gấp khúc, họ là hai người sáng lập Bách Khoa viện, Mạc Đế cùng Nguyên Đế, tu vi trung cấp Võ Đế, đệ nhất cao thủ Bách Khoa viện.

Hùng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả mạnh như vậy, không hổ là Võ Đế. Nếu mình toàn thịnh không cần phải sợ nhưng lúc này trọng thương khó mà thắng được hai người liên thủ.

-Lão già, không ở nhà ngủ mà chạy loạn làm gì, cẩn thận té chết.

Hai lão cũng không tức giận.

Mạc Đế mở miệng: "Anh Hùng dừng tại đây thế nào? Học viện sẽ phạt nặng Minh Kiên."

-Phạt chó má gì! Chỉ cần Minh Kiên chết ca sẽ dừng lại.

Thấy Hùng kiên quyết như vậy, Nguyên Đế quay sang Mạc Đế: "ông bạn già hơn 10 vạn năm chúng ta không liên thủ, thật hoài niệm à, Anh Hùng chúng ta lên không chiến một trận nếu không sẽ phá hủy nơi đây."

Mạc Đế mỉm cười hô:"Được".

Nói xong hai lão phách không bay lên.

Hai lão tin tưởng Hùng. Nhưng mà Hùng không tin mình, hấn quay qua phách một trường chắn Minh Kiên thành bụi tiếp đó hấn nhắm vào long sơn phách vào vài chương đánh sập ngọn núi này.

Đầu heo, à nhầm Bách Khoa viện trưởng đang xấu hổ muốn chết thấy vậy phun một ngụm máu ngắt xiù.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chiến Võ Đế

Hơn vạn Km trên hư không.

Ba người lơ lửng trên trời cao như có một cỗ uy thế lớn lao trấn áp thiên địa, phảng phất chính là Chân Thần trong thiên địa, mỗi người đều muốn quỳ bái, không thể có một tia bất kính!

Mạc Đế mở ra Hoả vực xung quanh lão ngăn một toàn bộ biến thành biển lửa. Nguyên Đế cũng không kém khai mở Băng vực. Hai vực hoàn hảo dung hợp lại với nhau, hoả pháp tắc cùng băng pháp tắc điên cuồng dồn về phía hai lão. Hai đại pháp tắc chỉ lực khủng bố hội tụ trên hư không, hóa thành băng hoả cự long, khủng bố đến cực điểm.

Nguyên Đế: "Anh Hùng tiếp một chương của lão phu!"

-Đi.

Hai lão song song hét lớn, băng hoả cự long lao thẳng tới Hùng.

-Tới hay lắm! Xem ca đập bẹp con rắn chết của lão.

Mặc dù nói như vậy nhưng sắc mặt Hùng cũng rất ngưng trọng, Hùng hít sâu một hơi vận chuyển Hồn Nguyên quyết tầng thứ nhất:

-Đấu Phá Thiên Hạ.

Theo tiếng quát của Hùng, không gian xung quanh hắn cứ nhiên bắt đầu phân hóa, dưới sự phân hóa như vậy, từng đạo lực lượng hội tụ vào nắm tay hắn, trong nháy mắt quyền đầu được hình thành bộc phát hào quang ngàn mét, quyền khí mang theo lực lượng khiến trái tim đập nhanh, mau chóng phóng về phía băng hoà cự long.

Quyền đầu với cự long giao phong cùng một chỗ, thanh âm va chạm khủng bố vang lên, một đạo kinh khí khủng bố đánh xuống mặt đất phía xa. Dưới cái đập này, mặt đất vùng Đông Bắc Việt Nam đại lục nứt ra một khe vực cực lớn, khe vực kia sâu không dưới nghìn km, từ trên cao nhìn xuống sau là vực sâu hun hút, nước biển bắt đầu tràn vào. Sau này, đất đá bị nén bên dưới nổi lên thành từng hòn đảo, có người nói từng thấy một con rồng to lớn trên bầu trời tại đây nên nhiều năm về sau nơi này được gọi là Vịnh Hạ long.

Hùng bị cỗ lực lượng này chấn bay ra ngoài, khoe miệng tràn ra một tia máu, mặt tái nhợt đi rất nhiều. Mặc Đế, Nguyên Đế cũng không khá hơn, mặt tái nhợt, mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. Tiểu tử này chưa hình thành vực mà mạnh như vậy hơn nữa còn bị trọng thương.

Hùng lau vết máu khoe miệng cười haha:

-Thống khoái! Đây hai lão già, chúng ta tiếp tục!

Hai lão nhìn nhau: “ Kết trận”.

-Hoả lực ngưng....

-Băng lực ngưng...

Mặc Đế mở miệng: “ Anh Hùng chỉ cần ngưng đỡ được chiêu này, việc này chúng ta không can thiệp.”

-Băng Hoả lưỡng trọng thiên.

Hai lão hét lớn một tiếng, thân hình hướng về Hùng đánh tới, kéo theo băng hoả vực.

Nhìn Băng Hoả vực như cả một vùng trời lớn tới bên này, Hùng hít sâu một hơi, Hồn Nguyên Quyết điên cuồng xoay tròn:

-Hồn Nguyên Quyết tầng thứ 3, Đấu Phá Tinh Không.

Xung quanh Hùng bộc phát hào quang bao phủ ngàn mét lao tới Băng Hoả vực vài ngàn mét của hai lão.

Oanh...

Công kích mang theo lực lượng khủng bố, mạnh mẽ giao phong cùng một chỗ, toàn bộ hư không run rẩy, phát ra tiếng nổ ầm ầm, ầm như tận thế.

Mọi người đưa mắt nhìn lên trời chỉ thấy mảnh trời trắng va chạm với mảnh trời màu đỏ lam, năng lượng phóng thẳng lên hư không.

Hùng và hai lão bị lực lượng oanh kích vào thân thể, bị chấn phun máu văng ngược lại như trước rơi xuống bên dưới học viện.

Mỹ nhân yêu anh hùng, nữ nhân nào chả muốn tìm được nam nhân đẹp trai, mạnh mẽ, bất chấp tất cả vì nữ nhân của mình. Nhìn lên trời, Băng Tuyết cảm thấy rất hối hận. Người thanh niên kia vì người mình yêu mà gánh vác cả bầu trời. Nàng cảm thấy ghen tị với Ý. Trái tim nàng hơi nhói đau, cảm giác hụt hẫng tràn ngập trong lòng. Nàng đặt tay lên trái tim tự hỏi mình có yêu Hùng không. Không, không nàng hối hận chỉ vì Hùng quá mạnh mẽ thôi, nhưng sao mỗi khi nhớ lại lúc Hùng bá đạo muốn nàng, tim nàng lại loạn nhịp, có đêm còn nằm mơ thấy hắn. Bỗng dưng nhìn thấy Hùng từ trên trời rơi xuống nàng cảm giác không thờ nổi, nàng nhận ra mình đã yêu Hùng thật rồi. Quay sang thấy Ý với Dương đang bị Võ Thánh học viện chặn lại. Bất chấp tất cả Tuyết lao nhanh lên ôm lấy Hùng oà khóc, đưa đôi tay run rẩy lau vết máu trên mặt Hùng:

-Người chết chưa?

Đám đông trở mắt, tình huống gì đây.

Con mèo lo lắng gào lên:“người quái dị, người trừ ai chết vậy”.

Liếc qua đám người Ý, Tuyết lạnh nhạt nói:

-Hắn không sống nổi đâu! còn thoi thóp thôi.

Ý ngắt xiu con mèo lao tới muốn đỡ nàng nhưng nó quá nhỏ bị đè bẹp dí.

-Ah! Khuôn mặt đẹp trai của bốn đế.

Con mèo rú lên. Dương đang muốn xông qua chỗ Hùng nhưng không làm gì được bèn quay qua đỡ Ý tựa vào bệ đá.

Hai lão già rơi xuống được người học viện đỡ lại, dùng đan dược, sắc mặt dần hồng lên.

Chưa rõ tình huống của Hùng mấy lão Võ Thánh chỉ bao vây chứ không dám động thủ, ai biết tiểu tử giả chết nằm đó, nổi điên lên đồ sát hay không.

-Hùng tử? Hùng tử? mau dậy, bọn đế dẫn ngươi đi chơi gái.

-Hừ! Mấy cái lão bất tử này, tránh ra cho bọn đế.

-Súc sinh, im miệng còn nói nữa Bồn Thánh làm thịt ngươi.

Võ Thánh học viện điên lên sát khí lưu chuyển, không phải sợ Hùng lão đã tháo con mèo ra thành 18 khúc rồi.

Con mèo ủy khuất im bất cào cào chân dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mục Tiêu Phá thiên

Cảm nhận cơ thể trống rỗng. Nằm trong lòng Tuyết nhìn nàng nháy mắt với mình, Hùng hiểu mình đang trong tình cảnh nguy hiểm, nàng muốn mình giả vờ ngỏm, nhưng đâu dễ gì lừa một đám cao thủ như vậy. Nhịp tim, hơi thở có thể giả chứ sinh mệnh lực sao giấu được.

Nhìn Tuyết, Hùng thổi một hơi vào tay nàng:

-Ca đâu dễ chết như vậy, điều tức một lát là khỏi thôi. Nàng buông ca ra đi, nàng không liên quan tới chuyện này.

Tuyết càng ôm chặt lấy hắn: “không muội không buông”.

-Nha đầu ngọc, họ không làm gì ca đâu, ca không cảm thấy sát ý.

-Huynh.. huynh có cần thị nữ nữa không? Tuyết lấp bắp.

-Cần đương nhiên cần chứ! Cả thằng em của ca cũng cần nàng.

-“Thằng em”. Tuyết khó hiểu.

Hùng nháy mắt cười đều.

Thấy Hùng không sao Dương, con mèo bình tĩnh lại.

Một lão già đỉnh Võ Thánh tiến tới hỏi Mặc Đế, Nguyên Đế:

-Lão tổ chúng ta làm gì? về nhà ngủ tiếp hay sao?

Dược Thánh của Dược các góp ý:

-Chúng ta chưa chắc làm gì được Hùng, với lại hắn không tàn sát người vô tội vạ, ta thấy việc này nên bỏ qua.

Mặc Đế, Nguyên Đế trầm ngâm, hai lão e ngại sức mạnh của Hùng nhưng nếu bỏ qua cho hắn thì danh tiếng học viện hồng bét.

Tân sinh mà đánh đập từ viện trưởng tới lão tổ tông sáng lập học viện, đã thế tiểu tử này còn vô si làm sập biểu tượng học viện long sơn. Bỏ qua không làm gì hắn, chuyện này đồn ra ngoài chẳng phải mất hết mặt mũi sao. Mọi người cho rằng học viện chỉ toàn túi com, ai dám tới học.

-Văn bối Mộng Hương xin bái chào các tiền bối.

Thanh âm mềm mại, dụ hoặc vang lên phá vỡ bầu không khí khó xử.

Một nữ nhân đẹp đến cực điểm đang hướng tới bên này. Nữ nhân này chỉ cần liếc mắt là có thể khiến người khác thú huyết dâng trào, máu mũi phải chảy nhẹ nhàng xuống. Nàng mặc váy áo màu hồng, bộc lộ vẻ tà mị vô cùng, hai mắt nàng như muốn câu hồn người khác.

Nữ nhân này, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không mang theo vẻ yêu mị. Xinh đẹp, yêu mị. Đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, đẹp đến mức khiến người ta đầu óc bốc lửa, cách nghĩ của người lần đầu tiên chứng kiến nàng, nhất định sẽ tìm cách đem nàng quăng lên giường hung hăng chơi nàng.

Nữ nhân này, quả thực chính là yêu tinh hóa thân, yêu mị xinh đẹp đến mức tận cùng.

Hùng nhìn qua, đồ người ra, chim dựng đứng thành cái lều nhỏ.

Con mèo trực tiếp tiến lên thể hiện bản lĩnh của gái:

- Mỹ nữ! Nàng có thể cho bọn đế một chiếc quần lót làm kỉ niệm không?

Mèo..... con mèo biết nói?

Mộng Hương khó tin nhìn chằm chằm con mèo.

-Hắc! thấy chưa bọn đế chỉ mới thả ra chút bá khí mà làm nàng mê muội.

Con mèo quay sang Mộng Hương phun lời dâm tiện:

-Tiểu muội muội mau cởi quần lót đang mặc ra đi.

-“Con mèo dâm tiện”. Mộng Hương sút con mèo bay đi.

-Ngao! Tiểu muội muội thật tốt a. Bọn đế thấy dưới váy muội có màu hồng. Thật mê người a.

Tiếng vọng vang lên làm đa số nam nhân phun máu mũi, xấu hổ che đi con chim bé nhỏ.

Nguyên Đế mở miệng:

-Ngươi là gì của Mị Đế?

Hí. Mọi người hít sâu một hơi.

Ở đây khá nhiều lão già vạn tuổi, ai cũng nghe qua Mị Đế, cường giả siêu cấp Bắc vực, muội muội Bá Hoàng Đại Thần. Tu vi cực kì khủng bố không ai dám trêu chọc.

-Linh kính thoát khốn, đại kiếp nạn bắt đầu, sư tôn mong các vị góp sức cứu vớt thiên hạ.

“Nàng không cần cứu vớt thiên hạ gì đâu, ở đây có cả bầy chim chờ nàng cứu nè”. Một số nam nhân nghĩ thầm.

Nguyên Đế mở miệng thanh âm uy nghiêm vang vọng khắp học viện:

- Chuyện hôm nay tất cả giữ bí mật, cứ nói ra bên ngoài do Linh kính mà ra! Được rồi giải tán đi.

Mọi người về mặt cổ quái giải tán. Chỉ còn lại nhóm Hùng trong đó Vân lo lắng đến bên hắn.

Nguyên lão cảm giác mặt nóng bừng bừng, vì danh tiếng học viện lão chỉ đành lừa dối thiên hạ.

Hùng được Ý, Vân, Tuyết dìu đứng lên.

-Lão già, sao cứ phải khổ như vậy ca chỉ giết những người đáng chết thôi.

-Hừ! tiểu tử, ngươi tưởng lúc ngươi giết người, huy sơn ta không biết sao.

Mạc Đế nghiêng răng, trợn mắt.

-Ách vậy sao lúc đó vẫn muốn đánh nhau với ca.

-Ta với Nguyên huynh thử xem tiểu tử ngươi mạnh tới mức nào.

-Đại kiếp nạn là cái quỷ gì? ca cũng cảm giác được bất an từ khi cái Kính kia bay đi.

Nguyên lão tỏ vẻ hồi ức:

-20 vạn năm trước, linh khí khô kiệt, Bá Hoàng tấn cấp Vô Thần ý đồ phá thiên. Ai ngờ tung hết sức mạnh Vô Thần chỉ kéo xuống được một mảnh, chính là cái kính kia. Linh khí từ nơi đó tràn ra tới tận ngàn năm trước đây mới hồi phục.

Hùng hiểu ra: “Hèn gì học viện nhiều cao thủ như vậy mà lão sinh toàn phế vật, bất hạnh à”.

Vân, Ý, Dương, Tuyết khiếp sợ, đệ nhất nhân Việt Nam đại lục chỉ kéo được mảnh nhỏ.

- Bá Hoàng chết, rất nhiều cao thủ sợ hãi ẩn cư không ai dám tấn cấp Võ Thần, không ai muốn làm tốt thí cả.

-“A phi? lão nói hay vậy? làm như đạt tới Võ Thần dễ lắm.” Hùng khinh bỉ.

Bỗng một động nói hùng hồn vang lên, chấn động mọi người.

-Được rồi. Bốn đệ quyết định đạt tới Võ Thần, phá tan vòm trời cứu vớt vạn dân.

Con mèo trở lại chấp chân sau lưng hô lên, một bộ ta đây xả thân vì nghĩa.

Hùng tròn mắt, có cái gì nhầm lẫn không vậy, người nói câu đó phải là hắc mị đúng chứ.

- Vì nữ nhân của ca, ca đành phải phá thiên vậy, ca cũng muốn biết ngoài vòm trời kia có cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khởi đầu mới

Long sơn sụp đổ khiến vô số học viên khủng hoảng, mọi người không ngờ Anh Hùng tân sinh năm nay mạnh tới vậy, võ tướng chiến Võ Đế, nhìn hắc chi gần 20 tuổi thôi. Có Hùng, Dương làm tấm gương đa số học viên nhiệt huyết sôi trào, quyết tâm tu luyện truy cầu đỉnh cao võ đạo dương danh thiên hạ, mở ra thời kì võ đạo hưng thịnh nhất trong vài vạn năm qua, thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Top 10 thiên tài nhìn nhau lắc đầu than thở:

- Nghĩ không ra, hắc mị mạnh như vậy!

Minh thiên tài vạn năm được học viên toàn lục bồi dưỡng, nhìn long sơn quen thuộc bị sụp đổ hắc than thở, hắc cứ tưởng mình đệ nhất thiên tài không thêm để ý Hùng tu vi võ tướng. Ai ngờ hắc mạnh như vậy.

- Kháo... Biến thái!

Mặc dù kiếm tâm chi Hùng nguy hiểm nhưng Gia Luật không ngờ hắc mạnh tới mức như vậy. Nhưng hắc không sợ, nếu hắc vận dụng lực lượng bản nguyên của Kiếm Thần hắc cũng có lực chiến một trận.

Văn Bảo thiên linh thể thập tinh sợ hãi, hắc quyết tâm tập trung toàn bộ tinh thần tu luyện.

Văn Đức thiên tài được chỉ định viện trưởng đời tiếp theo, khi gặp viện trưởng hắc mừng như điên cảm thấy may mắn đến bên mình nhưng thấy Hùng đánh đập viện trưởng hắc không biết mình may mắn hay xui xẻo nữa. Tên kia lâu lâu ngựa tay tìm viện trưởng đánh thì sao.

Hùng rớt cục cũng nằm trên chiếc giường của mình, kiểm tra sơ qua tình trạng cơ thể. Lần này hắc bị thương rất nặng, nội thương chòng chát, cơ thể không có một tia nguyên khí nào. Hỗn Nguyên Quyết không vận chuyển được. Chỉ có một đám linh khí tướng cấp trong đan điền. Nhìn đám linh khí bé tẹo đó Hùng thở dài:

-Ca thường chửi người khác, ai ngờ mình lại thành đệ nhất phế vật.

Mặc dù nói vậy nhưng Hùng không hối hận, vì nữ nhân mình hắc không thêm quan tâm.

Con mèo mặc dù bị đánh đập suốt ngày nhưng vẫn bám theo Mộng Hương, dùng mọi thủ đoạn ý đồ cưa đổ nàng.

Nhớ tới Mộng Hương xinh đẹp yêu dị kia, Hùng không nhận được muốn chiếm lấy nàng nhưng người ta là Võ Thánh còn mình.....không lẽ học theo con mèo bám theo nàng.

Nghĩ tới cảnh mình bị Mộng Hương đá bay Hùng cảm thấy mắt mặt không tiếp thu được.

Lúc này cần nhất là dự tính chuyện tương lai cho tốt, dù sao bây giờ cũng không còn giống trước kia. Trước đây bởi vì võ công cao, Hùng có thể tùy ý mà làm không cần để ý tới ai khác. Bây giờ không còn như trước nữa chỉ với tu vi võ tướng không cẩn thận là ngòm ngay, tăng tiến thực lực là chuyện cần thiết nhất phải làm bây giờ.

Hùng tính toán, ở Phong Nha động một năm mình học khá nhiều sách của Phong lão đầu. Hẳn Phong lão đầu tới đình Võ Thánh, một ngàn năm từ sơ cấp tới đình không hổ là đệ nhị Thiên Bàng à. Với thiên phú khủng bố tên Linh Thánh chắc chắn đột phá Võ Đế rồi.

Khi xem sách tại Phong các Hùng có xem qua vài võ kỹ nhưng nhìn chúng cấp độ thấp như vậy hẳn đâu thèm quan tâm đâu.

Phá thiên, mình nhất định phải làm, ngoài chuyện đó ra thì còn phải thu thập tất cả mỹ nữ thiên hạ nữa. Gây hoạ như vậy tại học viện Hùng không thể nào mặt dày muốn họ giúp mình tăng thực lực lên được.

Hùng quyết định ra bên ngoài. Loạn thế xuất anh hùng, chỉ có giữa phong vân biến hóa thiên tài xuất hiện ló ló, ngập tràn tranh đấu cùng cừu sát, như vậy mới thú vị.

.....

Ngày kế Hùng khôi phục thương thế, tu vi sơ cấp võ tướng.

Chúng nữ tụ tập tại phòng Hùng.

Ý tu vi sơ cấp Võ Quân linh khí hỗn loạn có vẻ không ổn định, có lực lượng nhưng không sử dụng được bao nhiêu.

Tuyệt sơ cấp võ vương linh khí thâm hậu, căn cơ vững chắc, có thể chiến vượt cấp.

Vân sơ cấp võ tướng, tu vi vậy cũng coi thiên tài nhưng vẫn thua Tuyệt không ít.

Quan sát chúng nữ một phen Hùng mở miệng:

-Ca bây giờ chỉ là võ tướng, ca quyết định ra bên ngoài xông xáo một phen.

-"Huynh đi đâu bọn muội cũng sẽ theo huynh." Ý nhìn Hùng thâm tình nói.

-Các nàng ở lại đây cố gắng tu luyện, bên ngoài đầy rẫy nguy hiểm, ca không muốn các nàng bị tổn thương. Ý muội tấn cấp quá nhanh cần phải tu luyện tâm cảnh để theo kịp tu vi không sẽ để lại hậu hoạ.

Vân thút thít: "Nhưng muội không muốn xa huynh".

Hùng vuốt ve mái tóc nàng:

-Ngoan! ca sẽ về thăm các nàng. Ca học Phi Cơ quyết, không đánh lại thì có thể bỏ chạy mà!

-Vâng! Muội chờ huynh trở về.

-"Hắc hắc! Mai ca đi rồi hôm nay chúng ta tam phi nhé." Hùng quét qua hết mộng đến ngực tam nữ về mặt dâm tiện.

-A! Sắc lang

Ý sợ hãi bỏ chạy ra ngoài.

Mặc dù đã làm chuyện ấy rồi nhưng có người khác Vân thẹn thùng không dám liên đi luôn.

Quyết định làm thị nữ của Hùng, Tuyệt chần chừ giây lát, thị nữ phải nghe chủ nhân sai khiến, Tuyệt băn khoăn có nên đi hay không thì bị Hùng tóm lại.

-"Tiểu thị nữ thật ngoan a" Hùng ôm lấy thân thể mềm mại mát lạnh của nàng tham lam hít sâu vài hơi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hương diễm

(Chương này sắc hơi nặng ai không đọc có thể bỏ qua nhé)

Ánh mắt Hùng chăm chú nhìn Tuyệt, lúc này nàng mặc chính là một bộ y phục màu xanh biếc, vóc người thon thả là lướt, hai mắt lấp lánh vũ mị, mày liễu cong cong, chiếc mũi xinh xắn trắng mịn, đôi môi căng mọng đỏ hồng, chiếc cổ thon dài ưu mỹ. Dáng vẻ phong tình vạn chủng khác hẳn vẻ lạnh lùng thường ngày của nàng, ngửi hương thơm thanh nhã trên người nàng, khiến dục vọng trong lòng Hùng lại trỗi dậy. Bàn tay Hùng trên mộng nàng vuốt ve vài

cái cảm giác rất đầy đặn, rất săn chắc, rất đàn hồi. Biết Hùng muốn làm gì, Tuyết run run:

-Bại hoại!

Trong lòng Tuyết thấp thỏm bất an lại vừa có chút khát vọng. Lần đầu cùng nam nhân tiếp xúc, khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, một tia kích thích mờ mờ hiện lên trong lòng.

Hùng bế Tuyết tới giường rồi mới đặt nàng xuống, ánh mắt Hùng chuyển qua bộ ngực nàng, thì tim đập rộn không ngừng. Bộ ngực nàng không thể nói là to, thể nhưng tuyệt đối là rất mê người. Khiến cho người ta nhìn thấy, chỉ muốn lột ngay y phục của nàng mà thưởng thức cho thỏa khát vọng, dùng tay khẽ gạt mái tóc màu lam nàng sang một bên, lập tức hiện ra khuôn mặt kiều diễm, hai má đỏ hồng, mắt phượng run run nhắm chặt. Hùng cúi áo ngoài của Tuyết ra để lộ ra chiếc yếm cùng quần lót màu lam ở bên trong. Che đậy phía dưới chiếc yếm là hai khối vú vạt, khiến người ta chỉ muốn phạm tội. Lại nhìn xuống dưới lộ ra cặp chân ngọc trắng bạch như tuyết, mịn màng như lụa, khiến Hùng nuốt nước miếng không ngừng. Hắn cúi xuống hôn, cảm thấy môi nàng có chút lạnh, nhưng rất mềm, rất trơn. Hùng lột sạch nàng, lập tức trước mặt sáng ngời, ngực nàng vừa tròn vừa căng, vừa trắng vừa mịn, cao vút ngạo nghễ, phía trên là đầu đỏ hồng như anh đào, khiến cho người ta chỉ muốn ngậm ngay lấy mà mút nết.

Cảm thấy ngực man mát Tuyết vội đưa tay che ngực mình lại.

Hùng nhìn tới ngực ngốc, miệng lẩm bẩm:

-Cực cưng nàng thật đẹp, ca chỉ muốn ăn nàng.

Nói rồi hắn gỡ tay nàng ra, hai tay áp tới, nhào nặn ngực nàng.

-Muội sợ!

Hùng cười hắc hắc đưa tay vào giữa chân nàng gầy gầy nơi đó, thật mềm, thật nóng, nước cũng thật nhiều, hơn nữa còn thoang thoảng mùi hương xư nữ, không hề khó ngửi chút nào. Từ hồ trong áp áp, mang theo một chút tinh vị cùng hương khí.

-Thật nhiều nước a.

Tuyết xấu hổ kẹp chặt hai chân lại, đột nhiên hắn lại muốn ném thử. Vì vậy tách hai chân nàng ra rộng hơn, kéo một chân gác lên cao, sau đó há miệng, hướng thẳng chiếc rãnh nhỏ hôn tới. Tuyết vội kêu: "Đừng hôn chỗ đó, dơ lắm!"

Hùng nói: "Nhưng ta nghĩ nơi đó rất thơm a!" Hắn say sưa mút nết, khiến Tuyết rên hừ hừ. Nước không ngừng tuôn ra, nàng xấu hổ vội lấy tay che mặt, nhưng che mặt thì làm được gì chứ?

Hùng hướng về thân thể thơm ngát, nói:

- Tuyết muội. Ca lần đầu gặp nàng, trong lòng đã thích nàng rồi. Từ khi đó nàng chỉ thuộc về một mình ca.

Nghe Hùng nói vậy, Tuyết cảm thấy rất ngọt ngào khẽ nói: “ Muội cũng yêu huynh”.

Lúc này Hùng mới nhào người đè lên người Tuyết.

Hùng cảm thấy thật sáng khoái, nhẹ nhàng đâm vào, đã cảm giác được chướng ngại. Hắn dừng lại một chút, sau đó dùng sức đâm mạnh, đã cắm vào tận cùng. Chỉ nghe Tuyết rên rỉ một tiếng, mày nhíu lại, bộ dáng rất đau đớn. Đôi chân ngọc Tuyết kẹp chặt lưng Hùng, mông, eo nàng chuyển động, đáp lại sự khoái lộng của hắn, phát ra những tiếng khiến người khác phải đỏ mặt. Mỗi lần Hùng xuất nhập, đều khiến có cái động huyết co giãn không ngừng. Thân thể Tuyết rất mềm mại, Hùng làm vừa nhanh vừa mạnh, khiến nàng bất giác tiết xuất như hồng thủy, thấy vô cùng thoải mái.

Ra vào điên cuồng một hồi, động tác Hùng dần dần chậm lại khiến cả thân người Tuyết mềm nhũn, dâm thủy chảy ra liên tục. Tuyết kêu lên ú ớ vài câu vô nghĩa.

Hùng ôm eo Tuyết thúc mạnh, đồng thời hôn ngực nàng.... Hắn dùng miệng hôn, dùng răng cắn nhẹ, vuốt ve cùng đùa bỡn. Làm cho Tuyết hừ kêu không ngừng.

Cũng gần được một ngàn cái, Tuyết đã lên đến cao trào thờ hờn hờn, thân thể Hùng run lên xuất bên trong Tuyết.

Hùng liên tục hôn Tuyết, nói: "Cực cưng, bảo bối tốt, bồi tiếp ca lần nữa đi, ca còn chưa có thỏa mãn."

Mặt Tuyết ửng đỏ thờ hờn hờn: "Đừng mà tha cho muội đi".

Hùng cúi đầu, hôn lên một bên ngực nàng, còn tay thì xoa nắn bên còn lại. Chẳng được bao lâu, đã khiến cho Tuyết lại muốn rồi.

- Anh Hùng! huynh mau tới đi, muội không chịu được nữa! Tuyết mê man năn nỉ.

Hùng nghe được thấy cực hưng phấn, liền vừa vuốt ve mông của Tuyết, vừa đem chim mạnh mẽ tiến vào. Huyết động của Tuyết như thể chuyển động, cứ thế ôm chặt chim Hùng, khiến hờn của Hùng bay bổng. Lúc Hùng đưa gối, thỉnh thoảng lại đưa tay bóp ngực nàng. Động tác nhỏ của hắn khiến cả hai đều cảm thấy thỏa mãn.

Vì biết sắp phải xa nhau hai người quấn lấy nhau suốt cả ngày.

.....

Âm thanh rên rỉ của nữ nhân với tiếng thở hổn hển nam nhân vang khắp căn phòng.

Khi Tuyết mê man thiếp đi, Hùng ôm nàng vào lòng lăn ra ngủ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hận thương thiên

Bên ngoài Bách Khoa viện ngàn km, Hùng đang ngo ngắc bước đi không biết về đâu. Nghĩ tới khi chia tay, Vân khóc như muốn ngắt đi, ánh mắt thâm tình của Ý, Tuyết nhìn mình khiến lòng Hùng rất khó chịu chỉ muốn tìm nơi phát tiết, hất ngửa mặt lên trời gào lên:

-Các nàng yên tâm, ca sẽ nhanh chóng đạt tới Võ Thần đỉnh phong võ đạo, đập phá thương thiên, phá tan vòm trời, ca.....

Bếp!... Hùng bị đập bẹp dí dưới đất thành một cái hố hình người.

Một con trâu đi tới với vẻ nghi hoặc, nó không hiểu được nó đang ăn cỏ tự dưng nghe cái gì kêu gào bên này, nó bèn chạy qua đây xem ai ngờ không thấy gì. Nhìn ngó lên trời một hồi nó bỏ đi.

Nhảy ra khỏi hố Hùng tức giận:

-Chó chết thật, yêu thú ngũ giai coi mình như con kiến dẫm

Con trâu, Yêu thú ngũ giai, tương đương võ vương nhân loại. Hình thể to lớn màu đen, cao chừng 100 mét, ngoan cố, cứng đầu, đi đường toàn nhìn lên trời. Vũ khí lợi hại nhất của nó chính là cặp sừng, lực sát thương rất khủng khiếp, cho nên đa số cao thủ đại lục săn bắt nó lấy cặp sừng đội lên đầu cho oai.

Hùng rất tức giận đúng là hố xuống đồng bằng bị mèo khinh. Mèo, nhớ tới con mèo Hùng càng tức, sắc mèo theo gái bỏ bạn, đã thế hay nói xấu Hùng trước mặt Mộng Hương nữa chứ.

Hùng nghiêng răng kèn kẹt bước đi không mục đích.

Năm ngày sau, hắn tới bên ngoài Mê Hồn cốc. Đây là một hiểm địa nổi tiếng Bắc vực, hàng năm bị sương mù bao phủ, nơi đây tràn đầy sát cơ, một cái bất cẩn tùy thời đều có thể vứt bỏ tính mạng. Chưa có ai bước vào đây mà còn sống đi ra ngoài. Không hiểu sao hắn đi nhầm vào đây.

Khí hậu đột nhiên trở nên vô cùng khác thường, nổi lên mưa đá, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, được Hồn Nguyên Quyết cải tạo thân thể, hàn độc bất xâm, Hùng không sợ lạnh lẽo chút nào.

-Son cốc này trước kia chưa có tới, nếu tới thì thăm dò một lần!

Đi sâu vào trong chỉ thấy sương mù dày đặc tràn ngập trong khe sâu, tầm nhìn càng ngày càng kém, mơ hồ có cảm giác gió thổi vèo vèo, mưa đá vẫn rơi.

-Có cổ quái! Hùng cảnh giác, biết mình giờ rất yếu hắn không dám làm càn bèn quay lại.

Đi thêm một lúc Hùng dừng lại:

-Vãi! Ca bị lạc đường, chuyện này đồn ra ngoài ca làm sao dám gặp người khác.

Hùng gào lên:

-Có ai ở đây không? Có ai không? Ca cô đơn quá? Ca muốn có người yêu?

Vừa đi vừa gào loạn một lúc lâu. Bỗng thấy một bóng trắng hiện lên trước mặt.

-Quý a! Hùng xoay người bỏ chạy

- "Tiểu tử ghê tởm đứng lại cho lão phu". Bóng trắng đuổi theo Hùng.

- Tiền tiền bối tha mạng, vẫn bối trên có mẹ già 180 tuổi, dưới có con nhỏ mấy tháng tuổi, nếu vẫn bối ngủm ở đây nó gọi thẳng hàng xóm là cha mất. Mong tiền bối thương xót!

Hùng cố nặn ra vài giọt nước mắt.

Bóng trắng thất vọng thờ dài:

- Ài! Không lẽ đợi bao nhiêu năm qua chỉ gặp được một thằng dở hơi, nhát như chuột.

- Cái gì? Chuột....

Hùng nổi giận, toả ra khí thế vô thượng:

- Lão đầu tiếp chiêu!

- Hồn Nguyên Quyết tầng thứ nhất?" Đẩu Phá Thiên Hạ".

Chỉ thấy Hùng lao nhanh về phía linh hồn kia.

Linh hồn đưa tay ra vỗ một cái khiến Hùng lăn ra đất:

- Thần kinh

Hùng bị vỗ nỏ đom đóm mắt lăn ra ngất xỉu. Linh hồn nọ vận hồn lực xách Hùng tiền về phía trước.

Tình dậy thấy một mảnh trong sáng. Vẫn là núi, nơi đây khô ráo không có sương mù, mưa đá. Hùng nghi hoặc nhìn xung quanh ở phía tây có một vách đá dựng đứng cao vài ngàn mét, ở dưới là đất bằng, có một tấm bia đá, bia đá vẽ đầy đồ án cổ quái, chưa giống như vẽ, cao chừng trăm mét, rộng hơn 10 mét. Trên bia đá vô số vết nứt chằng chịt như mạng nhện.

- "Nơi này là?" Hùng nghi hoặc.

Linh hồn trung niên hiện lên:

- Nơi đây là Mê Hồn cốc, thấy người tổ chất thân hoàn mỹ nên lão phu đưa người tới đây tham ngộ Thể Bia.

- Thể Bia! Hùng nghi hoặc.

- Ài!

Lão thờ dài hồi ức:

“lão phu tên Gai, hần Tên Lê, về ngoài rất giống nhau. Hai vạn năm trước, ta cùng hần cùng vào học viện Hàng Không học tập, chúng ta đều thích một người tên Quách Phù mà Phù muội thì thích ta. Chúng ta sau khi cùng một chỗ, ta cảm giác được Lê bất bình, còn có khi ta đưa lưng về phía hần, ánh mắt hần sau lưng ta ẩn hận ý thật sâu. Chính là, ta còn quá mức lương thiện không thể hoàn toàn rõ ràng một người bị oán hận cùng ghen tị tràn ngập sẽ trở nên đáng sợ cỡ nào, ta không có trách hần, ngược lại đối với hần lòng mang áy náy, khi đó Hàng Không viện có một tấm Bia đá chấn viện Thể Bia. Vài ngàn năm sau ta và hần đặt tới Võ Quần, ta tham ngộ được tuyệt thể thân pháp trên Thể Bia. Mặc dù tu vi chưa tới Võ Thánh nhưng được chọn làm viện trưởng, hai năm sau, ta kết hôn với Phù muội sinh ra một đứa con gái đặt tên Thu Hằng. Không lâu sau đó Phù muội qua đời. Ngày ấy, là sinh nhật Hằng Nhi hai mươi tuổi, nó càng lớn càng giống Phù muội, không ngờ tên Lê hãm hiếp nó khiến nó tự sát ta biết được liền ý định đánh chết hần. Hần quý xuống van xin ta nói tình nghĩa anh em mấy nghìn năm. Nhân lúc ta không đề ý hần liền đánh nén ta trọng thương gần chết.

Hần cho ta biết, Phù muội nhận lầm hần là ta nên để hần chơi, không có mặt mũi gặp ta muội ấy tự sát. Hận giết con thù giết vợ ta gần như điên lên” Nói tới đây thân hình Gai run rẩy lộ ra hận ý như muốn thiêu đốt cả thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thể Bia

Nghe thảm cảnh của hần, Hùng lộ vẻ căm hận:

- Súc sinh, khi nào ca tới Hàng Không viện làm thịt tên đó luôn.

Mặc dù không biết Hùng có làm được hay không nhưng Gai vẫn cảm ơn hắn:

- Cảm ơn người!

- Sao người thoát tới được đây! Hùng nghi hoặc hỏi Gai.

Nhìn về tấm Bia với vẻ biết ơn Gai nói:

- Bị tên Lê ám hại, ta liều mạng thiêu đốt sinh mệnh lực nhưng cuối cùng vẫn ngòm, như nghe được lời thỉnh cầu của ta, Thể Bia hút linh hồn ta vào nó rồi phá không bay tới nơi này biến vạn km nơi này thành hiểm địa chính là Mê Hồn cốc hiện nay.

“Phá toái hư không” Hùng run rẩy lắp bắp.

Hắn mất hàng triệu triệu năm tung hết sức mạnh mới phá hư không được, không ngờ tấm bia đá này làm được điều đó. Quay qua Gai:

- Người có biết vì sao nó phá toái hư không được không?

- Ta không biết, năm đó khi vào trong Thể Bia nó truyền một bộ thân pháp cho ta, nó yêu cầu ta tìm một người nhưng ta không hoàn thành được, chính lúc sắp chết nó dẫn ta tới đây.

- Vậy những người vào Mê Hồn cốc đều đi đâu, sao họ không đi ra?

Gai trả lời: “Những năm qua có hàng ngàn vạn người vào đây ta đều dẫn họ tới tham ngộ thể bia mong gặp được người cần tìm”

- Vậy họ không chết?

- Ta không biết, họ vào đó rồi không ra nữa.

Hùng bước tới trước bia đá trăm mét bị nứt chằng chịt kia, trước tấm bia có vài mét hư không bị gấp khúc, Hùng liền bước vào.

Roẹt!

Vài giây sau, Hùng xuất hiện tại một không gian khác.

Trong bia đá hình thành một không gian độc lập bao la vô tận không thấy điểm cuối, một thứ sức mạnh cổ xưa toả ra khiến không gian như bị bao trùm bởi không khí hoang tàn, thể lương. Toàn bộ không gian là một mảnh tỉnh không vô tận, không có điểm cuối, không có sinh mạng.

Sắc mặt Hùng trở nên ngưng trọng, hắn vẫn tưởng mình là vô địch thiên hạ ai ngờ thì ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Về phá toái hư không, hình thành không gian Hùng không làm được, huống chi không gian vô tận như này.

Bầu trời xám xịt kín mít không có một khe hở nào, tựa hồ như khi thiên địa mới được sinh ra vẫn chưa phân tách trời và đất vậy. Bên dưới bầu trời xám xịt là một vùng đại địa mênh mông không điểm cuối, mặt đất màu đen.

Hùng đã ở nơi này 5 năm rồi mà không biết đi đâu về đâu, tìm không thấy lối ra Hùng cứ đi mãi đi mãi hắn không biết mình đi bao xa rồi. Trong lòng hắn hoảng sợ, cảm giác bất an tràn ngập, hắn sợ trở về cái cảnh triệu năm, tỉ năm trước đây, một mình tồn tại trong vũ trụ tối đen cô độc. Hắn yêu cuộc sống Việt Nam đại lục, nơi đó có sự sống, có cỏ cây, có nữ nhân của hắn, hắn luôn vô si cười không ngừng vì hắn thích cảm giác đó, cảm giác được mình tồn tại.

Thân hình Hùng nhỏ bé đứng giữa thiên địa rộng lớn, cái cảm giác này như con người sẽ biến thành hạt bụi mãi mãi chôn thân ở đây, nghĩ mà thấy ghê rợn.

Tinh không vô tận, Hùng tiếp tục kiên trì tiến bước về phía trước, tinh quang trong mắt như muốn xé tan sự cô đơn, mặc dù võ tướng không cần ăn uống gì nhưng thời gian dài hắn chỉ còn da bọc xương. Đã bao lâu rồi Hùng không cảm giác mệt như vậy, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi nhưng hắn sợ mình nằm xuống không dậy được nữa.

Một năm sau, Hùng ngẩng đầu lên, có phần ngây dại nhìn vùng đất vẫn không thấy điểm cuối đâu, ánh mắt vốn nhạy bén giờ đã xuất hiện sự mơ hồ, làn da hắn đã trở nên khô kéo, tóc cũng khô quăn lại, nhìn từ xa giống như ông cụ sắp chết.

Hùng mím chặt đôi môi khô cong tái nhợt, gờ đôi bàn tay ra, những ngón tay thon dài trước đây đã trở nên thô ráp dị thường, rồi hắn chậm chậm nắm tay lại, sức mạnh hùng hồn trước đây đã biến mất. Năng lượng trong người dần mất qua từng bước đi.

Rầm!

Hùng không chịu nổi ngã xuống, mở đôi mắt đục ngầu nhìn tinh không:

- Vân nhi không gặp được ca muội đừng khóc nhé!

- Ý mọi biết ca chết đừng nghĩ quẩn nghe không!

- Tiểu Tuyết! Ca xin lỗi mọi.

Cảm giác lạc lõng tràn ngập Hùng từ từ nhắm mắt lại chết đi, tan biến vào hư vô. Chỉ còn một đoàn khí màu trắng lơ lửng giữa chốn tĩnh không vô tận này, đoàn khí trắng như đốm lửa sắp tàn.

Hỗn Nguyên Quyết: Hấp thu nguyên khí tu luyện bao gồm 5 tầng:

Tầng thứ nhất: Đấu Phá Thiên Hạ (tung ra một quyền cực mạnh có thể phá diệt thiên hạ).

Tầng thứ hai: Đấu Phá Nhật Nguyệt (Tung ra cùng lúc 2 chiêu phong một chiêu hình mặt trời, một chiêu hình mặt trăng khiến Nhật Nguyệt lu mờ).

Tầng thứ ba: Đấu Phá Tinh Không (biến nghìn mét hư không xung quanh thành lực lượng chính mình) - Anh Hùng dùng tầng này mất hàng triệu năm phá thông đạo giới.

Tầng thứ bốn (tầng cuối): Đấu Phá Thương Khung (khiến người dùng hấp thu lực lượng cực lớn, có lực phá thương khung, sử dụng tầng này khiến cơ thể tổn thương nặng) – Tầng này sau khi phá thông đạo giới Hùng may mắn luyện thành. Tại học viện dùng tầng này mất hơn một tháng hấp thu linh khí nghịch thiên cải mệnh cứu Ý.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hắc Bạch Anh Hùng

Tầng đặc biệt:

Hỗn Nguyên Quyết: “Đấu Phá Chân Tâm” (tạo vật sống đều có hai mặt chính và tà, trắng và đen, tầng này là trận chiến giữa hai mặt của chính mình, mặt nào thắng được giữ lại, mặt thua biến thành biến thân của mặt còn lại).

Trong một phiên hư vô vô tận được chia làm hai nửa: nửa màu trắng và nửa màu đen.

Một bên là không gian vô cùng Hắc Ám, một bên là mảnh tinh không vô cùng mỹ lệ.

Bạch Hùng đứng đối diện Hắc Hùng.

Hắc Hùng, Bạch Hùng ngoại hình giống hệt nhau chỉ khác nhau về tính cách, khí chất, một chính - một tà, một thiện - một ác.

Bạch Hùng chính là Hùng hiện thực, trang phục màu trắng tóc dài buộc lại giống thư sinh, khuôn mặt hiền lành đẹp trai mang chút vô lại, hai mắt như sao sáng.

Hắc Hùng tóc dài buông xoã, trang phục màu đen phát phơ, khuôn mặt lãnh khốc, môi nhếch lên mỉm cười tà dị, ánh mắt đen láy mê hồn.

Hai người đều không nói chuyện, tới bây giờ hai người đều đã không có đường lui, chỉ có một trận chiến, chiến để tồn tại.

Bạch Hùng trực tiếp tung ra một đám, nguyên lực đồng thời vận chuyển, hóa thành nghìn vạn đám lớn như núi, những nắm đám này cộng mình, không ngừng huyền động không gian chỉ quyền như hình thành một quyền lớn toả hào quang vô tận.

Hắc Hùng hừ lạnh một tiếng, một đạo ánh sáng đen hình thành trên năm tay của hắn, toả ra hàng tỉ đạo tử khí tôn quý. Hắn nhảy dựng lên, hướng về Bạch Hùng nghiêng đón.

Bành!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên, thân hình của hai người run lên, hướng về sau thối lui ra khỏi hơn ngàn trượng, nhưng sắc mặt như thường.

Hai mắt Hùng mở to, không ngờ sức mạnh tên màu đen cũng không kém mình chút nào.

- Vãi a!

Hùng giật mình nói ra, thân hình chớp động, hắn lại là một quyền oanh ra.

Liên tiếp tung vài trăm quyền, Hắc Hùng mở miệng lạnh nhạt nói:

-Chỉ với loại quyền vớ vẩn này, ngươi không giết được ta!

Hùng hét lớn một tiếng:”Đấu Phá Nhật Nguyệt”. Theo tiếng hét nguyên khí tụ lại trên tay Hùng, hất đẩy ra hai chưởng phong hình mặt trăng, mặt trời màu trắng hướng thẳng Hắc Hùng bay tới.

Hắc Hùng cũng oanh ra hai chưởng, hóa thành mặt trăng mặt trời đen tối vô cùng, găm thét hướng Hùng cuồng quyền mà đi.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Quyền, chưởng tán loạn khiến không gian run rẩy, mỗi lần chạm nhau hình thành một đám mây hình nấm bay thẳng vạn trượng.

Thấy không làm gì được hấn, Hùng ngưng trọng hô lên:

Hỗn Nguyên Quyết tầng 3: “Đấu Phá Tinh Không”

Oanh

Hai mảnh không gian trắng đen lao vào nhau, quyền, chưởng liên tiếp va chạm khiến phiến không gian này như lung lay sắp đổ. Hai người đều là loại hình cận chiến, quyền đối quyền chưởng đối chưởng.

Sau vài vạn chiêu, nắm tay phải Hắc Hùng thẳng oanh ngực Hùng.

Bành!

Hùng bị đánh bay ngược ra xa. Hắc Hùng mở miệng:

-Bỏ cuộc đi, ngươi yếu đuối ngu ngốc như vậy khiến ta rất xấu hổ, vì một con đàn bà mà hủy hoại chính mình. Nếu là ta, ta một chưởng chụp chết hết cái học viện đó. Sinh ra tình cảm chỉ khiến cho ngươi càng yếu.

Hùng rất tức giận:

-Đánh rắm! Ngươi thì biết cái gì! Ca thích sống như vậy, ca không muốn sống cô độc trên đời này.

Hắc Hùng khinh thường:

-Hừ! Đã vô địch thiên hạ, giết một con kiến so với giết một đàn kiến khác gì nhau! Thích thì chụp chết cả mảng lớn, nói nhảm với chúng làm gì.

-“Kiến”.

- Không! Họ cũng là người, là một sinh mạng sống như ta, ta với ngươi chỉ may mắn hơn họ.

- Nếu không có thực lực thì ngươi khác gì con kiến.

Hùng đối chọi gay gắt.

“Hừ, bớt nói nhảm” Hắc Hùng nói xong hô lên.

“Hỗn Nguyên Quyết tầng thứ 4: Đấu Phá Thương Khung”.

Oanh!

Một cỗ lực lượng đáng sợ từ thân trên Hắc Hùng tuôn ra, trong chớp lát liền đem lực lượng của hấn tăng lên tới một độ cao đáng sợ! Hắc vực mở ra ngàn tỉ trọng.

Hùng cũng vận chuyển tầng cuối Hỗn Nguyên Quyết, lực lượng bão táp đè thẳng. Hấn cảm giác được lần này mình hấp thu không phải linh lực mà là nguyên lực.

Bên trong Thể Bìa, nguyên lực điên cuồng dòn vào đoàn khí màu trắng chỗ Hùng ngòm khiến không gian nơi đây lung lay sụp đổ.

- Ha ha ha, lực lượng thật tuyệt diệu, với lực lượng này ta phá hủy đại lục, đánh vỡ vách ngăn giới. Tới đây, ta tiễn đưa ngươi một đoạn đường cuối cùng!

Hắc Hùng cười haha điên cuồng phóng tới Hùng.

Cảm nhận áp lực lớn lao Hùng tiếp tục hấp thu nguyên lực khiến thân thể hấn như sắp vỡ ra:

- Còn chưa đủ! Còn chưa đủ!

Chỉ có thể thành công, không cho phép thất bại!

Thất bại là chết!

Hắc Hùng cùng Bạch Hùng trao đổi vị trí liên tục, nhìn xa chỉ thấy hai người như đứng im trước mặt đối phương, hắc bạch xen lẫn, trong khoảng thời gian ngắn đều không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có xa xa đang không ngừng bạo tạc nổ tung, truyền đến đạo đạo chấn động khủng bố.

- Kết thúc tại đây đi!

Hắc Hùng tập trung toàn bộ sức mạnh tấn công Hùng.

Àm!

Phiến thiên địa này nổ mạnh, sắc mặt Hùng trắng bệch, nhện không được học ra một ngụm máu tươi. Hắc Hùng không khá hơn trọng thương nặng nhưng hắc hổ không chế không phun máu ra.

Thật lâu về sau, hai người ngã ngửa ra sau, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Âm Dương Song Tu

Gai ở bên ngoài chờ nhưng hơn sáu năm không thấy Hùng ra. Gai thất vọng thờ dài:

-Không ngờ thể chất hắc hổ như vậy cũng tạch.

Cứ nghĩ tới cảnh tên Lê nhón như dạo chơi, Gai như điên lên. Mục đích sống của hắc hổ là trả thù trả thù.

Mê Hồn cốc, sương mù bạo động co rút lại, cả một vùng đất trở trọi lộ ra, toàn đất với đá, cỏ cây khô.

Hai ngày sau sương mù xung quanh nhanh chóng yếu đi, rồi xẹt một tiếng biến mất hoàn toàn biến hiểm địa nơi đây thành vùng núi bình thường.

Gai hoảng sợ bay tới tấm bia đá, ánh mắt tràn đầy lo lắng, nhìn những vết nứt trên bia đá ngày càng lớn, bia đá như sắp vỡ, Gai thất lạc ngồi xuống như người mất hồn. Hy vọng vạn năm tan biến, lão không bao giờ báo được thù.

Băng tộc

Nơi này là vùng phía tận cùng phía bắc Việt Nam đại lục, tuyết trắng bao phủ ngàn dặm. Tại đây có vỏ nhà cửa băng. Trên một kiến trúc to lớn nhất ở trung tâm, cô gái tóc lam đang đau khổ ôm ngực thì thào:

-Tại sao có cảm giác đau như vậy!

-Hơn sáu năm rồi, Anh Hùng mười rất nhớ huynh?

Bách Khoa viện, Ý ngời thần thờ nhìn trời lâm bẩm:

-Anh Hùng! Cho dù ngàn năm vạn năm mười vẫn chờ huynh.

Vân ngồi bên cạnh nước mắt tự nhiên rơi xuống: "hàng rất nhớ hắc hổ".

Không gian vô tận bên trong Thế Bì bị song Hùng hấp thu sạch nguyên khí nên chỉ còn 100 mét vuông nhỏ. Giữa không gian là một đoàn khí đen trắng lẫn lộn dưới tấm Bì sắp vỡ.

Lúc này, công pháp Âm Dương Song Tu Quyết mà Hùng vẫn mang bên người lóe lên, một người trung niên râu quai nón, điệu bộ ẻo là xuất hiện, giọng ôn ẻn:

-Không ngờ gặp truyền nhân huynh ấy tại đây, coi như chế giúp người một lần vậy.

Nói xong hắc hổ đốt hồn lực:

-Trời là dương đất là âm, âm sinh dương, dương sinh âm, Âm Dương Song Tu trấn.

Khí thể hần bạo phát lao vào đoàn khí đen trắng kia, khiến nó xoay tròn cực nhanh có xu hướng hình thành hình thái cực.

....

Hắc Hùng tỉnh lại nhìn thấy Hùng đang nằm phía xa, bèn bước tới yêu thương ôm Hùng vào lòng. Hai mắt chăm chú nhìn Hùng quái lạ.

Hùng cảm nhận được tên đen kia khác lạ liền gào thét:

- Thả ta ra!

Hắc Hùng cười hắc hắc nâng cằm Bạch Hùng lên: " Tiểu Bạch, làm nữ nhân của ta đi".

Hắc Hùng yêu thương vuốt ve mặt Hùng. Hùng hoảng sợ không biết tên đen bị gì:

- Người...ngươi...ngươi làm gì?

Cảm thấy tên đen vuốt ve cơ thể mình, toàn thân Hùng lạnh run, hần hoảng sợ liều mạng vùng vẫy.

-A! Không! Không muốn a.

Hắc Hùng mặc kệ hần giãy giụa bắt đầu cởi quần áo hai người ra.

Hùng như người mất hồn thì thào:

-Xong! Ca bị sắp bị thông đít.

Do cú sốc tinh thần quá lớn hần ngất đi.

Sau khi Hùng ngất đi Hắc Hùng ôm lấy hần theo kiểu vật nhau mà Hùng ở Phong Nha động xem được. Cảm nhận được tình yêu, nỗi buồn, vô lại từ Hùng, Hắc Hùng thì thào:

-Thì ra như vậy mới là sống.

Hắc Hùng bắt đầu thiêu đốt ý niệm, lý trí của mình.

-Tạm biệt Anh Hùng

....

.....

.....

Hùng tỉnh dậy, kiểm tra thấy cơ thể khôi phục vẻ đẹp trai vốn có, tu vi võ tướng, nhìn xung quanh thấy Bia đá với một tên ảo là:

-Ngươi ngươi ngươi!

Hùng lao thẳng đập đầu vào tấm bia đá liên tục, máu chảy thành dòng.

-Ca không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.

Nam nhân ảo là kia nhếch miệng:

-Nè! Chàng đẹp trai sao muốn tìm chết vậy?

Hùng khó chịu nói: "Ngươi thử bị thông đít xem có chịu đựng được không."

Nam nhân ảo là khinh thường:

-Hừ! Người ta mới không muốn mà.

Nhìn hai má hồng hồng thêm bộ râu quai nón, Hùng cảm giác buồn nôn mãnh liệt, đập đầu liên tục vào bia đá.

Tên kia vội nói:

- Hix! Chế mất bao công sức mới cứu được chàng đó.

-Ngươi cứu ta.

- Chính là bốn cô nương, áp chế tên đen kia cứu chàng.

- Nhưng sao ngươi để hấn hiếp dâm ta.

- Ấy za! Cái gì chứ! Chế vận chuyển công pháp Âm Dương Song Tu hoà hai ngươi làm một thể mà chỉ giữ lại ý chí của chàng thôi.

"Thật không." Hùng nghi hoặc.

- Thật. Hồng tin chàng thử kiểm tra cái lỗ đít của mình xem còn trinh không?

"Được rồi ta tin!" Hùng ngấm ngấm hắc, bạch đều là mình cả coi như mình thủ dâm thôi có gì đâu.

- Ngươi là?

- Hức bây giờ mới quan tâm tới nhân gia, đồ vô lương tâm.

Tên kia bữu môi, bỗng sắc hấn đại biến linh hồn thể chấp chôn.

- Không xong chế sắp ngóm, chế tới từ Nguyên Giới tên gọi Nhu tiên tử, tu luyện Âm Dương Song Tu Quyết, nhớ kĩ chưa đủ mạnh không được lên đó nghe hông!

Vừa nói xong, linh hồn thể hấn tiêu tán giữa thiên địa.

- Nhu tiên tử?

Hùng lạnh run nhặt quyền công pháp Âm Dương Song Tu kia quăng thẳng lên trời xuyên ra bên ngoài. Hấn đâu biết rằng tên Gai ngoài kia tưởng rằng Thể Bìa cho mình, liền nhặt lấy bỏ đi tu tới đại thành danh chấn thiên hạ, biệt hiệu Gay Thần Quân, sau cùng Gai với Lê quay ra yêu nhau thắm thiết hạnh phúc bên nhau trọn đời. Yêu càng nhiều hận càng sâu mà ngược lại cũng thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trấn Thiên Bì, Trận chiến kinh thiên

- Nguyên Giới! Nguyên khí! Hỗn Nguyên Quyết!

Tìm Hùng đập thành thạch, thì ra bên trên Việt Nam đại lục là Nguyên Giới. Hùng nắm chặt tay hấn muốn đi lên Nguyên Giới tìm hiểu, vì sao hấn xuất hiện tại đây. Hít sâu một hơi, Hùng cố gắng đè nén kích động trong lòng.

Sau khi tâm lý ổn định, Hùng điều tức kiểm tra tình trạng cơ thể nguyên lực trống không. Tu vi võ tướng trung cấp.

Vận dụng thứ ” Biến Thân ” trong Hỗn Nguyên Quyết, Hùng biến thành khuôn mặt lãnh khốc tà dị nhưng nguyên lực vẫn không thấy đâu.

Cảm giác trong trí óc có thêm loại ý niệm bá đạo, khinh thường thiên hạ, gặp thần giết thần gặp ma đè ma, chắc tên đen kia để lại rồi.

Xong tất cả, nhìn lên tám bia đá nứt chằng chịt sắp vỡ, Hùng bước lại gần đặt tay lên nó:

- Ngươi đang chờ ca sao?

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Thể Bìa bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, vô số quang sáng ngưng tụ cuối cùng biến thành một cột sáng chói lóa chụp lấy Hùng.

Dưới vầng sáng kia Hùng cảm giác mình phi thường nhỏ bé. Chỉ cần một phần ngàn vạn sức mạnh, trực tiếp có khả năng giết Hùng như giết con kiến, cảm giác không thể khổng chế cơ thể mồ hôi khắp người Hùng tuôn ra như tắm.

Lúc này, trong đầu Hùng xuất hiện hình ảnh một tấm bia đá vạn trượng toả ra khí thế vô thượng trấn áp thần ma “ Trấn Thiên Bì ”.

Trấn áp thương thiên!

Hùng không ngờ tên Bia đá này bá đạo như vậy, buồn cười tên Gai còn gọi cái gì Thể Bìa.

Trong đầu hần dần hiện ra trận đại chiến kinh thiên, hủy thiên diệt địa, hàng triệu người đang chém giết lẫn nhau. Quyền, chưởng, đủ loại vũ khí, võ kĩ tán loạn khiến hư không run rẩy, nứt ra tạo thành vô số vết nứt không gian đen ngòm.

Nhìn vào vết nứt không gian Hùng sợ hãi:

- Thật mạnh! Chỉ một đám mà khiến không gian vỡ ra! Vậy chẳng phải "phá toái hư không" quá đơn giản!

Trong đó trận đại chiến diễn ra vô số cao thủ chết đi. Trần Thiên Bì được một người hút vào trong tay làm vũ khí. Một lần đập xuống vô số người bị đập thành bánh thịt, bùn đất bị đập nhấc cao lên vạn trượng, không gian vỡ vụn cả mảng lớn.

Hùng nghẹn họng than thở:

- Thật đáng sợ! Chủ nhân năm đó của Trần Thiên Bì, thực lực cũng quá mức cường đại!

Cuối cùng tồn tại vô thượng kia ngã xuống, Trần Thiên Bì cũng bị đánh nát. Chỉ còn một mảnh nhỏ bay đi.

"Oái!" Nguyên chủ nhân Trần Thiên Bì năm đó phải có thực lực đáng sợ biết dường nào?

Thế mà chính là tồn tại như vậy, vẫn ngòm? Ngay cả Trần Thiên Bì đều bị đập vụn!

Việt nam đại lục khi Hùng khai thiên bước đầu chỉ toàn là đất. Mảnh Bì đá rơi xuống khiến Việt Nam chấn động mặt đất bị đập tụt xuống hàng triệu dặm. Nhiều năm sau đó hình thành Hải Vực hiện tại.

Cảnh tượng đến đây là chấm dứt!

Hùng có chút thất thần, mãi lâu sau hần mới tỉnh lại sau sự chấn động. Hần không biết khi đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là một chuyện lớn động trời.

Trong lòng Hùng dần có phỏng đoán.

Lúc trước tồn tại vô thượng ở Nguyên Giới tiến hành đại chiến, có mấy bên thì không rõ, nhưng nguyên chủ nhân của Trần Thiên Bì hẳn là một thành viên trong đó. Sau đại chiến, nguyên chủ nhân của Trần Thiên Bì đã chết, còn Bì đá cũng bị đập vụn, một mảnh nhỏ cuối cùng từ Nguyên giới rơi xuống Việt nam đại lục.

Nguyên chủ nhân của Trần Thiên Bì lúc trước hùng mạnh đến cỡ nào? Chỉ là dư sóng liên chấn nát hư không, chiến lực đó mạnh mẽ mà Hùng hiện tại không thể tưởng tượng được!

Nhưng chính là tồn tại như vậy cũng chết trận! Thậm chí làm cho Bì đá cũng tan vỡ!

Cảnh tượng trong đầu khiến Hùng nhiệt huyết sôi trào chỉ muốn tiến lên chiến một trận. Hần tự nhủ:

-Ca còn quá yếu trước hết phá thiên đã.

Thế Bì chấn động, những văn tự cổ xưa trên nó thoát ra, rồi biến thành bốn chữ cổ xưa mà vàng vọt lơ lửng trước mặt Hùng tỏa ra thứ khí tức tôn quý nồng đậm: "Trần Thiên Thể Thuật".

Ngẩng lên nhìn bốn chữ cổ xưa đang lơ lửng quanh mình. Hần có thể cảm nhận được lượng thông tin lớn từ trong đó, thứ võ kĩ này có lẽ vượt xa Thiên Cấp võ kĩ rồi.

Tiềm năng của con người là vô cùng vô tận, chỉ là người đó có khai thác hết tiềm năng chính mình hay không thôi.

Đa số võ kĩ Việt Nam đại lục mượn uy lực thiên địa tăng sức mạnh. Còn Trần Thiên Thể Thuật kích hoạt tiềm năng thân thể tới mức cực hạn khiến con người có lực lượng vô thượng, có thể dùng lực lượng thân thể trấn áp thương thiên.

Bốn chữ cổ xưa đó hoá thành ngàn vạn đốm sáng chui vào trong đầu Hùng, toàn thân Hùng lập tức rung lên, hẳn có thể cảm nhận được một lượng thông tin dồi dào và cổ xưa, chúng ào ra trong não khiến hẳn cảm thấy đau đớn muốn nổ tung đầu.

- A! Hùng ôm đầu gào vọng ra từ cổ họng, hẳn nghiền răng kèm nén cơn đau, rồi vận chuyển toàn bộ tâm thần bắt đầu tiếp nhận lượng thông tin kia.

Hùng ngồi tĩnh tọa trong không gian tối đen mà yên tĩnh, thời gian trôi đi, cơ thể hẳn phát ra tiếng nổ đùng đùng như pháo nổ.

Rắc... Rắc...

Rầm!

Ngay khi truyền hết thông tin cho Hùng, tấm Bì đá vỡ vụn chỉ còn lại hình nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trấn Thiên Thể Thuật

(Tác fan naruto nhé)

Sau tiếp thu khi truyền thừa của Trấn Thiên Bi xong, Hùng dò xét qua cơ thể, nội thương tuy khỏi hẳn nhưng trong đan điền nguyên khí mất hết, chỉ còn lại ít linh khí.

Bây giờ chỉ có tu vi võ tướng không thể sử dụng Hồn Nguyên Quyết, Hùng cố gắng học môn Thể Thuật này.

Hùng ngồi xếp bằng tham ngộ Trấn Thiên Thể Thuật. Võ kỹ này tập trung lực lượng khai mở cực hạn của 8 phần quan trọng trên cơ thể.

Tám phần trên gồm: da, cơ, xương, máu, nội tạng, kinh mạch, đan điền, sinh mạng.

Thể Thuật này là kỹ năng kích hoạt những thứ đó khiến chúng đạt tới mức cực hạn. Khi kích hoạt sẽ khiến con người có thể vượt qua những giới hạn cơ thể của chính họ, tuy nhiên cơ thể có thể chịu những tổn thương nghiêm trọng, đau đớn khủng khiếp do quá tải.

Trấn Thiên Thể Thuật có 8 tầng:

Tầng 1 Khai Môn: Khai mở cực hạn da.

Tầng 2 Hư Môn: Khai mở cực hạn cơ bắp.

Tầng 3 Sinh Môn: Khai mở cực hạn xương cốt.

Tầng 4 Thương Môn: Khai mở cực hạn của máu huyết.

Tầng 5 Đổ Môn: Khai mở cực hạn của nội tạng.

Tầng 6 Cảnh Môn: Khai mở cực hạn của kinh mạch.

Tầng 7 Kinh Môn: Khai mở cực hạn của đan điền.

Tầng 8 Tử Môn: Dùng sinh mạng sống mở ra toàn bộ cực hạn cơ thể, dùng càng lâu tuổi thọ giảm càng nhiều.

Mỗi khi khai mở một tầng: sức mạnh, tốc độ tăng lên, tăng càng nhiều bộ phận chịu tải càng đau đớn tổn thương. Người sử dụng chịu thống khổ vô cùng.

Ngoài ra còn Trấn Thiên Thể Thuật còn có một tầng.

Tầng đặc biệt:

Chịch Môn: Khai mở cực hạn của con c...ă...c...

Tầng này ngoại lệ không dùng để đánh nhau, sử dụng tầng này có thể điều chỉnh được kích thước, thời gian của coãn chim.

Tầng này không có đau khổ mà rất thoải mái, rất sướng (hắc hắc có khổ phải có sướng chứ). Tầng này còn tương tự công pháp song tu có thể tăng thực lực.

Hùng mừng rỡ bắt tay ngay vào tu tầng đặc biệt này. Nhưng nhìn vào cách tu luyện Hùng méo mặt.

Hùng nhăn mặt cắn răng, gân cốt, bì mô ở chim được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, trong đầu nghĩ về mỹ nữ. Bỗng nhiên hán hét lên một tiếng "Hây!", đánh ra một quyền vào chim!

Ọp!

Tiếng trứng vỡ vang lên.

-Ngao! Đau chết ca rồi! Má ơi, vậy mà bảo tầng này sướng!

Hùng hú lên quái dị, mồ hôi tuôn ra như tắm, thân thể run rẩy.

- Vì các nàng, vì trở thành thiên hạ đệ nhất chim, vì chim sâu hoá thành chim đại bàng ca nhện, a a a a..

Hùng gào lên thảm thiết, dùng thực lực võ sư tung liên tiếp quyền vào chim mình, khiến máu chảy đầm đìa, trứng dập hết, lông chim tung bay. Hắn cảm thấy có phải mình bị lừa học Quỳnh Hoa Bảo Điển hay không. Hắn rất muốn bỏ cuộc a.

Sau khi điên cuồng đâm vào chim tới khi không chịu được nữa, Hùng liền ngồi xuống vận chuyển tâm pháp Chích Môn hấp thu linh khí sửa chữa chim mình. Thấy chim mình có dấu hiệu hồi phục Hùng thở dài một hơi, nếu mà chim mất sống còn ý nghĩa gì nữa.

Nửa ngày sau, cảm thấy cái gì thô ráp cọ cọ vào mặt mình, Hùng tỉnh lại, là chỗ ở tên Gai, không biết hắn đi đâu rồi. Tấm Bìa đá cũng không thấy đâu. “Bìa đá” Hùng nhìn sang thấy hòn đá màu trắng như ngọc bằng nắm tay đang cọ cọ vào người mình.

- Là người hả? Sao ra bộ dạng này?

Viên đá lúc lắc lơ lửng trước mặt Hùng như muốn nói gì đó.

- Thôi được rồi từ này người theo ca, ca sẽ tìm cách giúp người.

Viên đá nhỏ run lên phát ra tiếng u.u.. bay nấp vào trong lòng Hùng.

Cảm thấy chim hết đau Hùng cắn răng tiếp tục tăng lực lên nắm đầm nện vào chim mình.

Trong một năm tiếng gầm rú gào lên của Hùng ngày càng ít đi mỗi lần hết đau hắn lại tăng lực lượng lên. Hắn luyện tới hiện tại chim rụng sạch lông. Bây giờ nó có thể chịu được lực võ tướng. Do chịu đau nhiều tâm cảnh được rèn luyện, tu vi tăng lên cao cấp võ tướng.

Hùng bắt đầu tham ngộ các tầng chính để tăng lực chiến đấu. Nhưng mà suốt 3 tháng trời Hùng không luyện được cái gì, cứ mơ mơ hồ hồ.

- Ách! Ca tu Chích Môn nhanh như vậy mà sao cái này không hiểu.

Hùng rất nghi hoặc, hắn cố gắng sao cũng không hiểu được. Bỗng khuôn mặt hắn biến thành Hùng đen bộ mặt tuần tú lãnh khốc, khoe môi nhếch lên nở nụ cười tà dị. Hùng tiếp tục xếp bằng tham ngộ Trần Thiên Thể Thuật. Mặc dù các tầng này thống khổ nhưng không bằng Chích Môn được. Hùng dần quen với những thống khổ như vậy.

Tầng thứ nhất: luyện da, Hùng dồn linh lực vào cái tạo kích thích các tế bào da khiến chúng căng lên hết cỡ.

Tầng thứ hai: luyện cơ bắp, Hùng gồng cơ bắp lên khiến cơ bắp cuộn cuộn dưới da như có con gi chi chạy loạn trong người Hùng.

Tầng thứ 3: Luyện xương, Hùng tập trung linh khí vào xương, khiến xương đổi thành màu vàng.

Hai năm sau, Hùng đạt tới đỉnh võ tướng gặp bình cảnh không thể tấn cấp, Trần Thiên Thể Thuật tu tới tầng thứ 4 Thương Môn. Hùng hài lòng đứng dậy, hắn quyết định rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bị đuổi giết

Mê Hồn cốc xảy ra dị biến vô số võ giả chạy vào hòng tìm kiếm cơ duyên, bảo vật. Sau khi Hùng rời đi cùng tấm Bìa đá nhỏ, kết giới xung quanh tan biến, lộ ra vùng đất trống trơn.

Hùng vừa ra bên ngoài, lại nghe tiếng bước chân xào xạc từ phía xa truyền đến, hắn xoay người lại.

Năm nam một nữ nối đuôi nhau đi tới trước Hùng, đều là người trẻ tuổi trên dưới 20, trên lưng, bên hông mang theo kiếm. Sáu người này đều cùng một loại trang phục màu xanh, nữ tử cực kỳ đáng chú ý, quần áo bó sát người trần ngập khí tức thanh xuân, bộ ngực cao vút, mông mướt mà tròn vênh, cộng thêm mặt xinh đẹp tạo thành mê hoặc cường đại. Hùng lâu rồi chưa xếp hình, hắn nhìn nàng ngon như vậy hoá khí bùng lên.

Sáu người kia nhìn thấy Hùng quần áo rách dưới tóc tai bù xù đều khinh thường.

- Tiểu tử, người vừa từ trong kia đi ra?

Một gã thanh niên chừng 23 tuổi cười ha ha nói, bộ dáng rất anh tuấn, chi là ngạo khí rất mạnh, dường như đã coi mình là thiên hạ vô địch.

- Cam à? Đại sư huynh hỏi người đó!

Một gã thiếu niên 19, 20 tuổi nhỉnh hơn, sau đó chuyển mặt hướng tới Hùng, rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm nhắm thẳng vào Hùng:

- Có bảo vật gì mau giao ra? Miễn phải chịu đau khổ.

Những người khác cũng không nói lời nào, nhưng cũng không ngăn cản, hiển nhiên thừa nhận hành vi của hắn.

Bọn họ tự nhiên muốn bảo vật nơi đây, thấy Hùng chỉ có tu vi võ tướng liền có ý định giết người đoạt vật.

Mạc sư huynh bọn họ là đỉnh võ vương, với sức một mình có thể làm thịt Hùng, lại còn rất nhẹ nhàng! Bởi vậy, bọn họ ăn chắc Hùng.

Còn nữa, cách làm của bọn họ coi như là nhân từ, gặp được kẻ tâm ngoan thủ lạt, không nói hai lời liền trực tiếp xông lên làm thịt.

Hùng giận giữ trong lòng, nhưng đối phương có sáu người, từng kẻ khí tức thâm trầm, trong đó 2 thanh niên đỉnh võ tướng, 2 tên còn lại với nữ nhân kia sơ cấp võ vương cộng thêm tên sư huynh nữa, với một đối sáu, hắn khó thắng được. Càng máu chót chính là nguyên lực vẫn mất hết chỉ có tu vi võ tướng.

Ca nhện!

-Ta không tìm được gì trong đó. Hùng cố gắng bình tĩnh nói.

-Hừ! Sư đệ lục soát người hắn!

Tên sư huynh kia ra lệnh thanh niên mất tam giác.

Hùng tức giận đổi sang khuôn mặt lãnh khốc, sát khí toả ra.

Thấy Hùng nhìn chằm chằm mình, thanh niên mất tam giác hơi run giọng:

-Ngươi, ngươi muốn làm gì?

-Haha

Thấy hắn nhất như vậy, mấy tên còn lại cười to.

-Thanh An ngươi thường ngày hay to mồm lắm mà, sao hôm nay nhất như chuột vậy?

-Tiểu tử, đừng vờ ngớ ngẩn, chúng ta là đệ tử Ngọc Kiếm môn! Một thanh niên lộ vẻ ngạo khí nói.

Lúc này Hùng khó hiểu hỏi:

-Ngọc Kiếm môn là cái đồ chơi gì?

Sáu người kia đều giận giữ, tên này dám nói tông môn bọn họ là đồ chơi.

-Muốn chết!

Tên mất tam giác rút kiếm chém Hùng. Hùng hô lên:

- Khai Môn! Khai.

Hùng hô lớn.

Khai mở Khai Môn khiến da Hùng trở lên cứng như đá đỡ nhát kiếm kia, hắn tung một quyền đánh vỡ đầu tên mất tam giác.

-Hỗn đản!

-Súc sinh chết tiệt!

-Ngươi giết An sư đệ.

-Làm thịt hắn, trả thù cho An sư đệ.

Lúc này, năm người phía sau mới phản ứng được, ai cũng phát ra tiếng mắng chửi tức giận, rút kiếm lao vào chém Hùng.

-Hừ muốn chết! Huru Môn! Khai.

Cơ bắp Hùng căng lên, sức mạnh tăng tới cực hạn võ tướng lao vào tên võ tướng còn lại.

Ầm! Hùng bị chấn bay ra, mặc dù da cứng nhưng vẫn bị chém trúng máu chảy đầm đìa, cảm giác da nóng bùng bùng, cơ bắp run rẩy Hùng cắn răng:

- Sinh Môn! Khai

Xương cốt Hùng phát ra tiếng rắc rắc, lao vào chém chết thanh niên võ tướng còn lại.

- Vương sư đệ.

- Tập chúng ta giết người.

Mấy người còn lại bị thương vận toàn lực giết Hùng khiến chân tay hắn bị chém lộ cả xương ra ngoài, cũng may hắn dùng thân pháp Phi Cơ Quyết tránh đi các chỗ trọng yếu.

- Thương Môn! Khai

Máu huyết Hùng sôi lên, quanh người toả ra màu đỏ, ánh mắt đỏ lên như dã thú tu vi tăng lên sơ cấp võ vương lao lên vận cổ hai thanh niên sơ cấp võ tướng.

- A! hai thanh niên hét thảm, trợn mắt ngã xuống.

- Sư đệ.

- Nghiệt súc tìm chết!

Thấy Hùng lao về phía sư muội, đại sư huynh vận dụng Ngọc Sương kiếm pháp hoá thành luồng kiếm khí trắng 3 mét chém tới Hùng.

Hùng đưa bìa đá nhỏ ra đỡ kiếm khí kia còn mình tung quyền đánh chết nữ nhân còn lại.

- A! Tiểu tử ta sẽ diệt cả nhà người!

Xoẹt! Mặc dù bìa đá đỡ được nhưng Hùng bị kiếm khí chém trúng vai trái máu tươi tuôn ra như suối, mắt hắn mơ hồ toàn thân đau nhức không chịu nổi.

Hùng rất ghen khuật, hắn bị võ vương chém gần chết, nén đau đớn hắn vận toàn lực bay đi. Mặc sư huynh đuổi theo chém vào Hùng mỗi lần như vậy Hùng đều dùng bìa đá đỡ nhưng vẫn bị chém trúng, bìa đá màu trắng ánh sáng cũng mờ đi nhiều. Hùng dùng toàn lực cuối cùng chạy tới vực sâu ngàn trượng, hắn cắn răng lao xuống.

- Nếu ta còn sống trở về tất diệt Ngọc Kiếm môn.....môn..

Tiếng hô vang vọng, Mặc sư huynh tức xì khói đầu cơ mặt run lên.

.....

(ời nhiều chỗ dùng km ko hợp lắm ta dùng trượng nhé)

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tiểu Huyền

Sau khi nhảy xuống vực sâu, Hùng rơi thẳng xuống sông Hồng.

Ừm!

Nước sông văng tung toé, Hùng mất máu quá nhiều mất đi ý thức.

Dường như hắn lại thấy Vân lê rơi đầy mặt, tuyệt vọng bị thương khóc, kêu gào, liều mạng muốn vươn tay kéo lại hắn. Nhưng chỉ chớp mắt đã thành khuôn mặt của Tuyết, đôi mắt màu lam bắt lực trống rỗng. Hùng dùng sức muốn kéo lấy nàng ôm vào lòng, bỗng nhiên tia sáng lạnh lẽo từ trên bầu trời bắn xuống, phút chốc trời đất biến đổi, đất rung núi chuyển. Hai cô gái càng cách xa Hùng, tiếp theo là Ý thê lương kêu gọi hắn. Hùng hoảng sợ cảm giác thống khổ khi Ý bị thương lại xuất hiện, Hùng sợ hãi cố với tay các nàng nhưng không được.

Cảm giác giống như trải qua thống khổ giãy dụa đời đời kiếp kiếp, dường như mọi thứ bình tĩnh trở lại, mà linh hồn Hùng dần biến mất trên mặt đất, tan thành mây khói, là yên tĩnh như vậy, bình yên như thế...

Hùng trải qua giấc ngủ lâu đến một thế kỷ sau rốt cuộc dần dần tỉnh lại, rên rì.

-Đây là đâu?

Hắn muốn nhúc nhích lại cảm thấy người mềm nhũn không có chút sức lực, tất cả các bộ phận cơ thể đau nhức.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, sau đó thống khổ rên hai tiếng, phát hiện bốn phía im lặng đến đáng sợ.

Đến lúc này thì tinh thần hắn từ bị thương chậm rãi hồi phục.

Hùng mờ mịt tròn to mắt, phát hiện ánh sáng trắng chói mắt xuyên qua màn lụa mỏng đâm vào mắt đau nhói. Qua thật lâu sau hắn mới từ từ thích ứng, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Hắn không tin rằng mình rất có thể được người tốt cứu.

Hơi chuyển đầu muốn đánh giá hoàn cảnh xung quanh, ai ngờ cả người hắn bị bó bột toàn thân chỉ hở hai mắt, không di chuyển được.

Trên vách tấm ván gỗ có vẽ mực nát cũ kĩ treo một số con cá nhỏ khô.

-Có con chim vành khuyên nhỏ, là lá la...

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng hát nhẹ nhàng của con gái khiến tâm hồn Hùng thoải mái nở nụ cười:

-Nàng thật ngây thơ a!

Biết được có người cứu mình, Hùng nằm suy nghĩ miên man, lần đầu giết người Hùng cảm giác hơi mất tự nhiên nhưng trong đó pha thêm kích thích điên cuồng.

Hùng không hề đồng tình với mấy tên kia, chúng muốn giết mình, chẳng lẽ hắn đứng cho chúng chém sao?

Có ân tất phải trả! Có cừ oán... tất báo! Chọc tới ca, ca giết hết.

Kẹt! Tiếng mở cửa vang lên.

Hùng nhìn qua, một cô gái ăn mặc mộc mạc khoảng 17,18 đang bước vào phòng, tay đang treo một chiếc khăn, nàng bung một cái chạt hương tới bên giường, trong chạt bốc lên khí nóng. Hùng thầm đánh giá nàng, nàng có chút xinh đẹp, da trắng bóc, tóc đen dài buộc đơn giản xõa xuống vai, đôi mắt to trong suốt chớp chớp. Nàng mặc đồ xanh hơi bạc màu lộ ra vô hạn tuổi thanh xuân dạt dào. Toàn thân nàng tỏa ra khí chất thuần khiết thiện lương khiến Hùng cảm thấy rất thoải mái.

Bước tới bên giường, nàng kinh ngạc mắt mở lớn nhìn Hùng hôn mê nhiều ngày đang nhìn mình, nàng bị hù giật nảy đặt cái chạt sang một bên chạy tới ngồi bên giường.

Mùi hương nhẹ nhàng bay vào mũi, Hùng hít sâu một hơi cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Lúc này bên tai hắn vang thanh âm ân cần nói:

- Đại.....ca! Huynh còn đau không?

Thanh âm cực kỳ mê người, ngọt giống như là đường.

Hùng yêu thương nhìn nàng:

-Ca không sao! Cảm ơn muội chăm sóc ca.

Cô gái e thẹn đứng dậy đắp nước chiếc khăn vắt khô rồi lau mặt cho hắn, cảm nhận sự ôn nhu mềm mại. Hùng nhìn nàng nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu muội muội? Muội tên gì?

Khụ Khụ!

Lúc này một ông lão tuổi 70, da nhăn nheo, râu tóc bạc trắng, chân tay khô queo, bước vào phòng. Lão quan tâm hỏi Hùng:

- Cháu tỉnh rồi à.

-“Đa tạ ông cứu mạng cháu.” Hùng cảm kích

-Không phải ta đâu, Tiểu Huyền cứu ngươi từ bờ sông về đây đó. Một mình nó công ngươi hơn 1km về đây, tới nơi nó gần như không đứng nổi.

Ông lão mở miệng giọng khàn khàn.

-Hơn nửa năm nay ngày nào nó cũng chăm sóc, lau người, thay thuốc cho người.

Dừng lại một chút, ông lão thở dài:

-Ài! Khi nó mang người về người gần chết rồi, ta khuyên nó đem đi chôn nhưng nói thế nào nó cũng không chịu.

-“Ông nội” Huyền đang dịu dàng đứng bên vội kêu lên.

-Hừ đừng tưởng ta không biết cháu mấy lần trốn góc phòng khóc.

-Đưa nhò này!

Lão than thở.

Một cảm giác âm áp tràn ngập toàn thân Hùng, hẳn cảm giác trái tim mình như bị thứ gì đó đánh thẳng gắn chặt vào bên trong. Nhìn qua Huyền đứng ở bên Hùng thế sau này chăm sóc bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào.

.....

Vài ngày sau, Hùng vận chuyển Chân linh công hấp thu linh khí khiến vết thương hồi phục rất nhanh, hẳn có thể xuống giường đi lại được một lát.

Mấy ngày này Tiểu Huyền mỗi ngày chăm sóc Hùng ăn uống cực kỳ tỉ mỉ từng li từng tí. Thấy Hùng dần bình phục, Huyền còn vui sướng nhảy lên, líu ríu kể cho hắn nghe rất nhiều chuyện. Hùng cảm nhận được nội tâm nàng thật thuần khiết, thiện lương.

Hắn biết được đây là ngôi làng nhỏ sống bên bờ sông Hồng hơn 100 hộ gia đình, người ở đây không có ra bên ngoài tự cung tự cấp, chuyên đánh cá sống qua ngày. Mười năm trước Huyền được ông lão cứu được ngoài bờ sông, từ đó tới nay Huyền ở đây, chăm sóc coi ông như ông nội ruột thịt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thân chai nhỏ

Đầu mùa thu, buổi sáng tinh mơ, gió Tây Bắc man mát thổi nhẹ, trong gió mát ẩn hiện chút hơi lạnh. Có một thanh niên mặc vải bố đang ngồi thiền thờ trên một mỏm đá nhìn về phía sông Hồng. Hùng tỉnh lại 5 ngày rồi.

Sông Hồng rất rộng khoảng vài ngàn km, xung quanh toàn núi cây cỏ mọc um tùm, bên phải có một vách đá dựng đứng cao vạn trượng chính là chỗ Hùng nhảy xuống nghe nói vách đá được gọi là Hồn yên, nước sông cuộn ngập trời đập bốc lên những màn bọt nước đập thẳng vào vách đá, phải cao đến giữa sườn núi.

Bên sông 1km có hơn trăm nhà gỗ nhỏ, trước nhà treo đầy tấm lưới, cá phơi khô. Nơi này có ánh sáng, có nước, có gió, có thực vật có gia súc nhỏ như chuồn chuồn, bọ gậy, ốc sên,... nơi đây chẳng khác thiên nhiên nguyên thủy nhất tại cái đại lục này. Lúc này tay áo Tiểu Huyền được xắn cao lên, đang ngồi giặt quần áo áo tại bờ sông, nàng lâu lâu nhìn qua Hùng mỉm cười ngọt ngào.

Hùng ngồi suy nghĩ miên man:

- Có lẽ, ở lại đây vĩnh viễn cũng tốt.

Nhưng có được không rất nhiều việc đang đợi mình làm.

- Tiểu Hùng, cháu khoẻ hơn chưa?

Một phụ nữ trung niên bước tới, quan tâm hỏi Hùng.

Phụ nữ trung niên này vác tấm lưới, tay xách một cái giỏ tre, chân trần, mặc y phục vải thô, khung xương rộng, đầu tóc rối bù, trên người còn khắp nơi dính bùn đất, mặt đen xạm, mang dáng vẻ mệt mỏi vừa đánh cá về trở về, bề ngoài không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

- Cháu khoẻ rồi ạ, hôm nay được nhiều cá không bác?

- Nay được nhiều? Xấu qua bác ăn cá nhe con!

Bác gái nâng cái giỏ tre lên ra vẻ nặng nề.

Tại đây Hùng có một cảm giác rất thoải mái, từ trên người nơi đây, hắn không cảm thấy bất kỳ mặt trái cảm xúc nào.

-Vâng.

- Bác về đây, trưa nhớ sang nhé.

Dần đi xa bác gái thăm than:

- Thằng bé này, xem ra người nhất định đã chịu ủy khuất rất lớn, bị thương nặng như vậy. Cậu bé đáng thương, yên tâm đi, đến đây rồi, ai cũng sẽ không ức hiếp người.

Nhìn đám nhóc phía xa đang chơi nhảy dây, pháo đất, nói cười líu ríu. Hùng bỗng cảm thấy yêu trẻ con. Hùng quyết định sinh 180-1800 đứa.

Hùng tính sơ qua, tổng cộng ở đây cũng có chừng hơn ba trăm người, cả trẻ nhỏ.

Từ lúc có ý thức tới nay hắn đều không hay biết, trên đời, thật sự có thể tồn tại một nơi như vậy.

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, mọi người ở đây không có địch ý, không bài xích, càng không có bất kỳ sự ác ý nào, ngược lại sau khi thấy thảm trạng thân thể như quỷ của hắn liền lo lắng an ủi hắn. Lòng quan tâm của họ xuất phát từ nội tâm, không có bất kỳ sự giả dối nào. Nếu dùng ánh mắt của hắn ở Việt Nam đại lục để xét, thì họ rất ngốc, thực sự rất ngốc. Nhưng nếu tất cả mọi người trên đời này đều ngốc như vậy, thì thế giới sẽ hoàn mỹ biết bao. Có sức mạnh, tiền tài làm gì để con người dần mất đi bản tâm chính mình.

Nơi đây là một thế giới nguyên thủy, không có tội ác, ích kỷ, ghen tỵ, trào phúng, không có đói khát, chém giết đâm đá lẫn nhau.

-Ca huynh đang nghĩ gì vậy?

Thấy Hùng ngần ngại người Huyền té nước về phía hắn.

-Không ca đang nghĩ về cuộc sống trước kia thôi.

-Tiểu Huyền vì sao muội đối tốt với huynh như vậy?

Hùng tò mò hỏi.

-Muội không biết, từ lần đầu gặp ca muội cảm thấy ca rất tốt bụng, rất thân thiết, muội chỉ muốn bên cạnh ca.

-"Ca cũng rất thích muội." Hùng cảm giác được ở gần nàng tâm tình hắn rất thoải mái, rất bình yên, linh khí trong cơ thể càng trở lên lắng đọng tinh khiết. Hắn bước tới yêu thương vuốt tóc nàng.

-Chúng ta về thôi.

.....

Gần nửa năm sau đó ban ngày Hùng đi bắt cá, vui đùa với lũ trẻ, ôm ấp cười đùa với Tiểu Huyền, mặc dù mới đầu nàng ngại ngùng nhưng dần rồi lúc nào cũng muốn Hùng xoa đầu, ôm nàng.

Khi mọi người đi ngủ Hùng lại luyện công.

Buổi tối hôm nay, trong căn phòng nhỏ, Hùng vận chuyển Chân linh công hấp thu linh khí cảm thấy bình cảnh vô vương hiện ra, Hùng lao ra bên ngoài khu rừng phía xa tấn cấp.

Sau một lúc, Hùng dễ dàng tấn cấp vô vương thiên địa linh khí tràn vào khắp kinh mạch cơ thể. Cảm nhận được linh khí trong cơ thể Hùng mỉm cười.

Nguyên khí tốt, nhưng Hùng chỉ cần một ý niệm làm được hết mọi thứ.

Còn linh khí tuy yếu nhưng Hùng cảm nhận được nó rõ ràng trong cơ thể mình đang cung cấp cho mình sức mạnh.

Trước kia khi bay Hùng chỉ dùng ý niệm là bay lên được. Bây giờ tới vô vương hắn học tụ khí vào kinh mạch dưới chân để nâng người lên.

Cả buổi tối hắn nâng được người lên cách mặt đất 2m, linh khí tiêu hao rất nhanh. Ngẫm nghĩ lại tên Minh đẹp trai, thiên tài ở Bách Khoa viện chỉ nâng được nửa mét thôi. Ở bên Huyền hắn cảm thấy mình tu luyện khá nhanh Trấn Thiên Thể Thuật cũng linh ngộ hoàn toàn.

Hôm sau một nhóm người cầm kiếm xuất hiện tại đây, nhóm người này chính là đệ tử Ngọc Kiếm môn.

Tên Mạc sư huynh kia chính là thiếu môn chủ, sau khi hắn trở về vận dụng nhân lực xuống bờ sông tìm kiếm Hùng. Do thôn khá khuất nên gần năm bọn

họ mới phát hiện nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phạm ta thiện ác đều giết

Nhóm người tới thôn chài gồm có 3 nam, 2 nữ, tuổi xấp xỉ 20 tu vi võ tướng mặc áo xanh, hông đeo kiếm. Nam thi hiền lành chất phác, nữ dịu dàng mở giọng hỏi dân làng:

- Mọi người có thấy thanh niên nào bị thương tới đây không?

Một ông lão tầm 60 tuổi, nghi hoặc hỏi:

- Các cô cậu là?

- “Chúng cháu là người Ngọc Kiếm môn tới đây tìm người.” Thiếu nữ 18 mở miệng giọng nói thanh thúy khá dễ nghe.

Một thiếu nữ khác ôm một đứa trẻ vào lòng.

- Tí tí thật đẹp!

- Ngoan! Muội có thấy ca ca nào tới đây không.

- “Có trước có một ca ca bị trôi dạt tới đây.” Đứa nhỏ ngây thơ nói.

Nghe 3 chữ Ngọc Kiếm môn Hùng hừ lạnh:

- Ngọc Kiếm môn? ca chưa giết bọn chúng thì thôi chúng dám tới đây.

Hùng sát khí đại thịnh đi ra ngoài, thấy mặt mũi đám người hiền lành, cô gái ôm đứa trẻ. Hùng sững sờ:

- Ca chính là người các ngươi tìm? Có chuyện gì?

Nhóm người đánh giá Hùng, thanh niên đẹp trai trên 20 tuổi, mặc áo vải cũ, mắt kiếm mảy sáng đàng đàng sát khí nhìn mình, không nhìn rõ tu vi của Hùng đám người không dám mạnh động.

Thiếu nữ trẻ tuổi ôm đứa nhỏ nhẹ giọng:

- Mạc sư huynh về tới tông môn nỗi giận phách người truy sát người, chúng ta bị ép nên đi lung tung ai ngờ gặp được người. Người phải cẩn thận a!

Hùng không tin mình giết cả đám đệ tử mà họ không hận, hẳn muốn lao lên làm thịt cả đám nhưng lúc này Tiểu Huyền tới.

- Ca họ là ai vậy?

Nhìn thấy Tiểu Huyền, Hùng nhất thời mềm lòng lại, không muốn nàng thấy cảnh máu me, ngẫm nghĩ họ không giống người xấu. Hắn tới bên cạnh nàng ôm nàng vào lòng ôn nhu nói:

- Không có gì đâu! Họ chỉ tới tìm người thôi!

- Vậy họ có tìm được không?

- Không.

Đám Ngọc Kiếm môn thấy Hùng từ hung ác bỗng hiền lành vội cáo từ rồi đi trước khi đi còn nhắc Hùng cẩn thận. Thấy vậy Hùng cũng an tâm.

Ngọc Kiếm môn nằm trên núi Kiếm sơn, là tông môn bá chủ khu vực nơi đây, vô số tông môn lớn nhỏ phụ thuộc. Lúc này trong sơn môn vài trăm đệ tử trẻ tuổi đang luyện kiếm, tiếng hò hét đâm chém vang lên. Trên sơn môn có hơn vạn người gồm trưởng lão, các đệ tử, môn chủ.

Trong kiến trúc to lớn hình kiếm màu trắng, Mạc sư huynh đứng bên Tông chủ Ngọc Kiếm Môn, Mạc Đương.

Mạc Dương mặc trường bào màu xanh, tầm 50 tuổi, tóc hoa râm, tu vi sơ cấp Võ Tôn.

Hắn mở miệng hỏi 5 đệ tử xuất hiện tại thôn nọ.

- Tên kia xuất hiện tại thôn chài nhỏ bên sông Hồng?

- Vâng sư phụ! Chúng con không nhìn thấu tu vi của hắn nên không dám manh động. Cũng may sư muội nhanh trí mê hoặc hắn.

Thanh niên cao gầy bấm báo.

-Hừ! Dám giết người Ngọc Kiếm môn ta, Mạc nhi tử con dẫn vài trưởng lão giết sạch cái thôn đó đi bắt tên kia về đây, cha muốn hắn sống không bằng chết.

Mấy nam nữ kia không đành lòng, một thiếu nữ hô lên:

-Sư phụ hay tha cho thôn nhỏ đó đi, họ toàn người bình thường.

-Hừ! Cứ giết hết đi quan tâm mấy con kiến làm gì.

Cứ nghĩ tới Hùng, Mạc sư huynh tức điên lên.

-Con đi ngay.

-“Được rồi đi đi nhớ phải cẩn thận.” Lão tông chủ phát tay.

Vì ở gần không có yêu thú nên Hùng thường đi xa trong rừng săn yêu thú, làm bữa ngon cho mọi người như mọi khi. Bỗng dưng tìm hắn đập nhanh, hơi nhói. Biết không ổn Hùng lao nhanh về tới thôn nhỏ.

- Tại sao có thể như vậy?

Hùng kinh hoàng lao tới.

Ở trước mặt của hắn là một mảnh ánh lửa xông lên tận trời, nhà của những người này toàn bộ bị lửa đốt, từng thi thể nằm ngổn ngang, không phải bị chặt đầu chính là thiếu cánh tay, tương đối máu tanh, có người già, có trẻ nhỏ.

Hai mắt của Hùng như nứt ra gào lên:

- Vì cái gì? Vì cái gì? Họ đã làm sai chuyện gì?

Hùng liên tục đâm vào ngực mình đến thổ máu:

-Aaaa

-Là ta, là ta đã hại chết họ.

-Là ta ngu ngốc đáng ra phải giết sạch bọn chúng, thiện lương cái quỷ gì chứ!

Thấy một người còn thoi thóp, chính là bác gái hay gọi Hùng sang nhà ăn cơm, Hùng lại gần vận linh khí đồn vào người bác, nhưng sinh mạng vẫn trôi đi. Nước mắt Hùng chảy ra, hắn hối hận.

-Tiểu Hùng không được khóc! Mọi người không trách cháu, cháu mau chạy đi để họ bắt được.

Nói xong bác gái ngỏm.

Hùng liều mạng thúc đẩy Hồn Nguyên Quyết nhưng không có phản ứng, hắn bị thương rống lên:

-Hồn Nguyên Quyết ra đây cho ta, không phải ngươi công pháp bốn nguyên thiên địa sao ra đây.

-Phế vật, bốn nguyên chó má.

Hùng điên lên hai mắt đỏ ngầu, chạy xung quanh nhưng không thấy Huyền đâu.

Hắn lao thẳng ra ngoài rừng gặp yêu thú đánh nổ.

Một giờ sau, thấy có người hắn tóm lại quát lên:

-Nói, Ngọc Kiếm môn ở đâu?

Tên kia thấy mắt Hùng đỏ ngầu, hần run run chỉ hướng cho Hùng. Quăng tên đó ra Hùng lao thẳng đi. Người trên đường nhìn thấy hần lao như thẳng điên đều hoảng sợ tránh ra.

Tới trước Kiếm sơn Hùng lao thẳng vào gặp kẻ nào đánh nổ kẻ đó. Không cần phải quan tâm. Bây giờ trong lòng hần không còn định nghĩa thiện ác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tử Môn! Khai

Một đường lên Kiếm sơn, Hùng điên cuồng giết người Ngọc Kiếm môn mặc đồ màu xanh mang kiếm, khiến máu chảy thành sông.

Mọi người hoảng sợ, không hiểu tên ma đầu này sao nổi điên, thủ đoạn tàn nhẫn vô nhân đạo này khiến đa số rùng mình, chạy tán loạn.

Trong đó một số người tâm lòng hiệp nghĩa đứng ra khuyên giải Hùng.

Sinh, xuất gia từ bé, hiện tại 45 tuổi, tu vi đỉnh võ tướng. Thường ngày lão hay chu du thiên hạ cứu giàu giết nghèo được mọi người đặt biệt hiệu Vô Sinh thần tăng. Lão thấy Hùng điên cuồng tàn sát người không đành lòng bèn đứng ra khuyên giải:

-Thiện tai thiện tai.

- Thí chủ sát nghiệp quá nặng

- Không nên chấp mê bất ngộ.

-Buông bỏ đồ đao lập địa thành phật.

-Cứu một mạng người như xây bảy tháp phù đồ.

-Tĩnh lại sau u mê sẽ thấy cuộc đời tươi sáng.

-.....

“Đầu trục cút sang một bên” Hùng cảnh cáo.

Thấy Hùng không có ý định dừng tay, lão tuôn ra tiếp, mong muốn độ hóa Hùng:

-Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

-Cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn nếu chúng ta mỉm cười.

- Quay đầu là bờ....

-.....

Hùng tung 1 đấm ngay mồm khiến lão mất mạng. Hùng chỉ muốn giết người Ngọc Kiếm môn thôi, ai ngờ lão chạy ra làm nhảm vậy.

.....

Máu tươi nhuộm đỏ người, Hùng một đường giết tới Ngọc Kiếm môn, phạm những người Ngọc Kiếm môn gặp Hùng không ai còn sống.

Nghe nói đệ tử bị tên điên đồ sát, hơn 1000 võ vương cao thủ Ngọc Kiếm môn với môn chủ vội chạy tới, những võ giả thực lực mạnh mẽ khác Ngọc Kiếm môn tới xem cũng biến sắc. Một gã trẻ tuổi tóc đen tán lác, tay áo độn gió phiêu dật, thần sắc âm lãnh dị thường, hần như dã thú điên cuồng tàn sát, cảnh tượng máu me khủng bố. Một số đệ tử không chịu được ôm bụng nôn ọe.

Uy áp Võ Tôn của tông chủ cuộn cuộn ép tới Hùng ý đồ ép chết hần:

-Súc sinh dừng tay!

Tuy không còn nguyên khí nhưng Hùng không sợ nhất là uy áp, sát khí toả ra cường liệt:

-Lão già? Huyền Huyền đâu?

Tông chủ nghi hoặc, "Huyền Huyền" không lẽ là con bé kia:

-Huyền Huyền là cái gì?

-Lão câu! Chấn sóng!

Hùng xông vào giết.

Hừ!

Mạc sư huynh hừ lạnh lao thẳng vào chém Hùng:

-Tạp chủng lần trước để người chạy thoát! Lần này xem ngươi còn trốn được không!

Mặc dù thấy cảnh tượng vậy trong lòng Mạc sư huynh là đang khiếp đảm nhưng nhiều cao thủ ở đây hấn cắn răng lao lên.

Lúc trước hấn đã đánh qua với Hùng, Hùng chỉ có tu vi võ tướng, hôm nay Hùng đã cường nộ. Nhưng hấn là thiếu chủ thiên tài vạn năm của Ngọc Kiếm môn, hấn không thể lộ ra sợ hãi được. Một số đệ tử thấy đại sư huynh uy mãnh vậy hô to:

- Sư huynh uy vũ.

- Chém chết nó.

- Trả thù cho các sư huynh đệ.

Ầm! Tên sư huynh bị Hùng đánh bay.

Mắt tông chủ Ngọc Kiếm môn như nứt ra, đánh tới Hùng:

- Khốn kiếp! Ngươi đã thương Mạc nhi! Chém chết nó anh em.

- Sát!

Rầm!

Hùng bị chấn văng ra bên ngoài. Hấn cho dù mạnh cũng không phải đối thủ của Võ Tôn, mặt Hùng tái nhợt miệng ngọt ngọt phun ra một ngụm máu, linh khí trong cơ thể tán loạn.

-Trần Thiên Thể Thuật - Kinh Môn! Khai

Hùng cắn răng mở tới công thứ 7, da biến cứng, cơ bắp phồng lên, máu huyết sôi sùng sục, kinh mạch đan điền căng lên hết cỡ.

-“Trần ông già mày! Thịt nó” Người Ngọc kiếm môn gào lên vận toàn lực đủ loại bóng kiếm, kiếm khí tán loạn.

Khí thể Hùng bạo phát kéo lên tới Võ Tôn. Cơ thể vang lên tiếng kêu ầm ầm như sấm nổ bên trong.

Một tay hấn cầm búa đá nhỏ đỡ công kích một tay thành quyền xông thẳng vào đám người Ngọc Kiếm môn tàn sát.

- Không tốt! nó quá mạnh. Mọi người cẩn thận.

Thấy Hùng mạnh vậy Mạc sư huynh bị dọa sợ chân nhũn ra run lẩy bẩy, mắt thấy Hùng tới, trong lòng thầm quát một tiếng, muốn điên cuồng lui người lại, đáng tiếc đã muộn, bị một quyền oanh bạo. Nơi Hùng đi qua võ vương không chịu nổi một quyền của hấn.

Ngọc Kiếm môn thấy hấn tự nhiên mạnh như vậy kinh hoàng, môn chủ bị thương gào to:

- Không.

- Mạc nhi!

- Mau mau gọi mấy lão già đang bế quan tới làm thịt hấn báo thù cho thiếu môn chủ.

Nói xong lão xông vào giết Hùng.

- A.

- không.

- lão phu hận a!

-.....

Người Ngọc Kiếm môn gào thảm thiết, máu chảy thành sông.

- Dừng tay!

Mười Tôn cấp bay tới bên này, trong đó có hai gã đỉnh Tôn cấp, thấy bên dưới Hùng giết nhiều võ vương như vậy, miệng hô dừng tay nhưng tất cả đồng loạt hoá khí thành kiếm vây sát khiến Hùng máu me đầm đìa không thể hoàn thủ.

Cảm giác từng mảng thịt rơi ra, xương như muốn nứt, Hùng nén đau hô lên:

- Trần Thiên Thê Thuật – Từ Môn – Khai!

Lực lượng Hùng tăng lên đỉnh Võ Tôn. Đạp không phóng lên cao đánh tới những Võ Tôn kia.

-Cái gì hấn dùng lực lượng thân thể đạp lên không khí.

-Mọi người cẩn thận.

Lão già đỉnh Võ Tôn về mặt ngưng trọng nhắc nhở.

Mỗi lần vận dụng lực lượng Hùng thấy sinh mạng mình trôi đi, tuổi thọ rút ngắn. Trong nguyên khí có chứa lực lượng sinh mạng nên Hùng không lo nghĩ tuổi thọ bây giờ nguyên khí trống rỗng tuổi thọ hấn điên cuồng mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đồ Sát

Hùng hét dài một tiếng chiến ý trùng thiên, thân hình như thần long nhảy lên không, vọt đến bên người 10 Võ Tôn, lại là một quyền oanh thẳng đánh bay một sơ cấp Võ Tôn.

Mọi người hoảng sợ không biết tiểu tử này dùng võ kỹ gì lợi hại như vậy.

Một Võ Tôn cường giả, rõ ràng ở một cái đối mặt liền bị trọng thương?

Lão tổ như đang ở trong mộng, căn bản không thể tin được! Mạc Đường môn chủ khủng hoảng vô cùng!

Hắn rất hối hận! Ngọc Kiếm môn không nên trêu chọc sát tinh này.

Tiểu tử này quá nguy hiểm!

Hắn chỉ mới vào võ vương thôi mà mạnh như vậy, hơn nữa hấn còn rất trẻ nếu để hấn trốn đi tu luyện với thiên phú như vậy vài năm sau Ngọc Kiếm môn chắc chắn bị diệt. Càng nghĩ môn chủ càng rung mình hô lớn:

- Lão tổ không nên để hấn chạy thoát!

Nhưng tình trạng lão tổ không tốt, lão bị một quyền bức lui, lão tức hộc máu, muốn tung một chưởng chụp chết tên môn chủ, không hiểu tên Mạc Đường quản lý môn phái kiểu gì trêu chọc sát tinh này, còn đồng dạng hô lên như vậy.

Lão tổ nhìn người chết bị thương càng nhiều hấn càng hoảng sợ:

-Ngươi ngươi dùng quyền pháp gì?

-Ta chính dùng Sát Cầu Quyền!

-Mấy lão cầu nộ mạng đi?

-Sát!

Hùng điên cuồng công kích lão.

Lão khề hô:

- Cuồng ngạo! Ngọc nữ kiếm pháp! Hãy za.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai người triển khai chân lực, tiến hành cuộc chiến liều chết! Nhắm vào vị trí yếu hại đối phương bỏ qua phòng thủ. Lão tỏ yếu thế hơn vì lão sợ chết a.

Hùng không có dùng võ kỹ, vẫn là không ngừng oanh ra quyền kinh, dùng lực phá vạn pháp, liên tục oanh kích phòng ngự của lão.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Lão xác thực cường đại, nhưng lão tiêu hao lực lượng bản thân quá nhiều chiến ý suy giảm, có thể kiên trì bao lâu thật là một vấn đề.

Hùng đang so lực lượng sinh mạng với linh lực đỉnh Võ Tôn của lão.

Hùng chỉ cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào đều sắp vỡ ra. Hấn cắn răng:

- Cố chịu, tí nữa thôi.

Lão tỏ càng đánh càng hoảng sợ, lão sợ hãi tính bỏ Ngọc Kiếm môn chạy, một kiếm bức lui Hùng lão lao nhanh trốn đi.

Thấy Lão muốn trốn Hùng vận hết lực vào một quyền, sinh mạng chi lực chất chồng.

- Chết đi!

Oanh

Một quyền của Hùng oanh ra, hóa thành một cự quyền đỏ như máu, nhắm ngay đầu của lão tỏ đập xuống!

Cảm nhận uy hiếp tử vong mắt lão tỏ tròn lên.

- Không

Bùm!

Một quyền này thật sự quá cường đại, dư kinh đem mặt đất bên dưới oanh ra một cái rãnh sâu trăm mét! Mà lão tỏ cũng bị ép tới huyết nhục mơ hồ, cùng bùn đất hỗn tạp chung một chỗ, ngay cả thi thể đầy đủ cũng không có để lại!

-Đệ nhất cao thủ Ngọc Kiếm môn ngòm!

Đám đông sợ hãi, lão già mới vào đỉnh Võ Tôn còn lại hoảng sợ chạy mất.

Hùng ngửa mặt lên trời hét một tiếng, đau đớn tới cực hạn làm hấn mất đi lí trí, cặp mắt kia đỏ bừng giống như ma thú quá dọa người, ý niệm duy nhất trong đầu là giết, giết.

Nhìn thấy Hùng như vậy, cao thủ Ngọc Kiếm môn hoảng sợ hỗn loạn bỏ chạy, lão tỏ còn bị làm thịt họ nào dám ứng chiến.

-Quý a!

-Chạy mau.

-A cứu mạng.

-Tha cho lão phu, lão phu nguyện cưới người làm vợ.

....

-Không

Nhìn một mảnh bura bọn, vô số người đệ tử Ngọc Kiếm môn đứng xa, cả đám đều là sắc mặt trắng bệch, tràn đầy khiếp sợ chạy trốn.

Hùng tung mình hướng về phương hướng các đệ tử mà đi, chân hấn vừa chạm đất.

-Rắc!

Xương chân hấn vỡ vụn, khắp người đau nhức, máu trộn lẫn mồ hôi chảy thành dòng.

-Không ta phải cứu Tiểu Huyền.

Dựa vào một tia chấp niệm cầm cự, Hùng thét dài lao vào đồ sắt cả vạn tên đệ tử, một đám chết cả mảng lớn, đệ tử chạy tán loạn, kêu gào thê lương. Bọn họ cảm thấy như tận thế buông xuống.

Sau nửa ngày toàn bộ Ngọc Kiếm môn không sống nổi quá mười người. Khắp nơi Ngọc Kiếm môn toàn thi thể, máu chảy thành sông, Hùng giết tới phía sau Ngọc Kiếm môn, ý thức hấn mơ hồ chỉ xông lên vô thức chém giết.

Huyền bị nhốt phía sau sơn môn, được sư ti ôm đứa nhỏ ở thôn chài cứu, hai người đang muốn trốn ra ngoài bỗng nghe tiếng gào thét, ồ ào phía xa.

-Tiểu Huyền, đừng sợ ca tới cứu muội đây.

Thấy Huyền không sao, Hùng vui vẻ bước tới trước mặt nàng, bộ mặt dịu dàng khác hẳn mà đầu khát máu vừa nãy.

Rắc, rắc.

Rốp

Mỗi bước Hùng đi từng khúc xương trên người vỡ vụn, chân Hùng khụy xuống tới cùng Hùng nằm bẹp trên mặt đất nhưng hấn vẫn cố gắng bò về phía nàng, trong lòng Hùng rất thoải mái bởi nàng không sao.

Thấy đồng thịt bầy nhầy bước tới nghe giọng nói quen thuộc Huyền khóc nức.

-Ca ca.

Lao nhanh tới ôm Hùng vào lòng, nàng chỉ cảm thấy cả người hấn mềm oặt như động tĩnh, xương không còn khúc nào nguyên vẹn.

-Ca ca!

Hùng mê man sắp ngóm không mở miệng nói, nằm trong lòng Huyền.

“Xong chẳng lẽ ca chết, bao nhiêu thiếu nữ đang đợi ca chịch, các nàng có đau khổ vì ca không?” Hùng miên man suy nghĩ ý thức bắt đầu mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hoá thân thiên đạo Huyền Huyền

Sau khi tới thôn chài, do hận Hùng Mặc sư huynh không nói nhiều ra lệnh đồ sát toàn bộ dân thường nơi đây, nam thì chém giết, nữ hiếp dâm tới chết, ngay cả cụ già, trẻ nhỏ đều không chừa một ai.

Huyền vừa ngoài sông về thấy thảm cảnh trong thôn, nàng hoảng sợ ngất xỉu nằm ra đất.

- Hắc hắc! Không ngờ thôn bé tẹo mà có nữ nhân xinh đẹp như vậy!

Mặc sư huynh thấy Huyền xinh đẹp tính chịch luôn, ai ngờ hấn không động vào nàng được, quanh Huyền có kết giới bảo vệ cố tìm mọi cách nhưng hấn không làm gì được nàng, chỉ cần có ý đồ xấu là kết giới lại hiện ra.

Hấn liền bắt Huyền về cho ông già nghiên cứu, ai ngờ Võ Tôn cũng bó tay bèn nhốt nàng ở hậu viện.

Họ còn dùng dâm hương để Huyền nguỉ ai ngờ nàng phát tỉnh mà vẫn không động vào được. Khốn nạn hơn, tên môn chủ còn cho nàng xem cảnh hấn xếp hình, lúc nghiên quá còn vuốt ve kết giới xung quanh người Huyền.

Lòng Huyền đau như cắt, hai mắt vô thần như người mất hồn, tinh thần hoảng loạn, đã bao giờ nàng nhìn thấy tình cảnh máu tanh như vậy, nước mắt nàng rơi như mưa, đôi mắt to tròn trong suốt sưng đỏ, nhưng nàng cảm thấy chút ít vui mừng vì Hùng không ở đó.

.....

Nữ đệ tử cứu Huyền tên Hằng, nàng khá thiện lương, hôm gặp Hùng ở thôn nhỏ nàng cố gắng khuyên mấy sư huynh đệ nhưng không được, nàng cảm thấy rất hối hận nên tìm mọi cách cứu Huyền ra ngoài.

Thấy nhiều người bị Hùng giết Hằng gào khóc thê lương.

Nàng muốn lao lên chém hung thủ nhưng thấy hấn sắp ngóm đành thở dài mặc kệ Huyền mang Hùng đi.

Huyền khóc lóc cố gắng ẵm Hùng vào căn nhà gần đó.

Đặt Hùng xuống, Huyền cởi hết quần áo, thân thể giống như bạch ngọc hiện ra khiến thiên địa thất sắc. Làn da nàng mềm mại, sáng bóng, bộ ngực hồng nhuận vun cao, mông tròn ưỡn lên. Hai chân tinh xảo và thon dài, ở giữa có nhúm lông đen hai mép hồng hồng khiến người ta có sự tưởng tượng không giới hạn, kết hợp với đường cong cực kỳ hoàn mỹ và hấp dẫn.

Nàng trần truồng ôm chặt lấy Hùng. Giờ khắc này nàng đã quên đi sự e ngại của nữ nhân, nàng chỉ muốn cứu hấn. Mặc dù không có ý thức nhưng chim Hùng vẫn phản ứng dựng thẳng lên.

Làn da trắng như tuyết của Huyền dần dần bắt đầu ửng đỏ, mặt cũng đỏ bừng lên, cắn răng nàng nhắm chim Hùng ngồi xuống.

-A!

Huyền cảm thấy đau, rất đau nơi đó như bị xé ra. Nén đau nàng bắt đầu nhún nhún. Nàng cảm giác được chỉ cần mình làm vậy sẽ cứu được Hùng.

-Âm ăm! Thiên địa linh khí điên cuồng đổ vào người Huyền xong chuyển sang Hùng khôi phục sinh cơ hấn.

Tình huống như vậy diễn ra trong một khoảng thời gian khá dài, khi thương thể Hùng không còn nhiều lắm thì lực hấp thu linh khí mới dần dần trì hoãn, sinh cơ Hùng cũng được khôi phục, tu vi điên cuồng đề thăng sơ cấp...đỉnh võ vương.

Nhìn đóa hoa mai đỏ tươi trên giường, toàn bộ thể xác và kí ức khôi phục. Huyền nhặt miếng vải dính máu nàng cẩn thận bao bọc nó lại, buộc chặt vô cùng thận trọng.

Huyền vận linh lực hoá quần áo, che đậy thân thể hoàn mỹ kiều diễm của mình. Quay sang Hùng đang nằm đó nhẹ nhàng vuốt ve hấn.

- Triệu tỉ năm trước huynh phá thông đạo giới trọng thương ngã đi, khi đó muội cũng có ý thức của mình. Sau đó nguyên khí tràn vào phân hoá thành linh khí, sinh vật sống, tạo lên lên Việt Nam đại lục. Muội cũng được ban cho sức mạnh để duy trì trật tự đại lục này. Khi huynh hôn mê, muội luôn ở bên cạnh huynh nhìn ngắm huynh, đợi huynh tỉnh dậy. Muội luôn luôn chờ huynh.

Nước mắt Huyền rơi lên má Hùng. Nàng áp mặt lên má hấn.

-20 vạn năm trước, vách ngăn giới bịt kín đại lục này, khiến huynh không thể hấp thu nguyên khí được, linh khí bắt đầu khô kiệt. Muội không muốn xa huynh, muội liền phá vách ngăn kia nhưng không thành công còn khiến Việt Nam đại lục linh khí tán loạn gần sứt đổ, cuối cùng muội tìm tới Bá Hoàng người mạnh nhất đại lục mong hấn có thể phá vách ngăn giới. Hấn đồng ý nhưng ai ngờ hấn cũng chết. Mảnh nhỏ hấn phá được muội dùng toàn bộ sức mạnh chấn áp.

Huyền lộ vẻ hồi ức.

-Hơn 10 năm trước mảnh vỡ đó thoát đi đại nạn tiếp diễn, muội cũng tới thôn chài nhỏ quên đi hết kí ức.

-Anh Hùng huynh bảo trọng, muội phải tiếp tục tìm cách ngăn cản đại lục băng diệt.

Huyền roi nước mắt xoay người rời đi.

-Tạm biệt huynh.

Huyền biết nếu nàng ở lại Hùng sẽ liều mạng, nàng không muốn hấn bị thương, nàng muốn gánh hết trách nhiệm về mình.

Nhìn Huyền bước ra ngoài, Hằng dụi dụi hai mắt sưng đỏ, nàng thấy Huyền khác trước rất nhiều, khuôn mặt ngây thơ thanh thuần biến thành khuôn mặt trong sáng thánh khiết như tiên nữ không nhiễm bụi trần, tràn đầy uy nghiêm. Lúc này, Huyền hỏi:

-Tỉ tỉ sau này thế nào? Hay là theo muội đi?

Hằng nghe Huyền gọi mình là tỉ tỉ trong lòng cảm thấy ấm áp:

-Ừ, tỉ theo muội! Bây giờ tỉ không còn nơi nào để về!

Huyền vận khí mạng Hằng bay lên trời.

.....

Hùng cảm giác mình như chiếc lá nhỏ trôi dạt trên sông trôi mãi trôi mãi bỗng hấn cảm thấy mặt ướt ướt, mở mắt ra hấn lắm lắm:

-Nàng thật ngọt.

-Tiểu Huyền ca sẽ cứu mọi, cứu đại lục này, bởi vì ca là Anh Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Lần đầu cưới vợ

Một số cao thủ chạy tới Ngọc Kiếm môn nhìn khắp bốn phía rải đầy huyết dịch, mùi máu tươi vẫn còn gay mũi đều khiếp sợ.

Ngọc Kiếm môn bị diệt, một sơ cấp võ vương giết hơn vạn người khiến đại lục sôi trào. Thanh niên tài俊 khắp nơi nhiệt huyết bùng bùng, vô số thanh niên cảm thấy mình vô địch, liền bắt chước Hùng.

Bảo, 18 tuổi tu vi sơ cấp võ vương, người khá mập. Khi nghe tin một thanh niên diệt Ngọc Kiếm môn, nhiệt huyết hắn bốc lên cao. Hắn chạy thẳng tới Hà Nội thành tuyên bố diệt Bách Khoa viện. Mới đầu mọi người tưởng hắn điên không để ý ai ngờ hắn thực sự ra tay giết vài học sinh. Cuối cùng Minh thiên tài học viện ra chụp một cái Bảo chết ngắc.

.....

Hà Tây thành, hôm nay nơi này rất náo nhiệt, con gái thành chủ My kén rể.

Cho nên, hôm nay trước phủ thành chủ không chỉ tụ tập mấy chục vạn thành dân trong thành mà còn đám thanh niên tài俊 của các đại gia tộc các thành trì phụ cận chạy tới, đều hy vọng có thể được My ưu ái, trở thành con rể của thành chủ.

Hùng đang tính về Bách Khoa viện ai ngờ đi qua nơi này thấy vô số thanh niên tài俊 chải chuốt đông nghịt tụ tập tại đây, hắn tò mò lại xem.

Một số thiếu nữ hoài xuân thấy Hùng bộ dáng anh tuấn, nụ cười tà mị, tóc dài buông xoã liền nháy mắt đưa tình, dán sát vào người hắn. Có thiếu nữ bạo gan đưa tay tóm lấy chim Hùng.

Cảm nhận được nhiều thiếu nữ si mê mình, Hùng rất đắc ý, thi thoảng đưa tay vuốt ve mông ngực các nàng cười hắc hắc.

Hùng tới gần đám thanh niên kéo một tên khá đẹp trai tóc vuốt vuốt lại:

- Vị đại ca này cho tại hạ hỏi hôm nay là ngày gì mà mọi người tụ tập đông vậy?

Tên kia sững sờ:

- Không phải ngươi tới tham gia kén rể sao!

- Kén rể! Hùng nghi hoặc.

- Hôm nay My, đệ nhất mỹ nữ Hà Tây thành tuyển chọn lang quân.

Nghe hai chữ mỹ nữ mắt Hùng sáng lên, hắn tự sướng nghĩ: ca anh tuấn vô địch chắc chắn được nàng chọn. Hùng quay sang khen thanh niên kia.

- Huynh đài anh tuấn tiêu sái, võ nghệ cao cường chắc chắn được ôm mỹ nhân về.

- Haha! Huynh đài thật có nhãn lực! Hắc hắc, khi đó ta sẽ cho huynh chơi nàng thử.

Thanh niên tóc vuốt nở nụ cười hèn mọn.

Hùng khinh bỉ:” Con mẹ thẳng điên. Ai dám đụng tới nữ nhân ca, ca chém cả nhà hắn. “ Không thèm để ý tới hắn Hùng bước vào trong.

Hùng liếc nhìn, chỉ thấy trước quảng trường rộng lớn tập trung nam nữ già trẻ và số đông thanh niên, một mảng lớn đông nghịt, khiến nội tâm Hùng rung động không thôi, không hổ đệ nhất mỹ nữ a.

Lúc này từ trong phủ thành chủ chậm rãi đi ra hai đội người mặc áo choàng màu đen, bọn hắn tất cả đều che dung mạo lại, căn bản không phân biệt được là nam hay nữ, hơn nữa hai đội thân người cao không hơn kém bao nhiêu, trong tay mỗi người đều cầm một cây thương tản ra tia sáng chói mắt.

Hùng nhìn những người này trong lòng rung động không thôi, hai đoàn người này, mỗi một đội đều có chừng hai mươi người, tổng cộng bốn mươi người, thực lực mỗi người đều trên sơ cấp võ vương.

- Nhiều cao thủ vậy!

Hùng âm thầm trở nên cẩn thận.

Chỉ riêng đội hộ vệ đội đã đều là cao thủ võ vương, có thể thấy thực lực Hà Tây thành tuyệt đối không kém gì Ngọc Kiếm môn rồi.

Hai đội người sau khi phân ra đứng ở trái phải, đều giơ cao thương trong tay lên, vẻ khí thế bùng bùng.

Ngay sau đó, lại đi ra mười người áo xanh những người này toàn bộ thực lực Võ Tôn.

-Cái gì! Mười Võ Tôn thị vệ, trong đó năm đỉnh Võ Tôn.

Hùng cảm thấy hơi sợ nếu bị thế lực này đuổi giết, hẳn chết chắc.

Nhưng sau đó, lại đi ra bảy người, ba người đi tuốt ở đằng trước là hấp dẫn ánh mắt người nhất.

Một người tuổi già sức yếu, râu dài đến ngực, lông mày dài che mặt, tóc bạc trắng, thân thể còng xuống, tay cầm quyền trượng, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp; vịn hẳn là một thiếu nữ đáng người yêu kiều mảnh khảnh, thiếu nữ này mặt che khăn lụa, tóc màu vàng nhạt, lộ ra khí chất ung dung cao quý, một bộ váy áo tơ lụa màu vàng mờ mờ có thể thấy được nơi riêng được được vài màu đen che lấp, da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh, ít đi vài phần tròn bóng tinh tế tỉ mỉ, lại nhiều thêm vài phần hương vị cuồng dã mê người. Đứng bên cạnh là trung niên mặt chữ điền dáng dấp hiên ngang uy vũ, hẳn chính là thành chủ Nguyễn Nhạc.

Đằng sau họ là bốn người già ăn mặc mộc mạc, giản dị, mắt khép hờ.

Hùng thầm đánh giá nhóm bảy người này. Lão già nhất kia Võ Thánh, thành chủ, bốn người Võ Quân, cô nương tên My kia võ vương.

-Thật mạnh! Hắc! nhìn My ngon phết, tràn ngập hương vị cuồng dã, không biết để nàng nằm trên thế nào nhỉ? Haha.

Lúc này, thành chủ Nguyễn Nhạc giữa sân rộng cất cao giọng nói:

-Đa tạ mọi người tham dự, thanh niên 25 trở xuống có thể tham gia trả lời ba câu hỏi, nếu My hài lòng sẽ chọn người đó.

Trong chốc lát sau, trong sân rộng đã tập hợp mấy trăm người trẻ tuổi.

Những người này tuyệt đại đa số là anh kiệt của Hà Tây thành, ngoài ra còn có thiên tài các thành trì khác, mỗi người đều hưng phấn tung tăng như chim sẻ, không ngờ không phải tỉ mỉ chiêu thân, trả lời câu hỏi quá dễ.

Sau tất cả người trẻ tuổi đứng vững, My đi tới.

Chỉ thấy nàng để trần chân ngọc, bước chân nhẹ nhàng, đi tới trên một đài cao màu đỏ đã sớm dựng tốt.

Tất cả nam tử trẻ tuổi nhìn qua My vừa xuất hiện, mỗi người đều lộ ra cực độ khát vọng.

Tuy rằng, nàng che mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng da thịt như ẩn như hiện, vòng eo như xà, giờ tay nhấc chân đều lộ ra cực kỳ thù mị... khiến đám thanh niên nước dãi chảy thành dòng.

-Oa! mặc dù không thấy mặt nàng nhưng vóc người thật đẹp a! Hùng si mê nhìn mông ngực nàng.

Lúc này năm thị nữ xinh đẹp dịu dàng bước tới:

-Xin mời các công tử trả lời 3 câu hỏi!

-Ta trước! Một thanh niên cầm quạt giấy, quần áo trắng bước ra.

Thị nữ kia nhẹ giọng:

-Xin hỏi? Mục tiêu sống của công tử mà gì?

Thanh niên áo trắng phe phẩy quạt, lộ ra khí chất nho nhã:

-Mục đích sống của ta là cứu giúp vạn dân thiên hạ, giúp họ ăn no mặc ấm.

Thị nữ tiếp tục câu thứ 2:

-Công tử hiểu thế nào là yêu?

-Yêu là sẵn sàng hi sinh tất cả vì một người.

-Câu thứ 3: Sau khi cưới tiểu thư, công tử sẽ làm gì?

-Ta sẽ chăm sóc, giúp nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

-Mời công tử qua bên.

-.....

Sau một đám người cuối cùng cũng tới Hùng. Hùng trả lời luôn:

-Mục đích sống của ca là cưới hết mỹ nữ thiên hạ làm vợ.

-Theo ca yêu là chích không cần quan tâm gì khác.

-Cưới My về ca sẽ chích nàng hàng ngày.

Đám đông xôn xao.

-Cái gì tiểu tử kia nói vậy.

-Dâm tặc cú emm đề.

.....

My trên đài cao khẽ hô lên:

-Xin hỏi công tử tên gì?

Hùng ngó ra như vậy mà nàng chọn mình:

-Ca tên Hùng! Bảo bối gọi một tiếng ca nghe xem nào.

Mọi người trố mắt, như vậy mà cũng tán gái được, quá trâu rồi.

Các thành dân ở xa nhao nhao thấp giọng nghị luận.

-Cái gì?

-Hắn được nhận!

-May mắn vãi.

-Ghen tị v l.

- Tân lang đã định, lễ cưới được tổ chức ngay bây giờ tại phủ thành chủ mong bà con tới chung vui.

Lúc này âm thanh thành chủ vang lên khắp quảng trường.

Cơ hồ tất cả dân chúng kinh hô lên.

Hùng còn chưa phản ứng, liền bị hộ vệ nâng lên.

- Đây, các ngươì, ca thật sự được chọn à?

Hùng vẫn không tin được tự dung đi đường lượm được mỹ nữ.

Hùng được đưa tới phủ thành chủ mặc quần áo tân lang màu đỏ, cùng với My tới bái đường. Nhìn My mang khăn trùm đầu, mặc bộ đồ cưới màu đỏ khiến đường cong lồi lõm hiện ra, Hùng nuốt nước bọt ừng ực.

-Hùng con có nguyện ý cưới My làm vợ, bên nhau trọn đời không.

Hùng đáp ngay: “con đồng ý.”

-My con đồng ý cưới Hùng làm chồng, yêu thương chăm sóc Hùng suốt đời không?

My nhẹ hô: “con đồng ý.”

- Chúc mừng thành chủ chúc mừng chúc mừng....

.....

My về tân phòng trước, Hùng tiếp rượu tới khuya, hấn mới vào động phòng.

Hùng tới căn phòng được trang trí toàn màu đỏ. Hùng cảm nhận mình nâng nâng, hấn đã cưới vợ.

- Chẳng lẽ thật sự động phòng? Cái này... Quá nhanh rồi!

Hùng lao tới giật khăn trùm đầu của My xuống.

Lập tức một gương mặt thuần khiết hiện ra trong mắt Hùng, làm cho hấn trì trệ!

Nhìn qua nữ nhân trước mặt, Hùng kim lòng không được khen một câu.

- Đẹp quá!

Gương mặt xinh xắn, tỏa ra khí chất như trăng rằm, đôi mắt hạnh lưu chuyển phong tình nói không nên lời, đôi môi mỏng đỏ thắm xinh đẹp, vòng tai tròn khảm châu ngọc tăng thêm nét hấp dẫn lung linh của nàng lên vài phần.

My tuyệt đối có thể nói là đại mỹ nữ.

Thấy Hùng ngây ngốc nhìn mình, My thẹn thùng đi tới trước bàn lấy hộp nhỏ, xuất ra một bầu rượu và hai ly, rót rượu vào trong.

Mùi rượu khác thường bao phủ gian phòng.

- Rượu thuốc?

Hùng ngửi được mùi rượu này thì hấn đoán được nàng đang rót không phải rượu thường, mà là rượu thuốc.

Nhưng mà không biết rượu thuốc này có công dụng là cái gì.

- Tướng công, tới uống chén rượu giao bôi đi.

My nhìn Hùng kêu lên.

“Chúng ta động phòng luôn đi” Hùng không nhịn được nữa thúc giục.

Sau khi uống rượu giao bôi, Hùng cảm thấy người nóng bừng bừng, hít một hơi, Hùng tiến lên ôm My, cúi đầu hôn lên môi ngọc của nàng.

Thân thể My khẽ run lên, cảm giác khác thường đánh úp.

Ngay sau đó nàng nhắm mắt lại, trở tay ôm lấy eo của Hùng, động tình giãy dụa thân thể.

Thoả thích mút lưỡi My, dục hỏa trong lòng Hùng đã tăng lên cực hạn, sau khi hôn thỏa thích người ngọc trong ngực, hấn bắt đầu xoa bóp bộ ngực nhô cao của nàng.

- Ah...

My bị Hùng sờ mó, thân thể bắt đầu nhũn ra, trong miệng khó kìm rên rỉ, gương mặt kiều diễm đỏ hồng lên.

Tay Hùng luôn xuống giữa hai chân My vuốt nhẹ. Bỗng hấn bật dậy lấp bắp:

-Ngươi... ngươi...ngươi có chim!

Vừa rồi vuốt xuống dưới, Hùng vuốt trúng ngay cái trụ với hai hòn bi khiến hấn giật mình đứng giậy.

My nhìn Hùng ra vẻ đáng yêu:

-Ca! Không phải ca nói yêu không quan tâm gì khác sao, ca muốn chịch muội mỗi ngày sao.

Hùng lạnh run gào to:

-Nghịch súc mau hiện nguyên hình!

Hùng tung ngay một đấm vào mặt My, khiến khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo biến dạng từ từ thành khuôn mặt hình chữ điền đen xạm, hai má hồng hồng, râu quai nón, lông mũi thò cả ra ngoài.

Nghĩ tới mình vừa đá lười với hấn Hùng hoảng sợ, cảm nhận được hoà khí bốc cao, Hùng kêu to:

-Không xong, rượu có đâm được.

Nói xong Hùng phá cửa lao thẳng ra ngoài chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Gặp lại Mộng Hương

Sau khi Hùng phóng ra ngoài cảm giác cơ thể ngày càng bùng bùng hấn biết không ổn, đâm được này thật mạnh a.

Cứ nghĩ tới khuôn mặt trừ diện bôi son trát phấn thành khuôn mặt xinh đẹp, Hùng lại rung mình tỉnh táo hơn hấn. Hùng cắn răng phóng đi.

-Đen vãi! Cứ tưởng cưới được vợ đẹp, ai ngờ....

Thấy Hùng đâm mình rồi lao đi, My gào thê lương:

-Tại sao? Tại sao chứ? Người ta chỉ muốn là chính mình thôi.

-Người đâu bắt hấn lại!

-Hừ chàng đẹp trai như vậy sao ta để chàng thoát được.

My cùng nhóm hai tên Võ Tôn với hơn mười võ vương hộ vệ đuổi theo.

-Tướng công chờ thiếp! Thiếp giúp chàng giải độc!

Nghe tiếng hò hét phía sau, cứ nghĩ tới cảnh khi bắt về bị tên điên kia hiếp, Hùng hoảng sợ hô to:

-Trần Thiên Thể Thuật- Kinh môn! Khai.

Ầm ầm ầm cơ thể Hùng vang lên tiếng nổ như pháo, lực lượng tăng vọt lao nhanh đi.

-Hức người ta còn cái lỗ chờ ca khai này.

-Ca muội yêu huynh.

-Ca ca...

-Ca....

Thấy Hùng tốc độ tăng vọt như Võ Tôn, My gào to hướng tới phía hấn.

-Ca cái quỷ à! Làm ơn tha cho ta đi!

Hùng bỏ chạy thực mạng về phía Hà Nội thành. My với đám võ vương bị bỏ rơi phía xa. Chỉ còn hai Võ Tôn đuổi theo Hùng.

Nhìn Hùng mất dạng My bức mình về tìm ông nội.

-Ông nội giúp con bắt hấn về đi? Con muốn chơi hấn.

Lão già lưng còng chống gậy thở dài:

-Tạo nghiệt à! Không ngờ dòng họ Nguyễn có mỗi đứa con trai lại thối đàn ông. Cũng may thiên phú cháu cao nên ông chiều cháu vậy.

My mừng rơn lông mũi rung lên, giọng ồm ồm:

-Cảm ơn ông nội.

Lão già phóng thẳng lên trời đuổi theo Hùng.

Hùng đang lao nhanh bỗng thấy uy áp Võ Thánh cuộn cuộn ép tới mình, biết lão già kia đuổi theo, mặt Hùng méo xệch, cho dù mở Từ Môn cũng khó thoát.

-Định mệnh!

Hùng điên cuồng vận Hồn Nguyễn Quyết nhưng vẫn xệt, nghĩ tới khuôn mặt ghê tởm của My, hấn chỉ muốn ngửa mặt lên trời khóc to.

Lão già kia lảng không đi tới, mỗi bước hạ xuống vượt cả km chỉ chốc lát liền bắt kịp Hùng:

-Ài! Quay về động phòng đi cháu!

Hùng tức xì khói hét:

-Lão già mắt nết! Ca chết cũng không về với tên đó.

Nghe Hùng quyết tuyệt đi vậy, lão giận dữ:

-Hừ! Vậy đừng trách lão phu.

Nói xong lão tóm lấy Hùng khoá chặt đan điền hấn lại, xách về.

Hùng mặt xám như tro tàn rú lên:

-Cứu mạng a! Có ai không cứu mạng a!

Hùng kêu khản cả cổ, hấn ủy khuất à, hấn muốn thực lực, hấn muốn mạnh hơn nữa. Một đời anh hùng của hấn, sắp bị làm hỏng.

- Hi hi...

Ngay khi Hùng tuyệt vọng, một chuỗi âm thanh vang dội dễ nghe vang lên bên tai. Tiếng cười có cảm giác trong trẻo, thấm nhuần, thấm vào ruột gan. Một người xinh đẹp nị hoặc kiều diễm đến mức tận cùng, từ xa đang bước dần đến, nhanh chóng tới bên này.

Hùng nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện. Oa, mặt tròn, lông mi thật dài, cái mũi tinh xảo, đôi môi non mềm mọng đỏ, tôn lên toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, lại tự dưng phát hiện vẻ quyến rũ, nị hoặc chúng sinh.

Toàn thân nàng mặc một chiếc váy siêu ngắn màu hồng bó sát người, lộ ra thân hình xinh đẹp nóng bỏng cùng với những đường cong vô cùng uyển chuyển của nàng. Ngực ngạo nghễ vươn thẳng, dường như muốn xé toạc y phục. Eo nàng nhỏ và dài, mông mướt mà vênh cao, phối hợp cặp đùi dài tron mềm. Bề ngoài của nàng đã có thể đốt lên ngọn lửa nguyên thủy trong lòng nam nhân. Nhìn thấy nàng Hùng mừng rỡ:

-Mộng Hương cứu ca. Ca là Anh Hùng đây.

Lão già cảnh giác nhìn chằm chằm nữ nhân trẻ tuổi vừa xuất hiện, không ngờ nàng trẻ vậy mà có tu vi Võ Thánh, nhưng lão không sợ nàng không phải đối thủ lão.

-A! Đây không phải đại anh hùng không sợ trời không sợ đất hay sao? Sao huynh bị xách như con gà vậy?

Mộng Hương làm bộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hùng xấu hổ đỏ cả mặt, hấn tính dùng bá khí tán Mộng Hương nhưng bây giờ.....

-Cô nương đây là cháu rể lão phu, hấn cãi nhau với vợ nên bỏ nhà đi, lão phu mang hấn về thôi.

Lão già quay sang Hương giải thích, không động thủ là tốt nhất.

Hùng hô to, giãy giụa:

-Lão già đáng chết ai là cháu rể lão.

Hương suy nghĩ một hồi, thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên:

-Ta cứu huynh, huynh phải đáp ứng ta 3 điều kiện.

Hùng trần chừ, cảm giác thân thể càng nóng, vô lực biết dâm được ngấm vào kinh mạch, Hùng cắn răng:

-Được ca đáp ứng nàng.

Lão già tức giận:

-Hừ vậy thì đừng trách lão phu! Âm Nhiên chừng.

Lão cách không tung ra một chừng đen xì hướng tới Hương khiến gió rét rít gào, khí tức tà ác âm trầm lan toả.

Hương không đón đỡ chừng phong, vèo một tiếng tóm lấy Hùng rồi lao đầu bỏ chạy.

Lão già không ngờ thân pháp Hương lợi hại như vậy liền vận khí đuổi theo.

Mộng Hương đang liều mạng chạy ai ngờ thấy Hùng thở ra nhiệt khí nóng bỏng, chim cứng lên chọc chọc vào người nàng.

Ngửi mùi hương thơm ngát trên người nàng, dục hoà Hùng bùng cháy, như bạch tuộc quấn chặt lấy nàng.

Hùng leo lên ôm chặt lấy eo của nàng, hai chân kẹp chặt lấy người nàng, đầu rúc vào trong lồng ngực Hương, hưởng thụ sự mềm mại của hai trái đào tiên, hai tay Hùng xoa nắn mông nàng, khiến tim Hương đập liên hồi, thân pháp gián đoạn.

- Ngươi buông tay ra? Lão sắp đuổi tới kìa!

Khuôn mặt Mộng Hương thoáng ứng hồng, lộ ra vẻ ngượng ngùng, dụ người đến cực điểm, tán ra vạn chùm phong tình, nàng truyền ít linh khí vào giải khai cầm cổ đan điền khiến hân thanh tỉnh chút ít.

Hùng tiếc nuối buông tay, hần biết lão già kia đang đuổi theo nàng không được phân tâm.

Hùng lấy ra Trấn Thiên Bì nhỏ bằng nắm tay nói:

- Nàng truyền ít linh lực vào đây.

Hương nghi hoặc nhưng cũng truyền linh lực vào.

Hùng cũng truyền linh lực vào giả dạng khí tức mình với Hương ném đá về một hướng hô:

-Giúp ca đánh lạc hướng lão, xong rồi về tìm ca nhé.

Hòn đá giạt giạt lao nhanh theo hướng khác. Mộng Hương giạt mình, viên đá nhỏ hiệu tiếng người.

“Chúng ta thu liễm khí tức ẩn nấp bên dưới thôi.” Hùng nhắc nhở.

-Nó nó có sao không! Hương chỉ chi viên đá toả khí tức hai người đang lao nhanh.

-Không sao đâu.

Hạ xuống ẩn nấp trong bụi cây dục hoà Hùng lại bùng phát, hần thò tay xoa đùi Hương, miệng phả hơi nóng bên tai nàng:

-Hương nhi giúp ca giải độc đi mà.

Bịch.. ầm ầm

Hương lao vào đám đá Hùng túi bụi, khiến người hần bầm tím khắp nơi, đầu sưng phù thành đầu heo.

-A! Nàng làm gì vậy!

-Hừ dám chiếm tiện nghi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Trở lại học viện

Lão già lưng còng càng đuổi càng hoảng sợ không ngờ thân pháp oa nhi kia nhanh vậy. Lão tiếp tục đuổi ai ngờ bắt được viên đá, biết bị lừa lão giận sôi lên. Đem viên đá bình thường kia bỏ vào túi lão đành quay về. Lão đâu biết được trên đường về viên đá nhẹ nhàng trườn ra từ trong túi lão rồi lên mất.

Biết được hết nguy hiểm, dâm được lại phát tác. Mặt Hùng đỏ bừng sát lại gần Mộng Hương:

-Hương nhi? Muội cứu ca khỏi lão già đó! Ca tình nguyện lấy thân báo đáp.

-Muội xem ca anh tuấn tiêu sái, võ công vô địch ca sẽ giúp muội cứu giúp thiên hạ này.

Mộng Hương cảm thấy thật khó hiểu, lần đầu gặp Hùng, hấn khí phách chiến hai Võ Đế đánh sập cả long sơn Bách Khoa viện, sao bây giờ hấn yếu như vậy, bị Võ Thánh đuổi giết. Không có khả năng hấn giả vờ được, nếu giả vờ cũng không trúng dâm được nặng như vậy a. Nàng kiểm tra người Hùng thấy dâm được ngấm vào kinh mạch rồi không thể dùng khí ép ra được.

Cảm nhận được Hùng hoá khí bùng bùng, Hương chớp chớp mắt, e thẹn lí nhí:

-Lần đầu làm như vậy, người ta sợ!

Nghe nàng đồng ý Hùng mừng rơn lao tới ôm chặt lấy Hương, hai tay bắt đầu vuốt loạn.

Hương thở gấp: “Muội không chịu được nữa! Ca mau cởi quần áo đi.”

Nghe vậy Hùng vận lực phá tan quần áo, Hương nhanh tay phong ấn thực lực Hùng, rồi bay đi:

-Hihi xong rồi nhé muội đi đây.

-Hihi.

Nghe tiếng cười trong trẻo dễ thương vọng lại, mặt Hùng xám ngắt, bị nàng trêu chọc hoá khí bốc lên cao, chim dựng đứng. Hiện tại hấn không khác gì người thường lại cười chuồng, mặt sưng như đầu heo. Sao dám gặp người khác. Hùng khổ sở vò đầu.

Hùng gào to: “Yêu nữ, lão tử thề nhất định chơi nàng, mỗi ngày chơi nàng trăm lần ngàn lần.”

Tiếng cười thanh thúy, mỉa hoặc lại vang lên:” Hihi, ca, muội chờ ca a”.

Nói xong nàng bay đi, trong lòng hơi có chút bất an, sợ rơi vào tay Hùng, ngẫm nghĩ hấn có tu vi đỉnh võ vương nàng mới an tâm.

Nghe nàng gọi “ca ” ngọt như vậy, Hùng nghĩ lung tung:

-Ca

-Ca chơi muội đi

-Ca hung hăng làm muội đi

-.....

Hùng cố gắng lắc đầu giữ tỉnh táo thốt lên: ”Yêu nữ, hồ ly tinh”

Ngay người tới 1, 2 giờ sáng, Hùng cố gắng nhịn sung đau đem lá cây buộc lại che đi con chim, để trần bước về phía trước. Thấy được nhà dân Hùng mừng rỡ lao tới gõ cửa.

Cộc cộc cộc

-Alo? Có ai ở nhà không?

Kẹt!

Trung niên tầm 40 tuổi ra mở cửa, thấy Hùng lão tỏ vẻ ghê tởm” Ăn mày, cút đi”.

Lão đóng rầm cửa lại.

Hùng chán nản đi tiếp mấy nhà.

-Cộc cộc, có ai...?

-Biến thái cút đi!

-

-....

Dâm được phát tán khắp người khiến Hùng hoa mắt. Hùng cảm giác dâm được trong cơ thể lại bắt đầu bốc lên, đó là một loại thống khổ vô cùng khó chịu, loại thống khổ phát ra từ sâu thẳm trong linh hồn, từ nội tâm, thể hiện ra bên ngoài là sự khổ sở vì khao khát chịch.

Tựa như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé trong lòng hắn.

Tựa như nổi thèm khát dòng nước suối ngọt mát khi đang rong ruổi trên sa mạc, Hùng thèm khát được ngả đầu vào bộ ngực sữa của nữ nhân.

Dần dần, Hùng lâm vào huyền cảnh, hắn lao vào ôm cây bên đường vuốt ve, xoa xoa thân cây:“ Bảo bối cho ca hôn cái! Chụt chụt”.

Có thanh niên đi chơi khuya nhìn thấy sợ hãi:

-Quý! Có quý a!

-Cầm thú ngay cả cái cây cũng muốn chơi.

-.....

Mộng Hương theo sau thấy Hùng bộ dáng như vậy bật cười khanh khách:

-Đáng đời dám chiếm tiện nghi của bốn cô nương.

Thấy Hùng mê man ôm cây nàng không đành lòng xách Hùng bay về phía Bách Khoa viện, dọc đường để tránh hắn làm loạn Hương còn đưa gấu bông cho hắn ôm ấp vuốt ve.

-A! Thật mềm! Thật mượt! Thật mịn a!

Hùng rên rỉ đầy dâm đãng khiến Hương đỏ cả mặt, bay nhanh đi.

Gần sáng Hương bay tới học viện.

Mạc Đế, Nguyên Đế cảm nhận khí tức người lạ liền bay tới, thấy Mộng Hương đang xách tên biến thái mặt mũi bầm tím, lúc này tên đó đang xoa xoa nắn nắn con gấu bông, thậm chí con gấu bông còn bị liếm ướt nữa.

Nguyên lão than: “Mộng Hương cháu mang tên điên này ở đâu về vậy.”

Hương dịu dàng thưa:“ Nguyên bá đây chính là Anh Hùng đó, cháu mới cứu hắn”.

Hai lão giật mình râu dựng ngược:“ Cái gì! Đầu heo này là Anh Hùng.”

Hai lão không tin được ngày trước hắn khí phách vậy mà bây giờ lưu lạc tới mức này. Nhìn kìa cái bộ dạng dâm tiện ôm con gấu bông khiến hai lão không tưởng được, mặt co giật.

Nghĩ tới con mèo điên cũng bị Mộng Hương hại thảm, Mạc lão trầm than:” Hùng tiểu tử chắc cũng bị Mộng Hương hại a! Không hổ là đệ tử của Mị Đế.”

Mạc lão cố nén cười nói: “Thôi chuyện người trẻ tuổi các ngươi giải quyết đi, hai lão già chúng ta đi đây.”

-Vâng! Hương lễ phép đáp.

Lão cùng Nguyên Đế gật đầu bay về phía long sơn mới được xây lại.

Hương xách Hùng phóng tới bên phòng Ý. Ở lâu trong học viện nàng cũng biết chỗ ở của bọn Vân, Ý.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Như Ý

Hùng đi hơn mười năm rồi, Ý rất nhớ hắn, ngày nào cũng mơ tới hắn, nàng hối hận tại sao mình không làm nữ nhân chân chính của hắn mà hôm đó lại bỏ chạy. Nàng nghe Vân nói chuyện đó rất thoải mái.

Vì trong học viện không cần lo lắng an toàn nên Ý ngủ rất say trong phòng.

Sau khi Hương thả Hùng vào phòng Ý, nàng xoá đi vết bầm tím trên mặt hấn, xong nàng giải khai cấm chế khôi phục thực lực cho hấn liền rời đi. Hùng tỉnh táo chút ít bỗng hấn nghe thấy tiếng rên của nữ nhân, Hùng ngậy người.

"Ư ư!"

Ý đang say giấc nồng, mái tóc dài đen tuyền mềm mại phủ nghiêng bên gối. Lông mi đẹp như hoạ, bờ môi mềm toả ra ánh sáng nhàn nhạt, bầu ngực cao vút khẽ run rẩy theo hơi thở, đùi ngọc thon dài, kẹp áo ngủ ở giữa hai chân, tư thế ngủ rất là "không đẹp mắt".

Bỗng nhiên Ý khẽ trở mình, miệng phát ra một tiếng nói mơ.

-Anh Hùng muội không chịu được.....yêu muội... yêu muội.

Ý lúc này đang ở trong mộng cảnh. Nàng mơ thấy mình cùng Hùng xếp hình. Thấy vậy Hùng nhanh chóng lao thẳng tới bên giường ôm Ý vào lòng, theo hơi thở, từng làn hương thơm của cơ thể nữ nhân truyền đến, Hùng không kiềm chế được nữa. Hấn đưa chim ra, vén váy ngủ của Ý lên, dùng chim cọ xát khu vực bí ẩn của nàng khiến nơi đó ướt ướt.

Cảm giác có người ôm mình, Ý giật nảy, đẩy Hùng ra hoảng sợ, nghĩ trong sạch của mình bị hủy nàng không còn mặt mũi gặp hấn. Ý vận lực ý đồ giết chết tên dâm tặc rồi tự sát. Hùng nhanh trí bịt miệng nàng lại khẽ nói: “Đừng sợ là ca đây.” Mặc dù trong người khó chịu muốn chết nhưng Hùng cố nhịn.

Nghe giọng nói quen thuộc Ý mở to mắt, nước mắt chảy xuống ôm chặt lấy Hùng.

Lúc này, nàng ôm chặt Hùng cảm giác được hạ thân bị vật gì đó chọc phải, tựa hồ rất sung sướng. Nàng thậm chí còn nghĩ, bản thân mình vẫn đang nằm mơ.

Hùng cảm giác được nơi ấy của Ý ẩm ướt nóng bỏng, liền đâm vào xuyên qua tấm màng mỏng.

Thân thể Ý run lên một hồi, nàng nhắm hờ mắt lại, khẽ vận vẹo hông, chuyển động theo từng nhện, trong lòng nghĩ rằng, còn nằm mơ a.

"Thật. là. thoải mái a!"

Ý khẽ lấp bắp, nàng thật hy vọng rằng mộng cảnh tuyệt vời này vĩnh viễn kéo dài, không bao giờ tỉnh lại. Trước đây nàng cũng đã từng mộng như vậy, nhưng không có được chân thật, kích thích như hôm nay.

Bây giờ, nàng cuối cùng cũng hiểu được tâm tình của Văn.

Theo động tác của hai người, hơi thở của Hùng càng dồn dập, hấn cảm giác được bản thân sắp tới "đỉnh".

Có lẽ bởi vì áp chế dâm được quá lâu Hùng rất nhanh thoải mái, thời gian "chơi" không thể lâu bằng lúc bình thường.

Mà lúc này Ý cũng không nhịn được nữa, dùng sức vận vẹo hông, hai tay ôm chặt cổ Hùng, hé miệng lớn tiếng rên la.

"Anh Hùng, huynh nhanh một chút, thật thoải mái..."

Ý nhắm mắt mà hét lên không ngừng, khoái cảm dồn dập như thủy triều dâng khiến cho nàng không ngừng vận vẹo, điên cuồng.

"A!"

Do Hùng cố gắng ra sức, Ý cuối cùng đã đạt tới đỉnh cao của dục vọng, nàng thở hổn hển, thân thể run rẩy mạnh mẽ.

Sau khi Ý điên cuồng giãy dụa, Hùng cũng đã hoàn toàn "bùng nổ".

Dâm được được giải cảm giác dễ chịu tràn ngập, Hùng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Ý: “Thoải mái không?”

"Thoải mái!"

Ý vô thức trả lời, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng, nhìn Hùng ôm mình nàng nhất thời hiểu được, không phải là mộng, mà là thật.

Ý vẫn nghĩ do mình nhớ Hùng quá nên nằm mơ, sinh ra ảo giác như mọi khi nhưng lần này Hùng vẫn còn nằm ôm ấp vuốt ve nàng.

-Chàng, sao chàng lại tới đây?

Hiện tại sắc mặt Ý vẫn còn đỏ ửng sau khi đạt đến cao trào, bộ dạng lại vô cùng đáng yêu nép vào lòng hấn.

“Ca vừa về tới học viện liền tới tìm muội ngay, không ngờ muội đang mơ thấy ca...”. Hùng vô si nói, hấn không thể để lộ việc bị hại.

Ý nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn còn chưa hết thẹn thùng lập tức lại thêm đỏ ửng, trong lòng có phần lo lắng, mình lại để hấn thấy mình mơ chuyện xấu hổ như vậy.

Cúi đầu, nàng vừa vận thấy chim của Hùng tuy rằng chiến tranh đã chấm dứt, nhưng mà ở phía trên còn lưu lại một ít chất dịch với máu.

Ý không dám nhìn nhiều, mặt đỏ bừng vội vã thu hồi ánh mắt. Nhưng chỉ một cái liếc mắt, đồ vật nọ đã khắc sâu trong tâm trí của nàng. Nàng biết, cái ấy nhất định là bảo bối làm cho nàng cực kì sáng khoái.

Trong lòng Ý vừa thẹn vừa tức. Tâm tư rối loạn, sắc mặt rất xấu hổ không dám nhìn Hùng.

Sau khi vệ sinh lau dọn sơ qua, Hùng bắt Ý đang muốn trốn ôm nàng ngủ.

Ngay khi Hùng giải dâm được, cũng thịt được Ý. Học viện xôn xao lên như xảy ra chuyện lớn.

Có người nói thấy Hùng đang ở trong phòng Ý. Học viện Bách Khoa viện nghe thấy hai chữ Anh Hùng nhiệt huyết sôi trào. Hùng huyền thoại tân sinh hơn 10 năm trước đánh sập long son, đánh đập viện trưởng trở thành truyền kì trong đám tân sinh, trong trường có vô số phan hâm mộ. Hùng đâu biết hẳn trở thành thần tượng của đám học viên.

Đa số học viên đều muốn phá trường, đánh đập viện trưởng nhưng họ không đủ khả năng.

Mặc dù bị đánh nhưng Hùng về, viện trưởng cũng có chút vui mừng, sắp tới thi đấu giữa các học viện, nếu có Hùng chắc chắn Bách Khoa viện chiếm vị trí quán quân. Lão đầu biết Hùng chỉ có tu vi võ vương không đánh lại cả Ý.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Viện trưởng mời

Giữa trưa Hùng tỉnh ngủ, cảm thấy cả người khoan khoái, do mới phá thân Ý vẫn còn ngủ say, miệng mỉm cười ngọt ngào, Hùng hôn lên trán nàng rồi rời giường. Không có quần áo, Hùng lấy vài tấm vải quần phần dưới lại rồi bước ra khỏi cửa.

Mở cửa thấy bên ngoài đông nghịt học viên, Hùng hoảng sợ vội đóng cửa lại:

-Ách, sao bên ngoài đông vậy, có phải ca đi nhầm đường.

Quay sang cửa sổ bé tí ở hướng ngược lại Hùng quyết định trèo ra ngoài.

Nhìn Dương đang đứng trước mặt, Hùng hơi bất ngờ:

-Ngươi chờ ca?

Dương đánh giá Hùng, một đầu tóc đen dài rối tung tùy ý bay múa, pha thêm một chút mùi vị tà mị lãnh khốc, trên người tuy quần vải nhưng ánh mắt vô lại thường ngày có thêm sắc bén, sát khí. Nếu không phải khuôn mặt kia vẫn chưa biến hóa, Dương không thể tin được, đây là thanh niên vô hại trước kia.

Dương nhàn nhạt nói:

- Ngươi giết rất nhiều người?

Hùng cười cười, bởi vì dung hợp với tên đen, bất luận kẻ nào đều có thể nhìn ra hắn khác trước đây. Nhìn Dương mới mấy năm mà tu vi tới Võ Tôn Hùng mở miệng:

-Ca không muốn giết người vô tội nhưng tên nào động tới ca, ca chém cả nhà nó.

Dương lộ vẻ khác lạ:

-Ngươi thay đổi rồi.

-Không ca vẫn như vậy, chỉ đẹp trai hơn thôi.

Tay Dương loé lên đưa bộ quần áo nam màu hồng cho Hùng: “Mặc vào đi”.

Khoé miệng Hùng co quắp:

- Ngươi ngươi nói ca mặc bộ quần áo ảo là này.

Dương tỏ vẻ không quan tâm:

- Có mặc hay không.

Giờ đánh không lại Dương, để trần đi lung tung không tốt, Hùng cắn răng mặc vào.

- Này cái nhẫn trên tay ngươi là gì?

Dương lãnh khốc:

- Nhẫn trữ vật.

- Cho ca một cái.

Dương quăng chiếc nhẫn màu xanh cho Hùng:

- Nhỏ máu vào nhận chủ là có thể sử dụng được.

Hùng nhỏ máu nhận chủ quan sát bên trong như cái tù 4m vuông, nhớ lại không gian vô tận trong Trấn Thiên Bì Hùng thầm than:

- Không gian bé tí vậy!

Dương không quan tâm:

- Viện trưởng tìm ngươi.

- Lão quỷ tìm ca có chuyện gì không lẽ trả thù việc lần trước!

- Ờ mặt lạnh chờ ca.

Hùng chạy theo khoác vai Dương đi về phía long sơn.

Mọi người phía xa đều ghé mắt nhìn hai người chỉ thấy một người áo hồng, tóc dài tung bay đang khoác vai Dương.

Dương thiên tài top 3 học viện, tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ, hẳn luôn lãnh khốc với những người theo đuổi nhưng hôm nay lại sóng vai với nữ tử áo hồng khiến đám học viên xôn xao. Chuyện này được các thiếu nữ đồn âm lên:

- Cái gì nam thần lạnh lùng có bạn gái.

- Ta không tin, chàng không bao giờ quan tâm tới nữ tử.

- Ngươi biết cái gì, chàng đang bế một nữ tử áo hồng trên đường.

- Nghe nói Dương sư huynh còn trao nhẫn cầu hôn con bé kia.

-

Một nữ học viên xinh xắn tỏ vẻ bất mãn:

- Hừ con bé đó không ngực, không mông, lại còn cục mịch, không biết chàng thích nó ở điểm gì.

Một số thiếu nữ nghe nói hai người thân mật như vậy, tưởng Dương có bạn gái lòng đau đốn khóc như mưa. Tin đồn Dương có bạn gái lan rộng. Được thổi phồng lên thành: Dương chịch bạn gái ở khu kí túc xá.

Hùng vẫn vô tư không biết mình bị hiểu lầm vô vai Dương:

- Huynh đệ! Ca bị lão già Vô Thánh bắt nạt, đệ giáo huấn hắn giúp ca được không?

Dương nghi hoặc nhìn Hùng.

- Đừng nhìn ca như vậy! Ca giờ chỉ là đỉnh vô vương, đi đâu cũng bị bắt nạt a.

Dương lắc đầu:

- Không được, ta vận dụng lực lượng Vô Thánh giúp ngươi rất nguy hiểm, lỡ may không khống chế được nổ tan xác ngay, ta phải hấp thu từ từ nếu không ảnh hưởng tới tấn cấp sau này.

Hùng cảm động vậy mà lần trước hắn giúp mình dứt khoát như vậy.

“Long son”, vô số kiến trúc nguy nga nằm trên ngọn núi nhưng ngọn núi hiện tại mất đi hình dáng rồng bay lên trời lúc ban đầu. Chỉ có con rồng đá bé tí được xây lại trên kiến trúc cao nhất nơi đây, nhìn xa xa Hùng cứ tưởng con giun, hần cười ầm lên.

Nghe Hùng cười, Dương có chút vui vẻ.

Hùng vội ngậm miệng, bây giờ hần rất yếu nếu để mấy lão già biết, mấy lão hành chết a.

Đi thêm một lát hai người tới toà biệt thự 4 tầng, Hùng theo Dương đi thẳng lên lầu ba, vào tới trong phòng viện trưởng.

Nhìn lão đầu tầm 50 đang ngồi trong đó Hùng có chút chột dạ đi vào.

Về mặt viện trưởng cũng hơi mất tự nhiên, cảm giác Hùng khác trước liền hỏi:

-Anh Hùng thực lực của người?

Hùng nhận luôn:

-Ca bây giờ chỉ là võ vương người muốn làm gì làm đi.

Viện trưởng thất vọng thờ dài:

-Bao năm nay học viện xếp hạng cuối trong bốn học viện.

-Thì sao? Hùng nghi hoặc nhìn lão.

-Bốn tháng nữa là so đấu giữa các học viện, ta mong người có thể giúp học viện đoạt hạng nhất nhưng xem ra không được.

Hùng mờ mịt:

-So đấu giữa các học viện!

Viện trưởng kiên nhẫn giải thích:

-So đấu giữa các học viện do bốn đại học viện cùng nhau cử hành, bình thường năm mười năm tổ chức một lần, tập hợp thiên tài dưới 50 tuổi các học viện trên đại lục, đến lúc đó sẽ có một lần đánh nhau ác liệt.

-Hử! Ca vài tí tuổi rồi không tham gia được đâu.

Nhìn hần chưa tới 30 tuổi viện trưởng biết hần nói nhầm, vẻ khinh bỉ hiện rõ ra mặt.

Hùng xoa tay:

-Ách! Ca nói thật.

Viện trưởng lôi ra viên đá chắc thí số tuổi, chỉ Hùng:

-Người nhỏ máu vào đây.

Hùng cắt ra một giọt máu nhỏ vào.

Viên đá hấp thu máu của Hùng số nhảy loạn lên cuối cùng dừng lại số 6.

Viện trưởng, Dương trở mắt nhìn sang khuôn mặt vô sỉ già nua của Hùng. Viện trưởng tưởng viên đá hồng liền nhỏ thử giọt máu mình vào ai ngờ hiện số 5 vạn...lẽ 1 tuổi.

Hùng gãi gãi đầu:

-À thì người ta còn bé mà.

Hùng cũng nghi hoặc từ khi hần mất đi nguyên khí hình như cũng tầm 6 năm trước.

-Nguyên khí thật tốt.

Có nguyên khí Hùng có thể biến thân hoàn toàn thành tên đen, mở tử môn cũng chỉ hao tổn nguyên khí thôi.

Ài!

Hùng thở dài, đã lâu lắm rồi hắn không cảm giác được sức mạnh vô địch thiên hạ, toàn bị bắt nạt. Hùng quay sang nhìn viện trưởng:

-Được rồi lão già ca giúp người giành cái chức quán quân là được chứ gì!

Thấy Hùng khoảng 20-30 tuổi lão không thèm để ý nữa. Nghe hắn nói vậy, lão tỏ vẻ khinh thường:

-Hừ người yếu như vậy nếu đi chỉ có bị đánh, thiên tài các học viện khác đa số tu vi Vô Tôn.

Hùng giật mình nói lớn:

-Cái gì! Trâu như vậy!

Viện trưởng tự hào:

-Học viện chúng ta cũng có 3 Vô Tôn: Gia Luật, Minh, Dương. Người không được ta đánh để Ý tham gia vậy.

Hùng xoa xoa tay:

-Cái kia.... Học viện đưa ca vài viên thánh dược tấn cấp lên Vô Thánh để chết bọn chúng.

Viện trưởng tròn mắt:

-Dùng đan dược lưu lại rất nhiều di chứng, sau này khó tấn cấp, đánh nhau với cùng cấp cũng không lại. Không học viện nào muốn hủy thiên tài đâu.

- Thôi bỏ đi! So đấu học viện ca sẽ tham gia, tạm biệt lão.

Bỏ ý định cắn thuốc, Hùng đi khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tiểu la lệ cường hãn

Rời long sơn, Hùng đi tìm Vân, Tuyết, lâu rồi không gặp hắn rất nhớ hai nàng. Đặc biệt là Vân cô gái đầu tiên Hùng gặp cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn, dù Vân không xinh đẹp bằng các nàng khác nhưng trong lòng Hùng nàng chiếm vị trí quan trọng nhất.

-Đứng lại!

Nghe giọng nói trong trẻo phía sau, quay đầu lại thấy một cô gái khá xinh tầm 18 tuổi đang trừng mắt nhìn mình, Hùng sững sốt, lập tức quay sang hỏi:

- Muội tìm ca có chuyện gì?

Cô gái tròn mắt đánh giá Hùng:

-Ca! Người là đàn ông! Không lẽ Dương sư huynh thích loại nam nhân éo là này.

Nghe nàng nói, Hùng suýt nữa đứng không vững ngã lặn ra đất:

-Kháo! Ca là nam nhân, nam nhân nghe chưa? Không tin nàng có thể thử a!

-Hừ đừng tưởng ta không biết! Dương sư huynh bế người lên Long Sơn, còn tặng nhẫn cầu hôn, chuyện này cả học viện đều biết rồi.

Nghe nàng nói Hùng tròn mắt, vội vàng cởi bộ quần áo màu hồng xuống, vợ luôn bộ quần áo treo bên kí túc xá mặc vào. Hùng cực kỳ tủi thân, không ngờ bị hiểu lầm là ghê tên Dương, vừa đổi quần áo Hùng giải thích:

-Ca tên Hùng, Dương là đệ đệ của ca. Không như nàng nghĩ đâu.

Nhìn thấy cơ bắp săn chắc, cộng thêm vẻ đẹp trai của Hùng tim cô gái đập nhanh hơn, cũng hơi tin lời Hùng nói, nàng không lộ vẻ ngượng gì cả cứ mở to mắt mà nhìn hắn thay đồ.

Ngược lại Hùng bị nàng nhìn chăm chăm hắn thấy có chút mất tự nhiên:

-Nàng đừng nhìn ca như vậy ca xấu hổ a.

-Hừ người ta là nữ nhân không sợ người sợ cái gì.

-Ách nàng nhìn ca như vậy phải chịu trách nhiệm đó.

Cô gái lộ vẻ khinh thường:

-Có quý mới thích người, ta chỉ yêu Dương sư huynh thôi.

Dương có danh tiếng to lớn trong học viện, tình nhân trong mộng của vô số nữ sinh. Hùng nghĩ tới bộ dạng lãnh khốc như băng kia, khuôn mặt anh tuấn phối hợp với thực lực Vô Tôn, thật đúng là có thể dụ dỗ hàng nghìn vạn thiếu nữ.

-Dường như ca cũng đẹp trai, thực lực vô địch sao không có ai yêu thương nhưng nhớ vậy.

Hùng cũng không biết, sau khi phá long sơn, kỳ thực có rất nhiều nữ nhân yêu thương mơ mộng hắn, thậm chí có người tuyên bố không phải hắn không lấy làm chồng. Nhưng do Hùng xuất hiện quá ít, đại đa số nữ nhân đều không nhận ra Hùng. Nghe tin Hùng về, đám đông vây quanh phòng Ý đợi gặp hắn.

Cô gái hướng Hùng nói to:

-Ta đi tìm Dương sư huynh đây.

Biết được sự thật, nàng không thêm quan tâm Hùng mà bỏ đi luôn, trong lòng nàng chỉ có Dương thôi.

Hùng đi tới phòng Vân, không thấy nàng ở phòng, đoán rằng nàng qua phòng Ý tìm mình Hùng liền qua bên đó.

- Hùng sư huynh!

Một đám học viên chờ ngoài phòng Ý từ sáng tầm mắt đều có chút uể oải, bỗng có người nhận ra Hùng hô lên khiến tất cả học viên đều chấn động tinh thần. Cả bọn hưng phấn nhìn Hùng, ánh mắt trở nên sáng bừng lên... Tất cả đều dùng ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn hắn, cảm giác nhiệt huyết dâng trào. Lúc này Hùng tiêu sái dị thường, khuôn mặt đẹp trai, môi hơi nhếch mỉm cười tà mị, làm cho đám thiếu nữ hò hét ầm ĩ:

-Oa đẹp trai quá.

-Nhìn thôi muốn rụng trứng rồi.

-Anh Hùng mau yêu huynh.

Một số thiếu nữ mê trai lao tới sát bên Hùng, thậm chí xoa xoa bóp bóp khắp người hắn, khiến Hùng ngộp thở trong mùi son phấn.

-A! Cứu mạng.

Hùng muốn tạo bộ dáng như vậy hấp dẫn thiếu nữ, không ngờ những nữ nhân này quá khích tới vậy, gần như muốn cưỡng gian hắn. Hùng hoảng sợ vận lực gầm lên:

- Mọi người bình tĩnh!

Hùng toả ra uy nghiêm vô thượng, đám đông bót hỗn loạn.

Thấy Hùng như vậy, sợ hắn nổi điên đã thương người, Thiên tịch trưởng lão học viện xuất hiện:

-Các em giải tán đi!

Đa số nữ sinh tỏ vẻ mất mát rời khỏi nơi đây.

Mồ hôi Hùng chảy thành dòng, từng đó nữ nhân mà lao vào ép hắn chắc tinh thần người vong luôn. Trong đó thậm chí còn vài tên bê đê lẫn vào nữa, cảm nhận mấy tên đó cứ vuốt vuốt mông mình, Hùng lạnh run. Hắn chấp tay hướng trưởng lão kia:

-Đa tạ trưởng lão.

Lão thấy Hùng khách sáo vội chấp tay rồi bay đi.

-Tướng công?

Nghe tiếng hô, Hùng nhìn sang thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn đang gọi hắn.

Thiếu nữ có khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi lung linh duyên dáng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt dài mà linh hoạt, bờ mi cong cong như trăng lưỡi liềm, đáng người nhỏ nhắn, tứ chi nhỏ gọn, có vẻ cực kỳ thanh tú vô tư. Trong vẻ nhẹ nhàng linh hoạt, lại có thể thấy vẻ đẹp lung linh là lướt như châu ngọc. Tuy

nàng không đẹp bằng các nữ nhân của Hùng, nhưng cũng là một mỹ nhân vừa mắt. Khiến người ta dỗi mắt nhìn nhất lại là một cổ anh khí thắm thầu trên dưới toàn thân mà những cô gái khuê phòng tầm thường không có được, cùng vẻ quật cường điêu ngoa càng nồng đậm. Thiếu nữ này từ sau khi Hùng tới chỉ đứng đó nhìn chăm chăm Hùng, ánh mắt nàng thực sự khiến Hùng hơi sợ, sự cuồng nhiệt cùng nhiệt liệt khoa trương trong đó cứ như một con sói xám nhìn thấy một chú cừu non béo mập.

-Tiểu muội muội tìm ca? Hùng hỏi, ánh mắt nàng khiến hắn không dám nhìn thẳng.

-Ta muốn huynh!

Hùng suyt ngã ngửa, tiểu la lị này quá dữ. Nhìn nàng hắn dò hỏi:

-Tiểu muội muội năm nay bao nhiêu tuổi?

-Ta tên Tiểu Vi, năm nay 15 tuổi. –Thiếu nữ đáp, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn làm sao cũng che giấu không nổi. Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với Hùng, hạnh phúc đến độ suýt nữa hôn mê.

Nhìn vẻ ngoài lung linh động lòng người của nàng, đích xác không nhìn ra nàng cường hãn như vậy, Hùng hơi mất tự nhiên:

-Ặc! Muội còn bé nên lo học hành.

- Người ta lớn rồi, huynh xem nè, ngực to hông nở.

Tiểu Vi lú rú nói còn ưỡn bộ ngực nhỏ nhắn lên.

Nhìn tiểu la lị bu ru hãn như vậy Hùng sợ hãi thi triển thân pháp bỏ chạy.

- Ê này! Chờ ta! Tiểu Vi hét to.

Nghe tiếng hét phía sau, Hùng đành dừng chân, nhìn Tiểu Vi đang đuổi theo.

- Phù...phù - Tiểu Vi thở hổn hển chạy đến trước người hắn, hổn hển nói:

- Huynh đi đâu?

Hùng đau đầu nói dối:

-Ca có việc gấp!

- Huynh trả lời ta! Có muốn ta hay không – Sau khi hỏi lời này, Tiểu Vi chẳng những không chút thẹn thùng, ngược lại ngửa mặt, mở to mắt nhìn lên Hùng.

Hùng sợ hãi a! Tiểu la lị này quá trâu rồi mới lần đầu gặp mà biểu lộ như vậy. Hùng hoảng lên lao nhanh đi. Tiếng hét Tiểu Vi vang lên:

-Anh Hùng? Huynh trốn cũng không thoát đâu! Cả đời này ta sẽ theo huynh.

Nghe vậy Hùng càng nhanh lao nhanh hơn, không phải hắn không thích nhưng nàng nhỏ như vậy, còn lần đầu gặp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gặp lại con mèo

Chạy được một vòng thấy không còn ai, Hùng quay lại phòng Ý, hắn thăm nghĩ:

-Ca chưa nếm thử mùi vị loli thế nào! Hay cứ thịt bé Vi luôn.

-Phi...phi.... Cảm thú à! Bé như vậy mà người cũng muốn ăn.

Hùng vỗ vỗ vào đầu xua đi ý nghĩ tà ác đó.

Hùng tới cửa phòng Ý, bỗng giọng quái dị già nua vang lên:

-Meo! Ý muội muội, cho bốn đế hôn phát!

- Vân thị nữ lại đây đấm lưng cho bốn đế.

- Cạc cạc cạc, thật thoải mái a!

Hùng lập tức tròn mắt, con mèo đề tiện dám câu dẫn nữ nhân của hắn.

Hùng đập cửa xông vào, nhìn con mèo đang bị Ý chần dấn tứ chi xuống đất. Hùng không khỏi cười, con mèo bệnh này đúng là tự luyện tới cực điểm, da mặt còn dày hơn tường, bị áp sát xuống nền nhà mà vẫn phun lời đề tiện được.

- Anh Hùng!

Vân nhào tới nhảy vào trong lòng Hùng, dùng hai cánh tay ngọc quấn quanh cổ hắn, nàng dùng sức ôm chặt, nước mắt không kiềm nổi chảy xuống.

- Khóc cái gì? Hùng cười véo mũi nàng.

- Người ta cao hứng không được sao? Vân chu cái miệng nhỏ, một bên si mê nhìn Hùng nói:

- Muội cảm thấy huynh khác trước.

Khi mới quen hắn, Hùng vẫn chỉ là thiếu niên mới vào đời, thật sự là chưa dứt sữa. Nhưng mấy năm nay trải qua nhiều mưa gió chém giết, dung hợp với tên đen, chẳng những thân thể thành thực, tư tưởng cũng thành thực, tạo thành khí thế đặc biệt của mình. Nàng cảm thấy hắn càng mê người, càng hấp dẫn hơn.

Hùng xoa đầu Vân:

- Cho dù ca thay đổi như nào, ca vẫn yêu thương các nàng.

Vân hạnh phúc nói:

- Vâng.

Buông Vân ra Hùng mỉm cười nhìn Ý, Ý buông tha con mèo lao vào lòng Hùng. Nàng áp mặt vào ngực hắn, dùng khuôn mặt tròn mềm cọ lên ngực hắn vài cái.

Con mèo cũng lập tức vọt tới bên Hùng, vừa cắn góc áo hắn vừa la lối.

- Hùng tử! Cứu mạng, bốn đế ở đây bị hại thảm a.

Con mèo kéo áo Hùng kêu gào, nó muốn ra bên ngoài chơi.

Vài năm không gặp không ngờ con mèo vù vù nhảy đến sơ cấp Võ Tôn. Hùng trừng mắt nhìn nó:

- Con mèo đề tiện, không phải ngươi tán Mộng Hương sao?

- Cút đi! Sắc mèo theo gái bỏ bạn.

Nghe thấy Mộng Hương bộ lông trắng muốt con mèo dựng ngược, nghiêng răng kèn kẹt:

- Xú tiểu tử đừng nhắc tới con điên đó nữa, bốn đế bị hại thảm.

Nghĩ tới Mộng Hương từng hại mình, sắc mặt Hùng rất khó coi, hỏi con mèo:

- Nàng làm gì ngươi?

Con mèo ngồi xuống một bên cào cào móng vuốt khó chịu nói:

- Con điên đó phong ấn tu vi bắt bốn đế nhốt lại...

Mới nhốt lại thôi, Hùng khinh thường:

- Thế đã là gì, hôm trước nàng còn....ta....

- Xú tiểu tử ngươi nói cái gì?

Biết tí nữa lỡ lời Hùng vội cười cười hỏi nó:

- Nàng nhốt ngươi lại làm gì?

Con mèo tròn mắt:

-Con điên đó nhốt bốn đế chung với con mèo đực, rồi thả dâm đực vào. Bốn đế liền cùng con mèo đực kia.....

Nói tới đây con mèo run rẩy toàn thân, lần đầu nó lộ vẻ sợ hãi, bộ lông màu trắng dựng cả lên.

Nhìn bộ dáng run run của nó, Hùng cười ha hả, hỏi:

-Vậy sao người còn ở đây?

Mất con mèo đảo đảo nói bừa:

-Bốn đế thích không được sao?

Ý khinh bỉ nhìn con mèo:

-Chàng đừng nghe nó nói bậy, lần nào nó muốn trốn đều mang theo một đồng váy nữ sinh nên bị cao thủ học viện tóm lại.

Con mèo hung tợn nhìn chằm chằm vào Ý, nó bỏ nhào tới người nàng. Ý tung cước sút con mèo dính tường.

-A!

-Ý muội! Bốn đế khổ sở cứu nàng, không ngờ nàng lại đối xử với bốn đế như vậy!

-Vong ơn bội nghĩa a.

-.....

Hùng mặc kệ con mèo đề tiện nói bậy, quay sang hỏi hai nàng:

-Tiểu Tuyết đâu? Sao nàng không tới đây.

Vân véo hông Hùng chu cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng nói:

-Hừm! Băng Tuyết của huynh về nhà

rồi.

Bị véo đau Hùng nhăn mặt véo véo lại mũi nàng:

-Hắc! Tối nay ca ngủ với nàng nhé?

Nghe Hùng nói trực tiếp như vậy, Vân sợ hãi đỏ mặt lí nhí:

-Người ta mới không muốn.

Nghĩ tới thân thể mát lạnh của Tuyết, Hùng chếp miệng:

-Xem ra ca phải tới Băng tộc một chuyến.

.....

Kẹt!

Lúc này cửa phòng Ý được mở ra.

Hihi!

-Anh Hùng, có nhớ muội không?

Mộng Hương cười khanh khách bước vào phòng Ý, đôi mắt quyến rũ như muốn câu hồn người khác chớp chớp nhìn Hùng.

Nhìn nữ nhân xinh đẹp yêu dị vừa bước vào, Hùng chột cứng đờ, con mèo càng khoa trương hơn trốn thẳng xuống gầm giường.

Ánh mắt Hùng gian nan từ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hương dời đi, nữ nhân này là người duy nhất mà Hùng không dám công khai ngắm nhìn, Hùng không muốn bị nàng ăn đến không còn cặn bã. Hùng nghiêng răng nghiêng lợi thầm nhủ: “Đội có thực lực phải thịt nàng mới được, dám câu dẫn ca”.

Hơn mười năm trước Hương tới học viện, nàng vẫn ở đây. Thỉnh thoảng nàng đi ra ngoài vài tháng, nàng thường tới thăm Ý, Vân. Khi rảnh còn hướng dẫn hai nàng tu luyện, tâm sự với nhau, dần dần ba nàng thân như tì muội. Vân, Ý cũng kể cho Hương nghe về Hùng, biết Hùng hảo sắc nên Hương muốn trêu chọc hắn.

Vân lao tới ôm Hương kêu lên:

-Tì tì? Nửa năm không gặp, muội rất nhớ tì!

-Ngoan! Tì bận chút việc. Hương xoa đầu Vân.

Khụ!

Hùng ho nhẹ một tiếng, nghĩ lại lúc bị nàng đùa bỡn Hùng cảm tức nói:

-Hồ ly tinh tìm ca có chuyện gì?

Hương bĩu môi, chớp chớp đôi mắt đen lấy mê hồn:

-Người ta nhớ huynh mà?

Hùng khinh bỉ nhìn nàng:

-Nhớ ca! Lại đây cho ca ôm nào.

Nói xong Hùng định nhào lên ôm lấy Hương, về mặt dâm tiện.

-Ah!

- Không muốn.

-Ý muội cứu tì!

Hương hét lên, lộ ra bộ dáng yếu đuối vô lực chạy tới núp bên người Ý.

Con mèo thấy Hùng uy phong như vậy chui từ gầm giường ra.

Nó ưỡn ngực tự tin mười phần nói:

-Hương thị nữ, lại đây đấm lưng cho bổn đế.

-Hihi! Không phải để miu nổi danh học viện đây sao?

Mộng Hương cười hihi bước lại gần tóm lấy con mèo xách lên rồi quăng Trần Thiên Bì cho Hùng:

-Trả huynh! Muội tìm thấy nó bên ngoài học viện.

Nàng nói xong xách con mèo đi xa. Con mèo đang đắc ý ai ngờ bị Hương tóm, nó hoảng sợ rú lên:

-Hùng tiểu tử mau xuống bả nương của ngươi!

Thấy Hùng quay mặt đi làm như không biết, con mèo sợ run lên.

-A!

-Có ai không cứu mạng.

Tiếng gầm rú con mèo vang vọng, nó tưởng Hùng tiểu tử vẫn còn uy phong nên không sợ Hương, nó đâu biết được Hùng cũng bị Hương hại thảm. Kêu loạn một hồi nó nói:

-Hương muội! Dù nói gì đi nữa, chúng ta là giao tình cũ, không cần vừa thấy mặt đã đánh đánh giết giết, làm hỏng đi giao tình của chúng ta!

-.....

Nghe giọng điệu vô sỉ xa dần Hùng cười haha, khỏ thân con mèo.

Ý, Vân cũng mỉm cười, mỗi lần Hương về học viện con mèo đều trốn mất, ai ngờ hôm nay tự chui đầu vào.

Hùng dâm tiện quét qua thân thể hai nàng.

-Hắc hắc! Còn sớm chúng ta nói chuyện nhân sinh đi.

-Ah.

Nhìn Vân, Ý hoảng sợ bỏ chạy Hùng càn rỡ cười to lao tới ôm lấy hai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đại chiến học viện

Liên tục hoang đường với hai nàng, Hùng thấy khá mệt mỏi, chân tay bủn rủn mặc dù hấn vẫn còn muốn nhưng không làm gì được.

Nghĩ tới Trần Thiên Thê Thuật tầng đặc biệt Chích Môn có ghi: tu tầng này tới cực hạn có thể chích thương thiên.

Hùng liền vận chuyển tâm pháp Chích Môn, không ngờ tầng này giống công pháp song tu khiến hấn mừng rỡ, song tu chính là âm dương hòa hợp, thiên địa bù trừ, bù đắp nhau, không phải đơn phương chiếm lấy.

Lần đầu mở Chích Môn xếp hình với Vân, Vân chỉ chống đỡ được 20 phút liền bị rút sạch âm hoa, hoà lẫn dương khí của Hùng, hai bên đều có lợi.

Hùng cảm giác khi tới đỉnh hấn phun ra lực thuần dương cùng hạt giống sinh mệnh vào người Vân hoà với âm khí của nàng hoàn thành một lần âm dương bù trừ. Hai cỗ lực lượng thông qua chỗ hai người kết hợp không ngừng truyền qua lại, tuần hoàn, tuyệt diệu vô cùng khiến thực lực hai người có chút tăng trưởng.

Hùng vận chuyển Chích Môn lúc xếp hình, không ngờ càng xếp càng hăng khiến Vân, Ý sợ hãi không cho hấn đụng tới nữa. Mấy tuần liền hai nàng vô lực nằm một chỗ không dậy nổi.

Bốn tháng chỉ nháy mắt trôi qua, nhờ song tu Hùng cách Võ Tôn một bước nhỏ.

.....

Bách Khoa viện.

Ánh mặt trời xé toang màn đêm hắc ám, chiếu sáng rực rỡ xuống mặt đất, Bách Khoa viện không lồ trở nên sôi động, không khí hồ hởi phấn khởi lan khắp nơi trong học viện. Hôm nay chính là ngày trọng đại của vô số học viện lớn nhỏ trên Việt Nam đại lục: Thi đấu giữa các học viện chính thức khởi tranh. Đây chính là vũ đài cao quý nhất của tất cả các học viện, là nơi vô số thiên tài đỉnh cấp giao phong. Những kẻ có thể tỏa sáng nơi này, mới chân chính là nhân tài kiệt xuất! Những nhà quán quân xưa nay hầu hết đều trở thành những siêu cấp cường giả tiếng tăm lừng lẫy, danh chấn đại lục. Biển người tràn ngập Bách Khoa viện, trường lão, viện trưởng cũng xuất hiện, quan sát cảnh tượng sôi động trong xung quanh.

Trong phòng Ý, Hùng mặc bộ quần áo màu trắng đáng vẻ tuấn tú, khí phách hiên ngang, mắt sáng như sao, thật không biết sẽ khiến bao cô gái động xuân tâm. Hùng ngắm mình trong gương, tỏ ra hài lòng.

Ý lúc này diện bộ quần áo màu xanh thắm tôn lên những đường cong mê người, tao nhã như thiên nga. Mái tóc đen của nàng hôm nay lại buộc đuôi ngựa, kéo dài đến tận eo. Nàng nhìn thấy Hùng, môi khẽ nhếch mím cười, vẻ đẹp tinh khiết khiến tim Hùng thổn thức, không thể rời mắt khỏi người nàng, nước dãi chảy thành dòng.

Khi thấy Hùng cứ dán chặt hai mắt vào người mình, mặt Như Ý đỏ lên khẽ cười:

- Xấu hổ chưa, nước miếng chảy ướt cả áo rồi kìa.

Hùng vội lau nước miếng bước tới ôm Ý vào lòng vuốt ve khắp người nàng.

-Đẹp quá a! Hay chúng ta làm vài hiệp rồi mới ra ngoài nha?

Hùng hôn nàng nắn ni nói.

Ý hoảng sợ vùng vẫy thoát ra:

-Không được nay muội phải giữ sức để còn thi đấu nữa.

Cộc cộc!

-Đại ca, Ý tí chúng ta đi thôi.

-Ca ra ngay đây.

Nghe Vân bên ngoài thúc giục, Hùng đáp một tiếng rồi nắm tay Ý bước ra. Lúc hấn xuất hiện trước cửa, đã thấy Vân thướt tha đứng ở nơi đó. Vóc người thùy mị, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo, đôi môi đỏ mọng mềm mại, tất cả mọi chi tiết đều khiến cho người ta cảm giác tươi đẹp kinh người. Trên lỗ tai Vân đính một chiếc khuyên tai bằng ngọc bích, phối hợp với dung nhan của nàng, càng gia tăng thêm vài phần dụ hoặc. Thấy Hùng mê mẩn nhìn mình, Vân xấu hổ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

-Đi nào!

Hùng mỉm cười nắm tay hai nàng.

Quảng trường trung ương Bách Khoa viện, người đông kịt tấp nập khắp nơi.

"Hoooooooo!"

Khi đám đông thấy ba người Hùng đi tới liền hô lên. Một người đứng đầu Thiên tài, một người từng đánh sập Long Sơn cùng xuất hiện khiến đám học viên sôi trào, xung quanh vang lên tiếng hoan hô cổ vũ. Hai người là hai trong số năm vị thiên tài đại diện cho đệ tử Bách Khoa viện xuất chiến. Một số nữ sinh mê trai hò hét âm ỉ:

-Oa oa.

-Anh Hùng muội yêu huynh.

-....

Mặc dù đám nam sinh thấy Vân, Ý xinh đẹp như vậy nhìn muốn roi con mắt nhưng không ai dám buông lời trêu chọc.

Đám người liền tách ra hai bên mở đường cho hai ngôi sao sáng của học viện bước vào.

Khu vực chính giữa quảng trường lại cực kỳ trống trải. Ba người top đầu thiên tài đều đứng ở giữa: Minh, Dương, Gia Luật.

Hùng nắm tay hai nàng bước lại trung tâm, Vân hơi sợ nên ở bên ngoài.

Cùng Ý đi tới trung tâm quảng trường Hùng quan sát 3 tên kia.

Thiên tài hạng 1: Như Ý, tu vi sơ cấp Võ Quân, mặc dù nàng tu vi cao nhưng lực chiến không phát huy hết được.

Ba người còn lại đều là trung cấp Võ Tôn, thiên tài vượt cấp khiêu chiến.

Thiên tài hạng 2: Gia Luật mặc một bộ quần áo bình thường nhìn vô hại. Hùng biết tên này rất mạnh, hấn như thanh tuyệt thế bảo kiếm cất giấu trong vỏ, khi xuất ra sẽ khiến trời long đất lở.

Thiên tài hạng 3: Dương, hôm nay hấn mặc bộ quần áo màu đen, tóc dài buông thả, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, toả ra hàn khí cực tuyệt người khác ngoài vạn dặm.

Thiên tài hạng 4: Minh, quần áo màu xanh, khoanh tay nghiêm nghị, gương mặt anh tuấn, nụ cười âm áp như ánh mặt trời, bình tĩnh mà khí phách, khiến bao cô gái nhìn đến thất thần.

Bách Khoa viện trường và năm vị thiên tịch trường lão đã có mặt ở không trung phía trên. Viện trưởng ngắm nhìn những đệ tử ưu tú nhất của học viện, bất giác mỉm cười. Rồi thần sắc của lão trở lại nghiêm nghị, theo đó những tiếng huyên náo ồn ào nhanh chóng tắt lịm.

- Hơn ngàn năm trước Linh Thánh đại diện học viện, một mình chiến quần hùng, dẫn dắt thiên tài các học viện khác khiến thiên hạ chấn động.

Học viện nghe hai chữ Linh Thánh nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này viện trưởng nói tiếp:

-Nhưng gần ngàn năm nay học viện chúng ta toàn đứng hạng cuối.

Ài!

Lão thở dài tiếp tục nói:

- Đây chính là năm đệ tử ưu tú nhất Bách Khoa viện chúng ta. Hôm nay họ sẽ bước vào chiến trường tàn khốc kia, để tranh đoạt vinh quang cho Bách Khoa viện, giành lại niềm kiêu hãnh là thành viên Tứ Đại Viện.

Giọng nói hùng hồn của viện trưởng vang khắp học viện.

- Bất kể thành công hay thất bại, họ vẫn là anh hùng của học viện chúng ta!

Các đệ tử đứng dày đặc khắp nơi xung quanh khí huyết sục sôi, chiến ý kích động. Trong lòng họ lúc này chỉ tiếc là tu luyện chưa đủ sức, không thể cùng tham gia trong đại chiến lần này, chỉ có thể mong ước một ngày nào đó không xa cũng sẽ có vinh dự đứng ở nơi kia.

- Chuẩn bị linh trận truyền tống.

Ầm ầm ầm!

Nghe viện trưởng nói Long Sơn rung chuyển, một cột sáng nghìn trượng từ trời cao hạ phàm. Linh lực chuyển động, hào quang chớp sáng, nhanh chóng hóa thành một tòa đại trận truyền tống to lớn, dao động linh lực mệnh mông tán mát ra.

- Truyền tống trận đã bố trí xong, chuẩn bị xuất phát đi.

Năm thiên tịch trưởng lão dẫn vài ngàn học viên bước vào truyền tống trận.

Cả Bách Khoa viện lập tức sôi trào hò reo cổ vũ.

Viện trưởng nhìn khung cảnh hò reo bên dưới, lão thở dài lầm bầm:

-Kế tiếp chỉ có thể dựa vào các ngươi.

Trong lúc Bách Khoa viện kích động hò reo, cùng lúc đó cảnh tượng ở các học viện lớn nhỏ khắp nơi cũng đồng dạng như vậy.

.....

Hàng Không viện

Những cự điện chồng chất lên nhau, sừng sững như núi cao. Quảng trường trung tâm ở trên cao nhất của học viện, tứ phía cũng đông nghịt người là người, âm thanh ồn ào huyền não dậy cả núi sông.

Viện trưởng Hàng Không viện-Lê hô to:

-Ấn nhẫn bao năm, lần này chúng ta chỉ đứng hạng nhất không được thất bại, rõ chưa?

Rõ!

Tiếng hô rầm trời vang vọng.

Lê vận linh lực hô to:

-Xuất phát.

"Booong!"

Tiếng chuông ngân vang, các học viên Hàng Không viện bước vào truyền tống trận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Di tích viễn cổ : Điện Biên Phủ

Cùng lúc đó.

Y Dược viện...

Công nghệ viện...

Những học viện hàng đầu khác....

Vô số truyền tống trận sáng lên, và những đội ngũ mạnh mẽ cường hãn bước tới trong những tiếng reo hò cổ vũ đầy nhiệt huyết, biến mất trong hào

quang chói sáng.

Bọn họ sẽ xuất hiện ở chiến trường cổ kia!

Nơi đó, phong vân hội tụ, quần hùng tranh tài!

Nơi đó, vô số ánh mắt dõi theo của vô số võ tu trên đại lục.

Nơi đó sẽ khiến vô số cái tên vang danh Việt Nam đại lục.

.....

Truyền tống trận là do trận đồ đại sư Công Nghệ viện cùng nhiều Võ Đế cùng nhau tiêu phí vô số tinh lực xây dựng một loại trận pháp tương tự như thuận di, có thể giúp người chỉ trong nháy mắt di chuyển ra ngoài xa vạn dặm, điều kiện tiên quyết là bên kia cũng phải có tiết điểm của truyền tống.

Ánh sáng truyền tống trận tràn ngập đôi mắt Hùng, hần cảm giác bị mê muội đi trong chốc lát, rồi hần cảm giác dao động không gian dần ổn định lại, hào quang chói mắt nhanh chóng biến mất.

Hùng hoảng sợ, không ngờ trận pháp này lợi hại như vậy.

Truyền tống đã hoàn thành.

Tầm mắt mọi người trở nên sáng ngời, một vùng đất xa lạ xuất hiện trước mặt họ. Một vùng thảo nguyên mênh mông vô tận, xen vào giữa là vô số kiến trúc bị tàn phá và những vực sâu không đáy. Những cái vực đó dường như không phải tự nhiên hình thành mà do những trận chiến kinh thiên động địa nào đó đã phá hủy vùng đất thành như vậy. Khung cảnh hoang vắng như thời viễn cổ.

Đây là di tích viễn cổ: Điện Biên Phủ nằm ở vùng tây bắc Việt Nam đại lục.

Điện Biên Phủ được biết đến từ rất lâu về trước. Căn cứ theo truyền thuyết kể lại, bên trong Điện Biên Phủ có một bí cảnh hình xoắn ốc màu đen, nơi đó là một nơi ở của tông môn từng tồn tại hơn triệu năm trước đây, nhưng không biết nguyên nhân vì sao tông môn kia lại biến mất trong dòng sông lịch sử. Ở bên trong bí cảnh tồn tại vô số bẫy rập, cơ duyên, là thứ mà mọi người muốn tranh võ đầu cũng phải chiếm được. Chỉ đáng tiếc bí cảnh kia lại bị hạ xuống cấm chế cường đại, võ giả thực lực không đủ căn bản không thể đi vào. Cho dù là Võ Đế đỉnh phong cũng không có được năng lực đi vào.

Cứ 50 năm một lần, cấm chế suy yếu, những người dưới Võ Quân mới có thể vào trong tìm kiếm cơ duyên, 1 năm sau cấm chế khép lại, nếu không trở ra kịp thời sẽ vĩnh viễn không ra được.

Cho nên các học viện liền đặt ra quy củ, mỗi năm mười năm cử hành đại hội ngay tại Điện Biên Phủ rồi cùng nhau tiến vào di tích.

Trải qua nhiều lần tổ chức, cuối cùng cũng có người lấy được bảo vật bên trong như tông chủ đời đầu Hoàn Kiếm tông tại đây có được Thần Kiếm, Lão tổ Công Nghệ viện đạt được bí tịch về trận pháp trong đó có cả cách xây dựng truyền tống trận, ngoài ra còn có công pháp thiên cấp, giới chỉ,...

Nhưng mà cơ duyên cùng nguy hiểm luôn sẽ đi song hành với nhau. Mỗi một đời học viên trẻ tuổi đi vào bí cảnh, có thể sống sót được một phần mười xem như đã vạn hạnh.

Lúc này con mèo gõ gõ người Hùng:

-Hùng tử? Tại sao bỗng dưng cảm giác như mình đã từng ở nơi này rồi.

Còn mèo vừa nói vừa dùng chân chỉ chỉ vào sâu bên trong.

Hùng gật đầu, bắt đầu đánh giá hết thảy xung quanh.

Hùng đảo mắt quan sát, đội của hần được truyền tống hiện ra trên một khối đá khổng lồ cực kỳ to lớn, như một tòa núi, mà xung quanh đó không chỉ có bọn họ.....Liên tiếp những cột sáng chiếu xuống từ bầu trời, ánh sáng tan đi, từng đội ngũ lại hiện ra. Chỉ chốc lát nơi đây đã có đến cả trăm đội ngũ. Hùng than thở:

-Thật lớn a! Không ngờ đại lục nhiều học viện tới vậy!

Biển người tràn ngập, nhưng lại tách biệt rõ ràng, đệ tử của mỗi học viện khác nhau đều có một khu vực riêng bao quanh một võ đài to lớn, xung võ đài là màn hào quang trong suốt phủ xuống như kết giới. Từ phía võ đài kia là vô số đệ tử của vô số học viện, tập trung ở những khu vực tách biệt nhau, kéo dài tít tắp.

"Boooong!"

Một tiếng chuông vang rền không gian.

Một vị trưởng lão quay sang nhìn người Ý, Hùng... nghiêm mặt:

-Tới giờ rồi các em xuống võ đài ở giữa kia đi.

Năm người Hùng đáp một tiếng phi thân xuống võ đài kia.

Các học viện khác cũng tương tự phi thân xuống.

Mọi ánh mắt lúc này đang hội tụ vào trung tâm võ đài, nơi đó sáng rực, ngưng tụ thành từng tầng lên cao như một cái thang trời.

Thang phân làm 4 phần càng lên cao, càng nhỏ lại.

"Rẹt rẹt!"

Không gian trên cao đột nhiên biến dạng, rồi 4 bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Mọi người trong vùng nhìn thấy bốn người kia, ánh mắt liền tỏ ra kính sợ, vì họ chính là cao thủ Võ Đế của Tứ Đại học viện thủ hộ bốn phía nơi đây.

Đầu tiên là Y Dược viện Mộc Đế, là một lão nhân ánh xanh, lông mi râu tóc bạc trắng, nhưng làn da lại trắng nõn như trẻ con. Bên tay phải của lão như mọc lên một gốc tùng xanh rờn, tản ra ánh sáng phi thụy.

Bên cạnh là băng ngưng thánh nữ Ngọc Sương, Thiên bảng top 3 Bách Khoa viện rồi học viện một vạn năm trước, ngoại hình xinh đẹp tuyệt trần, diện một bộ váy dài màu trắng hoa lệ, dung nhan ưu nhã tôn quý, mái tóc búi lên như phượng vĩ. Làn da như ngọc ngà, so với mấy lão già bên cạnh, có vẻ như nàng trẻ hơn rất nhiều.

Hùng nhìn chăm chú nhìn vào đường cong lồi lõm mê người kia, sắc tâm nổi lên nghĩ bậy:

-Quá đẹp, nàng như mỹ phụ chín mộng chờ người hái, phong tình khác hẳn các cô nương trẻ tuổi.

Nhìn Hùng nước dãi chảy thành dòng, Ý ghen tuông lại gần véo hông Hùng khiến hắn méo mặt vội lau nước miếng.

Bên Ngọc Sương thánh nữ là lão già Ảnh Đế của Hàng Không viện, lão mang vẻ khí phách. Thân hình hùng vĩ, một nam tử không biết bao nhiêu tuổi tác, nhưng vẻ mặt lạnh lùng như đao cho thấy lão không phải tay mơ. Gương mặt khá anh tuấn, đứng tại chỗ mà như núi cao sừng sững trong thiên địa.

Ngoài cùng bên phải là một lão nhân gầy ốm, dáng người thấp bé, bàn tay khô héo vuốt râu, bộ dáng buồn ngủ, nhưng lại toát ra khí phách không tên. Lão chính là Học Đế của Công Nghệ viện.

Bốn người hiện thân, liếc nhìn nhau gật đầu xem như chào hỏi.

- Đa tạ chư vị viện trưởng các đại học viện tới tham dự.

Ảnh Đế hùng hồn lên tiếng, âm thanh như đao sắc vang vọng khắp nơi.

-Nông Lâm viện xin chào các vị.

-Điện Ảnh viện xin chào...

-Hoa Sen viện...

-.....

-Thật nhanh à, mới đó mà 50 năm rồi.

-Lần này học viện khá mạnh.

-.....

Viện trưởng các đại học viện nhao nhao đáp, chào bốn người.

Lúc này, Học Đế vung tay lên vô số lệnh bài nhỏ màu trắng rơi xuống tay của học viên trên võ đài ở giữa kia, thanh âm lao vang vọng:

-Đây là đòn phù do Công Nghệ viện chế tạo theo mô hình truyền thống trận cỡ nhỏ, em nào không chống đỡ được bóp nát đòn phù sẽ được đưa ra ngoài, ai không chịu bóp đòn phù, sống chết, tàn phế tự chịu.

-Võ đài có 4 tầng, học viện nào trụ được cuối cùng trên 4 tầng là học viện mạnh nhất. Xếp hạng theo tầng, tầng cao nhất sẽ là đệ nhất học viện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Một chiêu?????

Sau đó, Học Đế của Công Nghệ viện kết ấn, vô số đốm nhỏ bay lên hình thành vô số tấm gương trong suốt chiếu mọi góc của võ đài ngàn dặm kia, trong đó có một tấm gương to nhất ở giữa, âm thanh Học Đế vang vọng:

-Đây là Tỉ Vi Sam Sung siêu móng 3 nghìn inch loại nhỏ hiển thị hoàn cảnh chiến đấu.

-Cái lớn 50 nghìn inch duy nhất kia hiển thị điểm số xếp hạng: hạ Võ Vương đạt 1 điểm, Võ Tôn 10 điểm, Võ Quân 100 điểm, hạ càng nhiều người càng nhiều điểm, có thể cướp điểm của người khác. Người nhiều điểm nhất đoạt quán quân lần này.

Nhìn vô số tấm gương Hùng sợ hãi than, không ngờ luyện khí, trận pháp của Công Nghệ viện lợi hại như vậy.

Giải thích quy tắc thi đấu xong Ảnh Đế hô to:

-Đại chiến học viện bắt đầu!

Roẹt!

Bốn Võ Đế nói đây hợp lực tạo ra kết giới to lớn bao bọc võ đài lại.

Vài ngàn học viên trên võ đài sôi trào, đội ngũ từng học viện liền đứng sát lại với nhau, đề phòng tứ phía, khí thế ào ạt tuôn ra, thậm chí có người còn lấy ra những binh khí có linh lực mạnh mẽ như cuốc, xẻng, chổi, chảo chống dính,....

Vô số ánh mắt dè chừng đầy địch ý quan sát lẫn nhau, không khí căng thẳng.

-Chúng ta cùng lên hay tách ra.

Ý cắt tiếng hỏi bốn người.

Dương tỏ vẻ không quan tâm, Gia Luật im lặng, trong mắt chiến ý sục sôi Hùng biết tên này không chịu co vòi cổ thủ.

Mình mỉm cười nói:

-Chúng ta nên tách ra, tin rằng thực lực từng người không cần lo lắng.

Nghe hắn nói, Hùng đảo mắt quan sát đám đông thấy khá đông Võ Tôn khinh bỉ:

-Bớt chém gió đi? Mình người đi lên chắc chắn bị làm thịt.

Mình gượng cười:

-Ta muốn hoạt động gân cốt kiểm ít điểm, lát nữa tập hợp lại sau.

Nói xong Minh cầm cái đập ruồi làm vũ khí lao thẳng vào đám học viên khác, Dương, Gia Luật chiến ý sôi sục mỗi người một hướng lao đi.

Không khí căng thẳng kia đã khiến không ít những đội hơi mạnh một chút không kèm chế được nữa, tham lam hướng về những đội ngũ yếu hơn. Không khí giương cung bạt kiếm này sẽ nhanh chóng bùng nổ đấu tranh.

Hùng hít một hơi, như ngửi thấy mùi huyết tinh trong không gian, ánh mắt đen láy của hắn trở nên lạnh lùng. Gương mặt ôn hòa của hắn đột nhiên thay bằng sát khí khắc nghiệt, hoàn toàn khác hẳn mọi khi.

Biến hoá của Hùng khiến Ý chấn kinh vội kéo tay Hùng:

-Chàng sao vậy?

Hùng nhếch môi nở nụ cười tà mị:

-Ca không sao, chúng ta chia ra kiểm điểm thôi.

Nói xong Hùng lao vào đám học viên săn bắt võ vương.

Ý cũng toả ra khí thế Võ Quân lao tới đã thương các học viên khác.

.....

- Các ngươi muốn làm gì?

Một tiếng la hoảng vang lên gần đó. Mọi ánh mắt liền bị thu hút về hướng đó, đội ngũ 5 người Bôn Ba viện đang kinh hãi trước sự bao vây của một đội khác, mặt mày tham lam.

- Hê hê, làm thịt chúng!

Đầu lĩnh chi đội Hàng Không viện, một gã to con cười khẩy, linh lực bùng lên, thực lực đã đến Đỉnh Võ Tôn.

- Ngươi nằm mơ!

Chi đội Bôn Ba viện bị một trong Tứ Đại viện bao vây dù mặt mày xanh mét nhưng cũng cứng giọng đáp lại.

- Sát!

Năm thành viên Hàng Không viện lao tới, Bôn Ba viện mạnh nhất chỉ có tu vi sơ cấp Võ Tôn, thính đưa tới tận miệng, nếu còn không đớp thật là thiên lý bất dung.

Rầm!

Uỳnh!

Linh lực bùng nổ, công kích mạnh mẽ liên tiếp tung ra ập vào đội ngũ xui xẻo kia. Một ngọn lửa làm cháy cả khu rừng, những khu vực khác nhanh chóng bộc phát chiến hỏa, sự tham lam đã được thúc giục, hầu như toàn bộ võ đài đã choảng nhau, linh lực đủ màu sắc rực lấp lánh khắp nơi.

"Bùm! Đùng!"

Hỗn chiến khắp nơi, những đội ngũ mạnh chủ động phát công đều hướng về những đội yếu hơn, không ai nhằm vào những đội ngũ có vẻ mạnh mẽ.

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Sơ cấp Võ Tôn Bôn Ba viện thấy 3 thành viên bị làm thịt hoảng sợ định bóp võ độn phù ai ngờ không bóp được, chỉ khi sắp bị giết hắn mới sử dụng được, mà điểm của hắn cũng được cộng cho tên Trưởng của Hàng Không viện.

Sau một thời gian ngắn ngửi vô số học viên hoặc ngóm hoặc bóp võ độn phù được đưa ra ngoài. Trên đài số lượng võ vương bị đào thải gần hết.

Vũ thiên tài Hoa Sen viện, sơ cấp Võ Tôn. Thấy Hùng chỉ có đỉnh võ vương mà cứ chạy lông nhông bèn hướng tới, ý định làm thịt Hùng:

- Tiểu tử mặt trắng chết đi.

Vũ tung chưởng hướng tới Hùng.

Hùng đang thoải mái săn võ vương cảm thấy nguy hiểm liền vận thân pháp Phi Cơ Quyết né tránh. Hùng liếc mắt nhìn Vũ, thấy linh lực hắn bao trùm trên hai tay, đang đẳng sát khí nhìn mình.

- Nếu như hiện tại ngươi đi xuống, vẫn còn kịp!

Hùng nhàn nhạt nói, cũng không muốn đánh nhau cùng Vũ.

Vũ nghe được những lời này của Hùng phá lên cười:

-Haha, phé vật võ vương dám nói vậy với ta.

Đám học viên Bách Khoa viện quan sát Ti Vi thấy tên Vũ kia nói vậy, kinh miệt:

-Hừ, dám trêu chọc Hùng ca!

-Chán sống.

-Hùng ca thịt nó.

-.....

Vân thân nhiên cười nàg biết Hùng rất mạnh không cần lo lắng.

Hùng dựng thẳng ngón tay giữa quay về phía Vũ lắc lư một chút nói:

- Một chiêu!

Âm thanh nhàn nhạt, bị gió nhẹ thổi tan ra, nhưng không tiêu tán trong không khí, thông qua Tí Vi truyền rõ ràng vào trong lỗ tai của mỗi người.

Vũ nghe được câu nói dường như lười nhác và vô lực này của Hùng, hẩn ngẩn ra, không rõ câu nói không đầu không đuôi của Hùng rốt cuộc có ý gì.

Chỉ là khi ánh mắt hẩn chuyển đến một cây ngón tay kia của Hùng, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Một cổ lửa giận không thể ức chế từ trong lòng lao thẳng ra ngoài, Vũ lớn như vậy, hẩn còn chưa bao giờ bị người khác miệt thị tới mức này. Tại Hoa Sen viện luôn được mọi người nể sợ tôn sùng. Hiện tại cư nhiên có người mơ mộng ngông cuồng dùng một chiêu đánh bại hẩn, mà tên kia là võ vương.

- Người nói cái gì?

Vũ hầu như cắn chặt răng mới hỏi ra lời này, mặc dù biết tỉ lệ hẩn nghe lầm rất nhỏ, thế nhưng hẩn thực sự không nghĩ bị miệt thị như vậy.

- Ta nói: một chiêu thật người!

Hùng như trước biểu hiện bộ dạng phong khinh vân đạm nói.

Xôn xao...

Mọi người nhất thời ồ lên một mảnh, cả đám đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt nhìn về phía Hùng, lại phát hiện vẻ mặt của Hùng lúc này cực kỳ đường hoàng, cực kỳ ương ngạnh, toàn thân tản ra khí tức bề ngễ cuồng ngạo! Cổ khí tức này khiến bọn họ ngẩn người.

- Một chiêu bại địch? Điều này sao có thể?

Trong lòng mọi người đều mọc lên cách nghĩ như vậy. Thế nhưng võ vương tuyên bố một chiêu đánh bại Võ Tôn, bên phía Bách Khoa viện lại không biểu lộ gì cả dường như đây là sự thật hiển nhiên.

- Ra tay đi!

Hùng nhìn sắc mặt xấu xí khó coi của Vũ, nhàn nhạt nói.

Vũ giận điên lên linh lực điên cuồng hội tụ hai tay vận chuyển chương pháp chấn viện “Hoa Sen Chương”. Chỉ thấy linh khí điên cuồng dồn về phía hai tay Vũ thành hình hoa sen màu trắng dao động linh lực khủng bố toả ra có thể so với trung cấp Võ Tôn.

-Hoa Sen Chương! Hãy.

Vũ hét lớn một tiếng, hai tay mang theo sóng lớn và khí thế lao nhanh hướng về phía Hùng hung hăng oanh kích qua. Nơi chương phong đi qua, không gian đều bị gấp khúc, không khí cư nhiên bị áp bách thành thực chất, làm cho hô hấp cũng có chút khó khăn. Một chiêu này bạo phát ra ánh sáng chói mắt, để những người đứng gần bị chấn lui về phía sau mấy bước.

-Trần Thiên Thể Thuật, tầng 4: Thương Môn! Khai.

Hùng vừa dứt lời, một cổ khí thế trập áp thiên địa không ai địch nổi từ trên người Hùng bộc phát, khai mở cực hạn máu huyết khiến máu trong người Hùng sôi lên, cả người hẩn bao bọc vòng sáng màu đỏ lao tới Vũ.

Mọi người còn chưa kịp tỉnh tể cảm nhận cổ khí thế này, đã phát hiện nắm tay của Hùng và Vũ va chạm cùng nhau.

Ầm!

Bùm!

Va chạm khiến kinh khí bay tán khắp nơi, làm cho mọi người kinh ngạc. Để cho bọn họ kinh hãi chính là.....

Phịch!

Miệng Hùng phun ra một ngụm máu tươi, giống như điều đứt dây bay ra ngoài hơn trăm mét, rơi xuống dưới đất. Nơi hẩn bay qua, máu cũng phun theo. Mọi người còn không kịp thời phản ứng, cảm đám đại ra tại chỗ, sắc mặt cô quái nhìn nhau. Đám học viên Bách Khoa viện tròn mắt, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Kiếm Thần, Kiếm Tâm Quyết

Mọi người cổ quái nhìn nhau, thậm chí bên Hoa Sen viện cười ầm lên. Tên kia làm gì, đồng dạng tuyên bố một chiêu làm thịt người ta. Cứ nhiên ngay cả một chiêu của Vũ sư huynh đều không tiếp được bị oanh bay, điều này có phải quá mức chém gió rồi không.

Đám người xem lại nổi lên trận trận châm chọc tao động.

-Một chiêu.....

-Hừ, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày.

-Phé vật mà nói năng hùng hồn tới vậy.

-Chán sống, dám trêu chọc Vũ sư huynh.

-Vãi cái gì trấn, trấn, trấn....

-GG,..

-.....

Chung quanh truyền đến vô số tiếng cười nhạo thậm chí đám học viên Bách Khoa viện bàn tán xôn xao, có nghi hoặc, có khinh bỉ:

-Yếu như vậy?

-Có phải nhầm lẫn gì không, bị Võ Tôn đánh bay mà cũng đánh sập long sơn được.

-Con ông cháu cha: hẳn là con riêng vị lão tổ tông trong học viện.

-Cạn lời..

Nghe bọn chúng nói người mình yếu như vậy, Tiểu Vi không nhịn được đứng ra nói to:

-Hừ! Các ngươi biết cái gì? Hôm đó Anh Hùng liều mạng cứu Ý ti các ngươi không thấy à?

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh của Hùng mất hết. Một số học viên Bách Khoa viện khinh miệt phản bác:

-Trẻ con thì biết cái gì? Lúc đó Thông Linh Kính bay đi hẳn ôm Như Ý tiên tử ngồi đó để nàng hấp thu linh khí thôi.

-Yếu như vậy thì làm được gì.

-.....

Nghe mấy tên kia nói vậy, Tiểu Vi tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng:

-Các ngươi thử tuổi này đạt tới võ vương xem, một đám võ tướng, không biết xấu hổ,..

-Hừ có gì ghê gớm! Ta mà có long sơn bồi dưỡng chắc giờ đạt tới Võ Quân rồi.

Tiểu Vi tức dậm chân bình bịch, chỉ vào mấy người:

-Các ngươi....

Vân thấy nàng định ra tay đánh người vội kéo nàng lại, an ủi nàng. Mặc dù Hùng bị oanh bay, Vân vẫn tin tưởng hẳn.

.....

Ý thấy Hùng bị đánh bay hoảng sợ lao tới trợ giúp, dìu Hùng đứng lên Ý ân cần giúp hẳn lau máu khoé miệng:

-Huynh có sao không? Hay là bóp nát độn phù đi.

Hùng mở cổng thứ bốn sức mạnh ngang sơ cấp Võ Tôn, không địch lại Vũ.

Hùng an ủi nàng:

-Không sao ca chỉ mới khởi động thôi.

Gia Luật, Dương, Minh cũng lại gần Hùng hô to:

-Không xong, chúng ta bị các đại học viện bao vây!

Hơn nghìn năm trước Linh Thánh khiêu chiến tất cả học viện trên đại lục khiến nhiều học viện bất mãn. Từ đó tới nay Bách Khoa viện nhiều năm suy thoái, xếp hạng thấp nhất trong Tứ Đại Viện, thậm chí nhiều linh viện lớn hàng đầu có lực lượng hùng hậu còn muốn vượt qua.

Ánh mắt của họ không để ý nhiều đến 4 người Minh, Dương... thực lực có mạnh cũng chưa đủ để e ngại. Sự kính sợ chủ yếu đến từ cô gái tên Ý kia đi, người con gái tuyệt sắc duy nhất trong đội mới là người đáng gờm nhất, trẻ tuổi như vậy mà đạt Võ Quân, linh lực hùng hậu không giống với dùng đan dược. Họ sợ xuất hiện thêm Linh Thánh thứ hai.

Hùng quan sát đám người bao vây kia: 10 đỉnh Võ Tôn, 15 Cao Cấp Võ Tôn, 30 trung cấp Võ Tôn. Quay sang nhóm người Y Dược viện Hùng giật mình hô to:

-Cái gì? Y Dược viện 5 Bán Quân(nửa bước Võ Quân).

-Vãi a!

-Vậy mà lão viện trưởng bảo không dùng đan dược.

Nhìn nhóm người Y Dược viện linh lực không tinh khiết Hùng biết họ dùng nhiều đan dược tấn cấp.

Hùng nổi giận gầm lên:

-Mẹ nó lão hồ không phát uy chúng nó tưởng mèo bệnh.

-Trần Thiên Thử Thuật! Tầng thứ 7: Kinh Môn! Khai!

Sau tiếng hô linh khí tràn vào thúc đẩy cực hạn cơ thể khiến đan điền Hùng điên cuồng xoay tròn, da căng lên máu huyết sôi sục khí thể Hùng kéo lên trung cấp Võ Tôn..... tới Bán Quân. Trong cơ thể vang lên tiếng nổ đùng đùng, đau đớn khiến mặt Hùng thống khổ vặn vẹo, hắc hắc lắc đầu giữ tinh táo, ánh mắt càng thêm băng lãnh nhìn đám người vây quanh nhàn nhạt nói:

- Cháo đây, lại mà húp đi các cháu.

- Người nói cái gì?

- Tiểu tử chán sống!

Mặc dù khí thể Hùng kéo lên đáng sợ, nhưng họ cũng đều là thiên tài vượt cấp khiêu chiến nên không sợ Hùng.

Thấy Hùng ngông cuồng như vậy, mọi người lập tức nổi đóa, gầm lên giận dữ.

Hùng nhếch miệng cười, đột thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ.

"Uỳnh!"

Chỉ nháy mắt sau đó, một cỗ kinh phong bùng nổ bên kia, bốn gã học viên trung cấp Võ Tôn văng ra, mồm miệng phun máu.

Mọi người trong khu vực lập tức biến sắc, Hùng chẳng biết từ lúc nào đứng giữa đội hình đối thủ, nhoen miệng cười nguy hiểm. Tên kia tốc độ quá nhanh.

- To gan!

- Cần thận nó cắn trộm anh em!

- Dọn dẹp tội nó!

- Sát!

Năm Bán Quân lúc này mới giật mình, nổi giận hét to. Trong đó ba Bán Quân lao tới Ý, Ý do ít kinh nghiệm chiến đấu nên chỉ hơi chiếm thượng phong không thắng ngay được.

Hai Bán Quân lao tới Hùng, quyền kinh hung mãnh ập tới, kim quang sáng lóa, làn da như đúc bằng vàng ròng. Hai người này thực lực không tầm thường, phối hợp ra tay, thanh thể mạnh mẽ ập tới đại chiến một chỗ với Hùng.

Ầm!

Đùng! Đùng!

Chưởng phong, nắm tay chạm vào nhau. Kinh lực dữ dội chấn bay mấy kẻ xui xẻo còn đang đứng gần đó. Bọn họ văng ra lồm cồm bò dậy, sắc mặt kinh hãi.

"Véo!"

Gia Luật tung ra một đường kiếm khí rạch ngang, dày đặc và bén nhọn tấn công đám người Công Nghệ viện, khiến năm thiên tài Công Nghệ viện thất kinh, vội lấy ra mũ bảo hiểm, áo giáp siêu nhân mặc vào hét lớn:

- Năm anh em siêu nhân gao biến hình! Hãy!

Lúc này Gia Luật dùng ngón tay làm kiếm vung vẩy trên không hô lên:

-Kiếm Tâm Quyết! Vạn Kiếm Quy Tông!

Viu!

Choang!

Cheng!

Vô số kiếm khí tuôn ra liên tục dừng mảnh đâm vào áo giáp 5 anh em siêu nhân, hào quang lóe lên để lại một vết nứt thật sâu.

Trung cấp Võ Tôn Công Nghệ viện giật mình nhìn vết nứt to đùng trên áo mũ, còn chưa kịp định thần thì Gia Luật vận khí hoá thành cự kiếm hơn 20 mét đâm vào mũ bảo hiểm của hắn.

"Bang!"

Mũ bảo hiểm rắn chắc bị kiếm khí chạm vào lại mềm như đậu hủ, bị đâm thủng xuyên qua, mũi kiếm cách trán gã có một cm, kiếm ý rạch một đường máu trên mi tâm hắn. Sắc mặt hắn rớt cuộc kinh hoàng kịch biến, hoảng hốt hét to:

- Vãi a! Trung cấp Võ Tôn mạnh vậy?

- Cùng nhau lên làm thịt nó.

Trong khi Công Nghệ viện bị Gia Luật bán hành thì trên mấy cái Ti Vi chiếu cảnh đó lại chiếu quảng cáo:

-Xin chào Ti Vi sam sung 3 nghìn inch là sản phẩm mới của Công Nghệ viện nghiên cứu gần đây, nó kết hợp khúc xạ linh khí, không gian.....

Đám đông xôn xao:

-Chiếu cái éo gì vậy?

-Vãi cả quảng cáo.

-Tua đề....

-....

Học Đế Công Nghệ viện mặt mo đỏ bừng, lão không muốn mọi người thấy một trung cấp Võ Tôn bán hành Công Nghệ viện a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thất Sát Trảo vs Đạp Không Bộ

Điều này sao có thể?

Trong nháy mắt này, hầu như tất cả học viên đều kinh hãi nhìn về TiVi chiếu cảnh Hùng, gần như tất cả học viên đều cho rằng một chưởng của Vũ khiến Hùng không chết cũng bị thương, không ngờ Hùng khoẻ như trâu còn lao lên đàn áp hai Bán Quân của Y Dược viện.

Đám học viên Hoa Sen viện đều vô cùng khiếp sợ, im bật không dám nói gì.

Còn về mặt của mấy người Bách Khoa viện thì lại đại ra, Tiểu Vi càng khoa trương cười lớn, về mặt hơn hờ nói to:

-Oa haha! Ta biết tướng công lợi hại mà!

-Thật đẹp trai.

Tiểu Vi si mê nhìn vào màn hình, nuốt nước miếng ực ực như muốn lao tới ăn Hùng luôn.

Trên mặt Vân nở nụ cười, cho dù xảy ra chuyện gì nàng luôn tin Hùng.

Có học viên ghen tức bất mãn trong lòng:

-Có gì lợi hại chứ hai Bán Quân mà không ăn được.

-Hừ chưa biết chừng dùng đan dược nghịch thiên nào đó.

-Võ vương muốn tấn cấp Võ Quân ít nhất cũng phải vài ngàn năm nữa.

-....

Vũ thấy Hùng mạnh mẽ ép hai Bán Quân không có sức hoàn thủ liền hoảng sợ, tưởng Hùng giả heo ăn thịt hổ đùa bỡn mình, chân Vũ nhũn ra bỏ chạy ra hướng khác. Hắn chỉ là sơ cấp Võ Tôn ở lại chắc chắn bị làm thịt.

Lúc này bầu trời trở nên âm u, mây đen giăng kín, còn chưa tới chạng vạng mà bóng tối đã sớm bao phủ, Dương toả ra sương khói màu đen sát khí phô thiên địa lao tới năm người Hàng Không viện.

-Con mẹ nó.

-Trung cấp Võ Tôn mà ngáo như vậy.

-Chém nó anh em.

Trường đình Võ Tôn, thêm 2 cao cấp, 2 trung cấp Võ Tôn giết tới Dương.

Cảm nhận sát ý Dương toả ra, Ảnh Đế lo lắng lao xuống võ đài.

Ngọc Sương thánh nữ vội chặn Ảnh Đế lại, nói:

-Ngươi muốn làm gì?

-Ta cảm thấy tên Bách Khoa viện kia rất mạnh, khí tức hơi giống nơi sâu trong cấm chế.

Hai Võ Đế khác ngưng trọng nhìn nhau cuối cùng lắc đầu:

-Sống chết có số ngươi cần gì làm vậy!

Hừ!

Ảnh Đế tỏ vẻ không vui đứng sang một bên.

Sát khí trên người Dương cuồng chuyển hình thành cự trảo lao tới năm người Hàng Không viện:

-Thất Sát Trảo! Đệ Nhất Sát: Chiêu Hồn Sát.

Roẹt! Roẹt!

-A.....

Hai trung cấp, hai cao cấp Võ Tôn bị cự trảo màu đen vài chục mét của Dương phách bay. Cự trảo hướng tên mạnh nhất Hàng Không viện “Trường” oanh tới.

-Ngươi dám.

-...

-Mẹ nó liều mạng.

Đầu Trường đau nhói, tinh thần bị sát khí tổn thương. Bất quá, hắn cũng không có bận tâm cái này, cự trảo đã phóng tới khiến linh hồn bị bóp chặt, hắn

hoảng sợ vận thân pháp chấn viện hét lớn:

-Đạp Không Bộ! Đệ Nhất Bộ: Kiến Bộ Công.

Tốc độ Trường tăng vọt dồn hết linh lực vào chân phải đạp tới cự trường.

- Phá cho ta!

Ầm!

-Đệ Nhị Bộ: Thế Vân Tung

Cự trường bị đạp nổ. Trường quát lên một tiếng, hai chân không ngừng xoay chuyển, tung vô số cước ảnh thẳng tới Dương. Sắc mặt Dương cuối cùng hơi biến hóa:

-Đệ Nhị Sát: Tuyệt Đại Sát.

Vô số chảo ảnh hình thành phòng ngự đánh tan cước bộ. Hai người không ngừng lao vào nhau trên không trung, sóng âm chiến đấu đáng sợ không ngừng quét qua các nơi, chảo, cước va chạm tạo thành trăm ngàn lỗ trên võ đài.

-Đệ Tam Bộ: Đạp Ba Hành.

-Đệ Tam Sát: Phân Thi Sát.

Rầm rập!

Uỳnh!

Hai người càng đánh càng hăng, sóng thuộc tính cường đại bắn ra bốn phía, tiếng nổ mạnh truyền ra liên tục.

Bên ngoài Võ Đài số đông học viên đang xem TiVi. Bọn họ nhìn chăm chăm vào hai người chiến đấu thì thần sắc kinh hãi.

- Là Dương Bách Khoa viện cùng Trường Hằng Không viện!

- Thật mạnh a!

-.....

Thúy 20 tuổi từng gặp hỏi chuyện Hùng với Dương, nàng luôn si mê Dương. Thấy hấn như vậy nàng nắm chặt tay, mồ hôi ướt đầm áo.

.....

Sau ngàn chiêu, Trường sơ hở bị oanh bay đi vài trăm mét, ống quần rách tả tơi, hai chân run lên, máu tươi chảy dài từ bắp chân xuống mắt cá chân. Hấn không ngờ tên Dương kia mạnh vậy, gần như vô hạn Vô Tồn rồi. Hấn không cam lòng, nhớ lại lời Lê viện trưởng, lúc này hấn mà bị thương tranh đoạt võ đài chắc chắn bị thua thiệt. Trường cắn chặt răng vận lực đâm vào ngực mình phun ra ngụm máu, khí thể kéo lên hô lớn:

-Đạp Không Bộ! Đệ Thất Bộ: Lãng Không Đạp Hư.

Trường thiêu đốt tinh huyết sử dụng thức cuối Đạp Không Bộ, thân ảnh hấn loé lên, tốc độ của hấn càng lúc càng nhanh, liên tục tạo ra vô số tàn ảnh, huyền hoá thành 40 phân thân từ các hướng lao thẳng qua phía Dương.

Người chung quanh cảm nhận được chiêu này, không ai không hoảng sợ.

-Bộ pháp thật đáng sợ.

-Chỉ sợ Võ Quân đối mặt một chiêu này cũng phải né tránh.

-Tên này quá biến thái, dùng lực lượng mình hấn đối phó bốn mươi người đồng cấp cũng không thành vấn đề.

Người xem Ti Vi thấy bốn mươi thân ảnh tung cước, kinh hô lên.

Sắc mặt đám thiên tài trên võ đài biến hóa, động dung. Hùng nhìn sang sợ hãi than:

-Không ngờ thân pháp tên kia lợi hại như vậy.

-Phi Cơ Quyết so với nó đúng là cặn bã.

-Hừ! Tìm chết!

Hai Bán Quân thấy Hùng đánh nhau mà không tập trung tức giận liều mạng công kích Hùng.

-Moá! Hai người để ca xem tí không được sao?

-Về nhà mà xem!

Bùm Bùm!

Hùng vận toàn lực oanh tới khiến hai Bán Quân kêu thảm, 5 đỉnh Võ Tôn thấy vậy lao qua trợ giúp khiến áp lực Hùng tăng mạnh.

.....

Bị bốn mươi đạo phân thân của Trường vây quanh, thần sắc Dương mặc dù trở nên ngưng trọng nhưng không có nét lo lắng, chỉ thấy hắc khí quanh người hắn càng thêm nồng đậm, sát khí của hắn tăng lên nhiều, mắt chuyển thành màu đỏ, thanh âm lạnh băng vang lên:

-Thất Sát Trảo! Đệ Thất Sát: Đoạt Mệnh Sát.

Tay phải Dương vung lên, một cự chảo ngàn mét được tạo ra che phủ cả vùng trời đón đỡ công kích của Trường.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bốn mươi đạo phân thân bị đánh tan, dư kinh oanh vào người Trường, Dương cũng trúng vô số cước. Bốn phía của cuộc chiến không còn một nơi nào lành lặn, trung cấp Võ Tôn vây công đều bị oanh bay trọng thương, bùn đá trên võ đài bị tung lên trời, sau đó bị lực lượng kinh khủng đè ép tới nát bấy.

-Cái gì??

Trường phun máu rơi xuống, kinh hãi đến mức con người cũng muốn rút ra ngoài, đây cũng không thể trấn áp Dương! Lấy bốn mươi mốt chọi một a, tiểu tử này đến tột cùng là yêu quái gì.

Dương cũng không khá hơn, sát khí tán loạn, phun một ngụm máu, mặt tái nhợt. Quan sát tình huống xung quanh thấy Ý chiến 3 Bán Quân hơi chiếm thượng phong, Hùng bị hai Bán Quân + 5 đỉnh Võ Quân vây đánh, Gia Luật áp đảo 5 anh em siêu nhân, Minh chiến 3 đỉnh Võ Tôn + gần 10 cao cấp Võ Tôn.

Trường ngồi xuống điều tức, được bốn học viên Hàng Không viện lao tới bảo vệ.

Minh, Ý bay tới bên Dương. Ý lo lắng hỏi:

-Người có sao không?

-Ta bị thương chỉ còn 1,2 phần chiến lực thôi.

Ý gật đầu quay sang Minh:

-Người bảo vệ Dương chữa thương, ta cuốn lấy mấy tên Võ Tôn kia luôn.

-Ừ, cẩn thận.

Nói xong Ý lao lên cuốn lấy 3 Bán Quân, 3 đỉnh Võ Tôn, mười cao cấp Võ Tôn.

Nhìn Hùng, Ý khò chiến Minh thờ dài:

-Mong tên Gia Luật giải quyết xong bọn Công Nghệ viện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Võ Nguyên Giáp, Nguyên Giáp Đại Thần

Bùm!

Trường đang trị thương, bỗng nhiên kinh mạch hỗn loạn thân thể nổ tung máu văng tung toé, hắn trúng Đoạt Mệnh Sát khó sống được.

-Cái gì?

Ảnh Đế giật mình toả ra uy áp Võ Đế hô lớn:

-Tất cả dừng tay!

Thanh âm mênh mông cuộn cuộn cuốn tới mọi người. Ảnh Đế loé lên xuất hiện trước mặt Dương trầm giọng hỏi:

-Võ kĩ vừa rồi ngươi học từ đâu sao tà ác như vậy, Bách Khoa viện không có võ kĩ này?

Đám Hùng, Ý, Luật vội chạy tới bên Dương, Dương lạnh nhạt phun ra:

-Liên quan gì tới ngươi.

-Hừ Việt Nam đại lục làm gì có võ kĩ tà ác như vậy?

Ảnh Đế thấy Dương không chịu nói, sát khí đại thịnh uy áp Võ Đế ép tới khiến xương cốt Dương vang lên răng rắc, phun máu.

Ngọc Sương thánh nữ hô to:

-Ảnh Đế ngươi muốn làm gì?

Mộc Đế, Học Đế cản Ngọc Sương thánh nữ đang lao tới lại, ngầm chấp nhận hành vi của Ảnh Đế.

Hùng không nhịn được quát lên:

-Ảnh lão tặc ngươi nói nhằm cái gì? Khinh người quá đáng.

-Đại hội chó má gì?

Nghe Hùng nói, Ảnh Đế tức giận tung một chưởng khiến hấn phun máu bay đi.

Hùng tức giận, lão già không nói lí lẽ ra tay đã thương người. Thấy lão định giết Dương, Hùng cắn răng vận chuyển Tử Môn, cơ thể hấn vang lên tiếng nổ âm âm... một hồi nhưng xèo, Tử Môn xịt không dùng được. Ảnh Đế tung chưởng lực giết tới Dương, Hùng vội hô lên:

-Không tốt!

Keng!

Lúc này, sau lưng Gia Luật hình thành hư ảnh cự kiếm, một tiếng ngân thanh thúy vang dội, ý niệm hấn khẽ động vô số kiếm ý gào thét bay ra bao phủ khắp cả võ đài.

Viu!

Viu!

Lực lượng của Gia Luật đang điên cuồng tăng lên, vô số vô hình chi kiếm ngưng tụ hình thành lốc xoáy. Luật vận dụng Kiếm Tâm hình thành vô số kiếm ý hô lên:

-Kiếm Tâm Quyết thức thứ 10 - Nhất Niệm Hoá Vạn Kiếm

Ầm!

Lốc xoáy kiếm bỗng nhiên nổ tung, một cỗ khí tràng vô cùng lớn từ trên người Luật oanh thẳng tới đỡ công kích của Ảnh Đế.

Phanh!

Thân thể Gia Luật bị đẩy đi ra ngoài, hung hăng ngã ở trên mặt đất.

Quần áo Ảnh Đế bị kiếm ý chém tà toát tóc tai bù xù, mặc dù bị cắt mấy vết bé tí nhưng lão tức giận, không ngờ bị Võ Tôn chém.

Mọi người Bách Khoa viện vừa thờ phào một hơi thì...

Uỳnh uỳnh! Di tích Điện Biên Phủ chấn động, Tì Vi vỡ hết, đất đá rung chuyển.

Lúc này bóng đen vô tận từ bên bí cảnh kéo tới bên này, mây đen kéo tới che kín cả bầu trời, thanh âm chói tai vang vọng:

Khắc khắc khắc!

-Không ngờ Ma Thẻ cũng xuất hiện tại đây, lão phu thu.

Khí tức tà ác toả ra, khí tức này lạnh như băng, không có chút sức sống nào dường như còn có tà khí quỷ dị!

Khí tức tà ác đè nén vài vạn người không thở nổi, lực hút cường đại từ bí cảnh kéo Dương đi.

Rầm! Rầm! Rầm!

Biến cố bất ngờ này cũng khiến toàn bộ di tích viễn cổ Điện Biên Phủ rung chuyển, vô số tia sáng màu vàng cổ lão trào dâng hình thành đại trận khổng lồ, một thứ sức mạnh khó lòng hình dung phát ra trấn áp sức mạnh tà ác kia xuống.

-Đáng chết!

-Nguyên Giáp Đại Thần, người hủy nơi đây, trấn áp lão phu trăm triệu năm.

-Khắc khắc, đợi lão phu hấp thu Ma Thẻ phá trận, hủy diệt cái đại lục này.

-.....

Oong! Oong! Oong!

Vô số ánh sáng tràn vào trấn áp khiến khói đen tan biến, âm thanh kia im bật.

Khi ánh sáng trở lại mọi người mới hoàn hồn, cảm nhận toàn thân ướt đầm. Tất cả cảm giác như mình vừa từ trong địa ngục đi ra.

Trong lúc nhất thời các nơi truyền đến thanh âm xao động khẩn cấp. Đám học viên mất đại ra, hoảng sợ nhìn nhau, tầng thứ sức mạnh này không phải bọn họ có thể tiếp cận được.

Bốn Võ Đế lau mồ hôi, ngưng trọng nhìn nhau môi run run:

-Việt Nam đại lục còn có Võ Thần.

-Thứ tà ác bên trong cấm chế mạnh như vậy, không ngờ Võ Đế bị khí thế nó ép không thở nổi.

-Nếu nó thoát ra trong thiên địa này có kẻ nào ngăn cản được nó.

Bốn Võ Đế sợ hãi than.

-Hừ!

Ảnh Đế tức giận hừ lạnh:

-Nếu lúc này giết tên học viên kia đi thì nó đâu lấy được.

Hùng đang khiếp sợ nghe lão nói vậy vô cùng tức giận thầm nghĩ có đủ thực lực làm thịt cả nhà lão luôn.

Mộc Đế nói:

-Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta phải thông báo cao thủ học viện tìm cách tránh ma đầu thoát khốn.

Ảnh Đế phát tay bỏ đi.

Học Đế Công Nghệ viện phát ra thanh âm bao bọc linh lực rơi vào tai mọi người:

-Đại hội tới đây kết thúc, tất cả học viên trở lại học viện của mình.

Tất cả học viên hoảng sợ lao vào truyền tống trận trở về học viện của mình, bí cảnh cái quỷ gì, nơi đây quá nguy hiểm ai muốn ở lại tìm chết chứ, bảo vật có mạng mới hưởng được a. Nhớ lại cảm giác như dạo vài vòng trong quỹ môn quan vừa rồi khiến đa số học viên lưu lại tâm ma vĩnh viễn không đột phá được.

Nửa ngày sau nhóm người rời đi gần hết chỉ còn nhóm Bách Khoa viện.

-Thả ta ra, thả ta ra, ta phải đi cứu huynh ấy.

Thúy thấy Dương bị bắt đi khóc nức lên, nằng lao thẳng hướng bí cảnh nhưng bị học viên tóm lại.

Ngọc Sương thánh nữ nhẹ giọng nói:

-Các em về đi, chuyện này để cao thủ học viện xử lý.

Hùng hỏi nàng:

-Nàng cứu Dương hay sao?

“Nàng” Ngọc Sương thánh nữ trợn mắt nhìn Hùng:

-Em kia nói cái gì? Phải gọi đạo sư, hay cô giáo nghe chưa?

-Ách! Sương muội trả lời ca đi, có cứu Dương hay không.

Luật, Ý, Thủy nhìn Ngọc Sương đợi nàng trả lời.

Nghe Hùng gọi vậy, Ngọc Sương thánh nữ giận dữ nhưng nàng cố gắng hít sâu một hơi, bây giờ không phải lúc để ý chuyện nhỏ nhặt này, nàng lạnh nhạt nói:

-Chuyện này học viện xử lý, các em mặc dù là thiên tài nhưng không làm gì được đâu, trở về đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Dân Pháp tông

Mặt Hùng lạnh lùng trầm giọng hỏi Ngọc Sương thánh nữ:

-Các người muốn gia cố trận pháp kia, phong ấn ma đầu.

Thấy vẻ mặt Hùng biến đổi, Ngọc Sương thánh nữ khó xử nói:

-Chỉ còn cách như vậy, hiện tại không còn Võ Thần, ma đầu thoát ra chắc chắn sẽ hủy diệt đại lục. Chưa kể cấm chế chỉ cho dưới Võ Quân vào trong.

Thúy nghe họ không muốn cứu Dương trợn mắt ngất xỉu, khoé miệng rỉ máu. Các học viên vội đỡ nàng.

Nghe họ không muốn cứu Dương, Hùng lạnh nhạt nói:

-Ta phải đi cứu hắn.

Ý, Vân, tiểu Vi thấy vậy hoảng sợ khuyên can Hùng:

-Huynh không được đi.

-Huynh bị thương nặng như vậy!

-Chúng ta nên về tìm sư phụ Hương tỉ giúp đỡ.

-.....

Hùng khẽ vuốt tóc ba nàng, nhẹ giọng:

-Xin lỗi.

-Hắn là huynh đệ của ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn được!

Thấy Hùng kiên quyết như vậy các nàng không ngăn cản hắn nữa, Ý nói:

-Bọn muội theo huynh!

Hùng nghiêm mặt:

-Ngoan! Ba nàng về học viện chờ ta.

-Huhuhu

Ý im lặng không nói gì, Vân khóc thút thít, Tiểu Vi tròn mắt nhìn Hùng.

Ngọc Sương thánh nữ nhìn gương mặt trắng bệch của gã thanh niên trước mặt, lúc này hắn đang cười, nụ cười bất lực nhưng vô cùng cương quyết, nàng nhẹ giọng:

- Ngươi sẽ chết đấy!

- Dương vì ta mà từng đối đầu với học viện, nếu ta khoanh tay đứng nhìn đệ ấy bị hại thì quá vô tình vô nghĩa rồi.

- Ta đi với ngươi.

Gia Luật bước lại gần Hùng.

Hùng mỉm cười gật đầu.

-Nếu hai ngươi cố chấp đi, ta sẽ đánh gãy mạng hai ngươi về học viện.

-Tuy ta biết thực lực của mình hiện giờ so với ngươi chỉ là sâu kiến nhưng ta phải đi cứu huynh đệ ta.

Ngọc Sương vận khí định động thủ, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Hùng, Luật cuối cùng nâng thờ dài xoay người đi.

Mình cắn răng, nắm tay siết chặt để lộ sự xao động trong lòng nhưng cuối cùng hắn cũng không dám đi.

“Ngươi quá yếu!” Hùng nắm chặt tay, tự cười giễu mình, sâu trong đôi mắt đen kia lại rực cháy hỏa diễm.

Con mèo tiến tới ưỡn ngực, ngẩng cái đầu mèo lên thật cao, vỗ vỗ chân Hùng:

-Hùng tử bồn để đi cùng với ngươi!

-Đi thôi.

Giọng nói trầm đục ồm ồm của con mèo vang lên, sau đó Hùng, Luật, mèo biến thành ba đạo quang ảnh dùng tốc độ nhanh nhất xông thẳng tới bí cảnh xoắn ốc kia. Họ hiểu rằng mỗi giây phút trôi qua Dương càng gặp nguy hiểm.

Nhìn Hùng, Luật lao nhanh, tất cả học viên Bách Khoa viện đều chấn động, huyết dịch cũng có phần sục sôi. Họ không quan tâm Hùng mạnh hay yếu, họ chỉ biết hắn sẵn sàng chết vì huynh đệ mình. Một số học viên chê bai Hùng lúc trước lộ ra vẻ xấu hổ.

Năm Thiên Tịch trưởng lão Bách Khoa viện thờ dài dẫn nhóm học viên bước vào truyền tống trận trở về học viện.

.....

Ở sâu trong di tích viễn cổ Điện Biên Phủ có một thung lũng vô cùng hùng vĩ tên là Mùông Thanh. Thung lũng Mùông Thanh này sâu vô cùng, trong đó có gió rét thổi tạo ra cương khí vô cùng khủng bố. Mà ở trong đó, do gió rét cương khí từ bốn phía tụ lại nên đã hình thành vô số những vùng xoáy hàn khí, một khi bị cuốn vào trong đó thì cho dù là cường giả Vô Đê cũng không chịu nổi. Cho nên các học viện đời 50 năm một lần gió rét suy yếu, mới cho học viên tiến nhập nơi đây. Nơi đây từng xảy ra đại chiến quy mô lớn, không biết đã có bao nhiêu cường giả mất mạng trong đó, khiến trong đó tích tụ không ít bảo vật hấp dẫn. Thỉnh thoảng có một vài học viên may mắn đoạt được võ kỹ, trận pháp,... ở chỗ các cường giả đã chết.

Sau một giờ, Hùng, Luật đứng dưới chân khu vực hình xoắn ốc vài vạn dặm kia, nhìn vô số nhà cửa bị tàn phá với tấm bia đá to lớn, trong mắt Hùng tràn ngập sự kinh ngạc, không ngờ nơi đây rộng như vậy.

Trên tấm bia đá, ba chữ đen như mực "Dân Pháp Tông" hiện ra vô cùng rõ nét. Mơ hồ còn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ trong đó toát ra, giống như chiếc đầu lâu hung tợn khiến người khác rét lạnh.

Hai người một mèo bước vào trong. Đi vào Dân Pháp tông được một lúc thì không hiểu sao độ ẩm dần dần hạ thấp, khí lạnh bốn phía bốc lên khiến lông tơ Hùng dựng đứng, sương mù màu xám dày đặc kéo đến, vô số bóng trắng lơ lửng xung quanh đủ hình dạng: mặt mày trắng bệch dữ tợn, cụt chân, cụt tay, thiếu chỗ này chỗ kia,..... không có bóng trắng nào nguyên vẹn đủ thấy trận chiến lúc đó thảm khốc nhường nào.

Đuôi con mèo dựng ngược, nó hét lên xoay mình, tung vó bỏ chạy:

-Má ơi! Có quỷ, chạy mau!

Khoé miệng Hùng co quắp, con mèo vừa nãy còn bày ra tình nghĩa bạn bè, ai ngờ gặp chuyện bỏ chạy đầu tiên, hắn vươn tay tóm lấy đuôi con mèo xách lên.

-A! Cứu mạng, bồn để bị quỷ kéo đuôi.

Con mèo gào thảm thiết, quơ loạn bốn chân.

-Thật nhiều ma hồn!

Gia Luật lộ vẻ cảnh giác nói.

-Ma hồn?

Hùng nghi hoặc.

-Ta từng xem bí tịch Hoàn Kiếm tông, lão tổ tông có ghi lại: nơi đây xảy ra đại chiến khiến vô số người chết tạo thành ma hồn. Ma hồn do oán niệm tạo thành, khát máu hung tàn rất khó đối phó.

Thanh âm Gia Luật lộ vẻ nghiêm trọng.

Hùng nhìn đám ma hồn có vô số ma nam và một ít ma nữ, da đầu Hùng run lên, hấn than thở:

-Lúc trước nơi đây nhất định là máu chảy thành sông, thi cốt khắp nơi trên đất, bằng không tuyệt đối không thể có nhiều ma hồn như vậy được.

Hùng khó hiểu hỏi Luật:

-Hình như ngươi đi ra từ đây?

-Lúc được đưa ra ngoài ta chưa hình thành linh trí.

Hùng gật đầu, hấn không muốn lỡ thời gian ở chỗ này, cứu Dương mới là trọng yếu nhất:

-Chúng ta vào thôi.

-Hùng tử? Hay hai người vào trước, bọn để bị đau bụng, đi ỉa cái rồi vào sau.

Thấy Hùng muốn bước vào con mèo sợ hãi nói.

Hùng bất chấp, một cước bước ra, hừ, thân hình của hấn gia tốc trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hiểm cảnh

XIU.... XIU...! Khắc khắc!

Nhận thấy có sinh vật sống tiến nhập nơi đây vô số ma hồn dương nham múa vuốt đánh tới nhóm Hùng.

-Muốn chết!

Xung quanh Luật huyền hoá vô số kiếm ý, vô hình chi kiếm công kích thẳng vào hồn thể khiến số lượng lớn ma hồn dưới võ vương chết.

Con mèo cũng nhấc chân trước phách ra vài chưởng gầm lên:

-Meo meo vô địch thần chưởng! Hầy.

Vô số kinh phong giống hình đệm thịt dưới chân nó được tung ra đập nát ma hồn. Con mèo đắc ý nói:

-Haha! Bọn để đúng là vô địch thiên hạ, gặp thần đồ thần, gặp ma diệt ma.

-Đừng làm lỡ việc, chúng ta không phải đến để tiêu diệt những ma hồn này, tranh thủ thời gian tìm được Dương.

Toàn thân Hùng vang tiếng rắc rắc, hấn khai mở cực hạn xương cốt vừa tiêu diệt ma hồn vừa nói.

Một đường chém giết lao vào trong, không biết đi được bao xa đã có vô số ma hồn lóp lóp đuổi theo bọn hấn, Hùng quay lại chỉ thấy số lượng ma hồn đông nghịt trắng xóa một mảng phải tới vài vạn con.

Gia Luật hét lớn:

-Cẩn thận!

Tiếng nói vừa lọt vào tai, lông tơ Hùng rụng cả lên. Hấn vội khai mở cực hạn kinh mạch né qua vài mét. Một đạo tàn ảnh vẫn còn đọng lại ở chỗ cũ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tàn ảnh vừa hiện lên, vài đạo năng lượng kinh khí sắc bén dữ dội lướt tới. Năng lượng cuồng bạo lập tức xé rách đạo tàn ảnh kia thành phần bụi. Cách tàn ảnh chừng mười mét, thân hình Hùng vừa xuất hiện. Khẽ cau mày nhìn lên trời, chỉ thấy chừng vài chục ma hồn đang phiêu phù giữa không trung. Những ánh mắt trống rỗng đều đang nhìn chăm chăm vào hắn.

- Là ba mươi ma hồn có thực lực trên Võ Tôn.

Nhìn những ma hồn thực lực mạnh mẽ này, Hùng nhú chặt mày. Nghĩ tới vào sâu hơn nữa có thể gặp Võ Quân, Võ Thánh da đầu Hùng run lên căn răng nói:

-Chúng ta đi mau, cẩn thận bị vây công.

Nhóm Hùng lao nhanh đi. Nửa giờ sau, phía trước xuất một đạo hư ảnh giống như thực chất, hư ảnh này ăn mặc kỳ quái dị, mũi cao nhọn, tóc xoắn, ánh mắt dài hẹp cực kỳ lạnh lùng, nó cầm trong tay một khẩu súng dài hơn 1 mét, hai chân đi ủng màu đen, ma hồn này nguyên vẹn đầy đủ không giống ma hồn khác.

- Ma hồn Võ Quân!

Gia Luật nhin không được kinh hô lên.

-Hồn lực thật cường đại, tên này khi còn sống nhất định là một tồn tại rất khủng bố.

Hùng nhú chặt mày nói.

-Đầu ma hồn này chỉ sợ đã có thực lực cao cấp Võ Quân, nó đã không còn là Ma hồn bình thường chỉ biết trực tiếp lao tới nữa, nó còn có thể công kích như nhân loại có chút ý thức chiến đấu.

Gia Luật ngưng trọng phân tích.

Chỉ thấy ma hồn Võ Quân nâng súng lên hướng về phía con mèo.

Đùng! Đùng! Đùng!

Vô số đạn khí màu đen lao thẳng tới con mèo.

-Con mèo cẩn thận.

Phụt!

Hùng lao tới đỡ cho con mèo, hắn bị bắn bay ra vài mét phun một ngụm máu hết lớn:

-Trần Thiên Thể Thuật: Kinh Môn! Khai!

Rầm rầm!

Hùng tung đám phóng tới Ma Hồn.

Ầm!

Ma Hồn bị oanh bay. Hùng cũng bị chấn bật ra sắc mặt trắng bệch.

-Hai người thật nó, bốn để chặn phía sau.

-Mau lên để lâu sẽ sinh biến.

Con mèo gào to vận chuyển bí pháp đề thăng tu vi lên cao cấp Võ Tôn, nó hướng về phía đám ma hồn truy đuổi phía sau hú lên quái dị:

-Mèo không phát uy chúng bay tưởng là hổ bệnh.

-Meo meo liên hoàn chương!

Phanh phanh!

Vô số ma hồn cấp thấp bị oanh bạo.

Gia Luật vận chuyển Kiếm Tâm

-Kiếm Tâm Quyết thức thứ 4: Kiếm Khiếu Trường Không.

Gia Luật lơ lửng trên không trung vô số kiếm ý tỏa ra, hấn vung vẩy ngón tay vô số kiếm ý hội tụ tạo thành cự kiếm vài trăm mét màu vàng.

Roẹt! Roẹt!

Kiếm kinh gào thét cắt đứt vô số kiến trúc xung quanh, hư không cũng bị chém méo mó gấp khúc. Cự kiếm vàng oanh thẳng tới hư ảnh kia.

Hư ảnh tụ linh lực vào đầu mũi súng phóng ra đạn khí vài chục mét đờ cự kiếm.

Oanh!

Phanh! Phanh!

....

Chiến đấu kéo dài không lâu, chỉ chừng mười phút sau, hư ảnh bị tiêu diệt. Sắc mặt Luật trắng bệch, ngón tay run rẩy rỉ máu. Người Hùng đầy vết máu, lực chiến suy giảm. Con mèo cũng chóng đờ không nổi bộ lông ướt đầm bị rụng khá nhiều, nó nằm dưới đất thở phì phì khí thế bị kéo tụt xuống dưới Võ Tôn. Con mèo khàn khàn quái khiếu:

-Bỏ để sắp ngòm.

-Hùng tử bỏ để đi trước đây.

-.....

Xuy xuy!

Thấy đám truy hồn đồng nghị phía sau, Hùng xách con mèo đang lải nhải cùng Luật tiếp tục lao tới phía trước.

Trên mảnh đất màu nâu xám này, sương đen nhàn nhạt chậm rãi phiêu phù theo gió. Thế giới u ám gây cho người khác một cảm giác hết sức thần bí. Vô số kiến trúc đổ vỡ vang lên tiếng gió thổi U U. Dưới sự tà ác đáng sợ này, ngay cả thời gian đều như mất đi khái niệm.

Không biết chạy bao lâu mất Hùng như mờ đi, vô thức chạy về phía trước. Cảm giác yên tĩnh tịch mịch, Hùng khó hiểu quay đầu lại nhìn nơi đây vắng tanh không có một ma hồn nào. Đám đồng ma hồn truy đuổi cũng không thấy đâu.

Hùng, Luật thờ phào một hơi ngồi xuống nghỉ ngơi.

-Phù! Phù! Nguy hiểm thật.

Con mèo gõ gõ chân vào ngực.

-Chúng ta ăn chút, nghỉ ngơi rồi đi tiếp.

Luật từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vài cái bánh mì sữa, bánh bao chia nhau ăn.

Hai chân trước con mèo quặp một cái bánh mì, ngòm ngoàm gặm nói:

-Không ngờ bánh mì này lại ngon tới vậy.

-Dân Pháp Tông này quả không đơn giản như trong tưởng tượng. Mấy lần bỏ để nuốt chút nữa toi rồi.

Nghe con mèo nói vậy, Gia Luật ngưng trọng nói:

-Phía trước sẽ gặp nhiều rắc rối hơn rất nhiều. Bởi vậy, tất cả đều phải chuẩn bị tâm lý trước."

Hùng nhìn sâu vào phía trong thở dài: - Hy vọng Dương không sao?

Hùng ăn một chút rồi ngồi xếp bằng điều tức, hấn bị Ảnh Đế đánh bay mặc dù viên đá nhỏ đờ đa số cường lực nhưng Hùng cũng bị thương cộng thêm khổ chiến, hiện tại cơ thể quá tải. Hùng có phần không chịu đựng nổi. Hùng chỉ muốn lăn ra đất nằm ngủ. Hấn cắn mạnh vào đầu lưỡi, cơn đau buốt xông thẳng lên não khiến hấn tỉnh táo đôi chút rồi xếp bằng trị thương.

Luật, con mèo cũng ngồi xuống điều tức.

Nửa giờ sau, cảm nhận cơ thể khôi phục vài phần lực lượng, sắc mặt hơi hồng lên. Hùng mở mắt đứng dậy, tiếng xương cốt rắc rắc vang lên chứng tỏ cơ thể hẳn quá mệt mỏi rồi. Hùng nói:

-Chúng ta tiếp tục thôi.

Hai người một mèo tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Tới trước một quảng trường đồ nát to lớn, ánh mắt của nhóm Hùng đều ghim chặt lên quảng trường. Nơi đó, có một chiếc ghế đá khổng lồ, phía trên nó, một đạo thân ảnh ngạo nghễ mà ngồi. Thân ảnh này khá giống hư ảnh lúc trước, mũi cao nhọn, tóc xoăn, trên thân đeo khá nhiều huy chương. Khẩu đại bác 10 mét màu đỏ sậm được đặt trước người. Một luồng khí tức nồng đậm huyết tính chậm rãi tràn ngập ra từ đại bác, lượn lờ khắp quảng trường như một lớp sương mù vậy.

-Sát khí thật bá đạo...

Cảm thụ được khí tức bá đạo truyền ra từ thân ảnh kia, sắc mặt Hùng ngưng trọng. Đây chính là Ma Hồn đạt tới Vô Thánh sao? Quả nhiên là cực kỳ cường hãn a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mỹ nhân kế

Hai người với con mèo núp bên tấm tường đồ nát cách quảng trường ngàn mét quan sát ma hồn kia.

Hùng kinh ngạc chính là đôi mắt của đạo thân ảnh kia. Nó không hề vô hồn trống rỗng như những ma hồn khác. Hiển nhiên, nó có được trí tuệ không hề thấp. Thậm chí Hùng còn cảm nhận được nó có chút sinh mệnh giống như người bình thường. Lúc này, Luật nhỏ giọng nói:

-Chúng ta xông lên liều chết chiến một trận.

Hùng lắc lắc đầu, hẳn với Luật bị thương chưa lành bây giờ ra ngoài không khác gì tìm chết. Cường giả Vô Thánh thực sự quá mạnh, bọn họ liên thủ chiến đấu với Vô Quân gian nan như vậy. Bây giờ gặp Vô Thánh nếu không cẩn thận, tất cả dễ dàng lại đây cũng không phải chuyện không thể.

-Chúng ta nên tìm cách khác.

Hùng nói.

Hai người trầm ngâm suy nghĩ cả nửa giờ mãi không tìm được cách nào thích hợp. Hùng vắt hết óc suy tư. Chính diện chống đỡ Vô Thánh hoàn toàn không có tiền đồ, cho dù hẳn tự tin đi nữa cũng sẽ không có ý nghĩ như vậy, đánh không lại bỏ về cũng không được.

Một lúc sau, Gia Luật hỏi Hùng:

-Anh Hùng nếu ta bị bắt vào trong đó người sẽ thế nào?

-Chúng ta là huynh đệ không cần thiết nói mấy câu thừa thãi làm gì.

Hùng không do dự trả lời ngay, hẳn là người trọng tình nghĩa. Vì nữ nhân, huynh đệ Hùng sẵn sàng liều mạng, thậm chí đối nghịch toàn bộ thiên hạ.

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Hùng, Luật cảm động. Luật cắn chặt răng lựa chọn hi sinh vì huynh đệ, toàn thân Luật đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh thiên:

-Ta thiêu đốt bản nguyên thần kiếm làm thịt ma hồn kia.

-Không được.

Hùng giật mình vội tung Trần Thiên Bi đập vào người Luật chặn hẳn lại. Hùng biết nếu Luật thiêu đốt bản nguyên sẽ mất đi linh trí trở về hình dạng thanh kiếm. Hẳn không muốn huynh đệ mình phải hy sinh nữa. Bị Trần Thiên Bi đập choáng Luật thu lại khí thế nhìn Hùng nói:

-Chúng ta không còn lựa chọn nào khác!

Hùng thở dài buồn bã nhìn lên trời, cảm giác bất lực ngập tràn, hẳn quá yếu đi đâu cũng bị ăn hành.

.....

-Muốn đánh ngã một cường địch vượt xa mình, biện pháp cũng không phải không có, nói thí dụ như, hạ độc!

Con mèo đưa ra ý kiến.

“Dùng độc” Mắt Hùng sáng lên nhưng lại thất vọng, sức chống cự của Võ Thánh đáng sợ đến bậc nào, nếu muốn dùng thuốc, tự nhiên phải cần được vật cấp cao, lấy đâu bây giờ. Hùng quay sang hỏi con mèo:

-Có loại nào hạ được Võ Thánh hay không?

-Bỏ để có!

Con mèo lục lọi gỡ từ trong nhắt trữ vật đeo trên ngón chân phải ra lọ nước thuốc màu đen, về mặt đậm tiện:

-Hắc! Đây là dâm dược do bỏn để dùng hơn mười năm tại Bách Khoa viện thu gom điều chế.

-Thật không?

Nhìn cái lọ bé tí nước đen ngòm Hùng không tin hỏi.

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của Hùng. Con mèo tức giận, nó nhin đau lấy ra thứ chân quý nhất của mình, nó mất hơn mười năm lừa gạt trộm cắp pha chế. Vậy mà tiểu tử này không tin. Đây chính là dâm dược nó pha chế để trả thù Mộng Hương nhưng con bé đó thông minh như vậy, nó không có cách nào hạ được được.

Con mèo đầy mặt tức giận, nhếch miệng:

-Đời trước bỏn để có cái bí mật luyện dược cổ, chuyên môn dùng để nghiên cứu dâm dược để cứu vớt hàng nghìn thiếu nữ. Em nào thanh cao, trinh nữ, liệt nữ, thánh nữ gì gì,...bị bỏn để đánh thuốc rồi làm thịt là ngoan nghe lời ngay. Hắc hắc.

Nó cười bi ối đưa cái lọ màu đen ra nói tiếp:

-Đây là hàng bỏn để mới nghiên cứu, tuy chưa thử lần nào nhưng bỏn để cam đoan nó độc được Võ Thánh.

Luật kinh thường nhìn con mèo:

-Tên kia là ma hồn thuốc này có tác dụng không?

Con mèo đề tiện vỗ ngực thình thịch:

-Yên tâm dâm dược này ăn sâu vào linh hồn, hưởng chi tên kia còn có chút ít khí tức sinh mệnh. Chắc chắn dùng được.

-Nhưng, phải như thế nào để tên kia uống?

-Tên kia đâu ngu, tự nhiên đi uống đồ vật mùi lạ nhan sắc quý dị như thế?

Con người của con mèo đề tiện đảo một vòng, nói:

-Hùng tử, cái này phải xem người rồi.

-Hắc! Người giả nữ vào lừa nó uống, nó lâu không gần nữ sắc chắc chắn dính chiêu a.

Hùng tròn mắt ngơ ngẩn, ngồi bệt xuống đất, muốn hấn đóng giả nữ nhân đi câu dẫn nam hồn kia.

Luật vỗ vỗ vai Hùng:

-Huynh đệ, người có tu vi thấp nhất lại còn đẹp trai trắng trẻo như vậy giả nữ hợp lý nhất rồi.

Nhìn con mèo với Luật tới gần Hùng hoảng sợ:

-Các người muốn làm gì?

Con mèo đề tiện bơm thêm:

-Hùng tử? Bỏn để biết người trọng tình nghĩa. Vì huynh đệ liều mạng cũng được hưởng chi chỉ giả nữ thôi. Người tu vi võ vương yếu như vậy vào đó nó mới không để ý.

Con mèo nói xong lôi ra bộ váy áo thiếu nữ màu tím chuẩn bị hoá trang cho Hùng.

Khi bị cởi quần áo nước mắt Hùng chảy ra, hấn mặc kệ hai tên hoá trang cho mình thảm nhừ:

- Vì huynh đệ ca nhin.

Luật lôi trong nhần trử vật hai bánh bao to buộc lại trước ngực Hùng giả làm ngực. Con mèo cột tóc Hùng lại thành hình đuôi ngựa, lấy phấn son xoa xoa vài cái lên mặt Hùng.

- Xong rồi! Hùng từ xem đi.

10 phút sau con mèo đem cái gương đưa Hùng xem. Hùng ngỡ ngác nhìn người trong gương, trên mặt tràn ngập hoảng sợ cùng khó có thể tin.

Trong gương là một cô gái xinh đẹp, nhìn qua mười bảy tám tuổi, da trắng, tóc màu đen buộc kiểu đuôi ngựa, dung mạo thanh thuần xinh xắn. Trên người hấn mặc một bộ váy áo tím hoa lệ tăn ra khí chất cao quý tao nhã, bộ ngực hơi nhỏ nhưng săn chắc, tướng mạo xinh đẹp, tuyệt đối mỹ nữ đỉnh cấp. Nhớ lại đám cưới lần trước Hùng thảm nhừ:” Kỹ thuật trang điểm bay giờ quá cao rồi, hèn gì tên Mỹ hời trước lừa được cả mình.”

Con mèo đưa thuốc màu đen cho Hùng cố nín cười:

- Hùng từ, phải xem vào nguoi rồi.

Gia Luật nhìn cười mặt đỏ bừng gật gật đầu.

Hùng lê chân cứng ngắc, mặt như đưa đám lão đảo đi qua bên kia. Con mèo cười lăn lộn:

- Haha.

Hùng quay lại nhìn nó, con mèo giả bộ nghiêm mặt:

- Hùng từ cố lên! Bồn để tin nguoi.

.....

Cảm nhận có khí tức lại gần. Tên kia mở mắt sát khí phô thiên địa ép tới Hùng.

Hùng cắn răng đã làm phải làm tới cùng. Hùng lập tức giả bộ đáng của một cô gái bé nhỏ hoảng sợ run run:

- Xin lỗi...nguoi ta....nguoi ta....lạc đường.

Tên kia thấy Hùng xinh đẹp động lòng người như vậy, tu vi yếu ớt chỉ có võ vương liền thu liễm sát khí lao tới ôm Hùng vào lòng cười dâm tiện:

- Tiểu muội đã tới ở đây bồi tiếp lão phu luôn, haha, triệu năm lão phu sống một mình thật tịch mịch à!

Vừa nói tên kia vừa xoa bánh bao trên ngực Hùng tuy hơi nhỏ nhưng thật mềm a. Một tay nó thò xuống xoa mông Hùng làm Hùng giật thót bóp nát dâm được hất vào nguoi nó rồi vùng vẩy hét lớn:

- A! Không muốn!

Thấy Hùng vùng vẫy, ma hồn càng ôm chặt, nó định hôn Hùng mặt cười dâm tiện:

- Chồng cự đi a!

Cảm nhận nó trúng dâm được sắc mặt Hùng thay đổi, trong lòng đột nhiên quát khê:

- Trấn Thiên Thủ Thuật! Khai Môn, Hư Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Kinh Môn! Khai.

Sức lực Hùng tăng mạnh nhân lúc nó không phòng bị vọt ra ngoài hướng Luật gào lên:

- Chạy mau!

- Kiểm Tâm Quyết thức thứ 6: Nhất Kiểm Phi Thiên.

Thân thể Gia Luật hoá thành thanh kiếm màu cổ đồng cuốn con mèo bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ma đầu thoát khốn

Ma Hồn Vô Thánh sừng sốt, không ngờ võ vương mà bộc phát sức mạnh như vậy.

Lão cười cười, cước bộ nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, thân hình liền quỷ dị hiện ra trước mặt Hùng.

-Cái gì? Tốc độ của lão gia hỏa này quả đáng sợ?

Hùng khẽ hít một hơi lạnh khí, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng, dẫm được con mèo hình như không có tác dụng, hôm nay chỉ sợ thực sự bỏ mạng tại đây. Luật xách con mèo lại gần Hùng cảnh giác nhìn chăm chăm ma hồn kia.

Hùng khai mở cực hạn cơ thể lao nhanh khiến bánh bao, phần rơi hết xuống, hiện tại hắn trở lại bộ dáng nam nhân. Ma hồn biết bị lừa hừ lạnh:

-Hừ! Dám đùa bỡn lão phu.

Cảm nhận nhiệt khí bốc cao ma hồn vươn tay tóm tới Hùng:

-Nam nữ gì không quan trọng cứ có lỗ là được.

Hùng hoảng sợ, không ngờ nó biến thái như vậy nam nữ đều ăn. Cắn chặt răng, trong đôi mắt Hùng hiện lên nét dữ tợn, âm thanh khàn khàn vang vọng:

-Trần Thiên Thể Thuật! Từ Môn! Khai!

Đùng! Đùng!

-Hùng tử ngươi làm gì?

Nhìn cơ thể Hùng căng phồng nở ầm ầm, da thịt nứt ra, khí thể kéo lên khủng bố con mèo hoảng sợ nói.

-Chúng ta đi!

Đau đớn khiến cơ mặt Hùng vận vẹo, cố giữ chút lí trí sót lại Hùng tóm lấy con mèo với Luật đang ngờ ngác lao nhanh, trong chớp mắt liền biến mất.

-Còn muốn chạy sao?

Nhìn thấy Hùng vọt đi, Ma Hồn cười lạnh một tiếng, huyết quang trên thân thể liền lưu chuyển, thân hình loé lên liền lao theo.

Hùng thả con mèo xuống đất trầm giọng:

-Chúng ta chia nhau ra hai hướng.

-Lão gia hỏa đuổi tới ngay bây giờ nếu chúng ta đi chung ai cũng chạy không thoát.

“Bảo trọng, chúng ta cứu Dương rồi cùng nhau về” Thời gian cấp bách, Gia Luật vội nói rồi tóm lấy con mèo phi thân theo hướng khác. Hắn muốn mang theo con mèo để giảm bớt áp lực cho Hùng.

“Tạm biệt” Nhìn Luật rời đi, Hùng quay lại hướng tới Ma Hồn, hắn mở Từ Môn chắn ngòm, chạy đi làm gì, không bằng quay lại tranh thủ thời gian giúp Luật với con mèo chạy.

-Khắc khắc!

-Lão phu đã nói rồi, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.

Ánh mắt Ma Hồn tham lam nhìn vào Hùng, chậm rãi nói.

-Thật không?

Hùng nhàn nhạt nói cho dù phải chết cũng kéo theo lão biến thái này, khí thể Hùng kéo lên khủng bố, hắn thúc đẩy Từ Môn tới tận cùng, điên cuồng thiêu đốt sinh mạng khai mở cực hạn cơ thể. Cảm nhận lực lượng chưa đủ, Hùng gào thét trong lòng: “Ta phải mạnh hơn nữa.”

-Khai! Khai!....

-A a a.

Hùng gào thét thảm thiết, đau đớn khiến hắn chỉ muốn chết đi, ý thức bắt đầu tan biến, vì huyênh đệ Hùng cố gắng giữ lại một tia ý thức cuối cùng.

Ong ong!

Mồ hôi lẫn máu trên người tuôn ra bốc hơi ngay, thân thể Hùng bốc lên hỏa diễm vô hình bao phủ vài trăm mét, hỏa diễm xuất ra đạo đạo tiếng kêu bùng bùng thiêu đốt hết mọi thứ xung quanh khiến không gian vặn vẹo.

Nhìn kiến trúc xung quanh bị lực lượng cuồng bạo thiêu đốt tan chảy, ma hồn Vô Thánh hoảng sợ, lão không muốn thông Hùng nữa. Lão vội nhắc khẩu đại bác đỏ tươi nhắm thẳng Hùng hô lớn:

-Chết đi.

Một luồng linh khí màu đen hội tụ thành hình viên đạn nghìn mét nổ tung hân đấm vào Hùng.

Phình! Âm!

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên, xé toang màn không gian tĩnh mịch của bí cảnh, lực lượng dư thừa tràn ra, xua tan một đám sương mù khá lớn, tạo thành một vùng không gian thoáng đãng.

Phốc xuy!

A.... ui!

Phản chấn khiến Ma Hồn lập tức vang lên một tiếng kêu thảm thiết, thân thể trở nên mờ ảo đi rất nhiều.

-Không.

Kinh khí tiếp tục chấn tới làm Ma Hồn nổ tung, hóa thành những điểm sáng hư ảo, phiêu tán khắp nơi.

Thân thể Hùng bốc cháy, da thịt nội tạng bị thiêu đốt trở lên trong suốt lộ ra khung xương bên trong, cho tới khi khung xương cũng bị đốt hoàn toàn.

Khi tiềm lực cơ thể Hùng được khai mở tới mức tận cùng. Sóng năng lượng không màu không ngừng lan tỏa dồn dập kéo tới. Đợt sau nổi lên đợt trước khuếch đại mà đi. Giờ phút này, năng lượng càng lúc càng cuồng bạo dồn vào người Hùng. Hân như một thời nam châm cực lớn, hút lấy toàn bộ năng lượng trong bí cảnh vào người.

Hùng không hề hay biết mọi thứ bên ngoài, ý thức chỉ còn lại mảnh nhỏ đang cố gắng chèo chống, hân biết đám ý thức này tan biến là lúc mình hoàn toàn chết. Hùng không muốn chết, nữ nhân của hân đang chờ hân trở về, huynh đệ đang chờ hân cứu, tiểu Huyền đang chống đỡ cả mảnh trời này,.... Cảm giác không chống cự được nữa Hùng tuyệt vọng gào thét.

-Không.

Uỳnh Uỳnh! Điện Biên Phủ rung chuyển, đại trận to lớn bao phủ toàn bộ thung lũng Mường Thanh hiện lên. Một lão nhân râu tóc bạc phơ đứng ở tâm trận nhìn xuống phía dưới, lão thở dài:

-Lão phu giúp người vậy!

Lão nhân kết ấn hô lớn:

-Nam Thiên Thần Trận thu.

Uỳnh uỳnh! Đại trận khổng lồ tan biến, chỉ còn vài mét nhỏ bao phủ bảo vệ Dương trong Dân Pháp Tông.

Khi Dương bị chấn hôn mê kéo vào bên trong thung lũng, Nam Thiên Thần Trận dồn xuống bảo vệ Dương. Ma đầu muốn phá cấm chế thôn phệ Dương cũng phải mất vài năm

-Khắc khắc lão phu cuối cùng cũng thoát.

Ma đầu điên cuồng công kích vàng sáng quanh người Dương nhưng không thành công nó bèn dời đi.

Vu vu!

Không có đại trận vô số oan hồn lao ra bên ngoài bí cảnh.

.....

Ngay khi Hùng không chịu được nữa, một luồng ánh sáng từ sâu trong bí cảnh dữ dội phóng tới Hùng. Cảm giác quen thuộc Hùng mừng như điên:

-Nguyên khí là nguyên khí?

Hỗn Nguyên Quyết tự động xoay tròn hấp thu số lượng nguyên khí ít ỏi trong bí cảnh bảo vệ Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trấn Thiên Thể! Trấn áp thương thiên

Luật với con mèo thấy bí cảnh chấn động rất lo lắng, sợ ma đầu thoát khỏi Dương gặp nguy hiểm liền lao nhanh vào bên trong.

.....

Trời sinh ra Thể Chất cũng có nhiều loại, tại Việt Nam đại lục Phàm Thể kém cỏi nhất, thể chất phân biệt từ yếu đến mạnh như sau: Phàm Thể, Nhân Linh Thể, Địa Linh Thể, Thiên Linh Thể,....

Người mang Phàm Thể, Nhân Linh Thể, Địa Linh Thể và thậm chí Thiên Linh Thể do trời sinh như vậy. Trên Việt Nam đại lục con người đa số thể chất Phàm Thể, thể chất kém cỏi nhất cho dù người cố gắng thế nào cũng không thể truy cầu đại đạo bước lên đỉnh phong.

Thể chất quyết định thiên phú, tiềm lực sau này. Ai may mắn có được thể chất cao hơn khả năng đột phá bình cảnh dễ dàng hơn. Như Thiên Linh Thể trời sinh gần với thiên địa đại đạo tu luyện tốc độ khủng bố, không bình cảnh cho tới Vô Thánh.

Đa số thanh thiếu niên sinh ra Phàm Thể nản lòng thoái chí, sống cuộc sống bình thường từ bỏ tu võ. Nhưng hơn ngàn năm trước Linh Thánh Phàm Thể tu tới Vô Thánh đắm đuối thiên tài Thiên Linh Thể khiến đại lục sôi trào, đốt cháy đam mê nhiệt huyết tầng tầng lớp lớp thanh thiếu niên.

Việt Nam đại lục tu luyện chủ yếu hấp thu linh khí vào đan điền, kinh mạch hình thành linh lực. Thân thể võ tu tuy rằng xa xa mạnh hơn thường nhân, nhưng nhiều nhất cũng chỉ gia tăng thọ nguyên thôi.

Chiến lực võ giả mạnh nhất là võ kỹ. Có thể tăng lực lượng võ giả gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, nghìn lần đây là cảnh giới. Mặc dù đại lục có một số công pháp tu luyện tăng cường thể chất nhưng vẫn phải dựa vào linh lực cheo chống vận chuyển công pháp, lực lượng thân thể không phải chiến lực. Võ giả vận dụng thân pháp bay lên không cũng cần linh lực ủng hộ, mất đi linh lực hộ thân, thân thể võ giả rất yếu.

....

Có Hỗn Nguyên Quyết trợ giúp ý thức Hùng dần hồi phục, cảm giác đau đớn không giảm mà tăng thêm gấp nhiều lần. Bỗng nhiên hắn cảm thấy chấn động toàn thân, trong chớp mắt, hết thảy đều trở nên trầm trọng chậm chạp, thậm chí Hùng thấy những hạt bụi nhỏ bay từ từ trong không khí. Cơ thể Hùng phát từng tiếng âm âm oanh phá trời đất, điên cuồng khai mở đột phá cực hạn thiên địa. Đột nhiên trên thân thể của hắn nứt vỡ xuất hiện vô số khe hở, rồi trong giây lát cả người hắn bắt đầu vỡ vụn ra tựa như một bình sứ bị đập nát nhưng vẫn bị lửa thiêu.

Ngay tại lúc thân thể của Hùng bị phá hủy gần như toàn bộ, hàng loạt âm thanh của đại đạo vang lên, vô vàn áo nghĩa Hỗn Nguyên Quyết trong đan điền hắn lưu chuyển không ngừng, phun ra nuốt vào nguyên khí trong bí cảnh tỏa ra sinh mệnh lực tràn ngập không gian.

Nguyên khí hóa thành một đồng Sinh Mệnh Lực trắng đục bao trùm toàn bộ thân thể của Hùng.

Trong thời gian này, Trấn Thiên Thể Thuật như một cây búa liên tục gõ, đập rèn luyện thân thể của Hùng, lửa không màu vài trăm mét tiếp tục thiêu đốt thân thể hắn, còn Hỗn Nguyên Quyết hấp thu nguyên khí chuyển thành sinh mệnh lực lại ra sức hồi phục sinh cơ, xây lại thân thể của Hùng.

Lúc này, Hùng như một lò luyện sắt trong thiên địa, mà thân thể chính là thứ muốn luyện chế, đang trải qua thời điểm cuối cùng, cũng là trọng yếu nhất. Nếu người nào đó nhìn thấy cảnh như vậy sẽ sợ phát khiếp. Có ai trải nghiệm thân thể như cục sắt, bị nung đỏ đập nát, rồi lại nung chảy đúc thành hình cục sắt rồi lại đập nát. Cảm giác như luyện ngục đó chỉ nghĩ thôi phát run rồi.

Mười phút đồng hồ, nửa giờ, hai canh giờ... Một ngày!

Không biết đã qua bao lâu, nguyên khí cạn kiệt, lửa không màu dập tắt.

Ừng ừng, lần này trong cơ thể Hùng phát ra thanh âm nổ thật to, giống như thiên địa truyền đạo. Thân thể Hùng tỏa ra ánh sáng chói mắt, giống như tiên nhân hạ phàm, thần thánh, trang nghiêm, làm cho người ta dâng lên vô tận kính sợ từ sâu trong nội tâm.

Thân thể đột phá cực hạn, đây là lấy sức mạnh đánh vỡ gông cùm xiềng xích của phiên thiên địa này khiến thiên địa kinh sợ tạo thành dị tượng.

Trong đầu Hùng hiện lên ba chữ trầm trọng tỏa ra uy thế vô thượng: “Trấn Thiên Thể” một trong Thập Đại Tiên Thể, bao gồm ba tầng: tiểu thành, trung thành, đại thành. Tu luyện tới đại thành có thể dùng lực lượng thân thể trấn áp thần ma, trấn áp thương thiên.

Cảm đau đớn dần biến mất, Hùng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, việc cải tạo thân thể cuối cùng cũng thành công, thân thể bị đánh nát dần dần hồi phục lại trạng thái ban đầu. Cảm giác khoan khoái dễ chịu lan tỏa khắp người, khi Hùng mở hai mắt ra nhìn, cơ thể hắn đã hoàn toàn bình phục không sót mề

gì nữa. Một màn như vậy vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Nắm chặt tay cảm giác từng tế bào trên cơ thể nặng vạn cân Hùng biết mình đạt tiêu thành Trần Thiên Thể.

Hùng bước tới một bước!

Ầm!

Thân thể hần tụt sâu xuống dưới lòng đất. Cảm nhận thân thể nặng như ngàn vạn ngọn núi đang tụt sâu xuống lòng đất, Hùng vội vận chuyển tâm pháp thu thể chất vào trong đan điền, phi thân lên trên. Tuy thể chất khủng bố nhưng nhìn bên ngoài Hùng chỉ đạt tới Sơ cấp Vô Tồn.

Quan sát Trần Thiên Thể hoá thành Hùng nhỏ đang ngồi xếp bằng trong đan điền, nhớ lại những lúc yếu đuối vô lực Hùng không khỏi cảm thán:

-Người ta thường nói vô địch tịch mịch nhưng họ đâu biết rằng nếu không có sức mạnh sẽ bị người khác đem trở thành con kiến thích thì dẫm.

U! U!

Lúc này Trần Thiên Bi rung lên cọ cọ vào người Hùng. Hùng nặn ra giọt máu nặng vạn cân nhỏ vào nó.

Ầm!

Viên đá bộc phát hào quang vài chục mét hoá thành chiếc nhẫn ngọc đeo vào tay Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lão nhân tóc bạc

Ầm!

Thức hải của Hùng rung lên, vô số tin tức tràn vào trong đầu, đợi tiêu hóa xong, Hùng lập tức toát ra vẻ mặt mừng rỡ. Tâm niệm vừa động liền xuất hiện tại không gian bên trong Trần Thiên Bi.

Mở to mắt quan sát xung quanh, Hùng không ngờ Trần Thiên Bi là không gian độc lập, linh khí bên trong đậm đặc gấp năm lần bên ngoài. Phạm vi không gian cao 500 mét, rộng mười km, có thể cất chứa được rất nhiều đồ vật này nọ? Thậm chí cả khu nhà lớn. Hùng cười cười:

-Không hổ là đồ vật trên Nguyên Giới, khi trở về ca xây nguyên khu biệt thự bên trong làm hậu cung. Hắc hắc.

Hùng vừa động tâm niệm, Trần Thiên Bi lập tức thu nhỏ lại, từ hình chiếc nhẫn biến thành một hạt cực nhỏ, giống như hạt bụi bình thường không có gì khác lạ, bất cứ người nào nhìn thấy cũng không hề chú ý tới. Hắn tiếp tục động ý niệm muốn Trần Thiên Bi lớn hơn nhưng không ngờ chỉ bằng nắm tay không lớn hơn được.

Kỳ thật còn có thể lớn thêm nữa, lúc mới gặp nó Hùng thấy nó cao trăm mét, không gian bên trong vô cùng vô tận. Nhưng hiện tại nó bị thương rất nặng không thể biến lớn hơn được. Bi hôn như đứa trẻ lúc thức lúc ngủ, Hùng cảm nhận được nó mà không câu thông được. Thời gian cấp bách, tâm niệm vừa động Hùng xuất hiện bên ngoài. Sau khi lui ra ngoài, Trần Thiên Bi trở lại hình chiếc nhẫn đeo trên ngón tay phải Hùng. Hùng vận lực bay nhanh hướng bên trong bí cảnh.

.....

Bí cảnh dị biến, Luật với con mèo toàn lực chạy thẳng vào bên trong, ai ngờ ma hồn chạy loạn ra ngoài, trong đó có cả ma hồn khủng bố. Liên tục khổ chiến mấy ngày Luật với con mèo gần như kiệt sức. Luật tóc tai rối bời, quần áo dính nhiều vết máu. Bộ lông màu trắng con mèo vón cục, hồ thịt nhiều chỗ, nó thở phì phì:

-Cứ như này kiểu gì chúng ta cũng ngòm.

Luật lo lắng nhìn lên trời, hiện tại đừng nói cứu Dương muốn sống rời khỏi đây cũng chưa chắc.

Khắc Khắc!

Tiếng cười quái dị lại một lần nữa truyền đến. Thân thể Luật đang căng thẳng bỗng nhiên cứng lại. Trước mắt hắn đã xuất hiện một Ma Hồn mình cao hai mét, cánh tay dài quá gối, cơ bắp cuộn cuộn. Nó đang nhìn chằm chằm hắn với con mèo.

Ma Hồn xuất hiện trước mặt Luật có tu vi Bán Thánh toả ra khí tức lạnh lẽo âm trầm khiến Luật với con mèo kinh hãi, cho dù toàn thịnh cũng không giết được nó huống chi hiện tại chỉ còn vài phần sức lực.

Con mèo tròn trắng mắt, nằm bệt ra đất già chết. Nó thè lưỡi, cổ nghiêng sang một bên.

Đúng lúc này, Ma Hồn bỗng nhiên dậm chân một cái, "Oanh!" một tiếng vang lên.

Trên mặt đất cứng rắn nhất thời xuất hiện một cái hố sâu thật to, cát đá văng ra, khói bụi cuộn cuộn. Thân thể cao hai mét của nó nhất thời nhanh như thiểm điện đánh về phía Luật.

-Kiếm Tâm Quyết thức thứ 10: Nhất Niệm Hoá Vạn Kiếm.

Gia Luật quát một tiếng dùng toàn bộ linh lực còn lại thi triển thức cuối cùng Kiếm Tâm Quyết. Kiếm ý nhất thời liên miên tuôn ra cuộn lại thành ốc xoáy oanh thẳng tới Ma Hồn.

Bùng!

Ầm!

Một tiếng nổ nặng nề vang lên. Ma hồn bỗng nhiên rít lên một tiếng, thân hình lão đảo lùi lại phía sau mấy bước. Thân thể nó bị chém mờ nhạt đi nhiều.

Đồng dạng, Luật cũng không chịu nổi. Khi cùng Ma Hồn va chạm một đòn cường bạo vừa rồi, một tia tinh linh lực cũng không còn, đan điền kinh mạch trống rỗng, khí huyết trong ngực nhộn nhạo.

Gào!

Ma Hồn giận gầm lên lao thẳng tới Luật.

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên:

-Một đám tàn hồn bệnh tật mà ngáo như vậy!

Một đạo thân ảnh lóe lên, cả người dừng tới Ma Hồn.

Phanh.... Ma Hồn nháy mắt bị đụng nát bảy hoá thành đốm sáng nhỏ phiêu tán giữa thiên địa.

Rầm! Hùng rơi xuống đất khiến mặt đất tụt vài chục mét, bụi mù cuộn cuộn bốc lên.

Trên đường tới đây Hùng đánh nổ vô số ma hồn, hiện tại ở trạng thái Trần Thiên Thể, hẳn có thể không chế hoạt động bình thường. Nhưng vừa rồi dùng lực quá lớn lên mới trấn sập mặt đất như vậy.

- Má ơi!

Con mèo cùng Luật thấy một màn như vậy há to miệng, phát ra kinh hô bất khả tư nghị, cảnh tượng như vậy đừng nói là từ trước bọn họ chưa từng thấy qua, ngay cả nghe cũng không có nghe nói qua.

Ma Hồn Bán Thánh mạnh bao nhiêu?

Luật vận dụng Kiếm Tâm Quyết tầng cuối cùng không làm gì được nó. Không ngờ Hùng đụng một cái nó ngóm luôn.

Mạnh mẽ cỡ nào?

Không thể hình dung được bằng ngôn ngữ a!

Trên đời này có Võ Thần nào dám nói chỉ bằng thân thể đụng chết Bán Thánh.

Hùng phế vật như nào, bọn họ đều biết, lúc trước cả 3 liên thủ khó khăn lắm mới hạ được ma hồn Võ Quân, không ngờ mới hơn hai ngày mà hẳn mạnh như vậy, chuyện này cũng quá khoa trương đi! Con mèo thậm chí hoài nghi đây không phải Anh Hùng họ quen.

Hai mắt con mèo nhất thời tròn rất tròn, dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Hùng, nước miếng nơi khóe miệng lập tức chảy thành dòng rớt xuống đầu lưỡi đỏ rùng rục sắp rớt xuống đất. Nó cũng muốn sau vài ngày trở thành vô địch thiên hạ a.

-Để sau hẵng nói, chúng ta mau đi cứu Dương thôi.

Nhìn về mặt Luật đang ngờ ngác Hùng vội nói rồi phi thân vào bên trong.

Luật với con mèo vội lao nhanh theo Hùng.

....

Vừa đi vừa giải thích, một ngày sau, trước mặt họ xuất hiện vùng năng lượng vận vẹo khoảng 2m toả ra dao động không gian khủng bố.

-Đây.. đây là cái gì?

Luật cảm ứng được nguồn năng lượng khủng bố kia khiến sợ hãi.

-Đây là lối vào một không gian độc lập nào đó!

Hùng ngưng trọng nói, vùng năng lượng kia hẳn đã từng thấy trước Trần Thiên Bi. Hùng dẫn đầu bước vào trong, Luật với con mèo cũng theo vào trong.

-Xoẹt!

Sau một tiếng xé gió rất nhỏ, nhóm Hùng cảm thấy khí tức xung quanh đột nhiên biến đổi, từng cơn gió lạnh thổi đến trên người, họ không ngờ lại có thể trực tiếp đi xuyên qua không gian xuất hiện tại phiên thiên địa khác. Phiên thiên địa này rộng 1 ngàn km vuông.

Đập vào mắt họ, tất cả đều là vô số hải cốt có lớn có nhỏ, hơn nữa tất cả những di hài vô cùng mục nát này toả ra khí thể khủng bố. Những hải cốt này có đủ loại màu sắc, nhưng chủ yếu là màu đen. Tính sơ sơ cũng phải đến vài trăm bộ hải cốt. Nhưng cái làm cho họ khiếp sợ nhất chính là phía giữa không gian, cũng chính là quảng trường vài trăm mét kia có vô số xích sắt đứt gãy, xung quanh quảng trường lượn lờ hắc vụ nhàn nhạt. Dương đang nằm tại đó, hẳn bị một vàng sáng trong suốt màu bạc bao phủ bên trong. Mà bên vàng sáng, một lão nhân áo trắng đầu bạc khoanh chân mà ngồi đang mỉm cười nhìn nhóm Hùng. Thân hình của lão nhân này dĩ nhiên lại gần như trong suốt, khiến người ta có một cảm giác mờ ảo, trên người lão không cảm giác được một tia khí tức.

Phát hiện như vậy khiến Hùng và Luật liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong đó. Ngay cả một tia khí tức cũng không cảm giác được, có thể tưởng tượng mạnh hơn mình bao nhiêu lần.

Hít sâu một hơi, hai người một mèo bước tới quảng trường.

Lão nhân quan sát Gia Luật trong mắt có một tia nhu hòa, cánh tay mạnh mẽ vung lên, sau lưng Gia Luật hình thành cự kiếm màu cổ đồng.

-Không ngờ vũ khí của Thái Tổ Đại Thần sản sinh linh trí.

Ánh mắt lão bỗng sáng ngời nhìn tới Hùng:

-Lực lượng thân thể thật mạnh.

- Tiền bối, ngài là?

Cảm nhận lão nhân thân thiện, Hùng ôm quyền hỏi.

-Lão phu tên Võ Nguyên Giáp, ba trăm triệu năm trước phân thân này của lão phu dẫn quân phá hủy nơi đây chấn áp ma đầu.

Lão nhân nhàn nhạt nói.

- Cái gì?

Con mèo, Luật trừng to mắt nhìn lão nhân, Hùng chỉ vào lão lắp bắp:

-Ngài nói phân thân ngài đạt tới Võ Thần.

Gật gật đầu, lão nhân nói tiếp:

-Thế giới này có vô số đại lục, Việt Nam đại lục thời viễn cổ hình thành muộn, thiên đạo chưa hoàn chỉnh, thường bị vô số dị tộc xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thời kỳ viễn cổ

Ài!

Thở dài một hơi, Nguyên Giáp Đại Thần hồi ức:

-Từ khi Việt Nam đại lục hình thành ngoại tộc luôn muốn xâm chiếm nơi đây, các đời Đại Thần thống lĩnh nhân dân Việt Nam đánh đuổi chúng.

-Hàng tỉ năm qua đời này qua đời khác, thiên tài Việt Nam liên tục xuất hiện, người này nối tiếp người khác đột phá Võ Thần đánh đuổi vô số ngoại tộc. Nhưng bọn chúng chưa bao giờ bỏ cuộc, vẫn muốn xâm chiếm Việt Nam.

-300 trăm triệu năm trước, ma tộc từ PaRi đại lục xâm chiếm Việt Nam, ta thống lĩnh nhân tộc chống lại chúng, bảo vệ Việt Nam đại lục, trấn diệt hàng vạn tỉ ma đầu.

Hùng, Luật con mèo khiếp sợ, không ngờ Việt Nam đại lục trải qua nhiều biến cố lớn như vậy.

Nghe lão nhân nói Hùng đại khái đoán ra mọi việc: Việt Nam đại lục hình thành, hẳn bị hôn mê sâu trong vũ trụ, mà lúc này đại lục trải qua nhiều đời, mỗi đời đều tồn tại một Đại Thần thống lĩnh nhân tộc chống ngoại tộc xâm lấn. Hai mươi vạn năm trước vách ngăn giới xuất hiện bịt kín nơi này. Ngoại tộc mới không tiến vào nữa.

Hùng đang miên man suy nghĩ thì Nguyên Giáp Đại Thần nói tiếp:

-Nơi đây là Dân Pháp Tông, một tông môn PaRi đại lục đặt tại đây ý đồ xâm chiếm Bắc Vực. Năm đó phân thân Võ Thần của ta cảm Thần Kiếm dẫn quân tới đây bày ra Nam Thiên Thần Trận đại chiến với ma đầu.

-Phân thân này chiến với Ma Thần 3 tháng trời, cuối cùng phong ấn linh hồn nó tại đây.

Lúc này, Luật run giọng hỏi:

-Ta... ta... chính là Thần Kiếm kia.

Nguyên Giáp Đại Thần gật đầu, tay phất vào hư không, ở trên hư không, một thanh kiếm vàng trăm mét xuất hiện, lão không nói lời vô ích, thẳng tắp phất tới Luật.

- Đây là Nam Thiên Thần Trận - kiếm trận của Kiếm Thần. Hiện tại giao lại cho ngươi.

Ngay sau đó, dưới sự khống chế của Nguyên Giáp Đại Thần, thanh kiếm bắt đầu thu nhỏ lại, chỉ lớn bằng đầu ngón tay. Sau đó nhập lên mi tâm của Luật, cũng không vào đâu, chỉ để lại mi tâm hẳn một đồ án hình kiếm nho nhỏ, nhất thời thân thể Luật bạo phát vô số kiếm ý chói mắt. Sau đó những kiếm càng ngưng thực, càng dày dần dần bao phủ xung quanh hẳn.

Thời điểm Hùng há miệng kinh ngạc, Nguyên Giáp Đại Thần quay đầu nhìn về phía Hùng, lúc này lão có vẻ suy yếu.

- Ngươi tên là gì?

Nguyên Giáp Đại Thần đột nhiên quay qua Hùng hỏi.

Hùng sững sốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Ta tên Anh Hùng!

- Uhm! Thân thể ngươi rất mạnh! Chỉ là ta cảm nhận trong cơ thể ngươi có thứ mạnh hơn.

Nguyên Giáp Đại Thần quay qua Hùng nói.

Hùng sững sốt, lập tức phản ứng, quyết định không giấu lão:

- Lão nói tới Hồn Nguyên Quyết?

- Ta cũng không biết! Ta chỉ cảm thấy thứ đó trong người ngươi giống như linh hồn thể có chứa Nguyên Khí, chỉ là đạo khí tức này yếu đến mức có thể bỏ qua.

Nguyên Giáp Đại Thần trầm ngâm.

-Cái gì? Sao... Sao có thể?

Trong lòng Hùng ầm ầm đại chấn, lão đảo lui về phía sau vài bước. Khi nghe lão nói, trong lòng hẳn đã có chút chuẩn bị, nhưng vẫn bị lời nói của lão dọa nhảy dựng lên.

Từ khi tồn tại tới nay, Hùng vẫn tưởng Nguyên Khí là do mình dùng Hồn Nguyên Quyết hấp thu, ai ngờ Nguyên Khí là do thứ trong đan điền mình hấp thu, hẳn học Hồn Nguyên Quyết như kiểu Võ Kĩ thôi, không phải tâm pháp tu luyện.

Ánh mắt lấp lóe, Hùng hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm thần lại một chút, hẳn chỉ vào Dương đang hôn mê bên kia hỏi:

-Đệ đệ ta có sao không?

Nguyên Giáp Đại Thần phát tay một cái vòng sáng bao bọc Dương biến mất. Dương tỉnh lại mở mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt khó hiểu.

-Người học Thần Thuật Thất Sát Trảo từ đâu?

Nguyên Giáp Đại Thần hỏi Dương.

Dương cảnh giác nhìn lão rồi quay sang nhìn Hùng ánh mắt dò hỏi.

Nguyên Giáp Đại Thần mỉm cười:

-Không phải sợ, người chắc là hậu nhân của Mai Hắc Đại Thần - Mai Thúc Loan.

Dương sợ hãi lui một bước, không ngờ lão nói ra tên lão tổ tông của mình, hấn lấp bấp hỏi:

-Ngài... sao ngài biết?

-Thất Sát Trảo là Thần Thuật do Mai Hắc Đại Thần sáng tạo, lúc người thi triển ta đã đoán ra rồi nên mới cứu người.

Nguyên Giáp Đại Thần mỉm cười nói.

Trầm ngâm một lúc, Hùng mở miệng:

-Thần Thuật là thứ gì?

Nguyên Giáp Đại Thần kiên nhẫn giải thích:

-Linh khí là bốn nguyên của đại lục này. Đạt tới Bán Thần linh khí tổ hợp thành bán nguyên khí, dùng đạo của mình vượt qua cực hạn thiên địa bán nguyên khí hoàn toàn chuyển thành nguyên khí thành tựu Vô Thần vĩnh sinh bất diệt. Như: Mai Hắc Đại Thần lấy Trảo pháp chứng đạo, sáng tạo Thần Thuật Thất Sát Trảo,..

-Chỉ Minh Đại Thần - Nguyễn Tất Thành cũng chính là sư phụ ta. Ngài lấy Văn chứng đạo, sáng tạo Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập bao gồm Tuyên Ngôn Tam Biển, Độc Lập Ngũ Thức.

-Thái Tổ Đại Thần - Lê Lợi, dùng kiếm chứng đạo sáng tạo Thần Thuật Kiếm Tâm Quyết. Kiếm Thần là do ta mượn, sau đại chiến hậu nhân Thái Tổ Đại Thần đã tới đây lấy đi.

Nhìn Hùng ngờ ngác, Dương quay sang hấn:

-Xin lỗi, đệ đã giấu huynh.

Hùng hít sâu một hơi, chậm rãi điều chỉnh suy nghĩ trong đầu, lúc mới thức dậy hấn tưởng mình vô địch thiên hạ nhưng hấn đâu biết được trên đời này còn vô số Tông Môn viễn cổ lợi hại như vậy. Những gì hấn biết về Việt Nam đại lục chỉ là một góc băng sơn trên ngọn núi tuyết thôi. Việt Nam đại lục còn có Trung Vực, Nam Vực, Hải Vực. Đặt tay lên ngực cảm nhận trái tim mình, Hùng tự hỏi lòng: “Đạo của ta là gì”

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập + Thần Thuật Hoá Nguyên Thân (1)

- Đạo của mình? Ý ngài nói là Vực?

Khuôn mặt Anh Hùng đầy vẻ mê man, khó hiểu. Nhớ lại Mạc Đế, Nguyên Đế từng thi triển ra Băng Hoả Vực thì ra đó chính là đại đạo của bản thân.

-Đúng vậy, mỗi một cường giả Vô Thánh đều dùng đạo của mình hình thành Vực, đây là điều phải làm nếu muốn tấn thăng Vô Đế.

Nguyên Giáp Đại Thần giải thích rồi chỉ vào con mèo:

-Trong cơ thể nó hình thành bán Nguyên Khí chỉ cần nó tìm ra đạo của mình liền đạt tới Bán Thần.

Hùng, Dương trở mắt nhìn sang con mèo im bất nảy giờ, không ngờ nó khủng bố như vậy, chỉ cần nó tìm ra đạo của bản thân liền đạt tới Bán Thần.

Con mèo đang giả vờ nằm ngủ bộ dáng bé ngoan mười phần. Lúc này tai nó giật giật, nghe Nguyên Giáp Đại Thần nói, nó nhảy dựng lên ưỡn ngực, chấp chân sau lưng, cái đuôi mèo như muốn vênh lên trời. Nó ngửa mặt nói:

-Hắc, bọn đế là chân thần chuyển thế mà các nguoi không tin?

“Đạo của con mèo: Dùng quần lót chứng đạo, dùng vô sỉ đề tiện chứng đạo”. Hùng nhìn qua vẻ mặt đắc ý của nó mà tròn trắng mắt.

-Nguoi không phải yêu thú tại đại lục này.

Nguyên Giáp Đại Thần nói.

Hùng, Dương gật gật đầu.

Còn mèo không quan tâm, nó học người ngồi xuống đất kết ấn tầm bảy mong muốn tìm ra đạo của bản thân: “ Nó muốn vô địch thiên hạ, câu dẫn nghìn vạn thiếu nữ a.”

....

Võ Thánh Đình Phong bắt đầu hình thành Vực. Đạt tới Võ Đế, Vực hoàn thiện giống như một vùng trời nhỏ, có thể nắm giữ mọi thứ trong vùng trời này, bên trong vùng trời này nguoi là Thần!

Đây là bước đầu tiên hình thành đại đạo của bản thân!

Tới khi đạo của bản thân vượt qua cực hạn của thiên địa, sẽ bị bài xích khỏi phiên thiên địa này.

Mặc kệ con mèo đắc ý, Hùng nói:

-Hiện tại vách ngăn giới bao phủ, linh khí dần cạn kiệt mong lão cứu giúp Việt Nam đại lục.

Nguyên Giáp Đại Thần thờ dài lắc đầu: “Năm đó bọn tôn của ta dùng bóng của mình chứng đạo, hình thành Âm Vực sáng tạo Thần Thuật Hoá Nguyên Thân thành tựu Võ Thần, ta cảm nhận được lực lượng bài xích của thiên địa nhưng không mạnh, càng sử dụng nhiều lực lượng lực bài xích càng mạnh, khi ta tiêu diệt Ma Thần sử dụng toàn bộ lực lượng, bản tôn đã rời đi không còn ở nơi đây. Hiện tại ta còn lại đám tàn hồn này.”

Hùng có chút thất vọng lão mạnh như vậy, chỉ cần có lão hi vọng phá trời nhiều hơn vài phần.

-Nhưng nguyên khí khô kiệt tại sao lúc trước ta hấp thu được?

Hùng nghi ngờ hỏi.

Nguyên Giáp Đại Thần cười cười, nói: “Thần Thuật Hoá Nguyên Thân có thể tạo ra một phân thân có lực lượng bằng bản thể. Bởi vì năm đó phân thân này cùng Ma Thần tại đây đồng quy vu tận, còn lại một chút tàn hồn nhờ nguyên khí dùng Nam Thiên Thần Trận trấn áp ma đầu. Không ngờ nguyên khí cạn kiệt khiến ta ngày càng yếu. Mấy ngày trước, nguoi gặp nguy hiểm ta dùng hết nguyên khí cho nguoi, hiện tại ta sắp phiêu tán.

Nhìn lão nhân ngày càng mờ đi, trong lòng Hùng cũng đau xót. Hắn có thể cảm nhận được trận chiến năm đó khủng bố như thế nào, lão vì cả Việt Nam đại lục mà trên lưng gánh chịu áp lực không lồ.

Hồn thể Nguyên Giáp Đại Thần run lên. Một giọt màu trắng như giọt nước xuất hiện trước mặt lão, từng đạo hồn lực không ngừng dao động trong đó. Lão phát tay đánh giọt nước vào trong đầu Hùng.

"Bên trong hồn lực này có ẩn chứa Thần Thuật Hoá Nguyên Thân và Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập của sư phụ ta. Anh Hùng... Hi vọng nguoi có thể tiêu diệt ma đầu, phá vách ngăn giới cứu giúp Việt Nam đại lục."

Chỉ trong chớp mắt, Nguyên Giáp Đại Thần đã hóa thành một ông lão lưng còng già nua. Ngay cả giọng nói của lão cũng trở nên khàn khàn khó nghe, nhưng có thể nhận ra được, trong giọng nói này còn ẩn chứa một loại hy vọng. Việt Nam đại lục vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, thanh niên trước mặt này, tuy thực lực hiện tại thì còn kém. Nhưng không biết tại sao, lão cảm thấy lực lượng thân thể Hùng rất khủng bố. Nhưng nếu dùng lực lượng thân thể phá trời sẽ hủy diệt luôn đại lục, chỉ dùng đạo của mình tạo thành thiên địa bài xích mới tới gần vách ngăn giới được.

Nhìn dáng vẻ già yếu của lão, Hùng hít sâu một hơi. Hắn biết, bây giờ không phải lúc xử trí theo tình cảm.

-Đa tạ lão.

-Đệ đường thương đi, ta tham ngộ Thần Thuật.

Hùng quay sang Dương nói rồi ngồi xuống xếp bằng bắt đầu tham ngộ tin tức vừa nhận được trong đầu.

Mặc dù lúc trước bị thương, khiếp sợ những gì Nguyên Giáp Đại Thần nói nhưng Dương vẫn lạnh lùng ít nói như mọi khi. Nghe Hùng nói vậy, Dương lạnh nhạt gật đầu ngồi xuống chữa thương.

-Mặc dù đạo của Mai Hắc Đại Thần khác nhưng ta chỉ dẫn cho ngươi một số đường đi. Đi được bao xa phải dựa vào chính mình rồi.

Nguyên Giáp Đại Thần đánh vào người Dương vài đạo hồn lực.

Nhìn Dương Luật, Hùng Nguyên Giáp Đại Thần mỉm cười, rồi linh hồn tan vỡ hoá thành vô số điểm sáng phiêu tán giữa thiên địa này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập + Thần Thuật Hoá Nguyên Thân (2)

Lúc này, Hùng cảm giác được, một biến tin tức khổng lồ, đang điên cuồng bùng mãnh tràn vào trong đầu của hắn. Số tin tức khổng lồ này nếu là người khác chắc chắn không chịu được. Hùng luyện thành thể chất vô địch dễ dàng tiếp nhận hơn rất nhiều nhưng dù vậy khuôn mặt đẹp trai của Hùng hơi run lên, hai môn Thần Thuật đầu phải người thường cùng lúc tiếp thu được.

Ở sâu trong óc Hùng đột nhiên có hào quang ngưng tụ, hình thành hai dòng chữ cổ xưa.

- Hoá Nguyên Thân.

- Tuyên Ngôn Độc Lập.

Hai hàng chữ ngưng tụ rồi tiêu tán, ngay sau đó là tâm pháp huyền diệu khó giải thích được chảy xuôi trong tinh thần hắn, hơn nữa trong đó hắn còn ẩn chứa cảm ngộ đại đạo của Nguyên Giáp Đại Thần và Chí Minh Đại Thần.

Hùng chỉ cảm nhận hai loại đạo đó rồi dồn sang một bên, hắn không muốn đi theo đạo của hai người họ, hắn muốn tìm ra đạo của chính mình.

Cảm nhận lượng thông tin mới xuất hiện trong đầu, Hùng quyết định tu luyện Thần Thuật Hoá Nguyên Thân trước.

Xem qua pháp quyết tu luyện Hùng cảm giác chấn động, Hoá Nguyên Thân từ loại nào mà nói, có chút cùng loại với phân thân chi thuật, chỉ có điều loại phân thân chi thuật này quá mức thần diệu, bản phân thân không chỉ có được thực lực của bản thể mà còn có thể tự tu luyện tăng lĩnh ngộ tu vi cho bản thể.

Tu luyện Hoá Nguyên Thân là chia cơ thể thành hai phần. Luyện hoá bóng của mình hình thành một phân thân giống hệt bản thể, phân thân này cùng chung suy nghĩ, cùng tu vi với bản thể nhưng có thể làm những việc khác.

Hôm nay hắn đã đạt sơ cấp Võ Tôn, cách cấp độ Võ Thần rất xa. Mặc dù đối với bản thân thiên phú hắn có rất nhiều tin tưởng, nhưng hắn đoán chừng nếu như dựa theo tu luyện bình thường, muốn đột phá Võ Thần cũng phải cần thời gian không ngắn...

Hùng đắm chìm bên trong cảm ngộ huyền diệu của Hoá Nguyên Thân, phảng phất không biết thời gian trôi qua, không gian vô tận, tựa hồ như một cái chớp mắt, lại tựa hồ đi qua bao nhiêu tuế nguyệt.

- Chém.

Không biết bao lâu, Hùng chợt đứng lên, ngưng mắt nhìn xuống cái bóng mờ nhạt của mình, sau đó tay hắn kết ấn, chợt quát như sấm dậy vang vọng.

Ông!

Tay Hùng nghiêng xuống tới như lưỡi dao hướng về phía dưới cái bóng.

Roẹt!

Trong nháy mắt Hùng bỏ trống cái bóng tách nó khỏi thân thể. Khi bị bỏ trống một khắc kia, Hùng mơ hồ cảm giác được, thân thể của hắn như là bị tách ra. Nhưng đối với hắn cũng không có tạo thành bất kỳ tổn thương nào.

Bóng đen bị tách ra đứng lên rồi vận vạo biến hoá một hồi từ từ thành Hùng mặc áo màu đen, nó nở nụ cười tà mị nói:

- Xin chào tại hạ Anh Hùng.

Hùng nghi hoặc nhìn phân thân kia, sao nó giống tên đen quá vậy nhưng Hùng có thể cảm nhận nó với mình tuy hai mà một, chung suy nghĩ, chung tu vi. Chỉ là trong người Hùng có Hồn Nguyên Quyết, Trấn Thiên Thể, trong người nó không có.

Bản thân Hùng là bản thể chính, mà đạo hóa thân này tuy có sự sống, nhưng mục đích nó tồn tại là tăng cường thực lực bản thể, giữ gìn bản thể tồn tại. Bởi vì hóa thân có thể bị diệt, nhưng nếu là bản thể bị giết chết, vậy hóa thân này, cũng sẽ tan theo mây khói.

Con mèo chạy tới nín thở:

-Hùng tử dạy bốn đề Thần Thuật này đi.

Nó cực kỳ hâm mộ Hùng, có hai thân thể không phải có thể chơi hai em cùng lúc hay sao?

-Ta không có cách nào truyền cho người.

Hùng lắc lắc đầu nói, Thần Thuật này truyền sâu vào đầu hấn, hấn không biết cách nào truyền ra bên ngoài. Nghe vậy con mèo ỉu xiu cào cào chân xuống đất.

Nhìn Dương đang toả ra sát khí màu đen Hùng nghi hoặc, Luật vẫn bị kiểm ý bao phủ. Hùng quay sang con mèo:

-Ta tu luyện bao lâu rồi.

Con mèo đảo mắt nói:

-Một ngày

-Hả!

Hùng giật mình, hấn tu luyện lâu như vậy mà bên ngoài mới có một ngày. Kì thực hấn không biết do thân thể hấn khủng bố khi tiếp thu truyền thừa, trăm cái bóng mới dễ dàng như vậy. Năm xưa mặc dù Hoá Nguyên Thân do Nguyên Giáp Đại Thần sáng tạo nhưng lão trăm bóng của mình không dứt khoát như Hùng, mà lão từ từ chém ra. Mới đầu chém ra phân thân, nó còn dật dẹo, nhũn như bún, ngay cả đứng cũng khó khăn. Sau này dần dần nó mới hoàn thiện.

Hùng cùng với phân thân ngồi xuống xếp bằng bắt đầu tham ngộ Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập. Con mèo thấy Hùng lại tu luyện, nó chán đi vòng quanh chơi, lâu lâu còn chọn vài đoạn xương lành lặn bỏ vào nhai trấu vật.

....

Hết thầy ảo nghĩa về Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập hiển hiện trong đầu Hùng. Khiến Hùng khiếp sợ là môn Thần Thuật này lợi hại như vậy. Chỉ Minh Đại Thần lúc trước chắc chắn mạnh mẽ vô cùng.

Thần Thuật này gồm Tuyên Ngôn Tam Biến, Độc Lập Ngũ Thức.

Tuyên Ngôn Tam Biến có tổng cộng sáu chữ: Độc Lập, Tự Do, Hạnh Phúc!

Sáu chữ là các quy luật chung, các quy tắc biến hóa trong chiến đấu: di chuyển, quan sát, tấn công,...

Nhất Biến: “Độc Lập” hướng tới tồn tại một duy nhất trong thiên địa. Tu luyện hai chữ này tới cực hạn hình thành lên đạo: “Vạn Vật Quy Nhất”.

Nhị Biến: “Tự do” thể hiện sự phóng khoáng tùy tâm sở dục, cực hạn hai chữ này thành đạo: “Vô Trung Sinh Hữu”.

Tam Biến: “Hạnh Phúc”. Cực hạn hai chữ này hình thành đạo: “Tâm Sinh Vô Ngã”

Phải hiểu Nhất Lực Phá Vạn Pháp trong Vạn Vật Quy Nhất mới sử dụng được năm thức Độc Lập Ngũ Thức. Năm thức gồm:

-Phá Chương Thức: Là các quy tắc phá giải tất cả các loại quyền, chương, chỉ, cước,...

-Phá Phương Thức: Các quy tắc phá giải đao, kiếm, côn, thương,...

-Phá Giáp Thức: các quy tắc phá giải các loại trang bị, áo giáp, phòng thủ,...

-Phá Tâm Thức: vận dụng quy tắc trụ vững bản tâm phá mê trận, ảo trận,...

-Phá Hồn Thức: Phá giải công kích linh hồn.

Hùng tham ngộ 5 ngày chỉ được chút ít da lông. Không muốn mọi người ở học viện lo lắng. Hùng mở mắt thu phân thân vào trong Trần Thiên Bì để nó vừa tu luyện vừa cảm ngộ.

Vút!

-Buồn chết bốn đề rồi, Hùng tử chúng ta đi thôi!

Con mèo từ xa lao thẳng tới Hùng kêu gào.

Hùng gật đầu đứng dậy nhìn sang Dương, Luật vẫn đang tu luyện liên thu hai tên vào Trấn Thiên Bì rồi rời đi. Cảm nhận hồn lực của Hùng tiếp cận Dương với Luật cũng không phản kháng nên Hùng dễ dàng thu hai người vào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Mị Đế chiến tàn hồn Ma Thần

Bên ngoài di tích viễn cổ Điện Biên Phủ vô số cường giả Bắc Vực bao vây tiêu diệt số lượng lớn ma hồn.

Hai bên lao vào giết chóc điên cuồng, máu chảy thành sông.

Các đại học viện trở về tập hợp cao thủ ý định trấn áp ma đầu nhưng khi quay lại đây, vô số ma hồn thoát ra liền lao vào chém giết thảm liệt.

- Khắc khắc khắc, chỗ này không ngờ lại có nhiều thức ăn như vậy!

Trong tiếng cười quái dị, thỉnh thoảng một tiếng, trong bí cảnh bay ra một đạo nhân ảnh, trôi nổi trên bầu trời. Đó là lão nhân mặt khô gầy, dáng người cực kỳ thon dài, mũi cao nhọn, tóc ngắn hơi xoắn, lão mặc một bộ quần phục màu đen. Hai bên vai đeo vô số huy chương.

Đây là một tồn tại vô cùng cường đại, ma khí khủng bố dao động, tỏa ra khí tức lạnh lẽo âm trầm. Mọi người đều không khỏi lạnh lòng, giống như bước vào địa ngục vậy.

-Ma.... Ma đầu thoát khỏi! Chạy mau!

Có người run giọng nói, khiến đám đông hoảng loạn bỏ chạy.

Thực lực Ma đầu này tuyệt đối ngang ngửa Võ Thần, ma khí tỏa ra mênh mông như biển, sáu không lường được.

- Hừ! Một đám sâu kiến đợi chết!

Nhìn đám võ tu bỏ chạy Ma Thần hoá thành vô số xúc tua màu đen cuốn tới mọi người.

Lập tức mọi người đều kêu lên thảm thiết, làn da biến thành màu đen, bị kéo tới gần Ma Thần.

Ma Thần vận lực hút vào, những thân thể màu đen kia đều bị hút khô, một hồi kêu thảm, người lực tụt ngã trên đất. Bọn họ vốn đều đẹp trai cường tráng, hoặc xinh xắn dễ thương, nhưng bây giờ bị hút biến thành xương bọc da, tóc đen cũng biến thành xám trắng, biến thành ông cụ non.

Mà Ma Thần này lại trở nên đầy đặn, thân thể dần ngưng thực cường tráng, tinh thần phấn chấn.

-Quá yếu, quá ít, chút ấy không đủ đánh răng!

Ma Thần tự làm bữa, ánh mắt đảo qua, mấy tên cúi bấp đều bị hút chết, hiện tại chỉ còn lại hơn trăm người mạnh nhất. Hắn liếm liếm môi như sói đói nhìn bầy thỏ béo mập. Hơn trăm cường giả bị hắn nhìn tới sồn gai ốc, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Bùng!

Lúc này bầu trời xuất hiện vô số cánh hoa hồng rơi như mưa, đổ rục cả mảng trời.

Mọi người nhao nhao quay đầu nghiêng nhìn, chỉ thấy một nữ nhân áo hồng đi tới từ đằng xa. Nàng bước từng bước ung dung. Nhìn như đi không nhanh không chậm, nhưng một bước bước ra ít nhất là khoảng cách vài trăm trượng, tốc độ nhanh kinh người. Nhưng đó cũng không phải trọng điểm, gây cho người chú ý chính là mỗi một bước nàng đạp xuống trên hư không sẽ xuất hiện một đóa hồng nở rộ, khuếch tán hương về bốn phương tám hướng.

Hoa hồng đương nhiên chỉ là hư ảnh, nhưng tỏa ra hương thơm như thật.

Nữ nhân áo hồng đóng đưa eo thon như rắn đi về phía bên này, thân thể mềm mại đầy đà lồi lõm toát lên cổ phong tình mê người.

Áo váy bó sát ôm trọn đường cong duyên dáng bốc hỏa. Đại lưng màu hồng ôm chặt vùng eo thon thả uyển chuyển. Ngực nảy nở như muốn tuột ra bên ngoài. Mông tròn vênh lên co dãn mời phần, bên dưới lộ ra đôi chân dài trắng nõn, bồng lên ngọn lửa thiêu đốt lòng người. Đặc biệt đôi mắt long lanh kia toát lên ngàn vạn tâm tình, khiến trái tim người khác không tự chủ được nhảy dựng lên. Nàng ngược mặt lên trời, lại có một cổ ung dung quý khí, dường như một tôn Nữ Đế buông xuống, khiến vô số người cung kính không dám khinh nhờn. Nàng chính là Mị Đế em gái của Bá Hoàng Đại Thần.

Mị Đế khẽ nhủ mảy, ánh mắt chăm chú vào Ma Thần.

- Mọi người tránh ra, để ta đối phó ma đầu này.

Mị Đế khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói, thanh âm mị hoặc uy nghiêm phiêu tán rơi vào tai từng người.

- Hừ! Khẩu khí thật lớn, Bán Thần mà cũng dám nói như vậy với bốn Ma Thần.

Nghe nàng nói vậy Ma Thần không vui nói.

-Cái gì?

-Mị Đế thành tựu Bán Thần.

-Có hy vọng chém giết Ma Đầu,...

-.....

Mọi người lại bàn tán âm ỉ, hy vọng đại tăng.

Hoa Vực của Mị Đế mở ra, một mảnh thế giới hoa hồng, vô số cánh hoa quanh người nàng, phiêu động trong phạm vi năm ngàn trượng hình thành biển hoa, hương thơm lan toả khắp thiên địa. Lúc này Mị Đế lạnh nhạt tung ra một chưởng. Một chưởng động, một bóng hồng đỏ cũng trống rỗng sinh ra, tràn đầy mỹ cảm, nhưng cũng lưu chuyển theo một khí tức tối cao, Hoa Vực run rẩy vô số cánh hoa rung động rào rào tụ lại chưởng phong oanh tới Ma Thần.

Ma Thần mở ra Quý Vực sáu ngàn trượng, vô số xương khô, quỷ ảnh rít gào, sát khí bao trùm cả mảng trời. Lão tung một chưởng đỡ công kích của Mị Đế.

Ầm!

Một tiếng trầm muộn từ trong hư không truyền tới, âm hưởng thật lớn chấn mặt đất lay động, hai đạo quang mang một đen một hồng từ trong tiếng nổ bao trùm xung quanh, cho dù là ban ngày, thế nhưng hai mảnh trời cực lớn đã che đi toàn bộ ánh sáng, biến cả bầu trời thành nửa hồng, nửa đen.

Uỳnh uỳnh!

Ầm ầm!

Trong hư không Ma Thần và Mị Đế càng đánh càng thêm kịch liệt, tiếng va chạm cường đại để cường giả còn cách tới mấy vạn trượng cũng cảm thấy màng tai đau nhức.

Rầm rầm!

Vô số đợt sóng xung kích hung hăng nện vào ngọn núi bên dưới, nhất thời khiến vô số bụi đất, đá tảng bay loạn, tàn sát toàn bộ hư không, bụi bặm bay loạn che đầy ánh sáng mặt trời, vô số ngọn núi bị chấn thành bột. Cây cối tan nát, cường giả các học viện nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng hoảng hốt, trời ạ, đây là dư ba của Thần đối chiến sao? Tựa như tận thế, như muốn oánh nát phiên thiên địa này.

Ầm!

Sau 6 ngày, mảnh trời màu hồng với màu đen va chạm, kinh khí giống như tia la re, tản về bốn phương tám hướng, gào thét ầm ầm Mị Đế và Ma Thần tách ra. Vạn trượng xung quanh bị dư chấn đại chiến hủy diệt hoàn toàn, hình thành vực sâu không đáy. Hiện tại Hoa vực chỉ còn lại 100 mét, Quý Vực còn 400 mét.

Cạc Cạc!

Ma Thần cười quái dị, liếm liếm môi nói:

-Ngươi không phải đối thủ của ta, khặc khặc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thể Chất Vô Định

- Cạ cạc, da thịt trắng trẻo như vậy, đại bổ a!

Ma Thần nuốt ực một cái nhìn chăm chăm Mị Đế như một món ăn ngon.

Mọi người co giật, không ngờ nữ nhân xinh đẹp như vậy mà lão chỉ nghĩ tới ăn.

Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Mị Đế tái nhợt, khoé miệng rỉ máu, nằng cấn chặt răng, khí thể trên người lập lòe nhảy lên.

Ong ong ong!

Không gian rung chuyển, kim quang vạn trượng ngưng tụ. Một bóng người từ từ xuất hiện. Đây là một thanh niên 30 tuổi, dáng người khỏe mạnh, quần áo mộc mạc, mày rậm mắt to, tóc đen rậm rạp, trong con ngươi có dị tượng nhật nguyệt tinh tú chớp động. Khí thể cuồng ngạo toả ra bao phủ khắp thiên địa.

Khi thân ảnh bá đạo vô song này hiển hiện, một số tồn tại vô cùng cổ lão ngủ say ở chỗ sâu nhất trên Việt Nam đại lục cũng bị kinh động tỉnh lại. Đây là một số Bán Thần đạt cực hạn đạo của mình áp chế tu vi không dám tấn thăng Vô Thần.

Mạc Đế hoảng sợ lắp bắp:

-Đây... Đây... Đây... Đây là Bá Hoàng Đại Thần!

Nhìn thân ảnh kia, Phong Thánh run rẩy hô:

-Su rồ!

Ma Thần hơi biến sắc, ngưng trọng nói:

-Thần niệm Vô Thần!

Thần niệm Bá Hoàng Đại Thần xoay người tung ra một quyền oanh tới Ma Thần, quyền kinh màu vàng ngàn trượng ẩn chứa đại đạo hình thành đè ép khiến khí lưu khắp bầu trời trở nên nặng nề, tiếng gió thổi gào thét hoàn toàn biến mất. Toàn bộ thiên địa giống như hoàn toàn bị một quyền của hắn bao phủ. Thanh âm từ hư vô vang vọng.

-Thần Thuật – Bá Vương Thần Quyền.

Hai tròng mắt của Ma Thần ngưng trọng, đây là một quyền toàn lực của thần niệm Vô Thần. Cực hạn của một đạo, hắn phải cẩn thận đáp lại.

-Thần Thuật – Thiên Ma Giáng Thế.

Ma Thần quát lạnh, ma đầu ngàn mét hình thành toả ra khí thể lạnh thấu xương để toàn bộ hư không bị đông cứng.

Ầm!

Hai đạo công kích ngưng tụ thành thực chất đụng vào nhau, bắn ra vô số tia sáng vàng đen giao nhau, chấn hư không run rẩy, mây mù trên trời cao bị xé rách toàn bộ, không gian tựa hồ gấp khúc vặn vẹo, tạo thành con lốc hư không, vô số người cách xa vạn dặm bị chấn nghiêng ngã, tai chảy máu. Sau quyền vừa rồi đạo thần niệm phiêu tán. Ma Thần không khá hơn, ma khí tán loạn khí thể yếu đi rất nhiều.

-Hừ! Con đàn bà thôi, tí nữa hại chết lão phu! Chết đi.

Ma Thần tức giận hừ lạnh, tung chưởng hướng tới Mị Đế.

Trong đôi con mắt xinh đẹp của Mị Đế hiện lên một tia tuyệt liệt, vô số cánh hoa dòn vào nắm tay, ngăn cản chưởng phong.

Phanh!

Nhìn Mị Đế bị chấn bay đi xa, đám cao thủ các đại học viện gào lên:

-Ngao ô...

-Nó bị thương nặng.

-Làm thịt nó.

-Sát

-...

-....

Hon trăm cao thủ Võ Đế + Đinh Võ Thánh mở ra vực lao tới vây công Ma Thần.

.....

Hùng đang bay ra ngoài bí cảnh cảm nhận dư chấn khủng bố từ phía xa. Hắn liền thu con mèo vào Trấn Thiên Bì rồi chạy tới bên này.

Phụt...

Hùng nhìn lên thấy một nữ nhân màu hồng đang bay tới chỗ hắn, khoe miệng nàng liên tục phun ra máu tươi, con mắt nửa khép nửa hở, có vẻ hữu khí vô lực, vừa nhìn đã biết được bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Hùng bước lên vài bước đón lấy ôm nàng vào lòng, cảm giác mềm nhũn khiến hắn thâm hô quá đã. Thân thể lồi lõm mê ngơ của nàng tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ khiến Hùng hít một hơi thật sâu.

- Thật đẹp.

Quan sát khuôn mặt xinh đẹp của nàng Hùng hô nhẹ. Mặt như tranh vẽ, da trắng như tuyết, tuy rằng bị thương khiến sắc mặt trắng bệnh, thể nhưng lại không che giấu được vẻ xinh đẹp mỹ hoặc của nàng, xứng đáng với câu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nhìn nàng ngon như vậy Hùng quyết định thu. Chỉ là, thân thể mỹ hoặc tới cực điểm này đang bị thương nặng, Hùng không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Cảm giác bên kia vẫn vang lên dư chấn âm âm, Hùng liền thu nàng vào trong Trấn Thiên Bì rồi bay tới bên kia.

Còn mèo trong Trấn Thiên Bì buồn chán chạy qua chạy lại, bỗng thấy một nữ nhân xuất hiện, nó tung vó chạy qua.

- Má ơi! Cái bà nương này sao lại vào đây.

Vừa tới gần, con mèo gào lên cụp đuôi lao nhanh ra xa.

Một lúc sau thấy không có động tĩnh gì, bà nương kia vẫn nằm đó, con mèo rón rén lại gần:

- Hừ! Hình như bị hôn mê!

- Hít hít! Thật là thơm.

Nó dí cái mũi hồng hồng lại gần hít sâu vài hơi, vẻ mặt say mê.

- Hắc hắc.

Con mèo lại gần Mị Đế đưa chân trước ra, dùng đệm thịt vuốt vuốt mặt nàng.

- Hừ.

Một tiếng hừ lạnh lung vang lên thanh âm không lớn, thể nhưng phảng phất giống như tiếng sấm nổ, phát hiện bà nương kia không biết đã dính lại từ bao giờ, lạnh lùng nhìn nó, con mèo giật mình bộ lông dựng ngược. Nó vội đưa chân trước xuống đất rồi nằm gổ đầu lên, giả bộ như con mèo bình thường kêu:

- Meo meo...

- Sắc mèo đừng giả bộ!

Mị Đế đằng đằng sát khí nhìn con mèo nói.

Con mèo nghi hoặc, hơn nghìn năm trước bà nương này không nói năng gì chán áp mình, hiện tại nói nhiều như vậy không phải tính cách vốn có của nàng. Nó tự tin hơn đứng dậy quát:

- Con mụ điên, dám chán áp bản đế, xem bản đế xử ngươi.

Con mèo móc ra lọ dâm dược Võ Thánh hắt tới Mị Đế. Hắt xong, hình như thấy không đủ, nó hung hăng kéo trong nhẫn trữ vật ra cả một thùng rồi đổ qua bên kia. Nếu Hùng thấy cảnh này sẽ sợ hãi a. Con mèo từng nói nó mất hơn 10 năm chế được lọ bé tí, ai ngờ nó chế cả thùng dâm dược.

.....

Hùng bay tới chiến trường thì hơn trăm cao thủ chết phân nửa.

- Phong lão đầu...

Thấy Phong Thánh thoi thóp sắp ngổm, Hùng cuồng nộ, quát lạnh một tiếng, thân ảnh lóe lên, cả người đụng tới Ma Thần!

Phanh... Ma Thần bị đụng bay.

Hí..

Biến hóa như vậy, làm cho tất cả cao thủ ngây người, không có chiêu thức, không có vực, không có dao động linh lực. Thanh niên kia trực tiếp dùng thân thể đựng bay Ma Thần.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chí Minh Đại Thần

Ma Thần quay lại nhìn chăm chăm Hùng, bị con kiến Vô Tôn đựng bay, lão không khỏi vừa sợ vừa giận, cho dù còn chưa tới một phần mười chiến lực nhưng lão cũng là Ma Thần a. Lão nổi giận sát khí đại thịnh ép tới Hùng.

-Thần Thuật – Địa Ma Giáng Thế.

Ma Thần quát lạnh một tiếng, ma khí ngưng tụ tạo thành hơn trăm đầu quỷ ảnh vài chục mét dữ tợn, thoáng cái đem Hùng bao bọc vây quanh.

Ở Phong Nha động một năm, Phong lão đầu mặc dù ít nói nhưng khá tốt với hắn, không ngờ lão bị Ma Thần đánh gần chết, sắc mặt Hùng lạnh đến cực điểm, như là bão tố tiến đến.

-Tuyên Ngôn Tam Biến - Đệ Nhất Biến.

Dưới tiếng quát của Hùng, đạo Vạn Vật Quy Nhất triển khai, hơn trăm ma đầu bị hắn gom lại sát nhau. Thậm chí Ma Thần phía xa cũng bị hút tới gom lại.

Hùng tung tới một đám.

Phanh!

Đám ma ảnh nát bấy, Trần Thiên Thế, để nắm đám của Hùng biến thành binh khí đáng sợ nhất, nặng vạn vạn cân, cứng rắn vô cùng, một đám tung ra như hàng nghìn ngọn núi toả ra khí thể trấn áp thiên địa oanh tới Ma Thần khiến hư không vang tiếng vèo vèo, kinh phong bốc lên cuộn cuộn.

-Không.

Cuối cùng Ma Thần kêu thảm, lão bị vài chục đám oanh bạo.

Ma khí, hồn thể, ma thể, ở dưới Trần Thiên Thế, toàn bộ đập tan, trọng lượng ức vạn cân có thể trấn áp thần ma, cái gì ma khí, cái gì hồn thể, đều chịu không được vài đám của Hùng.

Một màn này, quả không chân thực, tất cả mọi người nhìn thấy mà da đầu run lên. Đây là thể chất như thế nào, ngay cả ma khí, ma hồn cũng có thể oanh nát, quả đáng sợ.

- Tiểu tử này quá tà môn, không phải tu vi hắn là Vô Tôn sao?

Đám cao thủ còn sống không khỏi động dung nói.

Lúc này, một lão già lâu đời lấp bắp:

-Hắn...Hắn sử dụng Thần Thuật của Chí Minh Đại Thần.

-.....

Nghe lão già kia nói, đám người xung quanh run lên, Chí Minh Đại Thần từng được cho là Vô Thần mạnh nhất Việt Nam đại lục. Năm đó, sau khi đạt thành tựu Vô Thần, Chí Minh Đại Thần đánh đuổi hết dị tộc Kỳ giới muốn xâm chiếm Việt Nam, một mình ngài trấn áp hàng tỉ ma đầu. Sau đó ngài sống ẩn dật, không thành lập môn phái, tông môn. Không ngờ Thần Thuật của ngài có người học được.

Không ít võ sĩ âm thầm may mắn, may mắn là có thanh niên này, nếu không, chỉ sợ toàn bộ bị ma đầu làm thịt hết rồi.

Hùng bay tới nhóm 10 người Bách Khoa viện. Lo lắng nhìn Phong lão đầu đang được chăm sóc, hắn quay qua hỏi Nguyên Đế:

-Phong lão đầu có cứu được không?

Dược Thánh kiểm tra sơ qua Phong Thánh rồi lắc lắc đầu:

-Hắn bị thương rất nặng, cần phải đưa về học viện ngay.

- Chúng ta đi...

Hùng nói.

Nhóm 10 người Bách Khoa viện bay về phía truyền tống trận, quay lại học viện. Hùng quan sát nhóm người thấy họ cũng bị thương khá nặng: Nguyên Đế, Mạc Đế tóc tai bù xù, quần áo tả toí, trên người toàn vết máu.

Ngọc Sương thánh nữ sắc mặt tái nhợt thân thể mềm mại run lên. Một số sơ cấp Võ Đế + Đỉnh Võ Thánh khác Hùng không nhận ra. Tính ra Bách Khoa viện cao thủ hơi ít. Mạnh nhất chỉ có tu vi trung cấp Võ Đế, không thể nào bằng môn phái viên cổ được.

Sau khi Hùng rời đi, cao thủ học viện khác thờ dài một hơi rồi cùng nhau trở về học viện.

Tới địa điểm truyền tống thấy không bị hủy, đám người Bách Khoa viện vui mừng bước vào, Mạc Đế kết ấn khởi động truyền tống trận, ánh sáng loé lên Hùng đã xuất hiện tại học viện.

Rầm!

Vừa hạ xuống đất truyền tống trận vỡ nát, khiến mọi người hoảng hốt.

Nguyên Đế chỉ chỉ vào Hùng:

-Thân thể ngươi quá mạnh, truyền tống trận to như vậy mà chỉ chịu được một lần.

Hùng gãi gãi đầu:

-Ách! Ta không cố ý.

Tiểu tử này đúng là phá hoại mà, truyền tống trận dùng cho cả vài vạn người mà giờ hơn 10 người cũng không chịu nổi. Cũng may về được tới học viện. Nguyên Đế trợn mắt nghĩ.

-Các ngươi đi chữa thương đi.

Hùng lộ vẻ xấu hổ nói.

Quay sang Dược Thánh, Hùng trầm giọng:

-Phong lão đầu nhờ ngài, lão có ơn với ta, mong ngài cứu giúp, ta nợ ngài một ân tình.

Dược Thánh gật đầu rồi bế Phong Thánh bay nhanh tới Dược Các.

Mạc Đế, Nguyên Đế âm thầm gật đầu, hai lão rất vui, từ ngày đầu gặp Hùng cảm nhận Hùng trọng tình trọng nghĩa cho nên khi đó hai lão không muốn làm khó hắn.

-Anh Hùng qua thăm đám nữ nhân kia đi, họ vừa về học viện đòi sống đòi chết lao đi nữa đấy. May mắn Mộng Hương ở đó nhốt họ lại.

Nói xong Nguyên Đế, Mạc Đế bay hướng long sơn. Ngọc Sương thánh nữ nhìn Hùng một cái rồi cũng bay đi.

-Hử! Hùng cảm nhận bên trong Trấn Thiên Bi khác thường.

Tâm niệm vừa động hắn xuất hiện bên trong.

Nhìn phân thân, Luật, Dương đang ở phía xa tu luyện. Hùng lắc mình tới bên con mèo.

-Con mèo ngươi làm gì nàng?

Thấy Mị Đế đang trợn mắt đuổi theo con mèo, Hùng giật mình hỏi.

-Hắc! Hùng từ chuyện tốt, chuyện tốt mau mau qua đây.

Con mèo chạy tới kéo Hùng qua bên Mị Đế, nó không ngờ bà nương này bị thương nặng mà vẫn áp chế được nhiều dâm dược tới vậy, thậm chí còn đuổi theo nó.

-Hắc hắc! Hùng tiểu tử của ngươi đó, ăn đi.

Con mèo cười dâm tiện ba chân bốn cẳng chạy ra xa, làm bộ quay mặt đi.

Hùng nhìn Mi Đế chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ửng đỏ, trong mắt hiện lên tơ nhện lưu chuyển. Mi Đế lúc này càng khiến người ta cảm thấy dụ hoặc, thân thể uyển chuyển mềm mại thật sự quyến rũ, hết sức mê người. Trên làn da trắng nõn, bao trùm một tầng đỏ ửng. Cơ thể tản mát ra nhiệt khí, phát ra hương thơm nhẹ nhàng truyền đến mũi Hùng, khiến máu mũi hần chảy thành dòng rơi xuống đất, vang lên tiếng nổ ầm ầm khiến không gian bên trong Trấn Thiên Bi run rẩy.

-Má ơi! Không lẽ Hùng tiểu tử cũng ăn xuân dược, sao mà chơi dữ vậy.

Con mèo phía xa gào lên rồi quay lại xem.

Hùng đi về phía trước, dường như thấy được khí tức của Hùng, bị dược lực của dâm dược thiêu hủy hơn nửa phần lý trí, Mi Đế ngẩng đầu nhìn về phía Hùng. Mặc dù bị thương rất nặng nhưng Mi Đế cũng là Bán Thần. Dưới tình huống như thế, vẫn giống như phản xạ có điều kiện rút lui về phía sau. Nhưng lập tức, cảm giác thân thể nóng bừng mềm oặt vui lấp lý trí của nàng. Sau đó, nàng mạnh mẽ ôm lấy Hùng dùng tay xé rách quần áo hần.

Nhìn Mi Đế lao vào lòng. Lúc này thân thể nàng nóng bỏng, toàn thân tản ra màu ửng đỏ sáng bóng, mỗi một tác da giống như ngọc mịn. Bộ ngực ngạo nghễ dựng đứng, dung nhan tuyệt mỹ, đường cong uyển chuyển, làn da non mềm hoàn mỹ, không chút tách rời, mị hoặc khiến người ta không chống đỡ được.

Tâm trí Mi Đế bị mê thất, dưới tác dụng của dâm dược, ít cần tới sự chủ động của Hùng, nàng đã có chút điên cuồng chủ động trước. Mà ngay lúc này, ánh mắt nàng vốn sưng mù tràn ngập bỗng nhiên xuất hiện một tia lý trí đầy Hùng ra run rẩy nói:

-Không, không được. Đạo của ta là mị hoặc thương thiên. Ta không thể bị thất thân được.

Nghe nàng nói mặt Hùng đen lại, hần vô si nói:

-Ta chính là trời của nàng, cần gì mị hoặc thứ không có thật đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Song tu với Mi Đế

Hùng thu Trấn Thiên Thể vào trong đan điền. Tâm niệm vừa động hần liền đưa con mèo Luật, Dương với phân thân ra bên ngoài. Thấy khung cảnh thay đổi con mèo cười dâm tiện bước tới khu kí túc xá. Nó chạy thẳng tới nơi phơi đồ của nữ sinh.

.....

Trong Trấn Thiên Bi.

Dâm dược tiếp tục phát tác vui lấp tâm trí còn sót lại khiến Mi Đế trở nên mê man, nàng không hề cố kỵ xé rơi quần áo. Bộ dạng điên cuồng như thế, khiến người ta không thể nhận ra đây chính là Nữ Đế uy nghiêm lúc trước. Rất nhanh, áo váy của Mi Đế đã bị xé nát không còn một mảnh, đồng thời lộ ra một phần ngực trắng nõn dưới yếm. Thậm chí Hùng có thể thấy một thân eo thon trắng nõn không có chút nào tỳ vết nào, và một cái rốn nho nhỏ cực kỳ xinh đẹp. Phía dưới là một cặp đùi đẹp gợi cảm, nhưng nơi thân bí lại bị lông tơ ngăn cản, khiến người ta có sự tưởng tượng không giới hạn. Hùng nhìn thấy cảnh tượng này, hần cảm giác mũi lại có dòng chất lỏng muốn trào ra. Làn da trắng như tuyết của nàng dần dần đỏ hơn toả ra hương thơm nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy vô cùng dụ hoặc. Nàng khiến khí huyết Hùng lại nhộn nhạo dữ dội. Hần cảm giác dường như hần cũng trúng dâm dược.

Ngay khi trong lòng Hùng đang ngẩn ra, Mi Đế lại lao thẳng đến trước người hần, sau đó nhào vào lòng Hùng, mảnh áo yếm cuối cùng trên ngực cũng bị xé rách. Bộ ngực to tròn, tuyết trắng lập tức lộ ra. Khiến hai mắt Hùng mở trừng trừng, máu mũi chảy ào ào. Mi Đế chẳng chút e dè tay bắt đầu dùng sức đối với Hùng. Rất nhanh sau đó, nàng dán thân thể kiều diễm nóng bỏng của mình lên cơ thể trần truồng của Hùng.

Quá mê người rồi, Hùng không nhận được nữa ôm nàng đặt xuống. Hần chậm rãi áp lên tấm thân mềm mại của Mi Đế, chìm tiến nhập vào giữa hai chân nàng, Mi Đế gương mặt ửng hồng ánh mắt mê man, cả người kích động rung lên. Hùng tách hai chân nàng ra, thúc hông một cái, đã tiến vào trong cơ thể ấm áp trơn mịn của nàng, xuyên qua tấm màng mỏng. Mi Đế trong họng "ồ" một tiếng thân thể cong lên một chút. Hùng liền tiến tới tận cùng. Mi Đế thân thái kiều mị rên nhẹ, Hùng ôm eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, chìm chậm rãi vận động ra vào, hai mắt đẹp của nàng khép hờ, dùng sức vuốt ve lưng Hùng. Hùng ra vào vài trăm lần khiến Mi Đế không ngừng xuất thủy, nàng nhận không được dần dần mê man, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên kiều mị, mồ hôi chảy ra ròng ròng, eo nhỏ nhắn vận vẹo, mỏng nàng nâng lên nghiêng hợp động tác của Hùng. Lúc này Hùng rút chim ra cọ cọ ngoài cửa động treu đùa, Mi Đế khẽ nhủ này, về mặt lo lắng đến phát điên, dùng sức nắm lấy cánh tay Hùng run giọng nói:

- Cho ta... cho ta!

Mi Đế lật người lại, đè Hùng xuống rồi ngồi lên bụng hần, bàn tay nhỏ bé run rẩy của nàng nắm lấy chim Hùng, nàng hướng nó tới hai mép hồng hồng rồi ngồi xuống. Mi Đế không ngừng thờ gấp nhún nhún khiến Hùng vô cùng thoải mái, hần đưa tay lên xoa nắn bộ ngực sữa không ngừng nhún nhảy của nàng.

-A!

Một lúc sau Mị Đế vô lực nằm lên người Hùng, thân thể xụi lơ thở hổn hển, thần sắc vô cùng sung sướng và thoải mái. Mặc dù chưa tận hưởng nhưng Hùng vẫn ôn nhu vuốt ve nàng.

Chỉ sau chốc lát Mị Đế đã hồi phục tinh thần, sắc mặt lạnh băng:

- Ngươi...

Hùng vô si nhìn nàng:

-Ta chỉ nằm im, là nàng cưỡng gian ta.

Nghe hắn nói bấy Mị Đế giận giữ hét lên:

-Dâm tặc, ta giết ngươi.

Mị Đế cố gắng đứng lên nhưng toàn thân vô lực ngồi xuống.

-Hắc hắc! Nàng muốn nữa sao?

Hùng nói.

-A, ngươi muốn làm gì?

Nhìn vẻ mặt dâm tiện của Hùng, Mị Đế cả kinh kêu lên.

-Không.

Hùng không thèm để ý tới nàng, hắn lật nàng nằm úp, hắn ôm cái eo nhỏ nhắn rồi tách hai chân nàng ra, Mị Đế cũng biết ý đồ của Hùng, dấy dựa mạnh nhưng cả người vô lực, bị Hùng đặt hai tay hai chân chống xuống đất, nàng xấu hổ muốn chết. Lúc này, nàng lại bị Hùng dụng lực đâm vào, khoái cảm kéo tới, nhất thời cả người nàng mềm nhũn. Hùng một tay giữ lưng nàng, một tay nâng eo nhỏ nhắn lên, mạnh mẽ tiến vào, chìm thụt mạnh vào mông nàng từ phía sau, phát ra thanh âm "ba ba". Mị Đế quý xuống, mông tuyết trắng đầy đặn nhếch lên, Hùng trong lòng kích động, ra sức ngày càng nhanh càng mạnh hơn, nằm lên lưng nàng thúc liên tục.

Trên người Mị Đế mồ hôi chảy ra ròng ròng, chảy dọc theo đôi chân ngọc xuống dưới, dọc theo mông tròn trịa xuống dưới nên thành một mảng trong suốt, mỗi nàng mím chặt không phát ra âm thanh nào. Hùng buông eo nhỏ nhắn của nàng ra, dùng sức tách hai mông đầy đặn ra, chìm hướng tới khe hồng mê người kia tiếp tục đâm mạnh vào, Mị Đế bị làm tới mê man, cổ họng phát ra thanh âm ú ớ mơ hồ. Hùng làm càng lúc càng nhanh, Mị Đế vui sướng kêu lên, rốt cuộc lại đạt tới cao trào lần nữa. Hùng cũng run lên, xuất hết vào bên trong. Sau đó, hắn chậm rãi buông nàng ra, Mị Đế lúc này sắc mặt tái nhợt, có chút thở gấp, đôi mắt đẹp khẽ nhắm, xụi lơ trong lòng Hùng. Hùng đem máu và dịch lỏng ở khe suối nàng lau sạch sẽ, vén mái tóc của nàng lên, hôn lên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ nói:

- Nàng mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi.

Mị Đế tựa hồ ngay cả chút khí lực để nói cũng không có, chỉ trừng mắt nhìn hắn:

-Ngươi..."

Hùng vuốt ve mái tóc dài đen mượt của nàng, ôn nhu nói:

- Cục cưng, gọi ta là tướng công đi! ...

Mị Đế lắc đầu, thủy chung không chịu, nàng nhắm mắt lại, cả nửa ngày thì chìm vào giấc ngủ say. Nhìn nàng ngủ điềm tĩnh, trong lòng Hùng không khỏi cảm thấy mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phong lão đầu

Trong lúc Mị Đế ngủ, Hùng lấy ra một ít chăn vải mềm trải xuống rồi hắn ôm nàng vào ngực. Hùng quan sát thật kỹ khuôn mặt xinh đẹp trong lòng. Tuổi của nàng ước chừng hai mươi, hai một tuổi, nhưng khí chất lại mang theo thành thục đặc thù, chỉ là trên khuôn mặt có nét mỉa mai hoặc uy nghiêm như nữ thần

không thể khinh nhờn, Hùng thực tìm không được từ khác để miêu tả nhan sắc của nàng, nhìn nàng tim hắn không khỏi đập thình thịch. So với nàng, Mộng Hương cũng phải kém ba phần. Hoàn mỹ không chỉ là gương mặt nàng, mà còn là mỗi phần thân thể nàng, phảng phất như kiệt tác của thần. Vẻ đẹp của nàng làm người khác ngạt thở! Mặc dù đã thân mật nhưng Hùng vẫn không nhận được áp miệng tới đôi môi hồng mềm mại kia, cảm giác kỳ diệu truyền khắp toàn thân, cảm giác thơm tho ngọt ngào khiến tâm thần hắn bay bổng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, lông mi dài của Mị Đế khẽ rung động, nàng mở mắt ra. Trong lòng nàng không khỏi run lên, lại thấy lúc mình trong mộng đã ôm eo Hùng lúc nào không hay, vội vàng ngồi dậy, lại lập tức nhớ ra mình không mặc gì nhưng Hùng cứ ôm chặt lấy nàng không buông. Hùng biết tính cách quật cường của nàng, ôn nhu vuốt ve thân thể xinh đẹp của nàng, khẽ nói:

-Nàng hận ta?

Mị Đế trừng mắt:

-Ta....

Hùng nhìn sâu vào đôi mắt nàng kiên định nói: “Từ giờ nàng là nữ nhân của ta”.

Mị Đế cắn hận nói: “Người đã đoạt được thân thể ta còn muốn gì nữa.”

Hùng nghĩ thầm nàng mặc dù nàng bị thương nhưng dù sao nàng cũng là Bán Thần, sao có cảm tình với một Võ Tôn được.

-Trong tim ta thật sự rất yêu nàng?

Mị Đế trừng mắt nhìn qua, nhàn nhạt nói: “Yêu cái gì, người chẳng qua muốn thân thể ta thôi.”

Nghe nàng nói vậy Hùng hơi mất tự nhiên, nếu nàng béo mập xấu xí hắn có ăn nàng không, tuy nghĩ vậy nhưng hắn vẫn trợn mắt nói dối:

-Thân thể chỉ là một đồng thịt thừa mà thôi, ta muốn là trái tim nàng.

Thấy Mị Đế im lặng, Hùng tiếp tục nói:

-Có thể nói cho ta biết tên thật của nàng không?

-....

Thanh âm của Hùng không ngừng vang lên, rất nhiều vấn đề rất nhàm chán, Mị Đế vẫn im lặng.

Đôi bên đều là người thông minh, đều biết tình huống này xảy ra không thể sinh ra cảm tình, chỉ có dục thôi. Hùng rất muốn có được nàng. Nhưng hắn biết rõ thực lực của nàng, nếu không vận dụng Tiên Thể hắn không thể khống chế nàng được. Nàng mà bỏ đi hắn không giữ lại được, đúng lúc Hùng đầy chán nản thì Mị Đế nói:

-Ta đã đánh giá cao chính mình mà lựa chọn đạo mị hoặc thương thiên. Nhưng ta đột nhiên phát hiện ta không làm được, lúc này ta chỉ là một nữ nhân mềm yếu, cần sự chăm sóc của nam nhân.

Hùng không biết nói gì, cảm thán nói: “Nàng muốn giết ta”.

-Không ta sẽ không giết ngươi, ngươi là nam nhân đầu tiên cũng là cuối cùng của ta, thả ta ra. Ta muốn về Mị Tông.

Mị Đế lạnh nhạt nói.

Hùng có chút lạc lõng nhưng vẫn buông nàng ra. Mị Đế mặc bộ váy áo màu hồng che đi thân thể xinh đẹp rồi nàng lấy ra vài viên đan dược nuốt xuống, ngồi xếp bằng trị thương.

Hai giờ sau Hùng với Mị Đế ra khỏi Trấn Thiên Bi. Dương, Luật, chân thân đang đứng nhìn. Mị Đế khôi phục một chút thực lực, nàng nhìn Hùng một cái rồi bay lên trời. Hùng ngửa mặt gào to, âm thanh rầm rầm vang vọng phóng thẳng lên trời:

-Nàng chạy không thoát đâu. Một ngày là nữ nhân của ta, cả đời là nữ nhân ta.

....

-Nàng là?

Luật nghi hoặc hỏi.

-Là nữ nhân của ta.

Hùng nói rồi lạc lõng bước đi hướng tới Dược Các.

Luật, Dương về mặt khó hiểu rồi đi. Phân thân Hùng quay về kí túc xá thăm chúng nữ.

....

Dược Các

Hùng tới gần một Thiên Trường lão hỏi đường. Sau đó, hắn không chút dừng lại, chạy thẳng tới chỗ Dược Thánh. Trong lòng Hùng vô cùng rối loạn. Một lúc sau, hắn xuất hiện trước một căn phòng cổ lão đơn sơ trong góc vườn thuốc. Hùng liền mở cửa bước vào, vừa vào tòa nhà cổ xưa này đã bị mùi dược liệu nồng đậm hấp dẫn. Hắn hít sâu một hơi, cảm thấy có vị đắng, chua pha lẫn hương thơm nhạt. Hùng đương nhiên biết, chỉ có nơi quanh năm chế thuốc mới có thể tỏa ra mùi vị dược liệu nồng đậm như vậy.

Dược Thánh đang ngồi bên giường thấy Hùng đi vào liền lấy tay quạt mồ hôi trên trán, cười nói với hắn:

- Tiểu hữu, may mắn Phong Thánh không sao, chỉ cần dưỡng thương vài năm sẽ khỏi hẳn.

- Cảm tạ lão.

Hùng ôm quyền cảm ơn.

Dược Thánh lắc đầu nói:

- Ta với Phong Thánh cũng quen biết không cần cảm ơn. Hai người nói chuyện đi.

Nói xong lão bước ra bên ngoài khép cửa phòng lại.

Nhìn Phong lão mở mắt nằm trên giường Hùng trầm mặc một lúc:

- Lão ở Phong Nha động chờ ta xuất hiện?

Phong Thánh nghe Hùng hỏi nhất thời không nói được gì, một lúc sau lão thở dài:

- Sư tổ có tổ huấn nên ngàn năm trước ta ở đó đợi ngươi.

- Ý lão nói là Bá Hoàng Đại Thần?

Nhìn lão gật đầu, Hùng trầm mặc, không ngờ Bá Hoàng Đại Thần giúp đỡ mình nhiều tới vậy. Dùng mạng sống kéo xuống một mảnh trời còn cho hậu nhân ở đó chờ mình. Mặc dù trong đó chủ yếu vì thiên hạ thương sinh nhưng Hùng rất cảm kích lão. Hắn là người có oán báo oán, có ơn phải trả gấp nghìn lần. Hắn sẽ gánh vác trách nhiệm lớn lao kia về mình. Vì Tiểu Huyền, vì nữ nhân của mình, vì công sức của Bá Hoàng. Còn thiên hạ thương sinh gì chứ, Hùng không quan tâm, bản thân không biết có qua được không, sao phải cứ lấy lý do giả dối đó làm gì.

Hắn nhìn sang Phong Thánh nói:

- Phong lão đầu ngi ngơi cho tốt, mảnh trời này sẽ do ta gánh.

Nói xong Hùng xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bị treo lên cây

- Hả?

Vừa rời khỏi Dược Các Hùng đen mặt, khoé miệng co giật.

Cảm nhận phân thân đang bị Mộng Hương đùa nghịch, Hùng lao nhanh về hướng kí túc xá.

.....

Hon tiếng trước.

Phân thân của Hùng đi tìm chúng nữ. Chỉ năm phút sau, hắn liền đi tới phòng Ý.

- Anh Hùng!
- Đại ca!
- Tướng công!
- Huhu..

Như Ý, Vân, Tiểu Vi thấy Hùng tới, các nàng nhao nhao từ trong nhà chạy vội ra, nghênh đón hân. Thấy Hùng không sao các nàng vui mừng phát khóc..

Hùng cười cười, đảo mắt lướt qua trên mặt Như Ý, Vân, Tiểu Vi, trong mắt hiện lên đầy thâm tình, nhìn thấy nữ nhân của mình. Trong lòng Hùng run lên, dường như linh hồn đều vui sướng nhảy múa, tình cảm chan chứa không thể nói thành lời. Hùng yêu thương xoa đầu Như Ý, Vân. Thấy Tiểu Vi đang ngẩn cổ lên, Hùng hỏi: “Nàng làm gì ở đây?”

“Người ta là vợ huynh, không ở đây thì ở đâu.” Tiểu Vi chu miệng nhỏ nhắn tỏ vẻ không vui, vì sao hân yêu thương xoa đầu Vân, Ý tới nàng thì lại mặc kệ.

- Bé con về nhà đi.
- Không. Muội muốn huynh.

Hùng ngẹn họng.....

-Hihi, huynh có sao không?

Lúc này tiếng cười ngọt ngào vang lên, Hùng quay sang chỉ thấy Mộng Hương chậm bước đến, một thân váy tơ màu đỏ, tóc đen thật dài phủ xuống vai, toàn thân xinh xắn là lướt, đôi mắt câu hồn đang chớp chớp nhìn Hùng.

“Ta không sao.” Nghĩ tới mấy lần bị nàng trêu chọc, Hùng hơi mất tự nhiên nói.

“Muội giúp huynh bảo vệ các nàng, huynh thưởng cho muội cái gì đây?” Mộng Hương đưa một ngón tay đặt trên môi, đầu lưỡi thom tho khê mút một cái.

Mặc dù là thân thân nhưng tất cả cảm giác đều truyền tới bản thể. Nhìn nàng làm động tác mê người như vậy khiến Hùng có chút không chịu được. Hân hít sâu một hơi cố tự trấn định tâm tình một chút. Không thêm quan tâm tới Mộng Hương, Hùng quay ra trò chuyện với Vân, Ý.

“Thật là làm cho người ta thương tâm mà.” Nhìn Hùng không thêm quan tâm tới mình, Mộng Hương hờn dỗi dậm chân kêu lên.

Hùng nhếch miệng:

- Hương bảo bối, ta tới đây?

Hùng bước tới ôm Mộng Hương vào lòng. Một mùi thơm ngát thấm ruột gan xông vào mũi hân, khiến Hùng có chút phản ứng. Hùng thoáng cúi đầu liền nhìn xuyên qua cổ áo của nàng, liếc mắt một cái là có thể thấy khe trắng, bộ ngực đầy đặn no đủ. Làn da giống như ngọc. Chỉ cần dùng ánh mắt có thể cảm giác được sự trắng mịn trơn mềm trong đó. Nhìn bộ ngực đang đề lên ngực mình. Hùng không tự chủ được mà nuốt ngậm nước miếng. Hân nghi hoặc, yêu nữ này sao để hân ôm mà không chạy.

-Hihi. Có đẹp không? Có muốn thấy rõ hơn một chút không?

Thấy Hùng cứ dán mắt vào khe ngực của mình, Mộng Hương dùng giọng điệu ngọt ngào, ghé vào bên tai Hùng nói.

-Không, ta muốn ăn cơ.

Hùng vô thức nói, tay hân vuốt dọc từ lưng xuống mông nàng rồi bóp nhẹ vài cái. Cảm giác tròn mẩy săn chắc khiến Hùng rên rỉ.

- Sắc lang.
- Bại hoại.
-

Vân, Ý thấy Hùng như vậy đỏ mặt gắt lên.

- Sờ đủ chưa?

Mộng Hương mỉm cười nói.

- Chưa.

Nữ nhân này nhất định là đang đùa bỡn chính mình, trong lòng Hùng không khỏi phát sàu, tay hấn luôn vào trong quần lót của nàng.

- Tiểu quý, công phu không có luyện tốt, chỉ thích làm vậy.

Mộng Hương nhân lúc Hùng không phòng bị vận khí phong ấn thực lực phân thân của hấn, phong toả thân thể Hùng, rồi treo ngược hai chân hấn lên cây. Nàng vận lực đánh nát quần áo hấn, chỉ còn lại có một cái quần đùi miễn cưỡng che chắn hấn.

- Hìhì.

Nhìn bộ dạng của Hùng, Mộng Hương khanh khách cười duyên, mặt đỏ ửng.

“Xong lại bị yêu nữ này lừa” Không thể cử động cơ thể, mặc nàng đùa bỡn Hùng tròn trắng mắt nghiêng răng.

-Haha..

Vân, Ý nhìn Hùng bị treo ngược ôm bụng cười lăn lộn.

Tiểu Vi vỗ tay hoan hô lao thẳng tới vuốt loạn trên người Hùng, thậm chí nàng còn dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm mặt hấn.

Hùng hoảng sợ a, hấn không những bị Mộng Hương chơi mà còn bị bé Vi hiếp dâm nữa.

Lúc này, bản thể Hùng từ xa lao nhanh tới thu phân thân vào trong Trấn Thiên Bì, xong hấn lấy một tay kéo thân thể tuyệt mỹ của Mộng Hương ôm vào lòng, tay kia vỗ mạnh một cái ở phía trên mông vênh cao của nàng.

Bốp!

Hùng nhìn Mộng Hương hung dữ nói:

- Yêu nữ xem hôm nay nàng trốn đi đâu.

- A! Sao huynh thoát được.

Lúc này Mộng Hương mới phản ứng lại, nhìn hai Hùng loé lên còn một người, nàng tưởng hấn thi triển thân pháp gì thoát khỏi phong ấn, nàng liền hoảng sợ giấy dựa nhưng không thoát.

Hắc hắc!

Hùng dâm tiện luôn tay vào trong áo váy vuốt ve ngực với khe suối nàng.

-A! Không! Không muốn.

Vân, Ý sững sờ Hùng bỗng nhiên mạnh mẽ không chế Mộng Hương, nhìn Hùng chỉ có tu vi Võ Tôn mà.

Giấy dựa một hồi không thoát, cảm nhận cơ thể mềm oặt Mộng Hương run run:

-Không muốn.... không muốn.

Mặc dù nàng có chút yêu thích Hùng nhưng chưa tới mức làm chuyện đó, nàng hơi sợ.

-Anh Hùng.... huynh... huynh từng đáp ứng muội ba điều kiện?

-Ừ.

-Điều kiện thứ nhất, mong huynh không ép buộc muội.

Nghe nàng nói vậy Hùng khó chịu buông nàng ra, Mộng Hương liền sợ hãi bay nhanh đi.

Nhìn nàng hoảng sợ chạy mất, Hùng có chút tiếc nuối đưa tay lên mũi hít sâu vài hơi.

-Muội cũng muốn!

Tiểu Vi lao tới ôm cổ Hùng, dụi dụi vào người hấn. Hùng vội đẩy nàng ra chạy tới bên Vân, Ý nói:

-Hai nàng thả lỏng tinh thần, ta dẫn hai nàng đi.

Hùng thu hai nàng vào Trấn Thiên Bì, thân thể hấn loé lên rồi biến mất. Trấn Thiên Bì hoá thành hạt bụi rơi xuống đất.

Thấy Hùng bỏ mình lại, Tiểu Vi tức dậm chân bịch bịch, chạy ra ngoài tìm hấn.

....

Vân, Ý mở mắt thấy không gian rộng lớn nghi hoặc nhìn ngó xung quanh.

-Đây là không gian độc lập giống nhẩn trư vật.

Hùng nói.

Hai nàng hoảng sợ, không ngờ có không gian cho người vào được.

-Hắc! Lúc này hai nàng dám cười ta, xem ta dùng côn pháp trừng trị.

Hùng lao lên ôm hai nàng vào lòng rồi cời quần áo hai nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hoàn Kiếm Tông

Khi Hùng quyết định cứu Dương, Vân, Ý đều thấp thòm bất an, nếu Hùng mà ngỏm hai nàng sẽ đi theo hấn. Lúc này Hùng muốn hai nàng, hai nàng đều tỉnh thần mười phần, đòi hết lần này tới lần khác mà không đủ, nhưng hiện tại thể chất của Hùng tăng lên tới trình độ đáng sợ. Hai nàng bị hấn lăn qua lăn lại, không chịu nổi thân thể mềm nhũn lăn ra ngủ. Hùng ôn nhu ôm hai nàng đặt lên giường trong phòng Ý, hôn lên trán hai nàng Hùng bước ra bên ngoài.

Thời gian tiếp theo, phân thân Hùng tu luyện tấn cấp, còn bản thể tham ngộ Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập. Mặc dù là Thần Thuật nhưng nó không bằng Hồn Nguyên Quyết được, Hùng mất một tháng liền hiểu được toàn bộ áo nghĩa môn Thần Thuật này. Hùng thử vận dụng Trần Thiên Thể Thuật mà không được. Thân thể hấn đào bới tới cực hạn không thể tăng thêm nữa.

.....

Một tháng sau, Luật tới tìm Hùng.

Luật nói:

-Ta muốn về Hoàn Kiếm Tông ngươi có đi không?

-Đi, mà Dương có đi không?

Hùng ngẫm nghĩ không có việc gì làm liền đồng ý.

-Có. Mai chúng ta xuất phát.

Luật nói xong rồi rời đi.

.....

Chia tay chúng nữ, Hùng cùng Dương, Luật đi tới Hoàn Kiếm Tông.

Sau một ngày, ba người tới Hồ Guom.

Hồ Guom là một hồ nước hình cự kiếm nằm ở trung tâm thành Hà Nội. Hồ có diện tích khoảng nghìn vạn dặm, vô số núi đá vây quanh. Theo truyền thuyết, rất lâu về trước, sau khi tới đây, Thái Tổ Đại Thần - Lê Lợi đã tìm ra kiếm đạo của mình, ngàn năm sau ngài đặt Võ Thần, vô địch thiên hạ.

Hai mươi vạn năm trước hậu nhân Thái Tổ Đại Thần tại bên Hồ Guom lập lên Hoàn Kiếm Tông mong tham ngộ vô thượng kiếm đạo.

Hoàn Kiếm Tông ở trên ngọn núi cao nhất bên Hồ Guom. Nơi đây có vô số cung điện nguy nga hùng vĩ đứng sừng sững giữa thiên địa, cung điện đại trụ và vách tường đều dùng Kiếm làm chủ, gia công thập phần tinh tế, lộ ra rất sống động. Xung quanh Hoàn Kiếm Tông được kiếm ý bao phủ mờ mờ có âm thanh đại đạo vang lên, trên Hồ Guom có vô số yêu thú thất giai Vịt, chuồn chuồn, Cò Trắng,....bay lượn.

Là truyền nhân của Thái Tổ Đại Thần – Lê Lợi, Hoàn Kiếm Tông cho tới giờ không thiếu cao thủ mạnh mẽ. Nơi đây có hai vạn người tu vi trên Võ Tôn và hai mươi vạn đệ tử. Đa số đệ tử luyện kiếm tại luyện võ trường vang lên âm thanh đâm chém âm trời.

Đây mới là quang cảnh của Tông phái lớn, khí thế như thế, trâu như thế, chẳng trách có thể đứng đầu Hà Nội Thành.

Theo Luật leo lên Hoàn Kiếm Tông. Hùng quan sát xuống chỉ thấy Hồ Guom như một thanh Cự Kiếm được đặt giữa thiên địa này.

-Sao ta cảm giác nó như một thanh cự kiếm được đặt tại đây.

Hùng quay sang hỏi Luật.

-Đây chính là tự nhiên chi đạo, mỗi ngày quan sát nghiên cứu còn hơn một tháng tu luyện, nhưng từ thời lão tổ bao năm qua không ai tham ngộ được. Ta quan sát vô số năm nhưng không tham ngộ được bao nhiêu.

Nói xong Luật quay sang nhìn Hồ Guom.

Bùng!

Lúc này, sau lưng Luật hiện lên hư ảnh Cự Kiếm màu cổ đồng ngàn trượng. Hồ Guom sôi sục vô số kiếm ý bay tới bên Luật.

Vút Vút!

Thấy mặt hồ biến hoá như vậy, Dương và Hùng giật mình quay sang.

Chỉ thấy Gia Luật ngơ ngác nhìn qua Hồ Guom. Xung quanh hần vô số kiếm ý quần quanh hồ ứng với kiếm ý trên mặt hồ. Âm thanh đại đạo vang lên.

Cảm nhận Hồ Guom toả ra kiếm đạo vô thượng, một đám cao thủ Hoàn Kiếm Tông bay tới về mặt mừng như điên. Bởi vì truyền thuyết ghi lại, Luật hiện tại giống Thái Tổ Đại Thần năm đó. Cả đám ánh mắt nóng rực nhìn Luật nhưng im lặng không nói.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một con chim sâu màu xanh bằng nắm tay bỗng nhanh chóng lướt qua trước mặt Luật bay tới bên Hùng. Nó dùng cái đầu nho nhỏ cọ lên mặt Hùng rồi kêu lên:

Chíp chíp!

Lúc này, thân thể Luật hơi khẽ chấn động, hai mắt khôi phục tự nhiên.

-Súc sinh đáng chết!

Trưởng lão Võ Đế Hoàn Kiếm Tông khó chịu tung ra một kiếm hướng tới Hùng, Dương với con chim nhỏ.

-Trưởng lão thủ hại lưu tình.

Luật vội vàng kêu lên, hần không thấy Hùng giết tàn hồn Ma Thần, sợ Hùng bị thương hần liền chắn trước mặt Hùng.

Phụt.

Luật phun ra ngụm máu, mặc dù trưởng lão giật mình thu kiếm nhưng Luật vẫn bị chém trúng.

-Họ là huynh đệ ta.

Luật khó khăn nói.

Hùng tức giận muốn lao lên làm thịt lão. Dương kéo tay Hùng lại. Dù sao đây là tông môn của Luật, Hùng cố nhịn.

Lúc này lão già 60 tuổi râu tóc bạc trắng, mặc đạo bào màu xanh quay sang lão già Võ Thánh bên cạnh:

-Người đưa hai người này tới khu nghỉ ngơi.

-Vâng.

Lão già Võ Thánh đáp rồi dẫn Hùng, Dương đi.

Nhìn Luật gật đầu Hùng hơi lo lắng thương thế của hần, nhưng có người Hoàn Kiếm Tông ở đây Hùng liền đi theo lão già Võ Thánh, Dương lạnh nhạt đi theo, chim nhỏ vẫn đậu trên vai Hùng. Lão già áo xanh quay sang Luật nhẹ giọng:

-Con tới phòng ta dưỡng thương đi.

Lão chính là tông chủ Hoàn Kiếm Tông tu vi Đỉnh Võ Đế, thường ngày lão tỏ ra hiền lành, yêu thương đệ tử, lão luôn đối tốt với Luật.

Nhóm người giải tán, tên Võ Đế đã thương Luật truyền âm cho tông chủ:

-Sao không làm thịt hai con kiến kia.

-Cụ tổ cần Luật để đột phá Võ Thần, không nên vì chuyện nhỏ nhặt mà sinh biến.

-Như vậy có ác với Luật quá không?

-Hừ, chỉ cần Cụ tổ đạt Võ Thần phá trời cứu vạn dân, hi sinh một người thì đã sao. Huống chi nó đâu phải người chỉ là một thanh kiếm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ngục Thần Vương Thông

Lão già Võ Thánh dẫn Hùng, Dương mỗi người tiến vào một gian phòng vừa phải. Theo sắp xếp ở Hoàn Kiếm Tông, căn phòng này chỉ chuyên dùng để đệ tử bình thường ở.

Lão không nói năng gì bỏ đi luôn.

...

Sau khi thu xếp cho Luật trị thương xong. Tông chủ đi tới sâu trong Hồ Guom. Tới trước một ngọn tháp bằng đá, lão bước vào cung kính quỳ xuống.

Ở giữa toà tháp, một thanh niên 20 tuổi đang ngồi giữa hư không, kiếm ý sau đầu quay không ngừng, nhập vào xuất ra liên tục, kiếm đạo tối cao bay lượn quanh người, vô cùng thần uy không gì sánh được. Tựa như một đấng tối cao, khuôn mặt anh tuấn như trải qua tang thương muôn đời.

-Nó đã tham ngộ được Kiếm Đạo tại Hồ Guom.

Giọng nói của thanh niên vang lên như tiếng sấm rền, nhưng thứ âm thanh khiến người ta hoảng hốt này chỉ quanh quẩn ở trong toà tháp mà thôi.

Tông chủ Hoàn Kiếm Tông ở bên ngoài rất là uy phong, tu vi đỉnh Võ Đế, nhưng lúc này lão nom nớp lo sợ, lão quỳ trước thanh niên kia:

- Bẩm cụ tổ, hồi nãy bên ngoài nó đã dẫn động Hồ Guom như lời ngài nói.

- Ta biết rồi, lui xuống đi. Tối mai đưa nó tới gặp ta.

Giọng nói hùng hồn như sấm rền ấy lại vang lên, khiến cho người nghe phải run rẩy, dù có nhắm mắt lại cũng không hết sợ.

Tông chủ không dám lơ mãng, vâng dạ lui xuống một cách cẩn thận. Sau khi rời khỏi đó, cả người ông ta đã ướt đầm. Nhưng lão vô cùng vui mừng, chỉ cần cụ tổ đạt tới Võ Thần mang lão phi thăng thọ cùng trời đất trường sinh bất tử.

Haha! Haha!

Tông chủ lau mồ hôi trán cười âm lên.

Một lát sau, khuôn mặt cụ tổ vẫn vẹo dữ tợn, hấn gầm lên:

- Vì cái gì vì cái gì ngươi thà truyền Thần Thuật cho một thanh kiếm cũng không truyền cho ta.

-Không cần thần thuật của ngươi, ta cũng đạt tới Võ Thần.

-Hừ, cái gì mà Bá Hoàng Đại Thần, ta không cần tới Võ Thần cũng đủ ăn hấn.

Tiếng cười điên cuồng vang lên nhưng chỉ quanh quẩn trong toà tháp.

Cụ tổ nhắm mắt điều chỉnh tâm thần tới trạng thái tốt nhất. Hấn quyết định tối mai hấp thu Luật.

.....

Việt Nam đại lục qua các thời đại, xếp thứ tự thời gian là: thần thoại, khai hoang, viễn cổ đại thần. Cho tới hai mươi vạn năm trước linh khí khô kiệt kéo dài mãi đến bây giờ có thể coi là thời đại kiếp nạn.

Anh Hùng phá thông đạo giới thời khai hoang tạo nên Việt Nam đại lục.

Thời viễn cổ, Lê Lợi tu vi Võ Thánh đã thu một đồ đệ, chính là thanh niên cụ tổ kia, hần tên Vương Thông, là thiên tài võ học triệu năm mới có.

Ngàn năm sau Lê Lợi đột phá Võ Thần tự xưng Thái Tổ Đại Thần.

Lúc đó, hàng tỉ ngoại tộc nhà Minh từ trung cuộc đại lục sang xâm chiếm Việt Nam. Thái Tổ Đại Thần cùng chúng tướng đánh đuổi ngoại tộc bảo vệ Việt Nam đại lục.

Nhận thấy dã tâm của Vương Thông. Thái Tổ Đại Thần không truyền lại thần thuật với kiếm đạo cho hần. Sau khi Thái Tổ Đại Thần đánh đuổi nhà Minh liền phi thăng. Vương Thông căm hận nhưng không làm được gì liền bỏ đi tu luyện. Hai mươi vạn năm trước, hần tìm tới hậu nhận Thái Tổ Đại Thần uy bức dụ dỗ lập lên Hoàn Kiếm Tông bên Hồ Guom nhằm mục đích từ Hồ Guom tham ngộ kiếm đạo thành tựu Võ Thần. Hiện tại Vương Thông thực lực Ngụy Thần.

Trên Bán Thần là Ngụy Thần và Hư Thần.

Lực lượng đột phá Võ Thần được gọi là Ngụy Thần. Ngụy Thần có thể chiến 2000 chiêu với Võ Thần không sử dụng Thần Thuật.

Pháp tắc đột phá Võ Thần, tìm ra đạo của mình, sáng tạo Thần Thuật nhưng lực lượng không đạt tới Võ Thần được gọi là Hư Thần. Hư Thần có thể chiến trên 2000 chiêu với Võ Thần vận dụng Thần Thuật.

Mặc dù Ngụy Thần, Hư Thần có thọ nguyên vô hạn nhưng không vĩnh sinh bất diệt.

Vương Thông dã tâm rất lớn, hiện tại lực lượng của hần đạt tới Võ Thần chỉ cần hần hấp thu pháp tắc từ Luật liên đột phá Võ Thần, vô địch thiên hạ.

.....

Ngồi trên giường nhìn con chim sâu màu xanh nhỏ cứ cọ cọ đầu vào người, Hùng vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó.

- Chim nhỏ, nếu người có thể nghe được tiếng người, người biết ta đang nói gì thì gật đầu một cái, không biết thì lắc đầu.

Hùng muốn biết sao nó theo mình.

Chim sâu nghe xong lời của hần, ánh mắt xoay chuyển kêu lên chir chir, thật nhân tính hóa gật đầu.

Hùng mừng rỡ, quả nhiên nó nghe hiểu tiếng người.

-Người biết ta?

Chim nhỏ lắc lắc đầu.

-Ách vậy sao người theo ta?

Chim nhỏ mờ to mắt rồi bay lên không trung xoay tròn vài vòng, sau đó nó trợn mắt cổ nghiêng sang một bên rơi xuống đất. Hùng mờ mịt, nó muốn nói cái gì.

-Thôi được rồi sau này người theo ta đi!

Hùng bó tay nói.

Chim sâu lú lú một hồi không được gì liền ủ rũ, nó cúi đầu bay tới nấp vào lòng Hùng nằm lăn ra ngủ ngon lành.

Không có việc gì làm Hùng liền xếp bằng tu luyện, không hề lãng phí một giây nào.

Hùng rõ hơn ai hết, Việt Nam đại lục bị bịt kín, linh khí dần cạn kiệt. Thời gian không còn nhiều nữa, hần phải mau chóng đạt Võ Thần.

Ồ ồ ồ ồ.

Sớm hôm sau tiếng gà gáy vang lên, Hùng tỉnh lại từ trong nhập định.

-Cứ hấp thu linh khí như này phải mất hàng triệu năm mới có cơ hội tấn thăng Võ Thần, xem ra phải tìm cách khác.

Hùng thì thào nhận thức rõ tình huống trước mắt của mình.

Từ sau khi đi ra khỏi Bí Cảnh, hần cùng phân thân không ngừng tu luyện nhưng tới nay vẫn sơ cấp Võ Tôn không ăn thua gì cả.

Kẹt!

Lúc này, Dương mở cửa vào nhìn Hùng nói:

-Đệ cảm thấy không ổn chúng ta đi xem một chút.

Hùng nghĩ cũng đúng, ba huynh đệ họ trải qua sinh tử, cả đêm mà không thấy Luật liên lạc gì cả. Hùng liền cùng Dương bước ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiểu Vi

- Ca ca chào buổi sáng!

Thanh âm ngọt ngào ở đằng sau vang lên, một bé gái nhỏ xinh mặc váy áo màu tím chạy tới bên Hùng.

Tiểu Vi nhìn thấy Hùng lập tức mang theo vẻ mừng rỡ chạy tới ôm tay hắn.

-Người ta nhớ ca muốn chết a.

-Ách! sao muội tới đây?

Hùng xoa đầu nàng hỏi.

-Cha muội bị bệnh, muội về thăm cha.

-Hôm qua nghe nói ca tới Hoàn Kiếm Tông muội tới đây tìm ca.

Sau khi trở về học viện, Hùng coi Tiểu Vi là nữ nhân của mình rồi, do nàng còn bé nên hắn không ăn thôi. Hơn tháng nay không thấy nàng Hùng có chút không quen.

Thấy Hùng ngần ngại, Tiểu Vi ghé sát vào Hùng nói nhỏ:

-Ca, hiện tại còn sớm chúng ta về phòng làm nháy đi.

-Kháo!

Hùng suất ngã ngửa, con bé này quá trâu rồi, quay sang nhìn thấy mặt Dương lạnh lùng làm như không biết gì. Hùng vội bịt miệng Tiểu Vi lại nói:

-Ta đang muốn đi dạo muội dẫn ta đi được không?

Tiểu Vi ngoan ngoãn gật đầu.

Một đường cười đùa với Tiểu Vi, ba người đã đi tới luyện võ trường của Hoàn Kiếm Tông, đây là nơi tất cả mọi người trong tông đều có thể tới.

So với võ trường kia con người thật nhỏ bé. Nơi đây cực lớn, một người đứng ở nơi rộng lớn đó sẽ có cảm giác vô cùng trống trải, hệt như con kiến nhỏ đang đứng giữa một vùng đất mênh mông.

Ba người một đường đi tới, sớm đã gây ra một mảnh oanh động. Lúc này đã có rất nhiều đệ tử tụ tập xung quanh luyện võ trường. Mặc dù Tiểu Vi chỉ có tu vi Võ Vương nhưng cha nàng là cao cấp Võ Đế, trưởng lão Hoàn Kiếm Tông. Nếu có được nàng không phải có chỗ dựa vững chắc sao. Đừng nói nàng xinh đẹp động lòng người như vậy, cho dù nàng xấu xí cũng có hàng nghìn thanh niên xếp hàng muốn cưới nàng.

Nhìn nàng như chim nhỏ nép vào người Hùng, nam đệ tử xung quanh có hăm mộ, có ghen ghét.

-Tiểu tử kia là ai, Tiểu Vi sao lại đi cùng hắn.

-Còn ôm ấp nhau nữa.

-Nhìn bộ dạng tiểu tử kia thực vô sỉ.

-.....

Cảm giác sát khí, Hùng vội vàng nhìn lên, một thanh niên áo lam đứng chắn trước ba người.

Thanh niên này bề ngoài tầm 27-28, dáng người thon dài, phong độ nhẹ nhàng, tuyệt đối có thể về hàng ngũ mỹ nam. Hùng không ngờ tên này tu vi Võ Thánh.

Thanh niên này tên Duy, thiên tài Hoàn Kiếm Tông, hôn phu của Tiểu Vi. Thấy vợ chưa cưới ôm ấp người khác hắn giận điên lên.

-Muốn chết!

Duy quát lên một tiếng lớn, rút kiếm lao tới Hùng.

-Khương Duy, ngươi nổi điên làm gì?

Thấy hắn lao tới, Tiểu Vi giống như một con mèo bị dẫm đuôi, lập tức giương nanh múa vuốt.

-Hừ, ngươi là vợ chưa cưới của ta, ngươi lại cùng tiểu tử này ôm ấp.

Khương Duy nổi giận đùng đùng.

-Ta không đồng ý hôn ước đó.

Tiểu Vi nói to.

Duy nghiêng răng kèn kẹt, hiển nhiên tức giận không nhẹ, nhưng hắn rõ ràng ngạnh sinh đề xuống trầm giọng uy hiếp:

- Chẳng lẽ ngươi không lo lắng thương thế cha mình.

Nghe tới đây Tiểu Vi im lặng.

Duy nhìn qua Hùng nói:

- Tiểu tử, Tiểu Vi không phải là loại như ngươi có thể nhúng chàm. Sau này nếu còn dám dây dưa Tiểu Vi, bản công tử sẽ làm thịt cả nhà ngươi.

Ngô!

Lúc này Hùng ôm chặt lấy Tiểu Vi, hôn thật sâu lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

-Cái đầu.

Duy tức điên, hắn không ngờ tiểu tử kia không thèm nhìn hắn, hơn nữa còn muốn đào tường nhà hắn. Nhìn ánh mắt đám người xung quanh, Duy thậm chí cảm thấy trên đầu xanh rờn, hắn bị con kiến Võ Tôn cắn sừng.

Tiểu Vi được Hùng hôn, nàng hạnh phúc sắp hôn mê, đầu óc trống rỗng, hai má đỏ hây hây, nàng vô lực tựa vào người Hùng.

Hùng ôm nàng nhàn nhạt quay sang Duy nói:

-Tiểu Vi là nữ nhân ta, hôn ước chó má gì, ta không quan tâm. Cút đi.

-Súc sinh, ngươi muốn chết, Bản Thánh sẽ cho ngươi chết!

Duy bị Hùng chọc cho nổi điên quát lên, kiếm ý sau lưng lưu chuyển, rút bảo kiếm ra.

-Ta đánh với ngươi?

Dương biết Hùng chỉ có tu vi Võ Tôn nên lập tức chặn trước người hắn.

Hùng vỗ vỗ vai Dương ung dung nói:

-Đệ đứng xem đi, nữ nhân của ta không phải súc vật có thể nhúng chàm.

- Tốt! Tốt! Tốt.

Duy không giận mà còn cười lớn:

-Đây là chuyện đáng cười nhất ta từng nghe qua. Buông Tiểu Vi ra, Bản Thánh với ngươi quyết đấu sinh tử.

-Ha ha ha ...

Những đệ tử khác của Hoàn Kiếm Tông cười rộ lên. Cả bọn thấy tội nghiệp Hùng, có tên cười to, nói:

-Võ Tôn mà ngáo như vậy.

-Ngu ngốc.

-Ốc chó.

-.....

Hùng lười nhìn bọn tôm tép xung quanh, lạnh nhạt nói:

-Không phải nơi đây là nhà của đệ đệ với nữ nhân ta, ta sớm diệt cái tông cùi bắp này rồi.

-Hừ, cứ sửa đi.

Duy sầm mặt:

-Bỏn Thánh làm thịt người trước, xong giết cả nhà người.

-Chỉ một chiêu của sư huynh cũng đủ thịt hán.

-Không nửa chiêu thôi.

Mấy đệ tử xung quanh phụ họa.

Võ Tôn chiến Võ Thánh chỉ là đi tìm chết. Hơn nữa Duy là thiên tài 500 tuổi đạt đến cảnh giới sơ cấp Võ Thánh, thậm chí còn vượt cấp khiêu chiến, dùng một chiêu kiếm để giết loại phế vật Võ Tôn như Hùng dễ như ăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Giết người không chớp mắt

Hùng ôm thân hình nhỏ nhắn của Tiêu Vi cùng Dương bước tới đấu trường. Chỉ thấy vài ngàn đệ tử tập trung tại đây.

Nhìn Hùng ôm ấp Tiêu Vi trước bao nhiêu người như vậy cơ mặt Duy run rẩy, hán nén giận bay tới đấu trường.

-Duy sư huynh chém nó!

Cũng không biết ai hô lên đầu tiên, lập tức chúng đệ tử nhao nhao nhìn về phía Hùng, về mặt đàng đàng sát khí.

Hùng không quan tâm đặt Tiêu Vi xuống rồi hôn nhẹ lên môi nhỏ xinh của nàng, hán ôn nhu nói:

-Cha muội làm sao?

Tiểu Vi hoàn hồn lại, khuôn mặt buồn bã:

-Cha bị thương nặng muội phải tìm cách giúp cha.

-Ngoan ca làm thịt tên kia rồi đi gặp cha muội!

Hùng an ủi nàng rồi bước lên võ trường.

-Mẹ nó giờ còn của gái.

-Cái gì tiểu tử này nói muốn diệt Tông môn chúng ta.

-Xúc phạm Hoàn Kiếm Tông tất phải chết.

Những đệ tử mới tới nghe Hùng nói muốn diệt Hoàn Kiếm Tông chỉ hận không thể chém hán thành vạn mảnh.

Trên võ trường, Hùng nhàn nhạt quét mắt qua đám đệ tử nói:

-Đệ nhất Tông Hà Nội thành thì ra toàn túi com, tất cả các người lên một lượt đi.

-Hồn dân tìm chết!

Duy nổi giận gầm lên một tiếng, tiểu tử này quá ngáo rồi, thật sự rất đáng chết. Duy rống giận, hất rút Liệt Viêm kiếm lao tới Hùng, trường kiếm mang theo kiếm ý nóng rực chém tới.

-Cẩn thận!

Dương lo lắng hét lớn.

-Duy sư huynh định một chiêu chấm dứt sao.

-Không được, tiểu tử này ngáo như vậy phải chém từ từ, cho hắn nếm mùi đau khổ.

-.....

Hùng nắm tay lại, Trần Thiên Thể xoay chuyển, một đám đánh ra.

Phanh! Liệt Viêm kiếm nát.

Bụp!

Thân hình Duy lập tức bị đẩy lui, nhưng thân thể còn chưa đứng vững, thỉnh thoảng một tiếng, cả người hắn bị đánh thành thịt vụn, xương vỡ thành mảnh nhỏ lẫn trong đám thịt vụn rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, mọi người đều bị dọa sợ cho ngây người!

Một quyền oanh bạo! Rốt cuộc ai mới là Võ Thánh, ai mới là Võ Tôn a.

Thậm chí có đệ tử xoa xoa hai mắt nhìn cho kỹ, nhưng xoa xong hai mắt vẫn thấy bộ mặt kiêu ngạo của Hùng.

- Ngươi dám!

Một lão già áo đen lúc này mới phản ứng lại vội vàng đáp xuống, ánh mắt tản ra hàn khí lạnh lạnh, khí thế Vô Địch đáng sợ từ trên người trào ra, giống như thực chất bức lui mọi người, lão trực tiếp hiện ra trước mặt Hùng.

-Tiểu tử ngươi dùng yêu pháp gì?

Lão chỉ thẳng tay về phía Hùng, khuôn mặt tràn ngập sát khí, Duy chính là thiên tài mà Hoàn Kiếm Tông dốc lòng bồi dưỡng.

Thấy Duy khiêu chiến Hùng, lão chẳng có hứng thú xem. Chuyện chẳng có gì thú vị cả, Duy chỉ cần một kiếm là có thể làm thịt cả nghìn Võ Tôn. Nhưng mà không nghĩ tới Duy lại bị Hùng giải quyết gọn sạch như vậy, một quyền oanh bạo.

Thân là trưởng lão trông coi nơi đây, tự nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm, món nợ này nhất định phải tính lên người Hùng.

Trưởng lão sắc mặt càng ngày càng lạnh, sát khí không kìm được tràn ra, bởi vì tiểu tử trước mặt này trước đó đã nói muốn diệt Hoàn Kiếm Tông.

-Lão già, vênh váo cái gì?

Trưởng lão thiếu chút nữa tức chết, hắn đường đường là sơ cấp Vô Địch, Võ Tôn trước mắt hắn không khác gì con kiến, lão chụp một cái chết cả vạn tên, nhưng con kiến này lại dám khiêu khích hắn trước, điều này làm sao bảo hắn không giận?

- Tìm chết.

Trưởng lão giận dữ quát lên một tiếng, vung tay đánh tới Hùng. Thiên địa linh khí hội tụ hình thành cự kiếm ngàn mét trên trời hung hăng đâm xuống Hùng.

Phanh

Hùng tung một đám tới cự kiếm, âm thanh thật lớn vang lên, cự kiếm vỡ vụn.

Hùng lắc lắc nắm tay nhàn nhạt nói:

-Lão quý, ăn cơm chưa, sao mà yếu như vậy?

- Hồn dân!

Trưởng lão giận đến điên cuồng, không kìm nổi mở ra kiếm vực 10 trượng, vô số trường kiếm màu đen gào thét bay lượn trong kiếm vực.

Hùng không thèm để ý, cũng không cần vận dụng Thần Thuật, tung tới một quyền.

Cảm nhận quyền kinh, trưởng lão không kìm nổi nét mặt già nua biến sắc, trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Lão hét lớn:

- Thiên Cấp Vô Kĩ Nhất Kiếm Phá Thiên.

Vô số kiếm trong kiếm vực dồn vào người lão, lão hoá thành cự kiếm lao tới Hùng, kinh khí sắc bén khiến đám đệ tử chạy xa ra bên ngoài, đấu trường bị kiếm khí cày sâu vài chục mét.

Nắm tay va chạm với cự kiếm.

Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, Hùng không chút sứt mẻ đứng im tại chỗ không có thương thế gì. Mà trưởng lão lại thảm, kiếm vực bị oanh nát, hai tay bị oanh cụt, máu tươi đầm đìa. Thân hình lão run rẩy.

- Cái gì!

Vô Tôn cứng rắn đối chọi với Vô Đế chẳng những không rơi xuống hạ phong, ngược lại còn đã thương Vô Đế.

Trưởng lão ác độc trợn mắt nhìn chằm chằm Hùng một hồi, đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

- Tuyên Ngôn Tam Biến - Nhất Biến.

Âm thanh lạnh nhạt vang lên, trưởng lão bị hút tới gần Hùng.

- Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Trưởng lão bị Hùng hút lại, lão không khỏi vừa giận vừa sợ.

- Tiểu tử, lão phu liều mạng với ngươi!

Thấy Hùng đâm tới, lão gầm lên giận dữ, thôi động toàn bộ linh lực oanh tới Hùng. Đây là một kích tụ tập tu vi cả đời hắn, một kích long trời lở đất.

Ầm!

- Không.

Lão bị oanh bay bắn về phía mặt đất. Máu thịt bầy nhầy, không sống nổi.

Một màn này lại khiến đám đệ tử đầu óc choáng váng. Nhiều tên chân nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tức Giận

Liếc qua đám đệ tử đang trợn mắt há hốc mồm, Hùng lộ vẻ xấu hổ xoa tay.

- Ách, cái kia... ta chỉ mới đâm nhẹ một cái, là hắn tự lặn ra.

Hùng chỉ vào tên trưởng lão bị đập bẹp nói.

Tiểu Vi há hốc cái miệng nhỏ nhắn, một lúc lâu sau vẫn không thể khép lại được. Vài phút sau nàng hoàn hồn lại, hai mắt toả sáng.

- Yaa! Đẹp trai quá a.

Tiểu Vi hò hét lao tới ôm Hùng. Bàn tay búp măng xoa loạn trên người hắn.

Về phía các đệ tử Hoàn Kiếm Tông xung quanh, tất cả đều chết lặng, tất thảy chưa thể hoàn hồn. Không nói tới Duy tu vi Vô Thánh, ngay cả trưởng lão cảnh giới sơ cấp Vô Đế vậy mà lại bị Vô Tôn đâm thành đồng thệ. Cảnh tượng kích thích ấy khiến bọn họ không có cách nào bình tĩnh được.

Lúc này, Hùng bế bé Vi lên véo véo mũi nàng:

- Chúng ta đi gặp cha muội.

Dưới Tiểu Vi chỉ đường, mười phút sau, ba người tới một căn phòng khá lớn, bên ngoài lập lòe kiếm ý.

Tiểu Vi vừa đẩy cửa lớn ra, không kìm nổi cao giọng gọi lớn:

- Cha, con dẫn người yêu về này!

Lúc này, một thanh âm hư nhược đáp lại:

-Khụ...khụ.. vào đi.

Hùng lập tức biến sắc vội tiến vào phòng. Chỉ thấy một nam nhân trung niên đang nằm trên giường hẹp, sắc mặt trắng bệch, cả người suy yếu, lão chính là cha của Tiểu Vi!

-Huhu! Cha làm sao vậy?

Tiểu Vi vừa khóc vừa nói, sáng sớm nàng rời đi, cha vẫn khoẻ không ngờ hiện tại suy yếu tới vậy.

-Không... không có việc gì, một chút thương thế mà thôi!

Trung niên xoa tay, miễn cưỡng dựng người lên, nhưng mà sắc mặt lại ửng hồng, đầu vừa ngóc lên lại gục xuống, liên tục ho khan.

- Người đừng động!

Hùng vội vàng đỡ lão, truyền ít linh lực vào kiểm tra. Kiểm tra một lượt mặt Hùng cau lại, không ngờ lão bị chấn đứt toàn bộ kinh mạch, lão cố gắng dùng tu vi cao thâm áp chế. Hiện tại lão chỉ có cái vỏ ngoài, bên trong nát hết rồi.

Nhìn lão lác đầu, Hùng quay sang Dương nói:

-Đệ đưa Tiểu Vi ra ngoài giúp ta.

Dương lạnh nhạt gật đầu.

-Không muội muốn ở đây?

-Ngoan! Nghe lời ta.

Hùng nghiêm mặt, Tiểu Vi ủy khuất cùng Dương ra bên ngoài

Lão đánh giá Hùng từ trên xuống dưới một lần:

-Người là nam nhân của Tiểu Vi?

Hùng gật đầu.

-Ài chỉ tiếc tu vi hơi yếu.

Nhìn Hùng chỉ có tu vi sơ cấp Võ Tôn, lão buồn bã thở dài.

-Ngài yên tâm đừng tới nữ nhân ta cho dù thiên địa này ta cũng hủy.

Nhìn mặt lão tỏ vẻ không tin. Hùng vận chuyển Trấn Thiên Thể tới mực tận cùng.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn. Hai mắt Hùng có nhật nguyệt tinh tú chớp động, trong cơ thể hần đột nhiên tản ra một cỗ khí tức bá đạo như muốn trấn áp hết thảy. Chưa tới một giây sau khí thể trên người Hùng trở lại bình thường.

Mà chỉ vèn vèn không đến một giây này, tất cả mọi người trên Hoàn Kiếm Tông đều không khỏi run lên, sắc mặt đại biến. Giờ phút này, bọn họ đều rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức bá đạo không thể địch nổi, làm tâm thần cực kỳ đè nén. Thậm chí rất nhiều cao thủ bế tử quan cũng bị bùng tỉnh, kinh ngạc vạn phần. Cỗ khí tức bá đạo này khác với uy áp tu vi, mà đó là sự trấn áp từ cả linh hồn lẫn thể xác, mặc dù có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của võ giả để vượt qua sự sợ hãi trong tâm lý, nhưng thực lực chắc chắn sẽ bị giảm sút. Sau khi cảm nhận được cỗ khí tức này, nhất thời có vài cao thủ Võ Đế bay lên trời cao cẩn thận tìm tòi. Nhưng thật lâu sau vẫn không có thu hoạch, cỗ khí tức đó giống như đã hư không tiêu thất vậy.

Trong ngọn tháp bằng đá, cảm nhận khí tức kia, Vương Thông lăm bầm:

-Xem ra phải hấp thu Thần Kiếm luân, để lâu chỉ sợ sẽ sinh biến.

- Đưa nó tới gặp ta.

Vương Thông dùng bí pháp nói với Tông chủ.

.....

Nhìn cha Tiểu Vi ngăn người Hùng hỏi:

- Là ai đã thương ngài?

Cha Tiểu Vi im lặng, một lát sau mới hồi phục tinh thần nói:

-Hơn tháng trước ta tình cờ nghe được bí mật động trời, không may ta bị phát hiện. Ta thiếu đốt tinh huyết chạy thoát nhưng trọng thương không sống nổi.

Hùng sùng sốt, lão tu vi cao cấp Vô Đế không ngờ thiếu đốt tinh huyết chỉ để chạy, hần nhìn lão nói:

-Là tên nào đã thương ngài, ta đi làm thịt nó.

Cha Tiểu Vi lắc lắc đầu:

-Ta tình cờ nghe Tông Chủ nói muốn hủy Kiếm Thần.

-Cái gì? Kiếm Thần kia là Gia Luật?

Hùng biến sắc hỏi. Nhìn lão gật đầu khẳng định, mặt Hùng lạnh băng, như bão tố sắp bùng nổ. Hít sâu một hơi Hùng hừ lạnh:

-Dám động tới huynh đệ ta, không biết sống chết.

-Tiểu Vi từ nhỏ được nuông chiều mong người chăm sóc nó đừng để nó bị ủy khuất.

-Ta sẽ yêu thương chăm sóc nàng cả đời này.

-Có thời gian dẫn Tiểu Vi tới Long Đảo tìm mẹ nó. Tất cả nhờ người.

Nói xong lão trút hơi thở cuối cùng mỉm cười nhắm mắt lại.

-Long Đảo.

Hùng nghi hoặc lắm lắm, nhưng hần tạm thời bỏ qua việc này, trước tiên phải cứu Luật.

- Cha!

Lúc này, Tiểu Vi đập cửa lung la lung lay chạy vào, hai tay ôm lấy cha mình, nhưng thân thể của lão nhân đã lạnh như băng.

-Huhu.... Cha.... úc... cha...?

Tiểu Vi khóc nức lên. Nhìn hai mắt nàng sưng đỏ khác hẳn vẻ mặt vui tươi hoạt bát thường ngày Hùng rất khó chịu. Một lúc sau Tiểu Vi khóc ngất đi. Hùng thu cha con nàng vào trong Trần Thiên Bì.

Hùng nhìn Dương nói:

-Chúng ta đi giết người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chiến Ngục Thần

Tông chủ tới tìm Luật tỏ vẻ quan tâm

-Con đã đỡ hơn chưa?

Từ khi sinh ra linh trí tới nay đã hơn 30 năm, tông chủ luôn quan tâm chăm sóc mình. Luật coi lão như cha ruột, Luật cung kính đáp:

-Con khoẻ rồi ạ!

-Đây là đan dược Cửu giai Thăng Linh Đan, ta chuẩn bị cho con. Ăn nó vào có thể mở rộng gấp đôi đan điền, củng cố vững chắc căn cơ.

Tông chủ nói, lão lấy ra một bình đan dược bằng sứ đưa cho Luật, tựa hồ hoàn toàn coi Luật trở thành con mình.

-Vâng!

Luật khom lưng thi lễ, tiếp nhận bình đan dược.

-Con lập tức ăn vào, ta ở bên thay con hộ pháp!

Tông chủ lại nói, ánh mắt nhu hoà nhìn Luật.

Luật mở nắp bình, đổ ra một viên đan dược đỏ thẫm, không chút do dự nuốt vào trong bụng. Đan dược này vào miệng tức hoà tan trôi xuống dạ dày. Vài giây sau một loại cảm giác hỗn loạn kéo tới, Luật chỉ cảm thấy tứ chi rất nặng, ngay cả mí mắt cũng không mở ra được, hắc ngất xỉu.

Tông chủ vui mừng ôm Luật bay đi.

-Cụ tổ nó đây ạ!

-Được rồi! Đi đi.

Vương Thông lạnh nhạt phát tay.

Tông chủ cung kính lui ra ngoài.

-Gần tí năm cuối cùng ta cũng đạt tới Vô Thần.

Vương Thông hưng phấn lâm bầm.

...

-Mấy lão già mau giao Gia Luật ra đây, không ta diệt cái tông này!

Sau khi ra khỏi phòng, Hùng bay lên trời vận toàn lực gầm lên, thanh âm kiều ngạo rầm rầm đột nhiên truyền khắp mỗi góc ngách của Hoàn Kiếm Tông.

-Cuồng đồ lớn mật.

-Là thằng nào kêu gào?

-.....

Suru suru suru, từng đạo bóng người bay vút tới, tất cả mang theo vẻ phẫn nộ.

Trong nháy mắt, Hùng đã bị vài nghìn người bao vây. Ba trăm người đứng đầu tu vi Vô Đế, thực lực người bên ngoài kém hơn nhiều, từ Vô Thánh đến Vô Quân, Vô Tôn.

-Súc sinh có phải nguoi giết Duy sư diệt với Hồng trưởng lão?

Có người nhận ra Hùng lớn tiếng quát.

Hùng liếc nhìn tên kia:

-Bớt nói nhảm, mau giao Luật ra.

Vài nghìn cao thủ mặt đại ra, tên này không hiểu tình huống hiện tại hay sao mà vẫn mạnh miệng như vậy.

-Hừ, đừng tưởng mình là vô địch thiên hạ, hôm nay xem nguoi làm sống rồi khỏi đây.

Trưởng lão cao cấp Vô Đế nhìn Hùng hừ lạnh.

-Đồ không biết sống chết, lại còn dám nhảy nhót trước Hoàn Kiếm Tông chúng ta.

-Hừ hôm nay cho dù ngươi là ông già của Luật cũng giết không tha.

-Giết người phải đền mạng, nợ máu thì trả bằng máu.

Đám người xung quanh đờ đờ sát khí nhìn Hùng. Tên này giết đệ tử thiên tài, giết cả Hồng trưởng lão, bây giờ lại tuyên bố muốn diệt Hoàn Kiếm Tông. Tội nặng không thể tha, cho dù Luật cũng không cứu được.

- Vì cái gì mấy con kiến cứ hướng ta tìm chết?

Lúc này Hùng nhẹ giọng nói.

-Cái gì.

-Má nó.

-Giết.

-.....

Càng nghe Hùng nói, đám người Hoàn Kiếm Tông càng nhịn không được, cả đám lao tới làm thịt Hùng.

Hùng quăng Trấn Thiên Bì cho Dương:

-Đề cẩn thận, ta làm thịt bọn này.

Nói xong, Hùng vận lực, khí tức trấn áp thiên địa bùng ra, Trấn Thiên Thể xoay chuyển tới tận cùng. Chân Hùng dẫm mạnh xuống.

Phanh!

Trong khoảnh khắc đó, Trấn Thiên Thể tỏa sáng rực rỡ, đại đạo tối thượng xoay quanh thân thể Hùng, uy thế vô địch bùng nổ.

Dường như bầu trời bị bàn chân của Hùng che đầy, trời đất rung chuyển, hủy thiên diệt địa. Thiên địa lớn mấy cũng không chịu nổi một cước đáng sợ này. Một cước Trấn Thiên Thể như ngàn vạn ngọn núi ép xuống, nặng cỡ tỉ vạn cân, có thể đè sập thương thiên, ép nát mọi thứ trên thế gian.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, một cước giẫm xuống, không khí bị ép thành chất lỏng, Hùng đạp thẳng xuống mặt đất khiến bốn phần kiến trúc Hoàn Kiếm Tông vỡ tan, từng mảnh gạch vụn bay tứ tán trong không trung. Đám trưởng lão, hộ pháp, đệ tử xung quanh bị lực lượng mạnh mẽ hất bay.

Hùng nhắc chân đạp thêm một cước.

Không khí bị nén ép cực hạn vang lên tiếng nổ ầm ầm. Thậm chí một phần Hồ Guom bị dư chấn tạo lên sóng thần dâng cao lên cả km.

- Dừng tay!

Thanh âm tràn đầy uy nghiêm vang lên, một đạo nhân ảnh từ góc nào đó của Hồ Guom bắn ra ngoài, khí tức của Thần cuồng quyền, giống như trời long đất lở, khí tức cuốn qua, tất cả người Hoàn Kiếm Tông như trút được gánh nặng, mọi người tham lam hô hấp từng ngụm từng ngụm không khí.

Đám người Hoàn Kiếm Tông lạnh run, không ngờ tên Vô Tôn này mạnh như vậy.

Cụ tổ Vương Thông xuất hiện.

Hắn không muốn ra mặt cũng không được, hắn đang chuẩn bị hấp thu pháp tắc từ Luật, ai ngờ một cỗ khí thể bá đạo trấn áp thần ma ép tới, khiến hắn không thể tập trung được.

-Cụ tổ!

- Cụ tổ xuất quan!

Tất cả mọi người của Hoàn Kiếm Tông hoan hô, bọn họ vốn là sắp gặp tử vong, đột nhiên được Thần trong lòng cứu, tự nhiên mọi người vô cùng phấn chấn. Bọn họ tin rằng chính là trời sập xuống thì cụ tổ cũng có thể lấy ngón tay nâng lên.

- Các hạ là người phương nào?

Vương Thông bộ dáng thanh niên 20 tuổi, vóc người thon dài anh tuấn, môi hồng răng trắng. Mặc dù sống cả tỉ năm nhưng nhìn thấy Hùng, hắn cũng không có nhận ra đây là thằng nào.

Lúc này, tông chủ lại gần cung kính nói:

-Bầm cù, tên kia là bạn của Luật.

Nghe hai tên kia nói, Hùng không kiên nhẫn hướng Vương Thông quát:

-Thằng nhóc, Gia Luật đâu?

Vương Thông đang suy nghĩ làm sao tránh đánh nhau với Hùng ai ngờ nghe gọi thằng nhóc, hấn điên lên. Đã bao năm rồi có ai dám nói với hắn như vậy.

-Ngươi đã muốn chết, Bồn Thần sẽ thành toàn cho ngươi!

Vương Thông hừ một tiếng, lật chưởng đánh về phía Hùng, vừa bắt đầu hắn cũng không tính toàn lực ứng phó, mà là phải thử sâu cạn của Hùng, lão không tin Võ Tôn mà mạnh như vậy, chắc chắn tên này ẩn giấu tu vi.

-Vãi a, phé vật như vậy mà dám xưng Bồn Thần.

Hùng cười nhạt không ngờ tên này tự xưng như vậy, Hùng tung một đấm tới chưởng phong kia, kinh khí tung hoành, phốc một cái liền oanh tan chưởng phong của Vương Thông

-Di, lực lượng cơ thể thật mạnh.

-Ngươi là yêu thú hoá hình?

Vương Thông sống từ thời viễn cổ nên biết nhiều thứ, thấy nhục thân Hùng cương悍 vậy hắn đoán Hùng là yêu thú hoá hình, mà yêu thú hoá hình ít nhất Cửu Giai tương đương Bán Thần nhân loại, thậm chí tồn tại tương đương Ngự Thần nhục thể vô cùng mạnh mẽ.

Khuôn mặt Hùng co giật giữ dội, không ngờ hán đẹp trai như vậy mà bị coi là yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Diệt Hoàn Kiếm Tông

- Mẹ ngươi mới là thú.

Hùng không khách khí quát, bọn này hại huynh đệ hắn, cần phải khách khí với chúng nó làm gì.

- Ngươi cho rằng nhờ lực lượng thân thể có thể thắng ta? Nằm mơ giữa ban ngày.

Vương Thông không nhịn được sát khí lưu chuyển mở ra Kiếm Vực vạn trượng, vô số trường kiếm đồ như máu gào thét quần quanh.

Dù Vương Thông chưa ra tay, nhưng chỉ nhìn vào vực, Hùng liền biết hắn rất mạnh, là tên mạnh nhất Hùng từng gặp, so với Tàn Hồn Ma Thần kia còn mạnh hơn rất nhiều.

Hùng kiêu ngạo nói:

-Thần thi thể nào? Hại huynh đệ ta! Ta liền đồ thần!

-Hừ! Tiểu tử cuồng vọng. Chết đi.

Vương Thông hừ lạnh vung tay lên. Máu huyết ngập trời trong cơ thể cuộn cuộn tuôn ra tụ lại huyết kiếm trong kiếm vực.

Vô số huyết kiếm đặc sệt như máu kia dung hợp lại, hóa thành cự huyết kiếm khổng lồ chừng vạn trượng. Thân kiếm máu chảy như suối. Huyết cự kiếm biến dạng không ngừng, như cái bóng quỷ dị, rồi đột nhiên biến mất. Không gian phía trên Hùng đột nhiên bị xé toạc, huyết quang như cái bóng đâm xuống Hùng.

Thấy Hùng không tránh không né cũng không chống đỡ, trong mắt mọi người Hoàn Kiếm Tông sáng lên, thân thể mạnh mẽ thì như thế nào, có thể cứng rắn ăn một kích của cự tổ bọn họ sao?

Cự Kiếm đâm xuống, toả ra kiếm ý sắc bén dày đặc!

Ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng kinh khủng cuốn lên, Hoàn Kiếm Tông bị chấn rung chuyển, một mảnh tro bụi tràn ngập, bùn đất đầy trời, cái gì cũng thấy không rõ.

Vương Thông không giải thích được, không ngờ tên kia dùng thân thể đón nhận một kích này, tiểu tử này là muốn chết phải không? Không ngờ tiểu tử này ngu như vậy.

- Ha ha ha ha ha

Vương Thông cười to, hần rõ ràng uy lực một kích này của chính mình, kiếm khí sắc bén chuyên phá phòng ngự, dưới một kích này lực sát thương tạo thành đối với Hùng gần như mang tính hủy diệt, cho dù yêu thú thân thể mạnh mẽ cũng không chịu được. Hần không thêm để ý vì sao Hùng sẽ làm ra chuyện tình ngu như thế, thậm chí hần hoài nghi yêu thú này mặc dù hoá hình nhưng tiến hoá chưa hết.

- Cự tử uy vũ!

- Cự tử khí phách!

- Cự tử bách chiến bách thắng!

Người của Hoàn Kiếm Tông phía xa hoan hô, cự tử đại thắng, tự nhiên phải đặc biệt hô to, cho dù nhà cửa bị hủy hết thì thế nào, chỉ cần cự tử còn muốn xây lại ngàn cái vạn cái ăn thua gì.

Tro bụi dần dần tản đi, mơ hồ có thể thấy được một nam tử đứng thẳng trong đó. Thân thể tản ra thân uy nhân nhật, đạo đạo pháp tắc quần quanh, thiên địa âm ảm thất sắc, làm cho người ta thần phục kính sợ.

- Là hần!

- Sao... Làm sao có thể?

- Chịu một kích của cự tử, làm sao có thể còn đứng?

- Đây nhất định là mộng cảnh!

Tất cả mọi người của Hoàn Kiếm Tông phát ra tiếng kinh hô, bọn họ thà rằng tin tưởng heo mẹ leo cây, cũng không cách nào tiếp nhận một màn trước mặt này.

Thật là đáng sợ, lực phòng ngự của tiểu tử này thật mạnh. Thậm chí Vương Thông hoài nghi Hùng là con rùa trong truyền thuyết Hồ Guom hoá thành hình người.

- Yếu như vậy?

Nhìn sắc mặt cự tử biến đổi Hùng châm chọc không chút lưu tình.

Sắc mặt Vương Thông hết sức khó coi, đường đường là cường giả viễn cổ, là chí cường giả đỉnh cấp trên đời này, hần căn bản không cần suy nghĩ nhiều làm gì, nhìn không thuận mắt liền giết, cần làm bộ sao?

- Tiểu tử, bắt quá chỉ dựa vào cái mai rùa, có cái gì đáng để kiêu ngạo. Xem ta phá cái giáp rùa đen kia.

Vương Thông hừ lạnh nói, đỉnh đầu hiện lên một thanh kiếm màu đỏ sẫm, huyết kiếm toả ra khí tức kinh khủng. Hần vận dụng bốn nguyên pháp tắc của mình, khí thể vô cùng cường đại bùng ra chấn hư không run rẩy, tạo lên từng đợt sóng năng lượng dâng cao.

- Rùa.

Không ngờ Trần Thiên Thể bị nói là mai rùa. Hùng giận giữ vận chuyển Thần Thuật Tuyên Ngôn Độc Lập hô lên:

- Tuyên Ngôn Tam Biến! Nhất Biến! Nhị Biến! Tam Biến!

Oanh oanh oanh!

Khí thể Hùng bạo táp kéo lên, đạo đạo pháp tắc toả ra cuốn tới Vương Thông. Nhất biến: Vạn Vật Quy Nhất khai triển tạo ra lực hút cường đại hướng tới Vương Thông. Nhị Biến Vô Trung Sinh Hữu khiến linh lực hùng tăng lên gấp ngàn vạn lần. Tam Biến Tâm Sinh Vô Ngã khuếch đại thần thức Hùng giúp hần thích ứng với sức mạnh vô địch này.

- Cái gì! Thần Thuật của Chí Minh Đại Thần.

Vương Lâm kinh hô một tiếng. Trong các Võ Thần, hần sợ nhất là Chí Minh Đại Thần, Võ Thần mạnh nhất Việt Nam đại lục, lão gần như đạt tới cực hạn của đạo rồi, không ngờ lão có truyền nhân.

Vương Thông quyết định vận dụng bốn nguyên kiếm đạo của mình. Lúc này kiếm vực tụ lại huyết kiếm trên đầu hần tạo thành con rồng màu máu vạn trượng, mang theo tiếng rồng ngâm vang dội. Cự Long gào thét bay về phía Hùng, trong chớp mắt liền bay tới trước người Hùng. Nơi nó bay qua không

gian vỡ vụn, lộ ra những lỗ nhỏ đen ngòm.

-Độc lập ngũ thức: phá phương thức, phá chương thức, phá giáp thức, phá tâm thức, phá hồn thức.

Hùng hét lớn một, bàn tay hấn hoá thành hư ảnh vạn tượng chụp tới Cự Long.

Ngao!

Rống!

Bàn tay hư ảnh nắm chặt lại, cự long nổ tung, máu văng ra, phiến thiên địa này rung chuyển. Vô giọt máu rơi xuống đất vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Phốc!

Vương Thông bị chấn phun máu khí thể suy yếu. Hấn oán hận nhìn Hùng dựa đà bay luôn, thân ảnh chớp mắt biến mất phía chân trời.

Thân thể Hùng run lên, có chút không chịu được. Không ngờ cự tổ mạnh như vậy. Nhìn hấn lao đi Hùng chỉ có thể bỏ qua.

Lúc này toàn trường đều yên lặng. Tiếng hít thở ồ ồ vang lên.

Cụ tổ “Thần” trong lòng bọn họ bị một chương chấn bay.

-Đây là Vô Thần sao?

-Tại sao có thể có chuyện hoang đường như vậy?

-Nhất định là ảo giác, là hoa mắt.

Mọi người của Hoàn Kiếm Tông không ngừng mà cầm hai tay xoa xoa ánh mắt, nhưng vô luận làm bao nhiêu lần, cảnh tượng nhìn qua vẫn là giống nhau, cự tổ đã chạy trốn.

Tông chủ cùng vài trăm Võ Đế hít một hơi lạnh khí, Hùng cũng không phải là cuồng ngao vô biên, mà là đã cường đại đến thái quá, ngay cả Ngụy Thần cũng oanh chạy. Đây là thực lực khủng bố bậc nào?

Hoàn Kiếm tông. Sợ là sẽ bị diệt!

- Tiểu... Tiền Bối!

Tông chủ run rẩy miễn cưỡng nở nụ cười bay tới gần.

- Văn bối nghĩ, giữa chúng ta có chút hiểu lầm!

- Cái gì hiểu lầm?

Hùng lạnh nhạt hỏi.

Hy vọng trường sinh bị phá, trong lòng tông chủ tức giận, nhưng trên mặt cũng không thể không nở nụ cười nịnh hót được, người trẻ tuổi trước mặt này thật sự đáng sợ.

Tuyệt không thể cùng hấn là địch.

-Luật là đệ tử Hoàn Kiếm Tông chúng ta sao hại nó được chứ! Văn bối luôn chăm sóc Luật như con ruột.

Hấn không muốn Hùng diệt Hoàn Kiếm Tông, muốn dùng tình cảm để xoay chuyển tình thế.

- Chính là loại hiểu lầm này sao?

Dương ôm Luật bị hôn mê bay tới bên này.

Trong lúc Hùng gây hỗn loạn, Dương dựa vào Trần Thiên Bi tìm Luật. Hùng có thể cùng Dương theo Trần Thiên Bi đi cứu Luật ngay, nhưng nếu làm vậy mấy tên kia sẽ dùng Luật uy hiếp hai người. Hùng với Dương bàn bạc, sau cùng quyết định: Hùng thu hút cao thủ, còn Dương dựa vào Trần Thiên Bi cứu người.

Thấy Luật không sao Hùng thở phào một hơi nhẹ giọng:

-Đệ với Luật vào Trần Thiên Bi, ta hủy nơi này.

Dám đụng tới huynh đệ hấn, chết. Cho dù ngươi vô tội thì thế nào, ai bảo ngươi là người Hoàn Kiếm Tông. Hùng toả ra sát khí quét về phía mọi người,

toàn bộ mọi người bị hấn nhìn thẳng cảm thấy yết hầu chính mình giống như bị một bàn tay to cứng như sắt thép gắt gao nắm chặt, hít thở không thông đến mấy hồi muốn học máu.

Trong lòng mỗi người nơi đây đều hoảng hốt, thì ra những gì Hùng nói trước đây là sự thật, không phải cuồng vọng nói bừa. Đối mặt với Sát Thần này, bọn họ căn bản không có năng lực chống đỡ, chỉ có thể nghehê cổ lên chờ làm thịt.

Toàn trường tĩnh mịch, đám người phía dưới chân như nhũn ra, nhìn lên không trung. Bọn họ chỉ có thể nhìn lên, thậm chí, bọn họ cảm thấy ở trước mặt hấn Vô Đế, Vô Thánh, Vô Quân chỉ như con kiến.

Lúc này Hùng chậm rãi nâng tay, toàn lực giáng mạnh xuống.

Oành!!!

Trần Thiên Thể xoay chuyển, không có năng lượng dao động gì, phía dưới lại ầm ầm nổ mạnh, phạm vi nổ mạnh vẫn liên miên lan toả toàn bộ Hoàn Kiếm Tông, mảng lớn phòng ốc lầu các sót lại ở trong nổ mạnh hóa thành phế tích, đá vụn bay tán loạn, mặt đất như bị đập tụt xuống, tiếng kêu thảm thiết của nam, nữ vang vọng.

Tông chủ phun máu, hơi khàn khàn hô lớn:

-Dùng tổ huyết! Thịnh Sur Tổ chấn giết ma đầu!

Tiếng hét lớn này làm cho toàn bộ người còn sống đang hỗn loạn tìm được mục tiêu, bọn họ đều khê cần đầu lưỡi dâng lên tinh huyết của mình.

Mặc dù ở trước mặt Hùng họ không chịu nổi một kích, nhưng người Hoàn Kiếm Tông cũng không phải là kẻ vô dụng. Nghe thấy Tông Chủ hô lên, bọn họ toàn bộ gắt gao áp chế sợ hãi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thần niệm Thái Tổ Đại Thần, Hồ Gươm bí địa hiện

Ước tí năm về trước, thời đại Thần Thoại, Việt Nam đại lục xảy ra đại chiến long trời lở đất, đánh sập phiên thiên địa này, tỉ tỉ sinh linh bị diệt. Thiên địa băng diệt, linh khí cạn kiệt không còn một giọt. Đại chiến tiếp diễn, Việt Nam bị oanh về thừa sơ khai của vũ trụ.

Nhưng khi đó một số bí địa, bí cảnh thần thoại không bị hủy mà bị dư chấn đánh rơi vào vết nứt không gian, trong đó có: bí địa Hồ Gươm, mộ phần cường giả thần thoại,...

Thời Khai Hoang, Trần Anh Hùng buồn chán cuộc sống tẻ nhạt, liền vận dụng toàn lực mất hàng triệu năm phá toái hư không, Việt Nam đại lục mới hồi phục sinh cơ cho tới ngày nay.

Hồ Gươm là một trong những bí địa bí ẩn nhất Việt Nam đại lục thời Thần Thoại.

Tại thời viễn cổ đại thần, Hồ Gươm xé rách không gian trở lại Hà Nội Thành. Vô số võ giả tới đây tìm kiếm cơ duyên, trong đó có cả Thái Tổ Đại Thần – Lê Lợi.

Năm đó Thái Tổ Đại Thần đạt thành tựu Võ Thần liền quay lại Hồ Gươm, ngài dùng thần niệm bao phủ Hồ Gươm nhằm giấu nơi đây đi. Nhưng không ngờ hôm nay con cháu ngài dùng tinh huyết triệu hoán đạo thần niệm này.

.....

Hoàn Kiếm Tông.

Dưới sự hiển té của đám người Hoàn Kiếm Tông. Toàn bộ nghìn vạn dặm mặt nước Hồ Gươm bạo động, vô số thanh kiếm nhỏ màu lam từ trên mặt hồ lan tràn hướng tới Hoàn Kiếm Tông, trong chớp mắt, vạn vạn thanh kiếm nhỏ bằng nước dày đặc lao tới cuốn lại với nhau. Những thanh kiếm nhỏ này mỗi một thanh đều nhỏ không thể thấy rõ, nếu lấy thị lực người thường, căn bản là không thể nhận ra.

Ánh mắt Hùng đảo qua, liền thấy những thanh kiếm nhỏ do thủy nguyên tố ngưng tụ thành toàn bộ quán lại hình thành lốc xoáy ngàn trượng. Một tia cảm giác nguy hiểm gắt gao từ trên nơi đó truyền đến. Từng thanh kiếm cuối cùng hoàn toàn ngưng tụ tạo lên một thân ảnh nam tử mặc trường bào màu xanh.

Nam tử này ngoại hình tầm 30, thần sắc tinh anh kỳ vĩ, mày kiếm, mắt sáng như sao, miệng rộng, mũi cao, dáng đứng tựa rồng. Thân thể toả ra đạo đạo kiếm ý vô cùng đáng sợ, như muốn chém thần diệt ma, chém nát thương khung.

Khiến Hùng sợ hãi chính là hấn chỉ mới mở mắt quan sát thân ảnh kia, mà cảm giác như bị vô số kiếm chém, cảm giác đau đớn đánh sâu vào linh hồn.

Hùng vận chuyển Trấn Thiên Thể dồn vào hai mắt mới mất đi cảm giác này.

-Cung nghênh sư tổ.

Xa xa, truyền đến một tiếng rống to của đám người Hoàn Kiếm Tông. Mặc dù bọn họ hao phí gần hết tinh huyết, ai nấy mặt mày trắng bệch do mất máu quá nhiều nhưng cả đám ngửa mặt lên trời nhìn đạo thân ảnh kia. Toàn bộ người còn sống đều thở phào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Bọn họ được cứu. Cả đám quỳ xuống cung kính hô:

-Thỉnh sư tổ tiêu diệt ma đầu.

-....

Thần niệm Thái Tổ Đại Thần nhìn Hồ Guom rồi nhìn hậu nhân của mình, lão thở dài.

Lão đưa bàn tay thon dài ra rồi cầm lấy Hồ Guom nghìn vạn dặm nâng lên.

Toàn bộ bề mặt Hồ Guom bị nhấc lên thành hình Cự Kiếm xuất hiện trong tay Thái Tổ Đại Thần, nhìn giống như con kiến nhỏ bé đang cầm cả ngọn núi to lớn, khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Giờ khắc này Cự Kiếm bỗng nhiên phóng ra hào quang xanh lam chói mắt, thế giới bỗng nhiên đổi thành một màu xanh lam. Cự Kiếm bá đạo kia toả ra hào quang long lánh che kín toàn bộ Hà Nội thành, che đầy đất trời. Thậm chí mặt đất bên dưới cũng biến thành màu xanh lam. Tầm mắt toàn bộ mọi người nơi đây như mù loà chỉ nhìn thấy một màu.

Thần niệm Thái Tổ Đại Thần mặt không biểu tình đem Cự Kiếm Hồ Guom chém tới. Năng lượng từ Cự Kiếm toả ra vô số kiếm ý vô thượng, Cự Kiếm bỏ qua khoảng cách không gian chuẩn xác chém tới Hùng.

Kiểm Ý tập trung không thể cử động được khiến Hùng hoảng sợ, tâm niệm vừa ra không ngờ cũng bị kiếm ý chém nát, không thể câu thông với Trấn Thiên Bì. Hùng cắn chặt răng vận chuyển Trấn Thiên Thể tới tận cùng gầm lên:

-Thần Thuật – Độc Lập Ngũ Thức - Phá Phương Thức – Phá Kiếm Thức.

Hùng vận dụng toàn lực phá chiêu kiếm kia.

RẦM!

Sau một kích thần niệm phiêu tán.

Toàn bộ Việt Nam đại lục, mỗi một góc đều có thể nhìn thấy một thanh kiếm màu xanh phóng lên trời nhưng không có lập tức biến mất, mà phóng thẳng lên thượng khung.

Ầm ầm ầm ầm! Toàn bộ bầu trời rung chuyển vô số đám mây nổ mạnh.

-Sức mạnh thật đáng sợ.

-Xảy ra chuyện gì?

-...

Vô số cao thủ bay tới Hoàn Kiếm Tông.

Phụt!

Mặc dù Hùng oanh thanh kiếm kia lên trời nhưng hắn bị chém bị thương nặng. Quần áo tả tơi toàn thân đầy vết chém đang rỉ máu. Máu Hùng bị kiếm ý phá hoại nên không còn trọng lượng vạn cân.

Hùng nén đau vận chuyển Trấn Thiên Thể lao tới đám người kia, uy áp khủng bố tràn ra.

Oanh, oanh, oanh...

Người Hoàn Kiếm Tông giống như gạt lúa, bị chấn nổ tung, liên tiếp ngã rạp xuống. Nơi Hùng lao qua, sinh linh không còn!

- A...

- Ma quỷ.

- Chạy mau.

Một lúc sau toàn bộ Hoàn Kiếm Tông bị diệt, tâm niệm vừa động Hùng xuất hiện trong Trấn Thiên Bì, Trấn Thiên Bì liền hoá thành hạt bụi. Vừa vào

trong, Trần Thiên Thể âm thầm Hùng liền ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

-Anh Hùng,

-Đại ca,

Tiểu Vi, Dương, Luật chạy tới bên Hùng.

-Huhu.

Tiểu Vi bi thương ôm Hùng máu tươi đầm đìa khóc lớn.

Lúc này phân thân Hùng tiến tới vỗ vỗ Tiểu Vi:

-Yên tâm ta không sao. Vài ngày nữa là khỏi thôi.

Pháp tắc Trần Thiên Thể quán quanh bản thể Hùng, không ngừng chữa trị vết thương của hắn.

Hắn ôm Tiểu Vi vào lòng quay ra kể lại mọi chuyện cho ba người.

....

Một lúc sau vô số cao thủ tụ tập nơi đây, nhìn đông hoang phế xung quanh mà cả đám đáy lòng phát lạnh.

Nơi này ngày hôm qua vẫn là đệ nhất tông của Hà Nội Thành, hiện tại đã hóa thành một mảng phế tích.

-Cái gì! Nhiều thảo dược bát giai như vậy.

Có người nhìn sang Hồ Gurom kinh hô.

Mọi người nhao nhao lao tới phía Hồ Gurom.

Phong toà của Thái Tổ Đại Thần bị xóa bỏ, toàn bộ Hồ Gurom bí địa xuất hiện. Không gian mênh mông vô cùng vô tận, có nước, có núi đảo nhỏ, có đền cổ, có linh thảo,....

Hoàn Kiếm Tông bị diệt, bí địa Hồ Gurom hiện thế khiến thiên hạ chấn động, vô số cao thủ tụ tập tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cầu Thê Húc

Trong Trần Thiên Bì.

Hùng quyết định nói mọi chuyện với ba người, dù thế nào đi nữa, Luật, Tiểu Vi cũng là thành viên của Hoàn Kiếm Tông.

- Ta đã san bằng Hoàn Kiếm Tông.

Hùng trầm mặc một chút, sau đó nói ra mọi chuyện. Tiểu Vi tỏ vẻ không quan tâm, cha nàng hiện tại không còn, cả đời này nàng sẽ đi theo Hùng.

Gia Luật lập tức cứng người lại, khoé miệng hơi run rẩy.

Hùng ôm thân thể nhỏ nhắn của Tiểu Vi vào lòng, hắn im lặng nhìn Luật.

- Thực ra, phần lớn người Hoàn Kiếm Tông đối với ta mà nói, đều là người xa lạ!

Một lúc sau, Gia Luật mới chậm rãi lên tiếng.

- Nhưng cũng có mấy người rất tốt với ta. Mặc dù ta không biết đó có phải thật lòng hay không!

- Như vậy cũng tốt, từ nay về sau, ta sẽ chuyên tâm nghiên cứu Kiếm Đạo.

Luật xoay người đi ra xa, hai giọt nước mắt không kiềm được rơi xuống, hiển nhiên nội tâm không giống như vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Mặc dù tông chủ ác độc, nhưng dù sao hắn cũng chăm sóc Luật từ bé. Luật từng coi hắn như cha mình.

Nhìn Luật như vậy, Hùng thở dài quay sang Dương:

- Đệ qua an ủi đệ ấy giúp ta.

Dương lạnh nhạt gật đầu.

Hùng thử dùng tâm niệm ra bên ngoài nhưng không được, chỉ còn cách đợi bản thể tỉnh. Hắn yêu thương vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Tiểu Vi, không ngờ lâu như vậy thân hình nhỏ nhỏ xinh xinh kia không thay đổi, vẫn bộ dáng tiểu cô nương 15 tuổi. Làn da Tiểu Vi mịn màng trắng nõn, gương mặt búp măng rất tinh tế, vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, mái tóc đen dài phủ xuống gối. Lúc này nàng đang nằm ngủ trong lòng Hùng, đôi chân mày nhỏ nhắn nhú lại, bàn tay nhỏ ôm chặt hắn.

- Đừng xa muội.

Lời nói lí nhí rất nhỏ nhưng Hùng vẫn nghe được, hắn càng yêu thương nàng hơn. Nhìn qua hũ tro bên kia, Hùng thầm nghĩ: “cha Tiểu Vi từng nói, mẹ nàng hình như ở trên Long Đảo gì đó, có cơ hội ta nhất định đưa nàng tới đó.”

Hùng ôm chặt nàng, hôn lên mái tóc đen mượt, ánh mắt kiên định lắm lắm:

-Nàng yên tâm, cho dù trời sập ca cũng gánh giúp nàng.

Như nghe Hùng nói, Tiểu Vi nở nụ cười ngọt ngào, gương mặt xinh xắn của nàng tràn ngập vui vẻ.

...

Tin tức Hồ Guom bí địa xuất hiện thời viễn cổ truyền ra, Thái Tổ Đại Thần từng tham ngộ kiếm tạo tại đây thành tựu Võ Thần khiến đại lục sôi trào.

Võ Thần a, thiên hạ đệ nhất, một tay trấn áp muôn đời. Mọi người đều ao ước hướng tới. Mà võ giả bậc cao thì toàn bộ dồn lực chú ý vào bí địa Hồ Guom, nhao nhao tiến vào trong đó sưu tìm. Mong muốn có thể tìm được đại đạo vô thượng, báu vật tuyệt thế.

Dưới Trần Thiên Thể chữa trị, mười ngày sau bản thể Hùng tỉnh dậy.

Cảm nhận thân thể dần khôi phục, tâm niệm Hùng vừa động liền đưa phân thân, Tiểu Vi, Luật, Dương ra bên ngoài. Bản thể vẫn ngồi bên trong chữa thương.

Vừa ra bên ngoài Hùng tròn mắt, tường xuất hiện nhăm chổ.

Nhìn Hồ Guom vô cùng vô tận cùng vô số người ra đi vào Hùng nghi hoặc.

Lúc này tiếng ồn ào vang lên:

-Tùng Sơn Thánh Tử tại Cầu Thê Húc đột phá kỉ lục của các cao thủ viễn cổ.

-Thật không.

-Trâu như vậy.

-Mau mau tới đó xem may ra còn kịp.

Vô số cường giả lao nhanh vào bên phía bí địa.

Nhìn quần thể núi phía bên kia, Hùng nói:

-Chúng ta qua bên đó xem sao?

Dương, Luật gật đầu.

-Ôm muội!

Tiểu Vi dang hai tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn Hùng, ánh mắt mong chờ. Từ khi mất đi người thân duy nhất, nàng rất sợ hãi, sợ bị Hùng bỏ rơi. Hùng mỉm cười ôm lấy thân hình nhỏ xinh kia rồi bước tới phía trước.

Vừa tới gần, Hùng đã có thể cảm ứng được khí tức hùng hoang của nơi đây phát ra, khí tức cổ lão, xa xưa khác hẳn những nơi Hùng biết. Hắn bắn vọt thân hình lên, tay ôm Tiểu Vi bước lên hòn đảo đầu tiên.

Một luồng linh khí dồi dào lập tức ập tới, ít nhất phải nồng đậm gấp mười lần so với ở bên ngoài. Hùng cảm ứng một chút, cường độ linh khí này thậm chí

dày đặc hơn trong Trần Thiên Bì, hơn nữa đây là đang tràn ra ngoài.

-Linh khí thật tinh thuần.

Luật tham lam hít sâu vài hơi nói.

Ông!

Đang lúc bọn Hùng nói chuyện, một dao động đánh thẳng vào lòng người, giống như đá tảng ném xuống hồ nước, dao động phát ra từ phía trước. Tuy nhiên dao động như vậy cũng không phải mỗi người có thể cảm ứng được, ít nhất tu vi Vô Tôn.

Nhóm Hùng đi tới phía trước, chỉ thấy khá đông người tụ tập lại gần một cây cầu màu đỏ. Cây cầu cổ xưa kia được làm bằng gỗ thô sơ, ba chữ rồng bay phượng múa: “ Cầu Thê Húc” lơ lửng trên cầu.

Cầu Thê Húc dài nghìn m, hơi cong bắc tới một ngôi đền cổ xưa, xung quanh ngôi đền toàn bộ là hư vô tối đen, không ai biết rơi xuống đó sẽ ra sao, có người từng thử nhưng một đi không trở lại. Muốn tới đền ngọc kia chỉ có thể đi qua cây cầu này. Cầu gồm 160 hàng cọc được cắm thẳng vào hư vô chia mặt cầu thành thành 160 phần.

-Thánh Tử uy vũ.

-Thánh Tử vô địch.

-....

Một đám người hô lớn trợ uy thanh niên đang bước tới ô 100 trên cầu.

Thanh niên này chính là Tùng Sơn Thánh Tử. Bề ngoài tầm 27-28 tuổi, mặc áo bào màu hồng, hơi hơi ẻo lả, lúc này khuôn mặt hồng hồng kia đang vẩn vọ, thống khổ, mồ hôi trên người tuôn ra như tắm, tu vi đỉnh Vô Thánh toàn bộ thả ra. Hắn cố gắng bước về phía trước nhưng rất khó khăn như gánh chịu áp chế vô hình nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Qua Cầu

Sau một hồi nghe ngóng Hùng biết được cây cầu này lợi hại ra sao. Cây cầu mang màu đỏ - màu của sự sống, của mọi nguồn hạnh phúc. Cây cầu như nổi lên đất trời.

Cầu Thê Húc là nơi khảo nghiệm thiên phú, tiềm lực, căn cơ của võ tu. Khảo nghiệm này không liên quan tới tu vi, chỉ cần bước lên cầu đều bị áp chế, tu vi càng cao áp lực càng mạnh, tiềm lực, căn cơ ai cao thì sẽ càng đi được xa.

Ưc vạn vạn năm trôi qua, thiên kiều viễn cổ, Vô Thân vô địch, chưa từng có ai bước qua 160 ô nhỏ bé kia.

Bùng!

Ai da!

Cố gắng bước tới ô 101, Tùng Sơn Thánh Tử bị chắn văng ra bên ngoài cây cầu. Hắn ngồi bệt xuống đất thở hổn hển. Mấy tên đệ đang hò hét thấy vậy liền chạy tới hỏi thăm.

Lúc này, chừng hơn chục người bước lên cầu, ai nấy đều có dao động linh lực cường đại, thực lực phần lớn đều là Vô Đệ. Những người đa số là thiên tài Việt Nam đại lục. Trong đó có 2 lão già khom. 10 người chớp mắt đã đi tới ô 70, dần dần mới lộ vẻ khó khăn, tốc độ bắt đầu chậm lại, tới 100 ô đều chán nản bỏ cuộc rồi đi.

Hùng đưa mắt nhìn đền cổ phía xa kia, hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc, hắn quyết định thử đi tới đó xem sao.

- Chúng ta lên cầu.

Hùng nói.

- Đi thôi! Đi thôi!

Tiểu Vi vỗ tay kêu lên, nàng dù sao cũng còn bé, nơi nào có náo nhiệt lập tức lao vào.

Hùng bế Tiểu Vi cùng Luật, Dương bước tới cây cầu.

Tiểu Vi nhảy xuống nhanh chân chạy tới phía trước. Luật, Dương bước theo.

-Một hai ba bốn.... Một trăm...

Tiểu Vi tính nghịch, vừa cười hì hì vừa đếm.

Nhìn đám người Hùng khá yếu nên ít người để ý. Lúc này có người giật mình kinh hô:

-Cái gì, tiểu cô nương kia tiềm lực thật đáng sợ.

-Hạt giống tốt.

-Tiền đồ vô lượng.

-.....

Mặt Tùng Sơn Thánh Tử đen lại, không ngờ tiểu cô nương kia như đi chơi, hần là thiên tài viễn cổ a.

Ô thứ 101 uy áp khủng bố ép tới khiến thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Vi lão đảo lắc lư, tựa hồ tùy thời đều có thể té ngã.

Ngao!

Lúc này, một hư ảnh chân long kim sắc bất ngờ bắn lên từ trên người Tiểu Vi, chân long hơi nhỏ chỉ dài 10 mét, nó ngửa mặt lên trời gào thét, thân hình toả ra hào quang rực rỡ khiến tu vi Tiểu Vi bão táp đề thăng võ vương.... Võ Tôn... cao cấp Võ Tôn mới ngừng lại. Tiểu Vi tiếp tục bước tới Ô 120 nhưng không chịu nổi, nằng bô cuộc đi ra. Hùng ôm nàng, mặc dù có nhiều nghi hoặc nhưng hần biết Tiểu Vi không biết gì cả nên hần không hỏi.

Một số cường giả viễn cổ khiếp sợ nhìn qua lăm bầm:

-Cô bé kia là Long Tộc. Huyết mạch lực thật mạnh.

Àm!

Mọi người đang khiếp sợ thì một hư ảnh cự kiếm cổ đồng từ Luật bắn lên cao, lên đến một ngàn trượng vừa to vừa bự, làm cho đám thiên tài sắc mặt càng thêm khó coi, không ngờ Võ Tôn kia bước tới hơn 110 Ô.

-Kiếm đạo thật mạnh.

Có tên lăm bầm nói.

Àm!

Sát khí mãnh liệt trên người Dương bắn lên trời, tuy chỉ có trăm trượng, nhưng màu sắc lại bí ẩn bất đồng, một màu ám kim kỳ lạ mà tinh túy, mang theo sát khí vô tận. Sau 111 ô Dương bỏ cuộc.

Đám người xung quanh chết lặng không ngờ ki lục viễn cổ liên tiếp bị phá. Cả đám quay sang thanh niên còn lại đang ôm cô nương kia. Thanh niên này hình như là tâm điểm của đám người, bộ dáng khá trâu. Không biết thanh niên này có thể phá ki lục hay không?

Rất nhiều người nhìn vào Hùng, tin rằng hần có thể đột phá ki lục.

Dưới ánh mắt mọi người Hùng đặt chân xuống cây cầu, khí thế vô hình lập tức ép tới, uy áp nặng nề phủ xuống người hần, không khí như ngừng trôi, tạo thành vô số ngọn núi đè nặng lên người Hùng khiến hai chân nặng như đeo chì.

Bụp!

Sau bốn ô, Hùng bị ép nằm bẹp dán tứ chi xuống đất.

Đám người xung quanh tròn mắt, cảm như muốn rớt xuống, nhìn bộ dáng tên kia trâu như vậy mà chỉ đi được 4 ô. Tên này phế vật cỡ nào? Tu vi Võ Tôn mà tiềm lực ít như vậy, hay hần dùng đan dược tấn cấp từ trong bụng mẹ?

Hùng đứng dậy xoa xoa tay, xấu hổ:

-Ách, cái kia ta bị trượt chân.

Hùng xấu hổ a, không ngờ mới 4 ô mà đạo phân thân nay đã nằm bẹp. Thần Thuật này nếu người khác tu luyện thành hai người, lực chiến tăng mạnh nhưng với hần có vẻ hơi phế a.

Tâm niệm vừa động phân thân liền vào trong Trấn Thiên Bì, vài giây sau bản thể Hùng xuất hiện. Hùng vô si gào to:

-Xem ta phá 160 cái ô cùi bắp này.

Mọi người khinh thường:

-Về nhà đi cu, ở đó nhảy nhót cái gì.

-Không biết xấu hổ.

-Tội nghiệp, có ai muốn làm phế vật cơ chứ.

Đa số người nơi đây bỏ vào bên trong không thèm xem. Ở đây làm gì, không bằng vào bên trong tìm kiếm cơ duyên.

Mặc dù khi nãy Hùng bị đánh xuống, nhưng một số tồn tại viễn cổ cảm nhận Hùng hiện tại rất mạnh, họ đều nhìn sang xem hấn bước được bao nhiêu ô.

-Đại ca vô địch.

Tiểu Vi nhảy lên hò hét trợ uy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Một bước

Hùng khẽ mỉm cười. Hấn bắt đầu bước lên cầu. Hấn bước ra một bước, chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, thật giống như gia tăng mấy vạn cân sức nặng, như muốn ép cả người hấn nằm úp sấp trên mặt đất.

Thể chất lưu chuyển, Hùng lập tức ưỡn thẳng ngực, nam nhân bất kỳ thời điểm nào cũng đều phải đứng thẳng.

Nhưng bước tới Ô 120 thì áp lực đột nhiên tăng cường, làm bước tiến của Hùng chợt khựng lại. Nếu như không có thể chất vô địch trong nháy mắt hấn sẽ giống phân thân bị đè bẹp xuống mặt đất, giống như một con rùa bị lật ngửa không thể động đậy.

Đám cường giả khiếp sợ mở to mắt nhìn Hùng đi tới.

-Mở!

Cảm nhận trên vai như gánh hàng vạn vạn ngon núi, Hùng thét dài một tiếng, vạn chuyển thể chất tới mức tận cùng, đạo đạo pháp tắc lưu chuyển làm cho người ta có loại khí thế như che phủ trời đất, hấn tiếp tục đi tới.

Ba! Ba! Ba!

-Cái gì ô thứ 130.

-Yêu nghiệt này ở đâu ra?

-Quái vật a.

-....

Đám thanh niên thiên tài chết lặng. Tùng Sơn Thánh Tử khoa trương kêu to:

-Ca, đệ yêu huynh.

Áp lực khủng bố ngăn cách toàn bộ thanh âm bên ngoài. Vài phút sau, Hùng tới Ô 130. Cơ thể hấn run rẩy dữ dội.

Phá!

Lúc này, Hùng vạn Thần Thuật kết hợp thể chất gầm lên.

Ong Ong Ong! Trấn Thiên Thể toả ra hào quang chói mắt.

Tĩnh!

Sau 130 ô, thời gian bỗng ngưng đọng, tất cả mọi vật đứng hình. Tiểu Vi đang nhảy lên trợ uy, Tùng Sơn Thánh Tử si mê nhìn Hùng, Luật, Dương tỏ vẻ ngưng trọng, con chim đang vỗ cánh bay nhưng không hạ xuống.....

Hùng tập trung toàn bộ tinh thần bước tới.

131 ô.... 140 ô..... 150 ô.

-Sức mạnh thật đáng sợ, ngay cả Trần Thiên Thể cũng không chịu nổi.

Hùng lảo bảo.

Rắc rắc!

Cảm giác như gánh trên người cả bầu trời, xương cốt vang lên, cảm nhận giữa hai chân như đang đeo cả toà son mạch, Hùng cắn chặt răng mồ hôi tuôn ra như tắm.

Nếu lúc này có người nhìn thấy sẽ bị hù chết à, không ngờ có người bước tới hơn 150 Ô.

Hùng nhìn chăm chú vào ngôi đền chỗ sâu nhất kia, trong này nhất định có bí mật liên quan tới mình, hẳn nhất định phải xem thử.

Vạn vạn năm qua, Thái Tổ Đại Thần, Mai Hắc Đại Thần, Trung Tông Đại Thần, Nhân Tông Đại Thần,... đều đã tới đây nhưng không vào được.

Trong mắt thế nhân nơi đây chỉ dùng để khảo nghiệm nhưng không ai biết bên trong đền cổ kia cất giấu bí mật gì, ngay cả Võ Thần cũng không biết.

Ở trong mắt thế nhân, Võ Thần là vô địch, không gì làm không được. Nhưng mà thực sự vô địch sao, thiên địa này chứa muôn vàn bí mật như vách ngăn giới, thời đại thần thoại, Bí Địa,....

Hùng tiếp tục nén đau bước tới.

155 Ô.

Ong! Ong!

Từ thân thể Hùng đi ra hai đạo thân ảnh toả ra khí thế vô thượng, hai hư ảnh này chính là pháp tắc sót lại của Nguyên Giáp Đại Thần với Chí Minh Đại Thần. Hai hư ảnh xuất hiện chia sẻ bớt áp lực giúp Hùng.

Hai thần niệm Võ Thần một lần lại một lần đem lực lượng kinh khủng giảm bớt. Nhưng mà Hùng bước thêm vài ô lực ép kinh khủng tăng lên cấp số lũy thừa. Cuối cùng, ngay cả đạo của hai Võ Thần cũng không thể ngăn trở áp lực, áp lực này đã cường đại đến vượt ra khỏi bất luận người nào tưởng tượng. Như thế ngàn vạn thế giới trần áp xuống Hùng.

-Mở cho ta...

Hùng nổi giận gầm lên.

Lúc này, pháp tắc vô thượng thể chất bùng nổ thúc đẩy Trần Thiên Thể đột phá tới trung thành. Từng đạo pháp tắc trần áp thiên địa tràn ra chống đỡ. Tại thời khắc này, thân thể Hùng cứng rắn nhất thiên hạ, ở dưới trạng thái Trần Thiên Thể, có thể nói là gặp thần đồ thần, gặp ma diệt ma. Trần áp đất trời.

Rắc!

Rốp!

Cơ thể Hùng run rẩy, máu tươi từ da rỉ ra bên ngoài, khuôn mặt thống khổ tới vạn vạn.

Cho dù Trần Thiên Thể có thể trần áp thương thiên thì thế nào, ngàn vạn thương thiên đè xuống lấy gì chống lại.

Ô 159

Hùng không chịu nổi muốn vào Trần Thiên Bì nhưng không được.

-Liều mạng!

Hùng cắn chặt răng, ánh mắt hung ác lộ vẻ điên cuồng. Hắn bước tới 1 bước vào ô 160, hắn đánh cược mạng sống bước tới.

Hùng không biết rằng một bước này thay đổi hết thảy mọi thứ, một bước xoay chuyển căn khôn, thay đổi vận mệnh, một bước trải như trải qua vô tận thương hải tang điền, quyết định vận mệnh sau này của Hùng.

Àm!

Thân.thể Hùng sắp bị ép chết.

Lúc này, một đoàn khí trắng bay ra bên ngoài cơ thể Hùng chống đỡ uy áp kia.

Bùng!

Oanh oanh oanh..... Thời khắc này, va chạm nơi đây như muốn hủy diệt thiên địa vạn vật, phá nát tính không.

Rầm rầm rầm... nguyên khí điên cuồng cuộn cuộn tràn ra, không gian vỡ vụn.

Oanh...

Một tiếng vang thật lớn, đại lục rung động, rốt cục, từng cái thời không bị mở ra. Vô số bí cảnh, bí địa thời viễn cổ trên Việt Nam đại lục xuất hiện.

Nếu như lúc này đứng ở bên ngoài, đứng tại bên Cầu Thê Húc mà xem, sẽ phát hiện ngôi đền trở nên chập chờn, lúc ẩn lúc hiện.

Cuối cùng uy áp biến mất thiên địa một mảnh im lặng.

Luồng khí trắng do Hồn Nguyên Quyết hoá thành hội tụ thành đạo thân ảnh giống hệt Hùng.

-Đây là ta lúc trước sao? Hy vọng ngươi không giống như ta.

Đạo thân ảnh thờ dài rồi tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Luân hồi

Ô 160, áp lực dồn tới tạo nên cơn đau xé gan xé phổi, bóng tối dần nhấn chìm thần trí của Hùng, ý thức của hắn rơi vào bóng tối vô tận, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng gầm thét của thiên địa vọng ra.

Không biết những âm thanh đó kéo dài trong bao lâu rồi cuối cùng yếu đi, dường như thiên địa đã bình tĩnh trở lại. Ý thức Hùng trôi dạt trong một mảng hư vô, chỉ có vô tận và màu đen.

Ngàn năm... vạn năm... tỉ năm...

Ánh sáng chói loà bỗng bắn ra từ trong bóng tối bao bọc lấy ý thức trầm luân của hắn. Ánh sáng giống như vô số cảnh tượng loé lên rồi biến mất, mỗi cảnh tượng dường như đều là một vòng luân hồi. Ý thức của Hùng bị những vòng xoáy luân hồi kéo vào, rồi hắn mất hoàn toàn ý thức, cảm giác đó còn đáng sợ hơn cả khi hắn vượt qua cực hạn thân thể gấp vạn lần. Luân hồi chuyển động, ý thức cuối cùng vẫn không thể thoát ra được. Ý thức của hắn như bị chiếm đoạt, một loạt kỷ ức mới xâm chiếm hắn.

Luân hồi lần đầu, hắn là Anh Hùng, hắn nỗ lực tu luyện không khoan, không tình cảm, không gái gú, không bạn bè,.... Năm 30 tuổi hắn tu luyện thành thần công vô địch, chứng sinh trước mặt hắn chỉ như con kiến hôi, hắn quyết định xuống núi, cuối cùng vì quá ngạo nên bị giết.

Tầm nhìn của hắn dần tối lại, cuối cùng biến mất, dường như hắn quên gì đó.

Luân hồi lần hai, hắn xuất hiện tại thời không khác, tại đây có nhà lầu, có xe hơi, có máy bay, có sếp Tùng, có Oppa,....

Hùng sinh ra trong gia đình bình thường, học hành, lớn lên đi làm,.... vì quá xấu cộng thêm nghèo, hắn Fa tới 40 tuổi vẫn còn trinh. Kiếp này hắn vô cùng bình thường, chết mà không gây dựng được thành tựu gì.

Luân hồi hết kiếp này đến kiếp khác, giống như kéo dài mãi không có điểm dừng. Ý thức của Hùng rơi vào luân hồi, không tìm lại được bản thân thực sự nữa.

Luân hồi lần tiếp, cũng tại nơi có xe hơi, máy bay kia. Hùng sống cuộc sống một con vật.

Ngồi trông trước cửa nhà, Hùng cảm nhận cơ thể bức rức khó chịu, bên dưới bộ lông đen mượt có vô số con rệp đang cắn hắn, thậm chí Hùng đưa cái chân trước ra gãi nhưng không ăn thua.

Cạp cạp cạp!

Hùng tức giận nghiêng đầu dùng cái mõm dài dài gặm gặm bọn súc sinh đáng chết kia.

-Tiểu hắc? Kikikiki

Nghe tiếng gọi, Hùng dựng thẳng hai tai, sung sướng quẫy đuôi. Hắn xấu hổ muốn chết, vì cái gì chỉ có một câu nói mà thân thể hắn vui sướng như vậy, bốn chân không không chế được mà chạy tới bên kia. Đôi lúc hắn cảm thấy thèm xương tới phát điên, cái lưỡi như muốn rơi ra.

Hai năm sau, Hùng bị kéo lên chuồng đem bán tới tiệm thịt chó, Hùng nổi giận gầm lên:

-Má nó

-Thằng nào chơi tao, tắt cái luân hồi này đê.

-....

- Gâu gâu gâu....

Hùng kêu thảm thiết nhưng vẫn bị cột lại cho vào lồng.

-Định mệnh.

Hùng tức điên.

Àm!

Lúc này ánh sáng đột nhiên bắn ra từ trong cơ thể Hùng, trời đất dần trở nên mơ hồ. Hùng mở mắt quan sát xung quanh, hắn thoát khỏi luân hồi, đang đứng trước đền cổ.

Mặt Hùng đen như đất nòi, không ngờ hắn bị chơi.

Kẹt!

Hít sâu một hơi Hùng nén giận mở cửa bước vào đền cổ kia.

Bên trong đền là một mảnh hư vô cho người ta có một loại ảo giác, tựa hồ mình hành tẩu ở giữa điểm khởi đầu của thời đại, tựa hồ, ở chỗ này chỉ là thiên địa sơ khai, ở chỗ này, không có hết thấy sinh linh, ngay cả thời gian cũng không có sinh ra.

Toàn bộ hư vô bên trong là đạo đạo pháp tắc tối cao hiện đầy bốn phía xung quanh, pháp tắc cường đại nhất thế gian, không có đạt được nó tán đồng, muốn cưỡng ép xông vào chắc chắn chết, cho dù Võ Thần vô địch trước mặt nó chỉ như con kiến.

Ông một tiếng, lúc này, tất cả pháp tắc che kín xung quanh đều phát sáng lên, giống như ngàn vạn đốm sáng nhỏ, sau đó thanh âm ào ào vang lên. Từng điểm sáng tựa như nước chảy chậm rãi chòch chất, từng đốm sáng biến ra người này đến người khác, vật này tới vật khác, vô số hình ảnh trùng trùng lặp lặp chiếu qua chiếu lại về cuộc đời con người, con vật, thứ gì đó....

Ông

Tất cả hình ảnh biến mất, sau đó một cuốn sách bằng đá mỏng lung xuất hiện, cuốn sách này trên nâng thượng thiên, dưới định căn khôn. Ghi chép đại đạo thiên địa.

Trong nháy mắt hai chữ Thiên Thư bày ở trước mặt Hùng, cuốn sách bằng đá toả ra ánh sáng thần thánh huyền diệu như che phủ muôn đời, diễn hoá chúng sinh.

Hùng tiến tới mở Thiên Thư ra, chỉ có hai trang giấy trắng, nhưng trong mắt Hùng hiện lên dị tượng cực kỳ thâm ảo, diễn hoá đại đạo, diễn hoá vạn vật. Hùng nhanh chóng bị hấp dẫn, hắn giống như bước vào một thế giới không cách nào tưởng tượng, hắn có thể nhìn thấy cấu trúc của tất cả thế giới.

Hùng xem thẳng huyền ảo của đại đạo, Thiên Thư thâm ảo huyền diệu nhất không ngừng bày ra trong đầu Hùng khiến Hùng xem si mê.

Chỉ cần Hùng nghĩ tới cái gì, trong đầu sẽ diễn sinh ra đầy đủ thứ đó.

Hùng nghĩ tới con mèo, trong đầu hắn hiện ra:

-Con mèo: 4 chân, hai tai, hai mắt, có lông, tham ngủ,..

Hùng nghĩ tới chịch.

-Tiểu tử bớt nghĩ bấy lại.

Lúc này một thanh âm vang lên trong đầu Hùng, thanh âm già nua, tựa hồ thanh âm từ một thời không khác truyền đến.

-Ai?

Hùng giật mình kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Thiên Thư

- Đứng căng thẳng! Bồn toạ chính là cuốn sách trong tay ngươi.

Giọng nói lại xuất hiện trong đầu Hùng.

-Ngươi là thứ gì? Vì sao có thể nói chuyện?

-Bồn toạ chính là Thiên Thư, pháp tắc tối cao thiên địa, diễn hoá vạn vật, diễn hoá chúng sinh, lưu giữ mọi thông tin của thế giới này.

-Ghe như vậy?

Hùng cả kinh nói, nhưng lập tức chuyển ánh mắt nhìn cuốn sách trong tay, trong lòng trào ra cảm giác không thể tưởng tượng, cuốn sách này quá trâu rồi.

Thấy Hùng ngẩn người, Thiên Thư đặc ý nói tiếp:

-Thế đã là gì, lão thiên cũng do bồn toạ diễn hoá mà ra.

Rầm! Roẹt! Roẹt!

-A..... đau chết bồn toạ rồi!

Vô số tia sét xuyên qua thời không, xuyên qua hư vô nện xuống cuốn sách khiến nó bật khỏi tay Hùng. Thiên Thư không có hình tượng kêu gào thảm thiết.

Vô số tia sét tiếp tục đánh xuống nó.

- Ta né! Ta né! Ta né!

Cuốn sách kêu lên, nó không ngừng xuyên qua vô số không gian, loé qua loé lại, lúc gần lúc xa tránh né tia sét.

-Má ơi, không ngờ bồn toạ nói nhỏ vậy mà lão vẫn nghe thấy!

-Hông nặng rồi! Hồng nặng rồi! Bồn toạ xuất hiện vết rạn, bồn toạ bị trọng thương.

Sau khi né hết tia sét, Thiên Thư lớn giọng kêu gào như chết cha chết mẹ.

Nhìn nó hoàn toàn nguyên vẹn, Hùng tròn mắt, cơ mặt co giật.

-Cái này là Thiên Thư hay vô sỉ thư.

Thấy nó dễ tiện như vậy, Hùng giận tím mặt quát lên:

-Là ngươi luân hồi ta thành con chó?

-Không không không, bồn toạ không biết!

-Tiểu tử, bồn toạ đi ngủ, gấp lại sau.

Nghe Hùng hỏi Thiên Thư lần tránh đáp.

Bùng!

Thiên Thư biến ảo vài lần rồi hoá thành tia sáng lao tới hoà tan vào người Hùng, hoá thành hình xăm cuốn sách nhỏ trên cánh tay hắn.

Ầm ầm ầm!

Hai mắt Hùng hoa lên, hắn xuất hiện bên ngoài cây cầu.

Thì ra là nó chơi mình!

Nghĩ tới cảm giác thêm được vượt ve trong lần luân hồi kia, Hùng nghiêng răng kèn kẹt.

Sờ sờ cuốn sách nhỏ trên mu bàn tay trái, Hùng không phát hiện có chỗ nào kỳ dị. Hắn thử đưa thần thức vào trong cũng không thấy phản ứng gì. Hiện tại nó như hình xăm tầm thường không thể tầm thường hơn.

....

Thời gian bên ngoài tiếp tục trôi.

Ầm!

Trong vẻ chấn động kinh hãi của tất cả mọi người, Hùng liền xuất hiện bên ngoài cây cầu.

Mọi người ánh mắt nóng rực nhìn Hùng, có khiếp sợ, có hâm mộ, có đố kỵ.

130 ô đó nha!

Tên này là thần thánh phương nào!

Vài tên ghen ghét lắm lắm.

-Sơ cấp Võ Tôn thôi có gì ghê gớm!

-....

-Oa haha! Tiểu Vi tung tăng chạy tới ôm Hùng.

Thấy Dương, Luật bình tĩnh như vậy, Hùng hơi sững sốt hỏi:

-Ta vượt bao nhiêu ô?

-130 ô, thật lợi hại.

Tiểu Vi nhìn Hùng với ánh mắt kì quái nói.

-Hả!

Hùng giật mình, nghe Tiểu Vi nói thì hắn mới tới 130 ô. Hùng đưa tay trái lên xem vẫn thấy hình xăm cuốn sách nhỏ trên mu bàn tay.

“Chuyện này là sao?” Hùng ngây người. Rõ ràng hắn vượt 160 ô tới đền mà sao bọn họ chỉ thấy hắn vượt 130 ô.

-Chúng ta nên tách ra, đệ muốn lên ngọn núi khác xem sao.

Lúc này Dương nói.

Nhìn hai người, Hùng biết Dương với Luật có đường đi của riêng mình, Hùng không muốn cản trở họ, hắn nhẹ giọng:

-Nơi này có vô số nguy hiểm đệ với Luật cẩn thận.

Dương gật đầu bay đi.

- Bảo trọng!

Luật tạm biệt Hùng rồi hoá thành cây kiếm bay theo hướng khác.

Đại bộ phận mọi người bay nhanh vào bên trong Hồ Guom bí địa. Trong nháy mắt chỉ còn lưu lại vài người.

Ngay lúc Hùng vừa chia tay với Dương, một thanh âm trong trẻo êm tai vang lên:

-Soái ca? Cho muối làm quen nha?

Hùng nhìn sang chỉ thấy Tùng Sơn Thánh Tử đang thẹn thùng liếc nhìn hắn.

Tùng Sơn Thánh Tử bước tới, che miệng nói:

-Ca ca đẹp trai, chúng ta đi chung nha?

-Ờo là tránh xa đại ca ra.

Tiểu Vi lạnh run nói to, nằng đang hai tay che trước người Hùng.

Hùng không trả lời mà tập trung khí thế vào Tùng Sơn Thánh Tử.

-Làm gì mà hung dữ với người ta như vậy?

Tùng Sơn Thánh Tử tìm rút cái bịch sợ hãi bỏ đi.

Hùng thờ dãi nhìn cây cầu màu đỏ nổi tới ngôi đền cổ kia. Hắn biết rằng lần tới, cho dù có người thành công xông qua cầu cũng không có khả năng tìm được gì trong đền.

- Nơi này không còn gì thú vị, chúng ta đi thôi!

Hùng quay sang Tiểu Vi mỉm cười.

- Vâng! Tiểu Vi đáp.

Hùng cùng Tiểu đi ra khỏi hòn đảo này bay hướng tới hòn đảo khác.

Một ngày sau, hai người hạ xuống một hòn đảo rộng lớn hình con rùa.

Tiếp tục đi một ngày trước mặt Hùng xuất hiện cái ao nước khoảng nghìn dặm.

Lúc này xung quanh ao nước, có mấy nhóm người đang ngồi tập trung câu cá.

Hùng tới gần, chỉ thấy toàn bộ ao nước tản ra ánh sáng trắng nhạt, mà trong ao không ngờ có thật nhiều con cá bơi qua bơi lại, cá thân màu trắng, hơi dài, toàn thân không vảy.

-Haha. Ta câu được một con!

Một lão già 70 tuổi da nhăn nheo kêu lên. Lão nhắc cần câu lên rồi gỡ con cá bé tí kia ra, xong lão bỏ luôn vào mồm nhai sống. Sau đó lão chép miệng bộ dạng thòm thèm.

Mấy tên khác hâm mộ nhìn lão mà nuốt nước miếng ực ực.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đảo rùa, câu cá lòng tong

- Đại ca, muối muốn ăn cá.

Tiểu Vi nhìn chăm chăm trong ao, nước miếng chảy ra nằng cảm giác mấy con cá kia rất ngon.

-Ừ, chúng ta bắt cá.

Hùng đi đến bên ao, linh lực phóng ra cách không chụp về một đám cá nhỏ.

Ầm!

-Cứng như vậy!

Cảm nhận mặt nước cứng như đá, Hùng tức giận chụp xuống liên tục.

Ầm ầm ầm ầm!

-Cái gì!

Linh lực cấp Võ Tôn mà chỉ khiến mặt nước hơi gợn sóng lăn tăn vài mét vuông.

Hùng giật mình, vừa chạm vào nước ao hắn cảm giác từng giọt nước nặng như ngọn núi nhỏ xếp chồng lên nhau, cứng rắn vô cùng. Nhưng mà mấy con cá kia vẫn bơi như thường bên trong ao. Hắn chụp loạn khiến đám cá sợ hãi bơi mất.

Hùng bắt hụt.

-Haha, buồn cười chết bồn toạ rồi!

Âm thanh cười nhạo vang lên trong đầu Hùng, bị cuốn sách xem thường, mặt Hùng tối sầm gằm lên:

-Thần Thuật – Tuyên Ngôn Độc Lập.

Hùng lập tức dang rộng hai tay, hóa thành một chường tròn toàn lực chụp một mảng nước ao hơn một mét vuông nâng lên. Nhưng càng lên cao trọng lượng càng tăng cấp số nhân không thể kéo nước lên bờ được.

Phốc phốc phốc!

Vài con cá bé bé bằng đầu đũa liền nhân cơ hội đó bơi trốn nhảy về lại trong ao, chúng nó còn bơi vòng vòng gần đó, dường như đang cười nhạo Hùng.

Mọi người xung quanh cũng không để ý, ai mới tới cũng thử bắt giống Hùng nhưng không thành công.

Thiên Thư khinh bỉ:

-Ặc, có phải bồn toạ tìm nhầm người, tên này sao ngu như vậy?

-Tiểu tử, người làm như vậy đừng mơ bắt được đám cá lòng tong kia.

Khoé miệng Hùng co giật, hắn cắn răng hỏi Thiên Thư:

-Cá lòng tong là cá gì?

-Cá lòng tong do thiên địa pháp tắc uẩn dưỡng, là bảo được, có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi, còn có thể gia tăng cảnh giới linh ngộ, ăn rất ngon nữa.

-Tiểu tử! Tu vi quá yếu, thật mất mặt, mau bắt cá ăn vào.

-Dựa theo cách này mà câu, bồn toạ ngủ tiếp.

Nói xong nó truyền vào đầu Hùng bản đồ cái ao thu nhỏ, bản đồ đánh dấu khá nhiều chấm đỏ bao gồm cả các cách câu cá.

Lúc này khá đông người tới nơi đây thấy cả đám ngồi câu liền nghi hoặc, tới Hồ Gươm đều tìm kiếm cơ duyên, không ai làm chuyện nhàm chán. Mấy con cá này chắc chắn bắt phạm.

Người mới tới thử chụp nhưng không làm được, liền tìm cách ngồi xuống bên bờ ao câu cá.

Hùng dựa vào hướng dẫn, hắn bẻ hai cây che thẳng dài 3 mét. Hắn dùng linh lực tuốt hết lá cạo cạo qua rồi lấy hai đoạn dây leo buộc lên làm cần. Do sinh sống xung quanh ao, dây leo, cần câu không bị trọng lực ảnh hưởng.

Hùng tiếp tục móc một ít đất bắt lên bắt vài con giun buột lên đầu dây.

-Lalala.

Biết Hùng làm cần câu Tiểu Vi tung tăng chạy xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng.

-Của muội đây.

Làm xong hai cái cần, Hùng đưa cái cần nhỏ mà hắn dùng lá thắt thành lợ cho Tiểu Vi.

-Đẹp quá.

Chụt! Tiểu Vi nghênh cổ hôn lên môi Hùng.

Hùng mỉm cười ôm nàng đi tới điểm nhỏ trong bản đồ, hần cùng Tiểu Vi ngồi xuống thả cần câu.

Phốc! Phốc!

Vài giây sau Hùng giật lên một con. Tiểu Vi cũng câu được.

Hai người tiếp tục vung cần xuống, cá lòng tong liên tục bị câu lên bờ 10 con, 20 con, 30 con.

Tất cả mọi người ở gần đó cũng đều mắt tròn miệng há hốc.

Tiểu tử kia đúng là may mắn mà. Họ ngồi cả mấy ngày mới câu được một con không ngờ hần câu lên liên tục.

Thắng đến có chừng 40 con cá lòng tong bị bắt, đám cá này mới cảnh giác, không có tiếp tục ăn mồi như trước, mà chỉ bơi vòng vòng rìa mồi.

Hùng nhìn lại thu hoạch cũng không ít, liền tạm ngừng. Lấy nồi ra nấu canh cá. Hần thả chim sâu nhỏ trong Trấn Thiên Bi ra cho nó cùng ăn.

Chim nhỏ bay sung sướng bay xung quanh, nhận ra Tiểu Vi từng ở bên trong, nó bay tới chui vào lòng nàng.

Chỉ chốc lát, truyền ra mùi cá thơm mê người, chi ngửi hương vị một chút đã khiến cho linh lực toàn thân người ta bắt đầu sôi sục, dường như muốn đột phá.

Mọi người ở chung quanh đều đỏ mắt nhìn cái nồi của Hùng. Nuốt nước miếng.

Lúc này, một nhóm mười người toả ra hần khí lạnh lạnh đi tới bên Hùng, dẫn đầu là một thanh niên 24 tuổi. Thanh niên này khá đẹp trai, mày kiếm mắt sáng, bước đi như rồng như hổ, mỗi bước hạ xuống đều đạp lên một tấm băng mỏng. Phía trên thanh niên có thần quang xanh lam lưu chuyển, đại đạo lúc ẩn lúc hiện chứng tỏ tên này sắp hình thành vực.

Thanh niên nở nụ cười thân thiện hướng tới Tiểu Vi:

-Tại hạ Băng Tinh hoàng tử, tới từ Băng Tộc.

Âm thanh trầm ổn vang lên khiến nhiều tu sĩ nơi đây biến sắc, các thiếu nữ hai mắt toả sáng.

Băng Tinh hoàng tử là thiên tài nổi tiếng Bắc Vực.

Xuất thân từ Băng Tộc, một tộc rất cổ xưa, tộc này từng xuất hiện bốn Võ Thần, truyền thừa tới hiện tại. Băng Tộc do Băng Thiên Đại Thần – Triệu Đa sáng lập. Băng Thiên Đại Thần từ đại lục khác tới Việt Nam. Sau khi tới đây sáng lập lên Băng Tộc, Tộc này nằm trên ngọn núi tuyết cao nhất của Hoàng Liên sơn mạch, nơi đó quanh năm đông băng, nhiệt độ dưới 0 độ C, tu sĩ bình thường không dám lại gần. Băng Tộc nhân số không nhiều nhưng đa số trời sinh Băng linh thể, Thiên linh thể thuộc tính băng. Tu luyện gần với đại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Băng Tinh hoàng tử

Tim Băng Tinh hoàng tử đập thình thịch, hần nhìn Tiểu Vi nở nụ cười mê người:

-Lần đầu gặp mặt, ta đã yêu nàng rồi, làm nữ nhân ta nhé?

Mọi người xung quanh sững sốt, không ngờ hoàng tử thích bé gái.

Mặc dù Tiểu Vi lung linh xinh đẹp nhưng vẫn còn bé, chưa phát triển đầy đủ.

Băng Tinh hoàng tử nhìn chằm chằm Tiểu Vi vẻ mặt si tình mong đợi nàng trả lời. Hần tin rằng chỉ cần là nữ nhân không ai từ chối được, huống chi nàng còn bé ngây thơ khờ dại, hần ăn chắc nàng.

Hần làm như vậy không phải thực sự yêu Tiểu Vi, thiên tài như hần, phúc gì cũng đã hưởng rồi, mỹ nữ nào còn chưa chơi? Rượu mạnh gì mà chưa uống? Trên thế gian còn làm hần lưu luyến chỉ có thực lực mà thôi, đã mất đi tình yêu từ lâu rồi, đương nhiên thi thoảng cũng sẽ chơi một vài lần. Nhưng nữ nhân xinh đẹp hơn nữa cũng không thể làm hần kích động.

Vì sao nhìn thấy Tiểu Vi lại làm tâm tình của hần sôi trào như thế? Bởi vì hần nhận ra nàng là rồng mà không phải người, không những thế mà nàng còn có huyết mạch chân long, huyết mạch phân tổ triệu năm mới xuất hiện. Hần từng xem bí tịch trong tộc có ghi chỉ cần có được trình tiết của chân long liền tu ra long khí tăng lực chiến lên hàng chục lần.

Nếu đổi lại nàng là con rồng bình thường, hẳn không thèm quan tâm tới nàng.

Nhiều nữ nhân trẻ tuổi thấy vậy tỏ ra hâm mộ Tiểu Vi. Hai mắt toả sáng nhìn Băng Tinh hoàng tử.

- Ước gì huynh ấy chọn mình.

- Tiểu cô nương thật may mắn.

-

Điều này chẳng có gì lạ, Băng Tinh hoàng tử đẹp trai phong độ, thực lực mạnh mẽ, truyền nhân viễn cổ. Với thân phận, địa vị của Băng Tinh hoàng tử ra mặt tỏ tình, nữ nhân nào cũng muốn gả cho hắn.

Tiểu Vi không trả lời, nàng nhào vào lòng Hùng. Khuôn mặt nhỏ nhỏ cọ cọ vào người hắn.

Hùng nhìn Băng Tinh, không tỏ vẻ gì, tiếp tục nấu canh cá.

Băng Tinh nhìn Hùng, chớp tay hỏi:

- Chắc vị này là đại ca của nàng?

Hùng hí mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Cút đi, đừng cản vợ chồng ta ăn cơm.

- Làm càn.

Ngay tức thì có một người trung niên bay vụt tới, khí thế rất mạnh chụp tới Hùng.

Hùng thảm thán một tiếng, như thế nào luôn có người muốn đâm lên đầu hắn vậy chứ?

Hùng vươn tay ra, liền chụp lấy cổ tên kia, tiện tay vung một cái, lập tức người kia bị hắn ném bay ra ngoài, "thịch" một tiếng rơi trên mặt đất, không dậy nổi.

Lúc này, Hùng ngẩng đầu lên bình tĩnh nói:

- Không muốn chết thì cút! Ta không ngại làm thịt thêm vài con kiến.

Bộp bộp bộp!

Tiếng vỗ tay vang lên, mặc dù thuộc hạ bị giết nhưng Băng Tinh hoàng tử vẫn mỉm cười nhìn Hùng:

- Một vạn năm qua, chưa từng có người nào nói như vậy trước mặt ta mà còn sống.

- Cô nương này từ giờ là người của ta. Còn nữa người tự chặt hai tay đi.

Băng Tinh hoàng tử đứng chấp tay sau lưng, vẻ mặt tự tin, giống như Hoàng Đế phán quyết chúng sinh.

Hắn dám ngạo mạn như thế là bởi vì hắn tới từ Băng Tộc, một tộc từng xuất hiện bốn Võ Thần. Với tu vi Võ Thánh đỉnh phong, nắm trong tay bốn môn Thần Thuật, hắn từng giết vô số Võ Đế. Chỉ một con kiến Võ Tôn nếu không phải e ngại Tiểu Vi thuộc long tộc, hẳn chụp chết Hùng luôn rồi.

- Chặt em gái người!

Bộp!

Băng Tinh hoàng tử bị Hùng tát bay xa thật xa, máu phun đầy người.

Đám người xung quanh hít ngum khí lạnh. Mọi người đều biết Băng Tinh hoàng tử mạnh như nào, cho dù trời có sập hắn cũng nâng lên được. Cho nên mới vừa rồi hắn tự tin như vậy, không ngờ hắn bị tát bay.

- Tốt tốt rất tốt!

Mặc dù bị tát bay nhưng Băng Tinh hoàng tử vẫn bình tĩnh đứng dậy mỉm cười nói:

- Một vạn năm, ta chưa từng rơi một giọt máu nào! Không ngờ hôm nay được nếm mùi vị này.

Nhìn Băng Tinh hoàng tử khuôn mặt sưng phù, máu me khắp người mà vẫn còn cười được Hùng sợ hãi:

-Kháo! Thằng này bị bệnh gì?

Băng Tinh hoàng tử thân nhiên bước tới trước Hùng:

-Người có biết, người vừa kích hoạt sức mạnh vô địch tiềm ẩn trong người ta.

-Thần kinh.

Hùng lười xem hấn mà tiếp tục nấu canh.

Thấy Hùng không để ý tới mình, Băng Tinh hoàng tử cười nhẹ quay qua nói với mọi người:

-Mọi người mau rời khỏi nơi này, ta sợ một khi mình ra tay, nơi đây không ai còn sống.

Mọi người trốn mất, sắc mặt cổ quái nhìn nhau. Băng Tinh hoàng tử đang làm gì.

Mấy tên Băng tộc nghe vậy bỏ chủ chạy luôn, chớp mắt đã không thấy đâu.

Hùng đang múc canh cá, nghe vậy tí nữa làm rơi nồi canh. Tên hoàng tử gì kia quá tự sướng rồi.

-Đại ca hấn bị sao vậy?

Tiểu Vi hỏi.

-Mặc kệ hấn, chúng ta ăn canh cá.

Nhìn đám người xung quanh không rời đi, khuôn mặt Băng Tinh hoàng tử lạnh lùng không chút tình cảm quát:

-Thần Thuật – Băng Phong Thiên Địa.

Chỉ thấy nghìn mét xung quanh người hấn bắt đầu hiện lên quang mang xanh nhạt, bầu trời đột nhiên xuất hiện màu lam nhạt kỳ quái che phủ cả mảng trời. Sau lưng Băng Tinh hoàng tử toả ra hàn khí khủng bố, thần quang bắn ra từ người gã, thanh âm đại đạo vang vọng.

Một phần mười khu vực nơi đây dần biến thành một màu trắng tinh, như ánh sáng tỏa ra từ băng tuyết, hàn ý toả ra đóng băng mọi vật. Thậm chí không khí cũng đông cứng lại. Phạm vi đóng băng không ngừng mở rộng.

-Cái gì?

-Chạy mau!

-A

-Không.

Vô số người ngồi câu cá, xem kịch bị đóng thành tượng băng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bốn loại Thần Thuật thì thế nào?

Rắc rắc rắc rắc!

Trong khoảnh khắc, hàn khí vô cùng vô tận lan toả. Tất cả băng thuộc tính được thần uy mạnh mẽ của Băng Tinh hoàng tử dẫn động tạo thành băng vực vài nghìn mét. Mặc dù tu vi Vô Thánh nhưng dựa vào Thần Thuật, hấn tạo nên được vực hoàn chỉnh.

Lúc này, Băng Tinh hoàng tử xuất quyền, vô số quyền ảnh như long xuất hải, hướng về phía Hùng đập tới. Những quyền ảnh này kéo theo hàn khí trong vực, chồng chất lên nhau tạo thành cự quyền giống như là ngọn núi nhỏ.

Đây là Thần Thuật - Băng Sương Quyền do Vô Thần thứ hai Băng Tộc sáng tạo.

-Băng Sương Quyền - thức thứ năm - Sương Lãnh Trường Hà.

Băng Tinh hoàng tử quát lên một tiếng, không khí toàn bộ đóng kết thành một phiến băng giá, quyền kinh chưa tới, hàn ý lãnh lạnh đã đầu tiên đánh tới phía Hùng.

Hai mắt Hùng nhắm lại, trong nháy mắt, đại đạo lượn lờ, pháp tắc hiển hiện quán quanh người hắn. Vô thượng tiên thể toả sáng trấn sập thiên khung, trấn vắng toàn bộ hàn khí xung quanh, coi như là pháp tắc thiên địa cũng bị chấn bay, vô pháp tiến tới xung quanh hắn.

Hùng lạnh nhạt tung tới một đám, Thiên Thư trên cánh tay trái loé sáng, đạo diễn hoá vạn vật, diễn hoá thương sinh xoay chuyển, diễn hoá ra hoá quyền nghìn mét oanh thẳng băng quyền kia.

Phanh phanh!

Băng hoá giao nhau, phát ra tiếng oanh hưởng phóng ra bốn phía, vô số băng vụn, đóm lửa vắng tung tóe bay đầy trời. Băng Tinh hoàng tử bị chấn bay ngàn mét, máu phun đầy đất.

-Thật mạnh.

-Đây là sức mạnh cấp bậc Vô Tôn có thể tung ra sao?

Võ giả còn sống ở bốn phía cũng liên tục nhìn sang bên này, đa số cao thủ Vô Đế khiếp sợ, rốt cuộc tên ngồi ăn cá kia là Vô Tôn hay họ là Vô Tôn a.

Khụ khụ!

Băng Tinh hoàng tử ho khan ra máu, hắn bò dậy nhếch miệng cười:

-Vừa rồi bản hoàng tử chỉ dùng một phần mười sức mạnh.

Hùng bó tay với tên này luôn:

-Ít nói nhảm, có rắm mau thả?

Băng Tinh hoàng tử nhẹ giọng hô lên:

-Chú ý, bản hoàng tử đến mãnh liệt hơn.

-Thần Thuật – Băng Thiên Chương - thức thứ năm – Băng Thiên Liệt Địa.

Băng Tinh hoàng tử vận dụng Thần Thuật thứ ba lao tới, chỉ thấy xung quanh hắn đang không ngừng kết băng nhiệt độ đột nhiên hạ thấp hơn vài lần, dường như muốn đem đào rùa đều đóng băng luôn. Ngay cả hồ cá lòng tong cũng bị đóng băng một mảng lớn, cự chương vài ngàn mét hình thành mang theo lực băng lãnh phá hoại đáng sợ oanh tới Hùng.

Chiều theo tốc độ cùng lực lượng này của chương phong đã có thể so sánh với cường giả có tu vi Bán Thần rồi, Vô Đế bình thường căn bản là chịu không nổi một chương này.

Hùng nhấc tay phách tới một hoá chương đón đỡ băng chương kia.

Phanh Phanh!

Ừng Ừng!

Từng đạo thanh âm chói tai vang lên, toàn bộ khu vực xung quang bị đóng băng rồi đập vụn, rồi tiếp tục bị thiêu đốt bốc hơi. Nóng lạnh gặp nhau khiến không khí phát ra tiếng nổ mạnh như tiếng sấm.

Phụt!

Băng Tinh hoàng tử lại bị chấn phun máu, quần áo rách tả tơi, tóc tai bị đốt cháy đen, mặt mũi đen thui. Hắn nằm im dưới đất không động đậy.

-Hừ! Có phải ta đã quá mạnh tay!

Hùng nhìn sang bên kia nói. Thấy tên này dờ dơi như vậy Hùng cũng không muốn làm thịt hắn.

Vài phút sau, Băng Tinh hoàng tử đứng bật dậy, khuôn mặt đen thui mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc, hắn nhìn Hùng bình tĩnh nói:

- Không nghĩ đến quyền pháp, chương pháp của ngươi lại tốt như vậy, bất quá vẫn không đủ nhìn.

- Ngươi có biết khi ta vận dụng bốn loại Thần Thuật thì xảy ra chuyện gì không?

Băng Tinh hoàng tử hỏi, bộ dáng bình tĩnh tự tin như Hoàng Đế nắm giữ chúng sinh trong tay, cho dù trời sập cũng không lung lay được hắn.

-Bốn loại thần thuật thì thế nào? Ít nói nhảm, về nhà khám bệnh đi.

Hùng không kiên nhẫn nói, không phải bởi vì Tiểu Tuyết cũng là người Băng Tộc, hẳn làm thịt tên này rồi.

-Ài xem ra phiến đại lục này sắp bị ta hủy.

Băng Tinh hoàng tử thờ dài trong lòng trào ra cảm giác vô địch thật tịch mịch.

Môn thần thuật đầu tiên là hình thành vực, môn thứ hai thuộc quyền, thứ ba là chủng. Thần Thuật thứ 4 chính là cách vận dụng 3 loại trên cùng một lúc.

Lúc này Băng Tinh hoàng tử nghiêm mặt hô lớn:

-Tuyết Vực! Mở!

Vù vù vù vù!.

Băng Tinh hoàng tử mở ra Tuyết Vực nghìn trượng, vô số bông tuyết bay loạn, trắng xóa cả mảng che kín tầm mắt mọi người, ngay cả không khí, toàn bộ đảo rùa bị ảnh hưởng kết băng lớp lớp.

-Thần Thuật – Băng Sương Quyền - thức thứ 6 – Ngạo Tuyết Lăng Sương.

Tay phải Băng Tinh hoàng tử toả ra đại đạo tối cao hội tụ thành vô số cự quyền như ngọn núi nhỏ mang theo lực bang lãnh phá hoại đáng sợ dần dần hình thành, mỗi một quyền đều có thể băng thiên liệt địa.

-Thần Thuật – Băng Thiên Chủng - thức thứ 6 – Vạn Chủng Băng Thiên.

Cùng lúc đó tay trái hắn phách vô số chủng vào không khí hình thành lên hàng loạt chủng phong trắng tinh.

-Uy lực thật khủng bố.

-Không hổ là truyền nhân 4 Thần.

-.....

Nhìn thế giới băng tuyết kia, vô số võ giả xung quanh sắc mặt trắng bệch sợ hãi bay xa ra khỏi phạm vi Tuyết vực, mặc dù vậy vẫn bị hàn khí ảnh hưởng phải vận linh lực chống đỡ cật lực.

Nghe tên kia cứ hô to, hô nhỏ cái gì thần với chả thuật. Hùng không kiên nhẫn đứng dậy, tay trái hắn toả hào quang càng thêm chói mắt.

Oanh... oanh... oanh...

Từng đợt âm thanh diễn sinh đại đạo vang lên, khí thế vô cùng vô tận dâng trào phóng thẳng lên thiên không, thiên địa ảm đạm thất sắc. Hùng nâng tay tung ra một chủng.

Vù vù!

Quyền, chủng, tuyết, băng tan biến, thậm chí khí lạnh cũng mất hết.

-Phi phi phi! Yếu như vậy cũng dùng bốn toạ. Thật khổ a!

Thiên Thư kêu gào.

Hùng cũng không muốn dùng nó nhưng nếu dùng Tiên Thể hủy luôn nơi này, lấy cá đầu ra mà ăn.

Băng Tinh hoàng tử gầm lên lao tới Hùng:

-Tiểu tử tiếp chiêu!

Bụp!

Nắm tay bình thường của hắn chụp vào ngực Hùng, bốp bốp vài cái.

-Hoàng tử làm gì?

-Cái này?

-Cho dù yêu thích nhau cũng không nên làm vậy giữa trồn đông người à.

-.....

Mọi người phía xa về mặt cổ quái khó hiểu nhìn nhau, vừa rồi khí thế như vậy không ngờ Băng Tinh hoàng tử thu liễm sạch khí thế với Thần Thuật, hấn dùng tay không lao tới ấn vào ngực Hùng rồi xoa xoa vài cái.

-Ách! Cái kia ta chỉ đùa tí gặp lại sau.

Cảm nhận không ổn Băng Tinh hoàng tử xoay người chạy mất tích. Hấn không ngờ Hùng mạnh như vậy, phách nhẹ một chưởng đánh tan toàn bộ công kích kia. Hấn sợ thật rồi, cho dù bị giết hấn cũng không sợ nhưng hiện tại hấn không hiểu chuyện gì xảy ra.

....

Không có gì để xem mọi người tiếp tục ngồi câu.

Nhìn Tiểu Vi đang ngồi bên cạnh tiêu hoá chỗ cá kia, Hùng mỉm cười. Không ngờ nàng ăn được nhiều như vậy, thể chất long tộc có khác.

Hùng cảm thấy linh lực tăng cường nhưng thể chất hấn khủng bố chỉ cần luyện hoá một tí là xong.

Nơi này là một cái kho báu, Hùng không vội rời đi, khi luyện hóa xong, Hùng lại dựa vào chằm nhỏ đi câu, bắt chừng trăm con cá lòng tong, sau đó ăn uống khoái trá.

Mọi người ở chung quanh đều đỏ mắt nhìn đồng cá Hùng câu được, trong ý nghĩ của họ chỉ muốn chiếm làm của mình. Nhưng vừa nghĩ tới Hùng đỡ được Băng Tinh hoàng tử vận dụng Thần Thuật, có ai dám đi thử một chút chiến lực của hấn chứ? Vì cường đại, võ giả đều nguyện ý liều mạng, nhưng nếu biết rõ chính là đi chịu chết, ai sẽ đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Bọn họ nuốt nước miếng hồi lâu, sau đó cố nhịn đợi Hùng đi rồi qua chỗ hấn ngồi câu. Dù không được nhiều nhưng lâu lâu cũng được vài con khiến cả đám mừng rỡ tranh nhau chỗ Hùng từng câu bỏ lại.

Hùng với Tiểu Vi bắt cá lòng tong, ăn cá rồi luyện hóa... Không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này.

Sau 5 ngày, hai người đạt tới đỉnh Võ Tôn, tốc độ tu luyện khủng bố, pháp tắc bảo hoà tiếp tục ăn cá không thể tăng thêm được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Vận mệnh

Do ăn quá nhiều cái bụng nhỏ của Tiểu Vi nhô lên, Hùng liền thu năng vào Trần Thiên Bí luyện hoá chỗ tốt.

Con chim nhỏ vẫn muốn ăn. Nhìn người nó toả sáng nhạt Hùng kinh ngạc, không ngờ nó bé tí mà ăn nhiều vậy. Chim sâu cọt cọt mắt Hùng đòi ăn, hấn nhẹ giọng vuốt ve nó:

-Thôi được rồi, ta câu cho ngươi ăn.

Vài ngày tiếp theo Hùng dựa theo tất cả điểm đỏ câu cá. Bắt được con nào bỏ hết cho chim ăn.

Sau 25 ngày mọi người bỏ đi hết, hầu như toàn bộ điểm nhỏ bị Hùng câu sạch, ước chừng được hơn nghìn con. Nhưng chim nhỏ vẫn lú lú đòi ăn.

Hùng cắn răng tiếp tục câu. Hấn muốn biết rốt cuộc vì sao nó cứ đi theo mình.

Một tháng sau chim nhỏ toả ra hào quang vạn mét, nó bay lên trời kêu lên:

Cookk!

Theo tiếng kêu linh khí điên cuồng quét ra xung quanh, ngay cả đảo rùa cũng bị chấn rung lên, mây đen sấm sét trên không trung điên cuồng hội tụ. Cả thiên địa địa chỗ này pháp tắc đột nhiên trở lên hỗn loạn.

Hùng đang ngồi câu liền lao thẳng tới chỗ chim sâu.

Rầm!

Hùng bị chấn văng ra ngoài, hấn khiếp sợ nhìn về chim sâu, sắc mặt ngưng trọng. Không ngờ hấn mạnh như vậy không lại gần nó được.

Lúc này, chim sâu biến thành một đóa hoa xinh đẹp. Cánh hoa đang run rẩy vụn vụn.

Đùng! Đùng!

Pháp tắc loạn lên, khu vực xung quanh hoang tàn hỗn độn như vừa trải qua thiên tai kinh khiếp.

Mặc dù ở xa nhưng Hùng bị chấn đau rất.

Nửa ngày sau, pháp tắc ổn định, đóa hoa kia từ từ vụn vụn hình thành lên một cô gái xinh đẹp mặc áo váy màu tím roi xuống.

Hùng lao tới đỡ lấy thân thể mềm mại kia.

.....

Ý thức Thu Hằng mơ mơ màng màng trôi dạt trong bóng tối, nơi này không có một chút ánh sáng nào, nàng lâm vào trạng thái mê man trôi dạt không biết thời gian. Không biết tâm trí mơ hồ mất bao lâu, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện dao động kỳ lạ, một nơi trong bóng tối xuất hiện điểm sáng nhỏ. Nàng cố lao tới điểm sáng kia. “Bùm” ánh sáng bao bọc toàn bộ ý thức của nàng.

-Ah.

Thu Hằng hét lên kinh hãi, trán đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, tim đập thình thịch liên hồi. Cảm nhận mùi nam tính từ Hùng, nàng đỏ mặt:

-Thả ta ra?

Hùng nghi hoặc, hình như nàng quen mình, hần vô si ôm chặt thân thể mềm nhũn kia không buông, tham lam hít sâu vài hơi, Hùng nói:

-Cô nương quen ta?

Nhìn bộ dạng soi mói của Hùng, nghĩ lại chuyện Ngọc Kiếm môn, Thu Hằng liền chột dạ im lặng.

Hùng vô si bóp bóp mũi nàng:

-Ta đã vì nàng cầu cả suốt một tháng, nàng định báo đáp ta thế nào?

Bị Hùng ôm vào trong lòng. Thu Hằng vội vàng vùng vẫy nhưng vô hiệu. Nàng lắp bắp:

-Ta... ta từng gặp huynh ở thôn chài kia.

-Nàng là người Ngọc Kiếm môn?

Mặt Hùng lạnh băng thả nàng xuống, thì ra nàng chính là nhóm đệ tử Ngọc Kiếm môn từng tới thôn chài. Hùng toả ra sát khí đại thịnh, hần bóp cổ nàng nhắc lên:

-Cho ta một lý do để không giết nàng.

Mặt Thu Hằng đỏ bừng, hai tay quơ loạn xạ:

-Mau... mau...đi cứu.. cứu Tiểu Huyền.

Hùng trầm mặc thả nàng xuống.

Thu Hằng thở hổn hển hít sâu vài hơi, ánh mắt phức tạp nhìn Hùng. Một lúc sau nàng nói:

-Sau khi Huyền muội cứu người, ta liền đi theo muội ấy. Vài tháng trước chúng ta bị vách ngăn giới kéo lên rồi nó hút lấy pháp tắc trên người Tiểu Huyền. Tiểu Huyền liền biến ta thành con chim nhỏ, ta mới thoát ra được.

-Tiểu Huyền?

Hùng thì thào, hai mắt mơ hồ hần đi, trong miệng lung giương mặt của Vân, Như Ý, Tiểu Tuyết, Tiểu Huyền, Tiểu Vi, Mộng Hương, Mị Đế dần dần hiện ra. Bọn họ hoặc tức hoặc giận, xấu hổ hoặc vui mừng hoặc mong chờ hần trở về. Nhưng hần thì sao?

-Ta có tham lam quá chăng?

Hùng tự hỏi lương tâm. Trong những năm qua, có bao nhiêu hình bóng nữ tử đã đi vào tim hần, từng cùng nhau chung vai sát cánh, từng trải qua niềm vui, trải qua nỗi buồn. Nhưng hiện tại mỗi nàng một nơi.

Sau khi tỉnh lại, tính cách của hần đã thay đổi, trở nên lạnh lùng, vô tình nhưng hần tuyệt đối không bỏ các nàng. Hiện tại hần muốn làm nhất là tăng lên

thực lực để bảo vệ nữ nhân của mình.

Nhìn vào cuốn sách trên tay, Hùng thở dài:

-Không ngờ kiếp này ta vẫn gặp ngươi, vận mệnh, vận mệnh à.

Hùng không ngờ rằng một ô trên cầu Thê Húc kia lại gian nan tới vậy. Lúc đó, nhìn mọi thứ hiện lên trên Thiên Thư, hắn đã biết một số chuyện nhưng hắn muốn lần tránh nó. Linh hồn thể cứu hắn chính là hắn lúc trước.

-Năm đó ta với ngươi hợp lực thiêu đốt luân hồi nhằm thay đổi số mệnh, hiện tại ngươi lại muốn trốn tránh trách nhiệm.

Âm thanh của Thiên Thư xuất hiện trong đầu Hùng.

Nghe Thiên Thư nói Hùng trầm mặc. Một lát sau Hùng nhìn lên trời lẩm bẩm:

-Tiểu Huyền ca sẽ cứu nàng?

Nói xong, hai tay Hùng kết ấn không ngừng, từng đạo năng lượng màu vàng tuôn ra từ Thiên Thư trên tay hắn, chậm rãi tạo thành vô số hình vẽ quỷ dị trong hư không. Hùng không quan tâm chút nào, ấn kết trên tay nhanh hơn, năng lượng màu vàng không ngừng tuôn ra tạo thành hình ảnh, những hình ảnh này hợp với nhau cùng một chỗ. Khi tất cả đều ngưng tụ với nhau, ngón tay Hùng mạnh mẽ điếm vào hình vẽ hấp thu nó. Thiên Thư liền xuất hiện phù chú thần bí không ngừng lóe sáng, cực kỳ huyền bí. Nhìn Thiên Thư tản mát ra một tia năng lượng, hắn thở dài quát lên:

-Phá.

Bùng.

Lúc này sắc mặt Hùng trắng bệch không chút huyết khí, khuôn mặt hơi chút vặn vẹo. Thiên Thư thoát khỏi tay Hùng lơ lửng trên không khí, nó phóng ra từng cỗ năng lượng mang theo uy áp tiến vào trong cơ thể hắn, năng lượng dung nhập vào đầu hắn. Đau đớn tới cực điểm, buốt lên tận óc.

Hiện giờ thức hải của Hùng bị khí tức linh hồn kinh khủng vây quanh, từng cỗ từng cỗ mang theo khí thế phách tuyệt thiên hạ chưa từng có, âm âm lao về phía hắn. Mỗi một lần đánh tới, trong đầu Hùng liền xuất hiện vô số hình ảnh. Hùng có thể cảm giác được dường như những hình ảnh đó đều do hắn từng trải qua.

Thu Hằng há to cái miệng nhỏ nhắn nhìn biến hoá của hắn. Nàng nghe rất nhiều chuyện về hắn từ Tiểu Huyền, hiện tại chứng kiến tận mắt nàng vẫn khiếp sợ.

Hai ngày sau, Thiên Thư trở lại tay Hùng, hoá thành hình xăm như trước.

Thu Hằng nhìn chằm chằm vào hai mắt Hùng, chỉ thấy đôi mắt đó như đại dương bao la rộng lớn vô cùng vô tận rất mê người. Nàng càng nhìn càng hoảng hốt linh hồn như bị hút vào bên trong.

Lúc này Hùng bước tới ôm nàng vào lòng, hắn ôn nhu nói:

-Xin lỗi là ta hiểu lầm nàng, nàng yên tâm ta sẽ cứu Tiểu Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Rùa đá - Thời Đại Thần Thoại

Thu Hằng kinh ngạc nhìn Hùng đang ôm mình, nàng rốt cục không nhịn được "Oa oa" khóc lên.

Nước mắt ủy khuất của nàng chảy dài. Tại thôn chài, nàng ngăn cản sư huynh đệ của mình không được, sau đó nàng mạo hiểm đi cứu Tiểu Huyền. Tận khi Ngọc Kiếm môn diệt nàng cũng không hận Hùng, không ngờ hồi này hắn muốn giết nàng. Thu Hằng khóc rất thương tâm nói:

-Ngươi muốn trả thù ta thế nào cũng được, nhưng xin ngươi cứu Tiểu Huyền?

Thu Hằng ở trong ngực Hùng tận tình nức nở, nước mắt cũng làm ướt y phục của hắn.

Sau khi mở Từ Môn xông vào Ngọc Kiếm môn Hùng có thấy nàng, hiện tại nàng hoá thành chim nhỏ chịu đựng mọi đau khổ tìm hắn, tìm Hùng mềm ra nhẹ giọng nói:

-Từ giờ nàng theo ta! Thế nào?

Thu Hằng khó hiểu mở to hai mắt đỏ hoe, không hiểu sao hắn đối tốt với mình như vậy.

- Nàng tin tưởng ta không?

Ở thời điểm nàng ngây người, Hùng đột nhiên hỏi một câu khó hiểu.

Oanh một tiếng, nhưng mà Thu Hằng còn chưa lấy lại tinh thần, Hùng liền thoáng cái ôm nàng nhảy vào ao cá, trong nháy mắt chìm xuống, từng giọt nước nặng vạn cân ép xuống hai người, Thu Hằng lập tức thúc dục công pháp ngăn cản.

- Ôm chặt ta!

Hùng lập tức ôm chặt Thu Hằng chìm xuống, nói.

Thu Hằng sợ hãi như bạch tuộc quấn chặt lấy Hùng, nép vào người hắn. Thân thể hai người dán sát vào nhau.

Tốc độ chìm xuống của bọn họ cực nhanh, trong nháy mắt liền biến mất.

-Đây là nước gì sao nặng như vậy?

Thu Hằng hỏi, mặc dù được Hùng che chở nhưng lực ép khủng bố xung quanh vẫn ảnh hưởng tới nàng.

Hùng nói:

-Rất lâu về trước Trọng Thủy Đại Thần từng nhảy xuống một cái giếng nơi đây, vô tận năm tháng sau đó hình thành ao Trọng Thủy, rơi xuống càng sâu lực ép càng tăng mạnh.

Nghe hắn nói, Hằng há to cái miệng nhỏ nhắn.

Nhìn đôi môi đỏ tươi kia, Hùng không nhịn được cúi người xuống, đôi môi nhẹ nhàng ấn lên. Cảm giác tê dại lan truyền từ môi đến khắp người.

Bị Hùng tập kích bất ngờ, Thu Hằng nhắm nghiền hai mắt dựa theo bản năng đáp lại hắn, nàng dùng đôi môi chạm nhẹ mút mút, cảm giác thân thể tê dại càng lúc càng mạnh. Khiến nàng say mê trong đó.

Hùng cảm thấy vị ngọt ngào thơm tho từ đôi môi ấm áp mềm mại kia, đầu lưỡi liền hé mở rặng nàng, treu chọc cái lưỡi thơm tho uyển chuyển đỏ hồng không gì sánh bằng. Hai cái lưỡi không ngừng quấn lấy nhau đuổi bắt.

Toàn thân Thu Hằng từ trên xuống dưới run rẩy. Da thịt toàn thân căng lên. Toàn bộ não hải rơi vào trạng thái trống rỗng. Thân thể nàng mềm oặt, nàng cảm giác áp lực từ nước cũng giảm mạnh.

Hùng rời khỏi đôi môi đỏ tươi kia, mang theo thân thể mềm mại của nàng tiếp tục chìm xuống cực nhanh.

Thời điểm khi chìm xuống chỗ sâu nhất định, Hùng té ra Thiên Thư. Hùng vận dụng Tiên Thể cảm Thiên Thư, chìm xuống dưới nhưng ao Trọng Thủy dường như sâu không thấy đáy.

Hai người chìm xuống một khoảng cách nhất định. Áp lực tăng lên khủng bố, pháp tắc cũng bị ép vỡ, đạo pháp cũng bị bóp méo.

Hơn ngàn mét, Hùng gào lên:

-Lão bằng hữu ngươi không muốn gặp ta hay sao?

Hùng tiếp tục nói:

-Kháo không lẽ ngươi tuyệt tình như vậy?

Ong ong ong ong ong

Lúc này, môn hộ hiện ra hút Hùng với Thu Hằng vào trong.

Thu Hằng hoa mắt, vài giây sau không còn ao nước gì, hai người đã đứng ở không gian khác.

Thu Hằng lấy lại tinh thần, nàng bị rung động, mắt tròn to, không dám tin tất cả điều trông thấy trước mắt.

Nàng không thể tin vào mắt mình. Trước mắt Thu Hằng là non sông hùng vĩ, thiên địa tinh khí đậm đặc. Mảnh thiên địa này giống như đảo nguyên tiên cảnh, có thảo được đầy rẫy, mọc thành bụi, thậm chí linh khí hoá thành dòng sông chảy xiết. Thu Hằng tán thán, nàng nằm mơ cũng không ngờ trên Việt Nam đại lục có chỗ như vậy. Nơi này là thánh địa tu luyện của võ tu, ai cũng thích tu luyện trong đây.

Khác với Thu Hằng choáng ngợp, Hùng thờ dài nhìn khung cảnh nơi đây. Bao nhiêu kỉ nguyên, bao nhiêu năm tháng trôi qua, hắn lại trở về. Từ khi chấp

nhận số mệnh Hùng trăm ổn bình tĩnh hơn rất nhiều, vạn vạn năm thời Thần Thoại, có gì hấn chưa từng trải qua cơ chứ.

Thu Hằng nhìn cảnh tượng trước mắt thật lâu sau mới tỉnh táo lại, hỏi:

- Đây... Đây... Là nơi nào?

- Đây là một không gian khác bên ngoài Việt Nam đại lục.

Hùng bình tĩnh nói.

Thu Hằng đứng ngây người, nàng hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm Hùng. Nàng hỏi:

- Sao huynh biết chỗ này? Chúng ta tới đây làm gì?

Hùng nói:

- Ta muốn tìm một vật cứu Tiểu Huyền.

- Nàng ở chỗ này tu luyện đi.

Thu Hằng ngoan ngoãn ngồi xếp bằng tu luyện, nghĩ tới nụ hôn vừa rồi trong lòng nàng tràn ngập cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Hùng thả Tiểu Vi ra, mong nàng nhờ linh khí nơi đây đột phá Võ Quân.

Nhìn hai nàng tu luyện Hùng bước tới phía trước.

Hai ngày sau, Hùng đi tới trước ngôi nhà bằng đá, hấn nhìn hai cánh cửa đá dày nặng trước mắt, thầm thở dài.

Hùng vươn tay gõ cửa, nói:

- Ta đã trở lại.

Tiếng gõ cửa của Hùng có tiết tấu hòa hợp với đại đạo.

Cạch cạch cạch cạch!

Cánh cửa bằng đá dày nặng chậm rãi mở ra, bên trong là một mảnh hư vô.

Hùng bước vào, bên trong căn nhà hỗn độn quanh quẩn. Nơi này như là thiên địa chưa mở, nơi này vẫn là thiên địa ban đầu, thiên địa vạn vật vừa khởi nguồn. Đứng tại đây, lắng nghe cẩn thận, loáng thoáng nghe có tiếng rùng rùng âm phượng hót, kỳ lân hú thao thiết gầm rống. Dường như nơi đây cư ngụ thần thú trong truyền thuyết. Hùng đứng tại đây, lòng cảm thán thở dài.

Hùng nhỏ giọng lầm bầm:

- Năm tháng vô tình, không ngờ sẽ quay lại đây.

Hấn vừa dứt lời, trong hư vô vọng ra thanh âm:

- Quay về là tốt rồi.

Lúc này, trong hư vô xuất hiện một con rùa đá khổng lồ, trên lưng nó gánh cửu thiên, chống đỡ thương thiên, bên dưới mỗi chân to lớn như trụ chống trời đập lên thập địa. Đứng trước nó Hùng chỉ nhỏ như hạt bụi.

Hùng nhìn nó. Con rùa đá này chính là tồn tại bất diệt từ vạn cổ tới nay, nó trải qua vô tận năm tháng, không ai biết nó xuất hiện từ khi nào. Rất lâu về trước Hùng cũng từng tới đây hỏi mượn Nổ Thần.

Lúc này, rùa đá mở miệng nói tiếng người:

- Người nói rằng không muốn gánh trách nhiệm đó, chúng ta cũng im lặng. Không ngờ thời khai hoang người mở thông đạo giới, mấy lão già chúng ta phải dùng sức mạnh che giấu người.

Hùng trầm mặc.

Rất lâu trước đây, Thời Thần Thoại, hấn có một cái tên khác: Hỗn Nguyên Thiên Đế – Vương Anh Hùng (Hùng Vương). Khi đó Việt Nam đại lục là bộ phận Nguyên Giới. Năm đó hấn quyết định thiêu đốt luân hồi chiến Hắc Nguyên Thiên Đế một trận, không ngờ hấn thất bại. Sau trận chiến đó cân bằng thiên địa hỗn loạn, ma khí sinh sôi, hình thành nên vô số dị vực.

Sau một hồi trầm mặc, Hùng hỏi:

- Là các người đem Việt Nam đại lục giấu đi.

Rùa đá lắc đầu:

- Không, sau khi người chết Hắc Thiên bị thương, hắn đi vào vô tận bóng tối chữa thương, chúng ta không cần làm vậy.

Hắc Thiên, nhớ lại tên đen kia, Hùng khề thờ dài nói:

- Vậy tại sao Việt Nam đại lục bị đánh bật khỏi Nguyên Giới, vách ngăn giới hình thành.

Rùa Đá nổi giận nói:

- Vạn tỉ năm trước, không biết vì sao Sơn Tinh chiến với Thủy Tinh. Trận chiến đó long trời nổi đất, không ai khuyên ngăn được. Đa số tông môn tổ địa, thánh địa lui hết vào không gian của mình, mặc kệ hai tên đó đánh nhau. Sau ngàn năm đánh nhau, Việt Nam đại lục bị hủy, bị oanh bật khỏi Nguyên Giới. Năm đó chính người dùng sức mạnh của mình kéo Việt Nam đại lục tới gần Nguyên Giới. Pháp tắc trên Nguyên Giới bây giờ đa phần là của Hắc Thiên, nên nó sinh ra bài xích người.

Biết được sự thật, Hùng lạnh nhạt nói:

- Thì ra là vậy?

Lúc này, ánh mắt Hùng kiên định, trên người toả ra hào quang vạn trượng:

- Từ khi tiếp nhận Thiên Thư ta biết mình không thoát khỏi vận mệnh. Vậy thì chiến một trận!

Hùng nói tiếp:

- Hôm nay ta tới đây, mong người cho ta biết vị trí Nỗ Thần, ta muốn dùng nó.

Rùa đá nói:

- Người nên biết rằng người đang tìm chết, một con đường chết.

Hùng nhoen miệng cười, lắc đầu, nói:

- Ta là Bạch Thiên, không trốn tránh được. Chỉ cần thời cơ chín muồi, ta tin tưởng có thể lần nữa mở ra bầu trời đen đó, giết vào chỗ sâu nhất. Cho dù thần ma không thể ngăn cản quyết tâm của ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Điều giấy

Tiểu Vi vẫn tu luyện, Thu Hằng chờ Hùng ở bên ngoài hơn năm ngày, Hùng mới lững thững trở lại.

Thu Hằng sửng sốt, nàng cảm thấy Hùng khá buồn. Từ khi nàng gặp hắn đến bây giờ, nàng cho rằng hắn là loại người cười đùa ung dung ưu nhã, chưa từng thấy hắn ủ rũ bao giờ. Nàng nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt. Chuyện gì khiến hắn buồn như vậy.

Nàng lo lắng hỏi:

- Người có sao không?

Hùng cười lắc đầu, nói:

- Không sao, chỉ nhớ lại chút chuyện trước đây thôi.

Trong lòng Thu Hằng có nhiều thắc mắc. Ví dụ tại sao nơi này rộng lớn như vô cùng vô tận vậy mà không có người sống? Hình như Hùng rất quen thuộc nơi này?

Thu Hằng muốn hỏi nhưng không biết mở lời như thế nào.

Hùng thấy nàng ngập ngừng muốn nói, hắn mỉm cười:

- Có thắc mắc gì nàng cứ nói đi, có một số vấn đề ta có thể cho nàng biết.

Thu Hằng không kiềm nén được lòng tò mò hỏi:

- Vì sao vách ngăn giới bị bịt kín mà nơi đây không bị ảnh hưởng?

Toàn bộ đại lục bị bịt kín lẽ ra nơi đây cũng ảnh hưởng chứ, không ngờ nơi đây linh khí đậm đặc như vậy.

Bỏ qua kí ức không vui kia, Hùng hí hửng quan sát thật kĩ mỹ nhân xinh đẹp động lòng người trước mặt.

Lúc này, Thu Hằng mặc một bộ váy áo màu tím bó sát hông, lộ ra vòng eo mảnh khảnh hoàn hảo của nàng khiến lòng người rung động. Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo kia có đôi khuyên tai làm bằng bảo thạch màu lam. Trên lỗ tai, viên bảo thạch màu lam hơi nghiêng nghiêng theo hướng gió thổi cùng chiếc vòng cổ bảo thạch màu lam càng khiến nàng trở nên mỹ lệ! Mái tóc đen mượt mà rủ xuống tấm áo choàng, thỉnh thoảng có vài sợi tóc lay động tùy ý, cực kỳ xinh đẹp. Trên mái tóc dài dính một cái nơ nhỏ hình con bướm màu tím, càng lộ vẻ trang nhã thanh tú. Đôi môi đỏ mọng kiều nhuận phảng phất như hoa hồng nở lúc sáng sớm còn đọng sương, vô cùng dụ hoặc, cứ nghĩ tới nàng từng là người Ngọc Kiếm môn, mằm mống tà ác trong người Hùng lại bùng lên, hẳn rất muốn ăn nàng.

- Hôn ta một cái ta nói cho!

Ánh mắt Hùng dừng lại trên bộ ngực vênh cao mềm mại của Thu Hằng, sau đó liền di chuyển lên đôi môi hồng nhuận đỏ mọng của nàng. Từ trước tới giờ hẳn chưa từng thấy qua đôi môi nào mê người như vậy, thật muốn ăn luôn a.

Mặt Thu Hằng đỏ rực, lúc trước hẳn liều mạng cứu Tiêu Huyền, nàng vẫn nghĩ hẳn là người chung tình nhưng không ngờ hẳn háo sắc như vậy.

Thấy nàng chau mày suy nghĩ, Hùng ôm chặt lấy thân thể mềm mại kia.

- A! Người làm gì?

Thu Hằng giật mình kêu lên. Nàng dùng bàn tay đẩy mặt hẳn ra, kêu:

- Người thả ta ra!

Ngô!

Hùng cúi đầu mút lấy đôi môi mê người kia, khiến Hằng kêu lên vài tiếng ú ớ vô nghĩa.

Khi Thu Hằng nghĩ bản thân phải đoạn khí mà chết, Hùng rời khỏi cái miệng nhỏ của nàng, Thu Hằng yêu kiều thở gấp liên tục, nằm xụi lơ trong lòng hẳn. Nàng thở hổn hển, đột nhiên "oa" một tiếng khóc lên:

- Huhu, vì cái gì người luôn khi dễ ta?

Sau khi hôn, tâm trạng Hùng khá hơn, hẳn nhìn Thu Hằng nói:

- Từ giờ nàng là thị nữ của ta. Mặc dù hơi kém một chút nhưng ta thu.

Thu Hằng ừm khua mắt cắn môi, hai mắt long lanh. “Thị nữ” đùa gì chứ, hẳn với nàng gặp nhau vài lần thôi, lại còn kém một chút nữa chứ, nàng xinh đẹp động lòng người như vậy mà.

- Ta cảm nhận được nàng hiền lành thiện lương nhưng dù sao nàng cũng là người Ngọc Kiếm môn. Từ giờ nàng làm thị nữ của ta chuộc lại lỗi lầm.

Hùng vô sỉ nói. Thực ra hẳn thích đôi môi son đỏ tươi kia nên mới giữ nàng lại bên mình.

Nằm trong lòng hẳn, cảm nhận hơi ấm cơ thể truyền sang, tim Hằng đập thình thịch nhưng nàng vẫn lắc đầu.

Hùng liền vừa ôm vừa xoa nắn khắp người nàng rồi bước tới phía trước.

- Thả ta ra!

Thu Hằng vùng vẫy, tay chân cùng miệng của nàng ta không ngừng công kích thân thể của Hùng.

Hùng dừng lại, bóp bóp mông tròn vành kia vài cái, nói:

- Nếu nàng dấy giụa nữa, ta liền ăn nàng luôn.

Thu Hằng sợ hãi im bật, sắc mặt nàng trắng bệch, nếu hẳn làm chuyện đó nàng lấy gì chống lại:

- Người...

Bốp! Bốp! Ba!

Hùng vỗ mạnh lên mông nàng, nói:

-Gọi thiếu gia nghe chưa?

Giỡn dựa một lúc lâu không được, Thu Hằng đột nhiên có loại cảm giác nhận mệnh, nếu như hấn nhất định như thế, nàng phản kháng như thế nào được.

Nói đi nói lại thì, nếu quả thật phải lấy chồng, như vậy Hùng cũng là lựa chọn tốt. Hấn là tồn tại khủng bố nhường nào, vừa so sánh cùng hấn, nàng giống như đom đóm với ánh trăng. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đen lấy mê người kia tìm liên đập nhanh hơn.

Hiện tại nàng cũng không có nơi nào để đi, chỉ biết đi theo hấn, nghĩ đến đây, trên mặt của nàng không khỏi hiện lên một đạo ánh sáng, để cho mị quang bắn ra bốn phía, mê người vô cùng.

Hùng kinh ngạc, cường giả siêu cấp như hấn đối với môi trường biến hóa rõ như lòng bàn tay, biến hóa rất nhỏ đều khó trốn hấn nắm giữ, thân thể trong lòng ngừng giỡn dựa, đột nhiên mềm mại nóng lên, rõ ràng là động tình.

Hùng búng trán Thu Hằng:

- Nàng nghĩ đi đâu vậy?

Mặt Thu Hằng đỏ bừng, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi đâu?

Hùng nhìn nàng, cười nói:

-Chúng đi lấy một thứ.

Nỏ Thần là thần khí tồn tại vô địch trong truyền thuyết, được Rùa Đá dùng móng kết hợp trần kim thừa sơ khai rèn lên, cho dù Võ Thần cũng khao khát muốn có. Hùng muốn dùng nó cứu Tiểu Huyền.

Sau khi nói chuyện với Rùa Đá, Hùng biết Nỏ Thần không có ở đây mà ở Thánh Địa Mỹ Sơn tại Trung Vực, hấn quyết định tới đó lấy Nỏ Thần..

Nhìn Tiểu Vi đang ở bên, Hùng đánh vào người nàng vô số pháp tắc, đây là những gì hấn biết về Chân Long, rồi hấn tiếp tục ôm Hằng đi tới phía trước.

Một lúc sau, hai người tới một đồng cỏ, trong khi Thu Hằng thắc mắc, Hùng đột nhiên ngửa mặt lên trời huyết sáo, tiếng huyết sáo này vừa nhanh vừa vội, dưới một tiếng, ẩn chứa trên trăm tiết tấu, âm luật dâng trào, một tiếng huyết sáo, lại để cho người ta cảm giác như thiên địa giằng dụa, đại đạo cộng minh.

Viu vu vu...

Chuyện kỳ lạ xảy ra. Một chấm đen nhỏ từ chín tầng trời chậm rãi bay xuống, chấm đen to dần từ từ xuất hiện trước mặt hai người.

Thu Hằng ngược nhìn chỉ thấy một con điều to lớn màu trắng nhanh chóng hạ xuống trước hai người, con điều này rất bình thường làm bằng giấy, dài 20 mét, rộng 10 mét.

Hùng thả nàng xuống rồi bước tới con điều, hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh điều, mỗi một lần vỗ vào, tiết tấu huyền bí vang lên. Sau 10 lần vỗ, con điều liền phát sáng.

Chuyện bất khả tư nghị xảy ra, điều giấy cứng rắn dưới mấy cái vỗ của Hùng liền mềm ra sống động như thật, con điều vẫy vẫy hai cánh cọ cọ vào Hùng, hết sức thân mật, tựa như là gặp được thân nhân.

-Đây là cái gì?

Thu Hằng mở to mắt nhìn, con điều giống như con chim đang lấy lòng Hùng.

-Đây là phương tiện đi lại trước đây của ta.

Hùng thì thảo nói, cuối cùng nhẹ nhàng vuốt cánh điều, cảm khái vô tận, mà điều giấy giống như có sinh mệnh kêu u u.

Khi còn bé, Hùng mất bao nhiêu công sức mới làm ra nó, hấn từng lên chín tầng trời trộm mây vô sắc làm cánh điều, hấn từng chặt trộm thiên trúc làm thân điều. Nó đã theo hấn từ lúc còn yếu ớt tới khi vô địch.

Lúc đầu, nó chỉ là con điều bình thường, sau này hấn vắn đỉnh Võ Thần, bước tới cực hạn của đạo, thành tựu Thiên Đế. Nó từ từ có sinh mệnh chính mình, cũng trở thành vật cưỡi của hấn.

Năm đó, quyết định chiến Hắc Thiên một trận, hấn liền đem nó giấu tại đây.

Hùng cảm khái ôm lấy Thu Hằng, ngồi lên điều giấy.

Hằng đang kinh ngạc liền bị hấn ôm.

Nàng thẹn thùng hỏi:

-Sao người thích ôm ta như vậy?

Đặt nàng dựa vào người mình, Hùng tham lam hít sâu vài hơi, hai tay xoa xoa ngực với mông nàng. Hùng nói:

-Nàng là thị nữ của ta, ta liền coi nàng như gấu bông ôm ấp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Song Phi

- Oa, haha, đại ca muội đột phá.

Tiểu Vi vui mừng khoa chân múa tay, nàng đã đột phá Võ Quân. Đột nhiên nàng hạ tay xuống, thân thể nhỏ nhắn kịch liệt run rẩy. Nhìn hoàn cảnh khác lạ xung quanh, tưởng Hùng bỏ rơi mình, hai mắt nàng đỏ hoe.

Tuy nàng đã cố nén, nhưng tiếng khóc vẫn từ trong miệng vang ra, nước mắt càng không ngừng tuôn rơi. Nàng ôm gối ngồi xuống đất khóc huhu.

.....

Điều giấy chờ Hùng với Hằng chốc lát liền tới đây. Nhìn thân hình nhỏ nhắn kia đang run rẩy, Hùng vội ngồi xuống ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói:

-Ngoan, đại ca đây!

Cảm nhận mùi quen thuộc, Tiểu Vi rúc vào lòng Hùng khóc lớn hơn:

-Úc.. muội úc..tưởng huynh bỏ rơi muội..

Nghe nàng nói vậy, Hùng áy náy hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, dùng sức ngậm lấy hai cánh môi mềm mại. Hai tay ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé kia, cảm thụ bộ ngực sữa hơi bé của nàng đang ép chặt trên ngực hắn, cảm giác mềm mại kia, thật sự là thập phần tuyệt vời. Hai tay của Hùng lần xuống dưới, đem mông tròn trịa non nót kia nắm trong tay, dùng sức vuốt ve, dùng hành động để biểu đạt sự quyến luyến và thương tiếc của hắn với nàng.

Toàn thân Tiểu Vi mềm ra, thật sâu chìm đắm trong nụ hôn và những vuốt ve đầy yêu thương kích thích của Hùng. Cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng cố gắng tách hàm răng Hùng ra rồi say mê mút lấy lưỡi hắn. Đồng thời hai tay nàng ôm chặt lấy eo hắn, đem bộ ngực ngậy ngó mẩy lẹ của nàng ép chặt trên ngực hắn, thân thể từ từ lắc lư vận vẹo, nhẹ nhàng ma sát với thân thể của hắn, để hắn hưởng thụ tư vị tuyệt vời khó mà nói nên lời này.

Cảm nhận bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vi đang run rẩy cởi quần áo mình ra. Hùng hoảng hốt, hắn không ngờ nàng còn nhỏ mà bá đạo như vậy. Hùng nói:

-Nàng làm gì vậy?

Tiểu Vi run rẩy thò tay xuống cầm lấy chim Hùng, cảm giác to lớn không thể nào cầm vừa, nàng ngây ngô hỏi:

-Có phải nam nhân thường dùng cái vật to lớn này bỏ vào người nữ nhân.

Hí...

Hùng không kịp đáp lời, bị Tiểu Vi một trào chụp trúng, còn vuốt ve đùa nghịch, sinh mạng bên dưới giống như núi lửa phun trào không thể cứu vãn. Cảm thấy cơ thể nhỏ bé của nàng đang chuyển động, vô tình kích phát dục tính của hắn.

Nhìn Hùng ngây ngốc, Tiểu Vi trải tấm đệm mông dưới đất rồi đè Hùng nằm xuống, nàng leo lên người hắn, nói:

-Ta muốn huynh.

“Quá dữ rồi” từ ngày đầu gặp nàng đã trực tiếp như vậy, không ngờ hiện tại nàng càng mạnh mẽ hơn, đã lâu không nếm qua vị thịt, bị nàng trêu chọc dục hỏa bốc cao, Hùng quyết định ăn nàng luôn, hắn vô si nói:

-Người ta là lần đầu tiên. Nghe nói lần đầu tiên rất đau nên nàng phải thương hương tiếc ngọc, nhẹ nhàng một chút a...

Tiểu Vi nghiêm túc đáp:

-Uhm! Muội sẽ nhẹ nhàng ăn huyễn!

Nói xong, Tiểu Vi lột sạch quần áo hần, để lộ ra cơ bắp cường tráng, cự vật to lớn ưỡn thẳng lên.

Hùng cũng cảm áo váy của Tiểu Vi chậm rãi rơi ra. Lập tức thân hình thuần khiết tuyệt mỹ của Tiểu Vi liền hiện ra trước mắt. Thân thể nhỏ nhắn trắng nịp, bộ ngực hơi nhô lên, hai mép thịt hồng hồng bên dưới nhẵn nhụi chưa mọc lông. Hùng đảo qua thôi mà phun máu mũi.

Mà Tiểu Vi dường như cũng không chịu yếu thế. Cái lưỡi dính hương cũng không ngừng liếm khắp người Hùng.

Đồng thời, tay cả nam nhân và nữ nhân cũng bắt đầu vuốt ve khiêu khích các vị trí nhạy cảm của đối phương.

Thu Hằng ở bên xấu hổ đang nhắm mắt lại, nghe Hùng nói vậy mà hận ngứa răng. “Hắn nói cái gì mà lần đầu, sợ đau” Nàng mở mắt ra nhìn, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại vô cùng rung động, nàng thậm chí ngây ngốc, ngây ngốc nhìn Hùng cùng Tiểu Vi đang trần truồng quấn lấy nhau, tim Hằng đập thình thịch, giữa hai chân bắt đầu ẩm ướt. Thu Hằng vô thức đưa tay vuốt ve thân thể của mình, miệng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Mặc dù nói năng hùng hồn nhưng Tiểu Vi mới 15 tuổi, nàng chỉ biết không ngừng vuốt ve khắp người Hùng, nàng tưởng nam nữ kết hợp là như này, cơ thể nàng càng lúc càng nóng bức khó chịu, nàng thở hổn hển hỏi:

-Đại.ca..muội khó chịu quá, sao không giống như các sư tỉ nói.

Nghe nói làm chuyện đó rất sướng, nhưng nàng làm với hần này giờ mà trên người vẫn bức rứt khó chịu, khô nóng muốn chết. Nghe nói thứ này bỏ vào người nữ nhân, Tiểu Vi liền cầm cự vật to lớn kia vuốt ve mà không biết bỏ vào đâu. Nàng ngây ngô cầm nó đưa vào miệng nhưng không vừa.

Nằm im nhìn Tiểu Vi mê man hoảng loạn không biết làm sao, Hùng bật cười. Hắn vui vẻ ngồi dậy tách hai chân nàng ra để lộ khu vực non nớt hồng mịp kia. Hùng cầm cự vật to lớn cọ cọ nơi nhỏ bé đó cho tới khi ướt đầm liền chậm rãi đi vào.

Dù sao cũng là lần đầu tiên của Tiểu Vi với lại của nàng hơi bé nên Hùng vô cùng cẩn thận cho vào từng chút một. Hắn ra sức để nàng cảm giác được sự dịu dàng. Không ngờ Tiểu Vi đè Hùng xuống rồi ngồi lên, khiến bỗng bỗng xâm nhập hẳn vào bên trong, máu chảy ra.

-Ah.

Tiểu Vi kêu lên, mặt đỏ của nàng dường như không đủ sức chứa cự vật to lớn kia. Một lát sau mặt đỏ của nàng bị máu rỉ ra cùng với nước làm trơn nhẵn, nổi thống khổ giảm xuống, đau đớn trôi qua Tiểu Vi chủ động nhún eo lưng làm bỗng bỗng càng thêm xâm nhập sâu hơn, nàng ngồi trên bụng Hùng nhấp liên tục.

Bạch bạch bạch.

Tiểu Vi sung sướng nhấp nhô liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng, mồ hôi thơm trên người nhỏ giọt xuống đất, nàng cảm thấy toàn thân bay bổng.

Lúc này, Hùng sướng gần chết, không ngờ Tiểu Vi cuồng nhiệt như vậy, không hổ là long tộc a. Do thân thể nàng hơi nhỏ, Hùng chấp nhận nằm dưới, hần đưa tay ra vân ve bộ ngực nhỏ nhắn của nàng.

ư ư ư

Tiếng rên rỉ thờ dốc của Tiểu Vi càng ngày càng mau, càng lúc càng lớn. Đến sau này rõ ràng liền biến thành la to.

Kimochi

Ư ư ư

Ồ ồ ồ

Tiểu Vi dường như là không cần ai dạy cũng hiểu, nàng thích trong lúc kêu to đồng thời nói một ít âm thanh càng khiến cho Hùng kích động không thôi.

-Đại ca, muội thật thoải mái, muội muốn lên trời..

Tiểu Vi thở hổn hển nói, mặt nàng đỏ rực, ánh mắt mê ly, miệng không ngừng mấp máy, cảnh tượng đó thật sự là hấp dẫn.

A—!

Nhấp nhô khoảng ngàn cái, Tiểu Vi cơ giật, mặt đỏ nàng giật giật bao trọn lấy đầu cự vật của Hùng rồi phun ra một dòng nước ấm. Hùng cảm thấy cả người khoan khoái, nơi đó của nàng đang bơm vào cơ thể hắn một ít huyết mạch long tộc.

Lúc này, Tiểu Vi xụi lơ nằm trên người Hùng, thân thể nhỏ nhắn đỏ ửng đang không ngừng run rẩy, hai mắt mờ đi, nàng chìm vào giấc ngủ.

Hùng yêu thương vuốt ve mái tóc đen mượt kia, đặt Tiểu Vi nằm xuống bên đệm.

Ừ ừ.

-Hả?

Nghe tiếng rên rĩ nhỏ phía xa, Hùng liền đi tới. Chỉ thấy Thu Hằng xụi lơ tựa vào cây đại thụ, nàng đang không ngừng rên rĩ vuốt ve thân thể. Nhìn dâm thủy chảy ướt đầm áo váy màu tím Hùng nuốt nước miếng cái ực, khi này hắn toàn bị động chưa tận hưởng. Nhìn thân thể lồi lõm mê người kia, dục hoá bốc lên.

Nhìn Hùng trần truồng tới gần, Hằng hơi sợ nói:

-Người.. người muốn.. gì..?

Còn chưa nói xong, nàng đã bị Hùng ôm lấy.

"A" một tiếng, Thu Hằng cảm thấy thân thể chấn động, hai hàng nước mắt ứa khướt chậm rãi rơi xuống, thế nhưng chỉ có thể gia tăng sự hưng phấn trong lòng Hùng. Tay trái của hắn nhào nặn bóp ngực to mềm của nàng, tay phải hướng khe suối ướt đầm vuốt ve thưởng thức, miệng tẩm tặc khen:

- Thật nhiều nước a!

Thu Hằng nghe thấy mấy lời đáng xấu hổ của Hùng, nhịn ko được ngẩng đầu lên, giống như cầu khẩn hắn không nên nói thêm gì nữa.

Hùng nhìn khuôn mặt kiều diễm ướt át phô bày trước mắt, ngửi mùi dâm hương trên người nàng. Dục vọng của Hùng sôi trào tới cực điểm, không kiềm chế được nữa, cũng không để ý đến sự phản kháng của Thu Hằng, hắn nhanh chóng cởi sạch quần áo nàng.

Thu Hằng mở to hai mắt, sợ hãi nhìn Hùng, biết hắn muốn làm cái gì, loại sợ hãi này có cảm giác như vô lực phản kháng, chỉ giống như một con cừu non vậy, nhưng trong lòng nàng có chút mong chờ.

Hùng dùng tay liên tục khiêu khích nàng, sau khi dâm thủy tiếp tục chảy ra ướt đầm. Hùng để nàng chống hai tay vào thân cây, đưa lưng về phía hắn. Hùng trực tiếp tiến nhập vào nội thể Hằng từ phía sau, do dâm thủy nhiều nên cự vật của hắn dễ dàng đâm sâu vào, xuyên qua tấm màng mỏng. Cảm giác sung sướng đánh úp, Thu Hằng có chút nhịn không được bắt đầu rên rĩ. Hùng toàn lực chuyển động, mỗi một phát đều hung hăng đẩy đến hoa tâm của Hằng. Sau vài trăm cái, nàng cũng không cách nào khống chế được âm lượng của chính mình, mãnh liệt la lên.

Hùng mặc sức giãy vò thân thể tuyết bạch trước mắt, dùng hết tư thế này tới tư thế khác, lật qua lật lại hơn một tiếng.

Ah!

Một tiếng rên rĩ cao vút vang lên, được Hùng toàn lực trùng kích, Thu Hằng phát ra một tiếng rên rĩ sung sướng đạt tới dục vọng đỉnh núi lần thứ năm. Cùng lúc đó, Hùng cũng giải thoát cho tinh hoa nóng bỏng làm cho Hằng một trận co giật.

Hùng ôm thân thể mềm oặt vô lực của Hằng tới tẩm nệm. Nơi này từng là địa bàn của hắn nên không cần lo lắng điều gì, Hùng liền lấy chăn ra, ôm hai nàng nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Dương

Đào Nghiên.

Đào Nghiên, nơi này chiếm diện tích cực lớn trong Hồ Guom bí địa, bao gồm sơn mạch bao la, vô số cây cỏ núi đồi. Nơi đây có rất nhiều yêu thú và thảo dược, đa số võ giả tiến vào nơi đây săn bắt yêu thú, tìm thảo dược.

Rời khỏi Cầu Thê Húc, Dương liền tới nơi đây, săn giết yêu thú.

Sau khi chiến đấu gian khổ giết yêu thú thất tinh, Dương thở hồng hộc ngồi xuống bắt đầu chữa thương.

-Dương sư huynh?

Lúc này, giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

Dương nhìn lên chỉ thấy một cô gái đang đi về hướng này, nàng khoảng hai mươi mốt tuổi, thập phần mỹ lệ. Khuôn mặt nàng hình trứng ngỗng, một đôi mắt trong suốt mê người, mũi ngọc thanh tú phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, có vẻ rất là yêu kiều quý phái. Trên mặt là đôi má lúm đồng tiền lộ ra chút tiểu ý thật sâu, trong ánh mắt hàm chứa vẻ ngọt ngào nhẹ nhàng, có vẻ đang rất hạnh phúc. Nàng mặc váy áo màu hồng được may hết sức là lướt khéo léo, thập phần ôm lấy thân thể nàng. Bên hông là đai lưng màu xanh, ôm vòng lấy vòng eo nhỏ nhắn, làm lộ ra trước ngực là song phong mỹ lệ cao vút. Phía dưới là đường cong của hông hiện ra vẻ nhu mỹ không thể nghi ngờ, hấp dẫn vô cùng ánh mắt của mọi nam nhân.

Nàng chính là Thúy, học tại Bách Khoa viện, gặp Dương tại đây nàng vội chạy tới, nói:

-Dương sư huynh?

Dương cũng nhận ra nàng, hần lạnh nhạt liếc nhìn rồi nhắm mắt chữa thương.

Vài ngày trước, thiên địa dị biến, linh khí đậm đặc, Thúy liền đột phá Vô Tôn, nàng muốn vào đây tìm cơ duyên không ngờ hòn đảo này nguy hiểm như vậy, mấy lần suýt mất mạng, làm mờ cho yêu thú rồi. Gặp Dương, nàng rất vui ngồi sát bên, hai mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn.

Cảm nhận hương thơm nữ nhân bên người, Dương hơi mất tự nhiên, nói:

- Người có thể ngồi cách ta một chút không, ta toàn thân của ta đầy mùi mồ hôi.

- Không có sao.

Mặt Thúy đỏ hồng ửng tiêng, tim nàng đập thịch thịch, lại nhích gần Dương, như muốn ôm lấy khối băng kia, nhưng nàng thẹn thùng không dám.

Dương lạnh nhạt nhắm mắt lại.

Hắn từng là thiên tài thôn Ngọc Trừng tại Trung Vực, thôn sơn từng xuất hiện Vô Thần. Người dân nơi đó hiền lành thiện lương nhưng không ngờ một ngày gặp tai họa diệt thôn, mấy tên tham muốn Thần Thuật hợp lực vây công dân nàng. Lúc đó Dương chỉ 6 tuổi, giống như bao nhiêu đứa trẻ khác, hắn từng ngây thơ vui vẻ, cười cười nói nói nhưng...

Kí ức khủng khiếp tràn về, khuôn mặt Dương run rẩy vặn vẹo, hần nhớ như in đêm đó cha, mẹ, cô, dì, chú, bác, anh chị bị giết máu chảy thành sông. Thôn trường trước khi chết dùng tổ vật đánh vào thân thể Dương đưa hắn tới Bắc vực. Từ đó hắn trở nên lạnh lùng ít nói, hần thể đời này chỉ sống vì trả thù, không muốn yêu đương gì hết. Hắn cố gắng dung hợp tổ vật tu luyện chờ ngày trả thù.

Hít sâu một hơi ổn định tâm trạng, Dương mở mắt ra, trầm giọng nói:

-Người đi đi, đời này ta sẽ không yêu một ai hết. Hy vọng người tìm được nam nhân tốt.

-Không... Ta không thích ai khác, ta thích là huynh.

Thúy bịt tai lại, không muốn tiếp nhận sự thật này.

Sau đó nàng lao vào ngực Dương khóc rống lên, nói:

-Dương sư huynh, ta thích là huynh, cả đời này ta chỉ yêu mình huynh.

Dương nghe Thúy khóc thì tâm loạn lên. Cho dù hần lạnh lẽo vô tình, nhưng mà con người thật của hần không phải như vậy, nghe nàng khóc hần mềm lòng, khẽ thở dài nói:

-Người đi đi!

Trong đôi mắt Thúy hiện ra vô số ủy khuất, nàng không nghĩ tới chính mình vừa được gần người yêu, hần lại tuyệt tình đuổi nàng đi như vậy.

Thấy nàng như vậy, Dương đẩy nàng ra bước sâu vào bên trong.

Thúy không bỏ cuộc liền đi theo hần.

Trong nháy mắt lại qua hai ngày nữa, Thúy giống như kẹo da trâu theo sát sau lưng Dương.

Dương tu vi cao cấp Vô Tôn, nếu hần muốn tránh né nàng, nàng căn bản không theo kịp. Sở dĩ hần thả chậm bước chân hoàn toàn là sợ nàng có nguy hiểm gì đó.

Dương vừa giết chết một con yêu thú xong.

Thúy liền cầm chai nước chạy tới gần Dương, quan tâm nói:

-Huynh uống chút nước đi.

Cảm giác ánh mắt si tình kia cứ nhìn chăm chăm vào mình, Dương quát lên:

- Ngươi đừng có đi theo ta, ta chán ghét ngươi.

Thúy không quan tâm, nàng mỉm cười mê người, nói:

- Cho dù huynh không yêu muội nhưng không thể cấm muội yêu huynh.

Lòng Dương run lên, nhưng hấn cưỡng ép đè xuống, mặt lạnh băng quay đi.

- Tùy ngươi.

Nói xong, Dương tiếp tục tìm kiếm yêu thú.

- Ai da!

Thúy vội đuổi theo, nàng vấp vào cái cây lẫn ra đất, quần áo dính toàn bùn đất. Nàng cố gắng đứng dậy tiếp tục theo hấn.

Dương muốn quay lại đỡ nàng nhưng hấn đèn ép cảm xúc trong lòng xuống. Lần đầu tiên được nữ tử quan tâm, trái tim băng giá của hấn rung động, nhưng hấn không muốn nàng theo mình trả thù, hấn muốn một mình gánh chịu. Dương tiếp tục săn giết yêu thú.

Mười ngày sau, như mọi khi Dương liều mạng chiến đấu với yêu thú, mỗi lần như vậy Thúy lại chạy tới dùng khăn tay lau mồ hôi cho hấn, nàng quan tâm chăm sóc cho hấn.

Những ngày qua, Dương thực sự yêu nàng rồi nhưng hấn không chịu đối mặt với tình cảm của mình, Dương lạnh nhạt nói:

- Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta không thích ngươi, ngươi đi đi.

Nói xong, hấn đẩy Thúy ra xa rồi ngồi xuống hồi phục linh lực.

- Nàng cần gì phải khổ sở như vậy, hay là theo ta đi.

Một thanh niên khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đi tới bên này. Trên khuôn mặt anh tuấn chớp động một chút tà dị mờ nhạt, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý, song nhãn thần quang ẩn hiện, xem ra không phải là một kẻ đơn giản.

Tới bên Thúy, thanh niên mỉm cười nói:

- Tại hạ Bá Dục, môn hạ Bá gia.

Thúy không quan tâm, nàng đi tới bên Dương.

Bá Dục dùng tay kéo Thúy lại, ôm thân thể nàng vào trong lòng. Xoay người lại nhìn Dương, trong mắt Bá Dục bắn ra một đạo quang mang kỳ dị, trên mặt mang theo một tia tà khí nói:

- Nàng cần gì đi theo phế vật Vô Tôn kia làm gì?

Bị Bá Dục ôm, Thúy giật dử máng:

- Ngươi làm gì, mau thả ta ra, ta sẽ không tha cho ngươi. Mau thả ra, nếu không ta nhất định băm thây ngươi thành vạn đoạn.

Thúy kinh hoàng dấy giụa đạp Bá Dục nhưng không thoát được.

Bá Dục mỉm cười nhìn nàng nhẹ giọng nói:

- Không ngờ nàng xinh đẹp như vậy mà tên kia không thèm nhìn nàng.

Nói xong một tay Bá Dục đặt trên ngọc nhũ Thúy bắt đầu ra sức nhào nặn, vẻ mặt rất là hưng phấn, mang theo vài phần ngây ngất.

Thúy sắc mặt đại biến, vừa sợ vừa giận khóc mắng:

- Ác ma cút ngay, bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra, không được đụng vào ta, không, không, không, ô, ô, ô, bỏ ra, bỏ ra, không được đụng vào ta. Cứu muội với, Dương sư huynh.

Mắt Dương lóe hàn quang, vô cùng phẫn nộ, hấn từ chối Thúy, chỉ vì không muốn nàng theo hấn chịu khổ, thực sự hấn rất yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thiêu đốt tổ vật

Bá Dục đang ôm Thúy thì đột nhiên có một cỗ sát khí nồng đậm phát ra, trong nháy mắt đã bao trùm vài trăm mét. Trong lòng Bá Dục chấn động, vẫn còn chưa kịp có phản ứng, thì Dương vận Thất Sát Trảo hung ác đánh thẳng tới ngực của Bá Dục. Bá Dục quay lại, nhìn con kiến Võ Tôn kia tấn công mình, trong lòng hắn cảm thấy cả kinh, không ngờ Võ Tôn phát ra sát khí kinh khủng như vậy. Bá Dục hung ác nói:

-Muốn chết!

Oanh!

Bá Dục toả ra khí thế đỉnh Võ Thánh chấn tới Dương. Trong ấn tượng của Bá Dục, hắn đúng là chỉ cần dùng khí thế, cũng có thể giết ngàn tên, vạn tên Võ Tôn. Nhưng khi hắc trảo kia đánh xuyên khí thế lao tới người, thần sắc của Bá Dục cũng phải biến đổi, hắn đẩy Thúy ra, tung quyền đồ trảo kia.

Phanh!

Dương bị chấn phun máu bay đi. Sau một quyền, hắn bị thương khá nặng.

-Thần Thuật – Thất Sát Trảo – Đoạt Mệnh Sát.

Dương gào to liều chết xông tới. Mỗi một trảo đều toàn lực mà phát ra, muốn dồn Bá Dục vào tử địa.

Phanh!

Dương bị oanh bay, máu phun khắp người. Nằm im không động dậy được.

Bá Dục định tấn công, Thúy chạy tới che trước Dương, nói:

-Tha cho huynh ấy, ta đi theo người.

Bá Dục cười to:

-Yên tâm, ta không giết hắn, để hắn nhìn ta chơi nàng, như vậy mới kích thích.

Dương nổi giận cố gắng đứng lên, lao tới Bá Dục.

Thúy khóc như mưa, nói to:

-Dương sư huynh, muội không việc gì đâu, huynh mau chạy đi. Huynh không phải là đối thủ của hắn đâu, huynh hãy quên muội đi, cố gắng sống cho tốt. Muội cả đời này vĩnh viễn chỉ yêu thương huynh, vĩnh viễn chỉ yêu thương một mình huynh mà thôi, huynh phải ghi nhớ đây. Nếu có kiếp sau, muội sẽ chỉ yêu thương một mình huynh thôi, đến lúc đó hy vọng huynh sẽ chấp nhận muội. Chạy mau đi, không cần phải quản tới muội.

Dương tiếp tục tấn công Bá Dục. Cho dù phải chết, hắn cũng không chịu ly khai khỏi nơi này. Bởi vì hắn hiểu được, một khi hắn rời khỏi đây, Thúy tuyệt đối sẽ không tránh khỏi kết cục bị cưỡng gian.

Nhưng mà với tu vi hiện tại của hắn, còn rất xa mới là đối thủ của đỉnh Võ Thánh, hắn thực sự hữu tâm vô lực!

Trong lòng Dương tràn ngập hối hận, bi phẫn và cảm giác đau thương, trong lòng nhện không được muốn hét lên điên cuồng.

-Ông trời, vì sao lại vô tình như vậy, lại tàn nhẫn với ta như vậy, ta hận!! Ta hận!

Kẻ thù giết cả nhà hắn còn sống, hiện tại người yêu cũng không bảo vệ được, Dương gào lên.

Nhìn Dương máu chảy càng nhiều, xương lộ cả ra, nước mắt Thúy không ngừng tuôn rơi. Thúy không dám nghĩ đến, người mà nàng yêu thương, lại phải chết ở đây như vậy, nàng hy vọng hắn có thể sống thật tốt, vĩnh viễn sống sót. Cho dù nàng có phải chết, hắn cũng phải sống tốt.

Rầm!

Dương bị đánh văng xuống đất không dậy được.

Thúy khóc lóc nói:

-Huynh hãy đi mau, coi như chưa từng gặp muội, muội không sao đâu!

-Hắc hắc!

Bá Dục cười cười lao tới ôm Thúy, dùng linh lực phong toả đan điền nàng.

Thúy không thể ngờ cuối cùng mình lại rơi vào tay Bá Dục, trong lòng nàng cực kỳ hoảng sợ. Nàng hiểu rằng nếu rơi vào tay hắn, sẽ phải gặp chuyện gì, nhìn Dương sống chết không rõ, nàng không khỏi lệ nhòa khóe mắt. Cười sâu thẳm, Thúy nhìn về hướng chân trời:

-Ông trời, ông không có mắt hay sao?

Về mặt Bá Dục rất hưng phấn đặt Thúy xuống, từ mắt lóe lên những tia ham muốn xác thịt.

Bá Dục xé áo Thúy ra, ngay tức thì nàng kêu lên sợ hãi. Nhìn nàng hoảng sợ hết vạng, thâm tâm Bá Dục cực kỳ thích thú, rất nhanh cởi bỏ áo ngực của nàng, làm cho song nhũ mềm mại, điểm lệ lộ ra trước mắt.

Thúy lớn tiếng khóc rống:

-Ngươi rút ngay, ngươi không được đụng đến ta, không được, không được, A A, không, tên súc sinh, ngươi rút ngay đi.

Thúy vừa mắng vừa khóc, chẳng những không làm cho Bá Dục dừng tay, ngược lại càng thêm kích thích sự hứng thú của hắn, khiến hắn càng thêm ham muốn. Hắn cười ha ha tiếp tục xé áo váy nàng, hắn thích cảm giác từ từ xé như này:

-Ha ha, sáng khoái, không ngờ nơi đây có mỹ nữ như vậy. Thân thể tuyệt mỹ này, khả khả, làn da mịn màng lại còn trắng xinh nữa này, khi vuốt ve, thực là thoải mái mà.

Thúy như người mất hồn, một giọt nước mắt vô thanh vô tức lăn dài trên gò má. Thúy liếc nhìn về phía Dương, với vẻ mặt si mê, lưu luyến và lạng lã. Nhìn vào đôi mắt nàng, phảng phất như có lệ, ngập tràn sự cừ hận, khiến người khác không khỏi đau lòng và tiếc nuối. Ánh mắt Thúy toàn cừ hận, là hận Ông trời bất nhân, là hận tình yêu của nàng không thành, tình yêu, suốt đời này nàng yêu nhất một người. Một nỗi ân hận dâng trào. Vì giữ gìn trinh tiết của mình, Thúy cần lười tự vẫn.

-Hừ!

Bá Dục đang muốn xé váy nàng ra ai ngờ cảm giác thân thể kia dần lạnh băng, hắn sùng sốt, không ngờ con bé này quyết tuyệt như vậy. Thà tìm chết cũng không để hắn hiếp dâm. Bá Dục lạnh nhạt đứng dậy phui quần áo mắng to:

-Con đàn bà thối, có chút nhan sắc mà làm như mình xinh đẹp lắm.

Hai mắt Thúy dần mờ đi, mắt đi về xinh đẹp hoạt bát thường ngày.

Ẩn chứa trong đôi mắt đó là một tia mỉm cười, thân thể nàng vẫn còn trong sạch, nàng không muốn thân thể mình bị ai khác chiếm ngoài Dương. Ánh sáng trong đôi mắt nàng dần dần trở nên âm đạm, Thúy biết, trời cao đã không cho nàng thời gian. Tính mạng của nàng sẽ rất nhanh rồi nàng mà đi, từng phút, từng giây tan ra không một vết trong ký ức của nàng.

Dương vừa tỉnh dậy, nhìn Thúy nằm im, trong lòng hắn run lên. Dương đứng lên lao tới ôm Thúy vào lòng ghen ngào:

-Ta ta.... ta... ta yêu nàng.

Sinh mệnh dần trôi đi, Thúy không biết gì nữa, nàng cảm thấy dường như một bóng người quen thuộc, chậm chậm hiện lên trong đầu, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Được Dương ôm, một cảm giác yêu thương nồng thắm, một cảm giác lưu luyến thật nhiều xuất hiện trong lòng Thúy. Nàng nói thầm trong lòng:

- Dương sư huynh, kiếp sau nếu chúng ta còn có thể gặp gỡ, thiếp vẫn yêu chàng. Đó là tâm nguyện cả đời của thiếp, suốt đời này thiếp không bao giờ hối hận. Được yêu chàng, cả đời này thiếp vô oán vô hối, cho dù ta cách xa nhau ngàn núi vạn sông, trái tim thiếp vẫn mãi mãi trao cho chàng. Đợi chàng, yêu thương chàng, ở thế giới bên kia,...

Luồng ánh sáng âm đạm, từ từ biến mất. Một giọt nước mắt trong suốt, lạng lã đọng trên khuôn mặt trắng bệch.

-Không!

Dương gào to, hấn hận, hận thiên địa bất công, nỗi hận như một sóng thần dâng trào, dội thẳng lên trời cao, cuồng liệt phá đến tận trời, hướng thẳng vào mây xanh, làm rung động đến tận cõi tâm linh của mỗi người.

Đem nàng đặt vào trong nhẫn trữ vật, Dương đứng dậy nhìn Bá Dục đang khôi hài nhìn mình, sát khí Dương bốc lên ngàn ngút.

-Là hắn... là hắn hại chết nàng! giết...

Dương thiêu đốt tổ vật, trên trán hắn hiện lên hình con chim ưng màu đen lấp loé, khí thế điên cuồng kéo lên: Vô Tôn... Vô Quân.... Cao cấp Vô Thánh. Dương nhìn sang Bá Dục đầy cừ hận, nói:

-Ta thề cả đời này sẽ bắt chấp tất cả để giết ngươi, giết cả nhà ngươi.

Bá Dục âm hiểm cười phá lên:

-Tiểu tử, chỉ bằng vào một chút tài mọn muốn giết ta ư? Ta xem ngươi đang nằm mộng giữa ban ngày thì có.

Dương vẫn lạnh lẽo như băng, không hề để ý đến lời đối phương, thân thể nhoáng lên đã xuất hiện trước mặt Bá Dục, một trào đơn giản lao thẳng vào ngực Bá Dục. Ánh mắt Bá Dục chớp động, nắm tay rung lên, đón đỡ công kích của Dương. Hai đạo kinh phong va chạm, Bá Dục chấn động, không tự chủ được lui về sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn đối phương, không ngờ bí pháp thẳng này lợi hại như vậy dễ dàng vãi đại cảnh giới mà sức chiến đấu vẫn mạnh như vậy.

Dương cũng lui về sau hai bước, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, cừu hận vô biên trong lòng biến thành lực lượng dung hòa vào linh khí. Hận ý tỏa ra càng ngày càng dày đặc, từ xa đã có thể cảm giác được. Dương vỗ một trào thật mạnh vào ngực, phun ra một ngụm máu với nội tạng. Dương tự hủy đan điền, kinh mạch, gào lên:

-Thần Thuật – Thất Sát Trảo - Thiên Địa Thất Sát.

Thanh âm lạnh lùng như hàn băng cắt nát chân trời, mang theo theo phần nộ vô cùng, như muốn giết sạch thiên địa.

Toàn bộ nghìn mét xung quanh nhuộm thành màu đen đậm đặc tạo nên Sát vực. Dương hình thành nguy vực lao tới Bá Dục.

Cảm nhận sát khí đáng sợ kia, Bá Dục gầm lên:

-Thần Thuật – Bá Vương Thần Quyền

Dứt lời, nắm tay Bá Dục biến lớn giống như ngọn núi, đè xuống, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa trùm lấy thân thể Dương.

Ầm ầm ầm!

Trảo, quyền va chạm chấn vụn toàn bộ mọi thứ vài ngàn mét xung quanh.

Thân thể Bá Dục lao đảo, phun ra máu tươi ướt đầm cả ngực, trong mắt mang theo sự kinh ngạc đến cực điểm. Hắn không cam lòng nhìn Dương. Dương sau khi phá được hộ thể cương khí của Bá Dục thì cũng bị quyền của Bá Dục đánh trúng, cả người bị vùi sâu trong đất cát. Trận đánh này kinh thiên động địa, cho dù Vô Đế nhìn thấy cũng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Mặt trăng

Hai giờ sau, Thu Hằng tỉnh dậy.

Ánh nắng ấm áp trải dài xuống mặt đất, rất thoải mái, nhưng lúc này trong đầu của nàng hoàn toàn trống rỗng. Nàng ngo ngắc nằm trên đệm, hạ thể của nàng bị nhuộm đỏ và đang run rẩy. Đau đớn và khoái cảm cùng lúc tồn tại, khoái cảm và tiêu hồn cùng tồn tại, nàng nằm đó mà không hề nhúc nhích. Nam nhân kia đang ôm chặt lấy nàng, trong hốc mắt Hằng lấp lánh nước mắt trong suốt, trong nháy mắt ra đôi dòng lệ, nàng đã bị hắn xâm phạm, từ thể chất tới tinh thần đều bị xâm phạm, nàng thấp giọng khóc:

-Ô.. ô.. ngươi khi dễ ta.. huhu..

Hùng ôn nhu lau đi vết máu nơi hạ thể nàng, hân hôn lên trán nàng, nhu tình nói:

-Ngoan, từ giờ ta sẽ yêu thương chăm sóc nàng.

Thu Hằng ủy khuất cắn môi, nói:

-Ngươi...ngươi tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Hùng ôm nàng vào lòng, nói:

-Bởi vì nàng là nữ nhân của ta!

Nhìn khuôn mặt anh tuấn, nhu tình kia, Thu Hằng chấp nhận số phận, trong lòng một trận thoải mái, nàng chui vào cuộn chặt trong lòng Hùng.

-Ta....ta là nữ nhân của huynh rồi, ta không muốn làm thị nữ.

Thu Hằng phải vất vả lắm mới thốt ra được lời này, vừa nói xong thì trên mặt nàng đã đỏ bừng ra đến mang tai.

Thay đổi rồi? Nhanh vậy sao? Hùng hơi sững sốt.

-Huynh không tin?

Thấy hấn không tin, Thu Hằng khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn một cái rồi nói:

- Vậy huynh tin chưa?

Thanh âm của nàng rất ôn nhu.

Hùng lắc nhẹ đầu.

Thu Hằng kéo tay hấn đặt lên ngực mình:

- Thế này thì sao?

Hùng vô sỉ nói:

-Chúng ta làm vài hiệp nữa ta mới tin.

Khuôn mặt của Thu Hằng đỏ bừng như gấc, nàng phụng phịu:

-Không được, ta còn đau.

Nhìn nơi đó nàng còn sưng, Hùng vận khí xua tan dục vọng.

Một lát sau, Tiểu Vi mở mắt thấy Hùng ôm nữ nhân khác, nàng không quan tâm, chỉ cần Hùng yêu thương nàng là được. Tiểu Vi nghi hoặc hỏi:

- Vị tỉ tử này là?

Hùng nói:

-Sau này hai nàng là nữ nhân ta, gọi ta là tướng công nghe chưa.

-Ừm! Thiếp cái gì cũng đã cho chàng rồi, hy vọng chàng đừng phụ thiếp.

Tiểu Vi cuộn mình trong lòng Hùng, ôn nhu tựa như một chú mèo Ba Tư vậy. Nàng nhắm mắt muốn ngủ tiếp.

Hùng yêu thương vỗ vỗ Tiểu Vi, nói:

-Dậy thôi con mèo lười.

Ba người dậy, lấy quần áo trong nhẫn trữ vật mặc vào. Hùng ôm hai nàng ngồi lên điều giấy, bay khỏi nơi này.

Vút!

Điều giấy lao nhanh lên trời hoá thành điểm nhỏ. Nói về tốc độ, trên đời này ít thứ có thể so được với nó.

-Muội tên Vi, tỉ tên gì?

-Tỉ tên Thu Hằng.

-....

Tiểu Vi lú lú quay sang nói chuyện với Thu Hằng.

Hùng dùng tâm niệm chỉ đường cho điều giấy. Mười phút sau hai người xuất hiện trên không trung Hồ Guom Bí Địa.

....

Đảo Nghiên

Ban đêm, khung cảnh hoang toàn tối đen, làn gió hắt hiu, phảng phất nổi mát mát cùng sự tiếc nuối, không cam lòng. Sâu dưới đất vài mét, Dương nằm thoi thóp cổ hít vài hơi, trong lòng hấn dâng lên nỗi bi thương vô tận, ông trời thực không có mắt mà. Kiếp sống lay lắt này, có lẽ cũng nên chấm dứt thôi. Dù sao cuộc đời này, Dương đã có quá nhiều thương đau, quá nhiều mất mát. Từ nhỏ tới lớn sống trong thù hận, trái tim hấn vốn bị đóng băng nhưng

người con gái ấy đã xuất hiện, đã yêu thương chăm sóc hắn, hắn không làm gì được cho nàng, thậm chí còn hất hủi đuổi nàng đi.

Nhớ lại khi hắn nói ghét nàng, đuổi nàng đi. Nàng vẫn mỉm cười ôn nhu theo hắn. Nước mắt Dương chảy ra, lăn xuống hai má, hoà cùng bùn đất với máu. Đã bao lâu rồi hắn chưa khóc, Dương không nhớ rõ nữa.

Nghĩ tới Anh Hùng, trong mắt Dương lóe lên tia tiếc nuối, lẩm bẩm:

-Đại ca... đệ....

Dương mất đi ý thức.

Khụ khụ!

Trên mặt đất, Bá Dục tiếp tục ho khan ra máu, mặc dù có bảo giáp hộ thân nhưng hắn bị thương khá nặng, nội tạng bị chấn lệch, kinh mạch hỗn loạn. Bá Dục lấy ra một ít đan dược nuốt xuống, hắn nghiêng răng nói:

-Đáng chết.

Hắn không ngờ một tên Vô Tôn mạnh như vậy, là thiên tài gia tộc Vô Thần, hắn tự tin khiêu chiến vượt cấp, ai ngờ bị người ta khiêu chiến vượt vài cấp, thậm chí còn tí chết.

Àm âm âm!

Bá Dục vận lực đánh tới cái hồ Dương đang nằm, khiến nó tụt xuống vài chục mét rồi hắn rời đi. Bá Dục rời bí địa, vội về gia tộc chữa thương.

Một lúc sau, sâu trong cái hồ, một con chim ưng màu đen nhỏ bay lên, phóng thẳng lên trời.

....

Gió nhẹ thổi, khí trời man mát tỏa ra khắp nơi. Trên bầu trời Hồ Guom bí địa, một con điều đang xé gió bay. Sắc trời lúc này đã tối đen.

Trên điều giấy.

-Oa haha, thật đẹp...

Tiểu Vi đang hưng phấn bưng bưng, tóc mây, áo váy bay trong gió, mặc dù có thể dùng hộ thân cương khí nhưng nàng không làm vậy, mà ngó hết chỗ này chỗ khác, cười đùa vui vẻ.

Thu Hằng dựa vào lòng Hùng u oán, nói:

-Cái đồ xấu xa, Tiểu Vi còn bé như vậy mà chàng cũng ăn, đồ háo sắc....

-Là Tiểu Vi cưỡng gian ta.

Hùng vô sỉ nói, hắn luồn tay vào trong áo Thu Hằng, xoa bóp bộ ngực mềm mại kia. Toàn bộ bàn tay của hắn chụp lên một bên ngọc thổ của nàng, nó không ngừng run rẩy ở trong tay hắn, tiểu bảo bối thật đầy đặn, thật mềm mại, thật cao vút, thật khiến người ta khoan khoái.

Phù phù!

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Thu Hằng há lớn, thờ hồn hể, thân thể của nàng mềm nhũn, khí lực cũng rất yếu, từ trên đầu ngọc thổ lại truyền tới cảm giác mới lạ và kích thích, vừa khoan khoái lại vừa tiêu hồn, khiến cho đầu óc của nàng trở nên mơ hồ. Một tay khác của Hùng lại đặt ở giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc này, Tiểu Vi hô to:

-Oa mặt trắng thật đẹp, thật muốn lên đó chơi.

Nàng nói vừa nhìn chăm chăm mặt trắng to tròn trên bầu trời, ánh mắt ước ao.

“Mặt trắng” Hùng nhìn lên mặt trăng khoé miệng hơi run rẩy, ánh mắt mê man.

Vô tận năm tháng về trước, Bán Nguyệt Thần nữ từng suốt ngày tìm Hùng, khi đó Hùng chỉ một lòng truy cầu võ đạo, chiến Hắc Thiên. Hắn không quan tâm tới nàng. Giờ nghĩ lại mới biết nàng thích mình.

Hùng thở dài, nàng ở nơi xa nhất Nguyên Giới, bao giờ mới gặp được nhau.

Viu!

Lúc này, một bóng đen lao tới.

Hùng hoàn hồn, đưa tay ra chụp lấy tổ vật hình chim ưng kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Đảo Nghiên, Tháp Bút

Trên điều giấy, cảm nhận khí tức của Dương từ tổ vật, Hùng nhẹ giọng nói:

-Dương đệ đang gặp nguy hiểm.

Thu Hằng mờ mịt hỏi:

-Là người mặt lạnh, ít nói kia?

Sau khi phá giải phong ấn, Hằng hơi ấn tượng với cái tên này.

Tiểu Vi lại gần:

-Đó chính là Dương đại ca.

Nhìn Hùng bình tĩnh nhàn nhã, Thu Hằng kinh ngạc:

-Chàng không lo lắng cho đệ đệ của mình hay sao?

Hùng ung dung cười nói:

-Tại sao ta phải lo lắng?

Nghe Hùng nói vậy, Thu Hằng trắng mắt, nàng nhìn tổ vật từ màu đen dần chuyển thành màu xám, chắc chắn Dương gặp nguy hiểm tới tính mạng. Vậy mà Hùng vẫn bình tĩnh, ung dung như vậy, hẳn đâu phải người vô tình. Hằng khó hiểu nhìn Hùng.

-Nha đầu, không cần lo lắng làm gì. Nếu đổi lại chỗ khác, địa điểm khác, ta còn có chút lo lắng. Tại nơi này, cho dù đệ ấy có chết, ta cũng có ngàn cách cứu sống đệ ấy.

Hùng dịu dàng vuốt ve gò má Hằng, tự tin nói.

Hồi bé, Hùng từng sống tại đây rất lâu. Hẳn hiểu rõ mọi thứ nơi đây. Dưới đáy hồ là long mạch của Bắc Vực, ngay cả Võ Thần cũng thèm muốn. Bên trong long mạch uân dục linh tuyến ức vạn năm, thần vật khôi phục sinh cơ tốt nhất trên đời. Nhưng mà nghĩ tới con rồng già kia, Hùng hơi sợ.

Hùng từng lên vào đó trộm linh tuyến, bị nó phát hiện đánh cho một trận. Lần hai, thành tựu Võ Thần, Hùng quay lại, tiếp tục ăn trộm, vẫn bị đánh đập. Tận khi hắn thành Thiên Đế không cần linh tuyến nữa, Hùng tới lần ba, đem con rồng đó thành con giun dầm.

Hiện giờ Hùng vào đó thì..., nghĩ tới ánh mắt rực lửa của nó khi bị dẫm, Hùng lạnh run.

-Thôi kệ, lên vào ăn trộm tí chắc không sao?

Hùng làm bầm, tâm niệm vừa động, điều giấy bay nhanh.

Xa xa một đạo lưu vân trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, lấy mắt thường khó có thể nhìn rõ tốc độ, đang bay nhanh về hướng Đảo Nghiên.

Điều giấy theo chỉ dẫn của tổ vật trong chớp mắt liền xuất hiện tại cách nơi Dương gặp nạn không xa. Điều giấy lao đến nơi đó với tốc độ cực nhanh. Từ không trung nhìn xuống, một vùng trống trải vài ngàn mét bị tàn phá hiện ra rõ ràng.

Thu Hằng lo lắng, nói:

-Đệ ấy có sao không?

Tiểu Vi sợ hãi hô lên:

-Dương đại ca?

Tôi nơi, tổ vật có về mờ đi rất nhiều, nó bay xuống dưới cái hồ, nhập vào người Dương.

Hùng nhảy xuống dưới hồ ôm Dương lên, đặt trên điều giấy.

Dương lúc này máu thịt bầy nhầy, nội tạng vỡ gần hết, xương cốt đứt gãy, cũng may có tổ vật bảo vệ, nếu không giờ này bị đập thành thịt vụn rồi. Mặc dù không còn ý thức, Dương vẫn cố nắm chặt nhẫn trữ vật trong lòng bàn tay.

-Dương đại ca?

Tiểu Vi khóc thút thít lau vết máu, bùn đất trên người Dương. Tiểu Vi định gỡ tay trái Dương ra mà không được, Hùng lại gần dùng nhu kinh rút cái nhẫn ra.

Thấy Dương cứ sống chết giữ cái nhẫn, Hùng liền vận dụng thần thức một cách đặc biệt lên vào bên trong nhẫn trữ vật. Chỉ thấy, một cô gái kiều diễm lay động lòng người đang nằm bên trong, thân thể cô gái cứng ngắc, làn da trắng bệch tựa như một viên ngọc mất đi màu sắc, nhưng vẫn toát lên dáng vẻ mê người.

-Là nàng?

Nàng từng hiểu lầm Hùng với Dương yêu nhau, còn tìm gặp hẩn hỏi nữa. Nhìn nàng nằm bất động, khuôn mặt Hùng co quắp, thì thào:

-Thảm a! Làm sao bây giờ?

Hùng chỉ cần chút ít linh tuyến cứu Dương, lặng lẽ lên vào lấy một ít là được. Nhưng muốn cứu nữ nhân này, phải lặn sâu xuống suối linh tuyến để lấy linh thạch. Như này, khác gì vào nhà người ta ăn trộm, muốn bẻ luôn nhà người ta đi.

-Chàng sao vậy?

Thấy Hùng nhăn mặt nhíu mày, Thu Hằng hỏi.

-Ah, ta không sao, trên đời này không có gì làm khó được ta.

Hùng sĩ diện, trợn mắt nói bậy.

Hùng đem cô gái kia từ nhẫn trữ vật ra, nói:

-Nàng mặc lại quần áo cho nàng ấy giúp ta nhé.

-Vâng.

Thu Hằng đáp, rồi lấy ra váy áo mặc lên người cô gái kia.

Hùng cắn răng chỉ định điều giấy bay đi.

Oanh!

Điều giấy toả ra hào quang vạn trượng.

Vút vút!

Tốc độ điều giấy nhanh khủng bố, như muốn cắt phá không gian, vượt qua thời không.

....

Đảo Nghiên chiếm diện tích vô cùng vô tận, dãy núi, cự cốc vô số, coi như là Võ Đế đi chục năm cũng không đi hết nơi đây. Nơi đây có vô số yêu thú mạnh mẽ, cỏ thụ vô địch. Coi như là tồn tại bất hủ, thế gia lánh đời, hoặc là tông môn viễn cổ không hỏi thế sự mấy thời đại... những quái vật khổng lồ này đều không dám đi loạn nơi đây.

Lúc này, điều giấy toả ra bá khí ngập trời, dị tượng hiển hiện, đại đạo cộng minh lao vào sâu bên trong.

Đa số yêu thú - thần thụ thấy vậy, không dám ngăn cản, coi như không quen biết.

Một con bò mặt cười hỏi bố nó:

-Bố ơi con muốn thả điều!

Con bò ghé chi móng lên trời, thẳng tới con điều của Hùng.

Con bò bố to như quả núi, trên thân thể nó nhạt nguyệt tinh tú chớp động, đại đạo ẩn hiện, phun ra nuốt vào vô số pháp tắc.

Con bò bố chỉ thờ nhẹ liền tạo lên gió lốc. Nghe con mình nói vậy, bò bố hoảng sợ bịt mõm bò con lại.

-Ngoan, tí nữa bố dạy con tập bay, cần gì thả điều.

-Vâng.

Cộp cộp cộp!

Bò con vui vẻ dùng hai móng trước gõ vào nhau.

.....

Tồn tại cổ lão, một trong những đệ nhất thần thụ - Cây Bàng, nhìn thấy điều giấy, nó lẩm bẩm:

-Là xe ngồi của ngài ấy?

Thời đại Thần Thoại, thời điểm điều giấy bay lượn, chư thần tránh lui, coi như là Vô Thần vô địch cũng tự mình đón chào.

Một đường đi tới, thấy không bị cản trở, Hùng thờ phào một hơi. Mặc dù hắn không sợ chúng nó nhưng nếu gặp phải cản trở cũng khá phiền phức.

Hai ngày sau, điều giấy tới trước một ngọn núi to lớn.

Hùng đang ngồi ở trên điều giấy, lập tức mở hai mắt ra, nhìn ngọn núi trước mắt.

Núi Độc Tôn, phóng tầm mắt nhìn tới chính là một mảnh xanh biếc, cỏ thụ chập trùng, có thần phong kinh thiên, có đại thụ chọc trời, cũng có thác nước thẳng xuống dưới ngàn mét. Càng có dây leo tựa như rồng leo ở trên vách đá dựng đứng. Bất luận là ai, nhìn thấy mảnh sơn hà trước mắt này, đều sẽ tán thưởng mảnh sơn hà trước mắt kia trắng lè. Mảnh sơn hà này cùng với sơn hà những địa phương khác khác biệt, ở trên không trung núi Độc Tôn lơ lửng một ngọn tháp đen như mực, vô số hắc quang xung quanh, từng sợi từng sợi hắc quang đặc sệt giống như mực. Chính là vì vô số hắc quang giống như mực kia lơ lửng ở các nơi khiến nơi đây lung linh, mỹ lệ.

Tháp Bút cao năm trăm mét, bên ngoài giống một chiếc bút lông dựng ngược. Trên thân tháp có khắc theo chiều dọc ba chữ Tả Thanh Thiên mang nghĩa: Viết lên trời xanh.

- Oa, thật đẹp!

Hai mắt Tiểu Vi phát sáng nhìn xung quanh.

Thu Hằng cũng khiếp sợ mở to mắt.

Tháp Bút là thần vật nghịch thiên, có thể dùng nó viết ra vạn vật, một bút hạ xuống hoá sơn hà, một bút hạ xuống hoá non sông, một bút hạ xuống viết lên thương thiên.

Nhìn ngọn tháp đen như mực kia, Hùng cảm khái, vô tận năm tháng hắn vẫn quay lại đây. Truyền thuyết kể rằng, toàn bộ hòn đảo này từng do một vị thần dùng Tháp Bút viết ra, vì vậy yêu thú - thần thụ không thể chạy ra bên ngoài. Không ai chứng thực truyền thuyết có thật hay không, thậm chí Hùng cũng không biết, nhưng yêu thú – thần thụ khủng bố không ra ngoài được là sự thật.

Đời này, Hùng muốn lấy cây bút kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Voi chín ngà

Sau khi tới chân núi Độc Tôn Hùng lệnh điều giấy hạ xuống.

Đặt Thúy, Dương nằm trên điều giấy, Hùng cùng Tiểu Vi và Thu Hằng xuống dưới đi bộ lên núi.

Không phải hắn không muốn bay lên luôn, mà nơi đây có cấm chế không thể phi hành, cho dù là Vô Thần cũng không thể bay lên đó, chỉ còn cách đi bộ lên.

Đào Nghiên to như vậy mà núi Độc Tôn chỉ chiếm diện tích một ngàn dặm vuông. Vừa mới hạ xuống chân núi, Thu Hằng liền cảm thấy vô số cổ áp lực

vô hình, trong lòng nàng không tự chủ được sinh ra sợ hãi, hoảng sợ bất an nói:

-Anh Hùng nơi này thật tà môn, thiếp cảm thấy rất khó chịu, tựa như có vô số ánh mắt đang nhìn chúng ta.

-Đừng sợ, chúng nó không có ác ý, chỉ là rất tò mò.

Nhìn tất cả chung quanh, Hùng tỏ ra rất bình tĩnh. Hắn biết đám yêu thú – tổ thụ đang chú ý tới bọn hắn.

Sau khi hò hét vui chơi, Tiểu Vi ngáp ngủ, nàng quay sang hỏi:

-Sao đại ca biết chúng nó không có ác ý?

Hùng mỉm cười, nói:

-Ta biết chúng nó muốn gì.

Thu Hằng có chút giật mình:

- Chúng nó muốn làm gì?

Hùng ôm lấy Tiểu Vi, nhẹ giọng nói:

-Bị nhốt nơi đây ức vạn năm, tất cả chúng nó đều muốn ra bên ngoài.

Chúng kiến vô số điều kì lạ, Thu Hằng quen dần, nàng cười nói:

-Chàng là đỉnh Võ Tôn, thiếp là Cao Cấp Võ Tôn, cùng chàng so sánh chính là kém cách xa vạn dặm.

Hùng cười nói:

- Mặc dù nàng theo Tiểu Huyền biết một số chuyện nhưng thế giới này còn muôn vàn bí mật, ngay cả ta cũng không biết được.

Khò khò!

Tiểu Vi nằm trên người Hùng ngủ say, trong miệng chảy ra dòng nước miếng trong suốt, Hùng yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lắm lắm.

-Xem ra nàng sắp thức tỉnh long huyết hoàn toàn.

Ngay tại lúc Thu Hằng cùng Hùng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, yêu thú – yêu thụ trong rừng đều xông tới, vô số ánh mắt mong chờ nhìn chằm chằm ba người.

Thu Hằng có thể cảm ứng được những ánh mắt đó tồn tại, lại không phát giác chúng nó là thứ gì.

Lúc này, Hùng cầm lấy bàn tay mềm mại của Hằng bước lên núi Độc Tôn.

-Ngao ô!

-Rống!

-Gruuu....

-Chi chi chi...

Nhìn ba người đi vào núi Độc Tôn, lập tức dẫn tới vô số yêu thú vui mừng rống lên. Đám Yêu Thụ vui sướng khuấy loạn cành cây.

Sinh mệnh yêu thú - yêu thụ gặp nhiều lần con người, vô tận năm tháng trôi qua, bọn chúng biết điều giấy kia đại biểu cho thứ gì, tất cả sớm chờ ngày này lâu rồi.

Nay, ngài ấy tới đây, rất nhiều yêu thú đều toát ra vẻ chờ đợi cùng vội vàng.

-Trên đời ngoại trừ tiểu tử kia, không ai giúp được các ngươi.

Một con voi chín ngà đi tới trước nhất, nói.

Thân thể con voi này nhỏ bé như con mèo, đặc biệt là nó có chín cái ngà, bao gồm 9 loại màu sắc: Xanh, đỏ, tím, vàng,.... khác nhau, nhìn rất quái dị. Nhưng đám yêu thú – yêu thụ đều tỏ vẻ cung kính trước nó.

Nếu Hùng ở đây có thể nhận ra con voi này, đây chính là tồn tại vô địch vạn cổ, không ai biết nó xuất hiện từ bao giờ, thừa còn bé, Hùng từng gặp nó.

Chín cái ngà kia tương ứng với 9 loại bản nguyên đại đạo, cho dù 9 Võ Thần cũng không dám trêu chọc.

Thân thể con voi có cửu đại thần quang ẩn hiện, toả ra xung quanh khiến thiên địa lu mờ thất sắc. Nó giương mắt nhìn, lực lượng đại đạo tựa nước biển ập vào mặt. Linh khí xung quanh sôi trào, phóng lên không trung hình thành sóng thần.

Con voi im lặng nhìn hướng núi Độc Tôn.

...

Núi Độc tôn dạt dào sức sống, khắp nơi rực rỡ nhiều màu tựa như tiên cảnh, thánh địa.

Đất đai, sỏi đá trập trùng, thác nước dựng đứng sống động như thật. Nhưng nhìn kỹ thì thấy đất đai, thác nước toàn bộ là hư ảo.

Chim bay trên bầu trời hay thú chạy dưới đất, cây cối đều không có sinh mệnh mà do đại đạo diễn hóa ra.

Một gốc cây bạc hà to mọc cao lên trời trước mặt Thu Hằng, thân cây màu xanh cứng cáp, lá xanh biếc, nhưng nàng không ngửi được mùi hương thơm từ nó phát ra. Nhìn kỹ sẽ thấy thân cây, lá cây đều do pháp tắc ghép lại, cứng rắn như sắt. Thật sự nó không có sự sống, tất cả do đại đạo diễn hóa, chỉ là hình dạng đại đạo chứ không phải tạo vật sống.

Ban đầu Thu Hằng xem không hiểu, cứ tưởng đất đai đầy sức sống. Nàng theo Hùng đi một đoạn đường, dần nhìn ra manh mối. Tuy có chim bay trên trời, thú chạy dưới đất nhưng chú ý sẽ phát hiện mấy thứ này vô thức đi loạn.

Lúc này, một con sâu nhỏ trắng như tuyết từ trên một cây to nhảy xuống, tới trên một nhánh cây phụ cận Hằng, trên đầu nó toả ra năm đạo quang hoàn sắc thái khác nhau, con sâu nhìn Thu Hằng nói:

-Tiểu cô nương, theo ta thế nào?

-Ah!

Thu Hằng sợ sâu kêu lên, nàng dán sát bên người Hùng.

Hùng nhìn con sâu to bằng ngón tay, hần quay sang Thu Hằng, nói:

- Nó không phải sâu thật, nàng không phải sợ.

Nhìn con sâu hoá thành pháp tắc hoà tan giữa thiên địa. Thu Hằng cảm thấy khó tin, hỏi:

-Chuyện... Chuyện này là sao?

Hùng cười nói:

-Nàng có thể xem chỗ này như là hình chiếu của thế giới, nói đúng là mọi thứ nơi đây tồn tại như cái bóng.

Thu Hằng rung động, hoàn toàn không tin nổi:

-Không... Không thể nào!

Mọi người đều biết toàn bộ thiên địa, thế gian sinh linh đều là kiệt tác của đại đạo. Có trời có đất, có sinh linh, có thế gian, tất cả căn nguyên từ đại đạo. Thiên địa đại đạo tạo nên mọi vật, mọi vật hình thành cái bóng của chính mình.

Còn cảnh tượng trước mắt Thu Hằng không giống bên ngoài. Tại đây vạn vật không tồn tại nhưng lại sinh ra bóng.

Hùng nói:

-Nàng có thể xem nơi đây là mô hình thu nhỏ của thiên địa.

Thu Hằng tò mò hỏi:

-Tại sao?

Hùng nhìn lên đỉnh núi, nói:

-Bởi vì tất cả mọi vật tại đây như một bức tranh được Thập Bát vẽ lên, xoá đi rồi lại tiếp tục vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Học viết chữ

Hùng thu Tiểu Vi vào Trần Thiên Bi rồi dẫn Thu Hằng tiếp tục đi tới. Hai người leo núi đá, trèo đèo lội suối. Thậm chí họ còn bơi ngược lên thác nước.

Hùng đi qua mỗi một chỗ đều dừng lại, quan sát thật kĩ mọi thứ, dường như tham ngộ điều gì đó.

Mọi vật nơi đây không ngừng sinh ra rồi mất đi, có cái tồn tại rất lâu, có thứ tồn tại rất ngắn.

Hùng đang leo lên hòn đá, hòn đá tan dã, hoá thành cái cây,... Những thứ nhỏ bé tan biến nhanh, còn như cả ngọn núi muốn tan biến cũng mất hàng trăm năm, nghìn năm.

Phù Phù!

Sau nửa ngày, Thu Hằng thở hổn hển, mồ hôi ướt đầm áo váy, dán sát người lộ ra đường cong mềm mại.

Hùng ôm Thu Hằng vào lòng, hôn nàng một cái, nói:

- Đây là thiên địa chân đạo, quy luật của thiên địa, nàng cố gắng tiếp xúc tham khảo, sau này thành tựu Võ Thần có cơ hội bước thêm một bước.

Thu Hằng ngây người, lời hắn nói làm nàng chấn động.

Trong ấn tượng của mọi người thì Võ Thần là vô địch thiên hạ, vĩnh sinh bất diệt. Hùng nói Võ Thần có thể đi thêm bước nữa. Còn có tồn tại mạnh hơn Võ Thần.

Hùng nhìn biểu tình của Thu Hằng, cười nói:

- Thiên Địa đại đạo có hàng nghìn hàng vạn. Muốn nắm giữ tất cả là chuyện không thể nào. Võ Thần chỉ nắm giữ một loại đạo duy nhất trong thiên địa.

Hằng cảm thấy rất khó tin, hỏi:

- Vậy nắm giữ nhiều loại đạo người ta gọi là gì?

Hùng nói:

- Ta nói ra sẽ ảnh hưởng tới nàng, sau này nàng đi tới cực hạn đạo của bản thân, ta sẽ nói cho nàng biết.

Hằng tò mò hỏi:

- Vậy sao chàng không để Tiểu Vi ra ngoài tìm hiểu nơi đây?

Hùng nhẹ giọng:

- Tiểu Vi là chân long, muội ấy chỉ cần tu luyện, đạo của bản thân sẽ tự hình thành không cần phải tìm.

Nhìn vẻ mặt ước ao của Hằng, Hùng nói:

- Thực ra như vậy không hẳn là chuyện tốt.

Mặc dù thần thú trời sinh gần đại đạo, nhưng không thể bước qua bước cuối cùng. Thiên địa sẽ không để những thứ nó tạo ra vượt qua nó. Như rùa đá, tổ long kia, dù chúng nó bất tử bất diệt, có sức mạnh xoay chuyển càn khôn, nhưng không làm gì được Hắc Thiên.

Chỉ có đạo bản thân, thấu hiểu thiên địa mới có khả năng vượt qua cực hạn thiên địa, thành tựu Thiên Đế.

- Chàng từng đến đây?

Thu Hằng hỏi.

Hùng gật đầu:

- Ta từng ở đây hàng tỉ năm.

Nghĩ tới một mình Hùng cô độc tại đây hàng tỉ năm, Hằng hít sâu một hơi, hỏi:

- Chàng ngắm cảnh một tỉ năm?

Hùng trả lời:

-Không, ta ngồi xem công pháp, võ kỹ, kiếm đạo, chưởng thức,....

Thu Hằng kinh ngạc:

-Võ kỹ?

Thu Hằng giương mắt nhìn bốn phía, tất cả tuy do thiên địa đại đạo diễn hóa ra, nhưng nàng không thấy trong đó có võ kỹ gì.

Hùng cười cười, dẫn Thu Hằng đi lên đỉnh núi Độc Tôn.

Trên đỉnh núi, Hùng chỉ một cây thông, nói:

-Cây thông thẳng tắp kia ẩn chứa kiếm đạo vô thượng. Hòn đá to lớn kia ẩn chứa quyền đạo dũng mãnh vô bì,....

Hùng tiếp tục chỉ vào hai con chó đang cười lên nhau, nhẹ giọng giải thích:

-Hai con chó kia ẩn chứa âm dương đại đạo tối cao.

Thu Hằng nhìn sang, chỉ thấy một con chó đực cười lên một con chó cái rồi lắc mạnh, chả có cái gì âm, cái gì dương cả, mặt nàng đỏ như gấc, trợn mắt nhìn Hùng:

-Bại hoại, thì ra chàng ở đây tí năm xem mấy thứ vô lại này.

Mặt Hùng tỉnh bơ, nói:

-Trời sinh có âm có dương, có ngắn có dài, bù đắp lẫn nhau. Đây là quy luật vạn vật.

Nghĩ lại hôm trước bị hấn lật qua lật lại, muốn nàng hết lần này tới lần khác, Thu Hằng xấu hổ gất lên:

-Luu manh.

Nàng không ngờ hấn làm chuyện xấu mà nói năng hùng hồn như vậy, quy luật vạn vật nữa chứ. Nhìn Hùng cười nhếch nhếch, Thu Hằng bực mình trừng mắt nhìn hấn.

Hùng kéo Thu Hằng đi tới gần Tháp Bút.

Thu Hằng hỏi:

-Chàng định làm gì? Không xem công pháp nữa sao?

Hùng lắc đầu:

-Ta xem đủ rồi, cái ta muốn bây giờ là xem cách tạo ra những thứ đó.

Thu Hằng đi theo, nàng nhìn lên trừ ngọn tháp màu đen kia không có gì khác.

Nàng không phân biệt rõ Tháp Bút kia là thật hay do đạo pháp diễn hóa hình thành.

Thu Hằng nhìn kỹ, Tháp Bút đang viết chữ núi, một ngọn núi liền xuất hiện, ngọn núi biến đổi liên tục: núi đá, núi rêu xanh, núi đất,... Nàng nhìn hoa cả mắt..

Không đúng, Thu Hằng nhìn lại, chợt phát hiện không phải viết chữ núi mà Tháp Bút đang vẽ hình một quả núi, một quả núi liền xuất hiện, quả núi vừa xuất hiện, to dần rồi lại nhỏ dần rồi lại to dần.

Khi Thu Hằng nhìn lại, ngọn núi liền biến mất.

Tháp Bút đang viết chữ sông... diễn hoá ra hàng ngàn con sông khác nhau.....

Tháp Bút viết chữ hoa... vô số bông hoa xuất hiện...

Thu Hằng ngơ ngác nhìn, nàng không biết mình bị hoa mắt hay ảo giác. Thu Hằng tập trung tinh thần muốn xem rốt cuộc nó viết gì, bỗng trời đất quay cuồng, trước mắt nàng có trăm ngàn vạn hình ảnh được vẽ ra. Mắt Thu Hằng tối sầm.

Khi Thu Hằng nhìn thấy Tháp Bút viết chữ chết... nàng cảm giác toàn thân lạnh băng như dưới địa ngục, lúc này hơi thở nam tính mạnh mẽ tràn vào cơ thể nàng, làm nàng rung mình tỉnh táo lại. Thì ra Hùng đang ôm nàng vào lòng.

Hùng lau mồ hôi thơm trên trán nàng, ôn nhu nói:

-Nàng thử bình tâm tĩnh khí, vô dục vô cầu, buông lỏng cơ thể rồi hãy xem.

Thu Hằng làm theo lời hần nói, nàng hít sâu một hơi, thả lỏng cơ thể, điều chỉnh tâm thần nhìn xem.

Chỉ thấy Tháp Bút viết nhưng không có chữ nào cả, nàng nhìn kĩ lại dường như có chữ Vô. Hằng mê man nhìn vào đó. Cơ thể nàng mờ nhạt, dần dần hư ảo, trở lên trong suốt.

Hùng mỉm cười đặt nàng ngồi xuống, hần lại gần Tháp Bút bắt đầu học viết chữ.

Trên đời không mấy ai có thể viết được chữ tại đây, trừ Võ Thần hoặc Hư Thần hoặc tồn tại cổ xưa như Hùng, rùa đá, con voi,... Cho dù Võ Thần tới đây cũng chỉ nhìn ra được có một chữ.

Nếu Thái Tổ Đại Thần tới đây sẽ nhìn ra chữ Kiếm.

Chỉ Minh Đại Thần sẽ nhìn ra chữ Văn.

-.....

Hùng nghiêm túc nhìn Tháp Bút, hần nhìn chăm chăm từng sợi tơ pháp tắc nhỏ nhất xung quanh nó, bắt đầu tham ngộ.

Hùng như đang đọc một cuốn sách về vạn vật, từng chữ từng chữ hiện ra trong đầu, rồi từng chữ đó diễn hoá thành hình ảnh trong đầu hần.

Hùng chìm đắm trong vòng tuần hoàn này, sâu trong thức hải hiển hiện vô số chữ, diễn sinh ra vô số thứ, tạo lên lớp lớp kí ức khổng lồ trong đầu hần. Hần vừa xoá những thứ dư thừa, vừa suy diễn vô số chữ tiếp theo.

Hùng chìm đắm trong ghi nhớ chữ, hần như hóa đá, liều mạng viết viết xoá xoá trong đầu, khiến bản thân hần rơi vào nguy hiểm.

Hần không hay biết gì, liều mạng suy nghĩ hao tổn huyết khí, sinh mạng sống của hần.

Tuổi thọ, sức sống của Hùng hao tổn kinh người, mái tóc từ đen chuyển sang hoa râm rồi bạc trắng như thể trong một giây già đi chục tuổi.

Cả lòng tong, máu huyết chân long bùng cháy hồi phục khí huyết của Hùng.

Oanh!

Trần Thiên Thể toả sáng.

Bùng!

Thiên Thư bay lên, hàng loạt pháp tắc diễn sinh bao trùm thân thể Hùng.

Trong phút chốc toàn bộ trạng thái của Hùng phát huy đến cực hạn, tiên thể bỗng chốc đại thành. Trần Thiên Thể như chân thân bám vào người Hùng. Thiên Thư tạo thành một cái lồng bao bọc hần lại. Chân long chi huyết, được lực cả lòng tong sôi trào trong máu huyết hần.

Sức sống Hùng mất đi, rồi lại được bổ sung, rồi lại mất đi. Tóc hần lúc trắng lúc màu đen, đổi sắc màu liên tục.

Cuối cùng, trong đầu Hùng tổ hợp thành 4 dòng chữ, ẩn chứa chân lý vô thượng:

Lấy đại đạo làm giấy

Lấy tâm làm bút

Lấy pháp tắc làm mực

Viết lên thiên địa vạn vật.

Không biết bao lâu sau, Tháp Bút hoá thành cái bút lông bằng ngón tay. Lúc này, tóc tại Hùng bạc trắng, da khô queo, lưng còng xuống. Hần biết bước tiếp theo là quan trọng nhất, bước này không vượt qua là vạn kiếp bất phục, hần run rẩy đi tới cầm chiếc bút kia.

Hùng viết chữ "Địa".

Pằng! Chân hần nổ thành mưa máu.

Hùng viết chữ "Thiên".

Pằng! Không khí xung quanh nổ mạnh chấn Hùng phun máu.

Hùng nhin đau về chân dung của mình.

Pằng! Thân thể Hùng nổ to, máu chảy như suối.

Hùng run rẩy viết chữ " Pằng ".

Ầm! Hấn nổ tan xác.

-Cái định mệnh.

Thần thức Hùng gào lên.

Lúc này, thức hải của Hùng toả sáng, rồi mờ ra, bên trong là một ngân hà khổng lồ mênh mông không điểm cuối. Từng đợt hỗn nguyên đại đạo thô to như vô số dải ngân hà hiện ra. Đây là điểm chung cực của Hùng. Thời điểm là Thiên Đế hấn từng gia cố thức hải, là thứ căn bản nhất của hấn.

Lúc này, một thanh niên không rõ dung nhan, một bước bước vào núi Độc Tôn. Khi thanh niên này xuất hiện, vạn tộc vì đó quỳ bái trên mặt đất. Thanh niên này vừa xuất hiện, thiên địa dị tượng chớp động, hào quang toả khắp đất trời, chư thần đại đạo đều nằm ở dưới chân của hấn, vạn cổ đến nay, tựa như một mình hấn vô địch, duy ngã độc tôn.

Thanh niên đưa tay tóm Tháp Bút rồi vẽ lên hình Hắc Thiên.

Oanh oanh oanh oanh.

Thiên địa run rẩy chấn động, trời đất tối đen, toàn bộ một mảng đen sẫm, như tận thế buông xuống, toàn bộ sinh linh sợ hãi run rẩy.

Tháp Bút dạn nứt, nó sợ hãi vội xoá cái hình kia đi, lúc này thiên địa mới bình tĩnh trở lại.

Hùng khôi phục thân thể, nhìn nó cười hắc hắc:

-Vẽ hình ta nguoi liền làm nổ tung. Giờ vẽ tên đó nguoi lại sợ té khói. Hahaha...

Hùng cười âm lên, nói tiếp:

-Giờ nguoi trở thành kẻ thù với tên đó rồi, chỉ còn cách theo ta thôi, thế nào?

Tháp bút rung lên u u u, nếu nó có khuôn mặt thì lúc này là vẻ mặt tức giận, hay đúng hơn là vẻ mặt cực kỳ khó xem.

Hùng uy hiếp:

-Nguoi suy nghĩ kĩ đi a, theo ta hay chờ bị làm thịt?

Nếu Tháp Bút có vẻ mặt thì chắc chắn cực kỳ khó xem, mặt xanh như tàu lá chuối, giận dữ phát cuồng. Bản thân nó là tồn tại rất cường đại, vô địch vạn cổ, nhưng hôm nay bị một tên nhân tộc nhỏ bé uy hiếp, hơn nữa nó buộc lòng chấp nhận mỗi uy hiếp đó. Cuối cùng, nó cũng chịu thua hiệp, bay tới gần Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Long mạch

Khi thân ảnh màu trắng từ thức hải Hùng đi ra. Voi chín ngà hoảng sợ:

- Má ơi! Tiểu tử này tính làm thật.

Nhìn bầu trời chuyển sang màu đen con voi biến sắc, nó sợ chết khiếp kêu lên:

-Tiểu tử này điên rồi, dám vẽ tên kia.

Nói xong, con voi co vòi chạy mất tích. Nó sợ hãi a, tên kia mà biết chuyện nơi đây, không một sinh linh nào có thể sống được.

Nhìn con voi chạy trốn, đám yêu thú không hiểu gì, tròn mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, thiên địa trở lại bình thường, yêu thú – yêu thụ bên ngoài thấy núi Độc Tôn còn nguyên, chúng nó khóc âm lên:

-Thất bại.

-Vẫn bị nhốt trong chuồng.

-Ngao ngao

-Ô ô

-....

Một con vẹt bầu chảy nước mắt, khóc to:

-Quác quác.

.....

Trên núi, Hùng cười nói:

-Ha ha ha, thành công!

Tuy bị thương nặng nhưng hắn rất hưng phấn, hươu thứ cầm trong tay.

Trong tay Hùng là một chiếc bút lông bằng gỗ, cổ kính, loang lổ như bị vứt bỏ từ lâu. Cây bút trông không chút bất mắt, có ném ngoài đường cũng không ai thèm khom lưng nhặt lên.

Hùng cất Tháp Bút đi, ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Một lúc sau Hùng đứng lên, nhìn Thu Hằng ngồi bên ngoài. Hắn biết nàng đang chạm tới đạo của mình. Hùng suy nghĩ vẫn vơ. Vì sao hắn thích Hằng như vậy, hay vì trên người nàng có chút khí tức của Tiểu Huyền.

Hùng lác lác đầu, thích thì thu thôi cần gì suy nghĩ nhiều.

Đám yêu thú – yêu thụ bên ngoài kêu cha gọi mẹ một lúc lâu rồi giải tán, uy thế vô địch vừa nãy cũng không phá được cấm chế nơi đây, chúng nó làm gì được.

Hùng ôm Thu Hằng xuống núi rồi đặt nàng lên điều giấy, nhìn xung quanh im lặng. Hùng thờ dài, chúng nó muốn rời khỏi đây là điều không thể nào, quy luật thiên địa, không phải ai cũng phá vỡ được.

.....

Hùng lệnh điều giấy bay lên bầu trời Hồ Guom Bí Địa. Thu Hằng vẫn tham ngộ đạo, hắn tiếp tục chữa thương.

Năm ngày sau, trên độ cao một triệu dặm, Hùng nhìn phía bên dưới mà nhăn mặt. Hồi trước, hắn từng nhảy xuống từ đây, tí chết, bây giờ nghĩ lại Hùng cảm thấy hơi sợ hãi.

Tiểu Vi nằm trong lòng Hùng, hỏi:

-Đại ca chúng ta lên cao như vậy làm gì?

Hùng vuốt tóc tóc nàng, nói:

-Ta chuẩn bị đi vài ngày!

Tiểu Vi năn nỉ:

-Muội đi cùng với ca nha?

Muốn tới long mạch phải đi qua dòng khí lưu lạnh khủng bố, Hùng không muốn nàng chịu khổ. Hắn nhẹ giọng:

-Muội ở đây chờ ta.

Tiểu Vi ủy khuất bĩu môi:

-Nhưng...

Hùng vỗ về Tiểu Vi, nhẹ nhàng nói:

-Ngoan nào! Muội không tin ta sao? Chờ ta ở đây, ta sẽ quay lại nhanh thôi.

Tiểu Vi nhìn về mặt kiên quyết của Hùng, biết không thể nào thay đổi được quyết định của hắn. Nàng đưa tay cầm lấy tay Hùng áp lên trên mặt mình, hai má nhẹ nhàng ma sát nói:

-Muội đợi ca! Nhưng ca nhất định phải nhớ, nếu ca gặp chuyện gì, muội tuyệt đối không muốn sống nữa.

Hùng yêu thương ôm chặt Tiểu Vi, cười nói:

-Ta đi thăm lão bằng hữu thôi, không sao đâu.

Ừm! Tiểu Vi gật đầu.

Trong lòng nàng nghĩ, với bản lĩnh của hắn, nàng không tin hắn có thể gặp nạn.

-Ta xuống đây.

Nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Vi. Hùng đứng dậy, hít sâu một hơi, lập tức nhảy xuống bên dưới.

Oanh!

Trần Thiên Thể toả sáng, nặng trĩu trĩu vạn cân, Hùng rơi nhanh xuống dưới. Thân thể hắn ma sát với không khí bắt đầu bốc cháy nghìn ngút.

Trăm nghìn dặm.....

Vù vù vù!

Tiếng gió cắt xé vang lên, lập tức cắt vụn quần áo trên người Hùng. Kinh phong cắt xé vào da tạo thành vô số vết trắng.

Nên biết rằng, lúc này Trần Thiên Thể đại thành, cả người Hùng cứng rắn vô bì, sớm đã đao thương bất xâm mới phải. Tuy nhiên, hắn vẫn cảm nhận được vô số vết chém đau rát trên người, nhiệt độ cơ thể Hùng dần tăng nhanh, làn da đỏ rực.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục tăng tốc lao xuống dưới.

Vù vù vù!

Roẹt roẹt roẹt!

3 trăm dặm, 2 trăm dặm,..... 1 dặm

Ừng ừng ừng ừng!

- Kia... kia là vật gì?

Có người nhìn lên trời nói.

-Trời giáng bảo vật a!

Đám người trên Hồ Guom bí địa nhìn lên trời, chỉ thấy một khối nham thạch đỏ rực to lớn rơi từ trên trời xuống.

Àm!

Lúc này, Hùng rơi xuống va chạm với mặt hồ, lập tức toàn bộ hồ nước sôi trào, từng đợt sóng dâng cao rồi lan ra. Đây chỉ là đợt thứ nhất, kế tiếp, mặt nước nhấc lên sóng thần cao chừng nghìn trượng, rồi giống như sóng thần cuốn ra khắp bốn phương tám hướng.

Mọi người vội vã tập hợp tông môn, chạy hướng bên này tìm bảo vật.

...

-Lạnh rồi!

Sâu vạn dặm dưới đáy Hồ Guom, Hùng run bật bật, không ngờ từ độ cao tích nhiệt độ mà vẫn lạnh như vậy. Hắn đang cố gắng bơi xuyên qua dòng chảy màu lam bên dưới đáy hồ.

Từng trận hàn khí lạnh thấu xương chui vào, cả người Hùng như biến thành cột băng. Khí lạnh toả ra như muốn đóng băng vạn vật, thậm chí đại đạo, pháp tắc cũng bị băng phong. Cái lạnh đánh thẳng vào tận linh hồn.

Tại đây pháp tắc hệ hoà không dùng được, chỉ có thể dựa vào tích nhiệt độ từ trên cao mới vượt qua dòng chảy kia.

Sau khoảng nửa giờ, vượt qua dòng chảy lạnh, Hùng rất nhanh đi vào sâu đáy hồ. Một lúc sau kỳ cảnh xuất hiện, đáy hồ này cư nhiên xuất hiện một mảnh đất rộng lớn.

Ở bầu trời mảnh đất kia, có một kết giới giống vỏ trứng cắt đứt nước hồ, mơ hồ có thể thấy trong đó có cây cối, sông ngòi, núi đồi. Đây chính là toà long mạch dưới đáy biển.

Hùng lấy Tháp Bút vẽ một vòng tròn nhỏ ngoài kết giới rồi chui vào bên trong. Mặc dù bị khoét một cái lỗ nhưng nước không chảy vào được, sau khi Hùng vào liền xoá nét vẽ đi.

Long mạch nhìn từ trên cao xuống là từng ngọn núi độc lập chẳng khác gì núi thường, thế nhưng nếu nhìn cùng lúc thì chúng giống như sống lưng cự long phập phồng, mà tòa núi cao nhất chính là đầu cự long, nó mang theo khí thế trùng thiên, xác thực có vài phần tuyệt diệu không thể tả. Địa thế chỗ này là phi long thăng thiên, chính là phúc địa hiếm có. Mà chỗ hình thành linh tuyến chính là miệng cự long bên ngọn núi cao nhất kia, trải qua ức vạn năm tích lũy đại lượng tinh hoa đất trời mới hình thành linh thạch.

Dòng sông to nhất ở giữa chính là suối linh tuyến, bên dưới có linh thạch, mấy dòng suối nhỏ chảy xung quanh không có.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Hấp thu linh tuyến

Bên trong Long Mạch, từng đợt long ngâm vang lên, long khí vô cùng vô tận như là thác nước xông lên thiên không, vô số thiên địa thần vật “linh tuyến” dạng hơi, thảo thảo bất tuyệt dâng trào.

Trên không trung nơi đây, có rồng bay phượng múa, có chư thần giảng đạo, có tiên nhạc vang vọng,....

Hùng lấy ra quần áo mặc vào, rồi dùng Thiên Thư che lấp khí tức của mình. Một đường cẩn thận, giống như ẩn thân, không ngừng đi tới dòng sông kia.

Một ngày sau đó, hần rốt cục thấy được dòng sông!

Rống!

Một tiếng rồng gầm xông thẳng tới chân trời, sau đó là một đạo dao động không rõ tản ra, có một loại cảm giác làm cho người ta phát ra kinh sợ vô cùng từ đáy lòng.

- Là nó!

Hùng ngưng trọng nói, hần càng thêm cẩn thận đi lên, hần không muốn bị đánh đập a. Tuy rằng thấy được dòng sông, nhưng khoảng cách vẫn còn rất xa, lại là nửa ngày sau, hần rốt cuộc tới bên bờ sông.

Dòng sông rộng khoảng 20 mét, dài 100 mét, linh tuyến chậm rãi lưu động theo quy luật nhất định, tựa như dòng nước gợn sóng lăn tăn. Ở trên mặt sông có vòi linh tuyến phun lên giống như vòi nước, nhưng phun không cao, chỉ có ba mét mà thôi. Vừa nhìn thấy linh tuyến, tim Hùng đập thịch thịch. Linh tuyến nhìn cùng nước phổ thông không khác nhau, nhưng mà nhìn kỹ, lại phát hiện điều không tầm thường. Linh tuyến trong suốt sáng bóng nhàn nhạt, thời điểm cẩn thận quan sát, lại không phải màu trắng trong suốt mà là một màu xanh biếc như nước biển. Từng hạt linh tuyến như từng khóa tinh thần, từng khóa từng khóa xếp chồng lên nhau. Ở bên trong dòng sông, từng hạt linh tuyến so với hạt bụi còn muốn nhỏ gấp trăm lần, ngàn vạn hạt linh tuyến dạng nguyên tử liên kết với nhau theo quy luật nào đó tổ hợp thành phân tử, vô số hạt phân tử tập hợp tạo nên vô số hạt linh tuyến to như giọt nước.

- Đồ tốt! Đồ tốt!

Vừa thấy được linh tuyến, Hùng thêm thường liếm môi.

Từng là Thiên Đế, chương quân đất trời, dạng bảo vật gì hần chưa từng gặp qua, dù là bảo vật được người xưng đế nhất thiên hạ, hần cũng gặp qua. Lúc trước hần toàn dùng linh tuyến tắm gội, súc miệng, đánh răng. Bây giờ ngay cả một giọt cũng không có mà uống, bắt hạnh a.

Hùng lấy ra cái bình sứ múc linh tuyến.

Bùm!

Bình sứ vỡ vụn.

Thiên địa uẩn dục ức vạn năm không phải bình sứ của hán có khả năng chứa nổi, phải biết, trong một giọt nước nhỏ chứa vô số khóa tinh thần, mỗi khóa nặng tựa một ngôi sao nhỏ. Bình sứ sao có khả năng chứa nổi đây.

Hùng nghĩ nghĩ tới Trần Thiên Bi, hán lấy viên đá bằng nắm tay kia ra...

Trần Thiên Bi vui sướng run lên U U, thoáng cái từ trong tay Hùng bay ra.

“Tôm” một tiếng, nó vậy mà hung hăng nhảy xuống sông.

Nhưng mà, vài giây sau nó lao lên ngay, nó liều mạng bỏ chạy.

“Tôm” Trần Thiên Bi lại rơi xuống, lần này giống như là trượt chân rơi xuống.

Trong nháy mắt nó lại lao lên, rồi hướng tới Hùng kêu u u cầu cứu.

Hùng liền hút nó lên trên bờ.

Lúc này, Trần Thiên Bi tản ra ánh sáng mờ mờ, rồi nó biến to như trái bóng trong suốt, bên trong xuất hiện từng ngôi sao thật nhỏ. Do hấp thu quá nhiều linh tuyến, Trần Thiên Bi giống như hán từ uống say, lung la lung lay, xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng "ầm" một tiếng, rơi xuống đất.

Hùng cười cười:

-Cho chừa cái tội tham ăn.

Để Trần Thiên Bi trên bờ, Hùng bắt đầu nhảy xuống dòng sông kia.

Ừm!

Cảm giác rét lạnh truyền khắp toàn thân hán.

Hùng không để ý chút nào ngồi xếp bằng, Thiên Thư toả ra đạo đạo pháp tắc diễn sinh, Tháp Bút toả ra pháp tắc tạo vật quán quanh, bảo vệ hán. Sau khi đạt trạng thái tốt nhất, Hùng mở ra mỗi một lỗ chân lông toàn thân, hấp thu linh tuyến dày đặc tinh thuần kia.

Đôi là một Võ Tôn khác hấp thu một ít linh tuyến là nổ tan xác ngay, cho dù Võ Thần cũng không dám hút nhiều như Hùng.

Phúc duyên này, cũng chỉ có hán có thể hưởng dụng. Hán từ từ chìm xuống đáy, để cho toàn thân đều có thể hấp thu linh tuyến, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một sợi kinh mạch, mỗi một huyết đạo đều sử dụng triệt để với mức độ lớn nhất, tốc độ nhanh nhất. Cơ thể Hùng như có vô số máy bơm hút nước, nhưng đây không phải nước thường mà mỗi hạt tựa như một ngôi sao.

Hấp thu, luyện hóa, tăng lên!

Nửa ngày sau, Hùng dễ dàng đột phá Võ Quân.

Hán tiếp tục hấp thu, luyện hóa, tăng lên!

Hùng không ngừng tái diễn quá trình này.

Ừng ừng ừng!

Ba ngày sau, khí tức của hán bắt đầu tăng vọt...

Sơ cấp Võ Quân... trung cấp... cao cấp... đỉnh phong...

Vèn vèn không đến mười phút, khí tức của Hùng đã tăng tới đỉnh Võ Thánh.

Ục ục....

Lúc này, cơ thể Hùng truyền ra một tiếng động trầm đục kỳ dị. Sắc mặt của hán bỗng trở nên cực kỳ tím hồng, khí tức vừa tăng vọt của hán lại bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Việt Nam đại lục đa số mọi người không dám ép tu vi tụt xuống như vậy. Bởi vì ép tu vi xuống, đan điền kinh mạch căng phồng không chịu nổi liền nổ tung ngay, ép xuống không khác gì tìm chết. Hùng biết linh khí càng nén càng tinh thuần, sau này mới có cơ hội bước tới cực hạn.

Hùng hung ác ép tu vi tụt xuống Võ Quân mà không dựa vào bất kì ngoại vật gì, khuôn mặt hán vằn vẹo, thống khổ, da căng như sắp vỡ ra, linh hồn cũng run lên. Cơ thể hán run rẩy, mồ hôi chảy ra như tắm, kinh mạch nổi lên cuộn cuộn như có vô số con run chạy loạn dưới da. Đồi trước hán chịu qua vô số cực khổ, thống khổ hơn thể hán cũng vượt qua.

Ép ép ép! Ép cho ta!

Cuối cùng khí tức của Hùng hoàn toàn ổn định trung cấp Võ Quân.

Hô...

Thở ra một ngụm trọc khí. Hùng tiếp tục bơi xuống đáy sông.

Một ngày sau, sâu dưới đáy sông xuất hiện một viên gạch màu trắng đục, xung quanh có hỗn độn oanh chuyển.

Tìm Hùng đập bịch bịch, kia chính là tinh thạch a.

Hùng từ từ lại gần rồi cạo một ít bột ra, cẩn thận cất đi. Không phải hắn không muốn lấy nhiều, mà nếu hắn lấy linh thạch đi, long mạch bất ổn, thiên địa mất cân bằng, Bắc Vực sẽ gặp tai ương.

Thở phào một hơi, Hùng bơi lên.

Vừa ngóc đầu lên, một cái đầu rồng to lớn ập ngay trước mặt. Thấy nó đang tròn mắt nhìn mình, không khí có vẻ lạnh lạnh, Hùng méo mặt, hèn gì hắn cảm thấy dễ dàng như vậy, thì ra nó đứng trên bờ chờ mình chui đầu vào.

Hùng nhảy lên bờ, mỉm cười nói:

- Xin chào!

Long tổ nhìn chăm chăm Hùng:

- Tiểu tử nguoi còn dám tới đây?

Hùng tỏ vẻ xấu hổ, nói:

- Ách, cái kia... dù gì cũng là bằng hữu, ta tới thăm nguoi không được hay sao?

Long tổ nổi giận gầm lên:

- Tiểu tử chết tiệt, có ai đem bằng hữu dẫm dưới chân hay không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bỏ chạy

Long Tổ, tồn tại cổ lão từ thời Thần Thoại, trên người nó toả ra Long tức vô cùng kinh khủng, thân thể to lớn uốn lượn. Xung quanh nó có vô số hư ảnh Chân Long bay lên cao. Nó đảo mắt nhìn Hùng, toàn bộ linh khí cũng chuyển động theo, nhật nguyệt tinh thần cũng di động cùng, lôi kéo toàn bộ pháp tắc nơi đây, như thể toàn bộ thế giới đang chuyển động quanh nó. Mặc dù nó to lớn như vậy, nhưng so với toàn bộ Long Mạch thì khá nhỏ bé. Hùng không hiểu sao nó trên bờ sông chờ mình được.

Lúc này, Long Tổ nhìn chăm chăm Hùng, hai mắt rực lửa, long chảo như quả núi hướng hắn chụp tới.

- Con sâu chết tiệt! Hùng tức giận nói to.

Nhìn long chảo to lớn phát ra kinh phong vèo vèo, hắn quay đầu bỏ chạy, Trần Thiên Bi hoá thành nhẫn đeo lên tay hắn.

- Ngao!

Long Tổ phát ra tiếng rống giận phẫn nộ.

- Tiểu tử nạp mạng đi.

Long Tổ gầm lên, nó ngoái đầu hướng lên trời phun ra từng đạo long tức sáng lóe, long uy kinh khủng từ long tức phát ra giống như có sức mạnh xé rách không gian lao tới phía Hùng.

- Má ơi!

Hùng hét lớn, lấy ra Tháp Bút dòn lợc về lên một con sâu.

Oanh!

Từ trên hình vẽ đột nhiên đi ra một hư ảnh sâu lông khổng lồ cao nghìn mét. Hư ảnh giống hệt như thật, nó húc vào thân hình khổng lồ của Long Tổ. Ngay lúc này, linh lực trong cơ thể Hùng điên cuồng vận chuyển đỡ cự trào kia.

Ầm!

Dưới cú húc trời giáng của con sâu, Long Tổ bay ngược về phía sau, ầm một tiếng rơi phịch xuống cách xa trăm dặm, cây nát cả một khoảng khu vực rộng lớn, núi đá đều vỡ nát, mặt đất rung lên, cát bay đá chạy, linh tuyến văng lên trời.

Bụp!

Hùng cũng bị một trào tụt sâu xuống đất.

Phù phù. . .

Hùng thở phì phò nhảy lên, tiếp tục lao đi, hư ảnh con sâu sau một kích liền phiêu tán. Quần áo trên người Hùng rách tả tơi, trên người toàn vết máu. Trần Thiên Thể cũng không chịu nổi một trào đáng sợ kia. Thần thức cũng tiêu hao gần hết sau một hình vẽ.

-Rồng! Tiểu tử khôn kiếp!

Long Tổ giận giữ phát cuồng, tiếp tục đuổi theo, không ngờ tiểu tử này dùng con sâu húc mình. Đáng ghét mà.

Cảm giác được nguy hiểm đang ở phía sau không ngừng khóa chặt trên người, Hùng hoảng sợ, nếu nó tóm được mình, chắc chắn bị đánh đập hành hạ thảm. Đời trước Hùng từng bị nó oánh cả nghìn năm mới tha.

Bùm!

Lại có tiếng nổ lớn vang lên, Hùng tiếp tục bị chụp trúng, âm thanh xương vỡ răng rắc xuất hiện, Trần Thiên Thể vẫn không thể ngăn cản Cự Trảo trùng kích, máu chảy khắp người, hắn bị lực trùng kích đánh bay ra xa miệng phun máu tươi. Hùng rơi xuống đất tạo thành cái hố sâu vài mét.

Cảm nhận cơ thể đau nhức, Hùng nghiêng răng kệt kệt:

-Lão già đáng chết, biết vậy năm đó ta bắt lão cho bọn sâu cái, giun cái cường gian rồi.

Hùng nhin đau triệu hồi phân thân. Hắn dùng Tháp Bút vẽ vẽ lên phân thân để nó giống y bản thể, rồi cho nó tiếp tục chạy.

Bản thể Hùng chui vào Trần Thiên Bì, dùng Thiên Thư che lấp khí tức, Trần Thiên Bì hoá thành hạt bụi bay nhanh theo hướng khác.

....

Phân thân Hùng nhảy ra khỏi hố chửi ầm lên:

-Rồng già mất nét, rồng mắc dịch, rồng biến thái,...

-.....

Nói xong phân thân chạy nhanh đi, thu hút sự chú ý để cho bản thể chạy.

-Hử!

Long Tổ sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía phân thân Hùng đang loi nhoi phi nhanh. Nó cảm nhận được gì đó rất không bình thường. Tiểu tử này hình như chạy chậm hơn, còn nói nhiều nữa chứ.

Thấy nó nghi ngờ phân thân Hùng quay lại gào to:

-Con giun chết tiệt, có phải càng già lá gan càng nhỏ?

Mặc dù nghi ngờ nhưng nghe Hùng nói, Long Tổ giận tím mặt, râu rồng dựng ngược. Nó nhảy dựng lên, cái đuôi to lớn quét tới.

- Vù!

Kình phong gào thét, một đập này nhanh vô cùng, xuyên qua không gian thẳng tới phân thân kia.

Bùm!

Phân thân Hùng bị đập thành mưa máu, đuôi rồng đập xuống đất khiến mặt đất rung lên.

-Đáng giận.

Biết bị lừa, Long Tổ bay loạn xung quanh tìm vị trí của Hùng.

Trần Thiên Bi đang núp dưới đất, một đạo thần thức vô cùng khủng bố quét qua quét lại. Sau vài lần, đạo thần thức lập tức tập trung khu vực ngàn mét quanh Trần Thiên Bi. Long Tổ lao tới tấn công loạn khu vực ngàn mét kia.

Trên mặt đất âm ỉ nổ mạnh, sóng âm cuốn qua, mặt đất bị oanh nát, bành bành bành, núi cao xa xa cũng nhao nhao văng tung tóe, hiển thị rõ uy năng khủng bố kia. Kết cấu của vùng đất này là chắc chắn bậc nào, nhưng ngay cả như vậy, ở dưới oanh kích vẫn bị đánh ra hố sâu lớn như thế, đủ thấy thực lực khủng bố của Long Tổ.

May mắn có Thiên Thư che đỡ khí tức, Long Tổ chỉ có thể đập loạn. Một lúc sau, nó tức giận bỏ đi nơi khác, tiếp tục tìm kiếm.

Mười phút sau, Trần Thiên Bi mới từ trong đám bùn đất xuất hiện, tiếp tục bay đi, đi được vài dặm, Long Tổ lại xuất hiện oanh tạc khu vực xung quanh. Trần Thiên Bi bị oanh bật cùng bụi đất bay ra xa.

Hai ngày sau, Hùng dùng Tháp Bút vẽ ra hơn 100 hình ảnh của mình rồi thả cho chúng chạy loạn các hướng. Chúng nó vừa chạy vừa gào ầm lên:

-Rống rống.

-Haha....

-Hú hú.

-.....

Mới đầu Long Tổ mặc kệ, nhưng nghe đám kia gào dậy, nó tức điên lao tới chụp chết hết đám loi nhoi kia.

Một tháng sau, tôi gần kết giới Hùng thở phào một hơi, mấy ngày này hôm nào cũng thấp thòm bất an, hao tổn tinh thần về hình, thật vất vả a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Cứu người

Bên trong Hồ Guom có một dòng khí lưu nóng và một dòng khí lưu lạnh. Hai dòng khí nóng và lạnh giao nhau tận sâu đáy hồ, tạo nên nước xoáy đầy tất cả mọi vật lên bên trên.

Sau khi rời khỏi long mạch, Hùng tiếp tục bơi đi hướng dòng nước xoáy kia.

Hai ngày sau, trước mặt hắn là màu lam và màu đỏ, quấn lấy nhau tạo thành nước xoáy. Hùng liền bơi vào đó.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, Hùng như là đại pháo bắn vọt lên trên.

....

Sau khi Hùng nhảy xuống hồ, vô số cường giả tưởng có bảo vật liền tập trung lặn xuống xem, ai ngờ chạm phải dòng khí lạnh khủng bố, đa phần bị đóng băng hết. Một số người ở xa may mắn chạy thoát, sợ hãi không dám tới đó nữa.

Từng có Bán Thần hệ hoả lặn xuống thăm dò, nhưng một đi không trở lại.

Đây là Bán Thần a, tồn tại ở đỉnh kim tự tháp, gần như vô địch, vậy mà ngóm dưới đó. Tin tức truyền ra, thiên hạ đều khiếp sợ.

Lúc này, Điều giấy đang đậu ở khu rừng cách đó không xa.

Cách thời điểm Hùng nhảy xuống hơn một tháng, không có tin tức gì của hắn. Thu Hằng cùng Tiểu Vi rất lo lắng, các nàng lo lắng cầu nguyện, cầu mong hắn bình an trở về, dù các nàng đối với Hùng có lòng tin, nhưng mà, trong nội tâm vẫn chột dạ, thấp thòm bất an.

Một tháng tiếp theo trôi qua, ngồi trên điều giấy, Thu Hằng rất nhớ Hùng, nàng nhìn về phía mặt hồ kia. Hơn hai tháng không thấy Hùng đâu. Nàng thèm cảm giác được hắn ôm vào lòng vuốt ve, cảm giác đó thật hạnh phúc.

Ngày qua ngày....

Thu Hằng đứng ngồi không yên, nàng vừa chạm tới cánh cửa của đạo nhưng hiện tại một chút tâm tư tu luyện cũng không có, một ngày một ngày mong ngóng, ngóng trông hần trở về, nhưng mà, một ngày lại một ngày trôi qua, vẫn không có nhìn thấy hần.

Tiểu Vi ngồi bên, thân thể nhỏ nhắn run run, hai mắt đỏ hoe như muốn khóc.

Nhóm người tìm kiếm bảo vật lâu ngày không tìm được gì liền bỏ cuộc, đi qua nơi khác tìm kiếm cơ duyên.

Hôm nay, mặt hồ phẳng lặng, nước hồ xanh biếc, sóng hơi lăn tăn.

"Suu"

Một vật thể bay khỏi mặt nước cách đó khá xa. Điều giấy cảm nhận khí tức của Hùng lao nhanh tới bên này.

Hùng nhảy lên điều giấy, nói to:

-Lão bà, ta đã về rồi đây!

Hai nàng bị thanh âm đột ngột của hần làm cho giật mình.

Thu Hằng cực kỳ vui, nhẹ nhàng hô lên:

-Tướng công

Tiểu Vi khóc to, nói:

-Đại hôn đản, ô ô, huynh bây giờ mới chịu về, muội đã nghĩ là không gặp được huynh nữa.

Hùng ôm chặt Tiểu Vi vào lòng, cảm thấy thân thể nàng rất lạnh và không ngừng run rẩy. Tiểu Vi khóc huhu, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống như những quả cầu thủy tinh long lanh.

Hùng cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt trong suốt kia, cảm giác có vị ngọt ngọt chát chát, hần ôn nhu vuốt tóc Tiểu Vi.

Khóc to một hồi, Tiểu Vi liền ngủ trong lòng hần. Hùng lấy chăn đệm ra rồi đặt Tiểu Vi nằm xuống.

Lúc này, Thu Hằng tự động lao tới, ôm lấy thân thể cường tráng của Hùng, áp mặt vào ngực hần, cảm thấy vô cùng ấm áp, nàng nhẹ giọng nói:

- Thật thoải mái.

Thu Hằng đưa một tay sờ lên khuôn mặt tuấn mỹ của Hùng, nói:

-Thiếp nhận ra, được chàng ôm là điều hạnh phúc nhất trên đời này.

Ban đầu nàng không hề thích hần, tới khi bị hần hủy đi trinh tiết, nàng đành chấp nhận số phận. Sau này, suốt ngày bị Hùng ôm ấp vuốt ve, nàng dần nghiện cảm giác đó. Có lẽ nàng thực sự yêu Hùng sâu đậm rồi.

Hùng vô sỉ nói:

-Lúc ta ăn nàng còn thoải mái hơn cơ!

Mặt Thu Hằng đỏ bừng, chôn sâu trong lòng Hùng, không dám ngẩng đầu lên.

Lâu không gần gũi nữ nhân, Hùng có chút nhịn không được, hần luồn tay vào bên trong áo vuốt ve ngọc thổ của Thu Hằng, cánh tay còn lại cũng không chịu để không, lặng lẽ luồn vào dưới váy nàng, xoa xoa mép thịt hồng mịn kia.

Thu Hằng không thể chịu nổi sự kích thích ấy, phát ra tiếng rên rỉ mê người:

-Ư..ư ... nhột quá.

Thu Hằng mê man, toàn thân phát ra nhiệt khí, nàng thở hổn hển, cơ thể run lên từng hồi. Nàng làm thế nào có thể chống lại ái tình của người nàng yêu? Thân thể nàng nhanh chóng bị hỏa dục thiêu đốt, toàn thân đỏ rực lên, bắt đầu chuyển qua nóng dần, ngọc nhũ cũng trở nên căng cứng.

Tay Hùng nhẹ nhàng xoa vùng cấm của nàng cho tới khi ướt đẫm, hần liền đưa ngón trỏ tiến vào, xuyên qua hai mép hoa mềm mại, hoạt động liên tục.

Cái nơi mẫn cảm nhất của Thu Hằng bị tấn công, thân thể nàng vặn vẹo cọ sát bên người hần. Rất nhanh nàng đạt tới cao trào, hạ thể nàng co rút bóp chặt ngón tay Hùng, sau đó phun ra một dòng nước ấm làm ướt tay hần.

Hùng thu tay rồi đưa lên miệng mút mút, hần cười hắc hắc:

-Thật ngọt a!

Thu Hằng vô lực nằm tựa vào người Hùng, nàng trắng mắt nói:

-Bại hoại! Chi biết khi dễ người ta thôi.

Hùng cười cười đặt nàng nằm xuống điều giấy:

-Nàng nằm nghỉ một chút đi.

Bị hấn trên chọc đục hoá bốc cao, Thu Hằng vội ôm chặt Hùng:

-Chàng có thể thân mật với thiếp không?

Mặc dù Hùng muốn ăn nàng luôn nhưng cố nhịn, hấn nói:

-Ta cứu Dương đệ với cô gái kia trước đã.

Thu Hằng ngoan ngoãn gật đầu rồi nằm ngủ, gần hai tháng lo lắng, không nghỉ ngơi, nàng hơi mệt.

Tâm niệm vừa động, Điều giấy liền bay sâu vào trong rừng.

Hùng đi tới bên Dương với Thúy. Hai người họ đang được điều giấy bảo hộ. Nhìn Dương mê man suy yếu, sinh cơ chỉ còn một tia. Hùng lạnh lùng, nói:

-Dám động tới huynh đệ ta, không biết sống chết.

Mặc dù cơ thể Dương nứt vỡ, xương cốt gãy nát nhưng để cứu hơn nhiều.

Hùng lấy ra bột Linh Thạch bỏ vào trong miệng Dương. Linh Thạch phát huy tác dụng, cơ thể Dương phát ra ánh sáng nhấp nháy, vài phút sau ánh sáng trên người hấn càng lúc càng rực rỡ chói mắt. Linh Thạch là thần vật chữa thương tốt nhất trên đời, cho dù Vô Thần cũng thò thòm.

Vì huynh đệ Hùng không tiếc, hấn lấy thật nhiều bỏ vào miệng Dương.

Một lúc lâu sau, các tế bào trên người Dương sinh sôi rồi kéo sát vào nhau, da thịt hấn lúc nhúc chuyển động, vết thương cũng kết vảy rơi xuống, trông như con rắn lột da tái sinh. Thật lâu sau ngàn vạn vết nứt trên người Dương khép lại, dần dần không có miệng vết thương.

Hai mắt Dương từ từ mở ra, trong đôi mắt đỏ ỏn chứa bi thương thống khổ vô tận.

Hùng nhẹ giọng nói:

-Đệ còn đau không?

Dương cố gắng hít vào vài ngụm không khí, khuôn mặt lạnh băng chảy ra hai hàng nước mắt. Hấn suy yếu bật dậy rồi ôm lấy Thúy đang nằm ở bên.

Dương quay sang nhìn Hùng, chứng kiến Hùng tạo vô số kì tích, trong lòng hấn loé lên hy vọng, đôi môi khô nứt kia mấp máy:

-Đại ca, đệ xin huynh, nhanh cứu nàng, đệ.....

Hùng vỗ vỗ vai Dương:

-Đệ yên tâm

Nghe Hùng nói vậy, Dương vui mừng, nói lắp:

-Cảm ơn... đại ca.

Hùng cười nói:

-Đệ chữa thương đi, ta cứu người.

Nói xong, Hùng lại gần Thúy, rồi bỏ Tinh Thạch vào trong miệng nàng. Mười phút sau, thân thể Thúy phát sáng, da thịt dần hồng hào trở lại. Thân thể cũng mềm ra, sinh cơ dần khôi phục.

Có Linh Thạch tái tạo, thân thể Thúy dễ dàng khôi phục, bước tiếp theo phải tìm linh hồn nàng trong dòng chảy luân hồi. Hùng hít sâu một hơi, rồi nhắm mắt lại.

Một lát sau, thân thể Hùng run rẩy thống khổ, mồ hôi tuôn ra như tắm. Chỉ thấy, mi tâm của Hùng lóe ra một đoàn khí trắng đục phát ra hơi thở thần bí.

Thức hải Hùng mở ra, thần niệm khủng bố kia xuất hiện rồi nó dùng tay chụp vào không gian phía trước. Thiên Thu bay lên toả ra vô số pháp tắc diễn sinh, diễn sinh quá khứ, diễn sinh hiện tại, diễn hoá tương lai. Cùng lúc đó, Tháp Bút vẽ loạn vô số hư ảnh thời gian, không gian.

Hùng run rẩy lấy ít Linh Thạch ngâm trong miệng, cảm giác mát lạnh dễ chịu lan toả khắp toàn thân hắn.

Một phút sau, thần niệm chụp vỡ không gian phía trước, hình thành lỗ đen 30 cm vuông. Bên trong lỗ đen, luân hồi bị bóp méo, thời không xoay chuyển vặn vẹo quỷ dị. Nhưng bên ngoài điều giấy hoàn toàn yên ắng, không có động tĩnh gì. Toàn bộ uy áp kia dồn hết vào vết nứt không gian, dòng chảy luân hồi kia.

Dương lo lắng nắm chặt tay. Dương thề cho dù sau này đại ca muốn hắn đi chết, hắn cũng không nhú mảy.

Hai tiếng sau, Tiểu Vi và Thu Hằng thức dậy, hai nàng mở to mắt nhìn uy thế khủng bố kia.

Ba ngày trôi qua, thần niệm kéo ra từ lỗ đen một đám linh hồn rồi đánh vào người Thúy.

Phụt!

Hùng phun ra ngụm máu tươi rồi ngã ngửa ra phía sau, hôn mê bất tỉnh, mi tâm khép lại, thần niệm tan biến, Thiên Thu, Tháp Bút bay nhập vào người hắn, lỗ đen vỡ vụn. Sắc mặt Hùng trắng bệch dọa người.

-Đại ca.

-Tướng công.

Thu Hằng, Tiểu Vi lo lắng ôm lấy Hùng, lau mồ hôi, với máu cho hắn.

Mà lúc này, cả người Thúy đều bị một đoàn khí trắng bao phủ bên trong, vô số hồn lực bay nhanh hướng Thúy hội tụ. Dần dần, mắt Thúy khẽ nhúc nhích một chút, chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Hư thần quot; Mèo quot;

Ngay sau khi Hùng cứu Thúy, Hồ Gươm bí địa hơi rung lên, một giây sau liền trở lại bình thường. Đa phần võ giả không chú ý tới, một số tồn tại khủng bố may ra cảm nhận được.

Cùng lúc đó, thiên địa dị biến, bầu trời nghìn mét phía trên điều giấy có vô số mây đen hội tụ, sấm sét ầm vang.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vô số tia sét màu đen hình thành rồi oanh thẳng xuống điều giấy.

Suru suru!

Điều giấy run lên, toả ra kết giới màu trắng đục chống lại tia sét.

Chuyện kỳ quái chính là tia sét chỉ đánh xuống chỗ Thúy mà thôi. Cây cối, mặt đất nơi khác xung quanh điều giấy không có chút ảnh hưởng nào cả.

Nghịch thiên cải mệnh, phá vỡ quy tắc thiên địa, xuất hiện thiên phạt. Trời phần nộ, không cho phép linh hồn Thúy tồn tại, muốn hủy diệt Thúy trước khi linh hồn nàng hoàn toàn hoà nhập với cơ thể.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Càng nhiều tia sét khủng bố oanh xuống, khiến điều giấy lắc lư. Kết giới bên trên bị oanh dập nát, rồi lại được chữa trị, rồi lại bị oanh rạn.

Dương ôm lấy Thúy ngược nhìn thương thiên, sát ý hướng thẳng thương khung. Hắn hận, hận thiên địa vô tình. Khi Thúy gặp nạn nó không quan tâm thì thôi, bây giờ còn muốn oanh chết nàng.

Thu Hằng và Tiểu Vi sợ hãi nép vào người Hùng.

Năm phút sau, thiên địa trở lại bình thường, bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bềnh trôi.....

Lúc này, Thúy hoàn toàn tỉnh lại, nàng mở mắt nhìn Dương kêu lên:

-Dương sư huynh!

Dương nghe Thúy gọi, gương mặt lạnh lùng giãn ra, hần nở nụ cười khô khốc:

-Là ta, nàng cảm thấy thế nào?

Thúy mờ mịt, hỏi:

-Chúng ta không phải đang bị Bá Dục truy sát sao? Tại sao muội lại ở đây?

Nghe được lời này, Dương biết ký ức của Thúy vẫn còn ở thời điểm lúc trước, hai người họ bị Bá Dục chém giết. Xem ra ký ức của Thúy vẫn dừng lại khi đó, nàng thực sự đã chết một lần rồi.

Dương bắt đầu giải thích mọi việc xảy ra cho nàng biết.

.....

Một giờ sau, Hùng tỉnh dậy, phát giác đầu mình đang đặt lên một chỗ vô cùng mềm mại. Mũi người thấy một mùi hương nhè nhẹ, hần biết mình đang ở trong lòng nữ nhân, hơn nữa đầu gối trên ngực của nàng. Tay hần bóp nhẹ vào bộ ngực dưới đầu, một tiếng nữ nhân khẽ kêu lên, chỉ thấy nàng ta nói:

-Chàng tỉnh rồi hả?

Hùng giả bộ suy yếu, nói:

-Bảo bối, ta bị trọng thương.

Nói xong, Hùng dụi mặt vào bộ ngực mềm mại kia, tham lam hít sâu vài hơi.

Thu Hằng cảm thấy gương mặt nóng rất, trong nội tâm ấm áp ngọt ngào. Gương mặt của nàng đỏ lên như quả hồng chín, không ngờ hần làm vậy trước mặt người khác.

Tiểu Vi đang nằm tựa vào ngực Hùng, nàng ngẩng đầu lên nói:

-Đại ca, bên dưới của huynh sao tự dưng lớn lên vậy?

-Ách!

Nghe Tiểu Vi nói, Hùng vội ngồi dậy dùng miệng bịt cái miệng nhỏ nhắn kia lại. Sau khi hôn, Tiểu Vi xụi lơ nằm trong lòng Hùng.

Lúc này, Dương nắm tay Thúy đi tới. Hai người nhìn Hùng với ánh mắt cảm kích.

Thúy nói:

-Cảm ơn huynh.

Hùng quay sang Thúy, hỏi:

-Là ai hại hai người?

Nghe tới cảnh Bá Dục xé váy áo của mình, Thúy sợ hãi nói:

-Là... là Bá Dục của Bá gia.

-Bá gia!

Hùng kinh ngạc, không lẽ là truyền nhân của Bá Hoàng Đại Thần, lão từng giúp mình khá nhiều. Hần không muốn diệt truyền nhân của lão. Hùng khó xử nghĩ, cuối cùng hần quyết định làm thịt tên Bá Dục kia thôi.

Hùng trầm giọng:

-Chúng ta về học viện trước rồi tới Bá gia đòi công đạo.

Dương với Thúy gật đầu, Tiểu Vi và Thu Hằng cũng muốn theo Hùng.

Tâm tình của Hùng kích động, hần rất nhớ các nàng, tâm niệm vừa động, điều giấy rời Hồ Guom bí địa, bay vòng qua vô số hòn đảo hướng ra bên ngoài, thẳng tới Bách Khoa viện.

...

Bách Khoa viện.

So với tranh chiến tàn khốc ở Bí Địa, không khí nơi đây an hòa bình thản, linh lực nhẹ nhàng lưu chuyển, men theo gió mang sức sống lan khắp các dãy nhà chọc trời. Từ khi Hùng rời đi đến nay đã hơn một năm.

Thiên địa dị biến, tông môn viễn cổ, thánh địa, bí địa hiện... linh khí đậm đặc. Mở ra thời kì võ đạo thịnh thế nhất 20 vạn năm qua. Nhiều lão sinh đột phá, cao thủ tăng lên rất nhiều, thiên tài lớp lớp xuất hiện, không ai quan tâm tới Hùng nữa.

Bách Khoa viện sức sống tràn ngập, cuộc sống rất sôi động, cho dù vắng đám người Hùng thì vẫn náo nhiệt vui vẻ, đủ loại sự kiện xảy ra liên miên.

Thiên bảng cũng thay đổi liên tục, liên tiếp xuất hiện những cái tên mới, nhưng không ai vượt qua Linh Thánh.

.....

Bách Khoa viện, khu kí túc xá bình dân.

Lúc này, Vân Ngô đang ngồi tu luyện trên một tảng đá, hai tay chống lên đá nâng người lên cao cách mặt đá một khoảng, chiếc váy dài màu trắng ôm lấy thân thể có vẻ đơn điệu, tôn lên vẻ mặt xinh xắn, bình dị của nàng. Đôi mắt linh động có vẻ hơi đượm buồn.

Như Ý lặng lẽ ngồi trên ghế đá ở bên, nàng mới vừa tu luyện xong. Nàng mặc váy áo xanh nhạt đầy hấp dẫn, thướt tha tôn lên những đường nét gợi cảm ngạo nhân mê người. Như Ý ngồi bó gối đặt cằm lên đầu gối, ngẩng người nhìn lên không trung. Về hoạt bát ngày trước chẳng thấy đâu, nàng đang trầm tư suy nghĩ gì đó.

Tại học viện có vô số nam tử theo đuổi, ái mộ hai nàng. Tặng hoa, viết thư tình, dụ dỗ... nhưng Vân và Ý không quan tâm. Hai nàng có Mộng Hương bảo vệ nên họ không dám làm liều.

-Nè nè, hai nàng lại nghĩ tới Hùng tiểu tử à?

Đột nhiên có giọng điệu quái dị vang lên. Chỉ thấy một con mèo mướp màu trắng đi tới bên này, trong mồm nó đang ngoặm một chiếc quần lót hình chữ T mỏng như cánh ve.

Nó đi tới bên Ý, phun lời đe dọa:

-Ý muội muội nhìn xem mẩu mớ nè, bồn đê mới phát hiện, mất cả tháng mới trộm được a. Nàng mặc thử loại này xem.

-Sắc mèo.

Như Ý giận giữ gắt lên, đuổi đánh con mèo:

-Má ơi!

Con mèo gào lên chạy loạn khắp nơi.

“Xoạt xoạt lớp cốp...”, một trận gà bay chó sủa, con mèo vốn trước đây chỉ có tu vi sơ cấp Võ Tôn, nhưng một năm không thấy, không ngờ vù vù nhảy đến Võ Quân, không kém chút nào so với Ý. Nó quay lại nhìn Ý, vô sỉ nói:

-Nàng muốn mặc thì cứ nói, bồn đê đưa, làm gì phải đuổi cướp vậy!

Nghe nó nói vậy, Ý càng giận giữ, Mộng Hương không có ở đây, nó toàn tới trêu chọc nàng.

Một người một con mèo chạy loạn. Hơn nửa giờ sau, thở phì phò, ngồi dưới đất trừng mắt nhìn nhau.

Ngay lúc này, điều giấy như một đạo lưu tinh xoạt qua Bách Khoa viện, liền hạ xuống khu nhà kí túc xá bình thường kia. Hùng nhảy xuống đất rồi thu điều giấy vào Trần Thiên Bì.

- Anh Hùng!

- Phu quân!

Vân và Ý nhao nhao nghênh đón Hùng. Hùng cười ôm hai nàng vào lòng, trong mắt hiện lên đầy thâm tình, nhìn thấy những nữ nhân của mình này, hẳn cảm thấy kiên định tận đáy lòng.

-Cho bồn đê xem quần lót của nàng được không?

Thanh âm khàn khàn vang lên, con mèo lại gần Thu Hằng, hai mắt toả sáng.

Lúc này, một đạo ánh sáng từ hình xăm Thiên Thư bay tới con mèo.

-Ngao.

Con mèo rú lên, nó bị chấn bay ra vài mét, nằm dưới đất co giật, sùi bọt mép như ăn phải bả. Dần dần trên người nó hiện lên một quang sáng màu vàng lấp lóe. Nhìn kĩ giống như hàng tỉ sợi tơ vàng rất nhỏ tạo thành, cứ mỗi một giây sẽ lại rút ra một sợi mới, quấn quanh trên người nó. Như cái kén bao bọc con mèo lại.

Nhìn con mèo như vậy, Như Ý lo lắng, nói:

-Nó làm sao vậy?

Mặc dù con mèo hay trêu chọc nàng nhưng nàng biết nó chỉ muốn nàng vui lên thôi. Nàng không muốn nó gặp nguy hiểm.

Hùng cười cười, nói:

-Nó đang hấp thu chỗ tốt, chúng ta qua bên kia đi.

Nói xong Hùng dẫn đám người qua bên ghế đá ngồi.

Đời trước con mèo cũng đi theo Hùng. Năm đó chiến với Hắc Thiên, nó với Hùng thất bại. Hùng liền đem ý thức nó phong ấn vào Thiên Thư. Hắc biết, hiện tại con mèo đang dung hợp với kí ức bên trong Thiên Thư, mặc dù có thể giúp nó bớt đau khổ, nhưng nó từng dùng Thiên Thư luân hồi mình thành con chó, tới giờ Hùng vẫn còn giận.

Thấy Hùng có thêm nữ nhân, Vân, Ý hơi ghen tuông. Nhưng thời đại này nam nhân nhiều vợ không gì bình thường hơn, mỗi một nữ nhân đang ngồi đều biết Hùng trác việt bất phàm, mà bên cạnh một nam nhân ưu tú tự nhiên không thể thiếu mỹ nữ làm bạn. Hai nàng rất nhanh liền cùng Thu Hằng làm quen.

-Đại ca, đệ về phòng đây.

-Ừ! Hùng đáp.

Dương không muốn quấy rầy Hùng, liền dẫn Thuý rời đi.

Hùng cùng các nàng cười đùa nói chuyện nửa ngày.

Bỗng dung pháp tắc bạo động dồn xuống con mèo. Hùng nói:

-Thực lực của nó bắt đầu tăng vọt...

Oanh! Oanh!

Các nàng liền nhao nhao nhìn sang.

Chỉ thấy con mèo đang ngồi xếp bằng như người, hai chân trước kết ấn liên tục.

Một luồng khí tức mãnh mẽ đột nhiên bùng phát ra từ cơ thể con mèo, sau đó lấy một tốc độ kinh khủng, bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng.

Sơ cấp... đỉnh Võ Quân, sơ cấp... đỉnh Võ Thánh

Vèn vẹn không đến một phút, khí tức của con mèo tăng vọt lên Võ Đế, mà xem ra vẫn còn có xu thế tiếp tục tăng trưởng.

Hùng vội đi tới, nói:

-Con mèo, không lẽ ngươi không muốn bước qua bước cuối cùng.

Con mèo mở mắt nhìn Hùng, cái miệng mèo cong lên rồi phun ra:

-Hừ, bước cuối cùng để tên kia làm thịt a, bốn toạ đầu ngu.

Nghe nó nói vậy da mặt Hùng co quắp. Con mèo này từng đi theo vô si đại đạo, vượt qua pháp tắc thiên địa, có khả năng vượt qua cực hạn, nhưng nó lại sợ hãi này nọ. Không thể bước qua bước cuối cùng.

Vù vù!

Khí tức con mèo ổn định tu vi sơ cấp Võ Đế.

Hùng biết, con mèo đi theo vô sỉ đạo trước đây. Hiện tại nó có thực lực Hư Thần.

-Hùng tiểu tử, mau tới vật lộn!

Con mèo đắc ý đứng dựng hai chân lên, vung vung hai chân trước nói với Hùng, nó biết Hùng không tiếp nhận đạo trước đây của bản thân, bèn quay sang bắt nạt hân.

-Ngươi muốn đánh nhau sao?

Chu Hằng cười nói.

-Nói nhảm! Trước kia là bốn tọa nhường nhịn ngươi, hiện tại không nhường nữa! Hôm nay bốn tọa phải thu sạch toàn bộ nữ nhân của ngươi!

Con mèo đắc tiện này tuy rằng lấy lại ki ức, nhưng có mệnh mấy đi nữa đều không che giấu được về vô sỉ của nó.

Hùng cười ha hả, nói:

-Mèo điên, chuyện luân hồi ta chưa tính sổ đâu.

-Tiểu tử tiếp chiêu! Thần Thuật – Bóp Chim Thần Trảo.

Con mèo đắc ý dào dạt, một con mèo nhỏ lập tức hiện lên ở sau lưng nó. Móng chân nó dài ra rồi móc tới thangka em của Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Vô Sĩ Tiên Thê

Thấy Hùng chỉ biết né tránh, con mèo cười âm lên:

-Ha ha ha! Hùng tiểu tử, sợ rồi sao? Sợ rồi sao? Mau đầu hàng đi!

-Con mèo đắc tiện, nếu ngươi còn tiếp tục, ta không ngại đánh ngươi một trận!

-Phi! Ngươi tưởng bốn tọa là dễ hù dọa sao?

Con mèo phun nước bọt, nó cảm thấy lực lượng tăng vọt, lòng tin tăng mạnh, tiếp tục tấn công Hùng.

Lúc này, Hùng lập tức đập ra một cước, đầu con mèo đắc tiện này thực sự là đáng giận.

Trần Thiên Thê toả sáng, một cước nặng ực vạn cân ép xuống con mèo.

-Hừ, mình ngươi có Tiên Thê thôi sao! Con mèo kinh thường nói.

Trong chớp mắt, con mèo học người đứng thẳng lên, Vô Sĩ Tiên Thê xoay chuyển, thân hình con mèo rụng sạch lông, coăn chim lồ lộ, tro trên vô địch, vạn pháp xấu hổ bỏ chạy.

-Dâm mèo.

-Vô sỉ.

-.....

Nhìn con mèo lột chuồng, các nàng Vân, Ý gất lên rồi cùng nhau chạy vào trong phòng.

-Hắc hắc!

Con mèo không còn biết hổ thẹn cười to, nó hướng Hùng gào lên:

-Tiểu tử tiếp chiêu!

-Bạo trúng cước!

Nó tung ra một cước, cái chân mèo trắng póc đập tới háng Hùng.

Hùng xoay người chuyển vị trí rồi tiếp tục đập tới, con mèo thoăn thoắt tránh né. Nó không biết liên si, toàn thân tràn chuồng lác qua lác lại, tiếp tục tấn công:

-Hầu tử trâu đào.

Nhìn bộ móng con mèo cứ hướng hạ bộ mình chụp xuống, khoé miệng Hùng co quắp, hấn vận chuyển Trần Thiên Thể tới mức tận cùng.

-Cái gì Tiên Thể đại thành.

Bịch! Con mèo bốn chân cứng ngắc, ngã mạnh trên mặt đất, hai mắt trắng dã, đầu lưỡi thè dài ra.

Hùng cười haha nhìn nó, con mèo này đang giả bộ, hấn chưa làm gì nó đã lăn ra giả chết rồi.

-Con mèo dê tiện! Không phải muốn đấu võ sao, tới đây a!

Hùng kêu lên. Hấn biết Vô Sĩ Tiên Thể con mèo mới tới tiểu thành, sao đấu lại mình.

Con mèo vẫn như cũ nằm im thín thút, da mặt dày của nó đã đến trình độ thiên hạ vô địch, nói giả chết vậy tuyệt đối là giả chết đến cùng.

.....

Trên đời này không người nào sinh ra đã có Tiên Thể, mà do tu luyện mà thành. Nhưng hàng triệu năm, Tiên Thể chưa từng lộ mặt qua trên Việt Nam đại lục, cho nên vạn cô đến nay, tất cả tu sĩ đều cho rằng, Tiên Thể chẳng qua là một số người bịa đặt, thế gian căn bản không tồn tại loại công pháp tu luyện Tiên Thể.

Thời Thần Thoại, Nguyên Giới từng có 10 môn phái tu thể chất rất khủng bố, bao gồm: Trần Thiên Tông, Vô Sĩ Môn, Quát Lâm Tự, Âm Dương giáo,....

Đời trước, Hùng và con mèo từng học Vô Sĩ Tiên Thể tại Vô Sĩ Môn.

“Trần Thiên Bị rơi xuống đây, vậy Trần Thiên Tông bị diệt rồi. Mặc dù không quen biết với tông đó, nhưng học Tiên Thể của người ta, sau này lên Nguyên Giới giúp họ trả thù a.” Hùng nghĩ thầm.

....

Mặc kệ con mèo giả chết. Hùng hướng phòng Ý đi tới, nhìn bốn nàng đang trò chuyện với nhau. Hấn tới gần ôm Vân vào lòng, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

-Muội rất nhớ huynh, nhớ nhiều lắm.

Vân ôm chặt Hùng, như muốn hòa nhập cả người vào trong cơ thể của hấn. Một năm trôi qua, mỗi lúc nàng chỉ cần ngừng tu luyện thì hình ảnh của Hùng lại hiện lên trong trí óc. Loại nhung nhớ này mang theo một sự dày vò ngọt ngào khiến nàng suýt nữa phát điên. Nàng đành chỉ có thể không ngừng tu luyện rồi lại tu luyện, chỉ có vậy tình cảm nhung nhớ mới có thể lắng xuống một chút.

-Ta cũng rất nhớ nàng.

Hùng đối với Vân có một tình cảm cực kỳ đặc biệt, nàng chính là nữ nhân đầu tiên hấn gặp đời này, trong đám nữ nhân hấn luôn yêu nàng hơn, vì thế nghe thấy Vân tâm tình, Hùng liền vội an ủi, đem chuyện từ khi rời khỏi học viện tới hiện tại tóm tắt kể lại một lượt.

Chúng nữ nghe xong mê mẩn, cũng không trách hấn mang về thêm nữ nhân khác, họ biết nam nhân này không thể chỉ yêu một người, đến cha họ còn có một đồng vợ, huống hồ gì nam nhân này lại xuất sắc như vậy.

Như Ý, nói:

-Cho dù xảy ra chuyện gì bọn muội đều theo huynh.

Hùng cảm động, hấn nhìn lướt qua trên từng gương mặt xinh đẹp của các nàng sắc tâm nổi lên, hấn thu hết các nàng vào Trần Thiên Bị. Hùng ôm lấy Vân, hai tay bắt đầu hoạt động.

-Ah, không muốn.

Biết hấn muốn làm gì Vân xin hấn buông tha, nhưng bị hấn âu yếm vuốt ve, thân thể nàng mềm nhũn vô lực.

Như Ý, Thu Hằng và Tiểu Vi tam nữ hai mắt lộ vẻ xuân tình.

Như Ý cười nói:

-Không biết hôm trước ai nằm mơ cứ gọi tên tướng công nhỉ?

Vân nghe nàng nói vậy xấu hổ, mặt đỏ lên.

Hùng cúi xuống hôn lên đôi môi của Vân. Hai tay hắn cũng bắt đầu trút bỏ y phục của nàng. Vân mặc dù cố sức chống cự nhưng nàng không thể chống cự lại ma chảo của Hùng, cuối cùng toàn bộ thân hình gợi cảm của nàng lộ ra trước mặt của hắn. Nàng xấu hổ, thẹn thùng dùng hai tay che mặt. Hùng không đành lòng để nàng ngượng ngùng, hắn vội nhào lên trút bỏ y phục của Như Ý, Thu Hằng và Tiểu Vi tam nữ rồi bế đặt bên cạnh nàng.

Vân trong sáng hiền lành, Như Ý vũ mị câu hồn, Tiểu Vi nhỏ nhắn đáng yêu, Thu Hằng dịu dàng ngoan ngoãn. Thân hình bốn mỹ nhân càng lúc càng run rẩy.

Hùng nói:

-Ta tới đây!

Bốn nàng ai cũng thẹn thùng, lần đầu cùng nhau, các nàng không quen. Như Ý đang nằm trong lòng Hùng, nàng dùng đôi tay trắng như ngọc đánh vào ngực hắn, hôn dỗi không thuận theo. Thu Hằng và Tiểu Vi gan dạ hơn, xoa nắn khắp người Hùng, chỉ có Vân xấu hổ nhắm hai con mắt lại, hô hấp cũng trở lên gấp gáp hơn.

Hùng vừa vuốt ve thân thể của Như Ý vừa nói:

-Đêm nay ta phải yêu thương các nàng, ta muốn các nàng sinh em bé cho ta.

Tứ nữ nghe xong cực kỳ xấu hổ. Tiểu Vi dù sao cũng còn bé mả.

Như Ý mở mắt, nói:

-Bại hoại, Tiểu Vi bé như vậy mà chàng cũng...

Ngô!

Hùng trườn lên đè trên thân thể nàng. Như Ý kêu lên một tiếng, Hùng đã ngâm vào cái hạt màu hồng tươi trên ngực của nàng rồi ra sức nút vào, làm cho mỹ nhân cuống quýt rên rĩ, nhũ hoa căng cứng ưỡn lên.

Lúc này, Hùng quay sang Tiểu Vi, nói:

-Tiểu Vi, mau cởi áo cho đại ca!

Nói xong, Hùng thè lưỡi liên tục nhắm vào nhũ hoa của Ý liếm qua liếm lại, mút chụt chụt. Tay hắn xoa bóp ngực Vân.

Hắn mạnh mẽ tách hai chân của Ý ra. Cùng lúc đó Tiểu Vi cũng đã cởi bỏ hết quần áo của Hùng, sau đó nàng thuận thể ôm lấy Hùng từ phía sau, dùng bộ ngực nhỏ nhắn cọ cọ vào lưng hắn. Thu Hằng ở bên cũng không chịu kém cạnh. Nàng cúi người đùa nghịch cự vật to lớn kia. Vân bị Như Ý lôi kéo cũng dán sát vào người hắn.

Như Ý để hai tay trên lưng Hùng, bấu chặt lấy da thịt hắn, thân thể mỹ nhân đang run rẩy.

Hùng đặt cự vật tại hai mép hoa của Ý, đưa qua đưa lại cho tới khi khe suối ướt đầm, hắn đưa tay nắm lấy cự vật to lớn kia rồi nhẹ nhàng đẩy vào, xuyên qua hai cánh hoa hồng mịn màng người kia.

Như Ý rất nhanh đến cao trào, sự khoái cảm đã làm cho tâm linh của nàng hoàn toàn trống rỗng.

Hùng rút cự vật ra hướng tới Vân, hắn đặt Vân nằm úp rồi tiến vào từ phía sau nàng. Hùng bắt đầu thúc mạnh.

Ư ư ư. Vân rên rĩ liên hồi.

Hai giờ sau, tứ nữ mềm nhũn nằm dưới chăn đệm, thân thể xinh đẹp run rẩy kịch liệt. Hùng mạnh mẽ mà phun vào trong cơ thể của các nàng, tứ nữ không thể chống đỡ được sự công kích của hắn.

Lặn qua lặn lại một lúc lâu, Hùng mới ngừng lại. Hắn nằm lên thân thể của tứ nữ, một tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Thu Hằng, một tay nắm lấy ngực mềm mại của Như Ý.

Tiểu Vi mê man, nói:

-Thật thoải mái.

Nhưng Hùng vẫn chưa thoải mái a. Chỗ bên dưới của tứ nữ đã sưng lên, hắn không thể làm gì hơn đành lấy ra Linh Thạch cho các nàng dùng. Nếu con rồng nhìn thấy chắc nó phát khóc, tiểu tử này đòi trước ăn trộm Linh Thạch còn biết tiết kiệm giữ gìn, không ngờ đòi này dùng Linh Thạch để chơi gái.

Hùng tiếp tục trêu chọc bốn thân thể trắng mịn kia. Khi Linh Thạch hoà tan vào thân thể tứ nữ, tứ nữ đã hoàn toàn trở lên điên cuồng giống như là lang sói, tư thái so với kỹ nữ còn muốn khoa trương hơn gấp trăm lần. Bốn nàng lao lên ép Hùng nằm xuống rồi thay nhau cưỡi ngựa, muốn hết lần này tới lần khác.

Tiếng thở gấp vang vọng không ngừng, ở trong Trần Thiên Bì, năm thân thể quấn lấy nhau, điên cuồng hoan lạc không thôi.

Buổi sáng hôm sau Hùng thức dậy, tứ nữ đang như bạch tuộc quấn lên người hắn, các nàng bị hắn làm cho ngất đi vẫn chưa tỉnh.

Hùng ôm thân thể thơm mát của Thu Hằng vào lòng, đặt nàng nằm lên người mình rồi vuốt ve khắp người nàng.

ư!

Thu Hằng bị hí lộng rên lên một tiếng mở mắt ra. Nàng vừa vuốt ve lồng ngực của Hùng vừa nói:

-Bại hoại. Chẳng vẫn muốn nữa sao? Chỗ đó lại cứng lên rồi.

Tiểu đệ đệ của Hùng dựng đứng lên, chọc vào giữa hai chân Hằng.

Hùng vô sỉ nói:

-Các nàng còn chưa làm cho nó thỏa mãn, đương nhiên không thể ngừng lại. Bảo bồi ngoan, chúng ta tiếp tục nha?

Thu Hằng hơi sợ hãi, hắn làm nàng suốt cả ngày hôm qua khiến nàng lên đỉnh hơn hai mươi lần, vậy mà bây giờ vẫn còn muốn. Hằng phụng phịu nói:

-Thiếp không chịu nổi nữa đâu.

-Ah!

Lúc này, Hùng đem Thu Hằng lật úp, cự vật hướng lỗ hậu nàng đâm tới.

Ồ ơ ư, yamate.....

Thu Hằng rất nhanh bị làm cho oa oa kêu rên.

Làm khô hai cái lỗ của Hằng hơn một canh giờ, hắn mới buông tha. Sau đó Vân cùng Ý, Tiểu Vi đều bị hắn đút hết hai lỗ, lật qua lật lại. Cuối cùng tam nữ cũng giống Thu Hằng, mềm nhũn như bún, một chút khí lực cũng không còn. Nhìn bộ dáng mềm mại vô lực của tứ nữ, Hùng cũng không tiếp tục "đầy vò" các nàng. Thấy bốn nàng ngủ thiếp đi. Hùng mỉm cười, bộ dáng sáng khoái ra khỏi Trần Thiên Bì, bước ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đồ Sơn thành, Bá gia

Hùng ra ngoài đi dạo xung quanh. Cao thủ học viện xuất hiện lớp lớp, hắn chỉ có tu vi trung cấp Võ Quân, đi một hồi lâu không ai thèm để ý tới hắn.

Một đường đi thẳng tới phòng Dương.

-Hả, từ hôm qua tới giờ mà vẫn còn trong phòng, Dương đệ thật khoẻ a!

Thấy phòng Dương vẫn khép chặt cửa, Hùng có chút tò mò không nhịn được, dán sát mặt vào nhìn trộm căn phòng kia. Dè dặt không hề có ôm hôn, xếp hình trong tưởng tượng. Thủy và Dương chỉ là mặt đối mặt, hai tay nắm chặt, thâm tình nhìn nhau, phảng phất trừ đối phương, mọi điều diễn ra trong thiên hạ đều không đáng quan tâm.

-Vãi! Nhìn nhau hơn một ngày.

Hùng tròn mắt rồi có ý đánh động muốn đề tỉnh đôi nam nữ đang si mê này, nhưng người ta coi hắn như hóa thành trong suốt.

-Hai người trải qua sinh tử mới được bên nhau, hẳn phải có một phen nóng bỏng, thuận tiện làm cái gì đó chứ, nhìn nhau làm cái gì!

Hùng ngẫm nghĩ giây lát, quyết định giúp đỡ hai người. Hắn lấy Tháp Bút phác họa ra tình dục chi đạo, giống loại với dâm dược rồi thả vào trong phòng Dương.

Dưới tác dụng của dâm dược, nhiệt độ căn phòng nhanh chóng tăng lên. Cảm nhận cơ thể nóng bức khó chịu, Thúy nhào tới ôm lấy eo Dương, rồi tựa vào lồng ngực hắn.

Dương bị nàng ôm, khuôn mặt khô khốc quần bách, hai tay không biết để đâu, hắn dùng tay vỗ vỗ lưng Thúy.

Hùng đang nhìn trộm qua khe cửa, hô nhẹ:

-Hôn đi, hôn đi...

Thúy tu vi hơi yếu, mị độc lại phát tác, toàn thân nàng bắt đầu phát nhiệt, song ánh mắt lộ ra thần thái kiêu mị mê người. Nàng nhìn Dương run rẩy nói:

-Sư huynh, muối nóng quá, giúp muối.

Vừa nói Thúy vừa kéo áo xuống.

Dương cảm giác thân thể hơi nóng lên, hắn vận khí xua tan dâm dược, tay phải hắn đặt sau lưng Thúy rồi truyền vào một luồng linh khí, rất nhanh mị độc trong cơ thể Thúy bị đè xuống.

Thúy vội chặn tay Dương lại, nói:

-Muối khó chịu lắm, sư huynh mau giúp muối.

Nàng bắt đầu xoa người Dương. Dương vội ngăn cản nàng lại, nói:

-Nàng làm gì?

Thúy ỳm khuất cắn môi, đầu gối này không biết gì mà, nàng là nữ mà chủ động như vậy rồi mà hắn còn như vậy. Nàng thấp giọng nói:

-Dương sư huynh, cơ thể muối nóng bức khó chịu, làm sao bây giờ?

Thanh âm sâu lắng nhẹ nhàng nhằm hấp dẫn Dương.

Dương vội chỉnh lại quần áo của nàng, nói:

-Muối đừng lo lắng, ta tự có biện pháp, giao cho ta là được.

Nói xong Dương vận toàn lực phá giải dâm dược trong cơ thể Thúy.

.....

-Ta thua.

Hùng đang nhìn trộm bên ngoài tí nữa thì chửi ầm lên, mờ tới miệng mèo rồi mà Dương đệ còn không ăn, ngu ngốc a.

Dâm dược phát tán qua không khí, không thể nào độc được Dương, Hùng chán nản bước ra ngoài chờ.

Mười phút sau, Thúy và Dương ra khỏi phòng. Thấy Hùng ngồi ngoài, Dương hô lên:

-Đại ca.

Hùng lộ ra bộ dạng hết sức đau lòng, đi tới gần Dương thì thầm:

-Ta sợ đệ thật, đối phó phụ nữ, lúc cần "khi phụ" là phải ra tay ngay, nàng đưa tới miệng liền ăn ngay cho nóng, làm người không thể quá vô vị a.

Mấy lời thì thầm này không thoát khỏi tai Thúy, nàng không khỏi sắc mặt quần bách, tim đập thình thịch. Dương nghe Hùng nói vậy, gương mặt lạnh lùng đỏ lên. Khi này không phải hắn không muốn ăn, mà hắn lo lắng cho thân thể Thúy thôi. Nàng mới sống lại, thân thể còn yếu.

Nhìn tên đầu gối này cứ ngây ra, Hùng quay sang Thúy, nói:

-Ta muốn nhận nàng là muối muối, không biết ý nàng thế nào.

Thúy không ngờ hắn đề cập đến chuyện này, nhớ tới Hùng từng tìm mọi cách cứu mạng mình, hốc mắt nàng đỏ bừng:

-Tiểu Thúy bái kiến huynh trưởng.

-Muối muối ngoan, mau đứng dậy.

Hùng tâm tình thư sướng, dùng nhu kinh đỡ Thúy lên, hắn biết nàng yêu Dương thật lòng nên nhận nàng là em gái.

-Đại ca....

Dương cảm động, đang muốn mở miệng liền bị Hùng ngắt lời:

- Chúng ta là huynh đệ mà, đệ sau này là em trai ta luôn, bây giờ ca dẫn hai người tới Bá gia đòi công đạo.

Thúy, Dương trong lòng cảm kích gật đầu.

Lúc này, Hùng liền lấy điều giấy ra rồi nhảy lên, Thúy và Dương cũng lên theo.

Sau đó, tốc độ của điều giấy tăng nhanh như lưu tinh xẹt qua bầu trời rồi khỏi học viện. Đám học viên chỉ thấy một tia sáng màu trắng xẹt qua, có người còn tưởng mình hoa mắt..

Điều giấy rời khỏi Hà Nội thành, theo hướng Thúy chỉ đường, giữa trưa mới đến một thành trì to lớn.

Hùng nhìn thành trì xanh biếc trước mặt, bên trên cổng thành có ba chữ lớn “Đồ Sơn thành”. Điều giấy chợt lóe rồi bay nhanh qua cổng thành.

Lính thủ vệ Đồ Sơn thành nguyên bản thấy ngoại nhân đi vào, vừa định ngăn cản. Bất quá thấy trong khoảng nửa khắc điều giấy hoá thành đạo bạch quang biến mất, bọn họ vội vàng ngừng chân. Bực cường giả này, có lẽ không nên trêu chọc là tốt nhất. Huống hồ, cường giả này tiến vào thành trì, huống hồ bên trong thành còn khá nhiều cao thủ không sợ có người gây rối.

Ba người tiến nhập thành trì liền xuống đi bộ.

-Không khí thật tươi mát.

Tiểu Thúy hít sâu vài hơi nói.

Hùng cũng cảm giác được khí tức thực vật trong thành vô cùng nồng đậm, sinh cơ tỏa ra bùng bùng, làm người khác vui vẻ thoải mái. Hắn quan sát thành trì này một chút, rất khác thành trì khác, thành trì này được xây dựng từ thực vật mà thành. Rất nhiều nhà cửa đều được sử dụng thực vật dựng lên, trông giống như tòa thành trong rừng rậm.

Đi được một hồi, phát hiện cư dân tại thành trì này hoàn toàn đối lập với thành trì bình thường, bọn họ đều sở hữu tu vi mạnh mẽ.

Dương ngưng trọng, nói:

-Ở đây rất nhiều cao thủ.

Hùng gật đầu, nơi này là truyền nhân Võ Thần cuối cùng Việt Nam đại lục, không thể quá kém được.

Nhìn mọi nhà vui mừng, treo đèn, đốt pháo. Ba người dò hỏi dân cư trong thành tin tức Bá gia một chút, Hùng giật mình, Bá gia đang tổ chức đám cưới.

Hùng đang muốn hỏi đường tới Bá gia, lại phát hiện từ trong một căn nhà chạy ra một thanh niên trẻ tuổi tương tự như hắn, thanh niên này dáng vẻ thật thà chất phác, hắn đang định chạy đến một hướng.

Hùng tiến lên hai bước giữ người trẻ tuổi kia lại hỏi:

-Vị huynh đệ này, cho tại hạ hỏi Bá gia đi hướng nào?

Thanh niên kia không kiên nhẫn nhìn thoáng qua ba người Hùng, nói:

-Ba người vừa nhìn đã biết người là người bên ngoài rồi, muốn biết thì đi cùng ta, ta cũng đang trên đường tới đó.

-Như thế làm phiền rồi.

Hùng không do dự lên tiếng, ba người sóng vai với thanh niên kia đi đến một phương hướng.

-Ba vị thật không biết Đồ Sơn Thành chúng ta xảy ra chuyện gì sao?

Thanh niên chất phác kia hỏi ngược lại.

Hùng lắc đầu nói:

-Chúng ta mới tới đây muốn tìm Bá gia, không biết xảy ra chuyện gì nữa.

-Vậy ba người đã gặp may mắn rồi, bình thường ngoại nhân căn bản không vào Bá gia được. Hôm nay thiếu chủ Bá gia tổ chức hôn lễ nên tất cả mọi người trong thành đều tới tham dự, chúc phúc cho thiếu chủ.

Thanh niên thật thà kia vừa đi vừa giải thích.

Thúy tò mò, hỏi:

-Huynh có biết tân lang, tân nương là ai không?

Thấy Thúy xinh xắn như vậy, thanh niên kia bộ dáng cực kỳ lúng túng đáp:

-Ta không biết.. Ta cũng chỉ là đi xem thôi.

Tiếp theo, bốn người đi về phía Bá gia.

Trên đường đi, Hùng rút cục cũng nói qua tình huống đại khái của Bá gia.

Theo lời thanh niên kia, Đồ Sơn Thành đã xây thành trì từ trước thời Bá Hoàng Đại Thần, là một trong các thành trì cổ xưa nhất Tây Bắc. Mặc dù Bá Hoàng Đại Thần đã chết nhưng hai mươi vạn năm qua cũng không có người nào dám làm loạn tại Đồ Sơn thành. Những tông môn từng muốn chiếm giữ nơi đây đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử cả rồi.

Mà trong Đồ Sơn Thành quyền lực lớn nhất thuộc về Bá gia. Từ khi Bá Hoàng thành lập Võ Thần tới bây giờ, không người nào dám trêu chọc Bá gia. Mỗi một đời gia chủ Bá Gia đều là đại năng khủng bố thần thông quảng đại, thực lực siêu phàm. Từ đó tới nay, Bá gia vĩnh viễn là kẻ thống trị cao nhất của Đồ Sơn Thành, được tất cả thần dân Đồ Sơn Thành kính ngưỡng và tôn sùng.

Trong thành còn có khá nhiều gia tộc mạnh mẽ khác như Tô gia, Phương gia, Chu gia..

Hôm nay chính là ngày thiếu chủ Bá gia thành hôn, Đồ Sơn Thành khá náo nhiệt. Tất cả dân chúng, gia tộc khác đều sẽ tập trung tới Bá Gia triều bái, chúc phúc cho thiếu chủ.

Sau khi nghe thanh niên thật thà nói, Thúy hơi lo lắng:

- Ca ca, hay chúng ta về đi.

Dương không muốn Hùng vì họ mà gặp nguy hiểm liền khuyên ngăn:

-Đại ca, hôm nay cao thủ tụ tập nơi đây, hay đợi hôm khác rồi chúng ta hãy tới?

Hùng mỉm cười nói:

-Đệ yên tâm, một cái gia tộc nhỏ mà thôi, không phải sợ.

Thanh niên thật thà nghe Hùng nói Bá gia là gia tộc nhỏ, mặt mày đen xạm lại, nhưng hắn làm như không nghe thấy tiếp tục dẫn đường. Hắn nghĩ Hùng chỉ chém gió thôi.

.....

Bá Gia.

Trong một căn phòng ở phía sau hậu viện, Bá Dục giải khai cấm chế trên người Mộng Hương, hắn cười nói:

-Hương muội, từ nhỏ ta để yêu nàng rồi, nay chúng ta sắp thành vợ chồng, ta cảm thấy rất hạnh phúc.

Mộng Hương giận dữ, nói to:

-Bá Dục, ngươi ép ta như vậy không sợ sự phụ ta tức giận hay sao?

-Hắc hắc! Sự phụ nàng từ khi chiến với Ma Thần, đạo tâm tan vỡ, cả đời này đừng mong tiến thêm bước nữa.

Bá Dục cười nói.

Mị Đế trở về Mị Tông tinh thần suy sụp, tu vi thụt lùi nên Bá gia không sợ nàng nữa. Gia chủ một tay cũng có thể trấn áp nàng, nếu không phải mấy lão quái vật trong gia tộc không cho phép, gia chủ bắt Mị Đế hưởng dụng lâu rồi.

Bá Dục phong ấn Mộng Hương lại, quay sang hai thị nữ bên cạnh, nói:

-Hai người mau trang điểm thay áo cưới cho nàng.

-Dạ, nô tì chuẩn bị ngay đây.

Hai thị nữ vâng dạ đáp.

Bá Dục cười to rồi đi ra bên ngoài. Hắn thèm thường Mộng Hương từ bé, hai hôm trước mới bắt được nàng, nếu không phải mấy lão già tộc cổ hủ bắt cưới này nọ, để dễ dàng ăn nói với Mị Tông, hẳn ăn nàng luôn rồi.

Trong phòng Mộng Hương bị hai nha hoàn ép thay áo cưới. Xem bộ dạng, hai nha hoàn này rất quen thuộc với việc đó. Nhìn Mộng Hương trong bộ quần áo đỏ rực rỡ, một nha hoàn cười nói:

-Đẹp quá, bao năm qua đây chính là người đẹp nhất, đẹp hơn mười bảy người trước kia không ít. Thiếu chủ của chúng ta thật may mắn, có thể có được bao nhiêu mỹ nhân, ha ha, thật sự không biết có bao nhiêu kẻ hâm mộ mà chết.

Nha hoàn còn lại nói:

-Được rồi, hãy giúp nàng trang điểm một chút, như vậy sẽ càng đẹp hơn. Ta tin rằng trong thiên hạ cũng không tìm được mỹ nhân thứ hai xinh đẹp như nàng, thật mê người.

Hai nha hoàn vừa nói vừa cười, hai người bọn họ cũng bắt đầu trang điểm cho Mộng Hương. Mộng Hương bởi vì đã bị phong bế đan điền, bị hạ cấm chế trên người, nàng không thể động đậy nên những chuyện này chỉ có thể để mặc cho hai người bọn họ muốn làm gì thì làm. Mộng Hương vô lực phản kháng. Không lâu sau, hai nha hoàn đã hoàn thành công việc của mình. Hai người đi một vòng quanh Mộng Hương, cả hai đều mỉm cười hài lòng.

-Cuối cùng đã xong, đẹp quá, giống như tiên nữ giáng phàm vậy.

Nói xong hai ả đưa mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng cầm lấy một chiếc khăn đỏ trùm lên đầu Mộng Hương. Họ không nhìn thấy trong nháy mắt khi chiếc khăn trùm lên đầu, trong mắt Mộng Hương lặng lẽ rơi ra hai giọt lệ, không một tiếng động rơi trên chiếc áo cưới.

Nghĩ đến vận mệnh của mình, Mộng Hương đột nhiên có một suy nghĩ nếu để cho nàng lựa chọn lại, thì nàng nhất định sẽ lựa chọn Hùng. Hùng mặc dù hão sắc, nhưng hẳn ít nhất cũng không hạ lưu. Hắn còn chân thành hơn những người bình thường rất nhiều. Đáng tiếc nàng đã không thể lựa chọn lại. Nàng như người mất hồn bị kéo đi.

Bên trong Bá gia, lúc này đã treo đầy đèn lồng đỏ, trên cửa dán một chữ Hỷ, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn. Bây giờ tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tân lang và tân nương bái thiên địa, sau đó có thể đưa vào động phòng.

Tên quản gia của Bá gia lúc này đã kiêm làm người hô lễ, hắn lớn tiếng nói:

- Tân lang, tân nương an vị.

Quản gia vừa dứt lời, thiếu chủ Bá Dục mặc một bộ quần áo đỏ rực đi từ bên trái ra, mà tân nương mặc áo cưới trên đầu trùm một chiếc khăn đỏ cũng từ từ đi từ bên phải ra dưới sự nâng đỡ của hai nha hoàn, lẳng lặng đưa tới đứng bên cạnh tân lang.

Thân thể Mộng Hương lúc này không có cách nào nhúc nhích được, miệng lại không thể nói ra, thật sự là gọi trời không thấu, gọi đất không linh. Nàng hoàn toàn đã rơi vào trong tuyệt cảnh. Cúi đầu xuống, khuôn mặt cười đùa vui vẻ của nàng lần đầu tiên chảy ra những giọt nước mắt đau đớn, trong lòng vô cùng đau xót. Nghĩ lại bao nhiêu năm qua mình giữ thân như ngọc, nhưng giờ phút này ngay cả sự trong sạch của bản thân cũng không thể giữ gìn được. Cuộc sống sau này, nàng chỉ còn biết sống trong đau khổ, không còn gì khác? Có lẽ còn có vô vàn nhục nhã và sỉ nhục khó có thể rửa sạch. Nàng thậm chí muốn tìm chết nhưng họ từng nói nàng mà chết, họ liền bắt sự phụ nàng lại. Hiện tại sự phụ đang rất đau khổ, nàng không muốn sự phụ chịu khổ thêm nữa.

Lúc này, quản gia hưng phấn hô to:

-Giờ lành đã tới. Tân lang, tân nương, nhất bái thiên địa.

Nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ, kèn trống vô cùng rõ ràng.

Trong lễ đường, Mộng Hương bị hai ả nha hoàn khống chế xoay người cùng với Bá Dục, quay ra bái thiên địa. Khắp nơi không ngừng vang lên những tiếng hoan hô chúc phúc cho hai người. Bá Dục nghe thấy không khỏi há miệng cười to. Mộng Hương vừa nghe thấy tiếng cười của đám tiện kia, trong lòng nhin không được cảm thấy đau xót. Giờ phút này, lòng nàng như đã chết, mặc dù thân thể không thể khống chế, nhưng ít ra trái tim của mình nàng vẫn có thể khống chế. Chỉ cần giữ được tâm hồn không bị tiêm nhiễm thì ít ra vẫn là một loại an ủi. Nếu không chống lại được số mệnh vậy thì biện pháp phản kháng duy nhất là một trái tim không khuất phục. Chỉ cần trái tim không khuất phục thì nàng nhất định sẽ không nhận thua.

Gia chủ Bá gia - Bá Thiên giờ tay yêu cầu mọi người im lặng.

Quản gia tiếp tục mở miệng nói:

-Tân lang tân nương, nhị bái cao đường.

Nhất thời lại một hồi pháo rộn rã vang lên, chiêng trống inh ỏi truyền đi rất xa. Mộng Hương bị nha hoàn khống chế quay lại, cùng Bá Dục bái tên gia chủ.

.....

Ước chừng sau một canh giờ, ba người Hùng theo thanh niên thật thà đi tới Bá gia.

Hùng liếc nhìn lại, chỉ thấy trong một bình đài rộng lớn chừng vài vạn mét vuông được trang trí đồ sộ. Lúc này, trên bình đài đã tập trung nam nữ già trẻ thành một mảng lớn đông nghịt, khiến nội tâm Hùng rung động không thôi. Như vậy mới là cưới a. Hùng quyết định sau này mở riêng một không gian to lớn tổ chức đám cưới, để toàn bộ người trong thiên hạ tham dự.

-Nhị báí....

Thanh âm theo gió phiêu tán xa xa.

Thanh niên chất phác thô phào một hơi:

-May quá chúng ta tới kịp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Nàng là nữ nhân ta

Tất cả mọi người trong Đồ Sơn thành đều đang vô cùng vui mừng. Thiếu chủ thành hôn, tất cả mọi người đều được phát quà mừng, mọi người mong thiếu chủ cưới thêm nhiều vợ a.

Nhưng mà khác với mọi người đang vui sướng, Mộng Hương đang vô cùng đau khổ. Bao năm qua, nàng luôn vui vẻ cười đùa không ngừng. Nhưng hôm nay mọi chuyện đều sẽ thay đổi, nàng không biết điều gì sẽ đợi nàng trong ngày mai. Nhưng nàng tin rằng đó không phải hạnh phúc. Bởi vì cuộc hôn nhân này không phải do nàng lựa chọn, nên nàng không thể hạnh phúc.

Lúc này, quần gia vô cùng đặc ý nhìn mọi người, hần bắt đầu chuẩn bị cho nghi thức cuối cùng. Chỉ nghe thấy quần gia lớn tiếng nói:

-Tân lang, tân nương phu thê giao báí, đưa vào động phòng.

Ngay lập tức, vang lên những tiếng hoan hô rầm trời, tất cả mọi người đều nhìn đôi tân lang tân nương, cùng đợi bọn họ hoàn thành nghi thức cuối cùng này. Mộng Hương cười thầm, tất cả mọi chuyện đã trở thành sự thật, thế sự vô tình. Chỉ thấy hai ả nha hoàn đỡ Mộng Hương đứng đối diện với Bá Dục, bắt đầu phu thê giao báí. Ngay khi tất cả mọi người đều đang mong chờ ngóng nhìn, cùng chuẩn bị phát ra lời chúc mừng thì một cổ uy thế trấn áp thiên địa toả ra, bao phủ toàn bộ quảng trường.

Oanh!

Hùng vừa đi tới, bỗng dừng Trần Thiên Bi lao nhanh khỏi người hần rồi bay hướng lên cao bình đài. Hần vội vàng đuổi theo.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi nghi lễ cuối cùng thì thấy một viên đá to như trái bóng lao thẳng tới lễ đường.

-Có thích khách!

-Mau ngăn nó lại.

Một cao thủ Võ Thánh hô to rồi tung đám tới Trần Thiên Bi.

Bùm! Nắm tay tên thị vệ vỡ nát, phun máu bay đi.

Vào lúc này, quảng trường loạn lên, cao thủ ùn ùn kéo lên chặn quả bóng lại. Có vô số người bị đụng bay.

Bá Dục vận chuyển linh lực tấn công Trần Thiên Bi, hần quát to:

-Súc sinh tìm chết?

Phanh! Bá Dục bị oanh bay lộn vài vòng trên mặt đất mới đứng vững được, cánh tay hần run rẩy, máu rỉ ra.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì quả bóng nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tin xông tới tân nương, do tốc độ thực sự quá nhanh nên đám người chỉ cảm thấy trước mắt xẹt qua một bóng trắng, Trần Thiên Bi đã vụt tới.

Ngay cả Võ Thánh cũng bị oanh nát, Mộng Hương bị phong bế linh lực mà bị oanh trúng chắc chắn hương tiêu ngọc vẫn, thậm chí có người nhắm mắt lại không dám nhìn.

Nhưng cảnh tượng đó không xảy ra.....

U U!

Trần Thiên Bi bay tới cọ cọ vào Mộng Hương như muốn lấy lòng nàng.

Hùng vừa chạy tới gần, ngửi mùi hương quen thuộc từ tân nương. Hắn liền lao nhanh ôm tân nương vào lòng rồi đánh bay hai ả nha hoàn ra xa.

Trong nháy mắt, mọi người đại ra, tình huống gì đây. Một cục đá nổi điên đã thương người, bây giờ tân nương cũng bị người khác ôm.

Ngay lập tức tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn thanh niên đang ôm tân nương. Chỉ thấy thanh niên này bộ dáng hơn 20 tuổi, toàn thân áo trắng, tuấn nữ tuyệt luân, nhất là đôi mắt đen láy kia, như trải qua tang thương muôn đời. Mọi người xì xào bàn tán:

- Tên này từ đâu ra?

- Hình như từ nơi khác tới.

- Tên này chán sống rồi, ngay cả Bá gia cũng dám trêu chọc.

-

Gia chủ Bá Thiên trở nên lạnh lùng, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp quảng trường, bầu trời cũng tối đi rất nhiều, mây đen âm âm kéo tới hội tụ trên không trung. Khí thế cường đại đó từng bước lan rộng ra, bắt đầu cuốn về phía Hùng.

Ầm!

Trần Thiên Bi toả khí thế khủng bố chống đỡ khí thế Bá Thiên.

Cảm giác uy áp mạnh mẽ từ Trần Thiên Bi, Bá Dục ngưng trọng nói:

- Tiểu tử, mau thả vợ tao ra.

Hùng không thèm nhìn hắn, Hùng phá giải phong bế rồi bế tân nương lên, một tay kéo khăn đỏ trên đầu nàng ra. Bốn mắt nhìn nhau, nhìn Mộng Hương gần trong gang tấc, thấy vẻ vui mừng trong mắt nàng. Hùng nhẹ giọng nói:

- Cô nương gả cho ta thế nào?

- Ừm.

Mộng Hương dễ thương đáp, nước mắt chảy dài, cũng không biết là do thương tâm hay là cao hứng. Khi nàng tưởng rằng cả đời này mình sẽ chìm trong tuyệt cảnh, ở thời khắc cuối cùng, lòng nàng như đã chết, nói như thế nào, nữ nhân đối với chuyện này mặc dù trong lòng nói mình phải kiên cường, nhưng nếu như thật sự đã đến lúc này thì bản thân đã không thể khống chế được. Khi Trần Thiên Bi tới gần, trong lòng nàng đột nhiên dấy lên hy vọng. Một hy vọng đột nhiên xuất hiện vào lúc mình tuyệt vọng nhất, đã khiến trái tim nàng rung động mạnh. Khi nàng hơi bình tĩnh lại, mới phát hiện được nam nhân ôm vào lòng. Khi khăn che mặt được vén lên, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Hùng, tim nàng đập mạnh. Một cảm giác hạnh phúc không nói lên lời trong nháy mắt đã chiếm đầy trái tim đang mù mịt của nàng. Giờ phút này nàng đột nhiên phát hiện mình thực sự rất yêu hắn.

Mộng Hương nhìn đắm đắm Hùng, hết như từ trong một địa ngục lạnh lẽo thoát chốc được nâng đến tận mây xanh hư ảo mịt mù, hết thấy đều không chân thật như giấc mộng vậy. Trong nháy mắt ngấn ngùi, nước mắt nàng rơi như mưa. Nàng thậm chí quên hết nguy hiểm bọn họ sắp đối mặt. Với nàng mà nói, trên thế giới này, còn có gì xúc động hơn thời khắc này. Mộng Hương dựa sát thân thể vào Hùng. Đôi mắt đỏ mọng hơi mờ, một mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng trào ra, nàng nói:

- Muội yêu huynh.

Nghe nàng tỏ tình, Hùng mừng rỡ, hắn muốn nàng lâu rồi mà không được, ngửi mùi hương động lòng người phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn mê người kia, lửa dục trong lòng Hùng đột nhiên tăng mạnh. Hắn kề sát vào mặt nàng hơn chút nữa, hôn phớt lên cánh môi đỏ mọng của nàng.

Nhìn thấy Hùng không thèm để ý đến mình, Bá Dục tức giận nói:

- Tiểu tử, không nên ý vào mình có chút tu vi có thể tùy tiện đến Bá gia mà sinh sự. Mau buông nàng ra, ta cho ngươi toàn thân, nếu không ta sẽ giết cả nhà ngươi.

Hùng thờ dãi, đám này dám ép buộc nữ nhân của hắn, đúng là không biết sống chết, lạnh lùng nhìn bốn phía một cái, Hùng lạnh nhạt nói:

- Cái tên Bá gia đã dùng quá lâu rồi. Từ nay về sau ta không muốn nghe thấy trong thiên hạ có người xưng là người Bá gia nữa, nể tình Bá Hoàng ta không giết các ngươi, các ngươi giải tán đi.

Tê, tên này không những cướp cô dâu, mà còn muốn gia tộc Võ Thần giải tán!

Mọi người nhao nhao lui xa khỏi Hùng, trong nháy mắt trống ra một cái không gian thật lớn.

Dương với Thúy chạy tới cạnh Hùng. Thúy chỉ Bá Dục nói:

-Ca ca là hấn hại chết muối.

Bá Dục cũng nhận ra hai người Dương, Thúy, hấn âm hiểm nói:

-Thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không lối các người lại vào, hôm nay chính là ngày chết của các người.

Lúc này, Hùng buông Mộng Hương ra, bỗng nhiên cả người hấn lao mạnh về trước, một cước đá lên mạn sườn Bá Dục.

A!

"Rắc" một tiếng xương gãy vô cùng giòn giã, Bá Dục kêu thảm bay ra ngoài, xương vỡ nát.

-Dục Nhi.

-Thiếu chủ.

-...

Bình đài hỗn loạn, Bá Thiên sắc mặt đại biến, hô lên:

-Bất tiểu tử này lại cho ta, ta muốn từ từ tra tấn hấn tới chết.

Vài vạn cao thủ Bá gia bao vây 4 người lại, khí thế ngập trời toả ra khiến đại địa lay động.

Đối mặt nhiều cao thủ như vậy. Mộng Hương mới nghĩ tới tu vi Hùng thấp bọn họ sao thoát khỏi đây được, nàng sợ hãi nói:

-Chàng mau đi, đừng thiếp ngăn cản bọn họ.

-Không sao, chỉ là mấy con kiến mà thôi. Nàng không phải sợ.

Hùng nói rồi ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Hương, hấn cùng Dương và Thúy nhảy lên điều giấy bay lên trời.

-Là các người cứ muốn tìm chết, đừng trách ta!

Hùng ngồi trên điều giấy nói.

-Hừ, khẩu khí thật lớn.

Gia chủ Bá Thiên hừ lạnh, rồi nói:

-Đừng tưởng ngăn trở được khí thế của lão phu mà coi mình thành thiên hạ vô địch. Gia tộc Võ Thần không phải thứ tiểu bối như người trâu chọc nổi!

-Võ Thần tính là cái gì, nếu Bá Hoàng ở đây, ta còn nể lão vài phần.

Hùng lạnh nhạt nói.

-Giết, giết bốn đứa chúng nó.

Bá Thiên tức điên, lão không cố kị cái gì Mộng Hương nữa mà hạ lệnh giết sạch.

Ầm ầm ầm!

Đám cao thủ Bá gia bay lên trời, tấn công điều giấy.

Ngay lúc này, Hùng lấy ra Tháp Bút vẽ lên hình con rồng.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, một hư ảnh con chân long màu vàng dài ngàn mét đi ra từ trong hình vẽ. Hư ảnh chân long lao tới, nó dùng móng vuốt chụp xuống đám cao thủ Bá gia. Móng vuốt sắc bén chẳng khác gì thần binh lợi khí chụp tới đám người kia, chỉ nghe tiếng "Phốc, phốc, phốc" và từng đầu lâu bay lên cao. Một móng chụp xuống, dưới Võ Thánh chết cả mạng.

- Ah!

Trong khoảng thời gian ngắn tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng, lại có đầu lâu bay lên cao cao, máu tươi phun lên trời như mưa máu. Nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ này đám dân chúng trong thành phía xa sơn gai ốc, có người ôm bụng nôn khan liên tục.

Trên bầu trời có vô số đầu lâu và cột máu bắn lên cao cao, giống như pháo hoa nổ rộ trong bầu trời đêm.

Bùm bùm bùm.... Hư ảnh chân long phun ra long tức nhắm vào đám cao thủ Bá gia.

Trong vòng mười phút, vô số thi thể từ trên cao rơi thẳng xuống đất, trong bình đài Bá gia khắp nơi là thi thể không trọn vẹn.

-Không.

Trong khoảng thời gian ngắn cao thủ Bá gia không ngừng bị chém giết, tổn thất thảm trọng. Bá Thiên gia chủ với mười trưởng lão đỉnh Võ Đế cũng đủ cường đại, bọn họ sử dụng thần thuật, mấy lần tránh thoát hư ảnh chém giết.

Trong mấy lần tấn công hư ảnh kia, bọn họ đều có thể sống sót, thậm chí gây thương tổn khá nhiều lên hư ảnh kia. Nhưng mà nhìn thấy trưởng lão, hộ pháp, đệ tử của mình không ngừng chết đi, vô số cổ thi thể rơi xuống, bọn họ điên cuồng hét lên không ngớt, tức giận ngập trời.

Bá Thiên tức sùi bọt mép, lão trưởng Hùng có mối Trần Thiên Bi thôi, không ngờ hắn có thuật triệu hoán thần thú nghịch thiên như vậy.

-Cái gì, Bá gia không ngờ bị một hư ảnh giết tới gà bay chó chạy!

Mọi người đều có loại cảm giác nằm mơ. Bảo vật của tên kia cũng quá biến thái rồi. Mọi người đều cho rằng Hùng chắc chắn tìm chết nhưng người ta mới về một cái hình liên giết hơn vạn cao thủ a. Gia chủ Tô gia, Chu gia, Mục gia,... tính trợ giúp Bá gia nhưng thấy uy thế của Hùng như vậy sở hĩ không dám lên.

Dương, Thúy tròn mắt nhìn xuống dưới.

Mộng Hương mở to mắt, cái miệng cong lên.

Nhìn đôi môi đỏ tươi kia, Hùng cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hương. Mộng Hương giật mình phản ứng lại, trong lòng cực kỳ xấu hổ, thấy hắn cúi đầu hôn nàng, liền nhanh chóng quay mặt tránh đi không để hắn thấy thế. Nhưng nàng sao có thể là đối thủ của Hùng, Hùng ôm chặt lấy khuôn mặt nàng, dễ dàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của nàng, ngậm lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, tận tình nhâm nhi thưởng thức.

Mộng Hương trừng mắt nhìn hắn, trong mắt mang vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng hé mở đôi môi, mặc hắn tiến vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, buông thả dễ dàng hún nhún nháp cái lưỡi thom tho của nàng. Hùng nhìn vào ánh mắt nàng, trong mắt mang theo chút bá đạo. Đồng thời tay phải dùng sức xoa bóp mông của Mộng Hương, cảm thụ cảm giác mềm mại, phong mãn, nhún nhảy, đàn hồi co dãn mê người kia. Tay phải cách một lớp quần áo nắm lấy bộ ngực to tròn mềm mại, tận tình vuốt ve vỗ về một cách nhẹ nhàng. Mộng Hương bị hắn trêu đùa khiến nàng toàn thân vô lực, trong mũi thở ra một hơi yếu đuối nặng nề.

Dương, Thúy ở một bên quay mặt đi coi như không thấy. Hùng tận tình nhún nháp đôi môi thom tho, ngọt ngọt của Mộng Hương, hai tay xoa bóp ngực và mông nàng, trong lòng hắn vô cùng sáng khoái. Khi Hùng từ từ buông đôi môi đang sung mọng lên của Mộng Hương ra, Mộng Hương vô lực nằm trong lòng hắn, ngay đến đứng cũng không vững, trong miệng truyền đến một tiếng thở gấp yếu đuối rất lớn, mặt đỏ hồng lên, lộ ra vẻ kiều mị, mị nhãn như tơ nhìn Hùng.

Hùng cười hắc hắc:

-Từ giờ nàng là nữ nhân của ta.

Mộng Hương xụi lơ hôn hên quay mặt đi không thèm để ý tới hắn.

-Tiểu tử này háo sắc như vậy!

-Lúc này mà vẫn ôm ôm ấp ấp được.

-....

Đám đông xì xào.

Bá Thiên nhìn Hùng vẫn còn thời gian tán gái, khuôn mặt lão tím tái. Lão giận điên lên nhưng không làm gì được hư ảnh chân long.

Thương -- một tiếng, âm thanh vang vọng thiên địa, lúc này một thân ảnh sâu trong Bá gia đã đứng lên, trường thương trong tay vung mạnh, một thương đâm thẳng, không màu mè hoa mỹ gì, chỉ như động tác đâm bình thường. Trường thương hoành không, xuyên qua không gian, đâm tới hư ảnh chân long, dưới một thương này thần ma đều phải lui bước.

-Hư Thần!

Cảm nhận uy thế khủng bố kia, Hùng ngưng trọng nói.

Vút vút vút...

Àm!

Dưới một thương này hư ảnh bị oanh phá.

Từ sâu trong Bá gia có một nam tử đi ra, một nam tử trung niên, sắc mặt nam tử trung niên rất nghiêm túc, mắt như sao, anh lẫm lẫm khí, cho dù tuổi của hắn đã lớn thì vẫn có nị lực kinh người. Thời điểm nam tử trung niên này bước tới, hắn đi một bước thương ảnh toả ra tứ phía, mỗi bước hạ xuống như giáng một thương xuống thiên địa, như muốn đạp thiên địa dưới chân, binh khí tất cả mọi người tại đây run rẩy, nứt vỡ. Hắn đứng thẳng tắp trên bầu trời lại càng chói mắt, hắn giống như một ánh trăng sáng trong bầu trời đêm, giống như cây thương không lồ chống đỡ đất trời.

Nam tử trung niên trầm lặng, mặt mày uy nghiêm, hai mắt nhìn thẳng, ngực hơi ưỡn lên. Hắn mang theo khí thế đỉnh thiên lập địa, dường như trong thiên địa không có gì bằng hắn cả.

- Thần thương vô địch – Thông Thiên.

Nhìn thấy nam tử trước mặt này, gia chủ Tô gia, thì thào nói:

- Truyền thuyết kể rằng, khi Bá Hoàng còn trẻ cũng không thể đánh bại người này. Hai người chiến với nhau ngàn năm bất phân thắng bại. Về sau kết nghĩa anh em. Bao năm qua, hắn vẫn ở lại bảo vệ Bá gia.

Lúc này, Thông Thiên hướng tới Hùng hỏi:

- Đại nhân có phải người yêu của Thiên Đạo?

Oanh!

Đám đông sợ hãi ngã ngửa.

Tê! Tên này quá trâu rồi, Thiên Đạo cũng bị hắn hủy hoại. Nguo a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đệ nhất nghiêm túc vs đệ nhất vô sỉ

Hùng nhìn Thông Thiên, nhàn nhạt nói:

- Người biết ta?

Thông Thiên quan sát Hùng, trầm mặc một chút nói ra:

- Đại nhân trẻ tuổi hơn ta nghĩ.

Hùng nở nụ cười:

- Là Tiểu Huyền nói sao?

Thông Thiên gật đầu, nói:

- Bá Hoàng từng cứu đại lục, mong đại nhân cho Bá gia một cơ hội.

Thần thương vô địch - Thông Thiên nói ra lời này lập tức làm cho người ta động dung, đây chính là thiên hạ đệ nhất thần thương a, tồn tại gần như bất diệt, hắn cả đời chưa từng cúi đầu, thật không ngờ hôm nay hắn lại chịu thua.

Hùng sáng khoái đáp ứng:

- Được, ta đáp ứng người không làm gì Bá gia.

Hùng quay sang Bá Dục, nói:

- Ta chỉ muốn giết tên này.

Thông Thiên lắc đầu:

-Không, đây là hậu nhân của Bá Hoàng, ta không thể khoanh tay đứng nhìn hắn đi chết được.

Hùng thở dài:

-Người thực sự muốn đối địch với ta.

Nhìn Thông Thiên trầm mặc, Hùng nói:

-Người có biết rõ mình đối địch với loại người gì hay không? Thiên Đạo cũng là nữ nhân của ta mà người vẫn dám đứng ra, sự can đảm này hiếm thấy trên đời.

Thông Thiên không sợ hãi, nghiêm túc nói:

-Ta từng hứa với huynh đệ bảo vệ Bá gia, ta buộc phải đối địch với đại nhân.

-Đại nhân cũng biết, tu luyện nghịch thiên mà đi, thương pháp của ta siêu việt thiên địa này rồi. Thiên đạo cũng không làm khó được ta.

Thông Thiên tự tin nói, hắn đi theo thương đạo vượt qua cực hạn thiên địa rồi, tại đại lục này gần như bất diệt. Mặc dù Hùng tồn tại từ thời Khai Hoàng nhưng hắn không tin đánh không lại Hùng.

Huyền Huyền trời sinh Đạo thể, hợp với đại đạo, nắm giữ đạo của Việt Nam đại lục nhưng có mệnh đi nữa nàng vẫn chỉ là Hư Thần. Nàng không thể dùng sức mình phá vách ngăn giới. Chỉ có Võ Thần vượt qua cực hạn của thiên địa mới có đủ năng lực này.

-Ta cũng muốn lãnh giáo xem người mà Thiên Đạo coi trọng mạnh như thế nào?

Thông Thiên nói.

Cho dù là Võ Thần cũng khó giết Hư Thần nên Thông Thiên tự tin như vậy. Hắn đâu biết rằng một số bí địa, phần mộ,.... có tồn tại khủng bố.

Hai người nói chuyện làm cho tất cả mọi người hít thở không thông, tất cả mọi người cảm giác hô hấp không thuận, bọn họ biết được Hùng chính là lão quái vật tồn tại vô số năm tháng, ngay cả Hư Thần cũng nể hắn vài phần.

Lúc này, Thiên Thư trong tay Hùng loé sáng hình thành một cái truyền tống trận.

Vào! Hào quang tan ra, chỉ thấy một con mèo màu trắng xuất hiện. Nó đang cầm một chiếc quần lót màu đen đưa lên mũi ngửi.

-Hít hít phê vãi a! Con mèo mê say nói.

Hùng chỉ con mèo, cười lên nói với Thông Thiên:

-Đối thủ của người không phải ta, mà là nó.

Một con mèo! Phốc!

Thấy Hùng nói như vậy, nhiều người đều bất ngờ. Tình huống gì vậy? Chỉ là một con mèo mà cũng muốn chiến với Hư Thần. Nên biết rằng con mèo này ngay cả yêu thú cũng không tính, chỉ là súc vật thuộc loại thú cưng hoặc để ăn thịt, sao lại có thể địch nổi Hư Thần chứ?

Hơn nữa con mèo này vừa nhìn là biết vô si vô cùng, lông rụng sạch, trên cái mông là cái váy màu hồng, cả người đeo đầy đồ con gái: yếm ngực, quần lót, bím tóc,..... Nhìn rất quái dị.

Nhìn con mèo dùng quần lót quấn quanh cổ, Hùng cũng bị dọa sợ, con mèo này quá biến thái rồi.

Con mèo đang trộm đồ nữ nhân liền bị Hùng đem qua đây, lúc này nó cũng nhận ra. Con mèo nhìn Mộng Hương mặc áo cưới liền nói:

-Hương muội muội, nàng định cưới bốn toạ sao?

-Mèo bệnh có người ức hiếp Hương muội, người xem nên làm thế nào?

Hùng nháy mắt với Mộng Hương rồi dụ dỗ con mèo.

-Nói nhảm! Đương nhiên là chém cả nhà nó.

Lực chiến con mèo tăng vọt, nó tự tin nhìn xung quanh thấy Thông Thiên trước nhất, nó hỏi:

-Là người bắt nạt Hương muội của bốn toạ.

Thông Thiên thần thái ngưng trọng. Với tư cách thiên hạ đệ nhất thương, hắn thân kinh bách chiến. Cho dù là trước kia, hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua yêu thú như vậy, vừa thấy con mèo thì hắn biết rõ địch nhân mình đối mặt đáng sợ cỡ nào, hắn biết rõ chính mình đang gặp cường địch ra sao.

Không nên bị về ngoài nó mê hoặc.

Đình!

Thông Thiên chậm rãi đưa thần thương ra, thần thương như tuyết, trầm trọng như núi, thời điểm Thông Thiên cầm thần thương trong tay có thể xuyên thủng tất cả, một thương kia chiếu sáng cả thiên địa, dưới thần thương của hắn, tất cả không có ý nghĩa.

Lúc này tất cả mọi người nhìn thấy thần thương trong tay Thông Thiên thì cảm giác mình quá nhỏ bé, trở nên tự ti...

-Thần thương vô địch. Một thương thông thiên địa.

Có Bán Thần từ xa chạy tới, thấy thần thương trong tay Thông Thiên thì nội tâm phát lạnh, biết rõ chính mình không cách nào là địch với hắn.

Lúc này, Gia chủ - Bá Thiên tức giận nói:

-Một con súc sinh, có gì ghê gớm chứ, thích thì làm thịt luôn!

Tuy rằng Bá Thiên bị hư ảnh áp chế nhưng lão không tin còn mèo dê tiện kia cũng mạnh như vậy, lúc này lão đang nghẹn một bụng lửa giận. Lão liền đánh ra một chưởng trấn tới con mèo.

-Cả nhà nguoi mới là súc sinh.

Con mèo tức giận.

Bụp!

Con mèo như tảng đá lớn đụng tới, gia chủ Bá Thiên trực tiếp bị nó đánh rơi xuống đất, một cái chân mèo trực tiếp dẫm lên mặt hắn.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều kinh hãi muốn chết!

Chuyện gì thế này!

Gia chủ Bá gia là tồn tại Bán Thần đó! Có thể nhẹ nhàng trấn áp hắn như thế, không phải nói con mèo vô si này chính là tồn tại vô địch hay sao?

Hì!

Thiên địa dị biến, trong những ngày gần đây liên tiếp có cường giả xuất hiện, dường như ngay cả Võ Thánh, Võ Đế cũng biến thành không đáng giá, chạy đầy đường, nhưng trên đời này nửa bước thần nhân cũng chỉ vài người, mỗi người đều là chính là nhân vật vang dội a! Vậy mà con mèo một móng trấn áp.

Thông Thiên không ngờ con mèo không có phong thái cao thủ như vậy, hắn quát lên:

-Bá Vương Thương Pháp – Thứ thứ nhất - Hoàn Tảo Thiên Quân.

Thông Thiên vùng thần thương tạo vô số thương ảnh bao trùm bầu trời phóng tới trấn áp xuống con mèo.

Con mèo giờ móng đánh ra, một luồng gió hóa thành con mèo nhỏ nghênh đón Thông Thiên.

Ầm!

Trong tiếng nổ, Thông Thiên lui lại mười mấy trượng, con mèo cũng tụt sâu xuống đất, lực chiến của bọn họ gần bằng nhau, một đòn này không ai chịu thiệt hay chiếm được ưu thế gì. Nhưng con mèo không chuẩn bị gì, Thông Thiên dùng cả vũ khí lẫn thương pháp.

Con mèo thích nhất là bắt nạt kẻ yếu, sau một chiêu vừa rồi rõ ràng tên kia yếu hơn nó, nó có gì mà sợ, tự tin tăng vọt.

Con mèo quay lại, nó ưỡn ngực nhìn Thông Thiên, nói:

-Tiểu tử, là nguoi cần trốn bỏn toạ?

Nhìn Bá Thiên bị con mèo dẫm tụt vào đất, Thông Thiên mất đi vẻ bình tĩnh, hắn cố nén giận nói:

-Chúng ta lên trời chiến một trận thế nào?

Con mèo vô si nói:

-Đéo thích! Có giỏi nguoi tới cần bỏn toạ a!

Thông Thiên méo mặt, hắn không nhịn được hét lớn:

-Bá Vương Thương Pháp – Thứ thứ 2 – Lực Bạt Sơn Hà.

Thông Thiên hai tay cầm thương, thần thương chậm rãi dựng thẳng trước người, thân thể của hắn chấn động toả ra vô số thương ảnh, cả thiên địa lay động.

Vút -- một tiếng, thần thương phá không, một thương đâm xuống, chiếu rọi các nơi, dưới một thương này tất cả mọi người nhìn thấy có cảm giác hồn phi phách tán, uy lực một thương này đủ làm cho người ta toàn thân mềm nhũn.

Mộng Hương lo lắng nói:

-Anh Hùng nó có đỡ được không?

Hùng mỉm cười nói:

-Nàng yên tâm nó không chết được đâu.

Con mèo dê tiện này chop lấy Bá Thiên, che ở đằng trước.

-Bỉ ôi!

Thông Thiên gầm lên, lại buộc phải thu hồi kinh lực, hắn mà thu hồi không kịp, gia chủ chỉ còn nước bị phanh thây bỏ mạng.

-Cái khiên thịt này không tệ, bốn toạ liền đem ra dùng tạm!

Con mèo không chút hổ thẹn, chỉ cần có thể chiến thắng đối thủ, mặc kệ nó dê tiện, hạ lưu, vô sỉ thế nào. Nó vốn đã không biết xấu hổ, ngược lại càng thêm đắc chí. Cái đầu mèo ngửa lên trời, lộ ra hàm răng trắng póc.

-Thà gia chủ ra, quyết chiến công bằng với ta!

Thông Thiên hít sâu một hơi, áp chế lửa giận sục sôi trong lòng.

-Người căn bản không phải đối thủ của bốn toạ, bốn toạ chỉ cần một chân liền trấn áp vạn tên, còn không mau quỳ xuống. Bốn toạ miễn miễn cưỡng cưỡng thu người làm thú cưỡi!

Con mèo không biết xấu hổ nói.

-Cái đầu...

Tiếng chửi vang vọng thiên địa, Thông Thiên đã tức không nhịn được, hắn giận dữ gầm lên, hắn lao ra phát động công kích con mèo.

-Vô địch khiên thịt.

Con mèo vô sỉ, lại tiếp tục đưa Bá Thiên ra làm khiên đỡ. Thần Thương đâm tới bên trái, nó liền đưa Bá Thiên đỡ bên trái, đánh bên phải lại đem che bên phải. Thương bao vây xung quanh, nó đem Bá Thiên cuộn lại như chắn bông bao quanh người hờ mỗi cái đầu mèo.

Đám đông quan sát tròn mắt, con mèo này quá vô sỉ rồi, không có một chút phong phạm cao thủ. Đám người Bá gia tức giận điên cuồng, chỉ muốn lao lên xé xác con mèo. Nhưng họ biết con mèo không bố, họ chỉ còn hi vọng vào sự thúc tổ của mình.

Ah ah!

Bá Thiên bị bẻ cong kêu thảm thiết.

Sau vài chiêu Thông Thiên không kịp thu hồi kinh khí.

Bùm!

-Không....A....

Bá Thiên bị dư kinh oanh nát.

-Gia chủ.

-Cha!

-Sur phụ

-.....

Đám người Bá gia bị thương rống lên, vô số ánh mắt cừu hận chiếu thẳng tới con mèo.

Con mèo chỉ chỉ Thông Thiên nói:

- Là hắc giết không phải bốn toạ, các người mau mau tìm hắc báo thù a.

- Người.. người... người.. phụt!

Thông Thiên chỉ vào con mèo, hắc lửa giận công tâm cộng thêm thu lại dư kinh, hắc không nhìn được liền phun một ngụm máu tươi.

Thông Thiên toả ra sát khí đại thịnh.

- Nghiệt súc tìm chết!

- Bá Vương Thương Pháp – Thứ thứ 4 – Thương Khung Phá

- Giết.

Thông Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, thần thương toả hào quang vạn trượng. Hắc đâm thương hướng lên trời, dưới một thương vòm trời này bị kéo sụp xuống tấn công vào con mèo.

- Thật mạnh!

Hùng ngưng trọng nói.

Mộng Hương lo lắng nhìn sang.

Con mèo lao lên hư không, nó thò chân trước sang một bên, hô lên:

- Đoàn Côn đến!

"Ồng" một tiếng, bên trong hư vô có một thanh côn đen như mực bay ra, lập tức vượt qua vô số thiên địa rơi vào trong chân con mèo. Con mèo dơ Đoàn Côn cao lên, cả bầu trời như bị kéo lại, ức vạn dặm hư không vũ trụ như hóa thành lỗ đen.

Phanh -- một tiếng, thần thương đâm vào lỗ đen rồi va chạm với Đoàn Côn.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, trong vòm trời có một ngôi sao cực lớn nứt ra, từng ngôi sao cực lớn vỡ ra sao đó nổ tung như pháo hoa, chiếu sáng bầu trời tối tăm.

Hai tồn tại Hư Thần đình phong đương thời lập tức chiến lên tầng trời, cho dù chiến trường của bọn họ cách trung tâm Bá gia rất xa, nhưng mà lực lượng đáng sợ vẫn bao trùm thiên địa, vô số vũ tu, cường giả trong Việt Nam đại lục chấn động, dưới lực lượng như thế cũng cảm thấy mình quá nhỏ bé.

- Cái gì..... con mèo!

Có Ngụy Thần, Hư Thần cường đại nhìn xuyên mây tầng trời xa xa, giật mình nói. Họ không ngờ là yêu thú đánh nhau với con người.

Một số yêu thú khủng bố nhìn thấy khiếp sợ, bọn chúng truyền lệnh cho bầy đàn cấm bắt mèo làm đồ chơi, không được ăn thịt mèo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Bá Hoàng Đại Thần

Đoàn Côn dài 20cm toả ra ánh sáng tối tăm, không ngừng phun ra nuốt vào hắc quang va chạm với thần thương của Thông Thiên, chấn nát vô số vì sao.

Đoàn Côn do con mèo nhìn đau cắt cu luyện chế, chính là một phần thân thể con mèo, nên nó phát huy uy lực Đoàn Côn kinh người như vậy. Không có binh khí mạnh nhất, chỉ có binh khí thích hợp nhất..

- Con... con mèo!

Mộng Hương nuốt nước bọt. Nàng không ngờ con mèo luôn bị nàng bắt nạt bấy giờ mạnh như vậy.

Trước đây nàng nhìn Vô Đế đánh nhau đã đủ kinh thiên động địa, hôm nay con mèo đánh một trận càng mở rộng tầm mắt. Chỉ sợ sư phụ nàng cũng không đáng sợ như vậy!

Hùng cầm lấy bàn tay tròn mịn của Hương, nói:

-Nó vẫn chưa dùng toàn lực!

Nghe Hùng nói, Mộng Hương cảm thấy tinh thần và thể xác run lên, cái này quá không chân thực rồi.

Lúc này, trên bầu trời con mèo không kiên nhẫn nói to:

-Nên chấm dứt, bốn toạ còn phải về nhà ăn cơm.

Thanh âm khàn khàn vang vọng, tu sĩ cường đại Bắc Vực đều nhìn lên bầu trời, nhìn thấy một con mèo trắng đang chiến đấu với thần thương vô địch Thông Thiên.

Thông Thiên thật sự rất cường đại, thương pháp đạt tới cực hạn rồi, thậm chí có thể nói dưới Vô Thần khó có thể tìm ra người đối địch với hắn, đáng tiếc hắn hết lần này tới lần khác gặp gỡ con mèo đê tiện. Nó cứ nhằm vào chim hắn tấn công, chưa kể nó là nhân vật thời Thần Thoại sinh sống ức vạn năm. Thông Thiên lửa giận công tâm, bị con mèo khuấy loạn tâm lý chiến, lực chiến không đủ mười phần.

Mặc dù là như thế, Thông Thiên vẫn chống đỡ với con mèo thật lâu, cho dù hắn bị con mèo oanh dập trúng liên tiếp, nhưng mà hắn vẫn liều mạng tấn công, hắn dùng từng thương từng thức cũng có thể được xưng tụng hoàn mỹ. Thành tựu vô địch thần thương cũng không phải thổi phồng, cũng không có bất kỳ người nào cười nhạo hắn, cũng không có bất kỳ người nào xem nhẹ hắn, đạt tới thành tựu của hắn hôm nay, không biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ, cho dù rất nhiều Hư Thần cũng không có được thành tựu như vậy.

-Tiểu tử tiếp chiêu! Hãy!

Con mèo gào lên rồi vận toàn lực xoay tròn Đoản Côn, vô số cơn ảnh hình thành đánh thẳng xuống Bá gia.

-Đê tiện.

Thông Thiên tức giận, hắn tưởng nó muốn tấn công mình, liền dồn lực phòng thủ, không ngờ nó vô si như vậy. Miệng nói tiếp chiêu mà lại bay xuống bên dưới.

Con mèo từ trên trời hạ xuống, Đoản Côn hướng về phía Bá gia đập xuống.

Cảm nhận uy thế mạnh mẽ kia, mọi người hoảng sợ bỏ chạy toán loạn.

Oanh...

Chỉ trong nháy mắt khi cơn ảnh đánh xuống, như muốn đập vụn Bá gia, thì ở chỗ sâu trong Bá gia có một người xuất hiện đánh tan cơn ảnh. Sau đó, người này từ từ bay lên bầu trời.

Đây là một thanh niên 30 tuổi, dáng người khỏe mạnh, quần áo mộc mạc, mày rậm mắt to, tóc đen rậm rậm.

Thanh niên này xuất hiện không có khí thế kinh thiên động địa, thân thể của hắn không có chút sinh mệnh lực nào, nhưng mà thời điểm hắn xuất hiện, cảm giác dừng lại, thiên địa run rẩy. Hắn như chủ thiên địa, chủ nhân vạn tộc, hắn là người chấp chương vô thượng quyền đạo, vượt qua cực hạn phiên thiên địa này.

Hắn đứng trên bầu trời tựa như hoàng đế cao cao tại thượng, không thể địch nổi, trừ hắn không ai có thể cao cao tại thượng hơn hắn.

Thịch! Thịch! Thịch!...

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số người không khống chế nổi bản thân mình, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất. Tuy thanh niên vừa xuất hiện không có khí thế trấn áp sinh linh, nhưng mà rất nhiều tu sĩ trong lòng sinh ra bản năng sợ hãi, ngay cả bản thân cũng không thể khống chế nội tâm, toàn thân như nhũn ra, quỳ lạy trên mặt đất. Bản năng sợ hãi này ngay cả Vô Đế cũng không khống chế nổi, chỉ có cường giả ngoài Bán Thần hình thành đạo của mình mới có thể ngăn cản được, mới có thể đứng ổn thân thể, mặc dù là như thế, Bán Thần cũng nom nớp lo sợ, tim đập thình thịch.

-Bá Hoàng Đại Thần.

Thời điểm thanh niên xuất hiện, có nhân vật lâu đời sợ hãi kêu lên.

-Bá Hoàng Đại Thần.

Nghe được lời này, rất nhiều người đang quỳ ngẩng đầu lên, từ xa quan sát tồn tại cao cao tại thượng này. Vô Thần, đây là tồn tại vô địch thiên hạ, siêu thoát luân hồi, cao không thể với tới, bao nhiêu người đều muốn nhìn thấy vị Thần trong truyền thuyết này.

-Đây thực sự là Thần hay sao?

Người chưa ừng gặp qua Bá Hoàng nhìn lên, thì thảo nói.

Bán Thần từng sống ở thời đại Bá Hoàng đứng ổn thân thể, nhưng mà sau khi nhìn rõ tồn tại vô địch này thì hai chân mềm nhũn, không đứng vững được nữa rơi xuống, bản thân quỵ xuống, nội tâm chấn động mạnh, bị dọa tới mức hoang mang. Đó cũng không phải nói bọn hắn nhỏ yếu, mà là Vô Thần quá cường đại, trong mắt Thần linh con người chỉ như con kiến, trước mặt Thần, có mấy người có thể đứng, chỉ sợ cho dù là Bán Thần cũng phải phục bái trên mặt đất.

Hùng ôm Mông Hương cùng Dương, Thuý ngồi trên điều giấy không bị ảnh hưởng.

Hùng nói:

- Là thi thể của Vô Thần.

Đây chính là thi thể của Bá Hoàng. Truyền thuyết kể rằng Vô Thần siêu thoát thiên địa, trường sinh bất tử, cho dù chết thi thể vẫn vĩnh hằng tồn tại, không bị hủy diệt, trừ khi bị oanh vụn.

Nhưng mà thi thể Vô Thần chỉ là truyền thuyết mà thôi, bởi vì vạn tỉ năm qua có ai nhìn thấy thi thể Vô Thần đâu.

Trên thực tế vô số năm qua, từ thời đại thần thoại tới thời viễn cổ đại thần, đặc biệt là vào thời viễn cổ đại thần, Vô Thần không ngừng xuất hiện, nhưng mà cho tới bây giờ không có ai biết kết cục của Vô Thần ra sao. Họ chỉ biết Vô Thần rời khỏi đại lục này. Không có ai biết Vô Thần đã đi đâu, có chết hay không, hoặc giả đã hóa thành đại đạo, tóm lại ngàn vạn năm qua, kết cục của Vô Thần không ai rõ, chỉ có một người biết được, ít ra người chưa đạt tới cảnh giới nhất định sẽ không biết được.

Có rất nhiều người từng nhìn thấy Vô Thần, nhưng mà chưa từng có ai nhìn thấy thi thể Vô Thần.

Gặp được Vô Thần còn sống dễ dàng, gặp thi thể Vô Thần so với lên trời còn khó hơn ngàn vạn lần. Nhưng mà vào hôm nay, mọi người đều nhìn thấy, nhìn thấy thi thể Bá Hoàng Đại Thần, chỉ sợ đây là lần đầu tiên từ viễn cổ tới nay.

- Sư tổ.

Lúc này người Bá gia đều quỳ lạy trên mặt đất, không ngừng dập đầu, họ không biết nên vui hay nên buồn, tóm lại bọn họ rơi lệ đầy mặt, không ngừng dập đầu, bọn họ nửa vui nửa buồn, vui là vào lúc Bá gia gặp nạn nhìn thấy sư tổ của bọn họ hiển linh, buồn là vị Thần vô địch của bọn họ vậy mà chỉ còn lại một thi thể, đối với Bá gia mà nói đây là đá kích vô cùng nặng nề.

- Truyền thuyết là thực.

Nhìn thấy Bá Hoàng trên bầu trời, mọi người đang quỳ lạy trên mặt đất chấn động mạnh, đặc biệt là thế hệ trước càng sợ hãi trong lòng, nghĩ đến một truyền thuyết năm đó, đây là truyền thuyết ai ai cũng biết.

- Bá Hoàng thực sự đã chết, thiên địa sắp bị hủy diệt.

Có một Ngụy Thần thì thảo tự nói.

Có Hư Thần quan sát Bá Hoàng thật kỹ, có chút sồn hết cả gai ốc, tâm thần chấn động mạnh, thì thảo nói:

- Vô Thần mà chỉ kéo xuống được một mảnh nhỏ.

Bọn họ không tin thiên địa sắp sụp đổ, bây giờ nhìn thấy thi thể Bá Hoàng, xem ra mọi chuyện là thực. Đa số Vô Thần đều mất tích, đi nơi khác, nhưng mà Bá Hoàng lưu lại thân thể của mình chính là nói lên hắn đã ngóm.

Nhìn qua thân ảnh vô thượng trên bầu trời, rất nhiều người cũng không biết nên cảm khái hay hoảng sợ, nội tâm đủ loại tư vị...

- Thiên địa dị biến, Bá Hoàng phá trời cứu vạn dân,....

Thông Thiên cũng thất thần thật lâu, hắn thì thảo nói.

Nhìn cơn ánh của mình bị phá, con mèo liếm liếm đầu lưỡi hồng phấn, nó hưng phấn, kích động nói:

- Bốn toạ muốn thử xem Vô Thần có gì hơn người!

Con mèo gào to:

- Sập vực mở!

Oanh! Oanh! Oanh!

Con mèo nói xong, linh khí của hắn không chút giữ lại bao phủ bầu trời, rung chuyển vô số ngân hà, dần dần sụp vực ngàn dặm hình thành, bên trên sụp

vực có hai tầng trời.

Tầng một vô số quần lót nữ nhân: màu đen, trắng, hồng, chữ T, lưới,.....

Tầng hai có vô số con mèo trắng tạo dáng: mèo múa cột, mèo tập bay, mèo móc mũi, mèo siêu nhân,.....

-Cái gì? Hai tầng trời.

Có Hư Thần nhìn phía trên vực của con mèo có hai tầng trời chồng lên nhau, hoảng sợ quát to một tiếng.

Vực do đạo của bản thân hình thành, nó như một phiên thiên địa nhỏ của bản thân, bên trong đó người chính là Thần.

Hư Thần đạt tới cực hạn của vực, trên vực bắt đầu hình thành nên chín tầng trời. Từ thời Bá Hoàng, tu sĩ hình thành vùng trời trong vực chưa từng xuất hiện, hiện tại con mèo trước mặt có được hai tầng trời, cách Vô Thần vài bước, đây là tồn tại cường đại cỡ nào.

"Phanh"

Lúc này, hư không nứt vỡ, ngay lúc mọi người không hiểu xảy ra chuyện gì, đột nhiên thi thể Bá Hoàng nâng nắm tay lên, hần nâng tay, thiên địa được nâng theo, tinh vũ chấp chôn, hần khẽ động có thể đánh nát thời không. Lực lượng cường đại như thế làm cho rất nhiều người rung động không nói nên lời, thời điểm này tất cả mọi người ý thức được đâu mới là tồn tại vô địch. So với Bá Hoàng, con mèo có vẻ hơi khoa trương a.

-Vút!

Con mèo thấy vậy không để ý mặt mũi, xoay người bỏ chạy mất tích.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Quỷ vật

Hai mắt vô hồn của thi thể Bá Hoàng Đại Thần loé lên một chút ánh sáng. Hần thở dài nhìn Bá Gia rồi vung tay trái lên.

Bùm!

Bá Dục bị chấn thành mưa máu.

Lúc này, hần tiếp tục nâng tay đánh vào không gian, thời điểm tất cả mọi người chưa có lấy lại tinh thần, lập tức bị truyền tống ra bên ngoài Đồ Sơn thành, bất luận là tu sĩ vừa nhập đạo, hay là tồn tại vô địch đương thời, đều là thân bất do kỷ bị đưa đi như thế, trong nháy mắt bị truyền tống ra bên ngoài.

Nhìn toà thành phía xa, bao nhiêu người chấn động, cho dù là Ngụy Thần gia tộc khác đang bế tử quan, đều bị cứng rần đưa vào không gian truyền tống. Không có trận pháp truyền tống, chỉ là nhắc một tay lên mà thôi, liền dịch chuyển ngàn vạn sinh linh.

Bị truyền tống đi, không chỉ là người Đồ Sơn thành đứng xem. Bao gồm bọn người Mộng Hương, Dương, Thúy, Thông Thiên,... đều bị truyền tống ra ngoài.

Rốt cục, Bá Hoàng nhìn Hùng. Hùng cũng nhìn hần.

Ông! Một đạo hơi thở hồng hoang chớp động, một quyền màu vàng hình thành phía trên Bá Hoàng, cự quyền bá đạo oanh thẳng tới Hùng.

Ngay lúc này, Hùng dùng Tháp Bút vẽ vài đường, một mảnh ánh sáng màu đen cũng hội tụ thành một chưởng, cự chưởng nhu hoà lao tới cự quyền kia. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, quyền và chưởng đồng thời biến mất. Đường như chưa từng xảy ra. Trên bầu trời không có dao động, cả vùng đất cũng không có rung chuyển, ngay cả nhà cửa nơi đây cũng không có rạn nứt.

Bên ngoài Đồ Sơn thành, Thông Thiên tròn mắt nhìn lên bầu trời.

Hí!

Chỉ cần đạt tới cấp bậc nửa bước Vô Thần, ai cũng da mặt co rút, như muốn ngất.

Dưới Bán Thần không ai biết chuyện gì. Chỉ có tồn tại vô địch nhìn lên trời hít một hơi khí lạnh, da đầu run lên.

Phía xa xa trên trời, hàng ngàn ngôi sao vỡ nát.

Bá Hoàng và Hùng chỉ so chiêu trong một giây ngắn ngủi, đã đánh nát hàng ngàn ngôi sao trong tinh không xa xôi. Lực lượng này... Khủng bố đến kinh người. Càng máu quan trọng ở chỗ, rõ ràng lực phá hoại kinh người như vậy, nhưng mà hai người lại có thể khống chế nó tới nơi xa xôi kia, chỉ chiêu thức ấy đã khiến người ta sợ hãi rồi.

Nhưng tưởng tượng lại, các cao thủ đều đổ mồ hôi lạnh, bởi vì lực tàn phá kinh khủng như vậy nếu như nổ tung ở gần đây... Chỉ sợ dưới Bán Thần đều chết sạch. Quá nguy hiểm. Ở cùng một chỗ với “Thần” không có cảm giác an toàn, bọn họ vừa mới đi dạo một vòng qua quỹ môn quan đấy.

Thông Thiên ngăn người, ngay từ đầu Hùng đã không xem hán là đối thủ. Hán thậm chí đánh thua cả con mèo.

Lúc này, bên trên Bá gia, sau một kích vừa rồi, Hùng coi như không có chuyện gì xảy ra. Hán mỉm cười nói:

-Ngươi biết Hoàng Đạo Thiên Cung?

Với sức mạnh Võ Thần, Bá Hoàng có thể phá một góc trời rồi rời khỏi Việt Nam đại lục. Hán không phải do phá trời mà chết, mà là chiến với tồn tại vô địch nào đó. Sau trận chiến, Bá Hoàng ngóm, Linh Kính bị Tiểu Huyền phong bế 20 vạn năm.

Nghe Hùng nói như vậy, Bá Hoàng khó hiểu. Hán lắc đầu, nói:

-Năm đó Thiên Đạo tìm ta, ta liền quyết định phá vách ngăn giới. Khi tới gần vách ngăn giới, Quỷ vật xuất hiện. Ta cùng hán đại chiến hơn mười ngày. Cuối cùng ta thất bại. Cuối cùng, một cái Kính bay tới trấn áp quỷ vật kia.

Nghe hán nói, Hùng trầm mặc.

Thông Linh Kính là bảo vật trấn tộc của Hoàng Đạo Thiên Cung. Thông Linh Kính có thể đoán trước được một số chuyện tương lai. Đồi trước, Hùng từng tới Hoàng Đạo Thiên Cung. Hoàng Đạo Thiên cung tồn tại từ thời Thần Thoại. Thiên Cung gồm 12 cung chủ, được phân thành 12 phần của hình tròn. Theo đó, mỗi phần sẽ tương ứng với một cung chủ. Người ta cho rằng 12 cung sẽ ứng với 12 tháng trong năm. Sức chiến đấu của bọn họ không mạnh, bọn họ chủ yếu thôi toán, suy diễn thiên cơ, tiên đoán về tính tình, cốt cách con người cũng như một số chuyện trong tương lai. Năm đó, sau khi Bá Hoàng chết, là người Hoàng Đạo Thiên Cung dùng Thông Linh Kính phong ấn quỷ vật, cứu Việt Nam đại lục.

Hùng nghi hoặc:

-Quỷ vật kia là thứ gì?

Bá Hoàng ngưng trọng nói ra:

-Ta không biết nó sinh ra từ đâu. Khi vách ngăn giới xuất hiện, liền mang tới Việt Nam đại lục bao nhiêu đau thương, bao nhiêu khổ cực, thậm chí còn lấy đi mạng sống hàng ngàn vạn người. Năm đó, ta gặp quỷ vật trước vách ngăn giới.

Trầm mặc một lúc, Bá Hoàng nói tiếp:

-Nó rất mạnh, tồn tại bất tử duy nhất mà ta từng gặp. Ngay cả bị đánh chết, nó cũng sẽ thông thả sống lại, ta tìm đủ mọi cách, không làm gì được nó.

Nghe vậy, Hùng đại khái đoán ra nó là thứ gì rồi, hán thần nhiên nói ra:

-Ngươi yên tâm, có cơ hội ta liền làm thịt nó.

-Ngươi cũng đừng khoát lác, tuy ta biết ngươi rất mạnh, ta cũng nghe qua một ít truyền thuyết. Nhưng, nhưng ta dùng toàn bộ sức mạnh Võ Thần cũng không tổn thương được một cọng lông của nó.

Nghe Hùng nói như vậy, Bá Hoàng ngưng trọng nói ra.

Hùng chỉ cười nhạt một tiếng. Quỷ vật kia chắc chắn tới từ Giới khác, nó tu theo đạo của Hắc Thiên.

Hoàng Đạo Thiên Cung che giấu thiên cơ, dùng Thông Linh Kính phong ấn quỷ vật mà không dám giết, bọn họ sợ Hắc Thiên.

Sau bao năm, phong ấn yếu dần, năm đó gặp Hùng, quỷ vật chạy khỏi Bắc Vực. Hiện tại nó còn hút lấy pháp tắc từ Tiểu Huyền nhằm phá bỏ phong ấn, đúng là muốn chết. Hùng tức giận, quyết định chém nó.

So với Hắc Thiên, Ma đầu hay Quỷ Tiên chỉ là đám kiến hôi mà thôi, chỉ là nanh vuốt mà thôi. Vách ngăn giới dần dần xuất hiện từ khi Việt Nam đại lục hình thành. Nó tương sử dụng được pháp tắc từ vách ngăn giới thì bất tử, bất diệt thật sao, có thể chống lại Hùng sao.

Hùng lạnh nhạt nói ra:

-Không sợ nói cho ngươi biết, vì Nhân tộc, vì Việt Nam đại lục, ta có thể đồ diệt hết thấy, bởi vì, cái thế giới này có nữ nhân, có huynh đệ ta. Đụng tới họ, là Thần ta liền đồ Thần, là Ma ta liền diệt Ma.

Bá Hoàng khẽ thờ dài:

-Mảnh son hà này cũng làm ta lưu luyến.

Bá Hoàng buồn bã nói ra:

-Ta không thể tự tay cứu nơi này, ta mong người làm được, như vậy ta cũng có thể mỉm cười dưới suối vàng.

-Bọn ma đầu khốn kiếp, tiện nhân, chắc chắn sẽ có người giết sạch chúng nó.

Bá Hoàng ngửa mặt gào lên.

Vụt! Ngay lúc này, chút ít ánh sáng trong đôi mắt kia vụt tắt, một ít thần niệm của Bá Hoàng phiêu tán. Từ nay, trên đời này không còn Bá Hoàng Đại Thần nữa, chỉ còn một cái xác bảo vệ Bá gia mà thôi.

Hùng quyết định tha cho Bá gia. Bá Hoàng vì đại lục mà từ bỏ đạo của đời mình, thậm chí cả mạng sống. Hùng không xuống tay được, hần thờ dài nhảy lên điều giấy bay đi.

Thi thể Bá Hoàng cũng bay xuống, chui sâu vào bên trong Bá gia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Mộng Hương - Hồ Ly tinh

Bên ngoài Đồ Sơn Thành, rất nhiều người trong chớp mắt bị truyền tống ra, ngay cả vài thanh niên đang quay tay cũng bị đưa đi, hai vợ chồng họ đang phịch nhau cũng không thoát khỏi, có lão già gần chết bị đưa ra ngoài xong ngòm luôn,.....

Đa số mọi người khó hiểu nhìn nhau, không ít tu sĩ bị thủ đoạn như vậy chấn kinh, rất nhiều người đều ý thức được, đó là thủ đoạn tuyệt thế, thủ đoạn chỉ có Thần mới có. Nhưng mà, tại đương thời, Võ Thần không có, cho nên rất nhiều người đều suy đoán, đó là một vị Thần lưu lại thủ đoạn vô thượng, đó là cái gì, không có ai biết, cũng không có người có thể nói rõ.

Nửa ngày sau, có người gan dạ bắt đầu trở lại Đồ Sơn thành, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ. Cuối cùng, vài người trở lại Đồ Sơn thành không gặp nguy hiểm, mọi người liền kéo nhau vào thành nhiều hơn.

Bên trong Đồ Sơn thành không có chuyện gì phát sinh, tất cả vẫn như cũ. Bá gia phía xa vẫn yên lặng nằm đó, như là chưa từng xảy ra chuyện gì. Mọi người thờ phào một hơi, các dịch vụ: bán hàng, ăn uống, tu luyện, phịch nhau.... tiếp tục diễn ra bình thường

Ở thời điểm này, rất nhiều người từng tham dự hôn lễ tại Bá gia đều hiếu kỳ, trận sóng gió này là kết thúc thế nào, Bá Hoàng có làm thịt Hùng hay không?

Rất nhiều người đều muốn biết đáp án, nhưng mà đáp án này chính là một điều bí ẩn, không ai có thể trả lời vấn đề này. Mặc dù có rất nhiều người muốn biết hôn lễ này là kết thúc thế nào, nhưng mà không người nào dám đi qua hỏi a.

Bất luận là thi thể Bá Hoàng, hay là thanh niên kia, đều không phải thứ họ trêu chọc được. Tò mò mà mất mạng ai muốn đi tìm chết chứ. Đồng thời, rất nhiều người đều suy đoán thanh niên kia có lai lịch gì, vì cái gì hắn có được thủ đoạn như thế, trâu như thế. Sau một trận đại chiến, rất nhiều người trong lòng run rẩy, đồng thời cũng lưu lại vô số bí ẩn ở trong lòng rất nhiều người!

Không có ai biết lai lịch của Hùng, cũng không có ai biết vì sao con mèo bình thường lại nghịch thiên như vậy. Ngay cả Hùng có được thực lực như thế nào cũng không rõ. Mọi người cho rằng, Hùng chính là lão quái vật ẩn thế tu luyện, đã đạt đến trình độ thâm bất khả trắc. Cũng có người cho rằng, Hùng tu vi bình thường, hần bám váy thiên đạo mới có thể được như vậy, cây bút kia chính là bảo vật tuyệt thế thiên đạo cho hắn. Hâm mộ muốn chết a.

Lúc này, trên bầu trời bên ngoài Đồ Sơn thành, chỉ còn một số tồn tại lâu đời ở lại. Bọn họ không thể vô tư đi vào như đám người kia được, đứng là không biết thì không sợ chết mà. Ngay cả Võ Thần đều không dám trấn áp được thanh niên kia, mấy lão tổ càng không dám đi loạn.

Một vài lão tổ lâu đời nhớ lại một số truyền thuyết thời Khai Hoang, đều hãi hùng khiếp vía, trong lòng không khỏi âm thầm cầu nguyện, hi vọng Hùng nể tình Bá Hoàng có thể tha thứ cho Đồ Sơn thành, nếu không, chiến đấu xảy ra, Đồ Sơn Thành sẽ đổi mặt tại họa ngập đầu.

Một lát sau, Hùng đi ra, tất cả mọi người đều ngây ngốc một chút, bao gồm đám người Mộng Hương.

Hùng tới gần Thông Thiên, nói:

-Thừa dịp gia tộc chưa làm nhiều việc ác, người liên quân giáo bọn họ cho tốt, thế giới này không thiếu tồn tại có thể diệt Bá gia đâu.

-Đại nhân căn dặn, ta hiểu.

Thông Thiên không khỏi cười khở một cái, hần đánh thua cả con mèo, niềm tin giảm mạnh.

-Gia tộc xuất hiện Võ Thần, hậu bối cảm thấy kiêu ngạo, tưởng rằng mình đủ thực lực có thể quét ngang thiên hạ. Ngay cả ta cũng không coi trọng người trong thiên hạ.

Thông Thiên cảm khái nói. Trước giờ hần vẫn tưởng mình vô địch thiên hạ, ai ngờ hần chỉ là ếch ngồi đáy giếng, Võ Thần còn ngòm, hần tính là cái gì.

Thông Thiên là thiên tài hiếm có, trọng tình nghĩa, có cơ hội Hùng muốn dẫn hần đi Nguyên Giới.

Hùng nhẹ giọng:

-Đại đạo còn dài, Võ Thần mới chỉ đi được bước đầu thôi. Có một ngày ta sẽ tới nơi kia, nơi chúng thần hội tụ, nếu ngươi muốn, có thể đi tìm ta. Ta liền dẫn ngươi đi.

Nghe Hùng nói vậy, trong lòng Thông Thiên nổi lên sóng to gió lớn. Hần biết nơi đó chỉ có Võ Thần mới đi được, không ngờ Hùng còn muốn dẫn người theo.

- Anh Hùng. ...

Lúc này, Mộng Hương lo lắng bay tới, nàng không thể tự kiềm chế lao tới ôm Hùng, hai mắt đều ướt.

Thúy, Dương cũng bay lên trên điều giấy.

Trong khi Thông Thiên đang ngây người, Điều giấy liền bay khỏi nơi đây.

.....

Trên điều giấy.

Thấy ba người nhìn chằm chằm mình như quái vật. Hùng sờ sờ mũi, nói:

-Ta biết mình đẹp trai, nhưng mà các ngươi không nên háo sắc như vậy a!

-Xi! Đúng là tự ki.

Nghe hần nói vậy, Mộng Hương tức giận trừng mắt liếc hần một cái, vũ mị câu hồn đoạt phách. Nàng phong hoa mỹ lệ, quyến rũ tới tận xương, để cho người ta khó mà kháng cự. Hùng không nhịn được liền siết chặt lấy thân thể mềm mại trong lòng.

-Ah!

Mộng Hương kích động từ không thể tự kiềm chế mới hồi phục tinh thần lại, thấy Thúy đang cười cười nhìn mình, mặt nàng đỏ bừng.

- Đại ca thật lợi hại.

Thúy hưng phấn nói, từ khi Hùng cứu nàng, nàng biết hần không phải người thường rồi. Không ngờ ngay cả Thần cũng không làm gì được hần.

Dương lạnh nhạt nói ra:

-Đại ca, chúng ta đi đâu?

Hùng mỉm cười:

-Chúng ta trở về học viện rồi đi Trung Vực.

Nghe hần nói vậy, Mộng Hương buồn bã ủ rũ.

-Nàng sao vậy?

Hùng nhíu mày hỏi.

-Sư phụ bị bệnh rất nặng, muội không thể đi cùng huynh.

Mộng Hương buồn bã nói ra.

Mị Đế bị bệnh?

Hùng không khỏi kỳ quái, đạt tới nửa bước Thần, võ giả liền bệnh tật bất xâm, Mị Đế lại đạt đến cực hạn Bán Thần, há có thể sinh bệnh.

-Sư phụ mắc phải quái bệnh, cơ thể ngày càng suy nhược, ngay cả các sư tổ trong tông cũng không đoán được rõ nguyên nhân.

Mộng Hương có vẻ rất sốt ruột, nàng đi khắp nơi tìm người cứu chữa cho sư phụ, không ngờ bị Bá gia bắt đi. Cũng may được Hùng cứu, nếu không, nàng bị Bá Dục thịt rồi.

Hùng vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, nhẹ giọng:

-Chúng ta đi cứu sư phụ nàng.

-Ừm!

Mộng Hương ôm chặt Hùng, nàng chứng kiến vô số kì tích của hắn, từ học viện tới hiện tại. Nàng tin tưởng hắn cứu được sư phụ. Hiện tại, nàng yêu Hùng rất nhiều, chỉ cần ở bên hắn, nàng không sợ hãi gì cả.

Điều giấy theo chỉ dẫn của Mộng Hương bay tới Mị Tông.

Một lúc sau, Mộng Hương bắt đầu lộn xộn, cọ sát trên chọc Hùng. Dáng người nàng rất cao, hơn nữa thân thể thon dài mềm mại vô cùng, eo thon, ngực to, mông nảy, nóng bỏng chết người. Thân thể đầy đặn của nàng cọ qua cọ lại trên người Hùng, không cọ ra lửa mới là lạ.

Nàng lại muốn trên chọc mình!

Hùng nghiêng răng, hắn hít vào mùi hương mê say trên người Hương, cơn thịnh nộ nhanh chóng dừng đứng.

Tuy rằng Mộng Hương vẫn là xử nữ, nhưng nàng làm sao không biết khác biệt giữa nam nữ? Nàng hẳn cảm phát hiện được hắn có phản ứng, nàng không hề có vẻ xấu hổ, lại to gan lớn mật dán mông to tròn lên thứ đó, thừa dịp "dẫn sói vào nhà", ấn sâu lên khe suối mê người kia.

Tuy rằng còn cách vài lớp quần áo, tuy rằng không có tiến vào "đường chính", nhưng khoái cảm trộm tình này lại làm Hùng máu nóng sôi trào, hận không thể kéo Mộng Hương đến chỗ không người, tận tình chà đạp hồ ly tinh mê người này.

-Hihi, Hương nhi là của ca!

Mộng Hương thấy được trong ánh mắt Hùng lóe lên tình dục, nàng ghé sát tai hắn phả hơi nóng? Từ lúc nàng tuyệt vọng, hắn xuất hiện cứu nàng, nàng đã sớm bị chinh phục rồi, có thể được hắn vuốt ve thì nhất định sướng chết!

-Hồ ly tinh, lần tới ta sẽ không tha cho nàng đâu!

Hùng truyền âm, nếu không phải tai vách mạch rừng. Dương và Thúy ngồi đây, hắn dè nàng ra đại chiến vài ngàn hiệp luôn.

Một đường bay thẳng, năm ngày sau, điều giấy bay tới Mị Tông.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Mị tông - gặp mị đế

Bắc Vực, Núi Yên Tử, Mị Tông.

Nơi đây giống như thế ngoại đảo nguyên cách biệt với đời. Tại đại lục rất ít người biết tới Mị Tông.

Mị Tông chính là tồn tại chí cao vô thượng. Tương truyền thời kỳ viễn cổ, Mị Tông từng xuất hiện cường giả tuyệt thế Vô Thần, được tôn xưng là Mị Thần. Tuy rằng từ đó về sau Mị Tông không còn xuất hiện qua loại nhân vật cấp bậc này, nhưng không thiếu tồn tại vô địch đang bề quan.

-Thật đẹp.

Thúy nói rồi nhào vào lòng Dương làm nũng.

-Sư huynh, sau này chúng ta tới đây tổ chức đám cưới nha?

Dương gật đầu, mặt đỏ mặt lên. Hắn ngại không dám thân mật với Thúy trước mặt người ngoài.

Hùng nhìn ngọn núi cao vút trong mây, trong lòng âm thầm gật đầu. Chọn một nơi đẹp như vậy đặt tông môn, thảo nào có thể bồi dưỡng ra nhiều nữ tử

như vậy. Hắn không chỉ quan sát cảnh vật, mà còn nhìn rõ cả quy luật đại đạo nơi đây.

Cảnh giới tối cao của mị hoặc không phải sử dụng công pháp phô bày ra bên ngoài, mà là nội liễu một cách tinh tế bên trong. Tại đây, Hùng cảm nhận được từng ngọn cây, từng công cỏ đều toả ra một thứ gì đó rất đẹp, nét đẹp hoàn mỹ được ẩn hiện ra một cách tự nhiên nhất. Khiến con người ta cảm thấy tất cả mọi thứ nơi đây đều đẹp, đều mê nhân như vậy.

Vài phút sau, điều giấy bay tới đỉnh núi Yên Tử. Trên đỉnh núi nhìn ra xung quanh, Hùng cảm giác thư thái tâm hồn. Hắn nhìn nhà cửa trên đỉnh núi, đừng nói so với Bá gia, cho dù so với Bách Khoa viện, nơi đây cũng đơn sơ và thưa thớt hơn nhiều.

- Mị Tông!

Nhìn hai chữ treo ngoài cánh cổng to lớn kia, trong lòng hắn thầm nói, danh tự đơn giản như vậy khiến Hùng thầm nghĩ tên gọi và cảnh vật nơi này rất hợp với nhau, tôn lên vẻ đơn sơ và trang nhã nhưng không thiếu phần mị hoặc yêu dị. Mị Tông tựa hồ không phồn hoa, thanh thoát chỉ có vài đệ tử qua lại, hơn nữa tất cả đều là nữ đệ tử. Chỉ là những nữ đệ tử này đều lớn lên trắng trẻo xinh đẹp, ngực to mông nở. Thân thể hoàn mỹ ngọc ngà, lồ lộ dụ dỗ, đường cong mê người, vậy mà lại tạo cho người ta một loại ý vị nhả nhẹn lịch sự. Những nữ nhân này có một chút giống với Mộng Hương, về ngoài xinh đẹp trang nhã, ẩn sâu bên trong là tâm hồn bay nhảy yêu dị.

Những nữ đệ tử này có thực lực thấp nhất cũng là tiêu chuẩn Võ Tôn, một vài đệ tử lớn hơn thậm chí đã đạt tới tiêu chuẩn Võ Quân.

Mị Tông thoát nhìn đơn sơ, đệ tử cũng không nhiều, thế nhưng mỗi đệ tử đều thuộc dạng hơn người. Mị Tông hẳn chọn đi theo con đường tinh phẩm, những đệ tử này trước nhất phải xinh đẹp, tiếp theo là thiên phú tốt,...

Nhìn những thân ảnh mềm mại uốn lượn, cặp mông tròn tròn lắc qua lắc lại, đôi gò bồng nhún nhảy theo bước chân. Hùng chảy nước dãi thành dòng.

-Ngon quá a! Hùng thì thảo nói.

-Có muốn ăn hết đám đó hay không? Âm thanh chua lè vang lên.

-Có.. Hùng tròn mắt nhìn, như muốn ăn hết cả đám.

-Hihi...

Thấy hắn háo sắc như vậy, Mộng Hương cười phong tình, nàng trừng mắt nhìn Hùng.

Nhận thấy không ổn Hùng vội nói:

-Cái kia.... chúng ta đi cứu sư phụ nàng thôi.

Bốn người bay vào bên trong.

Thời điểm bốn người Hùng rời điều giấy bay vào Mị Tông, có nữ đệ tử phát hiện bọn họ.

-Sư tỉ.

-...

Bên trong cửa chính có mấy nữ tử đang nói chuyện, bọn họ phát hiện Mộng Hương liền hô lên.

-Ấn!

Mộng Hương hạ xuống, gật gật đầu. Nàng là Võ Thánh, cũng tính là cao thủ trong tông.

-Đại sư tỉ, người không có việc gì thật sự quá tốt!.

-Hôm trước Bá gia đưa tin tới, muội cứ tưởng không gặp tỉ nữa!

Mấy người khác cũng kêu lớn lên, thần tình kích động. Hôm trước Bá gia gửi tin tới đây, Mộng Hương yêu thiếu chủ bọn họ, ở lại đó luôn, không ngờ hôm nay lại trở về.

Di!

Kích động qua đi, bọn họ đều thấy được ba người còn lại.

Mấy người này là người Bá gia rồi. Nam nhân đẹp trai kia chắc là Bá Dục. Thật đẹp trai a!

Đám đệ tử tò mò nhìn Hùng. Họ quanh năm suốt tháng trên tông môn, bao nhiêu năm rồi mới gặp nam nhân a. Mị Tông tu công pháp mị hoặc thiên địa, cảm tiếp xúc với nam nhân tránh ảnh hưởng tới tu vi tiên cảnh, nhưng đám nữ đệ tử cứ mở to mắt nhìn chằm chằm Hùng. Nét mặt đỏ ửng, lộ ra bộ dáng thiếu nữ hoài xuân.

Mộng Hương trừng mắt nhìn đám đệ tử, nàng ôm cánh tay Hùng, quỳ xuống nói:

-Phu quân! Chúng ta đi gặp sư phụ nha.

-Ân!

Hùng gật đầu, cùng nàng đi tới phía trước.

....

Mười phút sau, bốn người đi tới một căn nhà nhỏ đặt giữa vườn hoa hồng rộng lớn. Hương thơm mê người tràn ngập khắp không gian.

-Đệ muốn đi dạo xung quanh! Dương nói.

Hắn muốn dẫn Thúy đi xung quanh thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Hùng gật đầu truyền âm cho Dương:

-Vườn hoa này khá rộng, đệ dắt Thúy vào bụi hoa nào đó làm vài chuyện ý nghĩa a!

Bịch!

Dương ngã lăn ra đất, hắn vội đứng dậy kéo Thúy chạy đi.

Mộng Hương khó hiểu nhìn theo. Hùng cười cười, nắm tay nàng đi tới căn nhà kia. Tuy không phải đại phu, nhưng Hùng biết rất nhiều, Mị Đế coi như là nữ nhân của mình. Hùng muốn xem nàng thể nào.

Kẹt!

Hai người tiến vào nội thất, chỉ thấy Mị Đế đang nằm ở trên giường, bộ dáng gầy yếu vô cùng, làm cho nàng nhiều hơn một loại phong vị khiến người thương yêu. Mị Đế nhìn thấy Hùng đi vào, lập tức có chút buồn bực xấu hổ quát to:

-Ngươi... ngươi....

-Ngươi tới đây làm gì! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!

Lúc này, Trần Thiên Thể trong cơ thể Hùng đột nhiên bạo động, sinh ra một cỗ dục vọng mãnh liệt, muốn đem Mị Đế ôm vào trong ngực, cùng nàng phát sinh tiếp xúc thân mật nhất.

Hắn không khỏi cười cười nhìn Mị Đế. Nàng cũng không phải bệnh, mà là đang thêm chịch a. Trần Thiên Thể chỉ dương chí cương, thể chất Mị Đế chỉ âm. Lần trước cùng Hùng xếp hình, Mị Đế của nàng bị kích hoạt. Đến nay đã hơn một năm, không có dương khí điều hoà âm dương. Thân thể Mị Đế bắt đầu "kháng nghị".

Tuy Mị Đế có tu vi Bán Thần, nhưng đối với cái này cũng không có cách nào. Bởi vì loại thể chất của nàng là do trời sinh.

Ý thức nàng muốn trấn áp thân thể nhưng dần dần nàng không chịu được, khó trách nàng sẽ gầy thành như vậy, thần sắc uể oải yếu đuối như vậy.

Ngược lại Hùng xếp hình rất nhiều nên không có phát bệnh. Cho dù phát bệnh hắn cũng trấn áp dễ như trở bàn tay.

Bệnh này muốn trị rất đơn giản, một là nàng dùng công pháp tu luyện điều hoà âm khí, hai là xếp hình với hắn.

Hắc hắc! Nhớ lại thân thể mê người kia, Hùng liền chọn cách hai.

Thấy Hùng dám tiện cười, Mị Đế hoảng sợ ngồi dậy hô to:

-Ngươi mau đi ra...

Phù phù!

Mị Đế thở hổn hển, vô cùng không xong, vì trấn áp dục vọng trong cơ thể, nàng thậm chí đem tánh mạng bản nguyên của mình làm bị thương, cứ theo đà này, nhiều lắm là nửa năm nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn. Hoặc là, nàng áp chế không được lửa tình, ngược lại bị dục vọng thao túng trở thành một kỹ nữ thấy nam nhân sẽ chảy nước miếng.

-Sư phụ, người nhanh nằm xuống!

Mộng Hương chạy vội tới bên giường, bởi vì Mị Đế đang muốn đứng dậy đuổi Hùng đi. Mà lúc này, Mị Đế suy yếu đến ngay cả Mộng Hương cũng có thể cường chế đè xuống, chỉ có thể bất đắc dĩ nằm lại trên giường.

Mặt Mị Đế ửng đỏ, hai mắt long lanh, đó là Mị Thể trong cơ thể nàng cảm ứng được dương khí bên kia, thân thể nàng càng thêm khao khát mãnh liệt. Nàng tận lực khắc chế, nếu vào lúc này lộ ra một điểm khác thường, nàng sẽ thực sự không muốn làm người.

Hùng hướng Mộng Hương nói ra:

-Muội đi ra ngoài, ta có biện pháp cứu nàng!

-Ta không cần người cứu!

Mị Đế hoảng sợ kêu lên, nàng tự nhiên cũng biết tên kia có thể "trị" hết cho mình, nhưng cái quá trình trị liệu này là con ác mộng của nàng.

- Thật sự?

Nhìn bộ dạng nắm chắc của Hùng, Mộng Hương vui vẻ nói.

Hùng gật gật đầu, nói:

-Muội đi ra ngoài, đợi sau này ta sẽ kể lại cho.

-Không, đừng.

Mị Đế liền vội vàng kéo tay Mộng Hương, liều mạng lắc đầu.

-Hương nhi... sư phụ không sao... hần... hần...

-Sư phụ yên tâm, chàng lợi hại lắm, ngay cả sư bá cũng không làm gì được chàng đâu.

Mộng Hương khuyên Mị Đế. Ngay cả sư bá Vô Thần không làm khó được Hùng, nàng tin hần có thể cứu sư phụ.

Mị Đế gắt gao cầm lấy tay Mộng Hương, muốn nói ra chân tướng, nhưng mà nàng không dám nói, hết cách, Mị Đế gắt lên:

-Hương nhi, ta xin con, mau đuổi tên kia đi!

Mộng Hương cảm thấy hết sức khó xử, sư phụ từ trước đến nay cao ngạo, không gần nam nhân. Hiện tại người không muốn nam nhân chữa trị cũng phải thôi.

-Sư phụ, người cố chịu đựng.

Bởi vì lo lắng cho sư phụ, Mộng Hương đã đi khắp nơi, hiện tại biết được có phương pháp trị hết, nàng tự nhiên không thể buông bỏ được. Tránh thoát tay của Mị Đế, Mộng Hương đi ra khỏi gian phòng.

- Người... người...

Cửa phòng vừa đóng, Mị Đế giống như một con cừ non chui vào hang sói, nàng kinh hoàng lại không biết làm sao, nàng cắn răng nói:

- Ta thà rằng chết cũng...

Nghe vậy, Hùng giật dử đi qua, ôm lấy Mị Đế chộp lên, đặt nàng nằm úp ở trên đùi, hần liền tiếp đánh vào mông nàng.

Bốp bốp bốp!

-Tình yêu nam nữ là bản năng con người, sao nàng cứ phải đi theo thứ hư vô mờ mịt kia làm gì!

Mị Đế xấu hổ muốn chết, nàng là nữ đế cao cao tại thượng mà bị đánh mông.

U'....

Theo hai người thân thể tiếp xúc, Mị Thể "âm khí" trong cơ thể nàng lại càng thêm sống động, dưng mãnh tràn ra, ngấm vào xương tủy, cơ hồ khiến nàng mê say ở trong lòng hần.

Kiểu đồn của Mị Đế co dãn mười phần, mềm mại như bông. Hùng tựa hồ đánh đã nghiền, tay hần xoa xoa nắn nắn, thật mềm a.

Sau một hồi, Mị Đế nằm im từ bỏ gãy dựa. Nhìn dâm thủy chảy ướt quần nàng, Hùng không khỏi sùng sốt, hần liền nâng mặt của đối phương xem, đã thấy nữ nhân này hai mắt nhắm nghiền, nhưng khuôn mặt lại như là hoa đào kiều diễm, hai đóa mây đỏ hây hây nổi ở trên gương mặt, ngay cả cổ trắng như ngọc cũng ửng đỏ một mảnh.

Hần biết cô nàng này đang phát tình, tình dục đại động, chỉ là kiên cường nhẫn nại mà thôi. Hùng lay lay vai Mị Đế, nhưng đối phương lại không phản

ứng chút nào, cái này nói rõ ràng chính là một loại ngảm đồng ý: Ta đồng ý, người ăn ta đi!

Hùng vô si nói:

- Đây là cứu người!

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Trị bệnh

Hùng bắt đầu cởi áo, nói dây lưng của Mị Đế.

-Người thực sự chỉ vì cứu người?

Cảm giác thân thể man mát, Mị Đế đột nhiên tròn mắt nói.

-Đúng vậy! Hùng nghiêm túc nói.

-Vậy người còn cởi áo ta ra!

Hắn tính gạt nàng không biết sao, hắn chỉ cần cho cái thứ ghê tởm kia vào nàng là được rồi. Cần gì cởi sạch!

-Không... không muốn.....

Nghĩ tới thứ to lớn kia, Mị Đế sợ hãi đẩy Hùng ra.

Hùng nhào tới tóm lấy nàng, hắn truyền ít linh khí vào thân thể mềm mại kia, kích phát Mị Thể tới tận cùng.

Lúc này, Mị Đế chỉ thấy trong người dâng lên từng cỗ nhiệt hỏa, thân thể mềm mại ứa ra mồ hôi liên tục. Nàng cảm thấy cơ thể nóng bức khó chịu muốn chết. Hai má trắng nõn ửng đỏ, hàng mi cong dài run run, bản năng thân thể đang từng chút vui lấp lí trí của nàng.

-Không được.... không.... không! Ý chí Mị Đế gắng gượng chống cự.

-Nhào vào lòng hắn, người sẽ thoải mái, mau tới đi! Thân thể nàng cố gắng dụ dỗ.

Umm... um...ooo

Cả người Mị Đế đỏ mềnh hôi đầm đìa. Đôi môi mềm mại mím chặt, thỉnh thoảng lại hé ra vài tiếng rên rỉ mê người.

Hùng nhìn nàng cố gắng đấu tranh mà thầm cười trộm, thấy khuôn mặt nàng đỏ ửng, ánh mắt mê man ướt ướt như hồ nước sâu thẳm. Hắn vô si hỏi:

-Nàng sao vậy?

Mị Đế không còn nghe rõ được âm thanh của Hùng, nàng trực tiếp bỏ nhào vào lòng hắn.

- Ah... thật thoải mái.

Mị Đế khẽ rên, thân thể hắn khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải mái và dễ chịu. Nàng ôm chặt hắn không buông. Như một người giữa sa mạc nóng cháy tìm thấy được một hồ nước mát, khiến nàng chỉ muốn nhảy xuống thỏa thích cơn khát kia.

Dục hoá vui lấp toàn bộ tâm trí của nàng, nàng đưa tay kéo áo yếm của mình. Nửa thân thể mềm mại như bông trần trụi dán sát vào người hắn. Bộ ngực sữa mềm mại, hai nụ hoa dựng đứng ngạo nghễ. Thân thể ửng đỏ toả hương thơm ngào ngạt.

Hít! Thơm quá a!

Hùng say mê hít sâu vài hơi. Trong những nữ nhân hắn từng gặp, Mị Đế là người đẹp nhất, mê người nhất. Ngay cả con mèo đê tiện còn thêm nhỏ dãi ra, hướng chỉ là hắn.

Như cảm giác không thỏa mãn, hai tay Mị Đế vuốt ve khắp thân thể Hùng, nàng muốn cởi áo hắn ra, nhưng cả nửa ngày vẫn không sao cởi được. Mị Đế khó chịu trực tiếp đưa tay luồn vào trong vuốt ve cơ bắp rắn chắc của hắn.

Hai người ôm chặt lấy nhau, điên cuồng hôn hít. Hai bàn tay Hùng chia nhau bóp chặt cánh mông màu mỡ của nàng, năm ngón tay hăm sâu vào trong thịt

mềm nhũn lại co giãn kinh người. Hai người hít thở dồn dập lẫn qua lẫn lại trên giường. Hùng hôn từ đôi môi đỏ mọng đến cổ ngọc của Mị Đế, một tay của hắn lần đến bộ ngực cao vút, xoa nắn liên tục.

Hùng nhẹ giọng nói:

-Làm nữ nhân của ta nhé.

Mị Đế rất khó chịu, nàng ôm Hùng như bản năng.

-Ta.. ta.. không biết.

Mị Đế gần như nói không ra hơi, lí trí cơ hồ vực lại chống đỡ thân thể.

Nghe nàng nói vậy, Hùng tức giận thở phì phò không ngừng, hắn nhẹ nâng cằm nàng lên ngậm lấy đôi môi đỏ căng mọng kia. Đầu lưỡi bá đạo của Hùng di chuyển quanh đôi môi mềm mại vừa liềm, vừa mát, một hồi hắn khéo léo dùng lưỡi tách hàm răng của nàng rồi đi vào trong chiếc miệng nhỏ nhắn kia. Nụ hôn của Hùng trở nên cuồng nhiệt như muốn ngấu nghiến Mị Đế, như muốn muốn nuốt trọn hơi thở của nàng, khiến nàng như ngừng thở rồi ngất đi. Hùng chỉ cảm thấy miệng nàng rất ngọt, rất thơm. Hắn tham lam mút hết nước bọt ngọt ngào kia.

Một lát sau, Hùng dời cánh môi đỏ ướt át. Hùng cúi xuống ngậm lấy một bên gò bông đào của Mị Đế vừa liềm, vừa cắn.

-Ah!

Mị Đế hét lớn, rên rỉ áp chặt ngực vào mặt hắn. Thân thể hoàn mỹ ngọc ngà, lồ lộ dụ dỗ uốn éo bên dưới Hùng, đường cong mê người phô bày trước mắt hắn.

Dục hoả của Hùng bốc lên ngàn ngút, hắn tham lam hôn khắp thân thể nàng.

Hùng nhanh chóng cởi sạch quần áo của chính mình. Cơ bắp rắn chắc, cơ bụng tám múi mạnh mẽ hiện ra...

Mị Đế xấu hổ nhắm chặt hai mắt.

Tuy chỉ lướt qua nhưng vật kia đã in sâu trong đầu nàng, xoá mãi không được, vật kia vừa lớn, vừa dài, khổng lồ, gân xanh nổi chằng chịt. Kích thước vĩ đại của nó làm nàng kinh hãi.

Hùng bật cười lớn, áp sát thân thể nàng, hắn cầm lấy tay nhỏ kia đặt lên cự vật của mình.

-Nàng có thích nó hay không?

Hùng nhẹ giọng nói.

Hắn khẽ môi liếm một vòng quanh miệng của Mị Đế, rồi tách hàm răng trắng đưa lưỡi vào trong quần lấy chiếc lưỡi dính hương nhỏ bé kia.

Mị Đế lâm vào một trận mê mẩn. Đồng thời tay Hùng kích thích lấy đầu nhũ hoa, khiến cho nó se lại. Hắn mân mê, miết chặt, xoay vòng, rồi bóp lấy ngọc nhũ kiều diễm đàn hồi kia, càng miết càng như muốn chảy ra nước khiến hắn yêu thích không thôi.

Um... um.....aaa....

Lúc này, Hùng cởi quần lót màu hồng của nàng ra, vùng đào nguyên trực tiếp hiển lộ trước mắt anh, nơi đó đã sớm ướt đẫm không còn một mảnh. Chỗ ấy của nàng rất đẹp, nhỏ nhắn, hồng nhuận, ướt át. Hắn cúi đầu hôn lên mép hoa hồng hồng kia.

- Aaaa.

Mị Đế thét lớn, mê man trong bể dục, nước thơm từ khe suối tràn ra ngoài, từng giọt nước lỏng lạnh rớt xuống giường.

Hùng mút hết mật dịch của nàng, cảm giác ngọt ngào mà ấm nóng lan toả toàn thân, khiến hắn yêu thích tư vị này không thôi.

Một lát sau, Hùng đưa cự vật cọ xát lồi vào...

- Nam nhân của nàng là ai?

Hùng vừa trêu chọc nàng vừa nói.

-Ta... ta không biết... aaaa.

Bóp! Bóp!

Hùng vỗ mạnh lên mông Mị Đế.

-Nhớ kỹ nam nhân của nàng là ta, gọi ta là phu quân nghe không?

Trong mê man, Mị Đế vô thức kêu lên:

- Phu... phu quân...

Hùng khẽ sát vùng tai mẫn cảm của nàng, nhỏ giọng nói:

-Nàng có yêu ta không?

-Ừmm... khó chịu quá.... cho ta... cho ta!

Sau khi nghe được đáp án vừa ý từ Mị Đế, hân thích hồng, cự vật đi vào lối nhỏ chật hẹp chật khít kia. Nơi đó hút chặt lấy cự vật của hắn. Mị Đế cảm thấy toàn thân thoải mái bay bổng, thân thể hân hoan vui sướng. Hùng tận tình dày vò thân thể dụ hoặc của nàng, từng lần nhấp, lại tiến vào thật sâu...

.....

Sau vài lần lên đỉnh vu sơn, gió êm sóng lặng.

Lúc này, Mị Đế thờ hồn hển, toàn thân đau nhức như bị nghiền nát, mềm nhũn, không có một chút khí lực nào, phía dưới chất lỏng nhớp nháp vẫn còn dính đầy trên bắp đùi trắng nõn của nàng. Lý trí Mị Đế dần dần trở lại, cảm giác tội lỗi tràn ngập trong lòng, nàng bật dậy, mái tóc đen dài mềm mại thuận thế rơi xuống. Nàng không ngờ mình lại phóng túng như vậy, cầu hân hoan ái với mình bao nhiêu lần. Đầu óc Mị Đế rơi vào một trạng thái quẫn bách, phức tạp nhìn hân.

Hùng đưa tay kéo Mị Đế nằm xuống, rồi ôm chặt nàng. Hắn nói:

-Ta chỉ muốn chữa bệnh giúp nàng thôi.

Hùng đưa bàn tay vuốt ve gò má mềm mại trắng nõn của nàng.

Mị Đế nhú mày tức tối nhìn hân, khoe miệng nhỏ nhắn nhếch lên thành một đường cong.

Tên đáng chết, hân còn nói chữa bệnh, nghĩ đến lần đầu quý giá của mình bị hân lấy đi, mình liền bị bệnh. Bây giờ cùng hân phong lưu khoái hoạt, lại khỏi, chắc chắn do hân dờ dẫm! Mị Đế hung hăng nghĩ.

Mị Đế quay sang hỏi Hùng:

-Sao ngươi đi cùng với Hương nhi?

Hùng thẳng thắn đáp:

-Mộng Hương là nữ nhân của ta.

Mị Đế đẩy hân ra nói:

-Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Hùng rất chân thành nói:

- Đều cưới hết!

- Ngươi điên rồi, ta là sư phụ của Hương nhi, ngươi ngang nhiên lấy hai người chúng ta, Mị Tông sẽ không chấp nhận. Thiên hạ sẽ phi báng chúng ta.

Mị Đế mãnh liệt ngồi thẳng lên. Mặc dù nàng tu vi Bán Thần nhưng tổ huấn của Mị Tông, nữ nhân phải một lòng truy cầu thiên đạo, không được dính vào tình cảm nữ, chưa kể cả hai thầy trò cùng chung một chồng, chuyện rối loạn bối phận như vậy, thiên hạ sẽ chê cười ra sao. Mị Tông làm sao chấp nhận được.

-Cần gì quan tâm người khác nghĩ gì, chỉ cần chúng ta yêu nhau là được!

Hùng mỉm cười nói.

Trong nội tâm Mị Đế cũng tiếp nhận Hùng rồi, mới có thể hướng tới phương hướng này suy nghĩ. Nàng lo lắng nói:

-Nhưng....

-Nàng cứ nói là ta cưỡng hiếp sư đồ các nàng, ta mặt dày vô địch, mặc ai nói gì thì nói.

Hùng đưa bộ mặt vô si ra.

Hai người nói một hồi, ở dưới Mị Đế kiên trì, nàng muốn tự mình đem việc này nói với Mộng Hương. Hùng gật đầu, đối với hấn sao cũng được.

Hai người dọn dẹp một chút, hai vợ chồng son mới mở cửa đi ra ngoài gặp người.

- Sur phụ, bệnh của người tốt rồi?

Mộng Hương không khỏi vừa mừng vừa sợ, hiện tại Mị Đế chẳng những bệnh trạng diệt hết, dung quang lại toả sáng, da thịt giống như sáng lên, căng mịn đến mức tựa hồ đựng một cái sẽ nổi trên tầng nước.

Mộng Hương hạnh phúc ôm cánh tay Hùng, nói:

- Phu quân, sur phụ bị bệnh gì vậy? Ngay cả sur tổ cũng không tìm ra nguyên nhân!

Mị Đế vội vàng lấp liếm:

- Đây là một loại bệnh truyền lưu từ thời kỳ viễn cổ, chỉ cần thư giãn nghỉ ngơi chút là khỏi thôi.

Mộng Hương a thoảng cái, nàng thầm cười trộm. Sur phụ vẫn nghĩ nàng còn bé không biết gì sao? Hồi này người kêu to như vậy, mùi dâm hương khắp phòng lẫn át mùi thơm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cải tạo thể chất chúng nữ

- Kỳ thật muội với sur phụ thân nhau như tí muội, muội với người lấy cùng một chồng thì như thế nào?

Mộng Hương nói ra, ánh mắt lưu chuyển quan sát đôi gian phu dâm phụ kia. Hồi này, nàng ở bên ngoài xem trộm hai người xếp hình, nàng biết sur phụ cũng thích hấn.

- Hihi, có phải trong lòng huynh đang đắc ý hay không?

Mộng Hương ghé sát tai Hùng nói.

- Ân.

Nghĩ đến bộ dáng hai sur đồ nàng cùng giường, trong lòng Hùng không khỏi nóng lên, hấn ôm Mị Đế vào lòng.

- Ah! Mau thả ta ra.

Mị Đế giật mình kêu lên, tay chân đầm đã loạn xạ, nhìn Mộng Hương cười cười, nàng xấu hổ muốn chết. Mị Đế cố gắng vùng vẫy thoát khỏi hấn nhưng không được, nàng chỉ còn cách giấu mặt trong lòng hấn.

Mộng Hương cười nói:

- Hihi, sau này ba người chúng ta cùng một nhà a.

Mị Đế quần bách, giả bộ uy nghiêm quát:

- Hương nhi, không được nói bậy, ta.... ta...

Ngô!

Hùng cúi ngậm lấy đôi môi mềm mại của Mị Đế. Mị Đế bị hôn tới thần hồn điên đảo, nàng mê man tựa vào người hấn.

Lúc này, Mộng Hương đột nhiên lại gần, hướng vai Hùng cắn một miếng.

- Đại sắc quý, quả nhiên muốn sur đồ cùng ăn!

- Nàng đừng như chó con cắn ta.

- Gừ.... Bỏ cô nương chuyên cắn sắc lang.

Mộng Hương giương nanh múa vuốt nhào tới.

Hai người một phen dây dưa rồi nàng ngã vào trong lòng hắn, mặt cười quyến rũ có thể hòa tan sắt thép.

Hùng mỗi bên ôm lấy một nàng, tay hắn một mực vuốt vô eo thon của Mộng Hương, khiến yêu nữ này mềm ra như nước.

Mặt trời lặn về phía tây, Hùng ôm hai nàng đi tới tiểu đình nhỏ trong vườn hồng.

Thúy và Dương cũng đang ngồi đó.

Lúc này, hắn đem các nàng Vân, Ý,... từ trong Trần Thiên Bi truyền tống ra. Mặc dù cái đình này hơi nhỏ nhưng vẫn đủ chỗ cho hơn mười người ngồi.

- Phu quân!

- Anh Hùng!

- Đại ca!

Các nàng lập tức oanh oanh yến yến kêu lên. Mấy ngày nay không gặp, các nàng tự nhiên là nhớ Hùng chết mất.

-Anh Hùng!

Mị Đế lăm bằm, tới giờ nàng mới biết tên hắn. Nàng nghiêng chặt răng, véo hông hắn thật mạnh, tên này quá tham rồi, thu nhiều nữ nhân như vậy, có lớn, có bé, hiện tại thầy trò nàng đều thu luôn.

Hùng đau tới nhe răng trợn mắt.

Mị Đế mỉm cười, quay sang các nàng nói:

- Xin chào, ti tên Mị Châu.

Nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Mị Châu, bốn nàng đồng thời ngẩn ra, lộ ra biểu tình không thể tin. Nữ nhân này thật đẹp, ngay cả bốn nàng đều yêu thích, huống chi là phu quân hão sắc kia.

Mỹ nữ đố kị nhau. Một mỹ nữ là tuyệt đối sẽ không dễ dàng thừa nhận dung nhan của mình thua bởi mỹ nữ khác. Nhưng Mị Châu lại hoàn toàn bất đồng, vẻ đẹp của nàng vượt qua hết thảy, đẹp đến khiến bất kỳ nữ nhân nào đều không sinh ra ghen tị.

Mộng Hương chạy tới kéo tay Vân, Ý, các nàng to nhỏ nói chuyện với nhau, hết sức thân mật. Thúy cũng đi tới cùng chúng nữ nói chuyện làm quen với nhau.

Khi các nàng biết Mị Châu là sư phụ Mộng Hương ai cũng trợn mắt nhìn Hùng.

-Khụ khụ! Ta sắp đi xa một chuyến.

Hùng ho khan một tiếng rồi nói.

-Bọn muội đi cùng với huynh.

Hùng lắc đầu:

-Ta muốn đi cứu người, không thể dẫn theo các nàng được.

Đám nữ nhân đều ừ ừ cúi đầu, mỗi người đều lộ ra thần sắc không giống nhau. Chúng nhân trong tiểu đình đều im lặng. Mộng Hương chớp chớp đôi mắt. Thu Hằng cũng lẳng lặng nhớ lại những chuyện mà mình đã trải qua, ánh mắt xa xăm. Như Ý nhìn về phía xa thở dài một hơi. Tiểu Vi mang theo trên mặt vẻ ưu sầu nhân nhạ, có lẽ là vì nhớ tới cha nàng. Những người khác cũng đều toát ra vẻ mặt không giống nhau, chìm vào suy nghĩ của mình.

Một lúc lâu sau, Mị Đế nói:

-Ta muốn chia sẻ gánh nặng với chàng!

-Đúng, bọn muội cũng không muốn trở thành gánh nặng của huynh!

-Chúng ta là vợ chồng, có nguy nan đương nhiên phải cùng nhau đứng ra chia sẻ!

-Đại ca....

Chúng nữ tranh nhau nói ầm ĩ cả lên, các nàng không muốn xa hắn.

Hùng yêu thương nhìn các nàng, hần ôn nhu nói:

-Đợi ta, sẽ có một ngày ta dẫn các nàng ngao du thiên hạ.

Hùng thờ dài nhìn chúng nữ, hần biết mình đang đi trên con đường không thể quay đầu. Ngày đó còn xa lắm, cũng có thể nó không xảy ra!

Thấy Hùng có vẻ buồn, Mộng Hương lại gần ôm lấy hần, nói:

-Bọn muội muốn tăng cường thực lực, huynh có cách gì hay không?

Các nàng đều nhìn hần, các nàng không muốn làm bình hoa đi theo hần. Mặc dù không biết phải đối mặt với thứ gì, nhưng các nàng đều muốn trợ giúp hần một phần nào đó.

Bỏ qua chuyện không vui, Hùng mỉm cười nói:

-Ta không muốn các nàng chịu khổ.

Chúng nữ nhìn nhau một chút, nói:

-Bọn muội không sợ chịu khổ.

Nhìn ánh mắt kiên định các nàng Hùng gật gù đầu, hần quyết định cải tạo thể chất các nàng, hướng dẫn các nàng tìm ra đạo của chính mình.

.....

Trong vũ trụ mịt mờ có vô số chủng tộc mạnh mẽ đến mức làm cho người ta giật sợ, những chủng tộc này liền có được tiềm lực vô cùng, ngàn ngui trăm năm, thậm chí trong vòng mười năm là có thể lấy được thành tựu mà người khác cả đời cũng khó có thể sánh bằng. Đây là trời sinh thân thể tương hợp cùng lực lượng nào đó trong thiên địa, chỉ cần tu luyện liền tìm ra đạo của bản thân.

Hùng muốn dùng Tháp Bút, cộng thêm hiểu biết của mình, vẽ ra hướng đi đạo giúp chúng nữ. Hần lấy ra Tháp Bút, ngưng trọng nói:

-Mị nhi, Hương nhi đều là trời sinh mị cốt, thân thể bách mị, tu đạo tình dục, thiên về chữ “ Âm ”, hai nàng từng theo đạo mị hoặc thiên địa. Bỏ cái thiên địa gì đó đi, từ giờ các nàng tu luyện theo đạo mị hoặc ta.

Hùng nói, rồi dùng Tháp Bút vẽ lên hình hần đang cỡi chuông.

Dương nhìn qua mà khoé miệng co giật.

Mị Châu, Mộng Hương khoanh chân ngồi dưới đỉnh nhỏ, sau khi nghe được Hùng nói vậy liền điều chỉnh tâm cảnh tới trạng thái tốt nhất.

- Bắt đầu!

Mị tâm Hùng mở ra, ông, trên mi tâm có một đạo phù văn tỏa sáng, bao bọc lấy hai hình vẽ “Hùng cỡi chuông kia” rồi chui vào trán Mộng Hương với Mị Đế.

-Ah!

Hai nữ đồng thời ngã ngược ra, nhưng chỉ vền vện trong nháy mắt, trên người các nàng mồ hôi lạnh tràn đầy toàn thân, rất nhanh đã làm ướt quần áo. Gương mặt xinh đẹp của các nàng đều là trở nên vô cùng trắng bệch, môi đỏ mọng đều mất đi màu máu, mỗi một mạch máu đều như muốn nhảy bắn ra ngoài từ trong da.

- A! A a

Các nàng rốt cục không kìm nổi mà phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng môi trường bốn phía đã bị Hùng phong tỏa, tiếng kêu của các nàng cũng không thể thoát ra khỏi tiểu đình được.

Mị Đế kiên cường bật dậy ngồi xếp bằng, nàng cắn răng, đè nén tiếng kêu thảm thiết.

-Tiểu Vi thể chất chân long, ta giúp muội kích hoạt nó.

-Vân muội thiên tính hồn nhiên, ta giúp muội kích hoạt mộc thuộc tính, sau này hoà hợp với tự nhiên, tăng tốc tu luyện.

-Ý muội thiên về gió, ta kích hoạt phong thuộc tính, hình thành Phong Linh đại đạo.

-Thu Hằng, nàng từng là chim sâu, gần giống với phượng hoàng, ta kích hoạt Phượng Thể. Đợi sau này ta dẫn nàng tới tổ tri của Chu Tước tộc.

Dương hết nói nổi luôn, chim sâu mà đại ca nói gần giống phượng hoàng.

-Tiểu Thúy, muội là tấm thân xử nữ, ta giúp muội cải tạo thân thể Dương Nữ.

Thúy nghe vậy, oa oa kêu to:

-Không, ca ca, ta... ta không muốn...

Hùng cười trộm về lên hình tên Dương rồi đẩy vào người Thúy.

Sau khi làm xong, Hùng suy yếu ngồi bệt xuống đất. Hắn quệt mồ hôi trên trán rồi mỉm cười nhìn chúng nữ. Hiện tại tuy rằng thống khổ, nhưng chỉ cần gắng gượng qua, tiền đồ ngày sau của các nàng sẽ phát triển vô hạn! Tối khi đó, cho dù hắn thua Hắc Thiên, các nàng vẫn có thể đứng trên đỉnh cao, có năng lực bảo vệ chính mình.

-Đại ca, tổ vật muốn dẫn đệ tới một nơi?

Dương lại gần Hùng nói. Từ sau lần gần chết, tổ vật được kích hoạt hoàn toàn, nó luôn muốn dẫn Dương đi.

Hùng mỉm cười:

-Ừ, cần gì cứ tìm đại ca, con đường đại đạo của chính mình mới đi xa được.

Nghỉ ngơi một lát, hai người rời khỏi tiểu đình, Dương liền rời đi luôn. Hùng lưu luyến nhìn tiểu đình được đại đạo che giấu kia, hắn lấy ra điều giấy để lại, rồi lác mình bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Trung Vực - Nguyệt Vũ

Thánh Địa Mỹ Sơn nằm tận sâu trong Trung vực, từ Bắc vực muốn đến Trung Vực phải đi khoảng năm tháng.

Hùng buồn bã bước đi trên đường, ly khai các nàng trong lòng hắn không muốn chút nào.

Đi được mười ngày đường thì tới địa phận Nghệ An thành.

Lúc này, Hùng đang đi trên con đường mòn nhỏ, hắn đang muốn tìm chỗ nghỉ chân, bỗng nhiên nghe được tiếng người truyền lại từ phía trước, chắc là có thôn trang, hắn liền đi nhanh về phía trước, âm thanh càng rõ dần, Hùng lắng nghe, mày nhíu lại.

-Cứ mạng.

-Có ai không.

-Ah! Không muốn.....

Âm thanh trong trẻo tuyệt vọng vang lên.

-Chạy đi cưng, hé hé, đẹp quá. Quát thôi anh em!

-Hiếp dâm! Hùng nghi hoặc nói, không ngờ ban ngày mà chúng dám làm vậy. Hắn vội chạy tới phía trước.

Vài giây sau, Hùng đã thấy được hiện trường.

Trong một bụi cây bên đường, chỉ thấy ba đại hán to con cười khà ồ, bọn họ đang bao vây một người.

Một đại hán cười nham nhở:

-Trắng vải a, để ta tới trước.

-Mau mau lão đại, đệ không nhịn được rồi.

-.....

Có cơ hội thể hiện bản lĩnh anh hùng cứu mỹ nhân, Hùng nói to:

- Cô nương không phải sợ, ta tới cứu cô.

Phanh! Phanh! Phanh!

Nói xong, Hùng lao lên oánh bay ba tên kia.

- Phụt!

- Chạy mau!

Ba tên đại hán phun máu, rồi bỏ chạy mất tích.

- Cô nương đừng sợ, có ta.....

Hùng bước tới trước bụi cây, nhẹ nhàng nói.

- Cái gì.

Hắn tròn mắt nhìn về phía bụi cây, chỉ thấy một thanh niên hai mươi năm tuổi đang sợ hãi nhìn mình, trên người thanh niên không có một mảnh vải trên thân.

Thanh niên nói giọng con gái:

- Người ta... người ta sợ...

- Má ơi!

Hùng gào lên sợ hãi rồi bỏ chạy, tưởng đâu có màn nữ nhân lấy thân báo đáp, ngờ đâu ba tên kia hiếp dâm nam nhân.

.....

Hùng suy nghĩ miên man, vẫn cứ đi tới. Vài giờ sau, hắn đi vào một thôn nhỏ, chung quanh đều là núi non. Núi cao uốn lượn nhu rần, nhìn như vô tận, lại cao vút giữa thiên không, toả ra khí thế uy nghiêm. Rừng cây xanh rì ẩm ướt, tràn ngập sinh khí, nhìn thôi cũng thấy thoải mái.

Hùng vừa ngắm cảnh đẹp, vừa đi. Tiếng bước chân nhịp nhàng, trời vừa tối thì hắn vào thôn nhỏ đó. Nhìn sắc trời u ám, hắn quyết định đêm nay phải tá túc ở thôn nhỏ này.

Thôn này gọi là Hoàng Mai thôn. Nhà dân mấy trăm hộ, nhân khẩu không tới một ngàn, đa số đều là nhà tranh. Lúc này hầu như nhà nào cũng có một làn khói mỏng bay lên. Nhìn thấy cảnh này, nhớ tới thôn chài nhỏ của Tiểu Huyền, Hùng cảm thấy vui vẻ. Hắn tự nhiên thấy thèm cơm canh đậm bạc lúc trước.

Hùng hướng theo mùi cơm canh thơm phức, tiến vào một cái ngõ nhỏ, rồi đi đến một nhà dân, nhà này có cổng, có sân rộng, có tường bao. Trời tối dần, những nhà khác đều đã lần lượt treo đèn, mà nhà này đang chuẩn bị ấm com nên hắn mới theo tới đây.

Cộc cộc cộc!

Hùng đi đến trước cửa gỗ, nhẹ nhàng gõ vài cái.

- Ai?

Lập tức có hai nam nhân vọt ra, người dẫn đầu bề ngoài hơn 40 tuổi, tu vi Võ Tướng, người còn lại trẻ tuổi hơn, tu vi võ sư. Hùng chấp hai tay, nói:

- Tại hạ tình cờ đi ngang qua. Thấy trời đã tối, định đến xin tá túc một đêm, không biết có được không?

Người trẻ tuổi không nói gì, chỉ là nhìn người trung niên kia, còn người trung niên kia thì nhìn chằm chằm vào ánh mắt Hùng, như muốn dò xét hắn.

Trong lòng Hùng ngay thẳng, mỉm cười bình thản đối mặt đối phương.

- Đi ra bên ngoài, luôn có những lúc khó khăn, mời vào! Tuy rằng hàn xá không có gì ngon, nhưng vẫn có thể mời được bữa com nóng!

Nam nhân trung niên kia mỉm cười, thân thiện nói.

- Cảm tạ!

Hùng thật lòng cảm tạ. Bên trong sân có một ruộng rau, trồng những thực vật mà Hùng chưa từng gặp qua, hắn theo hai người vào trong nhà. Bên trong có năm gian nhà tranh, một nhà lớn, ba nhà nhỏ và một gian bếp.

Căn nhà lớn rất đơn giản, chỉ có một cái bàn gỗ tròn, có hai nữ nhân đang bày đồ ăn. Hai nữ này, một người chừng 40 tuổi, lúc trẻ hẳn là dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Người còn lại là thiếu nữ xinh xắn 17 tuổi, không có tu vi, nàng có vài phần giống với nữ nhân kia. Chỉ khác là thiếu nữ có mái tóc dài trắng như tuyết đang được buông xoã, rủ xuống khuôn mặt ngọc của nàng. Hàng lông mày như một đám mây nhạt bị cơn mưa xuân quét qua. Đôi mắt đen nhánh trông như ánh trăng bị che khuất mất một nửa trong đêm nguyệt thực, thể hiện sự khả ái nhưng lại khiến người ta thương xót. Nàng đang mở to mắt nhìn hắn.

Hùng hiếu kỳ quan sát nàng, lần đầu tiên hắn gặp thiếu nữ tóc màu trắng xinh đẹp như vậy.

-Mời ngồi!

Nam nhân trung niên kia cười nói với Hùng, rồi tự giới thiệu.

-Ta là Quách Đại Hải, đây là thê tử Phi Yên, đây là con trai lớn Quách Què., tiểu nữ Quách Nguyệt Vũ.

-Tại hạ Trần Anh Hùng, từ nơi khác tới đây!

Hùng cũng không che giấu thân phận của mình, hắn cảm nhận được chân thành của gia đình này.

Phi Yên cùng Quách Nguyệt Vũ dọn cho Hùng một bộ chén sứ đũa che, năm người đều ngồi vào bàn.

Tuy rằng năm người Quách gia ở trong thôn nhỏ hoang vắng, nhưng không có vẻ thô lỗ, nói chuyện toát ra khí độ lớn, tu vi so với người bình thường khá cao. Nhưng mà, bọn họ không dò hỏi chi tiết của Hùng, tự nhiên hẳn cũng sẽ không quan tâm lai lịch của bọn họ. Mỗi người đều có bí mật của mình, đều có khổ riêng, đều có sứ mạng của mình.

Hai bên nói chuyện trên trời dưới đất, Hùng nói đủ thứ về Bắc vực. Điều này khơi dậy lòng tò mò của Quách Nguyệt Vũ, nàng không ngừng hỏi những chuyện thú vị về Bắc vực.

Hùng nói những chuyện hắn đã trải qua, chẳng những làm cho nàng kinh hô liên tục, ngay cả ba người còn lại cũng có chút nhập thần. Bốn người rất buồn khi nghe tới thôn chài kia. Nguyệt Vũ khóc như mưa. Mọi người dỗ mãi mới được.

Bữa cơm này ăn chừng hai giờ, lúc này khách chủ tận hứng. Mặc dù chỉ có cơm trắng, rau luộc nhưng Hùng ăn tận 3 bát mà vẫn thòm thèm.

Ăn xong, Quách Đại Hải an bài một phòng ngủ cho hắn, đây là phòng Quách Què, Quách Què thường qua nhà bạn chơi, tối không ở nhà.

-Người một nhà này, không tệ! Hùng nằm trên giường lăm lăm. Dù chỉ là ăn một bữa cơm, ngủ lại một đêm, nhưng hắn không quên phần ơn nghĩa này. Ngày mai hắn quyết định giúp gia đình này tu luyện.

Hùng nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Nửa đêm, bầu trời âm u, nhìn không thấy một chút ánh sáng. Bỗng nhiên, một đạo thiểm điện lóe lên cắt ngang bầu trời, chiếu sáng toàn bộ thiên địa, sau đó tiếng sấm long trời lở đất ầm ầm truyền đến, đình tại nhức óc.

Ừng Ừng Ừng!

Rào rào!

Khi từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt đất, cũng là lúc Hùng nằm suy nghĩ vẩn vơ.

Ah!

Lúc này, hình như có người vừa phát ra một tiếng thét chói tai. Hùng tập trung nghe trong chốc lát, hình như là Nguyệt Vũ hét lên, cảm nhận nàng không có chuyện gì hẳn thờ phào một hơi.

Mưa tầm tã xối xả cùng với gió lạnh gào thét trong phút chốc tiếp tục trên trời giáng xuống, thình thoảng kèm theo tiếng sấm ầm ầm, có lẽ là một cơn giông tố.

Hùng không quan tâm, đắp chăn nhắm mắt lại.

Kẹt!

Cửa phòng Hùng bị mở ra, Nguyệt Vũ cả người ướt sũng như chuột lột đi vào phòng, nàng treo lên giường, chui vào trong chăn nằm bên cạnh hắn.

Cảm nhận thân thể mềm mại run rẩy, Hùng hong khô quần áo nàng, hắn sững sờ hỏi:

-Nguyệt Vũ, muối làm sao vậy?

-Muối... Kỳ thực...Kỳ thực cũng không có gì...chỉ là... có chút sợ... A!

Ngay khi Nguyệt Vũ còn đang nhần nhần nhỏ nhỏ có chút ngượng ngùng nói, bỗng nhiên một tia chớp lại lóe lên, còn chưa có tiếng sấm, cô nàng này liền một mạch nhào tới, ôm lấy Hùng thật chặt.

Uỳnh! một tiếng. Khi tiếng sấm vang lên, Nguyệt Vũ như con mèo nhỏ càng chui đầu sâu hơn vào trong ngực Hùng, toàn thân trở nên lạnh run, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Hùng tròn tròn mắt, nàng quá ngay thơ rồi, không biết như này là đưa dê vào miệng sói hay sao. Ngay lập tức Hùng có chút choáng váng, đôi cánh tay trắng nõn như ngọc ôm quanh eo hần, mùi hương xừ nữ thơm tho thoang thoang xộc vào mũi. Cảm giác săn chắc mà mềm mại của bộ ngực nàng truyền đến khiến hần nhất thời xung động muốn ăn nàng. Nhưng nàng với mình vừa quen mà. Nghĩ tới đây, loại ý niệm vừa nảy ra trong đầu liền bị hần chặt đứt. Hùng dứt khoát đẩy Nguyệt Vũ đang nép trong lòng mình ra.

-Ca, muội rất sợ, hình như có thứ gì đó muốn bắt muội đi, nó đang gọi muội?

Nguyệt Vũ cả kinh, từ nhỏ, mỗi khi có sấm sét, nàng cảm giác rất sợ hãi, như có người gọi nàng. Không hiểu sao khi gần Hùng, nàng cảm thấy rất an toàn, tiếng gọi kia dần mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Âm Dương giới

Trời có Cửu Trùng Thiên. Hư Thần tu ra chín tầng vực giống như chín tầng của trời. Đất có Bí Địa, Thánh Địa, Tuyệt Địa,...

Âm Dương giới, đệ nhất Tuyệt Địa thời thần thoại, là nơi nối liền trời với đất. Nơi đây cứ vài thời đại lại xuất hiện, với mục đích thu thập linh hồn âm thể, nhằm cân bằng âm dương.

.....

Trong lúc Nguyệt Vũ đang run rẩy ôm chặt lấy Hùng, thì mưa ngừng. Nhưng lúc này, thiên địa càng thêm tối đen, toàn bộ không gian trống trải, tĩnh mịch, tràn đầy u ám và vô cùng đáng sợ.

Nguyệt Vũ run giọng, nói:

-Ca, muội lạnh quá...

Cảm nhận sinh mệnh lực của mình đang bị nàng hấp thu, Hùng ngưng trọng ôm chặt lấy nàng, hần nói:

-Nàng sinh vào ngày âm, tháng âm?

Nguyệt Vũ mê mẩn gật đầu, nàng vô thức cời quần áo ra áp sát người hần, tham lam hấp thu hơi ấm trên người hần.

Không ngờ nơi đó cũng thông tới đây! Hùng ngưng trọng thì thảo.

Nguyệt Vũ bị lạnh không phải do nhiệt độ hạ thấp, mà do tử khí dày đặc trong thiên địa. Hần lấy ra Thiên Thư diễn sinh chút ít sinh mệnh lực bao phủ quanh người, sưởi ấm cho nàng.

Từ xưa tới nay, con người có vô số kiểu chết, chết chém, chết già, chết vì bệnh, tự sát, chết vì gái,.... có cái chết nặng nề, có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Người chết, linh hồn phiêu tán, biến mất khỏi phiên thiên địa này. Ít ai biết còn có một kiểu chết rất khác biệt, thân thể, tinh thần hoàn toàn bình thường, nhưng vẫn ngổm. Chỉ những người mang âm thể mới chết theo kiểu này.

Người mang âm thể cho dù bị làm thịt, linh hồn cũng không phiêu tán mà tồn tại dưới dạng quỷ, hồn ma.

Việt Nam đại lục từ thời viễn cổ chiến tranh với dị tộc, quỷ ảnh, hồn ma xuất hiện càng nhiều, gây mất cân bằng Âm Dương, cho nên Âm Dương giới mở ra thu bớt âm thể, cân bằng thiên địa.

Nguyệt Vũ trời sinh âm thể, liền không thể thoát khỏi việc linh hồn bị lôi đi Âm Dương giới.

Mặc dù Hùng có thể bảo vệ nàng, nhưng hiện tại Nguyệt Vũ bị tử khí nhập thể, thiên địa nơi này bài xích. Âm Dương giới mà đóng lại, nàng sẽ mãi phải sống trong bóng tối, không được thấy ánh mặt trời.

-Ca, muội sợ....

-Không sao, ta sẽ bảo vệ muội.

Nhìn thân thể mềm mại lạnh run trong lòng, Hùng ôn nhu vuốt ve mái tóc trắng như tuyết của nàng.

Tiểu Huyền tạm thời chưa gặp nguy hiểm. Hùng quyết định đi Âm Dương giới một chuyến, hấn thu lại Thiên Thư đang bao bọc quanh người Nguyệt Vũ. Ngay lập tức, linh hồn nàng thoát khỏi thân thể rồi bay lên. Hồn thể nàng hoảng loạn, với tay bám lấy hấn.

Hùng vội vàng chuyển hết Trần Thiên Bì, Tháp Bút, Trần Thiên Thể, Thiên Thư, Linh Thạch,... vào trong hồn hải. (hồn hải của hồn thể, nó giống như thức hải).

Bụp!

Làm xong, hấn hung ác vỗ thật mạnh vào ngực, huy đi toàn bộ sinh cơ.

Phụt! Hùng phun máu, ngã ngửa ra phía sau rồi ngòm luôn.

Linh hồn hấn bay lên, vung tay vài cái tạo cấm chế bảo vệ thân thể của mình với Nguyệt Vũ.

-Chúng ta đi.

-Ừm

Nguyệt Vũ rất hạnh phúc, nàng không phải cô đơn đi một mình, chỉ cần ở bên hấn nàng không sợ gì cả, có lẽ là định mệnh hay chăng.

Hùng nắm tay Nguyệt Vũ, hai linh hồn bay thẳng lên trời, xuyên qua nhà tranh.

.....

Trong khi Nguyệt Vũ ôm Hùng bay đi.

Lúc này, trong trung tâm Trung Vực, một đạo Tử khí vô hình trùng thiên bay ra, bao phủ khắp đất trời, thiên địa chỉ còn lại duy nhất một màu đen.

Ngay lập tức, hàng ngàn vạn, hàng tỉ đốm sáng màu trắng như ngôi sao, bay tới phía chân trời.

Những người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, thoáng cái bị cảnh này làm rung động, mà nhiều người nhìn thấy lại kích động. Biến hóa đột nhiên này khiến không ít người chú ý, đột nhiên phát sinh biến dị, rất nhiều lão quái vật cũng xuất thế, rời khỏi không gian của mình. Thậm chí vô số cái xác cũng bò ra khỏi nghĩa địa.

Vào thời khắc này, rất nhiều tồn tại vô địch đang tu luyện mở hai mắt ra.

Chuyện kì quái phát sinh....

Bụp!

Phụt!

Ngao!

Ah!

Đau vãi!

.....

Một đám lão bất tử như bị bệnh, đua nhau tự sát. Chấn nát kinh mạch, hủy thân thể, cắn lưỡi, vvvv....

Tại Thánh Địa Mỹ Sơn, hơn mười lão quái vật hưng phấn cắt cu tự sát, rồi bám theo linh hồn âm thể bay hướng chân trời.

Tây Nguyên sơn mạch, Nhà Mồ, có lão già nằm trong quan tài, bị chôn sâu dưới đất ngàn vạn năm, bỗng dung động dậy. Lão mở hai mắt ra, kích động không thôi.

Xuy xuy xuy!

Lão cười như quỷ gào, rồi đội mồ đứng lên, từng mảnh da rơi xuống rồi tới khung xương, cuối cùng chỉ còn một đám quỷ hồn đứng dậy, kinh động vô số môn đồ, khiến bao nhiêu Bán Thần, Ngụy Thần động dung. Họ không ngờ lão tổ tông đời đầu còn sống.

Bầu trời Trung Vực, cung đình Huế lơ lửng trên không trung, Tà Đế mỉm cười, linh hồn hấn đang dần rời khỏi thân thể, đôi mắt như kiếm đâm thủng vòm trời, hấn chính là đệ nhất thiên tài tuyên cổ của Trung Vực, Tà Đế kích động thì ào ào nói:

- Âm Dương giới sao? Thú vị!

Thậm chí lúc này, ngay cả linh hồn yêu thú, yêu thụ cũng bị kéo về phía chân trời, có gà, thỏ, sâu, kiến, cây cỏ,...

Tin tức Âm Dương giới từ Trung vực quét qua như gió bão, tin tức này lan nhanh ra các nơi khác, sau đó tin tức này truyền khắp bắc Việt Nam đại lục mệnh mông. Thánh cảnh, tiên địa, không gian tông môn Thần Thoại đều sôi sục, dẫn tới vô số sinh linh chết, có một phần trong đó là tự tử đi theo.

Sau một ngày mà trời không sáng, mọi người nơi khác bắt đầu khó hiểu tra cứu tàn quyển, điển tịch thiên cổ, tin tức Âm Dương giới truyền khắp thiên hạ. Các tông môn, gia tộc cường đại, thậm chí là học viện cùng thu được tin tức, vừa nhận được tin tức thì các tông môn, thánh tông, bí phái, yêu thú, yêu ma quỷ quái gì đó đều động dung.

Đặc biệt là một ít lão quái vật hoá thành quý, chôn dưới đất càng đứng ngồi không yên, thoáng cái đứng lên, động dung nói:

- Âm Dương giới mở ra, phải nhanh đi thôi, nếu không kịp là ngòm luôn a.

- Cơ hội sống lại tại nơi khác tới rồi anh em, mau đi.

Một ma hồn mạnh mẽ kêu to, rồi dẫn ma đoàn bay nhanh.

Vào thời khắc này, một số nơi khác đều nhao nhao có lão quái vật đứng lên, có người thờ dài, có người kích động, có người lạnh lùng, có người hung phấn...

Đây đều là những lão quái vật trong truyền thuyết, đều là lão bất tử ẩn thế vô số năm, họ đều từng là thiên tài mạnh nhất thời đại của mình, không tới thời khắc diệt môn, những lão bất tử này sẽ không xuất hiện, nhưng mà hôm nay đột nhiên biến dị, nhao nhao kinh động bọn họ.

- Chu huynh, thiên đạo nguy khốn, thiên địa sắp bị hủy diệt! Chúng ta đi mau, có khi còn tới được giới khác, ở đây chỉ có đường chết!

Có lão già khom khuyên huynh đệ của mình.

Lão già họ Chu lắc đầu:

- Ta không đi, ta muốn ở lại với con cháu đệ tử của mình.

Lão cũng muốn đi nhưng không lờ bỏ lại tông môn, muốn bám theo âm thể đi vào nơi đó phải có tu vi ít nhất là Bán Thần, đám con cháu hần không đi vào được.

Ở các nơi khác.....

- Tạm biệt.

- Huynh đệ bảo trọng

- Thượng lộ bình an...

- Tạm biệt cụ tổ...

Một số lão bất tử nhìn vô số hồn thể huynh đệ bay đi nhìn không được nói to.

Vậy mà các nơi như: nơi ở rùa đá, voi chín ngà, Hoàng Đạo Thiên Cung..... đều bình tĩnh. Thậm chí tử khí cũng không mấy may ảnh hưởng tới những nơi này.

....

Âm Dương giới là tồn tại vô cùng thần bí. Trên Việt Nam đại lục, rất ít người biết về nó.

Chỉ có một số truyền nhân Võ Thần, hoặc là tông môn lâu đời sống trong không gian riêng mới biết sơ sơ về nơi này.

Âm Dương giới, trong truyền thuyết, nơi đây chính là đệ nhất tuyệt địa, tụ tập linh hồn nhiều nhất trên thế gian!

Cũng có thể coi đây như một nghĩa địa khổng lồ.

Thiên đạo bị bắt, không biết bao nhiêu tồn tại sợ hãi, chỉ cần thiên đạo ngòm. Việt Nam đại lục sẽ bị hủy diệt, ức tỉ sinh linh bồi theo, may ra một số nơi đặc thù giữ được, nhưng trơ ra đó, không bị ép chết mới là lạ.

Cho nên không biết bao nhiêu tu sĩ đều hy vọng vào trong Âm Dương giới tránh nạn, biết đâu có cơ hội lên Nguyên Giới.

Âm Dương giới qua các thời, không biết có bao nhiêu đại nhân vật, hồn thú tồn tại, đương nhiên, về phần hạng người vô danh hay dân bản địa có ở đó hay không thì không ai rõ.

Nghe nói, hồn thể nơi đó, có Bán Thần, có âm thể dân thường, có ma hồn bệnh tật, có tu sĩ từ võ đồ tới Võ Đế, thậm chí đã từng có đồn đãi nơi này có cả Thần! Truyền thuyết này là thật là giả, không người nào biết.

....

Lúc này, Hùng với Nguyệt Vũ bay tới chân trời, phía trước chân trời đen hơn mực, xuất hiện một cánh cổng bằng đá cực lớn, cao cỡ chừng ngàn vạn thước. Ở bên cổng đá có hai chữ “ Cửa Lò ”màu xám.

Cửa lò, cánh cổng đi sang Âm Dương giới.

Nhưng điều khiến Hùng kinh ngạc nhất chính là ngoài Cửa Lò có rất nhiều linh hồn. Sau khi quan sát, hắn phát hiện đa số là linh hồn bình thường, nhưng trong đó rất nhiều tên trâu bò à, đếm không xuể.

Không hề thiếu tồn tại ngu ru bực như Bán Thần, Ngụy Thần, có cả vạn tên Hư Thần luôn. Có Yêu Thú, Yêu Thụ đạt tới gần thập giai cũng xuất hiện.

- Vì sao nhiều đũa thích đi tìm chết vậy?

Hùng nhìn mà tròn mắt, mấy tên kia đều bám theo âm thể, chắc chắn mới chết rồi.

Thậm chí có cả con Voi to như quả núi, không biết xấu hổ đu bám con kiến âm thể, đang lao tới nữa.

- Cái này, cũng quá khoa trương đi, bộ họ tưởng đi xem hội hay sao?

Hùng khó hiểu nghĩ, hắn đâu biết họ sợ chết mới chạy tới đây. Có hắn, Việt Nam đại lục sao bị hủy diệt được, nhưng họ đâu biết, cho dù Hùng nói ra cũng không ai tin.

Hùng quay sang ôm lấy Nguyệt Vũ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nguyệt Vũ tò mò nói:

- Ca, chúng ta đi đâu vậy?

Hùng mỉm cười, nói:

- Đi xuống hoàng tuyền.

Hắn ôm Nguyệt Vũ đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Nghịch thiên kỹ - tìm chết chân kinh - thái cực đồ

Hùng ôm Nguyệt Vũ xuyên qua Cửa Lò.

Ông!

Hắn cảm thấy như vừa xuyên qua một tầng không gian khác.

Phía trước là một bờ biển trụi lủi, tiếp tới mọi người nhìn mặt biển phía xa, có thể thấy được rất xa, sẽ có cảm giác mình vào hắc ám, mệnh mang không biết lối về. Nước biển đen như mực có thể cắn nuốt tất cả, làm người ta ớn lạnh.

Bầu trời đen như mực phía trên, vang lên các bản nhạc buồn, kèm theo tiếng khóc, từng đợt nhạc buồn, tiếng khóc thê lương, để cho người ta nghe mà tâm thần âm đạm, không khỏi vì đó mà bi thương.

Nơi đây toàn bộ là tử khí, không có một chút linh khí nào.

Ngay một khắc này, tất cả mọi người, nhìn thấy biển đen kia, không biết có bao nhiêu người kích động, đặc biệt những lão bất tử biết một số chuyện, vô cùng kích động.

-Đây là biển chết, đi qua nơi này sẽ tới Âm Dương giới,...

Một vài lão bắt từ kích động, tự lảm bảm.

Một giờ sau, vô số quỷ ảnh, ma hồn từ bên ngoài đi vào, hướng bờ biển đen đi tới!

Trong đó có, một số ma quỷ yếu kém, không có trí tuệ, nhưng mà, bản năng thôi thúc bọn nó hướng bờ biển mà đi, tới.

Vô số hồn thể tu sĩ cũng hướng bờ biển mà đi, hồn lực ngập trời, cuộn cuộn không thôi, hồn lực trắng đục, nồng đậm trùng thiên, kết hợp với tử khí màu đen, đen trắng lẫn lộn, nhìn rất quỷ dị.

-Ah!

-Không.....

-Cứu mạng.

Vô số tiếng kêu thảm thiết vang vọng. Một số tên nhện không được thử nhúng tay vào biển tử khí mệnh mỏng kia, lập tức, một cỗ lực lượng kỳ dị ăn mòn tay hãn, khiến hồn thể hãn như sôi lên, rồi tan biến.

- Hừ! Một đám ngu ngốc.

Một lão bắt từ khinh thường hừ lạnh, lão tự tin bay qua, nhưng được vài mét liền rơi xuống dưới, chết không kịp ngáp.

Đám đông sợ hãi không dám đi bầy nữa, một số lão quái vật biết được sự khủng bố nơi đây đều nhắm mắt dưỡng thần, không thém quan tâm.

Biển chết là nơi cực kỳ nguy hiểm, dù là ai, Quỷ Thần hay Hư Thần cũng vậy, nếu bị nước biển dính vào liền chết thảm. Nơi đây tựa máy nghiền nuốt hết người tiến vào, nghiền nát mọi thứ thành bụi, không chừa một mẫu xương. Nửa bước Thần nhân hay tồn tại vô địch cường ép xuống bờ cũng khó thoát khỏi vận mệnh. Từng có truyền thuyết chỉ Vô Thần là cứng rắn bay vào được, nhưng rơi xuống biển vẫn ngòm, không thể kiểm chứng tin đồn thế nào, không ai biết sự thật có đúng như thế không. Bởi vì hiện tại không có Vô Thần.

Hùng nhìn biển chết tựa như thế giới hắc ám, hãn thờ dài. Ngàn vạn năm rồi, hãn lại tới đây.

Hùng biết biển chết che giấu nhiều bí mật, trong đó có bí mật không hề ai biết, một bí mật cực kỳ quan trọng.

-Ca, bọn chúng lao xuống biển làm gì vậy?

Hùng đang thất thần thì Nguyệt Vũ khẽ hô lên.

Hùng nhìn theo, chỉ thấy vài vạn con côn trùng nhỏ, bốn cánh màu trắng giống con bướm, đang đâm đầu xuống biển. Hãn mỉm cười vuốt tóc Nguyệt Vũ, nói:

-Chúng đang làm theo tổ huấn, làm theo sứ mệnh của mình.

-Vậy chúng nó không sợ chết sao?

Nguyệt Vũ ngây thơ hỏi.

Từ xưa tới nay, mỗi một sinh mệnh sống đều dựa vào 2 mục đích chính: Sinh tồn và trở lên mạnh mẽ. Nhưng tất cả đều sợ hãi, không muốn tan biến khỏi thiên địa này. Tuy nhiên, có 1 số ít lại không giống như thế. Điển hình có thể kể tới là bắt từ dị thú - Thiêu Thân.

-Bọn chúng đang nghịch thiên.

Hùng nhìn xuống bầy Thiêu Thân nói.

Nguyệt Vũ đau lòng, nói:

-Ca! Bọn chúng không sợ đau hay sao?

Hùng lắc đầu, mỉm cười nói:

-Rất lâu trước đây, có một con con Thiêu Thân bắt từ được sinh ra. Nó nhỏ bé, yếu đuối thường bị bắt nạt, nó không có gì hết ngoài tuổi thọ vô hạn.

-Một con bò tu vài vạn năm, cho dù con bò ngu nhất nhiều lắm vài triệu năm là đạt tới cửu giai. Nhưng mà con Thiêu Thân đó cả đời cũng không thoát khỏi nhất giai, bởi vì nó không tu luyện được, sinh ra bắt từ, không có thức hải, không có kinh mạch, thậm chí hồn thể cũng không có. Nó chán nản, cô độc, khổ sở suốt đời, nên nó luôn muốn đi chết. Có ai muốn suốt đời là phế vật, sống zật zọ qua ngày cơ chứ. Nhưng nó tự sát hoài không được, không những không chết, mà còn sống sung sức hơn trước.

Nghĩ tới cha mình cũng từng bị gia tộc hãm hại, hai mắt Nguyệt Vũ hơi đỏ, nàng nhẹ giọng nói:

-Phế vật có sao đâu, cũng có thể làm lại mà!

Hùng lắc lắc đầu, phế vật không sao vì bọn họ có quyết tâm, có cơ hội leo lên lại. Còn làm phế vật như con thiêu thân kia thì có ai chịu được. Vô tận năm tháng chạy loạn khắp nơi, lâu lâu bị tóm lại, bị đùa nghịch, bị tháo ra nghiền cứu, thậm chí nó còn bị bọn bướm bắt giao phối nữa,...

Hắn ôm nàng vào lòng, ngồi bệt xuống đất, hắn đặt nàng ngồi trong lòng mình, Nguyệt Vũ dựa giữa tượng trưng vài cái rồi tựa đầu vào vai hắn.

Hùng nói:

-Cuối cùng, sau bao nhiêu khổ cực, con Thiêu Thân kia cũng ngộ được công pháp nghịch thiên cải mệnh. Nếu nó thành công thì hiện tại toàn bộ chủng tộc Thiêu Thân có thể tu luyện rồi, nhưng đáng tiếc nó thất bại.

-Công pháp đó là gì?

Nguyệt Vũ hỏi. Nàng đọc trộm sách của cha, nên biết khá nhiều vấn đề tu luyện, hiểu biết khá nhiều về Trung Vực. Nhưng chưa từng nghe nói có công pháp nghịch thiên.

-Công pháp đó là “Nghịch Thiên Kỳ - Tìm Chết Chân Kinh”.

Hùng ngưng trọng nói ra.

Con người tu luyện, hấp thu linh khí, hình thành bán nguyên khí, sau khi hoá đạo, tạo nên nguyên khí thành tựu bất tử bất diệt. Còn con thiêu thân thì ngược lại, sinh ra bất tử, tham ngộ “Nghịch Thiên Kỳ - Tìm Chết Chân Kinh”. Bọn chúng nó tìm đủ mọi cách để chết, không được cách này, dùng cách khác, tới khi thực sự ngóm mới thôi. Bọn chúng muốn nghịch thiên cải mệnh, mong muốn sau này con cháu có thể tu luyện, có thể đứng trên đỉnh cao của bảy yêu thú.

Hùng thở dài, hắn biết, chỉ có con Thiêu Thân đầu tiên kia suýt thành công thôi, còn mấy con hiện tại toàn ngu ngốc a. Toàn là hy sinh vô ích, chúng có ngộ ra đạo sinh tử đâu mà cứ lao xuống như thật thể kia.

Nguyệt Vũ mở to đôi mắt đen láy, nàng thật sự hết nói nổi rồi. Trên đời này quá nhiều chuyện lạ mà nàng không biết.

Sau khi bọn Thiêu Thân lao xuống chết hết, chỉ còn lại một con Thiêu Thân nhỏ như con ruồi.

-Hả?

-Chúng ta đi.

Hùng vội vàng kéo Nguyệt Vũ chạy xuống bờ biển, chỗ đám Thiêu Thân nhảy xuống kia.

Tới gần, Nguyệt Vũ chỉ thấy một con Thiêu Thân, một bên cánh trắng, một bên cánh đen, đang chuẩn bị nhảy xuống.

Lúc này, Hùng vội hô lên:

-Khoan đã!

-Hừ, có chuyện mau nói, có rắc mau thả!

Con Thiêu Thân kia miệng phun tiếng người, thanh âm già nua, nó rất khó chịu nhìn Hùng.

Hùng móc ra một ít Linh thạch, chậm rãi nói:

-Chỗ này của ta có một ít Linh Thạch, ta nghĩ ngươi nhất định là muốn đạt được.

-Ngươi là từ đâu có được?

Nhìn Linh Thạch phát sáng trong tay Hùng, ánh mắt con Thiêu Thân không khỏi ngưng tụ.

-Ta nhặt được.

Hùng cười cười nói. Linh Thạch này do Hùng trộm mãi mới được từ chỗ con rồng già kia.

Linh tuyền với linh thạch được xưng là thần dược hồi phục sinh mệnh lực. Hùng nhìn lấy con thiêu thân, mỉm cười nói ra:

- Ngươi bây giờ đã ngộ được một phần da lông của Sinh Tử, nếu như ta không có đoán sai. Hiện tại ngươi tìm chết, chắc chắn thất bại. Nơi này dày đặc tử khí, cộng thêm Linh Thạch của ta, chỉ cần vạn năm sau, ngươi lĩnh ngộ đủ đạo sinh tử, liền có thêm cơ hội thành công.

Con Thiêu Thân nhìn chăm chăm Linh Thạch trong tay Hùng, trong lúc nhất thời nó không nói chuyện.

Hùng tiếp tục dụ dỗ nó:

-Chúng ta trao đổi. Ta đưa toàn bộ Linh Thạch này cho ngươi, ngươi chỉ cần đưa ta một vật. Thế nào?

-Hừ, tiểu tử, ngươi có biết đang nói chuyện với ai hay không?

Con Thiêu Thân kia cười lạnh, giọng điệu lộ ra một tia uy hiếp, mặc dù nó chỉ tương đương yêu thú cấp một, nhưng có vài thứ đặc thù, cộng thêm tâm thần bất tử nên không sợ gì cả.

Thấy bộ dáng kiêu ngạo của nó, Hùng không giận chút nào, hần cười bình tĩnh nói:

-Ngươi muốn cướp Linh Thạch.

Hắn vừa dứt lời...

Bùng!

Con Thiêu Thân vẩy cánh, hào quang màu đen trắng bộc phát. Một đồ án hình Thái Cực hiện ra.

Thái Cực Đồ xoay chuyển, âm dương giao hoà, sinh tử lưỡng lập, vạn vật xoay tròn, thiên địa càn khôn như bị kéo theo, xoay tròn theo hình tròn kia.

Lúc này, đất trời như bị đảo lộn, con Thiêu Thân tựa chân thần nắm giữ càn khôn đứng trước Hùng.

-Cái gì?

-Chuyện gì xảy ra,...

-...

Một số người, ma, quỷ đứng bên mép biển, bị hơi thở vô địch của thái cực đồ chấn lùi vài bước. Cả đám hoảng loạn tránh xa khu vực càn khôn bị bóp méo kia. Có nhiều tên không chạy kịp, quân chi Ngụy Thần hay Hư Thần đều bị quay như chong chóng trên không trung.

Mấy tên ở xa thấy cả đám người xoay tròn, cười nói:

-Đây.. đây là chơi đu quay hay sao?

-Áy da, thành quỷ cả rồi mà còn chơi trò con nít này!

-.....

Đám âm thể bình thường phía xa, thấp giọng bàn tán

-Vãi, lão già kia gần ngóm mà quay sung quá vậy.

- Đúng là gừng càng già càng cay mà....

Ngay lúc thiên địa xoay tròn, Hùng té ra Thiên Thu, diễn sinh đại đạo dăng trào, diễn sinh âm dương, diễn hoá sinh tử, triệt tiêu ảnh hưởng xoay tròn của Thái Cực Đồ. Hắn nắm tay Nguyệt Vũ, đứng gần mà không bị ảnh hưởng.

Hùng nở nụ cười, nói:

-Ngươi tưởng mình bất tử thật hay sao, ta có 3 cách giết ngươi, chỉ là hơi phiền phức, với lại ta cũng không muốn như vậy. Nếu ngươi bị ta giết, là chết vô ích, không hoàn thành được số mệnh. Còn việc muốn truyền tông khỏi đây là không thể nào, chưa từng có ai chạy ra khỏi Âm Dương giới được.

Thái Cực Đồ trong tay nó chỉ xoay tròn mọi thứ thôi, không làm gì được ai cả. Nhưng mà Hùng không bị ảnh hưởng tí nào mà còn ung dung nói chuyện, khiến con Thiêu Thân bị dọa sợ.

Lần này, Âm Dương giới nở ra, cao thủ và trưởng lão trong bảy đàn đi hết, đều thất bại. Hiện tại, chỉ còn mình nó là có cơ hội cải mệnh giúp đám con cháu ở nhà, chỉ cần nó thành công, đám con cháu không phải sống chui núp mà có thể tự do ra ngoài, tự do bay nhảy. Cuối cùng, con Thiêu Thân nói:

-Ngươi muốn cái gì?

Nguyệt Vũ giật nảy mình, nàng không ngờ nó chấp nhận Hùng uy hiếp, quá khó tin. Đây là bất tử chi thân mà.

- Vật ta muốn rất đơn giản. Ta nghe nói, năm đó tổ tiên các ngươi từng tìm được Thái Cực Đồ, sau đó ngộ đạo ức tĩ năm, sáng tạo Nghịch Thiên Kỹ - Tim Chết Chân Kinh. Cho nên, ta không muốn vật gì khác, chỉ cần hình tròn thái cực kia.

Lý Thất Dạ cười, chỉ vào Thái Cực Đồ đang xoay tròn.

- Thái Cực Đồ?

- Linh Thạch đối với ngươi mà nói, là thiên địa thần vật. Trong tay ngươi. Thái Cực Đồ chỉ có thể xoay tròn, ngươi cảm thấy mình có thể giống tổ tiên, từ nó ngộ ra công pháp mới hay sao. Ngươi cần bao nhiêu ức năm, bao nhiêu ức tỉ năm.

Hùng chỉ vào Từ Khí đậm đặc xung quanh, nói tiếp:

-Chỉ cần ngươi trốn tại đây ngộ sinh tử, không tới vạn năm liền có 2 phần vạn thành công. Nên nhớ, tổ tiên ngươi chỉ có 1 phần vạn a.

Con Thiêu Thân im lặng một lúc. Vài phút sau, nó thu lại Thái Cực Đồ, rồi tung cái hình tròn Âm Dương bằng nắm tay sang bên Hùng:

- Cầm đi.

Hùng đưa Linh Thạch cho nó, nói:

-Theo như ta biết, tổ tiên ngươi hoá thân thành Sinh Tử, nhưng do nó quá chấp nhất nên mới thất bại. Nếu ngươi xoá chấp niệm đi, niệm hoá sinh tử, tỉ lệ thành công sẽ tăng lên 1 phần ngàn.

-Cảm ơn.

Hai cánh hắc, bạch của con Thiêu Thân run lên, nó xoay người bay đi.

Tới khi mọi người trở lại bình thường, thì Hùng dẫn Nguyệt Vũ tới ven bờ ngồi rồi.

Hùng tách phần âm của Thái Cực đồ đưa cho Nguyệt Vũ.

Hắn nói:

-Tặng nàng.

Nguyệt Vũ sửng sốt:

- Cho muội?

Thứ này không tầm thường, đây là thiên địa chí âm, thứ này có thể khiến lão bất tử nơi đây hay ma quỷ điên cuồng vì nó.

- Muội cầm đi, ta cảm phần dương, muội phần âm. Khi chúng ta kết hợp nó sẽ bổ khuyết lại, hai người đều sử dụng được.

Hùng cười nói, nàng với hắn ngủ cùng, cởi chuông ôm nhau, không lí nào lại không thu nàng. Hắn muốn Nguyệt Vũ biết, nàng là nữ nhân của hắn rồi. Muốn chạy cũng không được.

Mặt Nguyệt Vũ đỏ rực, nàng ấp úng nói:

-Muội.... muội...

Hùng vuốt ve mái tóc trắng như tuyết của nàng, hỏi:

-Muội không muốn gả cho ta hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Anh Hùng

Sau khi phần Âm của Thái Cực Đồ hoà vào hồn thể, Nguyệt Vũ ngẩn ra. Sau đó, nàng nhìn khuôn mặt đẹp trai kia. Nàng cảm thấy mũi cay cay, linh hồn như bị hòa tan. Giờ phút này, hốc mắt nàng ướt ướt.

-Ồ ô.. sao lại đối xử tốt với muội như vậy?

Nguyệt Vũ lao vào ngực Hùng khóc nức nở.

Từ nhỏ nàng luôn có cảm giác sợ hãi thứ gì đó, nhưng từ khi gặp hắn, cảm giác đó không còn nữa. Từ lúc hắn sẵn sàng chết cùng nàng rồi đi tới đây, nàng rất cảm động.

- Làm vợ ta nhé?

Hùng mỉm cười, hôn lên hàng mi uơu ước của nàng. Có lẽ đây chính là duyên phận kỳ diệu, cho hắn một cơ hội, để kiếp này, hắn có thể bù đắp sai lầm của mình.

-Muội... muội có thể ư?

Hùng vui mặt áp sát mái tóc màu trắng kia, tham lam hít sâu. Tóc Nguyệt Vũ rất thơm, mùi hương thiếu nữ thoang thoảng nhẹ nhàng, khiến hắn say mê.

Tất cả tu sĩ đều có linh hồn ngưng thực, giống như bản thể. Mặc dù mình với nàng là hồn thể, nhưng vẫn xếp hình được! Hùng tà ác nghĩ, rồi tiếp tục câu dẫn thiếu nữ mới lớn, hắn nhẹ giọng nói:

-Bắt đầu từ bây giờ, muội chính là nữ nhân của ta. Ai cũng đều không thể ức hiếp muội nữa.

-Vâng! Ca ca!

Thanh âm ngọt ngào của Nguyệt Vũ vang lên. Hùng mang lại cho nàng một loại cảm giác hết sức quen thuộc, là loại cảm giác ý lại, cảm giác an toàn và thân mật không thể nói rõ.

Nghe nàng gọi mình là ca ca, Hùng hơi mất tự nhiên, hắn cảm giác như mình vừa thu thêm em gái chứ không phải vợ. Không ngờ một thiếu nữ mới lớn mà khó dụ dỗ như vậy.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, động tác vô cùng dịu dàng, tựa như là đang vuốt ve lấy thứ chân quý nhất của mình, mà Nguyệt Vũ cũng nhắm mắt, hưởng thụ hắn vuốt ve.

Nguyệt Vũ cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào. Nàng dựa chặt thân thể vào lồng ngực ấm áp của hắn, sau đó tìm một vị trí thoải mái nhất, mệt mỏi ngáp một cái, trên mặt mang theo nụ cười. Ngay lúc này, nàng muốn ngủ một giấc thật ngon, không có đau khổ, không có lạnh giá, không có sợ hãi, bởi vì có hắn bên cạnh. Nàng từ từ chìm sâu vào giấc ngủ, vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều.

Hùng ngồi im không nhúc nhích, ngắm nàng chìm vào giấc ngủ. Hắn rót cuộc thờ nhẹ một hơi, đôi mắt mơ màng nhìn trời cao, suy nghĩ vẩn vơ.

Một lúc sau, không ngờ có vài giọt nước mắt rơi xuống, khóe mắt của hắn cũng có chút ướt.

Gặp được Nguyệt Vũ tại gia đình trong thôn nhỏ, hắn không xác định. Nhưng khi tới đây, cảm giác quen thuộc đó, cái mùi hương không thể quen thuộc hơn được kia, hắn đã rõ ràng trong lòng. Nàng chính là nữ nhân kiếp trước của hắn.

Lúc này, trong đầu Hùng, thời gian như quay ngược lại, tỉ năm, vạn năm, ngàn năm, chớp mắt một cái như ngày hôm qua. Khi đó, hắn rời Âm Dương giới, có một cô gái hướng hắn, nói to: “Anh Hùng, muội chờ huynh, chờ huynh chiến thắng trở về, chờ huynh cưới muội, cho dù là ngàn vạn năm, muội vẫn sẽ chờ”.

Anh Hùng im lặng rời khỏi Âm Dương giới, hắn không dám quay đầu lại, hắn sợ mình nhìn lại không đi được nữa. Cảm giác nàng đang khóc nức lên phía sau, hắn cắn răng bỏ nàng mà đi.

Đời trước, thời điểm còn trẻ, Anh Hùng từng tới Âm Dương giới. Lúc đó, nàng là Cửu Âm Huyền Nữ giới này, xinh đẹp nhường nào, cao quý nhường nào.

Sau vạn năm bơ vơ sống tại đây, Hùng đã gặp nàng. Hai người bên nhau, yêu nhau, thề non hẹn biển.

Nàng từng hỏi hắn có thể vì nàng mà ở lại nơi đây hay không. Nhưng hắn lắc đầu, hắn có trách nhiệm và sứ mạng của mình. Không thể vì một nữ nhân mà từ bỏ được.

Đời trước, Anh Hùng sống vì một mục đích duy nhất, là chiến Hắc Thiên, xóa bỏ cái thứ gọi là thiên đạo vô tình kia khỏi thế gian. Bao nhiêu gian khổ, bao nhiêu năm tháng trôi qua, có vui, có buồn, có khóc, có cười, có ly biệt. Nhưng hắn vẫn một lòng đi tới. Thành tựu Thiên Đế, Anh Hùng quyết định thiêu đốt luân hồi giết vào bầu trời đen đó, nhưng cuối cùng hắn thất bại.

Linh hồn hắn được vô số huynh đệ chiến tướng liều mạng bảo vệ nên chạy thoát. Anh Hùng đau khổ tuyệt vọng nhìn từng huynh đệ từng người ngã xuống, cảm giác mệt mỏi, vô lực tràn ngập trong lòng. Hắn phong bế linh hồn, quên đi tất cả mọi thứ. Mãi tới khi Tiểu Huyền gặp nguy hiểm, hắn mới đối mặt với số mệnh.

Lúc này, Hùng ôn nhu nhìn Nguyệt Vũ, thì thào nói:

-Vì sao nàng phải khổ như vậy?

Hùng quyết định cưới Nguyệt Vũ, bởi vì hắn biết, nàng chính là Cửu Âm Huyền Nữ - Âm Dương giới, nàng từ bỏ tu vi, từ bỏ trí nhớ, từ bỏ thân phận

cao quý, luân hồi tới Việt Nam đại lục chỉ để đợi hấn.

Hùng cảm thấy có lỗi với nàng rất nhiều. Đời này hấn muốn bù đắp cho nàng.

Tới tận bây giờ, Hùng cũng không tu luyện tâm pháp Hỗn Nguyên Quyết, bởi vì hấn không muốn đi theo đạo kiếp trước. Ngay cả hiện tại, hấn cũng rất mơ hồ, không biết đạo của mình là gì.

Ngàn vạn năm qua, hấn đã trải qua vô số sầu khổ và niềm vui, bi ai và hạnh phúc, nụ cười và nước mắt, nhưng hấn vẫn kiên cường bước tới, cho đến khi thất bại. Hấn chợt nhận ra, mình nợ rất nhiều người, phụ tình cảm của rất nhiều nữ nhân: Bán Nguyệt Thần nữ, Cửu Âm Huyền nữ, vvv...

Đời này Hùng muốn thay đổi. Hấn nhìn xa xăm lắm lắm.

-Mặc kệ đạo của ta là gì, nhưng ta sẽ không để nữ nhân của mình chịu đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hoàng Đế - Thừa Thiên Hoàng Triều

Theo truyền thuyết, muốn vượt qua biển chết phải đi qua Hoàng Tuyền.

Tại bờ biển chết, đa số mọi người hết sức kiểm chế, lặng lẽ chờ đợi.

Số đông âm thể bình thường không biết gì, lo lắng đi loạn khắp nơi. Nhưng không ai dám xuống biển. Bọn họ đại khái hiểu được mọi chuyện.

Bên bờ biển, Nguyệt Vũ đang ngủ say trong lòng Hùng. Hai tay nàng vòng quanh, ôm lấy eo hấn, đầu nàng tựa vào vai hấn, ngủ rất say.

Một ngày sau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi thanh âm vang lên, mặt biển tĩnh lặng nổi sóng to gió lớn, một dòng suối từ trong lòng biển chảy vọt ra.

-Hoàng tuyền rốt cục xuất hiện!

Tà Đế ngưng trọng hô lên.

Hoàng tuyền xuất hiện giữa biển chết, là một dòng suối dài vô tận, chia biển chết thành hai phần. Dòng suối rộng ngàn km, nước có màu vàng kim. Dòng suối này còn có tên gọi khác là suối vàng. Một đầu suối vàng nối với bờ biển, một đầu đi thông tới vô tận hắc ám phía xa.

Ngay lập tức, khí tức khủng bố theo dòng suối mạnh mẽ tràn đến. Dựa theo chấp niệm khi còn sống mà sinh ra vô số ảo cảnh. Khuấy đảo tâm ma mọi người.

-Mỹ nữ, ta tới đây.

Một quỷ ảnh đậm đen cười hắc hắc, lao xuống hoàng tuyền.

-Be be be.

Một con dê nhìn thấy đồng cỏ xanh tốt, chảy nước dãi kêu lên, bốn vó tung bay lao thẳng.

-Là thần khí, là thần khí.

-Mẹ ơi! Con đã về.

-Sức sinh tim chết! Có tên đang dâng sát khí lao lên.

-....

Ngay lúc này, ngàn vạn ma quỷ và âm thể: hung phẫn, tức giận, vui vẻ, đau buồn, bi thống, cười điên dại, khóc tu tu,.....thi nhau xông tới hoàng tuyền.

Đám đông như từng đợt sóng đổ ập tới dòng suối trước mặt. Cảnh tượng rất náo nhiệt, các hồn thể liêu mạng mang theo tâm tình khác nhau đi lên.

Khi đám lão tổ Bán Thần, Ngụy Thần gần lao xuống thì chợt khựng lại. Cả đám đưa mắt nhìn xung quanh mà da đầu run lên. Bầy ma hồn, quỷ ảnh, âm thể như thiêu thân lao xuống hoàng tuyền. Vang tiếng hét thảm thiết:

- A! A!! A!!!

Sau khi tỉnh dậy, phát hiện mình đang nhảy xuống biển làm bọn họ hoảng sợ. Đám cường giả trâu bò phản ứng đầu tiên là bay lên bờ.

Nhưng bọn họ không bay được. Tại hoàng tuyền, tất cả hoàn toàn mất khả năng bay lượn, cho dù thi triển thân pháp như thế nào, lấy ra bao nhiêu báu vật phi hành, đều không lên bờ được.

Đám cường giả sợ mất hồn mất vía, tiếng hét chói tai xuyên thủng thiên không. Một số tồn tại nhìn qua, chỉ thấy cả triệu hồn thể chìm vào biển, biến mất trong tăm mắt, không ai biết bọn họ sẽ ra sao.

Nhìn cảnh tượng đó, lão bà thủ hộ Hội An cổ thành, giật mình kêu lên:

- Sao... Sao... Sao có thể như vậy?

- Không thể nào! Trong đó có Bán Thần!

Hầu như mọi người có thể bay lên cao, có số đông người phi thiên độn địa dễ như chơi. Vậy mà bị ảo giác ảnh hưởng, rơi xuống như thường.

Tôm tôm tôm....

- Là ảo giác, mọi người mau quay lại.

Lão tổ - Vương Chiêu giật mình kìm lại bên bờ biển, hồn thể lão run lên. Lão hướng đệ tử Thánh Địa Mỹ Sơn, hô lên.

Đệ tử Thánh Địa chạy tới tóm lấy chìm lão, mê man nói:

- Xinh quá a!

- Cái dm, cút ra cho lão phu.

Vương Chiêu tức điên trần bay tên đệ tử.

- Đây là huyền cảnh dựa theo tâm ma mỗi người, mau bình tâm tĩnh khí bài trừ tạp niệm.

Con voi gần thập giai nói, thanh âm mờ ảo truyền đi khắp nơi.

Lúc này, đa số người trên bờ nhận ra, vội vàng tập trung tâm thần, khống chế cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Một lúc sau, có người chỉ phía xa, vội nói:

- Đó... Là cái gì?

Mọi người nhìn về phía hoàng tuyền, chỉ thấy trên mặt nước, có vô số viên châu màu đỏ trong suốt nổi lên. Trong nháy mắt, suối vàng sáng rực lên, toàn bộ viên châu phát sinh biến hoá, máu tươi bốn phía bốc lên ngùn ngụt che đi màu vàng, trông như một dòng sông máu kinh khủng. Vài giây sau, hạt châu vỡ ra, tạo thành hàng ngàn vạn đoá hoa màu đỏ như máu. Một bông hoa to như cái thúng, trôi nổi trên hoàng tuyền.

- Đây là Hoa Bỉ Ngạn trong truyền thuyết!

Tà Đế hưng phấn nói. Xoẹt một tiếng, hần nhảy xuống Hoa Bỉ Ngạn. Trước mắt bao người, Hoa Bỉ Ngạn từ từ chở Tà Đế, mang theo tư thế vô địch đi vào sâu bên trong.

Nhìn Tà Đế thành công đi vào trong, mọi người biết ngay là chuyện gì:

- Hóa ra là những bông hoa này chở vào bên trong.

Vương Chiêu dẫn đám người Thánh Địa Mỹ Sơn, dễ dàng nhảy lên vài đoá hoa, từ từ đi vào sâu bên trong.

Tiếp theo: tổ tiên Nhà Mò, thủ hộ Hội An cổ thành, Đế Quý, Thiên Ma, các lão tổ - tông môn Võ Thần, quý vật mạnh mẽ, yêu thú khủng bố, nhảy vào vô số đoá hoa.

Thấy đại nhân vật nhảy lên Hoa Bỉ Ngạn đi xa, thế hệ cùi bắp, âm thể bình thường, quý còi, ma bệnh không cam lòng, cũng chọn Hoa Bỉ Ngạn, nhảy xuống.

.....

Tiếng động huyền ảo khiến Nguyệt Vũ tỉnh lại, nàng mở đôi mắt lơ mơ, sau đó cựa quậy một chút trong lòng Hùng, lại phát hiện hắn đang nhìn về mặt buồn cười của mình. Nàng cũng khẽ cười, sau đó lại co mình trong ngực hắn, khoan khoái nhắm mắt lại.

Nguyệt Vũ và Hùng không bị tâm ma ảnh hưởng. Nếu Hùng có tâm ma thì chỉ là Hắc Thiên thôi, mà dòng sông kia dám hoá ra ảo ảnh đó sao.

Hắn cùng nàng ngồi dậy, khẽ vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng một cái. Làn da của nàng mịn như tuyết, gương mặt yêu kiều thật đáng yêu. Hắn kéo tay nàng, nói:

-Chúng ta đi thôi.

-Ừm!

Nguyệt Vũ nhu thuật gạt đầu.

Sau khi nhảy xuống Hoa Bì Ngạn, bông hoa theo dòng suối trôi về phía xa, tốc độ khá chậm. Hùng biết hoàng tuyến dài vô cùng, hắn phách động tay phải, từng đạo kinh khí bắt đầu khởi động, thôi động bông hoa tăng tốc đi tới.

Một ngày đầu, gió êm sóng lặng, nhưng đến ngày thứ hai trên hoàng tuyến nổi lên đại biến, cuồng phong thổi vù vù, sóng cao cuộn lên, hung hăng đánh về phía bông hoa.

Mọi người không dám để nước suối oanh vào người, nhao nhao té ra bảo vật, đánh ra từng đạo kinh khí, hình thành phòng ngự.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vô số bảo vật, pháp khí loé sáng, chấn xuống làn sóng kia nhưng không ăn thua, cho dù công kích mãnh mẽ như nào đánh xuống cũng như muối bỏ bể, như đánh vào cục bông.

-Ah!

-Cứu mạng

Đám âm thể bình thường bị nước suối văng trúng, liền hư không tiêu thất, tự dung biến mất. Bọn họ sợ hãi sát lại gần nhau, hợp lực phòng ngự.

Lại sau nửa ngày, trận phong bạo, sóng trào kết thúc. Đám âm thể, ma hồn đều co quắp nằm bệt trên hoa, lúc này nguy cơ giải trừ, tự nhiên đều sức cùng lực kiệt. Số lượng cũng giảm đáng kể.

Hùng đang thúc dục bông hoa, đột nhiên chụp ra một chương đối với mặt biển, cự lực chấn động, chấn động bông hoa đập giềnh.

Hoa lạp lạp, nước suối tách ra, một đầu cự thú chạy vọt ra. Nó mở ra cái miệng to lớn khoa trương cắn về phía hai người Hùng, hai hàng răng nanh bén nhọn giống như răng cưa. Nhưng khi vừa tới gần, nhìn thấy Nguyệt Vũ, nó sợ hãi xoay người đi mất.

Các bông hoa khác cũng gặp tấn công.

- Cái quái gì vậy?

Có âm thể mở to mắt cả kinh kêu lên. Mới chỉ vài ngày mà thân kinh của họ kéo căng hết cỡ, lúc nào cũng căng thẳng. Ai bảo chết rồi không sợ gì nữa, họ vẫn sợ hãi liên tục a.

Cự thú này là cá lớn, cả người mọc đầy vảy màu đen, bộ hàm vô cùng lớn, chiếm cứ một phần ba thân cá, hai bên thân còn có một đôi cánh dài, có thể bay trên không trung. Đặc biệt nhất là bọn cá này có sinh mệnh lực. Bọn nó tiếp tục truy kích hướng về đám hoa kia.

Mặc dù là chim đầu đàn, nhưng Tà Đế không chút sợ hãi. Hắn hưng phấn, nói:

- Khả năng là phi ngư thượng cổ!

Trong nháy mắt này, Tà Đế chuyển động, thoáng cái liền đập về phía phi ngư, "Oanh" một tiếng vang thật lớn, một đám cá, bất luận là hung dữ nhường nào, to bé ra sao, toàn bộ đều nổ tung, thi cốt không còn.

Hi!

Tà Đế cường hãn như thế, nghịch thiên như thế, làm cho tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh khí, coi như là mười lão tổ Thánh Địa cũng không ngoại lệ, trong nội tâm đều rung mình, thanh niên này không khỏi quá cường đại đi.

-Hắn đến tột cùng là tu vi gì!

-Mạnh như vậy?

-Cái kia.... quá trâu rồi.

Có Thiên Ma, Quỷ Đế nhìn thấy Tà Đế nghịch thiên như thế, không khỏi thì thào nói.

Ở thời điểm này, một cá to như quả núi, xé nước lao lên! Nó hướng bông hoa của Tà Đế đánh tới. So với những con cá khác mà nói, con cá này khủng bố hơn ngàn vạn lần, so với nó, bọn cá lúc trước chỉ nhỏ như con kiến.

Oanh! chỉ trong nháy mắt, Tà Đế bay lên cách mặt sông vài chục mét, hào quang sau lưng nở rộ, đại đạo xoay quanh như có thiên thần bảo hộ.

Tà Đế tung đám tới Phi Ngư kia.

Ầm! một tiếng, quyền kinh đánh vào hư không, hư không thoáng cái hóa thành lỗ đen, không gian thoáng cái bị đám vỡ.

Nhưng Phi Ngư là quái thai, lại không chịu khí thế của Tà Đế ảnh hưởng chút nào, vẫn như cũ hung hãn mười phần xông tới.

Thình thịch!

Phi Ngư ăn trọn một quyền này, vảy cả người lập tức phát ra tiếng giòn vang. Đồng loạt lay động, dùng một loại phương thức cực quý dị hóa giải quyền lực.

- Lại tới! Tà Đế gào lên.

Ông.

Chỉ trong nháy mắt, trên không trung Tà Đế đột nhiên xuất hiện một cung điện cực lớn, cung điện cực lớn này toả ra hào quang vạn trượng, bắn ra tiên quang to lớn.

Bên trong cung điện này, tất cả mọi người ả ả nhìn thấy từng tòa kiến trúc cổ lão hiển hiện bên trong, tại đó thần quang chấp chờn, tiên thảo mọc thành bụi, có thác nước chảy từ trên trời xuống.

- Nơi đó, nơi đó là tiên giới sao?

Xuyên thấu qua cung điện, nhìn thấy cảnh kinh người như thế làm cho rất nhiều người chấn động, cung điện kia chính là một thế giới khác.

- Đó là Thừa Thiên Hoàng triều!

Nhìn thấy toà cung điện kia, tổ tiên đời đầu Nhà Mò kêu to lên. Hắn sống không biết bao nhiêu năm nên biết một số chuyện.

Hắn từng nghe qua uy danh Thừa Thiên Hoàng triều. Một trong những hoàng triều mạnh nhất tồn tại thời Thần Thoại, có tư cách Phong Thần dựng nước, thành lập Đế triều, vô số chủng tộc triều bái.

Hùng nhìn Tà Đế, lẩm bẩm:

-Hắn là hoàng đế đời này của Thừa Thiên Hoàng Triều.

Nguyệt Vũ mở to mắt nhìn không trung.

.....

Phía trước nhất.

Tà Đế té ra thiên địa thần vật “Cung Đình Hué”. Một cung điện nguy nga, cổ lão xuất hiện, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, cung điện toả sáng rủ xuống, cung cấp sức mạnh cho hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tà Đế cùng Phi Ngư kia, giết đến thiên băng địa liệt, song phương đại chiến phía trước nhất, từng chiêu từng đòn vừa ra, quét ngang thiên địa, sinh linh run rẩy.

-Tà Đế, thiên tài đệ nhất tuyên cổ Trung Vực. Hắn xuất thế.

Nhìn lấy thanh niên kia đánh với con cá, khiến thiên băng địa liệt. Có người sống cùng thời đại, nhận ra lai lịch của hắn, không khỏi hoảng sợ nói ra.

Cuối cùng, Tà Đế lấy tư thái cường hoành vô địch chém giết Phi Ngư, ngồi xuống Hoa Bì Ngạn khác, đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tâm Kính

Tà Đế bộc phát khí thế ngập trời, một đường giết vào trong, chẳng mấy chốc biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Có Tà Đế mở đường, tốc độ tiến lên của đám người phía sau, tự nhiên tăng nhiều. Mười ngày sau, phía trước rốt cục xuất hiện kết giới vô tận, kết giới đen như chần ngang đất trời. Nhìn xa thật giống như lỗ đen trong vũ trụ.

- Hoàng thượng, chúng ta trực tiếp đi vào sao?

Một Thiên Ma tiến lên cung kính hỏi, nó từng là thần dân của Thừa Thiên Hoàng Triều.

Tà Đế không để ý đến Thiên Ma kia, mà hai mắt chăm chú nhìn kết giới phía trước, thần sắc cực kỳ chuyên chú.

Sau đó, thần sắc hắn trở nên cực kỳ khó coi.

- Khó trách vào Âm Dương giới đều không thể đi ra, ta nghĩ ta biết được vì sao rồi.

Tà Đế sâu kín nói. Trước khi tới đây, hắn tự tin mười phần có thể ra ngoài. Cho dù là Phi Ngự hay biến chết, hắn cũng không sợ. Nhưng hiện tại hắn không nắm chắc tới một phần ngàn.

Tà Đế nói ra, tất cả mọi người đều là kinh ngạc nhìn hắn.

Âm Dương giới là đệ nhất Tuyệt Địa thiên cổ, vậy hắn rõ ràng liếc mắt liền thấy được mấu chốt ở đây?

-Đệ nhất nhân Trung Vực, quả nhiên không phải hư danh!

Đám đông trong lòng đều thầm hô.

-Bệ hạ, vì sao không có ai ra được?

Tổ tiên Nhà Mò hỏi.

Tà Đế nhíu mày một cái, ngưng trọng nói:

- Trong đó có thứ khiến ta sợ hãi!

- Cái gì!

Đám đông nghe vậy thất thanh hô lên, đều kinh hãi nhìn nhau.

Tà Đế là dạng tồn tại gì, ngay cả hắn cũng sợ hãi. Bọn họ đi vào không phải tìm chết hay sao. Nhưng mà không đi vào cũng bị đám Phi Ngự làm thịt a.

Trong lúc nhất thời, tất cả âm thể, ma hồn, quỷ ảnh, yêu thú đều đang do dự có nên tiến vào hay không?

-Không sợ chết thì vào, ta đi vào trước.

Tà Đế không để ý tới mọi người đang do dự ở phía sau, xung phong đi vào bên trong.

Đám đông nhìn qua thân ảnh tài cao lớn mật kia, đều cực kỳ sùng kính không thôi.

Tổ tiên Nhà Mò đồng dạng nói to:

-Từ xưa tới nay, lão phu chưa từng biết sợ là gì!

Lão co quắp đi tới, hồn thể run lấy bầy. Mỗi bước đi được vài cm.

Mọi người trở mắt nhìn lão già đi chậm như rùa kia. Quá vô sỉ rồi, như vậy mà lão dám nói không sợ.

Quỷ Đế cố nén sợ hãi, hướng đám quỷ bệnh không hiểu chuyện, gầm lên:

-Các anh em, chúng ta quyết sống mái một phen, cùng lắm thì 18 năm sau lại là một hảo hán.

Đám quỷ ảnh nghe vậy kích động, nhiệt huyết bùng cháy ngùn ngụt.

- Thủ lĩnh nói không sai, chết có gì đáng sợ, ta vào đây.
- Đúng vậy, ở bên ngoài cũng bị Phi Ngư làm thịt, ta vào.
- Ta cũng đi
- Ta cũng đi....

Đám quỷ bệnh đại bộ phận người bị lời của Quý Đế kích thích, lập tức đều lao vào.

Đám đông nhao nhao liều mạng xông tới, tạo thành một mảng đen như kiến.

Hùng cùng với Nguyệt Vũ cũng bước vào kết giới kia.

Xoẹt!

Ngay lúc này, Hùng xuất hiện trong một bình đài vô cùng rộng lớn.

Ở giữa bình đài có một tấm kính to lớn, mặt kính như nước, chiếu rọi đoàn người bọn họ rõ ràng.

- Tấm kính kia là cái gì?

Mọi người không khỏi tò mò quan sát, lúc này bọn họ đã không có đường lui, mà chỉ biết đi tới.

Bọn họ đều ném qua đầu khổ ở hoàng tuyền và biển chết, cho dù tấm kính kia là chí bảo, nhưng không ai dám tiến lên, chỉ dám ở phía xa quan sát.

Nhưng mà, đang lúc mọi người tò mò quan sát, lại nghe tên đệ tử Thánh Địa Mỹ Sơn, đi tuốt ở đằng trước kia thét một tiếng kinh hãi, toàn thân lạnh run, tựa hồ nhìn thấy tồn tại gì đó vô cùng khủng bố.

- Sưu Nhi, người làm sao vậy!

Vương Chiêu lão tổ quát lớn.

Nhưng đệ tử nọ lại phảng phất như không nghe thấy, chỉ là sợ hãi hô vài tiếng, còn liên tiếp lui về phía sau, trên mặt tràn đầy biểu lộ e ngại. Hắn thối lui liên tục, nhưng phía sau còn có những người khác, hắn liền trực tiếp bị một con bò sút lên lại. Những người khác là trong nội tâm cổ quái, đều tránh ra, mà người nọ bắn lên một hồi, đột nhiên hắn cắn răng một cái, rõ ràng hướng về Vương Chiêu lão tổ giết qua.

Tên này không biết là điên khùng cái gì, lúc trước bóp chim lão, hiện tại còn dám hướng lão ra tay! Trong lòng Vương Chiêu tức giận. Nhưng lão vẫn cố nhịn, chân vừa bước, đã liền lùi lại vài trượng. Dùng tu vi Hư Thần của lão mà muốn tránh né, tên đệ tử căn bản không có khả năng đánh vào một tia góc áo của lão.

- A...

Sưu Nhi rống to, bùm bùm, bộ ngực của hắn thỉnh thoảng nổ tung, hồn thể từng chút, từng chút nở to. Nhưng hắn vẫn phảng phất chưa tỉnh, còn ở đằng kia oanh quyền xuất chiêu, giống như cùng một đối thủ nhìn không thấy chiến đấu.

Đang lúc mọi người vô cùng bất an, người nọ cứ như thế hao tổn hết hồn lực. Cuối cùng chỉ còn mỗi cánh tay vung loạn rồi tan biến.

-A... Chém chết con mẹ mấy lão bát tử đi anh em.

-Mấy lão bát tử đáng chết.

-Làm thịt bọn nó.

-....

Vô số âm thể kinh hô, mặt mũi tràn đầy hào khí, muốn bùng cháy, xả thân vì nghĩa.

Đám âm thể mất trí điên khùng, tưởng mình là vô địch thiên hạ. Cả đám kêu to tru lớn, giết tới lão tổ, tiên tổ.

- Ah ah.

- Giết.

Đám quỷ ảnh,ma hồn cũng nổi điên, nhảy qua nhảy lại, song chương nổ liên tục, đôi chân loạn quét, phảng phất đang cùng một đối thủ đáng sợ so chiêu!

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Mặc dù hoàng tuyền khủng bố, nhưng có khá đông vượt qua được. Không giống như bây giờ, để cho người ta hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, loại sợ hãi không biết này càng làm cho lòng người lạnh ngắt.

Mọi người có thể khẳng định, nguyên nhân cái này tất nhiên là từ cự kính kia, nhưng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, ai cũng không rõ.

Dần dần, ngay cả Bán Thân cũng bị ảnh hưởng, lao vào chém giết loạn xạ. Có tên tự đánh một mình, có tên lao vào choảng nhau. Tiếng kêu hoảng sợ như vậy lại nối liền không dứt, tựa hồ mỗi người đều chạy không khỏi kết quả quỷ dị như vậy.

Tiếp đó Ngụy Thần xông lên, liều chết với một bóng đen đi ra từ cự kính.

- Hừ! Giả thân giả quý.

Tà Đế hừ lạnh giết tới tám kính.

Ông!

Ngay lúc Tà Đế đánh tới, một huyết ảnh từ tám kính bước ra, huyết ảnh vừa ra, huyết khí ngập trời cuộn cuốn chấn giết vô số âm thể.

Tất cả tồn tại vô song phía xa sợ hãi, huyết ảnh, thật sự quá kinh khủng.

- Là người!

Tà Đế nhận ra huyết quang, giật dử giết tới.

Rầm rầm rầm...

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, ngay lúc này, Tà Đế té ra “Cung Đình Hué” kéo theo cả một quốc gia chiến với huyết ảnh. Hào quang bao phủ đất trời, khí tức vô cùng cường đại rung chuyển, như muốn đánh sập bình đài, đánh sập thương khung.

Lão tổ Thánh Địa, Lão ấu cổ thành, Thiên Ma, Quỷ Đế cũng lâm vào chém giết.

Huyết ảnh kia chính là tồn tại từng diệt Thừa Thiên Hoàng Triều. Mặc dù chỉ là hư ảnh được diễn hoá nhưng nó vẫn áp đảo Tà Đế. Sau ngàn chiêu, Tà Đế bị oanh lui liên tiếp, sắp không chống đỡ được.

....

Hùng biết những tên kia tại sao lại nổi điên như thế, đó là bởi vì cái kính kia có thể đem địch nhân cường đại nhất trong trí nhớ mỗi người sáng tạo ra. Hơn nữa, đó cũng không phải hư ảnh, mà là thực thể có lực sát thương nhất định.

Cái kính kia chính là Tâm Kính, bảo vật vô thượng của Âm Dương giới. Mặt kính như có như không, không ai biết là từ vật gì đúc thành. Bên trong Tâm Kính là một mảnh thiên địa sơ khai, toàn bộ bên trong là Âm Dương nhị khí.

Tâm do kính mà sinh. Chỉ cần nhìn vào đó, Tâm Kính sẽ diễn sinh ra kẻ thù mạnh nhất trong tâm niệm của người nhìn.

Lúc này, Hùng nhìn vào Tâm Kính, chỉ thấy trước mắt đột nhiên có một con rồng bay ra.

Nó chính là Tổ Long bên trong Long Mạch.

Tổ Long cường đại căn bản khó có ai tương tượng, cho dù chư thần gặp nó cũng như rụng bộ lui binh.

Không thể không nói, Tâm Kính xác thực cường đại, đem thần sắc, hình ảnh, khí tức của Tổ Long diễn hoá sống động như thật.

Tổ Long tức giận nhìn Hùng, nhưng hần lại nở nụ cười. Bởi vì hần biết lão rồng chỉ già bộ thôi, thực sự lão không muốn giết hần.

Thân hình khổng lồ của Tổ Long không ngừng run rẩy. Gần kề vài cái hô hấp, Tổ Long liền thành linh tan vỡ, hóa thành vô số điểm sáng rồi tan biến.

Sau đó, một đạo khí tức cường đại tiếp tục xuất hiện, âm dương nhị khí điên cuồng hội tụ như muốn diễn hoá thứ gì đó.

Hùng cười cười mặc kệ Tâm Kính thể hiện. Nó đang muốn diễn hoá Hắc Thiên, đây không phải là tự tìm chết sao?

Oanh oanh oanh!

Âm Dương giới rung chuyển.

Ngay lúc này, một cái bóng xuất hiện, cái bóng này vô cùng mơ hồ, không thấy rõ mặt mũi. Cái bóng toả ra uy thế ngập trời, trấn áp vạn vực, uy hiếp thương sinh.

Dù chỉ là cái bóng mơ hồ khó thấy rõ mặt, nhưng cái bóng đứng đó khiến toàn bộ Âm Dương giới run rẩy. Cái bóng như đang đứng trên thương thiên đại đạo, dẫm đạp thiên địa dưới chân.

Cái bóng xuất hiện, bất luận tồn tại cường đại như thế nào đều trực tiếp quỹ đến trên mặt đất.

Tà Đế sợ hãi nhìn cái bóng, hắn có nghe chút ít về chiến dịch năm đó.

Thời đại đó, hai bên đánh tới thiên địa băng diệt, thời không xoay ngược, Nguyên giới tan vỡ, luân hồi chảy loạn.

Gần như toàn bộ chúng thần Nguyên giới tham gia chiến dịch đó, nhưng vẫn thất bại.

Sau trận chiến, Hỗn Nguyên Thiên Đế vẫn lạc, thần tướng vô địch chết trận, Chiến Thiên quân đoàn, toàn quân bị diệt.

Một tiếng rắc vang lên.

Sau khi cố gắng diễn sinh ra cái bóng, Tâm Kính nứt toát, vết nứt như mạng nhện lan ra khắp bề mặt. Cái bóng cũng theo đó tan biến.

Hùng thở phào một hơi, cũng may tên đó không tới. Hắn mà tới, cả đám chết chắc, Âm Dương giới cũng bị oanh sập.

Tâm Kính đúng là to gan lớn mật mà, đang yên đang lành, nó lại muốn mô phỏng Hắc Thiên. Kết quả, nó bị thiên phạt oanh hấp hối.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Bê Nhu

Nhờ phúc của Hùng, rất nhiều âm thể, ma hồn, quỷ ảnh may mắn còn sống!

Bọn họ đều ngây ngốc, khó hiểu nhìn nhau, bọn họ không giải thích được, kẻ địch của mình bị một cái bóng làm cho biến mất. Mặc dù tất cả bị cái bóng ép quỹ rạp xuống đất, nhưng mà bọn hắn tuyệt đối không có nửa điểm oán hận, mà còn âm thầm vui mừng. Cả đám đều hồi phục tinh thần, đứng lên.

Bọn họ thậm chí không có biết Hùng và Nguyệt Vũ đứng yên từ đầu tới giờ.

Lúc này, Mười lão tổ Thánh Địa hồi hận không thôi, địa phương quý quái này quá nguy hiểm, làm cho bọn họ sợ hãi, run rẩy, nếu có thể lựa chọn mà nói, vậy họ nhất định không muốn theo âm thể tới đây.

Tà Đế hồi phục tinh thần đầu tiên, hắn giật mình hô lên:

-Không thể nào!

Nhìn một nam một nữ ung dung mà đứng, trong khi tất cả mọi người quỹ rạp, Tà Đế biến sắc.

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Sau vài giây thất thần, Tà Đế thì thào nói.

Tà Đế hít sâu một hơi, lấy lại tinh thần. Hắn đứng bật dậy, mờ thiên nhãn ra, ánh mắt Tà Đế phát sáng, có dị tượng tinh tú chớp động, rơi trên người thanh niên đang đứng kia.

Thời điểm ánh mắt Tà Đế chiếu tới, Hùng mỉm cười nhìn hắn một chút, sau đó cùng Nguyệt Vũ đi tới gần Tâm Kính.

Đồng, đồng, đồng...

Ngay lập tức, Tà Đế đột nhiên liền lùi lại mấy bước, sắc mặt hắn đại biến.

Bịch một cái, hắn ngồi bệt xuống đất, không có phong thái vô địch gì cả, khuôn mặt bá khí ỉu xiu, sần mi khổ sấp.

-Tía nó, cái này còn muốn cho ta sống sao!

Tà Đế nhăn mặt, vò đầu, mười phần khổ não.

Tà Đế cử động như vậy, để cho đám đồng đang đứng lên, đều tròn tròn mắt nhìn nhau. Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến Tà Đế mất hình tượng như vậy, không lẽ do cái bóng kia.

-Hoàng thượng, cái bóng kia là gì?

Thiên Ma nhin không được nhẹ giọng hỏi.

-Ta... ta không biết.

Tà Đế nói, khuôn mặt tuấn tú co thành mướp đắng.

- Đi, đi, đi, đừng làm phiền tới ta.

Đối với Tà Đế nói như vậy, Thiên Ma không dám trái lời, cung kính vái một cái rồi lui ra xa.

Tà Đế đứng dậy, khuôn mặt đau khổ, bất đắc dĩ.

Chiến dịch năm đó khiến Nguyên giới bị thương nặng, vỡ thành nhiều mảnh, rất nhiều mảnh vỡ bay đi khắp nơi. Sau này, sinh ra vô số đại lục.

Hiện tại, mà đánh nhau nữa, thiên địa khó lòng chịu được.

.....

Bịch!

Tâm Kính rạn nứt, rồi thu nhỏ bằng quyển sách rơi xuống đất.

Hùng cùng Nguyệt Vũ đi đến bên cạnh cái kính, hần ngồi xổm vươn tay cầm Tâm Kính lên.

Nếu cái Kính này còn có lực lượng, tất nhiên sẽ triển khai phản kích. Hùng khó có thể lấy được nó. Nhưng hiện tại nó gần như tan vỡ, ngay cả bản thể cũng không duy trì được.

Hần vuốt mặt kính thờ dài. Từ xưa tới nay, trải qua bao nhiêu đời, vô số tồn tại vô địch muốn chiếm nó làm của riêng, nhưng chưa từng có ai thành công.

Thời Thần Thoại, Tâm Kính cũng có linh, nó biết việc gì nên làm, việc gì không nên. Vì vậy, nó mới trốn chạy tới nơi đây. Nó sợ bị thiên phạt. Nhưng mà lúc này, không phải nó cũng bị hủy diệt hay sao?

Rất lâu về trước, vũ trụ chưa hình thành. Khi đó, thiên địa sơ khai, hỗn độn phân âm dương, âm dương nhị khí hoá ngũ hành, ngũ hành sinh vạn vật.

Tại thời điểm đó, Âm Dương Tâm Kính được tạo ra trong hỗn độn. Bên trong Âm Dương Tâm Kính, âm dương nhị khí sinh sôi không ngừng. Qua hàng ức năm, âm dương nhị khí bên trong diễn sinh ra ngũ hành, có được khả năng tự thành thể giới, có hy vọng thoát khỏi thiên địa này. Theo cách nói khác, Âm Dương Tâm Kính có khả năng mở ra đại đạo mới.

Nhưng nó không dám làm vậy mà bỏ trốn tại đây, trải qua vô số tuế nguyệt, nó vẫn trốn ở đây.

Đề rồi một ngày, một thanh niên vô sỉ tới đây, dụ dỗ kính linh rời khỏi. Dụ dỗ kính linh chiến thiên.

Sau khi rời khỏi, Kính Linh lấy tên Bê Nhu, theo Hùng đi tới Nguyên giới, bắt đầu hành trình chiến thiên. Sau khi kính linh ra đi, Âm Dương Tâm Kính chỉ còn là cái xác bị động, chính là Tâm Kính bây giờ.

Sau này, Bê Nhu trở thành tồn tại vô thượng trên Nguyên giới, được mọi người tôn sùng là Nhu tiên tử hay Bê Nhu thần nữ.

Trong trận chiến đó, Nhu tiên tử cũng là một trong những thủ lĩnh theo Hùng giết vào bầu trời đen, rồi bị làm thịt ở bên trong.

Nguyệt Vũ thấy Hùng ngồi thẩn thờ nhìn tấm kính vỡ, nàng ngồi xuống cạnh hần.

Nguyệt Vũ quan tâm, hỏi:

- Ca bị sao vậy?

Nàng cảm thấy hần có tâm sự.

Hùng biết rất nhiều chuyện nhưng không chịu nói cho nàng, hần mỉm cười vuốt tóc nàng:

-Ta không sao.

- Vì sao nhìn họ ngòm, muội không có cảm giác gì cả?

Nguyệt Vũ ngạc nhiên hỏi, nàng cảm thấy, có phải mình có ác độc rồi hay không. Biển đen, hoàng tuyền, tâm kính, phi ngư khiến vô số âm thể chết đi, mà nàng không có cảm giác gì cả. Đường như những chuyện như vậy quá bình thường.

Hùng cười nói:

-Bọn họ không chết, mà chuyển sinh thành dân chúng của Âm Dương giới.

Những hồn ma, quỷ, âm thể bị giết trước đó không hoàn toàn biến mất mà trở thành sinh vật nơi này. Bọn chúng mất hết kí ức, sống một cuộc sống mới tại đây. Chỉ có bảy Thiêu Thân tu luyện Tìm Chết Chân Kinh mới thực sự ngòm.

Đời trước Hùng từng tới đây, khi đó, hắn còn yếu, nên toàn bộ mọi người tới đây đều bị làm thịt bởi Tâm Kính kia. Nếu không phải Hùng dụ dỗ được kính linh, thì hắn cũng không thoát khỏi kết cục thành ma quỷ Âm Dương giới.

Ngay khi mọi người hoàn hồn không bao lâu.

Ong ong ong ong ong!

Bình đài dâng lên cánh cổng trong suốt, đạo môn từ từ mở ra, đây là cánh cổng đi tới nơi khác.

Hùng nhìn cánh cổng mở, nói với Nguyệt Vũ:

-Chúng ta đi, đi tới Tử Cung.

Nguyệt Vũ nhu thuận gật đầu, dứt khoát vào đạo môn cùng với hắn.

Ông!

Không gian giao động, nàng chỉ thấy trước mắt tối sầm, rồi bị đạo môn truyền tống ra khỏi bình đài. Hai người bị truyền tống đi chỗ khác.

Nguyệt Vũ giương mắt nhìn lại, nơi này là một lục địa rộng lớn, tối đen không thấy ánh mặt trời, từ khí chung quanh dừng động. Âm khí cũng xuất hiện rất nhiều, nhưng vẫn còn có thể thấy rõ bóng dáng toà thành cung điện màu đen phía xa, đó là Tử Cung. Loáng thoáng xung quanh cung điện có vô số, con người, quỷ vật, ma ảnh sinh sống tại đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cửa Âm Thành

Mảnh lục địa bên trong Âm Dương giới chiếm diện tích rộng lớn vô cùng. Thậm chí không có người nào biết nó lớn bao nhiêu, nơi đây đều là thành thị, có rất nhiều cung điện, nhà cửa kì dị, có lớn có nhỏ, nhỏ cũng chỉ có một gian nhà tranh mà thôi, lớn thì khí thế hào hùng, tạo thành nhiều cái thành lớn.

Đám người vừa thoát khỏi Tâm Kính được đưa tới gần Cửa Âm thành.

Sau khi được truyền tống tới đây, Hùng và Nguyệt Vũ cùng nhau đi tới.

Nửa giờ sau, hai người đi vào trong thành trì to lớn trước mặt.

Bước chân vào Cửa Âm thành, Nguyệt Vũ cảm giác có khí lạnh ập vào mặt, luồng khí mang tới cho người ta cảm giác tươi mát trong lành, như tắm trong gió xuân.

Bên trong Cửa Âm thành rất đông người đi lại, bóng người tấp nập, có thể nhìn thấy vô số nam nữ, già trẻ, ma, quỷ, yêu thú sống tại đây. Nơi đây giống như một toà thành thị tại Việt Nam đại lục.

Cửa Âm thành rất lớn, con đường rộng rãi sáng ngời. Đông đúc người qua lại trên đường. Có tu sĩ bay trên trời, có quỷ ảnh cười yêu thú chạy nhanh, có dân chúng rao hàng. Tiếng bán hàng rong vang lên lên.

-Bánh mì sữa đặc ruột thơm ngon, hai ngàn một ổ.....

-Xôi lạc, bánh khúc đây. Tôi là bánh đúc đây....

-Thần khí hồng, tâm pháp rách, binh khí vụn, vỏ cây bán đề.....

-Ép dẻo, ép dẻo, ép lác tíc lấy ngay. Để đảm bảo cho tất cả các loại công pháp bền đẹp, không bị mục nát chúng tôi chuyên ép dẻo, ép lác tíc công nghệ cao. Ép thiên thư, bí kíp viễn cổ và tất cả các loại bí kíp khác, ép bền đẹp, lấy ngay.

-.....

Trong thành cực kỳ náo nhiệt, các chủ hàng rong, chủ quầy hàng hướng về phía người đi đường hò hét.

Đứng trong thành trấn này, người không biết chuyện còn tưởng mình đang một thành thị trên Việt Nam đại lục, có ai ngờ đây là Âm Dương giới.

Hùng quan sát thành trấn, thăm thở dài. Cũu Âm thành, hẳn lại đến lần nữa. Nơi này giống như một đại lục khác, nơi đây từ khí dày đặc nhưng có đầy đủ linh khí, chỉ thiếu sinh mệnh lực thôi.

Việt Nam đại lục, nam nữ kết hợp, yêu thú xếp hình, cây củ thụ phần, liền sinh ra con cháu và truyền nhân.

Còn Âm Dương giới không có sinh đẻ kiểu vậy, cho dù xếp nát cả hình cũng không đẻ con được. Sinh vật mới sinh ra nơi đây do từ các giới khác tới.

Nguyệt Vũ thèm ăn bánh mì sữa, nàng bước tới một quầy hàng bánh đúc, hỏi:

- Chủ quán! Một cái bao nhiêu tiền?

Chủ quầy thấy có khách, nhiệt tình cười nói:

- Rẻ, rẻ, một cái 500 hào, hai cái 980 hào.

Nguyệt Vũ nghe chủ quầy hàng báo giá, tò mò hỏi:

- Hào là cái gì?

Hùng vuốt nhẹ vào lòng bàn tay Nguyệt Vũ một cái, giải thích:

- Hào giống như tiền của chúng ta, nó được dùng trao đổi hàng hoá và tu luyện.

Hào là đồng xu nhỏ hình thái cực, một nửa đen, một nửa trắng. Đồng xu được khai thác từ sâu trong lòng đất, bên trong chứa một chút âm dương đại đạo, rất cần thiết trong việc tu luyện.

Nguyệt Vũ nghe xong, tiếc nuối từ bỏ, nàng không có một hào nào cả. Mặc dù nàng muốn ăn bánh mì sữa, nhưng nó tận hai ngàn, nên nàng mới sang hỏi cái bánh đúc xem sao.

Thấy đôi môi đỏ mọng của Nguyệt Vũ khê mím, Hùng liền bước tới gần chủ quầy hàng nói thầm. Nói xong, hắn mỉm cười nhìn qua chủ quầy.

Vừa nghe được lời nói của Hùng, chủ quầy biến sắc, con mắt trừng to nhìn qua Hùng, trong khoảng thời gian ngắn có cảm giác không tưởng tượng nổi.

Chủ quầy phục hồi tinh thần lại, lập tức xoay người, tự mình gói hơn mười cái bánh đúc lại, cung kính nói:

- Tiểu nhân là có mắt không nhìn được thái sơn, không biết tiên sinh uyên bác như thế. Món quà nhỏ này, mong ngài và phu nhân vui lòng nhận cho.

Chủ quầy xưng hô phu nhân làm mặt Nguyệt Vũ nóng ran, đỏ rực. Nàng liếc trộm Hùng, thấy hắn mỉm cười nhìn mình, tim nàng đập mạnh, như con hươu nhỏ chạy loạn.

Hùng cầm lấy túi bánh, lấy ra một cái bánh đúc màu trắng mềm đưa cho Nguyệt Vũ.

- Cho nàng.

Nguyệt Vũ hé đôi môi đỏ mọng, cắn nhẹ một miếng. Nàng ngọt ngào vừa nhìn hắn, vừa từ từ nhai. Cảm giác ngọt ngọt từ trái tim và đầu lưỡi lan toả khắp cơ thể nàng.

Thấy Nguyệt Vũ si mê nhìn mình, Hùng cười nhẹ, duỗi tay ra, mò tới tay ngọc của nàng. Kéo nàng đi tới phía trước.

Chủ quầy cảm kích, hướng hai người đang rời đi, vái một cái.

Đi được một đoạn, Nguyệt Vũ tò mò hỏi:

- Ca, vừa rồi huynh nói gì với chủ quầy vậy?

Hùng nhìn nàng, nói ra:

- Ta nói “bánh đúc có xương”.

Bánh đúc có xương! Nguyệt Vũ khó hiểu lắm lắm.

- Bốn chữ đó ẩn chứa đại đạo, chân lý, chỉ người làm bánh đúc mới hiểu.

Hùng giải thích.

Đời trước, hần từng gặp một tồn tại mạnh mẽ, dùng bánh đúc chứng đạo. Tên kia sau khi thành đạo liền muốn rời khỏi Âm Dương giới. Cuối cùng thất bại, hồn phi yên diệt.

Thấy Hùng dùng thứ quý giá như vậy đổi mấy cái bánh, Nguyệt Vũ áp ứng:

-Muội.... muội....

Hùng bật cười, nói ra:

-Ta cho chủ quầy một cơ hội. Nếu hần hiểu được bốn chữ đó, thành tựu sau này không thể hạn lượng được. Nhưng không phải ai cũng hiểu được.

Nhìn Nguyệt Vũ e lệ, Hùng cười hắc hắc:

-Tối nay ta muốn động phòng với nàng.

Hùng nói trần trụi, làm mặt Nguyệt Vũ nóng ran. Nàng “ừ” một tiếng, mặt đỏ tới mang tai.

- Có quý mới động phòng với huynh.

Mặc dù đã định là nữ nhân của hần, nhưng nàng mới là thiếu nữ 17, nàng xấu hổ a.

Nguyệt Vũ hồn dỗi lờm Hùng, vừa tinh nghịch vừa quyến rũ làm người nhìn mãi không chán.

“Động phòng” có phải làm mấy chuyện ấy ấy! Mắc cỡ chết người! Nguyệt Vũ không dám nghĩ tới nữa, chạy về phía trước. Mái tóc trắng bồng bềnh nhẹ bay theo gió.

Khi Hùng mang theo Nguyệt Vũ đi tìm khách sạn, thì Tà Đế cùng nhiều lão tổ, âm thể,..... cũng tới Cửu Âm Thành.

Nhìn cuộc sống như thực nơi đây, đám người có ngạc nhiên, có hoảng loạn, có vui mừng,...

Sau đó, cả đám đi khắp nơi, kiếm sống, hoà nhập với cuộc sống mới.

Tà Đế và một vài tồn tại đi đổi bảo vật lấy hào, rồi đi tìm chỗ dừng chân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thúy Vân

Hùng cùng Nguyệt Vũ bước vào một tòa khách sạn, phía trước khách sạn có một đám người của giới này.

Trong đó có một đôi nam nữ khiến hần ghé mắt liếc nhìn một chút, nam nhân khoảng chừng 27 tuổi, khuôn mặt bình thường, thể nhưng thực lực lại đạt tới Bán Thần.

Mặc dù tu sĩ tuổi thọ rất dài nhưng thân thể vẫn sẽ từ từ già đi, chỉ là thời gian lâu hơn gấp ngàn vạn lần người bình thường.

Thanh niên kia trẻ như vậy mà có thể đạt tới Bán Thần, như vậy trong giới thanh niên thiên tài nhất định là người xuất sắc. Cho dù Mị Châu cũng kém thanh niên này một phần, bên cạnh thanh niên là một cô nương xinh đẹp thân mặc trang phục vàng nhạt, rất có tư thế oai hùng hơn người. Cô nương này bộ dạng vừa tròn 20, tóc đen da trắng, mắt sáng răng trắng, rất là xinh đẹp động lòng người. Vóc người cực cao, so với thanh niên cũng chỉ thấp hơn 2 phân, đặc biệt hai cái đùi ngọc thon dài càng có vẻ khoa trương. Nàng tuy rằng rất đẹp. Thế nhưng chỉ có tu vi Võ Thánh, Võ Thánh ở đây không khác gì con kiến.

Hùng quét mắt liếc nhìn tùy tùng phía sau đôi nam nữ này, năm người tùy tùng đều là cao thủ. Trong đó có hai cao cấp, hai đỉnh Võ Đế, một Bán Thần. Tổng thể đội hình trông có vẻ rất trâu.

Thanh niên kia không phải nhân vật quan trọng trong thế lực siêu cấp, e rằng cũng là đệ tử của mấy lão quái vật hàng đầu. Bằng không không thể có Võ Đế làm tùy tùng.

Hùng chỉ nhìn liếc qua, không quá đặt lực chú ý tới bọn họ quá nhiều, khi chuyển ánh mắt dời khỏi đám người này. Hần cùng Nguyệt Vũ đi tới khách sạn bên cạnh vị trí thanh niên đang đứng. Hùng quay về phía trong khách sạn hô lớn:

-Ông chủ, cho ta một phòng hảo hạng.

Nguyệt Vũ biết hẳn muốn làm gì, cái cổ trắng nõn đỏ ửng. Nàng xấu hổ cúi đầu, vân vê góc áo.

- Xin lỗi khách quan. Vừa mới hết phòng rồi.

Chủ quán tỏ vẻ áy náy nói.

Hùng nhú nhú mày, nhưng nhìn bộ dáng ông chủ không giống nói dối. Hắn quay sang Nguyệt Vũ nhẹ giọng, nói:

- Chúng ta đi tìm khách sạn khác!

Nguyệt Vũ gật đầu.

Ngay khi hai người xoay người rời đi, thanh niên kia đi tới, nhìn Hùng cười nói:

- Hai vị dừng bước.

Hùng ngừng lại, nghi hoặc nhìn nam tử thanh niên, nói ra:

- Có chuyện gì?

Nam thanh niên cười cười nói:

- Ta đã đặt bảy phòng hảo hạng, hai vị có thể dùng một phòng của ta.

Hùng trầm mặc nhìn nam thanh niên. Nguyệt Vũ im lặng đứng sát vào Hùng.

Thấy Hùng không nói, nữ tử bên cạnh thanh niên không kiên nhẫn nói:

- Kim Trọng ca ca cho người một phòng, người còn không cảm tạ Kim Trọng ca ca.

Hùng nhìn miệng cô nương kia chum chim, khẽ cười cười, hẳn nhận thấy cô nương này vô cùng tôn sùng thanh niên Kim Trọng.

- Như vậy, xin đa tạ.

Hùng nói, hẳn cũng không muốn Nguyệt Vũ phải đi qua đi lại.

Sau đó, Hùng khách sáo vài câu liền dắt Nguyệt Vũ đi tới căn phòng.

Kim Trọng nhìn bóng dáng hai người, quay về phía năm người tùy tùng nói:

- Hạo lão, Văn Lão, thật thiết thòi cho các người.

Hai lão già Võ Đế cười cười lắc đầu nói:

- Chúng ta không sao!

Lão già Bán Thần - Vương lão, vuốt râu nói ra:

- Thiếu gia thực sự tinh tường, thanh niên này rất đáng để người kết giao.

Cô nương đứng bên cạnh nghe câu này, kinh ngạc nhìn hướng hai người rời đi, lập tức nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhắn, nói:

- Không đẹp trai, phong độ bằng ca ca, thực lực Võ Quân, quá yếu. Cô gái kia không có chút tu vi, ngoài xinh đẹp ra thì không khác gì dân thường. Đâu có gì đáng để các người coi trọng a?

Wương lão cười cười, trong mắt tiểu nha đầu này, e là nam nhân trên đời này không ai có thể vượt qua Kim Trọng thiếu gia.

Kim Trọng nhìn cô nương kia nói:

- Tuy rằng hẳn chỉ là Võ Quân. Thế nhưng trong mắt hắn, có cỗ khí chất thần nhiên ung dung, không phải người bình thường có thể sở hữu. Hơn nữa, trước mặt chúng ta không kiêu ngạo không siểm nịnh, điều này không phải người bình thường có thể làm được. Dưới khí tức của chúng ta, nếu như người thường tuyệt đối không thể thần nhiên như vậy.

Nghe câu này, cô nương kia bĩu môi phản đối, kia rõ ràng là ánh mắt háo sắc, dâm tiện mà. Lắc lắc đầu, cô nương không quan tâm chuyện này nữa. Nàng nhìn về phía Kim Trọng, khóe miệng nhếch lên tươi cười, trong mắt nàng ca ca là vô địch, ca ca là mạnh nhất thiên hạ.

Hùng không nghe bọn họ nghị luận, hẳn đâu biết, ánh mắt dâm dục muốn ăn Nguyệt Vũ của mình bị hiểu lầm là khí chất ung dung chứ.

Vừa vào trong phòng, Hùng liền ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Nguyệt Vũ, điên cuồng xoa nắn, vuốt ve. Như muốn đem nàng dung hợp vào cơ thể mình.

Hùng rất hối hận vì đời trước đã bỏ nàng mà đi. Xa cách mấy thời đại, mới gặp lại nàng, tình cảm trong lòng Hùng bùng cháy, hắn có chút chịu không nổi.

Nguyệt Vũ sợ hãi dẩy giụa, nhưng bản năng nàng cảm thấy rất muốn được hắn yêu thương, vuốt ve. Nàng dần dần buông tha chống cự, ôm lấy cổ hắn, dâng lên môi thơm.

Hai bàn tay Hùng chia nhau vuốt khắp người nàng, từ mái tóc tuyết trắng tới lưng eo mềm mịn, xuống cặp mông tròn vênh, mềm nhũn lại co dãn kinh người.

Hai người hít thở dồn dập, một đường nghiêng ngả lao đảo đi tới giường. Hùng hôn từ đôi môi đỏ mọng đến cổ ngọc của Nguyệt Vũ, lại lần đến bộ ngực cao vút, luồn tay vào vuốt ve ngọc nhũ.

Ừm!

Nguyệt Vũ rên nhẹ một tiếng, hơi uốn người lên. Đường cong chữ S mê người, phô bày trước mắt Hùng.

Hùng đang muốn cởi quần áo nàng ra, cười ngửa tung hoành.

Cộc cộc cộc!

Nhưng có tình ngay lúc này, tiếng gõ cửa phòng vang lên.

- Có chuyện gì để sau đi, ta đang bận!

Dục hỏa tuôn trào, Hùng nóng nảy nói.

- Huynh đài, ta muốn mời hai người bữa cơm.

Tiếng nói của Kim Trọng vang lên. Trời vừa tối, hắn liền tới mời Hùng và Nguyệt Vũ cùng dùng cơm.

Có người lạ bên ngoài, dừng khí của Nguyệt Vũ mất sạch, nàng thở hổn hển, năn nỉ nói:

-Ca, chúng ta đi ăn cơm thôi. Muội đói.

-Ừ.

Hùng gật đầu, hắn biết Nguyệt Vũ ngại người khác. Hắn không muốn ép buộc nàng.

Hai người đứng lên chỉnh sửa lại quần áo.

Cộc cộc cộc. Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên.

-Tới đây.

Hùng tiếc nuối đi ra mở cửa, cùng Kim Trọng đi xuống nhà ăn.

Hai phút sau, ba người tới một phòng ăn rộng rãi, mùi thức ăn thơm phức khiến Hùng cảm thấy có chút đói bụng.

Kim Trọng dắt hai người tới một bàn tròn như cái mâm lớn, thức ăn bày đầy bàn. Lúc này, đám người ngồi xuống vây quanh cái bàn kia.

Mọi người giới thiệu sơ qua, rồi cùng nhau dùng bữa. Sau một hồi, Hùng mới biết đám người này thuộc Ngưng Bích Cung. Thanh niên Kim Trọng là đệ nhất thiên tài trong cung. Còn cô nương kia tên Thúy Vân, mấy lão đầu kia gọi là Vương lão, Kim lão, Thụy lão, Hạo lão, Văn lão.

Đám người vừa ăn, vừa nói chuyện vui vẻ.

Mấy lão đầu có vẻ trầm mặc, ít nói. Nguyệt Vũ nhỏ nhẹ cắn từng miếng thịt.

Nhìn Nguyệt Vũ mặt mũi còn đỏ nhạt, Thúy Vân biết hai người vừa làm gì, nàng hừ nhẹ. Thúy Vân trừng mắt nhìn Hùng, ngấu nghiến nhai nuốt từng miếng thịt thực kỷ.

Hùng không quan tâm, hắn với Kim Trọng nói chuyện rất vui vẻ.

Kim Trọng quanh co tìm hiểu nguồn gốc của Hùng, nhưng không dò xét được, đành phải bỏ qua. Bất quá, thỉnh thoảng nói chuyện với Hùng, mỗi câu nói của Hùng luôn luôn khiến hắn cảm giác chính mình hiểu được điều gì đó, cảm giác toàn thân khoan khoái dễ chịu như muốn phi thăng. Điều này khiến Kim Trọng nhìn Hùng với ánh mắt khác lạ.

Kim Trọng thì thầm: “Không lẽ cảm giác nâng nâng này là yêu hay sao? Thật bay bổng, thật thoải mái.”

Hùng đối với thanh niên này cũng có hảo cảm, Kim Trọng không phải loại nông cuồng tự đại, cử chỉ hành động rất có lễ độ. Nhưng mà ánh mắt Kim Trọng nhìn mình có gì đó không đúng thì phải! Hùng khó hiểu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Nguyệt Vũ (18+)

Hùng với Kim Trọng đàm đạo vui vẻ hơn một tiếng.

Sau khi ăn cơm xong, Hùng đứng dậy cáo từ, rồi kéo Nguyệt Vũ về phòng.

Vừa bước vào phòng, Nguyệt Vũ quay sang Hùng, nói:

-Ca, muội tắm trước đây.

Cuộc sống nơi đây không khác gì bình thường, Nguyệt Vũ cảm giác cả người bức rức khó chịu liền muốn đi tắm rửa sạch sẽ.

Hùng gật đầu, nói:

-Nhà tắm rất lớn, chúng ta cùng nhau tắm.

Nguyệt Vũ giật mình, lắc đầu nguây nguẩy:

-Không, muội muốn tắm một mình.

Hùng nói:

-Nàng đồng ý lấy ta rồi mà.

Nguyệt Vũ suy nghĩ một lát, ngượng ngập nói:

-Chuyện đó.... để sau nha... muội hơi sợ....

Nói xong nàng chạy vào trong nhà tắm, cài cửa lại.

Nhà tắm khá lớn, rộng năm mươi mét vuông, ở giữa có một suối nước nhỏ, bên suối có một giá treo quần áo và một cái gương. Nước suối có màu xanh nhạt, không biết làm bằng gì mà giống như nước thật ở Việt Nam đại lục.

Lúc này, Nguyệt Vũ cởi váy áo màu trắng ra, một thân mình kiều diễm mê người xuất hiện, đường cong mềm mại phô bày, hai ngọn đồi trước ngực đầy đặn vươn cao, viên bi trên đỉnh no đủ đỏ tươi, vòng eo tinh tế, bờ mông rất tròn, giữa hai chân có nhúm lông tơ màu trắng che đầy hai cánh hoa đỏ tươi.....

Nguyệt Vũ lỏa thể tiến lại trước suối nước nóng. Nàng thò tay vào thử nhiệt độ nước, rồi thông thả bước chân vào rồi ngồi xuống, an nhàn hạ thân thể vào nước. Nguyệt Vũ dùng hai tay nhỏ nhắn kỳ cọ thân thể nhẹ nhàng, chà cho đến da trắng biến hồng lên... Nàng khẽ nhắm đôi mắt đẹp, cảm giác thật mát mẻ khoan khoái.

Bịch bịch....

Phảng phất có âm thanh bước chân tới gần, Nguyệt Vũ giật mình mở hai mắt vừa to vừa tròn, nhìn tới hướng cửa nhà tắm.

Oành!

Cửa nhà tắm bị đập bay.

Ừm! Hùng còi chuồng nhảy xuống suối, khiến nước văng lên tung toé.

Nguyệt Vũ vừa phản ứng lại thì bị thân mình lỏa thể cường tráng, đầy nam tính của hắn, ôm vào lòng.

Nguyệt Vũ dùng hai tay đẩy Hùng ra, đỏ mặt nói:

-Không... không muốn...

Hùng cười cười, nâng khuôn mặt diễm lệ lên, vô si nói:

-Nữ nhân nói không tức là có.

Nói xong, hắn dùng môi của mình khóa ngay cái miệng nhỏ xinh kia lại, hôn nàng trong suốt nước, rất lâu mới buông ra. Nhìn khuôn mặt nàng đã đỏ hồng, hai mắt nhắm lại, Hùng cười nói:

-Ta rất muốn nàng...

Nguyệt Vũ ngây ngơ, nằm trong bộ ngực cường tráng của Hùng:

-Đây chính là ngực nam nhân? Thật thoải mái.

Ngay khi nàng thất thần, Hùng liền vuốt ve từ lưng lên vai ngọc, rồi hạ xuống trên hai ngọn đồi của nàng.

Nguyệt Vũ cố gắng thoát khỏi ma trảo của hắn, phát hiện ra sức lực không còn, thân thể mềm yếu vô lực, ngồi cũng không nổi, cảm giác trên ngực lúc thì như khó chịu lúc lại như khoan khoái.

Nguyệt Vũ hơi sợ hãi, nói lắp:

-Ca... Đừng bóp ở chỗ đó, muội rất khó chịu... ưm...

Hy Bình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng lên, hơi thở nóng hổi. Hắn chịu không nổi cúi đầu hôn nàng, hôn cho tới lúc thở không nổi mới buông ra, nói:

-Vợ yêu, chúng ta động phòng thôi.

Nguyệt Vũ hồn hồn nói:

-Muội sợ lắm.

Hùng ôn nhu vuốt mái tóc trắng như tuyết của nàng:

-Nàng đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng?

Nguyệt Vũ vui đầu vào ngực hắn, khóc nức nở:

-Ô... ô...

Hùng sùng sốt, cảm giác mình quá vội vàng, hắn nhẹ nhàng nói:

-Nàng đừng khóc nữa, nếu nàng không tự nguyện làm việc này. Ta sẽ đi ngay!

Nói xong, hắn đứng lên, trần truồng bước ra khỏi suối. Hùng thở dài, hắn không muốn ép buộc nàng.

Nguyệt Vũ mím môi nhìn theo Hùng đang muốn rời đi, trong tâm nảy lên một cảm giác cường liệt muốn hắn ở lại, nhưng không mở miệng được.

Cuối cùng, nàng quyết tâm, nhào lên vòng tay ôm cổ Hùng, kiễng chân dán chặt đôi môi vào môi thô ráp kia. Hùng cũng bá đạo ôm lấy eo thon của Nguyệt Vũ, tham lam mút lấy lưỡi nàng. Trong cơn kích thích hai người hôn nhau cuồng nhiệt như lửa, hai tay không ngừng vuốt thân thể đối phương. Lúc này, bọn họ đang khao khát nhau.

Bàn trắng mịn của Nguyệt Vũ run rẩy nắm lấy tiểu huynh đệ của Hùng vuốt nhẹ.

Hai tay Hùng cũng hề nhàn nhả, không ngừng xoa nắn trên thân thể như ngọc như ngà của Nguyệt Vũ, thành thực kêu gọi khiến giai nhân xuân ý dâng trào như thủy triều. Nguyệt Vũ khuôn mặt hồng rực, hơi thở nóng bỏng như lửa, miệng nhỏ xinh hé mở, nàng bị dục vọng thiêu đốt tâm trí, hai mắt mê li.

-Ưm ưm... nóng quá.....

Nguyệt Vũ yêu kiều rên khẽ, dựa vào cổ Hùng, ngọc nữ nhẹ nhàng ma sát lên vàng ngọc rắn chắc của hắn.

Nghe vậy, hô hấp của Hùng như ngưng trệ, hai mắt bắn ra từng tia lửa nóng.

Hùng ôm Nguyệt Vũ ra khỏi phòng tắm, hắn đặt nàng ngồi trên giường. Hùng cúi đầu say sưa hôn lên nụ hoa trên đỉnh ngọc nữ nàng, một tay luồn qua tay nàng nhẹ nhàng sờ ngọc nữ kia, tay còn lại tiến dần qua vùng bụng bằng phẳng đến khu vực giữa hai đùi nàng, gầy gầy vùng thần bí thánh khiết ngọt ngào của thiếu nữ.

- Ư...Ca.. mau... mau...

Môi thơm Nguyệt Vũ hé mở, vùng bụng dưới khó chịu hơi co lại, tựa như muốn Hùng yêu thương âu yếm mình nhiều hơn.

- Ưm... ưm....ơ....ơ....

Dưới sự kích thích của cả tay lẫn miệng Hùng, tiếng rên rỉ của Nguyệt Vũ càng lúc càng lớn, cặp đùi mở rộng, hai tay siết chặt đầu hấn vào ngực của nàng, thân thể không tự chủ được khẽ run rẩy.

Hùng nhắm chuẩn vị trí, thúc hông từ từ tiến vào rãnh hoa hồng hồng kia.....

Hùng nhấp liên tục, Nguyệt Vũ bị hấn lần qua lần lại, đủ mọi tư thế. Mái tóc tuyết trắng tung bay,....

Nguyệt Vũ mê mẩn, nàng cảm thấy linh hồn như đang bay lên chín tầng mây, bồng bềnh trôi theo gió.

Ah!

Cuối cùng, giữa tiếng rên rỉ kéo dài của Nguyệt Vũ, một dòng nhiệt khí từ rãnh hoa phun ra, đạt tới lần cao trào đầu tiên trong cuộc đời mình. Nàng như cơn bạch tuyết dính chặt lấy thân thể hấn. Hùng cũng hoàn toàn thỏa mãn, ôm chặt lấy nàng.

Lâu sau, Nguyệt Vũ mới bắt đầu từ trên đỉnh vu sơn chậm chậm hạ xuống, thân thể cũng dần dần trở nên mềm nhũn. Nàng hồn hên hít sâu từng ngụm không khí, gương mặt ngập tràn nét say mê cùng thỏa mãn.

Hai người trần truồng quấn lấy nhau rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Thái Cực đồ

Trong lúc Hùng và Nguyệt Vũ đồng thời nhắm mắt lại, hai đạo hư ảnh bỗng xuất hiện ngay trên hai người. Ngay sau đó, hai đạo hư ảnh lại có hành động ẩn ẩn như thiên địa giao hối. Không có một chút ô uế, dâm tục, mà tràn ngập hương vị ôn nhu, hòa hợp.

Tâm hồn thanh thân giao hoà, khiến cho tâm linh hai người hoàn toàn hợp lại làm một, không màng hết thảy, trong lòng chỉ có nhau. Theo dòng thời gian trôi qua, năng lượng lưu chuyển xuyên qua thân thể hai người càng ngày càng mượt mà tự nhiên, như hai mà một. Dần dần, hai hư ảnh hoà vào nhau hình thành một đồ án thái cực, bao bọc lấy họ.

Tâm linh của hai người vào lúc này giao hoà cùng với nhau. Cả hai cùng một lúc, đều cảm ứng rõ ràng tình cảm của đối phương dành cho mình.

Thái Cực Đồ vận chuyển, năng lượng phần “đương” trong thức hải của Hùng bùng nổ, chạy theo một quỹ tích quỹ dị, từ trên thân thể hấn chậm rãi tràn tới, thông qua những chỗ tiếp xúc thân thể giữa hai người mà tràn vào trong người Nguyệt Vũ. Luồng năng lượng trí “âm” từ người Nguyệt Vũ hô ứng đáp lại, Âm Dương hoà hợp với nhau, lưu chuyển giữa thân thể hai người.

Ầm...

Trong nháy mắt, trong não hải Nguyệt Vũ bỗng vang lên một tiếng nổ lớn. Một đạo văn huyền ảo nhất thời hiện ra trong đầu nàng.

-Nam có thụ căn, nữ có nhị hoa, nếu xa nhau thì đạo âm dương không trọn vẹn.

Nam nữ kết hợp, nhị hoa ôm lấy thụ căn, âm dương điều hoà... Thuận thì thành, nghịch thì bại, chỉ khi âm dương giao hoà mới có thể xoay chuyển càn khôn, mới thành đại đạo, pháp thuật vô biên...

Lúc này, đạo pháp song tu vô thượng - “Thái Cực Chân Kinh” tự động hiện ra bên trong não hải của hai người. Theo Thái Cực Chân Kinh vận chuyển, tu vi Nguyệt Vũ đề thăng tới Cao Cấp Võ Tôn mới dừng lại.

.....

Sáng hôm sau.

Cốc cốc!

Bên ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa.

Hùng thức dậy, nhìn Nguyệt Vũ vẫn đang tham ngộ “ Thái Cực Đồ”. Hắn ôn nhu kéo chăn, che kín thân thể trắng mịn của nàng, rồi ra mở cửa.

Chỉ thấy, nhóm bảy người Ngưng Bích cung, đang cổ quái nhìn mình.

Khụ.

Hùng ho nhẹ một tiếng, hướng Kim Trọng, nói:

- Kim huynh, sớm vậy?

- Đương nhiên sớm, ta đã chờ ngươi nửa canh giờ rồi. Lần này ta tới Cửu Âm Thành muốn tham gia đấu giá, ngươi muốn đi cùng hay không?

Sau bữa cơm đàm đạo hôm qua, Kim Trọng càng có nhiều tình cảm đối với Hùng.

Bán đấu giá! Hùng lẩm bẩm. Hắn gật đầu cười nói:

- Ta cũng muốn đi xem sao.

Cô nương Thúy Vân ở bên nghe vậy, vỗ vỗ tay nói:

- Vậy tốt quá, chúng ta mau đi thôi. Sàn đấu giá bắt đầu rồi.

Tuy Thúy Vân biết Hùng háo sắc, nhưng nàng không ghét hắn, vợ chồng người ta mà, nàng chen vào làm gì. Thấy Hùng đồng ý, trong lòng nàng có chút vui mừng.

-Nguyệt Vũ ti ti đâu rồi?

Thúy Vân hỏi.

-Ách! Nàng ấy mệt, muốn nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi.

Hùng lộ vẻ xấu hổ đáp. Tối hôm qua, hắn dày vò Nguyệt Vũ cả đêm, nàng lên đỉnh vài lần. Cần nghỉ ngơi ổn định tinh thần, tham ngộ âm dương đại đạo. Có Thái Cực đồ bảo vệ, Hùng cũng yên tâm đi một mình.

Thúy Vân “à” một tiếng, thoáng liếc nhìn Hùng, tỏ vẻ không tin.

Kim Trọng tự dung cảm thấy hơi ghen tuông, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Kim Trọng cũng suy nghĩ giống như Thúy Vân. Bất quá hắn không dám hỏi trực tiếp mà thôi.

Hùng cười cười, cùng nhóm người Kim Trọng đi tới sàn đấu giá.

- Anh Hùng, ngươi nên kiểm chế một chút!

Trên đường đi, Thúy Vân vỗ vai Hùng nói.

- Kiểm chế cái gì?

Hùng quay về phía cô nàng bát quái kia, hỏi.

Thúy Vân lắc đầu, lập tức lộ ra bộ dáng ông cụ non, nói ra:

- Ngươi quá háo sắc, không lo tu luyện. Tu vì ngươi thấp như vậy, ngay cả ta cũng đánh không lại. Ngươi có biết mỗi tối, Kim Trọng ca ca đều tu luyện tới sáng hay không?

- Ha ha...

Hùng nghe Thúy Vân nói những lời này, phá lên cười ha hả nói:

- Đa tạ, ta không muốn tu luyện. Ta thấy cuộc sống bình thường cũng tốt.

Thúy Vân nghe Hùng nói liền bĩu môi, thầm nghĩ nam nhân này không có chút cốt khí. Kim Trọng ca ca của nàng mới có khí khái nam nhân. Nàng đâu biết ca ca của nàng yêu Hùng cơ chứ.

Thúy Vân bày ra bộ dạng tiếc nuối, khua khua tay phản ứng lại, cảm thấy chẳng lẽ Kim Trọng ca ca nhìn lầm. Người như vậy làm sao có thể là người đặc biệt. Hùng so với đệ tử bình thường trong cung còn kém xa mà.

Mọi người rời khỏi khách sạn, đi về phía sân bán đấu giá. Rất nhanh, mọi người chạy tới sân đấu giá rộng lớn, đông nghịt người xung quanh.

Đi thêm vài phút, cách sân bán đấu giá không xa, đám người Kim Trọng đột nhiên dừng lại. Ánh mắt có chút mất tự nhiên, chăm chú nhìn về phương hướng nào đó.

Thúy Vân tùy ý nhìn theo, miệng nhỏ thì thầm nói:

- Thực xui xẻo, cứ nhiên đụng phải con quạ đen này.

- Ha ha! Kim Trọng hiền đệ, đã lâu không gặp?

Một đám người từ phía xa xa trông thấy nhóm Kim Trọng, cười ha hả quay về phía này hô lớn.

- Thúc Sinh huynh, đã lâu không gặp?

Kim Trọng khôi phục chút tâm tình, quay về phía thanh niên chào, đáp lại.

Hùng theo ánh mắt Kim Trọng nhìn lại, một nam tử tuấn mạo tuấn tú, nhưng nhãn thần có chút u lạnh đi tới, ngoại hình của hắn so với Hùng và Kim Trọng già hơn một chút, thực lực cũng đạt tới Bán Thần.

- Ô! Vân muội muội cũng ở đây hả? Hôm trước ta vừa đính hôn với ti ti của nàng, hay là nàng theo tỷ tỷ cùng gả cho ta luôn.

Thúc Sinh cười hắc hắc nói. Ánh mắt dâm tiện quét khắp người Thúy Vân.

Nghe câu này, sắc mặt Thúy Vân đại biến. Ngay cả Kim Trọng vừa nãy còn làm ra vẻ nhã nhặn ôn tồn, sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm, quay về phía Thúc Sinh hừ lạnh, nói:

- Thúc Sinh, nằm mơ đi, sư tử sẽ không bao giờ cưới người.

Khó trách Kim Trọng nổi giận như vậy, Địa Ngục môn luôn chèn ép Ngưng Bích cung. Tên Thúc Sinh háo sắc muốn thịt cả hai chị em Thúy Vân. Hắn luôn tìm đủ mọi cách để đạt được mục đích.

Lần này, đấu giá có bảo vật của Du Nguyên Đại Thần, nên nhóm người Ngưng Bích cung tới đây, nhưng nhìn bộ dạng tên Thúc Sinh đắc ý như vậy, xem ra lần này không xong rồi.

Hùng thoáng liếc nhìn Kim Trọng, đứng một bên không nói gì thêm. Hắn thầm nghĩ, nếu như là nữ nhân của chính mình bị trêu chọc, hắn liền làm thịt đám này rồi. So với Hùng, Kim Trọng thực sự quá nhân từ. Thế nhưng, chuyện tình của đôi phương, hắn không muốn nhúng tay vào. Mặc dù hắn đối với bọn họ rất có thiện cảm.

Nhìn Thúy Vân rụt dè, sợ hãi. Thúc Sinh cười âm hiểm, uy hiếp:

- Vân muội, ngoan ngoãn đi theo ta, đừng để ta dùng tới sức mạnh.

Thúy Vân tức giận chỉ Thúc Sinh:

- Người... nằm mơ.

Thúc Sinh cười vô sỉ, hướng bộ ngực sữa đang phập phồng của Thúy Vân chụp tới.

- Làm càn.

Vương lão đứng phía sau Kim Trọng hừ lạnh một tiếng, khí thế sắc bén ép về phía Thúc Sinh.

- Lão gia hỏa, nhiều tuổi còn khi dễ tiểu bối. Ta đùa cùng người, thế nào?

Một người từ sau lưng Thúc Sinh tiến lên, giao đầu cùng Vương lão.

Thúc Sinh cười hắc hắc, hướng Kim Trọng khiêu khích:

- Phế vật, tới cắn ta ah.

Những lời này khiến Kim Trọng không kiềm chế được, xuất quyền trực tiếp đánh tới Thúc Sinh. Thúc Sinh thấy Kim Trọng công kích chính mình, khoe miệng nhếch lên cười khinh thường.

Tuy rằng hai người đều đạt tới Bán Thần, thế nhưng từ trước tới nay, Kim Trọng luôn kém hắn nửa bậc.

- Ta sẽ đùa cùng người.

Thúc Sinh cười hắc hắc nói, một quyền trực tiếp đánh về phía Kim Trọng.

Hùng trông thấy bốn Bán Thần đầu đá như vậy, lại thoáng liếc nhìn sàn đấu giá phía xa, khẽ nhủ nhủ mày. Sàn đấu giá sắp bắt đầu, bọn họ cứ tiếp tục đầu đá, có thể sẽ bỏ qua buổi đấu giá này.

Nghĩ vậy, ánh mắt Hùng nhìn về phía bốn người đánh loạn. Lực lượng của Vương lão ngang bằng với đối phương, còn Kim Trọng rơi vào thế hạ phong. Dựa vào thực lực, Kim Trọng kém đối phương khá nhiều. Tuy rằng mấy tùy tùng còn lại chạy tới giúp, thế nhưng lại bị tùy tùng của Thúc Sinh ngăn cản.

Hùng thở dài, bàn tay khô lặt, xuất hiện vài Thái Cực đồ cỡ nhỏ, bay nhanh về phía hai phương quyết đấu.

-Chết đi

Thúc Sinh quát lạnh, hấn chiếm thế thượng phong, áp đảo Kim Trọng liên tục lui lại phía sau, một quyền toàn lực mạnh mẽ đánh tới. Quyền này, Kim Trọng căn bản không kịp tránh né, chỉ có thể vội vàng vận chuyển lực lượng đón đỡ.

Thúy Vân trông thấy tràng cảnh nguy hiểm này, gấp giọng hô lớn:

-Ca ca, cẩn thận.

Thúy Vân biết, lực lượng của Kim Trọng kém xa Thúc Sinh, vội vàng tiếp đón quyền của đối phương, e là sẽ ngẫm.

Thế nhưng, ngay khi trên khuôn mặt Thúc Sinh hiện lên tươi cười âm hiểm, đột nhiên sắc mặt hấn đại biến, thân ảnh hấn xoay tròn tại chỗ như con quay.

Kim Trọng ngây ra, nhưng hấn không bỏ qua cơ hội này, thân ảnh chợt lóe, nhàn cơ hội này mạnh mẽ đánh về phía Thúc Sinh đang quay tròn. Dưới quyền này, Thúc Sinh bị oanh bay ra phía sau, miệng phun máu tươi.

Thúc Sinh lao đảo đứng dậy, nhìn máu mũi chảy đang chảy, bằng ánh mắt khó tin. Nếu như vừa nãy hấn không nhanh chóng tránh né, e rằng không chỉ là vết máu đơn giản như vậy.

Cùng lúc đó, Bán Thần đầu cùng Vương lão cũng bị một quyền chấn bay, khóe miệng rỉ máu.

- Chết tiệt, vừa mới là vật gì?

Bán Thần tức giận mắng, lão đang chiến hăng máu, tự dưng, thân thể lão có cảm giác thêm xoay tròn, không thể kiềm chế được. Lão cố gắng trấn áp, nhưng không được.

Thúc Sinh nhìn Kim Trọng, khóe miệng nhếch lên âm trầm, hấn thấy Kim Trọng cũng vô cùng kinh ngạc. Hấn bắt đầu nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện điều gì.

Lúc này, Bán Thần kia lắc mình chạy đến phía sau Thúc Sinh, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói:

- Thiếu gia, ta bị thương nặng, không phải đối thủ lão gia hoá kia.

Thúc Sinh lau vết máu trên miệng, hừ lạnh một tiếng, thoáng liếc nhìn nhóm người Ngưng Bích cung, cánh tay vung lên quay về phía tùy tùng phía sau hấn hô lớn:

- Đi!

Thúc Sinh đi được một đoạn, đột nhiên quay đầu lại nhìn Kim Trọng, cười lạnh nói:

- Hi vọng vận khí của ngươi luôn luôn tốt như vậy.

Nói xong, liền dẫn theo đám tùy tùng tới trước sàn đấu giá.

- Kim Trọng ca ca thật cừ.

Thúy Vân thấy Kim Trọng đánh bại Thúc Sinh, nằng nảy lên hô lớn. Đây chính là vượt cấp bại địch ah.

Kim Trọng cười khò lắc đầu, cũng không giải thích nhiều. Hấn quan sát một hồi, sau cùng, ánh mắt dừng trên người Hùng, trong mắt hiện lên vẻ say mê.

- Huynh ấy vừa giúp mình.

Kim Trọng nghĩ thầm.

Hùng thở dài đi tới phòng đấu giá, Kim Trọng quá nhân từ rồi, đáng ra phải giết luôn mấy tên kia chứ.

Thúy Vân chạy tới bên Hùng, nói:

- Người thấy chưa, thực lực yếu liền bị người ta bắt nạt. Sau này, ta không có ở đây, ai bảo vệ người hả?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Đấu giá

Nghe nàng nói muốn bảo vệ mình, mặt Hùng đen lại. Nhìn hán giống loại cần nữ nhân bảo vệ hay sao?

Hùng nhìn khuôn mặt xinh xắn của Thúy Vân, nói:

- Ta gả cho nàng, nàng liền có thể bảo vệ ta cả đời.

- Xi.

Thúy Vân lờm Hùng.

- Sao người không nhìn lại mặt mình xem. Vừa yếu vừa xấu, có cho ta cũng không thèm!

Nàng dán sát gần người hán, quan sát một lượt rồi nói, hàm răng hơi lộ ra, hơi thở như lan tỏa ra từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn hấp dẫn. Mùi thơm cơ thể chỉ thiếu nữ mới có, phả vào mặt khiến Hùng hít vào vài hơi.

Hùng sờ sờ cằm, bộ dáng đắm chiêu:

- Nàng muốn sao mới chấp nhận ta?

Thúy Vân chống eo, nói:

- Nam nhân của ta ít nhất phải có chí lớn, loại tiểu bối không chí tiến thủ như người, còn lâu ta mới để ý.

Hùng nhìn cô nàng đang ưỡn ngực, cười gian nói:

- Nói vậy, chỉ cần ta có chí tiến thủ, nàng liền cưới ta.

Thúy Vân liếc xéo Hùng, bất mãn nói:

- Người mơ đi, đồ đáng ghét, có vợ rồi mà còn đi câu dẫn thiếu nữ.

Kim Trọng trừng mắt liếc nhìn Thúy Vân nói:

- Vân muội, không được nói bậy.

Thúy Vân nghe vậy, lúc này mới bĩu môi. Mặc dù thời đại này nam nhân nhiều vợ rất bình thường, nhưng nàng vẫn tức tối nhìn Hùng, ánh mắt không chút thiện cảm.

Hùng coi như không có chuyện gì, hán quay về phía Kim Trọng nói:

- Kim huynh, chúng ta đi nhanh chút, sàn bán đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Kim Trọng gật đầu, bởi vì chuyện vừa rồi kéo chân, đấu giá hội sắp bắt đầu.

Vương lão liếc nhìn Hùng mấy lần, bộ dáng muốn rò xét thực hư thế nào. Nhưng không tìm được manh mối gì.

.....

Vài phút sau, nhóm người đi tới phòng đấu giá.

Phòng đấu giá này vô cùng to lớn!

Nó giống như một cái sân bóng rộng lớn. Phía dưới là ghế bình thường, gần như đã ngồi kín người, đèn nghị đều là đèn người, ít nhất cũng có vạn người. Phía trên sàn đấu giá có nhiều phòng riêng, có người ngồi ở ban công. Có phòng riêng tối đen, thấp thoáng bóng người nhưng không quá rõ ràng. Trong phòng đấu giá cao cấp, có người thích lộ mặt, có người thích ẩn nấp giấu tên. Nhưng mặc kệ thế nào, đám người này có lai lịch kinh người, uy danh hiển

hách mới được ngồi trong phòng riêng.

- Thiếu gia, phòng riêng của chúng ta ở khu này.

Vương lão nói. Ngay khi lão chỉ qua, mọi người cùng Kim Trọng cảm thấy sững sốt. Tại phòng riêng đối diện, vừa vặn nhìn thấy đám người Thúc Sinh ngồi đó, nói cách khác phòng riêng hai phương bọn họ vừa vặn đối lập.

- Thật là xui xẻo mà!

Thúy Vân vô cùng bất mãn thì thầm.

Kim Trọng hít sâu một hơi, tuy rằng không thích như vậy, thế nhưng cũng đành phải chấp nhận, hắn tìm chỗ ngồi xuống.

Hùng mỉm cười một chút, tiến lên phía trước ngồi dán sát vào Thúy Vân, cười đùa vui vẻ với nàng. Đúng lúc Thúc Sinh nhìn sang, trông thấy một tên Võ Quân dính với Thúy Vân như vậy. Hắn nao nao, lập tức khoe miệng nhếch tươi cười âm trầm đáng sợ.

Dáng tươi cười này nhất thời khiến đám người Ngưng Bích cũng cảm thấy bất an và không thích. E là lần này Thúc Sinh sẽ quấy rối bọn họ.

Vương lão đứng ngoài cửa phòng, lão có kiến thức rộng, nên nhận ra nhiều đại nhân vật.

Vương lão lẩm bẩm:

- Tiểu Ngao Cung, Địa Ngục Môn, Tham Quốc Hội, Âm Đạo Động..... thật nhiều cao thủ ah.

Hùng âm thầm gật đầu, hắn cảm giác có vài cỗ hơi thở mờ mịt quét qua quét lại, chắc chắn là cao thủ Hư Thần. Ánh mắt của hắn đảo qua, trong đám người phía dưới nhìn thấy bọn người Thiên Ma, Quý Đế, Lão tổ Thánh Địa,..... Nhưng bởi vì phòng riêng là có trận pháp bảo hộ, người phía dưới căn bản không thể nhìn thấu, cũng không thể dùng thần thức thăm thấu. Những người bên dưới không hề phát giác hắn.

Không bao lâu liền có một thị nữ tiến vào, đưa tới hoa quả và rượu ngon, đều là giá trị không rẻ. Ở Việt Nam đại lục, chưa từng xuất hiện những thứ này.

Sau thời gian không lâu, mọi người đều tự ngồi vào phòng riêng của chính mình. Sàn bán đấu giá đã bắt đầu, lúc này tâm tư mọi người đều đặt tới sàn bán đấu giá. Không gian nguyên bản huyền ảo trong khoảng thời gian ngắn trở nên yên ắng.

Đài đấu giá đặt ở vị trí chính giữa, vật phẩm đấu giá thì trực tiếp từ phía dưới đưa lên. Phụ trách chủ trì bán đấu giá là một lão già 60 tuổi, râu tóc bạc trắng, bộ dạng già đến bất cứ lúc nào cũng có thể ngóm. Nhưng lập tức có người nhận ra thân phận của lão già này, trong tiếng trao đổi khe khẽ, tất cả mọi người đều biết lão già này là ai.

Đây là một vị Ngụy Thần, tên là Cố Hồn.

Ngụy Thần – Cố Hồn!

Nghe cái tên này đủ để trấn áp cho tất cả mọi người, không ai dám xằng bậy?

- Các người đại khái cũng đều biết lão phu trâu như thế nào rồi, lão phu liền không tự giới thiệu nữa!

Cố Hồn tươi cười, thanh âm tuy rằng không cao, lại truyền đến mỗi một góc. Giống như lão đến trước mặt mỗi người nói chuyện vậy.

- Hôm nay vật đấu giá tương đối nhiều, lời thừa liền không nói nhiều nữa, lập tức bắt đầu bán đấu giá!

Lão vừa nói xong, một thị nữ đi lên trên đài mở miệng, nói:

- Các vị khách quý, cuộc đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu. Quê Lan phùng chúc các vị khách quý đạt được những gì mình muốn, đấu giá hội xin được bắt đầu.

Thị nữ mỉm cười nói ra:

- Vật phẩm đấu giá đầu tiên coi như món tráng miệng. Quê Lan phùng là nơi có nhiều binh khí nhất. Ta nghĩ vật phẩm đấu giá đầu tiên sẽ làm mọi người thích.

-Kiện vật phẩm thứ nhất - Đạo Dụ kiếm, luyện khí sư của quý phùng từng giám định, thanh kiếm này có điều bất phạm, chỉ là không dám khẳng định.

Thị nữ liền kéo lụa đỏ ra, một thanh trường kiếm dài một mét rưỡi liền xuất hiện trước mặt mọi người. Lưỡi kiếm màu thuần trắng, lờ lờ tỏa sáng, ở trên chuôi kiếm có khắc có một khóa thủy tinh màu đen lớn chừng ngón cái, mặt khác cũng không có trang trí dư thừa nào cả.

Thị nữ cao giọng hô:

- Giá khởi điểm của Đạo Dụ kiếm là năm nghìn hào, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm hào.

Thị nữ vừa dứt lời đã có một gã thanh niên của tiểu gia tộc kêu giá:

-Ta ra năm ngàn một trăm hào.

-Ta ra năm ngàn hai trăm hào.

Một hướng khác, cũng là thanh niên một tiểu gia tộc kêu giá.

-Sáu ngàn hào.

Thanh niên kêu giá đầu tiên cũng không cam lòng đáp trả.

- Bảy ngàn hào...

Hùng nhìn mà trở mắt, Đạo Dự kiếm này chất liệu bình thường, chỉ là bên trong ẩn chứa vài sợi “dâm đạo”, bọn dâm tặc mới bị nó hấp dẫn, không ngờ đám thanh niên nơi đây tranh nhau mua ác liệt như vậy.

Lúc này, một thanh âm già nua vang lên:

-Lão phu ra giá một vạn hào.

Hùng nhìn sang, chỉ thấy một lão già khom sắp chết vừa hô giá.

Mặt Hùng đen lại.

- Kiếm thật đẹp!

Thủy Vân nhìn lợi kiếm đặt trên đài, đột nhiên nói.

- Nàng thích thanh kiếm kia?

Nhìn Thủy Vân hai mắt toả sáng, Hùng hỏi.

Hắn sững sốt, cô nàng này nhìn vậy mà thuộc loại dâm đẳng, chỉ là cái dâm được che giấu bởi vẻ ngoài thanh thuần thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Nhất Kiếm Phá Thiên

Ánh mắt của Thủy Vân từ thời khắc Đạo Dự kiếm xuất hiện đã bị hấp dẫn, nàng cảm giác thanh kiếm rất đẹp, nó khiến tim nàng đập thịch thịch. Cơ thể hưng phấn bùng bùng.

Nghe Hùng hỏi, Thủy Vân vô thức gật đầu.

-Hai vạn hào.

Một thanh âm thân nhiên vang lên ở vị trí đối diện, Thúc Sinh vừa ra giá, lập tức có hàng loạt ánh mắt tập trung lên người hắn. Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Thúc Sinh lạnh lùng cười cười.

- Hai vạn một ngàn..

Kim Trọng thoáng liếc nhìn Thủy Vân, hô lên.

Nghe Kim Trọng báo giá, Hùng lắc đầu, tăng lên một ngàn không thể nào lấy cây kiếm kia được. Hắn nhìn Kim Trọng thờ dài một hơi, thầm nghĩ tên này có lẽ thiếu quyết đoán, nếu như hắn báo giá, nhất định chính là mười vạn, vấn đề là Hùng không có tiền.

Lão già sắp ngỏm không cam lòng, tăng giá:

- Ba vạn....

Thúc Sinh tiền của dồi dào, hắn nhìn về phía Kim Trọng khiêu khích, tăng giá gấp đôi:

- Sáu vạn...

Kim Trọng nghe mức giá, trong lòng hồi hộp, hần cư nhiên không ngờ Thúc Sinh quả đoán, bạo tay vung tiền như rác. Hắn không dám theo tiếp.

Thúc Sinh cười ha ha, nói ra:

- Cây kiếm này bản thiếu nhất định phải có được, còn có ai dám tranh giành thì đừng trách bản thiếu vô tình.

Thúc Sinh nói xong, không ai giành với hắn, dù có muốn cũng không giành được. Hơn nữa các đại nhân vật có mặt tuy xuất thân mạnh mẽ, trong đó có lão tổ trâu bò, nhưng Thúc Sinh là thiếu chủ của Địa Ngục môn, một môn ba Thần. Người bình thường không dám giành với hắn, còn đám lão tổ, tiên tổ không thêm đề ý thanh kiếm đều kia.

Kim Trọng nhìn Thúy Vân lắc đầu, họ tới đây tranh giành vật quan trọng, không thể vung tiền phung phí được.

Thị nữ mỉm cười quan sát mọi người, cuối cùng, hô to:

- Sáu vạn lần một!

- Sáu vạn lần hai!

- Sáu vạn lần ba!

- Thành giao!

Vật phẩm đầu tiên, đấu giá sạch sẽ gọn gàng, không đến mười phút cũng đã phân ra được thắng bại, Thúc Sinh tiền của dồi dào có thể thấy được rõ ràng. Hắn vung tiền gấp mấy lần giá trị thực mua thanh kiếm mà không nhú mảy một cái. Con nhà giàu ah.

- Nhiều tiền thì có gì ghê gớm chứ.

Thúy Vân hậm hực nhìn về mặt đắc ý của Thúc Sinh.

- Một thanh kiếm đều mà thôi, lần sau ta sẽ tặng nàng thứ tốt hơn!

Hùng nhẹ giọng an ủi Thúy Vân.

Thúy Vân không tin, nói:

- Khoác lác.

Hùng mỉm cười nhìn nàng, dâm đạo hắn có rất nhiều, nàng muốn bao nhiêu chả được, hắc hắc...

Bị hắn nhìn chằm chằm, Thúy Vân trợn mắt lườm hắn. Nàng cảm giác ánh mắt đó rất không thuần khiết.

.....

Đấu giá tiếp tục tiến hành, vật phẩm đấu giá thứ hai được đưa lên, thị nữ nói:

- Vật phẩm đấu giá thứ hai là Vô Tự châu, là cao tăng Hoa Tâm hoà thượng nổi danh ngàn vạn năm trước lưu lại, nếu mang trên người thì có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, hoà hợp với đại đạo. Bên trong chuỗi hạt Vô Tự châu này, cất giấu công pháp tuyệt thế mà Hoa Tâm đại sư năm đó lưu lại. Quý phùng từng nghiên cứu vật này ngàn nhưng không tìm ra nguyên nhân. Cuối cùng, chỉ có thể bỏ cuộc, đem ra đấu giá. Người có thể mua được Vô Tự châu, chắc chính là người có duyên có thể đọc được công pháp bên trong.

- Hoa Tâm hoà thượng có phải là đại năng từng đột phá Vô Thần thất bại?

Có người thắc mắc hỏi.

- Đúng vậy, lão gần như vô địch rồi, không hiểu sao bước qua bước cuối cùng lại ngòm.

Có nhân vật lâu đời thờ dài nói.

Hoa Tâm hoà thượng chính là tồn tại vô địch ngàn vạn năm trước.

Thuở nhỏ, Hoa Tâm cao đầu làm hoà thượng, lão tu theo đạo “tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến.”

Mặc dù là hoà thượng nhưng lão vẫn ăn thịt, uống rượu, đánh nhau đủ cả, nhất là khoản chơi gái, mỗi ngày lão chiến hơn trăm em.

Có người hỏi, lão liền chấp tay thành hình chữ thập, nói. Thân thể chỉ là túi da, cho dù nó sa đoạ, dầy vò ra sao cũng không thể lay động phật tâm kiên

định của lão. Ai ngờ được lão trùng kích Võ Thần thất bại, ngẫm luôn.

Thị nữ nâng cái khay đựng Vô Tự châu, đi một vòng nói:

-Nghe đồn, bên trên những hạt châu này có khắc văn tự kỳ dị, mà đó cũng chính là công pháp mà Hoa Tâm đại sư năm đó lưu lại, ai có thể đọc được những văn tự này, liền có thể có được đạo pháp tuyệt thế, đây là cực phẩm mà Bán Thần cần có, giá khởi điểm là mười vạn hào.

-Có thể dùng công pháp, đan dược, Thần Thuật đấu giá....

Những lời này của thị nữ cực kỳ xảo diệu, nhất là câu "có thể dùng công pháp, thần thuật đấu giá...". Khiến một số tên không mang đủ tiền có cơ hội cạnh tranh.

-Mười năm vạn....

-Hai mươi vạn..

-.....

Các đại nhân vật không ngồi yên, điên cuồng ra giá.

-Một trăm vạn hào.

Một thanh hơi gầy khi định thần nhân trực tiếp hô lên cái giá gấp năm lần, hiển nhiên, hẳn biết cái giá cuối cùng tuyệt đối sẽ hơn xa mười vạn lượng, căn bản không muốn lãng phí thời gian trả giá. Thanh niên này mắt sáng mảy kiếm, khuôn mặt góc cạnh, hai tay thon dài, kiếm đạo lượn lờ bên ngoài cơ thể,...

Hắn vừa ra giá, hơn một nửa người muốn ra giá lập tức từ bỏ ý định. Không phải cái giá năm mươi vạn quá cao, mà người này là Nhất Kiếm Phá Thiên, một trong mười đại thiên tài Âm Dương giới. Là người có hy vọng lấy kiếm chứng đạo, đột phá Võ Thần. Thậm chí, có một vài người nhận định, thời đại này, Nhất Kiếm Phá Thiên sẽ thành Thần. Bọn họ liền tôn hắn như Thần của mình.

Một đám lão bất tử không quan tâm tiếp tục hô giá:

-Một trăm hai mươi vạn.

-Một trăm bốn mươi vạn.

-Hai trăm vạn hào! Chuỗi phật châu này ta muốn.

Nhất Kiếm Phá Thiên nói, khi hai trăm hào được hô ra từ miệng, hắn thở khẽ một hơi rất nhẹ nhàng. Nhìn bộ dạng của hắn, rõ ràng là có hứng thú không nhỏ với chuỗi phật châu.

Ngay khi Vô Tự châu được đưa lên, ánh mắt bình tĩnh của Hùng chiếu lên chuỗi phật châu đó, đạo đạo ảo nghĩa xoay chuyển, ánh mắt hắn bỗng nhiên mờ ảo như vũ trụ mênh mông vô tận. Ánh mắt này, như có thể xem thấu mọi thứ trên thế gian.

- Ngươi sao vậy?

Thủy Vân nhận thấy Hùng khác lạ, quay sang hỏi.

-Ngươi....

Thủy Vân há hốc mồm nhìn chằm vào đôi mắt mê người kia, nàng cảm giác linh hồn mình như đi lạc vào bên trong đó.

Oành oành oành....

Trái tim nhỏ bé của nàng đập liên hồi..

Ngay chớp mắt, Hùng đã nhìn rõ văn tự li ti bên trong. Ánh mắt hắn lưu chuyển, từng văn tự kỳ dị lần lượt xuất hiện trong não. Trong lòng Hùng khẽ động, lặng lẽ lựa chọn và di dời những chỗ không hài hòa trong từng văn tự, vẽ ra một đường nét phật tượng tiêu chuẩn, mà những bộ phận bị dịch chuyển hoặc là thêm vào giảm đi, án chiếu theo hướng đi nguyên bản và vị trí sắp hàng đơn độc của chúng liền có thể một lần nữa tổ thành một chữ.

Sáng tạo văn tự là một loại quá trình cực kỳ dài lâu và gian nan. Có người dùng tới một thế, một thời đại mới có thể hoàn thành. Hoa Tâm là một Hư Thần, chưa vượt qua cực hạn thiên địa, không thể sáng tạo ra một loại văn tự riêng biệt được. Văn tự kỳ dị bên trên phật châu, khả năng lớn nhất chính là căn cứ vào đại đạo trong thiên địa mô phỏng, cải tiến thêm.

Hùng dùng chỉ hơn ba giây thời gian, liền xem rõ chữ này. Đó là chữ “Tĩnh”.

Hùng mỉm cười, đây căn bản không phải là công pháp tuyệt thế gì cả. Chỉ là một chữ bình thường, giống như chấp niệm của Hoa Tâm hoà thượng. Lão muốn trăm tính thành đạo, nhưng cuối cùng, lão lựa trọn tính cảm nên mới thất bại. Hoa Tâm thực sự đã yêu một người, lão lựa chọn cái chết cũng không

muốn quên người đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Sáng tạo sinh mệnh

Sau khi biết chuỗi hạt châu này thật ra chỉ khắc một chữ bình thường, Hùng không còn một chút hứng thú nào, hần quay sang Thúy Vân, nói:

-Nha đầu, chảy cả nước miếng rồi kìa.

Lúc này, Thúy Vân hồi phục tinh thần, nàng tưởng mình hoa mắt liên lắc lắc đầu, thì thào:

-Ta bị làm sao vậy?

Hùng thâm cười trộm, nhỏ giọng trêu đùa nàng:

Đồng thời, Hùng có thể cảm nhận được, phía bên kia không ngừng có ánh mắt sắc bén quét về phía hần, chắc chắn của tên Thúc Sinh kia rồi.

.....

-Hai trăm vạn hào... lần thứ ba...

Một bữa gỗ xuồng, một cái giá siêu cấp trên trời đã quyết định giá cuối cùng của Vô Tự châu. Khi giao chuỗi Phật châu cho Nhất Kiếm Phá Thiên, Cổ Hồn về mặt bình tĩnh mỉm cười, nhưng bất kỳ ai cũng biết rằng, trong lòng lão lúc này nhất định đang nở hoa. Hai trăm vạn vượt xa giá trị chuỗi Phật châu này.

Phanh! Một tiếng. Chuỗi Phật châu vỡ vụn, thành từng hạt bụi phiêu tán trong không khí.

Ngay khi có được, Nhất Kiếm Phá Thiên trực tiếp đem chuỗi Phật châu chém vụn, về mặt không hề biến sắc, lại càng không đau lòng hay tiếc rẻ gì, mà vẫn bình tĩnh như vừa làm một việc bình thường vậy.

Mọi người thấy vậy cũng không ngạc nhiên, mà còn âm thầm gật đầu. Bỏ hai trăm vạn ra mua một chuỗi Phật châu rồi chém nát, chỉ có thể là Nhất Kiếm Phá Thiên.

Mọi người đều biết, Nhất Kiếm Phá Thiên luôn một lòng theo kiếm đạo, bảo vật công pháp tuyệt thế làm lay động tới kiếm đạo của hần, đều bị một kiếm chém vụn.

Có tin đồn rằng Nhất Kiếm Phá Thiên dùng kiếm trăm cả tình. Lúc đó, hần còn tự tay chém hết người thân cùng bạn bè, để củng cố đạo tâm vững như bàn thạch của mình.

Khi bắt đầu bước vào con đường tu đạo, Nhất Kiếm Phá Thiên từng hướng thiên địa phát thệ:

Bảo vật ảnh hưởng đạo tâm của hần, chém!

Người cản trở hần thành đạo, chém!

Đại đạo vô tình, một kiếm nơi tay, hần có thể trăm thiên diệt địa!

Ba câu nói đó từng khiến thiên địa dị biến, giáng xuống thiên phạt nhưng cuối cùng Nhất Kiếm Phá Thiên vẫn sống. Chuyện này gây oanh động vô số lão quái vật xuất thế, nhao nhao muốn hộ đạo cho hần.

.....

Vài món vật phẩm đầu giá tiếp theo toàn là báu vật hiếm có, những người mua đa số là đại nhân vật lăm tiền nhiều của nên ra giá dữ dội. Có một, hai món vật phẩm đầu giá bị nâng giá trên trời.

Hùng không thèm nhìn các vật phẩm đầu giá, chúng nó quá bình thường, hần lười để ý.

Cuối cùng, cũng tới vật phẩm áp trực ngày hôm nay, Cổ Hồn đích thân đứng lên đài...

- Cảm tạ các vị ủng hộ, hiện tại sẽ đến phiên vật đầu giá cuối cùng đêm nay, cũng là vật áp trực, đây là một quyền... Đoạn Trường Tân Thanh Quyết!

Cổ Hồn lớn tiếng giới thiệu, lập tức liền có một thị nữ mặc quần trắng cầm một cái khay ngọc đi tới. Trong khay ngọc đặt một quyển sách, nhưng mặt trên có cấm chế bảo hộ, người khác căn bản không có khả năng xuyên thấu qua cấm chế dùng thần thức quét nhìn.

-Nói đến thì quyển sách này có lai lịch kinh thiên, nó ghi lại tâm đắc tu đạo của Du Nguyên đại thần.

Cổ Hồn nói.

Du Nguyên..... đại thần!

Oành!

Lão vừa thốt lời, làm tất cả mọi người đứng ngồi không yên, rục rịch xôn xao. Lập tức có vài luồng thần ý vô cùng mạnh mẽ đảo qua. Chỉ cần bị thần ý đó đảo qua, cho dù Bán Thần đều có loại cảm giác toàn thân trần trụi, dường như tất cả bí mật của mình đều không trốn vào đâu được trước mặt những thần ý này. Cũng không phải tất cả mọi người đều biết Nguyên Du Đại Thần, nhưng chỉ cần biết, cho dù là đại năng Hư Thần hình thành trên một tầng trời. Khi nghe thấy cái tên này, không ngờ thần ý thất thủ. Có thể đoán ra, quyển sách này vô cùng quý báu.

Một số truyền nhân tông phái, cổ cung đều nhận ra.... bọn họ tới đây đều hướng tới nó.

Rất nhiều cặp mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào quyển sách.

Có đại nhân vật ngồi không yên, lập tức trầm giọng hỏi:

-Quyển sách kia thực sự của Du Nguyên đại thần?

- Bẩm đại nhân, trải qua giám định quyển sách này xác thực là của Nguyên Du đại thần.

Cổ hồn trả lời:

-Du Nguyên đại thần chưa từng có truyền nhân. Ngài luôn một lòng hướng đạo, trước khi rời đi, ngài chỉ để lại một cuốn sách này.

-Rời đi! Một số lão già hai mắt nhìn nhau.

Cổ Hồn nói tiếp:

-Chắc các vị cũng biết, đạt tới Võ Thần liền có thể sáng tạo sinh mệnh, có khả năng rời khỏi giới này.

Nghe Cổ Hồn nói, mọi người trầm mặc. Bọn họ sống tại đây vô số năm, tồn tại, già yếu rồi chết đi, nhưng họ đều không biết mình sinh ra từ đâu. Bọn họ không có khả năng sáng tạo sinh mệnh. Họ không có con cháu, hay truyền nhân của mình.

- Sáng tạo sinh mệnh là cái gì?

Lúc này, cô nàng bát quái Thúy Vân hỏi. Nàng lần đầu nghe tới chuyện này.

Kim Trọng ngưng trọng, nói:

-Đó là chuyện của ông trời. Từ xưa tới nay, không ai có khả năng sáng tạo sinh mệnh. Chỉ khi đạt tới Võ Thần mới có một phần cơ hội này.

Thúy Vân mờ mịt cái hiểu cái không.

Nghe Kim Trọng nói vậy, Hùng lắc đầu. Âm Dương giới không thể sáng tạo sinh mệnh không phải do trời. Mà do chính bọn họ, bọn họ không phải người thực sự. Việt Nam đại lục, nam nữ xếp hình liền có thể sáng tạo sinh mệnh nhưng nơi này thì không thể.

Hùng quan sát Thúy Vân một lượt, truyền âm nói:

-Nếu nàng muốn sáng tạo sinh mệnh, ta có thể giúp nàng.

Thấy Thúy Vân ngạc nhiên nhìn mình, Hùng nói tiếp:

-Trên người ta có dương khí, mà nàng có xử nữ nguyên âm, trăm phần trăm tương dung với nguyên dương của ta. Chúng ta hợp thể âm dương, chắc chắn có thể sáng tạo sinh mệnh....

Nghe Hùng nói vậy, mặt Thúy Vân đỏ như gấc. Con mắt nàng rõ ràng trừng lớn hơn rất nhiều. Rõ ràng tên này đang gạ nàng xếp hình mà còn nói hay như hát vậy.

Thúy Vân lờm lờm Hùng:

-Luu manh.

Chương 125: Võ Quân

Không thể không nói rằng, trò chuyện với Hùng mang đến cho Thúy Vân cảm giác vô cùng vui vẻ thoải mái, giống như nói chuyện với một hồng nhan tri kỷ, không có gì phải giữ ý. Loại cảm giác này khiến Thúy Vân hết hoảng, nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy.

Nhìn nam nhân bình thường trước mặt, Thúy Vân tự dưng thấy hơi buồn.

.....

- Quyền sách này giá khởi điểm là bao nhiêu?

Có người không nhìn được, vội hỏi.

- Không đặt ra giá quy định, mọi người cứ việc báo giá, tới khi thành giao, quyền quyết định ở trong tay lão phu!

Nguy thần Cố Hồn nói.

Đối với chuyện này, mọi người đều không có dị nghị, bởi vì vật này là của Quế Lan Phường, người ta muốn bán cho ai, muốn đổi lấy bảo vật gì, tự nhiên do bọn họ quyết định.

- Một cân Hắc Minh Thiết!

Lập tức liền có người bắt đầu ra giá.

Hắc Minh Thiết là do võ giả bên trong Ma giới lấy được, chính là nguyên liệu chủ yếu để luyện chế Bán Thần Khí, nhưng chỉ cần thêm vào một lượng là được! Một cân Hắc Minh Thiết tương đương luyện ra 10 kiện. Đại thủ bút a!

- Một cân Thủy Nguyên Châu, mặt khác thêm ba miếng Bạch Ngọc Quả!

Lại có người ra giá. Tiếng kinh hô xung quanh vang lên, Thủy Nguyên Châu là nguyên liệu cần thiết luyện chế thần đan, bản thân nó cũng ẩn chứa thủy đạo vô thượng, trình độ quý hiếm hơn Hắc Minh Thiết rất nhiều, mà Bạch Ngọc Quả lại là Thánh dược, có thể khu trừ tâm ma, tăng khả năng đột phá...

- Một gốc cây Trần Hồn Hoa!

- Một thanh tuyệt thế bảo kiếm.

- Hai viên Huyết Long Ngọc.

- Hai gốc cây Kỳ Dị Thảo!

- Một cục đá âm dương...

Không ngừng có người ra giá, giá cả này tự nhiên cũng tăng cao! Thử nghĩ cũng có thể lý giải, đối với tu sĩ nơi đây thì việc có thể sáng tạo sinh mệnh quá hấp dẫn. Uy danh của Du Nguyên Đại Thần thì khỏi nói, một vị thần mạnh mẽ vô song. Thử nghĩ xem, có ai không muốn đứng lên đỉnh võ đạo, sinh con đẻ cái, có cháu ấm lòng. Cho dù táng gia, bại sản, một số người vẫn muốn mua bằng được cuốn sách này.

Kim Trọng đếm tích góp của mình, hô giá:

- Một nghìn một trăm vạn hào...

Đây là toàn bộ gia sản của Ngưng Bích cung, Kim Trọng cắn răng một hơi đặt toàn bộ. Chỉ tiếc, hấn bạo phát trước mặt cường hào chân chính hoàn toàn không thấm vào đâu! Giá Kim Trọng đưa ra rất nhanh liền bị bỏ qua!

Thúc Sinh nhìn sang bên này một cái, khóe miệng vẽ ra một nụ cười, hiển nhiên là đang chế giễu đám người Ngưng Bích Cung.

Lúc này, Thúc Sinh kiêu ngạo hô lên:

- Một kiện Thần Khí – Huyết Sát Đạo.

Tê! Tên này ngay cả Thần Khí cũng đem đi đổi.

Mọi người vừa nghe, không khỏi hít một hơi lạnh khí.

Thần Khí - Huyết Sát Dao, do máu tươi của Huyết Sát Đại Thần luyện thành, ẩn chứa đạo của hắc, thuộc về bảo vật trấn tộc của Địa Ngục Môn, không ngờ được đem ra.

Một lúc sau, Cổ Hồn cao giọng hỏi:

- Một kiện thần khí lần thứ nhất, còn ai ra giá cao hơn không?

Lúc này, không ai muốn trả giá. Tuy Đoạn Trường Tân Thanh Quyết rất ghê gớm, nhưng một kiện Thần Khí là bảo vật trên trời, không mấy ai lấy ra được. Vì một cuốn sách mà dùng tới bảo vật tuyệt thế thì không đáng.

Thúy Vân gấp tới độ đứng ngồi không yên, Kim Trọng bắt đắc dĩ thở ra một hơi. Ngưng Bích cũng hoàn toàn không có cơ hội.

Thấy không ai ra giá thêm, Thúc Sinh đắc ý, Địa Ngục môn có lão quái tổ đạt tới cực hạn, chỉ cần có thứ này liền có cơ hội đột phá Vô Thần.

Nhưng ngay lúc này một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

- Ba bộ Thần Thuật.

Người báo giá là Hùng, hắc ung dung ngồi trong phòng riêng. Bộ dáng bình tĩnh của Hùng làm người ta không thể tin lời trên mây đó thốt ra từ miệng một Võ Quân.

Thúy Vân sợ tái mặt, vội dùng bàn tay nhỏ bé bịt miệng Hùng lại.

- Người không được hô bậy.

Thúy Vân sợ hãi nói, từng có người tại Quế Lan hương hô giá bậy, liền bị làm thịt treo xác bên ngoài cả vài năm trời.

Hùng mỉm cười liếm nhẹ bàn tay thon mềm của Thúy Vân, khiến nàng vội rút bàn tay về.

Sau đó, Hùng cao giọng hô lên:

- Ta dùng ba bộ Thần Thuật đổi quyền sách nát kia.

Bịch!

Nghe Hùng đồng đặc hô to, nhóm người Ngưng Bích Cung rung mình, đôi chân mềm nhũn té xuống đất.

Mọi người ngây ngốc, hít một ngụm khí lạnh:

- Quá... Quá điên cuồng!

- Giá như thế đúng là điên, có thể nói một quyền sách kia không đáng cái giá đó.

Những người mua bên dưới, đại nhân vật ngồi trong phòng riêng, lão tổ trâu bò núp trong bóng tối đều nhìn Hùng. Người một hơi lấy ra ba bộ Thần Thuật chắc chắn có lai lịch hù chết người.

Kim Trọng sợ teo chim, vội khuyên ngăn:

- Huynh đệ, cái này... Cái này... không đùa được đâu.

Kim Trọng không tin một Võ Quân có thể bỏ ra được ba bộ Thần Thuật.

Nhìn Hùng mỉm cười tự tin, mọi người sùng sốt, nếu Võ Quân bình thường bị nhiều lão quái vật quan sát, chắc chắn ngã lăn ra đất rồi. Không ngờ tên này vẫn bình tĩnh như vậy, tim không loạn, chân không run....

Mọi người xôn xao hẳn lên.

- Tên điên kia ở đâu ra?

- Tên kia đi cùng nhóm người Ngưng Bích Cung...

- Ba bộ Thần Thuật đừng nói là Võ Quân, cho dù Hư Thần cũng chưa chắc lấy ra được.

Có thể lấy ra Thần Thuật chỉ có tông môn Vô Thần mới làm được. Mà ba bộ vậy thì tông môn đó ít nhất từng xuất hiện ba Vô Thần. Đừng nói đám người mua tại đây, ngay cả Cổ Hồn cũng toát mồ hôi ròng ròng. Giá vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, cao kinh khủng.

Nhất Kiếm Phá Thiên trầm tư nhìn Hùng, không hiểu sao hắn có cảm giác thứ gì đó không đúng.

Thúc Sinh tức giận trừng mắt nói:

- Bỏn thiếu không tin, một phế vật Võ Quân lấy ra được ba bộ Thần Thuật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Kết truyện

Gửi lời xin lỗi tới độc giả....

Sau một thời gian đọc truyện, ta cũng muốn viết lách, muốn tạo nên nhân vật trong trí tưởng tượng của chính mình.

Lúc bắt đầu viết, ta có vô vàn dự định (nhân vật, diễn biến, kết thúc,...) nhưng khi viết lên, lại không biết diễn đạt sao cho tốt. Ta ngồi trước màn hình máy tính mấy tiếng đồng hồ một ngày, đánh vần từng câu từng chữ, sau đó đọc lại xem nó hợp lý chưa, tốt chưa rồi mới dám đăng lên. Mặc dù có mệt mỏi, có nản chí, có chửi rủa, chê bai nhưng nhiệt huyết nhất thời vẫn kéo lên được.

Gần 4 tháng trôi qua, nhiệt huyết dần dần mất hết, ý tưởng không còn, vì vậy, mỗi chương ta viết đều không được như trước, dần dần nhạt đi.

Cuối cùng, hôm nay, ta quyết định dừng viết tại đây, ta xin lỗi mọi người.

...

Gửi lời nhắn tới nhân vật nữ trong truyện:

- Ta xin lỗi, tạm biệt các nàng..

Bạn đang đọc truyện *Anh Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.